This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08162186 8

Digitized by Google

Phalaris
NSN
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

(Phalaris)
NEN
935 1
Digitized by Google

Digitized by Google

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

PHALARIDIS EPISTOLAE.

QUAS

LATINAS FECIT, ET,

INTERPOSITIS CAROLI BOYLE NOTIS,

COMMENTARIO ILLUSTRAVIT

IOANNES DANIEL A LENNEP.

mortuo Lennepio, finem operi impoſuit,
Praefationem, et adnotationes
quasdam praefixit

L. C. VALCKENAER.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK

GRONINGAE,

APUD IACOBUM BOLT, CIƆIƆCCLXXVII.

Digitized by Google

Digitized by Google

PRAEFATIO.

LECTORI
S. D.
L. C. VALCKENAER.

Ioannes Daniel a Lennep, ex honeſtiſſima familia natus in Friſiae metropoli, Leouardiae, quum per aliquot annos in Academia Franequerana, iuuenis animi atque ingenii bonis ornatiſſimus, ſeuera lege Literarum ſtudiis inuigilaſſet, anno CIƆIƆCCXLVII. Leouardiae ſuorum in Graecis Latinisque literis profectuum ſpecimen edidit, Coluthi Raptum Helenae, a ſe recenſitum ad Codd. MSS. notis, et tribus Animaduerſionum libellis illuſtratum; quibus ſe hominibus Literatis commendauit, magnamque ſui ſpem concitauit; quam etiam impleuit, in Academia Groningana nominis celebritatem adeptus, vbi per annos quindecim, vir optimus, et grata morum facilitate cuiusuis ordinis hominibus acceptiſſimus, Linguae Graecae fuit Latinaeque magna cum laude Profeſſor.

Iam adoleſcens animaduerterat Lennepius, ab eruditis hominibus, qui quidem Linguam Anglicam non intelligerent, aut qui libros iſtos, ſuperioris ſeculi fine vulgatos in Anglia, his in oris oppido raros, ſibi comparare non poſſent, vehementer deſiderari, quae patrio ſibi ſermone ſcripta, exquiſitae eruditionis plena, dediſſet primi ordinis Criticus, Richardus Bentleius, occaſione Phalaridis Epiſtolarum, typis Oxonianis a Carolo Boyle vulgatarum. Ceperatque adeo Lennepius, Anglicae quoque Linguae callentiſſimus, conſilium, iſta ſummi Bentleii ſcripta perdocta in Latinam Linguam conuertendi, atque vna cum Phalaridis quae dicuntur Epiſtolis, ad ſcriptos Codices conferendis, euulgandi.

Quidquid ad hoc ſuum inſtitutum pertineret quum collegiſ-

Digitized by Google

giſſet, illud animoſe aggreſſus ita coepit perſequi, vt ſuo tempore potuiſſet opus egregium in publicum prodire: ſed inuidum fatum, quod Literis Graecis mihique iuuenes Friſios abſtulerat egregios, Higtium, Pierſonum, Koenium, impendebat etiam Lennepio. Corporis καχεξία, morbis chronicis debilitati, nulla corrigi poterat medicina: haec opus inceptum retardauit, et per aliquot ſaepe menſes continuos prorſus interrupit.

Ex Academia tamen Groningana vocatus in Franequeranam, anno CIↃIↃCCLXVIII, vt in locum ſuccederet Gisberti Koenii, eruditiſſimi viri, obitu acerbo vacuefactum, vix nouo muneri Linguae Graecae Profeſſoris fuit inauguratus, quum ſic imbecille corpus lecto affigeretur, vt tertia vice ad Thermas fuerit Aquisgranenſes delatus, futurum ſperans, vt, quod ante illic inuenerat, leuamen malis experiretur. Sed morbus in dies ingraueſcebat: in pago vrbi Aquisgrano vicino, vbi prope fontem, (in quem plane conueniunt Homerica,

Ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει, εἰκυῖα χαλάζῃ
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυςάλλῳ.)

aeger decumbebat, media aeſtate anni CIↃIↃCCLXX paene iam morienti, ſed in cuius morientis corpuſculo liber animus et ſanus vigebat, vltimum ego vale dixi; vitam ille tamen vix vitalem per aliquot adhuc menſes ſuſtinuit, vsque in ſequentis anni Februarium; cuius menſis dies ſextus quod inerat vitale tandem exſtinxit, noſtrumque Lennepium literis elegantioribus rebusque adeo humanis abſtulit, annos natum ſex et quadraginta, menſes duo, dies viginti.

Quum e Friſia Lennepius abduceretur, Aquisgranum deuehendus, Bentleiana quidem iam dudum typis erant Groninganis eleganter expreſſa; ſed in Epiſtolis Phalarideis peruenerant tantum operae ad Epiſtolarum centeſimam vsque ſextam, ſiue paginam 305. Vt opus euulgari poſſet, quod deerat erat ſup-

ſupplendum: et maximam partem ex ſchedis ſuppleri poterat Lennepii, tametſi partim tantum ad Editionem paratis. Rogatus paulo poſt obitum Lennepii a Librario, vt quae deeſſent operi edenda pararem, hoc quidquid eſſet oneris non illibenter in me ſuſcepi: neque multo poſt Editioni parata Groningam miſi; ſed, aliis in rebus et in vernaculis libellis diuulgandis occupatus, Librarius vix tandem hoc anno perfecit, vt illa typis exprimerentur. Vt recte, neque vitiis foedata typographicis, prodirent, curaturum ſe promiſerat amicus Lennepii, vir magnis ſuis meritis celeberrimus, Nicolaus Guilielmus Schroederus; quodque pollicitus fuerat non tantum praeſtitit; ſed et laborioſos maxima cum cura conficere dignatus eſt Lennepii Phalarideis ſubiectos Indices.

De his Epiſtolis quamuis ſatis copioſe dixiſſet Bentleius, nonnulla tamen dicturus fuiſſe videbatur etiam Lennepius, ſi opus ipſi contigiſſet ad umbilicum perducere.

Bentleius in Diſſertatione de Phalaridis, Themiſtoclis, Socratis, Euripidis, aliorumque Epiſtolis, et de fabulis Aeſopi, in Reſponſione quoque, qua Diſſertationem ſuam vindicat a cenſura Caroli Boyle, ſic euicit, has Epiſtolas ſub nomine Phalaridis a recentiore ſophiſta fuiſſe confictas, vt ea res amplius in controuerſiam cadere non poſſit. Qui hoc poſt renatas in Italia literas iam viderant, homines Eruditi nonnulli de Luciano tanquam earum auctore; alii cogitarunt de Adriano ſophiſta; vid. I. A. Fabricii Bibl. Gr. L. II. c. X. §. 11; ſed nihil admodum habebant, quo niterentur. Venit aliquando in mentem Lennepio, eiusdem eſſe, cuius ſunt Epiſtolae ſub Diodori Siculi nomine Italice et Latine vulgatae: haec in ſcheda quadam notauerat Noſter:

„ [Has Epiſtolas] ſub Diodori nomine citat P. Carrera Theſ. „ Antiq. Sic. Vol. IX. p. 32. de cuius Epiſtolis leg. Fabricius „ B. G. XIV. p. 227. --- Eſt in quibusdam magna conuenien„ tia. Concluderem fere noſtras Phalaridis Epiſtolas eſſe hu„ ius Diodori foetum, ex rerum et ſtyli conuenientia. --- Si

„ non idem eſt cum noſtro, has ſaltem Epiſtolas ſequutus „ fuit, et quidem copioſiores, quam nunc ſunt: memorat „ enim res plures, quam quarum mentio fit in his Epiſtolis. „ Phalaridis Epiſt. 148 conf. cum Diodori IV. --- Phalaridis 12 „ cum Diodori VI. --- Phalaridis 6 cum Diodori VII. --- Phalaridis 30, et 104, cum Diodori IX. --- Phalaridis 143 cum Diodori XXII. --- Phalar. 101 cum Diodori XXXV. --- Phalar. Ep. 54 „ cum Diod. XXXIX. --- Phalar. 23, 56, et 38, cum Diod. XLV. „ --- Epiſtola Diodori XXXVII reſponſum eſt ad Phalaridis Epi„ ſtolam 104." Ex his horumque ſimilibus nihil aliud conficias, niſi id vnum, has ficti Phalaridis Epiſtolas a literato nugatore lectas, qui, homo forſan Italus, ad ſimile quid tentandum hoc exemplo motus, iſtas ſub Diodori Siculi nomine Latine ſcripſerit, vel Italice, tanquam a ſe de Graecis conuerſas. Sed, his miſſis, ſatis erit dixiſſe paulo curatius, quibus inſtructus fuerit Lennepius praeſidiis ad expoliendas Phalaridis Epiſtolas.

Ipſe quidem Lennepius ad editas Epiſtolas tres contulit Codices Lugduno-Batauae Bibl. quorum lectiones memoratu dignas deſignauit in notis literis A. B. C. Illorum primus, quem reliquis vetuſtiorem gloſſae indicant marginales, in charta ſcriptus, exhibetur in Catalogi p. 336, N° 58. Secundus, cuius lectiones litera B. notatae ſunt, proſtat ibidem N° 49, in charta bombyc. manu ſatis antiqua ſcriptus. Tertius Codex recens eſt chartaceus. Anglici Codicis MS. ex Bibl. Regia Cottoniana, qui litem Boyleum inter et Bentleium, vtroque indignam, ſed nobis vtiliſſimam et poſteritati, peperit, collationem accuratiſſimam ad Ed. Boyleanam in gratiam Lennepii ab amico Clariſſ. D. Ruhnkenio rogatus inſtituit vir Humaniſſimus Henricus Gally, S. T. P. Canonicus Norwicenſis et Gloceſtrienſis; qui, dum fuit in viuis, Magnae Britanniae Regi erat a ſacris. In hoc Codice Epiſtolae leguntur CXXVIII. In eius marginibus alterius etiam proſtant Codicis, quocum fuit collatus, lectiones, quas ad Lennepium etiam miſit Humaniſſimus Gally. Codicis, quondam Palatini, nunc Vaticani, lectio-

Digitized by Google

lectiones, olim adnotatas a Neueleto ad Edit. Aurelianenſem Epiſt. Graecanicarum, cum Lennepio communicauit, qui illum magni faciebat, Tib. Hemſterhuſius. Studium autem P. Burmanni Sec. in iuuandis iuuenibus literatis Lennepio parauit, quas a Clariſſ. Gorio Burmannus acceperat, lectiones trium Codd. Bibl. Mediceo-Laurentianae; ſed huius collationis pars tantum ad Epiſt. usque LXXII ad Lennepium peruenit. Codicem MS. Epiſtolarum Phalaridis ſuo ſibi aere Burmannus comparauit, quem qua eſt vir Celeberrimus inſigni humanitate Lennepio miſit vtendum: iſte Burmanni Codex continet epiſtolas CXLVI; abſunt Epiſtolae, quae in hac leguntur Edit. LXXVIII, et XIV; eaedem abſunt ab Ed. Veneta, quacum maxime conſpirat Codex Burmannianus. Praeter Codices, accurate contulit Lennepius Edit. Aldinam anni MID. hac priorem Venetam, anni MIID, curatam a Bartholomaeo Iuſtinopolitano, qui Latina Graecis adiecit, habuit vtendam a Petro Fonteinio, qui, natus in Friſia, vir Politiſſimus atque Eruditiſſimus, ſibi viuens et Muſis artem criticam tractat Amſtelaedami. Continentur iſthac Ed., praeter Phalarideas, Epiſtolae Apollonii et Bruti. Iam ante Phalaridis Epiſtolarum Latinam verſionem, a ſe concinnatam, Florentiae vulgauerat anno MCCCCLXXX Franciſcus Aretinus; quam, ſaepe renouatam, emendauit Thomas Sauius, Medicus Lugdunenſis, ex cuius recenſione Epiſtolae ab Aretino verſae proſtant ſaepius vulgatae. Adhibuit etiam Lennepius Edit. Baſil. Gr. Lat. anni MDLVIII, in qua verſio legitur Latina Thomae Naogeorgi, Straubingenſis. Eadem paene verſio eſt in Edit. quam Eilhardus Lubinus curauit Roſtochii anno MDXCVII, et in Edit. eiusdem anni Commeliniana. Latina, quae ſub nomine proſtant Iacobi Cuiacii in Epiſt. Graecanicis, ſaepe ſequutus Nobiliſſ. Carolus Boyle, Eques, Phalaridis Epiſtolas edidit Oxoniae anno ſuperioris ſeculi XCV, et Latine verſis notulas adſperſit. Cum Epiſtolae in Ed. Oxonienſi aliisque ipſius iudicio ordine legerentur perturbato, et hac in parte Codices

ab

ab Edd. atque inter ſe valde diſcreparent, Lennepius ordinem Epiſtolarum prorſus immutauit, vt ſuis ſcilicet ſingulae temporibus viderentur ſcriptae: hoc, Oxonienſis Editionis lectoribus incommodum futurum, ab amico factum nollem; et, quam facilis ſit in hac re in errorem prolapſio, ſuo ipſius exemplo, cum ad Epiſt. perueniſſet CXII, diſcere potuit Lennepius. Huic malo medebitur duplex Index Epiſtolarum a Clariſſ. Schroedero ſubiectus.

Diuerſorum, quae proſtant, interpretationes Lennepium a noua verſione Latina concinnanda non deterruerunt, qui, memoratis diuerſis lectionibus, quae alicuius viderentur momenti, has ficti Phalaridis Epiſtolas dignas cenſuit, quas luculentis adnotationibus exornaret; de quibus dixeris, quod de Caſauboni in Perſium commentario dixiſſe perhibetur Ioſ. Scaliger. De his Epiſtolis, a docto ſophiſta, homine, meo quidem iudicio, in Italia nato, cui Lingua Graeca non erat vernacula (vid. a me notata in p. 200.) ſcriptis, paene nimis eſt ſeuerum Magni Bentleii, ſed ab Editore Boyleo irritati, iudicium. Homines Eruditi, qui illas arbitrabuntur Lennepii elaboratis obſeruationibus non ſatis dignas, tot tamen egregias in ſcriptores Graecos emendationes hac ſecum occaſione communicatas laetabuntur, ſeque Lennepio fatebuntur permultum debere, propter eximia Bentleii opera quae Latina fecit, ipſique, etiam quos in his reperient Bentleianis, errores condonabunt; vnum, ceteris grauiorem, in illius Reſponſ. p. 214 corrigent, legentes, *Perictione*, —, *quae, licet Pythagorea, Ionice ſcripſit.* — Habuit procul dubio Lennepius ſui ipſemet operis chartas editas, in quibus, vt credere conuenit, errores quosdam ſuos correxerit, a ſe detectos, atque a me, aliisque indicatos: ſed harum nulla cum librario, neque adeo mecum fuit communicata: ipſe itaque quaedam conſcripſi, quae hunc etiam defectum ſupplerent. Illa, poſtquam teſtimonia quaedam pro more exhibuero de his Epiſtolis iam olim lectis vt Phalarideis, Docto Lectori proponentur.

TESTI-

Digitized by Google

TESTIMONIA VETERUM, QUI PHALARIDIS, VT EPISTOLARUM SCRIPTORIS, MENTIONEM FECERUNT.

IO. STOBAEUS qui dicitur, in Florileg. Tit. VII. p. 92,
vbi maxima pars legitur Epiſt. Periſtheni inſcriptae,
quae eſt in Ed. Boyl. LXXII, in Ed. Lennepii XV.

— Tit. XLVII. p. 344, vbi (in marg. Cod. MS. Leid. legitur ἐκ τῆς Φαλάριδος)
initium eſt Epiſt. in Ed. Boyl. XXXVIII, Lenn. LXXXI.

— Tit. LXXXIV. p. 493.
Phalaridis exſtat ad Axiochum Epiſtola,
in Ed. Boyl. CXX, Lenn. CXLIV.

PHOTIUS, in Epiſtolarum CCVII, ad Amphilochium ſcripta, primus ſpurias eſſe vidit, ſaltem vt Phalaridis dictas memorat:
ἔχεις, ait, τὰς εἰς Φάλαριν, ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον, ἀναφερομένας ἐπιςολάς.

SUIDAS: Φάλαρις, Ἀκραγαντῖνος, τυραννήσας Σικελίας —— ἔγραψεν ἐπιςολὰς θαυμασίας πάνυ.
Iſthac aetate quaeuis admirabantur huius generis.

IOANNES TZETZES Hiſt. Chil. I. v. 669.
Αὐτὸς δ' ἐκ τῶν Φαλάριδος ἐκείνου τοῦ πανσόφου
Ἐπιςολῶν σοι γέγραφα ταύτην τὴν ἱςορίαν. κ. τ. λ.

— Chil. V. v. 837. περὶ Τεύκρου γραμματέως τοῦ Φαλάριδος.
Οὗτος ὁ Τεῦκρος γραμματεὺς Φαλάριδος ὑπῆρχεν,
———————— ὃς κλῆσιν μὲν ἐκέκτητο τυράννου,
Τοῖς δ' ἔργοις ἄλλος δίκαιος ὑπῆρχεν Ἀριςείδης.
In proximis varia enarrantur ex his Epiſt. ſumta.

— Chil. XII. v. 461.
Οὗτος πικρὸς ὁ Φάλαρις πᾶσι δοκῶν ματαίως
Δεικνύει ταύτην φλύαρον τὴν δόξαν πεφυκέναι,
Τῷ ἀποδεῖξαι, παρ' αὐτῷ πεντάμηνον εἰς χρόνον
Τὸν μέγαν, τὸν φιλόσοφον διάξαι Πυθαγόραν.

NONNUS, ſiue potius MAXIMUS, in Gregor. Nazianz. ed. Montacutii, p. 144,
ὁ Φάλαρις ἐν ἐπιςολῇ φησι, Περίλαόν τινα κ. τ. λ.
Cum ex iſta Συναγωγῇ ἱςοριῶν nonnulla deſcripſiſſet, et errorem ſcriptoris notaſſet *Michaël Apoſtolius*, Cent. XX, pr. XIII, *aliter rem ſe habere*, ἔςι γε, inquit, τῷ θέλοντι κατιδεῖν ἐκ τῆς πρὸς Ἀθηναίους ἐπιςολῆς τοῦ Φαλάριδος, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπολογουμένου.

Editi Grammatici, qui ex aliis tamen Sophiſtis quaedam protulerunt, nihil habent ſub nomine Phalaridis: ineditus recentioris eſt Graeculi Gramm. libellus in Bibl. Medicea, (non Sangerman.) ex quo ſecum communicatum a Cl. Ruhnkenio locum, quo Phalaris memoratur, Lennepius exhibet in Adnotat. p. 332.

L. C. V.

Digitized by Google

L. C. V.

ADNOTATIONES
IN
EPISTOLAS FICTI PHALARIDIS, ET IN OBSERVATA LENNEPII.

Pag. 6, 26. Ἐπὶ τοσοῦτον βάθος καὶ παιδείαν διδαχθεῖσας] Hic vulgata mihi lectio non displicuiſſet: ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθεῖσας. In *Thomæ Mag.* reliquerunt intactum Βάρος νοῦ· vbi corrigi debebat Βάθος νοῦ. neque ſane βάρος, πλούτῳ dixerat *Sophocles* in Aj. v. 130, ſed πλούτου βάθει, quod et Codd. ſeruarunt MSS.

Ibid. v. 31. Καὶ μόνην] Litera repetita legendum, ἣ καὶ μόνην. praeceſſerant enim iſta: ἣν (ψυχὴν) ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι. ſequi omnino debuit, ἣ καὶ μόνην.

P. 19. Fragmentum tractat Tragoediae *Lennepius*, quod ex Niobe ſuſpicatur eſſe *Euripidis*. Primum *Aeſchylus* et *Sophocles* huius nominis edidere dramata; non *Euripides:* hoc arbitror me oſtendiſſe Diatribes in *Eurip.* p. 13. B. C. Deinde in Tragici verbis, quae disiecta recte compoſuit, diſponendis Ἥμβροτεν, οὐδ' ἔτυχεν. Atticis magis vſitatum Τιθηνεῖται, quam τιθηνεῖ, non debebat mutari. Quod Tragico tribuitur, τῶν σπαργάνων ἐρειπίοις, vix, opinor, diceretur: ſed χλανιδίων ἐρείπια, ſiue ῥάκη, ſunt ipſa σπάργανα. *Suidas:* Σπάργανα, κυρίως τὰ ῥάκη. *Panni linteaminum*, quibus recens natus infans inuoluebatur, commode dicuntur χλανιδίων ἐρείπια· vt alibi πέπλων ἐρείπια. Quia autem *tenuium* erant *linteorum* panni, a Tragico vocantur Λεπτοσπάθητα. in vulgatis λεπτὰ πάθη τῶν feliciter *Xylander* iam viderat vocem latere Λεπτοσπαθήτων. hoc, ab aliis etiam probatum, reiici non debebat. Parum equidem dubito, quin tres fuerint ex *Sophoclis* Niobe ſenarii, hac ratione ſcribendi: [ἡ Τραγικὴ τροφὸς τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,]

> Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
> Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
> Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

et in his ſimplex elucet *Sophoclis* maieſtas. *Laborem diurnum mutans nocturno*, nutrix in curandis infantibus eleganter dicitur πόνῳ πόνον Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσου-

σα

τα τὸν καθ' ἡμέραν. *Sophocles* in Aj. v. 877, Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Oed. in Col. v. 500.

Φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
Οὐδ' εἰ πονεῖ τις δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

et vere dicitur a *Plutarcho* T. II. p. 496. E. mater in alendis ſouendisque infantibus omnem iſtum laborem inſumere, μηδὲν ἡδὺ καρπουμένη· neque enim hi ſunt labores, de quibus dixeris illud Polydamantis *Xenophontei* ex Hellen. VI. p. 340, 35, ὅτι ἐκ τῶν πόνων καὶ τὰ μαλακὰ γίγνεται. — Dicta autem ſunt Λεπτοσπάθητα χλανίδια, vt dicitur λεπτόμιτον φᾶρος in *Euripidis* Andromache v. 831. Verſus eſt *Aeſchyli* apud *Pollucem* VII, 78,

Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

Heſychius: Τριμίτινα ὑφάσματα, τρίμιτα. et, Τρίμιτον, τὸ εὐσπάθητον, ἱμάτιον. Quod *ſpatha* erat *textoria*, non *pectine percuſſum*, Σπαθητὸν vocabant; hinc remanſerunt, ignota Lexicographis, Εὐσπάθητον· Λεπτοσπάθητον· et, Καιροσπάθητον. ex *Hermippo* Comico Καιροσπάθητον ὕφασμα *Suidas* praebet in v. Ἀνθέων, rectius emendatus a *Toupio* in Epiſt. Crit. p. 66, quam a *Pierſono* ad *Herodian.* Gramm. p. 456. Quid fuerint Καῖρος· Καίρωμα· καίρωσις· καιρωστρίδες· diſcere licet ex *Euſtath.* in *Hom.* Od. H. p. 373 et 374.

P. 23. a. v. 1. in *Euſtathii* verbis ex Epiſt. ined. vna litera interiecta ſcriberem, βάθος μὲν οὐκ ἀντάξιον λόγου· id eſt, μεῖζον λόγου. pro οὐκ ἂν ἄξιον.

P. 24. b. qui laudatur ex *Stobaeo Dorotheus*, vt rerum Sicularum ſcriptor, eſt fictum nomen: talia ſunt in *Stobaei* Florilegio permulta, ex duobus libellis deſcripta, nugarum plenis, qui proſtant inter opuſcula *Plutarchi*.

P. 26, v. 34. δι' ὀργῆς ἔχειν ἐμοί, legitur et in Cod. *Meermanni*, cuius ſcriptum Codicem vtendum habui, in quo paucae quoque legebantur *Phalaridis* Epiſtolae.

P. 30. v. 82. Σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ ἐχθίστῳ δρῶν] Aliorum more ſcripſerat, et ſuo, δρῶν· ſcribere etiam potuerat δρῶντι· vt P. 84, v. 31. ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα ἀνιωμένῳ. — In *Eurip.* Or. legitur v. 396, — σύνοιδα δεῖν' εἰργασμένος. Interpres Jobi XXVII, 6, οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ ἄτοπα πράξας. conf. *H. Stephani* Append. Theſ. L. G. p. 163. et corrigatur *Lucianus* de Saltat. T. II. p. 303, σύνοιδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη. ſyllaba praecedens eliſerat praepoſitionem.

Digitized by Google

P. 32, v. 95. vox πολῖται videtur vitioſa. voces autem ἄξιοι γὰρ οἱ τοιῦτοι πολῖται abſunt a MS. *Meerm.* Senſus ineſſet ſic ſcriptis: πολιτῶν δὲ εἴ τις ἐςὶν, ᾧ ὁ μόρος ἐκ ἤρεσεν, εἰδέτω ——. ita certe ſcribendum, pro ἰδέτω.

P. 46, v. 69. In loco *Alciphronis* probandum videretur, τρίκυρον καὶ ταλάντατον γερόντιον ex MS. cum *La Crozio* et *Toupio* in Epiſt. Crit. p. 143. Quod vero *D'Oruillio* τρικόρωνον venit in mentem ad Charit. p. 444, monuit me Cl. *Ruhnkenius* confirmari Codice Regio Paris. in quo ſic ſcripta legerentur *Alciphronis* verba: ὐ παύσῃ τρικόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίᾳ ἀνθέσας ἡμᾶς.

Ibid. v. 70. Τηλικῦτος ὢν ſcripſiſſe videtur Sophiſta; et γέρων ex interpretamento fluxiſſe.

P. 47. b. In *Lucianeis* hic propoſitae coniecturae praeferenda eſt coniectura *I. I. Wetſtenii.*

P. 52. b. *Locis ſupra citatis addo*] Haec, quaeque ſequuntur ad finem usque pag. retractata, vt equidem puto, reieciſſet *Lennepius:* eſſe certe reiicienda ipſum iam ante hoc decennium monueram. Iſta ſcribens forte fortuna non recordabatur, alibi quoque *Plutarchum Euripidea* nobis ex Bellerophonte quaedam exhibere, nempe T. II. p. 529. E. μηδ', ὥσπερ ὁ Εὐριπίδε Πήγασος, "Επτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι τῷ Βελλεροφόντῃ, ταῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνταπεινῶν. In altero legitur *Plutarchi* loco T. II. p. 807. E. de Ageſilao: περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὐτῷ γενόμενος, ἀσθενέςατος καὶ ταπεινότατος, ὥσπερ ὁ Εὐριπίδε Πήγασος, "Επτηξ' ὑπείκων μᾶλλον, ἢ μᾶλλον θέλοι. Hiatum ſaltem, qui *Grotium* non offenderat, euitat *Heathius*, corrigens ἢ κἀυτὸς θέλοι. In altero loco *Plutarchi*, nomen, τῷ Βελλεροφόντῃ, facile liquet ad ὑπείκων fuiſſe adſcriptum. *Euripidis* Bellerophonti Pegaſus

"Επτησσ', ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι ——

Ab hoc prorſus diuerſus eſt veteris Comici, locum tamen Euripideum reſpicientis, verſus elegantiſſimus:

"Επτηξ', ἀλέκτωρ δῦλον ὡς κλίνας πτερόν.

quem verſum Comici ter adhibet *Plutarchus*, T. I. p. 193. c. p. 293. F. T. II. p. 762. E. Horum locorum primum excitans *Florens Chriſtianus* in *Ariſtoph.* Veſp. v. 1481, iſta ſic Latina fecit: *Obnoxiam alam flexit, vt gallus tremens. Scaliger* neſcio cur poſuerit in Prouerb. Strom. v. 594, "Επτηξ', ἀλέκτωρ ὥςις, ἐκκλίνας πτερόν. *Galli inſtar horret, flectit alas qui ſuas.* Dicaces Ar-

Attici tranſtulerunt in *Phrynichum*, cum ὑποκλέσσων theatro eiiceretur: vid. *Aeliani* V. H. XIII. c. XVII. quaeque ibi notantur. Legitur in *Ariſtoph.* Veſp. v. 1481,

Πτήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ.

de quo dicto *Bentleii* vid. iudicium in Reſponſ. ad Obi. *Boyl.* p. 148.

P. 62. v. 5. Ὑμῶν γε ἕνεκα] Hic ſignificat, *ad vos quod attinet.* vt apud *Lucian.* T. I. p. 49. p. 143. p. 578. *Dion. Chryſ.* p. 463. B. *Plutarch.* T. I. p. 964. C. *Iulian.* apud *Suidam* in Χρῆμα. &c. ne dicam Atticos, *Xenoph.* Ἀπομν. IV. p. 466, 9. *Demoſthen.* p. 23. §. 20. p. 277. §. 24.

P. 64. v. 19. Σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ] Inſolentior iſta eſt ſtructura: plerumque poſt σχολάζειν omittitur praepoſitio, quae tamen in aliis idem ſignificantibus loquendi formulis ſuam ſemper ſedem occupat. In Hexaplis *Origenis* quae vocantur, ad II Reg. VIII, 19. Hebraea vox, *ſacerdotes* ſignificans, ab *Aquila* reddita dicitur ἱερεῖς, a *Symmacho* σχολάζοντες. quod abſurdum. Ab interpretum Graecorum, qui quidem Antiqui Foederis Sacros iſtos libellos quodam modo reddiderunt, longe doctiſſimo *Symmacho* dicti fuerant ἱεροῖς σχολάζοντες, *ſacris vacantes.* Θεῷ σχολάζει, et προσευχαῖς σχόλαζε leguntur et in Epiſtolis *S. Ignatii.*

P. 66, v. 37. Εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν] Significare nequit *factionis inſaniuimus ſtudio.* vt is ſenſus, legitimus, enaſcatur, vna litera auctius legendum: μεμήναμεν· hoc eſt *inſaniuimus:* alterum, ἐμήναμεν, notat *in furorem egimus.* Rarius ſimplex μῆναι, in *Ariſtoph.* tamen legitur Theſm. v. 568, et alibi: multo frequentius ἐκμῆναι. Notum illud, quod tribui ſolet *Platoni* τῷ πάνυ,

Ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.

P. 68, 40. Τυραννοκτονεῖν] Hic, ſyllaba repetita, τὸ τυραννοκτονεῖν requiritur; paulo poſt illud ipſum recte legitur absque articulo.

P. 70, 46. Pro ἀλλ' ἤδε, optime correxit *Lennepius*, μᾶλλον δέ. Iſta formula, qua praecedentia corriguntur, reſtitui debet *Dioni Chryſ.* Or. XXXIII p. 427. C. vbi vrbis *Malli* nomen quaeſiuerat *Caſaubonus:* auctor illic eſt Tarſenſibus *Dion*, vt, aliquid de iure ſuo remittentes, vicinos, Mallotas, aliosque, clementer tractent: οὕτως, ait, ἑκόντες ἀκολουθήσουσιν ὑμῖν ἅπαντες, καὶ θαυμάζοντες καὶ ἀγαπῶντες, tum ſequuntur iſta: ὃ μεῖζόν ἐστι τοῦ εἶναι παρ' ὑμῖν καὶ δικάζεσθαι μᾶλλον. ingenioſe *Caſaubonus* Μάλλον, perperam corrigit καταδι-

κάζεσθαι. ſic ille ſcriptis ſignificari poſſe putabat: *quod maius fuerit, quam ſi adiudicata vobis fuerit ipſa Mallus*. Docte *Henr. Valeſius*, Emend. p. 65, vulgata καὶ δικάζεσθαι tuetur, et vere explicat; ſed haeret in μᾶλλον, videturque *Caſauboni* probaſſe Μάλλον. Sed nec *Valeſius*, neque *Caſaubonus* usquam legerant τὸ εἶναι παρ' ὑμῖν. In τῦ εἶναι nemo Criticus negabit monitus, voces hic latere, τῦ θύειν. Sic itaque ſua *Dioni* poſtliminio reſtituo: ὃ μεῖζόν ἐςι τῦ θύειν παρ' ὑμῖν, καὶ δικάζεσθαι. μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν ϰαθ' ἡντινῦν ἔχει ὠφέλειαν, ἐπελθεῖν ἐπὶ θυσίαν δεῦρο ἢ τὰς Ἀδανεῖς, ἢ τὰς Αἰγαίυς. —— Poſſent et aptiora dari ad vicina ficti *Phalaridis*; ſed haec me nimis diu detinerent.

P. 70, 57. Ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι] Graecis vſitatam vocem ſi adhibuit, ſcripſerat ἀντιπρόσωποι· et, probabiliter, ſyllaba repetita, τοῖς λοιποῖς, εἰς τὸ μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν κακόν.

Ibid. v. 58. Ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν] Meo quidem arbitratu defendi non debet, ſed emendari, ὄψεις ἐξηρέθησαν. legerat illud Sophiſta eadem ſtructura apud *Thucyd*. cuius phraſin imitando vbique conatur exprimere: VI, c. 24, τὸ μὲν ἐπιθυμῦν τῦ πλῦ οὐκ ἐξηρέθησαν ὑπὸ τῦ ὀχλώδυς τῆς παρασκευῆς.

P. 76, v. 75. Καταπαρέντες εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν ςηθῶν —— τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν.] In vltimis primum vſus Graecorum praepoſitionem requirit, ἐν τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν. —— Deinde, *defixi in foueam, in qua ferae alebantur*, non ſane a verbo Καταπαρεῖναι dici poterant καταπαρέντες· tale enim verbum natura praepoſitionum non admittebat; et, ductum a παρίημι, παρεὶς vim habet actiuam: frequentatum illud Tragicis redditur a Grammaticis, ἐάσας, καταλιπών. A πείρω formantur παρεὶς, περιπαρεὶς, et hic, quia, corpore inferiore ad pectus usque per os foueae demiſſo, quod a feris deuoraretur, defigebantur, dicuntur Καταπαρέντες. *Heſych*. Καταπείροντες, καταδήσαντες. *Defixum deligare* dici potuit Καταπείρειν· et Καταπαρεὶς, vt ἀναπαρεὶς, διαπαρεὶς, περιπαρείς. *Herodotus* IV, c. 94. ἢν ἀποθάνῃ ἀναπαρεὶς (ἀκοντίοις.) ξιφῶν ἀκμαῖς ἀναπείρεσθαι eſt in II *Maccab*. XII, 22. *Lucian*. T. I. p. 439, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες. Legitur apud *Philon. Iud*. de Somniis p. 1132. C. βάτοις καὶ τριβόλοις περιπειρόμενος. et p. 1122. B. δυσαναπορεύτοις βαράθροις περιπαρέντες. vbi legi forſan debet, δυσδιαπορεύτοις βάτοις π.

P. 78, 1. Ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς] Vſitato more ſcripſiſſe videtur, ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. hoc mihi placere iam indicaui ad *Herodot*. P. 580, v. 87.

P. 92,

P. 92, 69. Περιττὸν ἐπιτίθεται πένθος] Dederat, opinor, περιτίθεται.

—— 77. Εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους] *In tui aeui homines.*

P. 102, 10. Γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς.] Non ſignificant iſta: *innaſcitur quisque infinitis malis;* ſed, *ea quisque naſcitur conditione*, ſiue *ſorte, vt infinitis ſit malis obnoxius.* Suam ſortem lamentantibus dici ſemper poteſt illud *Euripidei* ſenis ad Agamemnona, Iphig. in Aul. v. 29.

> Οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
>
> Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς·
>
> Δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι,
>
> Θνητὸς γὰρ ἔφυς.

P. 106, v. 33. Hunc locum emendare conatus ſum in Diatribe in *Euripidea* p. 179.

P. 108. 61. Ἀπόχρη] Potius ſcriberem, ἀπέχρη δέ μοι χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ· id eſt ἀπήρκει· *mihi ſufficiebat*, vel *ſatis erat.*

P. 111. In *Iſocratis* ad Demonicum Paraeneſi (Ed. *Steph.*) p. 8. c. de canibus alienis dictum, τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυπόντας (vt vulgatum τυχόντας recte corrigit *Wolfius*) ὑλακτοῦσι· mutari non debet. Optime dicitur Ὑλακτεῖν τινα, pro *allatrare.* In veteri libello de vita *Homeri*, qui ſub nomine proſtat *Herodoti*, p. 563, (Ed. *Gronov.*) 26, ὡς ὑλάκτεον αὐτὸν οἱ κύνες. V. 42, τῶν κυνῶν —— ὑλακτεόντων δειπνοῦντα. *Ariſton* in *Stobaei* Florileg. p. 456, 51, οἱ ἄρτι ἐκ φιλοσοφίας πάντας ἐλέγχοντες, καὶ ἀπὸ τῶν γονέων ἀρχόμενοι, πάσχουσιν ὅπερ νεώνητοι κύνες, οἳ οὐ μόνον τοὺς ἄλλους ὑλακτοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔνδον. ſcena mutata, tales tamen ſemper dantur actores, quales cum catellis eleganter comparabat *Ariſton.* *Suidas* in Ἀκαλανθίς, —— ὁ κύων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους. eadem ſtructura ter minimum hoc verbum adhibuit *Lucianus.* *A. Gellius* N. A. VII, c. 1, de Scipione ſcribit Africano, templi Capitolini aedituos *demiratos, quod canes, ſemper in alios ſaeuientes, neque latrarent eum, neque incurrerent.*

P. 114, 81. Οὐδ' ἂν ἀποθανὼν —— ἐπιλαθοίμην] *Homeri* recordabatur Achillis, qui in Il. X, v. 389.

> Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο,
>
> Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.

In *Euripidis* ex Heraclidis verſu 321, ſcribendum potius de more Tragici, ἔσον σθένω quam cum *Lennepio.*

P. 126,

Digitized by Google

P. 126, 47. Τϰτων (λιμοῦ καὶ φόβϰ) ὑμᾶς καὶ λίαν εὐπορεῖν.] In duobus ſaltem Codd. ſcriptis inuentum, εὐμοιρεῖν ipſius mihi Sophiſtae videtur. Vt *rei expers* ἀμοιρεῖν, *particeps* dicitur εὐμοιρεῖν. Ἄμοιρος· εὔμοιρος· et εὐμοιρία, valde veteribus erant vſitata: ἀμοιρεῖν et εὐμοιρεῖν frequentarunt recentiores: non, quod editum eſt, εὐμοιρατϰσι, ſed ſcripſiſſe ſuſpicor *Timaeum Locrum* de Anima mundi p. 556. εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρίας λαχϰσι. θείας μοίρας λαχεῖν dixit *Charax* in Anonymi libello π. Ἀ. quem dedit *Leo Allatius*, c. XVI. *Callim.* h. in Del. v. 295, Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο· Abſurde vulgatum noſtra fuit aetate in *Lucianeis* T. II. p. 641, αἱ Μοῖραι —— ἐπίτονόν τινα καὶ ϰκ ἄμοιρον μοι δοκϰσι βιϰν τὸν βίον. dederat vtique *Lucianus* ἐπίπονόν τινα καὶ ϰκ εὔμοιρον· et *Philo Iudaeus* p. 870. C. δϰλοι τὰ τῶν ἐλευθέρων εὐμοιρίᾳ ψυχῆς μετιόντες. ſic pro τύχης corrigendum eſſe, non vidit *Mangeius*. Idem *Philo* dixit p. 77. D. φύσεως εὐμοιρῆσαι. *Heſychius*, (qui dat etiam Ἀμοιρῆσαι, et, loco non ſuo, Ἀμοιρεῖν.) Εὐμοίρησεν, εὐτύχησεν, ἐκληρώσατο. huius vltimi loco rectius ſcripſiſſet, ἔλαχεν.

P. 163. a. *Euripidis* ex Hippolyto locus omitti debuerat.

P. 164. Epiſtolâ iſtâ XLIX, (in aliis Edd. LXXV,) ex illa, quae in hac Edit. praecedit, confictâ, harum etiam Lector facile carebit: qui hanc conflauit, forte dederat, vocibus alio ordine poſitis, εὖ μέν τοι ἴσθι μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτϰς, praeterea, καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν, ὅτι ϰ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνϰμεθά σε.

P. 170. Hic miror *Lennepium*, qui στρατείαν ἀγείρειν vt ſincerum tueri voluerit, ſibique ſcribat *rem diligenter conſideranti* ipſos veteres vtroque (στρατεία et στρατιὰ) promiſcue vſos videri; meis etiam in eam rem abutentem obſeruatis: miſcet quae ſunt diuerſiſſimi generis. vt παιδεία et παιδιὰ, ſic certe ſignificatu ſemper apud veteres differunt στρατεία et στρατιὰ, ſiue, vt ſcribit *Herodotus*, στρατηίη, et στρατιή. A nominibus proxime formantur talia in ιὰ deſinentia; a verbis παιδεία· στρατεία· vt δϰλεία· πορεία· &c.

P. 172, 45. Τέως τϰ παρόντος] Hoc vno loco nititur in Lexicis; in quibus centena leguntur quae debentur monachis Graeculis. more ſcribatur conſueto, ἕως τϰ παρόντος ἀνέσχηκα.

P. 174, 49. Ἕως ϰν σοὶ παρὸν, τῶν ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον] Eſſe vitiata Graece intelligenti, qui quidem attenderit, articulus τῶν monſtrabit, alienus ab hac ſede. Coëant male diſtractae literae in vnam vocem παρόντων.

Digitized by Google

Duabus tum inſertis literis fortaſſe locus erit emendatus, ſi ſic iſta legantur: ἴσως ἂν ἐν σοὶ, παρόντων ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τίμανδρον. quid ſententia poſceret, interpretes latere non poterat: verbo ἐστὶ ſuppreſſo ſic nonnunquam Poëtae certe loquuntur. *Euripides* in Phoen. v. 1256, Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τρόπαιον. illic adſcripta quaedam proſtant, & in *Herodoti* p. 241. v. 46. quia tamen plerumque verbum additur, hic etiam adiici poſſet.

P. 175. b. Quae tentantur, *Sophoclea* mihi quidem ſemper viſa fuerant eleganter in vulgatis Edd. ſcripta, in Oed. T. v. 495, ſic in Cod. MS. Paris. diſpoſita:

Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω:

ad quae verbum Μετεωρισθῆναι, et aues in aëre μετεώρους optime comparauit in transcurſu *D' Oruillius* in *Chariton.* p. 342. *In ſpem incertam prominentes*, inſtabiles ſemper et fluctuantes, ſiue μετέωροι ὄντες ἐλπίσιν, a Tragico, in talibus nouatore, commode dici potuerunt in Chorico carmine, ἐλπίσι πετόμενοι[1] vbi Senatores Thebani ſuper Oedipode Rege *inter ſpem metumque* erant *ſuſpenſi.* —— Neque alterum amici laudo commentum in eiusdem Tragoediae v. 154, quem meo quoque iudicio recte cepit *D' Oruillius* in *Charit.* p. 448.

P. 178, 73. [περιφόβως ἔχων] Μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια.] Reiecta voce σπουδῇ, quam praebent omnes Codices ſcripti, *Lennepius* legendum putabat, μὴ μᾶλλον, ἢ δεῖ, μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ π. —— Quod in exigui pretii Sophiſta, *Lennepio*, ipſius *Thucydidis* Editoribus diſplicuit: ſaltem in omnibus Codicibus collatis repertas voces, σπουδῇ πάνυ, ſuo loco reliquerunt, vulgantes VII, c. 89. p. 559, 65, τοὺς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. cum ex Codd. reſtituere debuiſſent: σπουδῇ πάνυ τοὺς ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. *magno ſtudio* (p. 560, 99. ἀπέστειλαν κατὰ τάχος) *legatos Lacedaemona mittebant.* Πάνυ, praeter cetera, ſic frequentatur a *Thucydide.* Thucydidea quoque formula in literis male diſtractis diutiſſime latuit in his e Meſſeniacis (parte excellentis operis optima) *Pauſaniae*, IV. p. 282. m. πυθέσθαι δέ που δὴ πάνυ ἐθελήσας· ſuum illi reſtituo, emendando, πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθελήσας· *quum magno ſtudio cuperem intelligere*, quinam ſcilicet Polycaonis fuiſſent liberi. *Demoſthenes* (*Lambini,*) p. 299. §. 169, πάνυ σπουδῇ τις ἀπήγγειλέ μοι. Decies illud σπουδῇ hac ratione *Pauſanias* adhibuit; qui ſcripſit p. 632. f. σπουδῇ μάλιστα ἐθεασάμην. —— Illud Μᾶλλον, in his a Sophiſta poſitum: μᾶλλον ἢ δεῖ σπουδῇ, *maiori, quam oportet, ſtudio*, ex vuius ductum eſt more ſcribendi *Thucydidis*;

cuius centena fictus ſibi Phalaris, iſthoruncce hominum more, veluti floſculos enotauit, coronae inſerendos, qua Tyrannum ſuum exornaret. *Thucyd.* VII. c. 3, ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον· *exercitum reduxit in locum magis patentem.* cap. 12, ἀποξηρᾶναι τὰς σφετέρας (ναῦς) μᾶλλον ἐξουσία· *exſiccandi ſuas naues maior eſt commoditas.* —— *Thucydidi*, ſi id agerem, centena a me poſſent ex Codicibus MSS. reſtitui; quorum lectiones expendere potius cum cura debuerant Editores atque Interpretes, quam ea notare, quae ad quemuis etiam alium potuiſſent referri, et *Thomae Magiſtro* ſimilibusue Grammaticis fuiſſent illuſtrandis aptiſſima. *Thucydidis* contextum qui nobis daret ex MSS. et coniecturis emendatum; et loca veterum, qui hiſtoricorum maximi ſententias et phraſin expreſſerunt imitando, praeſertim *Demoſthenica*, optime, me iudice, de *Thucydide* mereretur, et de hoc genere literarum: ſed hac, qua viuimus, aetate talem prodíturum ſperare vix licet.

P. 188, 26. Ὅταν τὸ πλῆθος λαβῇ τῶν Καμαριναίων] Vitiatum illud qua ſit ratione corrigendum non liquet.

P. 194, 75. Ἀλλὰ προφάσεως οὔ, φασι, δεῖ] Probabile dictum, me iudice, ſic debuerat ex Codd. reſtitui: προφάσεως οὔ φασι δεῖν πρὸς φίλους· *ſed vere negant apud amicos vtendum eſſe ſimulatione.* Eleganter a Graecis adhibentur, οὔ φημι, οὔ φησι, οὔ φασί. *Homerus* iam dixerat οὔ φησι δώσειν, *negat ſe daturum*, in Il. H. v. 393. *Sophocles* in Philoct. v. 814, et in Elec. v. 1215, Οὔ φημ' ἐάσειν. Smyndyrides Sybarita οὐκ ἔφη τὸν ἥλιον ἐτῶν εἴκοσιν οὔτ' ἀνατέλλοντα οὔτε δυόμενον ἑωρακέναι, vt narrat *Chamaeleon Ponticus* apud *Athen.* VI. p. 273, c. *Xenophon*, Ἑλλην. V. p. 331, 26, Οὐκ ἂν φασὶν εἰσελθεῖν αἱ γυναῖκες· *mulieres negant ſe conclaue ingreſſuras:* frequenter ſic ſcribit *Plato*, cuius hoc etiam eſt T. III. p. 311. c. αἱ βέλτισαι ψυχαὶ μαντεύονται ταῦτα οὕτως ἔχειν· αἱ δὲ μοχθηρότατοι οὔ φασί.

P. 200, 7. Ἐκτεῖναι δυνάμενος —— τὴν φήμην.] Phraſis eſt Latina, non Graeca. *Virgiliana* nota ſunt:

breue et irreparabile tempus
Omnibus eſt vitae: ſed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus.

Sunt in his Epiſtolis permulta, quae mihi perſuaſerunt, earum ſcriptorem Linguam Graecam non a matre, ſed e libris veterum didiciſſe; quod de Variae Hiſtoriae ſcriptore *Aeliano* conſtat; a quo, me quidem iudice, duo multum diuerſi ſunt, qui ſcripſere de Natura Animalium, et libellum mirificum περὶ

Προ-

Περονίας, ex quo multo plura *Suidas* in ſuam farraginem tranſcripſit, quam plerique viderunt.

P. 204, 29. Ἄλλȣ τȣ] Hic quoque poni debuerat. Τȣ, τῳ pro τινὸς, τινὶ, nusquam in *Homeri* poëmatis, raro apud Comicos, in Tragoediis, et apud quosuis Atticos, horumque imitatores, frequenter inueniuntur. In Dialogo περὶ ἀρετῆς, qui dicitur *Aeſchinis* Socratici, p. 12. corrigendum, ἤδη τȣ ἤκȣσας pro vulgato τȣτο τȣ ἀκήκοας eſt in *Platonis* Menone, vbi multa legi poſſunt eadem. ἄλλȣ τȣ, et ἄλλῳ τῳ ſaepius occurrunt apud *Thucyd.* aliosque, quorum non recordabatur Cl. *Stoeberus* in *Thom. M.* v. Διῄτα. ſed in minimis his frequenter fuit erratum: ipſum *Marklandum* ab errore, in iis quae Supplicibus *Euripidis* ſubiecit, p. 251., retraxiſſent adnotata loca *Sophoclis* Aj. v. 290. *Euripidis* Hec. v. 369. Andromach. v. 567. *Ariſtoph.* Theſm. v. 437, prout illum recte emendauit *Steph. Berglerus.*

P. 208, 52. Τάχιον τȣ̃ διαφθῆναι σβέννυται] *Citius quam accenditur*, odium multitudinis *ſolet extingui.* Veterum vſui potius conueniret ἀναφθῆναι, vel ἐξαφθῆναι. Ἀφθέντα πάντα καὶ καταφλεχθέντα dixit *Thucyd.* IV. c. 133. ἀφθῆναι *Athenaeo* reſtituit *Caſaubonus* VIII. p. 361. E. ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν legitur apud *Suidam* in Ἐπιμᾶλλον. ἐξήφθη ὁ πόλεμος apud *Philon. Jud.* p. 1024. B. Dictum Spartiatae apud *Plutarch.* in Lycurgo p. 52. E. Δικαίως τεθνάκαντι τοὶ ἄνδρες, (nempe οἱ σβεννύντες τυραννίδα) ἔδει γὰρ ἀφέμεν ὅλαν αὐτὰν κατακαῆμεν. *ſinere enim debuerant, vt tota combureretur, atque adeo ad nihilum recideret.* horum ſenſum Latinus interpres prorſus peruertit, quae recte cepiſſe video Graece doctiſſimum interpretem Gallum.

P. 212, 76. Ὑπαναβ.] Scripſerat, opinor, ὑπαναβαλλόμενος.

P. 216, 89. Ἴσχυκα] Vereor vt inueniatur apud veteres: ſed hoc de multis dici poteſt, ſi Muſis placet, Phalaridéis.

P. 226, 48. Εἰ μὲν ȣ̃ν προκατέσχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς] Optime ſic reſtituit auctoritate Codicum *Lennepius.* *Athenagoras* in Legat. pro Chriſt. §. 3. *vos*, inquit, *oro*, *Imperatores*, ἴσȣς ἡμῖν ἀκροατὰς γενέσθαι, καὶ μὴ τῇ κοινῇ καὶ ἀλόγῳ φήμῃ συναπενεχθέντας προκατασχεθῆναι.

P. 236, 22. Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς] More Graecorum ſcripſerat, opinor, τῇ διαβολῇ, ȣ̓δὲ τῇ δόξῃ ſiue ταῖς διαβολαῖς vt legitur Epiſt. ſeq. Suo quo-

que moſte dederat, ni fallor, *Xenophon* Κ. Ἀ. III. p. 179, 16, εἰ δὲ δὴ τούτῳ ἄχθεσθε· non, quod vulgatur, τοῦτο. quinimo Ἀθυμεῖν, et βαρέως φέρειν, *moleſte ferre*, ponuntur apud *Xenoph.* aliosque eadem ſtructura.

P. 237, a. *Menandrea* procul dubio ſcribenda ſunt:

Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ
Καταστροφῆς τις.

et accipienda, quomodo cepit illa *Toupius* in Epiſt. Crit. p. 42.

P. 260, 70. Ὡς οὐκ ἐχρῆν, μετὰ] Syllaba repetita ſcribendum eſt: ὡς οὐκ ἐχρῆν με μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου —— ἄλλους κατεργάσασθαι. ſic ſcribere hic quoque ſolet Sophiſta: p. 266, 13. εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει με τὴν μοῖραν —— διαγωνίσασθαι. *Thomas Mag.* χρή με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, οὐ χρή μοι, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἅπαξ. Sic etiam ſtruitur Δεῖ. εἴγε με δεῖ —— εἰπεῖν τἀληθές; *Lucianus* T. I. p. 747. Ad *Thomam* recte locus ex Antigone *Sophoclis* fuit prolatus; ſed non debebat illic adnotari *Sophoclis* ex Electra v. 35,

Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος

reſpondet iſta conſulenti *mihi Deus:* in quibus, abſque *Sophoclis* nomine prolatis, Χρῇ per μαντεύεται recte interpretantur Auctor *Etymolog. M.* p. 814, 8. et *Euſtath.* in *Hom.* Il. I. p. 652, 38. Il. Τ. p. 1245, 1.

P. 276, 31. Οὔτε ἐλθοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπές.] Scribere ſaltem Sophiſta debuerat: οὔτε ἐλθοῦσιν ὑμῖν Ἑλληνίδα πόλιν ἐκ Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπές. id eſt, Ἕλλησιν οὖσι. neque hic *Siculis*, ſed *Sicilienſibus* dare debebat *Lennepius.* In his ducem quoque *Thucydiden* ſequitur: veriſſimum enim eſt, quod tradit *Ariſtidis* Scholiaſtes ineditus in Bibliotheca Cl. *P. Burmanni Secundi:* Σικελιώτης μὲν, ὁ Ἕλλην· Σικελὸς δὲ, ὁ βάρβαρος· ὡς δηλοῖ Θουκυδίδης. vid. Cl. *Ti. Hemſterhuſius* ad *Thom. Mag.* in Σικελός. —— Quae leguntur vulgata in *Thucydidis* L. VII. c. 58. p. 484, 81. neque intelligi ab interpretibus, neque ab hiſtorico ſcribi potuerunt: [*Athenienſibus*] ξυνεστράτευον, καὶ Σικελιωτῶν Νάξιοι, καὶ Καταναῖοι· βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγάγοντο, καὶ Σικελιωτῶν τὸ πλέον, καὶ, τῶν ἔξω Σικελίας, Τυρσηνῶν τέ τινες, —— καὶ Ἰάπυγες. In his iſta primum, quae abſurde conuertuntur Latine, οἵπερ ἐπηγάγοντο, [ſcilicet τοὺς Ἀθηναίους] de Egeſtaeis dicta, ſignificant, *qui primi Athenienſes alliciendo ad expeditionem in Siciliam ſuſcipiendam induxerant.* hoc ex hiſtoria conſtat: vid. *Thucyd.* VI, c. 6. *Diodorus Sic.* XII, c. 83. Phraſis autem iſta eſt inprimis Thucydidéa: vid. p. 98, 19, 31. p. 141, 96. p. 186, 62, 65. &c. —— Deinde nomen Σικελιωτῶν, ſecunda vice poſitum, in

ver-

verbis adſcriptis, mutari debet in Σικελῶν quod et ex vno ſaltem Codice fuit adnotatum; vt hic legatur, καὶ Σικελῶν τὸ πλέον. nam Σικελιωτῶν τὸ πλέον, *plerique Sicilienſium*, ſiue Graecorum in Sicilia habitantium, ſtabant a partibus Syracuſanorum, Camarinaei, Geloï ſiue Gelenſes, Selinuntii, Himeraei, &c. Ex iſtis Dorienſibus, ſiue Sicilienſibus, nullos habebant Athenienſes hoc bello ſocios, niſi Naxios, & Catanaeos; Siculos vero indigenas pleroſque omnes: vid. *Thucyd.* VII, c. 77.

P. 278, 35. Μικκάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται] Mirum ni dederit, ἐν μνήμαις αἰωνίων ſiue ἀνθρώπων.

P. 280, 53. Ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς] Ex vſu veterum rectius ſcripſiſſet ἁγνοτάταις.

P. 284, 69. Οὐ γὰρ] Quum praeceſſit, οὐ γὰρ ἴσε, ſequi, ni fallor, debuit: οὔτ' ἄρα ὑφ' ἡμῶν γενόμενος —— ἔδεισεν, οὔτε —— ἐπεκλάσθη.

P. 286, 88. Προστάξας reuocandum eſt.

P. 296, 55. Ὧν εἰς τ. εὐσεβήσεις] Ὧν ἂν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς, ex aliis ego Codicibus recepiſſem.

P. 298, 65. Ἕπεται τὸ μεγαλοφροσύνης ἀξίως κτᾶσθαι.] Quod ante vocem μεγαλοφροσύνης in quibusdam eſt MSS. μετὰ, interpretis eſſe *Lennepio*, mihi videtur ipſius eſſe, *Thucydiden* in hac etiam imitantis praepoſitione, Sophiſtae; vt hic adeo dederit, τὸ, μετὰ μεγαλοφροσύνης, ἀξίως κτᾶσθαι. Sic ſcribit, voce etiam ἄξιον ſequente, Epiſt. CXXI. p. 342. Πάνυ μοι δοκεῖ μετὰ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ. recte *Lennepius: dignum, quod quis miretur et rideat.*

P. 302, 97. Τῆς δὲ παρουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόβου τὸ πιστόν] Quid ſenſus requireret, facile fuit intellectu: miror vero non vidiſſe *Lennepium*, vitioſam vocem ἀφόβου mutandam in ἀφόδου. Quid enim eſſet, quaeſo, ἡ ἐνθένδε πάλιν ἄφοβος; quid τῆς ἀφόβου τὸ πιστόν; ſi vel omnes Codices in litera vitiata conſpirarent, nihilominus cenſerem ſcripſiſſe Sophiſtam: τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόδου τὸ πιστὸν αὐτῷ πρὸς ἀσφάλειαν ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται: pro εὔνοια dubito, an non primitus hic fuerit ἡ τοῦ πατρὸς πρόνοια, *prouida patris cura.* —— Alio ſenſu apud *Herodot.* IV, c. 97. ἥγε ἄποδος ἡμῖν ἀσφαλὴς [ἔσται.] quo modo de exercitu ſaepius ἄφοδος adhibetur ab hiſtoricis.

 P. 302,

P. 302, 8. Τετυραννοκτονηκέναι] Nemo, credo, veterum adhibuiſſet.

P. 304, 14. Ὅ, τι βούλοιό μοι χρῆσθαι] Optime ſe habet. Apud *Thucyd.* VII, c. 85. Nicias Gylippo ἑαυτὸν παραδίδωσι, —— καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν —— ὅ, τι βȣ́λονται. Animalia hominibus multo ἰσχυρότερα *Xenophon* in Oeconom. dixit p. 467, 4, οὕτως ὑποχείρια γιγνόμενα τοῖς ἀνθρώποις, ὥςε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ, τί ἂν βȣ́λωνται. Secundum *Iſocratem* in Panathen. p. 254. D. Regi Perſarum Lacedaemonii omnes in Aſia Graecos παρέδωκαν, διαῤῥήδην γράψαντες, χρῆσθαι τȣ́τοις ὅ, τι ἂν αὐτὸς βȣ́ληται. ſic emendo vulgata τȣ̃θ᾽ ὅτι. Iſtam formulam, in ipſo iam Theſauro L. G. tractatam, egregie *Henr. Stephanus* illuſtrauit in Append. Theſauri p. 94.

P. 314, 48. Τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκȣσθῆναι] Hoc mihi, in *Herodotum* obſeruata ſcribendi, ab vſu Graecorum prorſus videbatur remotum; et nunc ſimiliter iudico, ſcribi debuiſſe ἀκȣ́ειν· quod et a Sophiſta poſitum puto. Quae tanquam ad ἀκȣσθῆναι tuendum proferuntur a *Lennepio*, prorſus aliena ſunt. Ἀκȣ́σομαι· ἀκȣ́σεσθαι quorumuis erant Graecorum in vſu: futurum actiuum ἀκȣ́σω· ἀκȣ́σειν· veteribus erat inuſitatum. In hac itaque forma loquendi, vt ἀκȣ́ω, ſic adhibebatur ἀκȣ́σομαι. *Sophocles* Oed. in Col. v. 982.

ὅτ᾽ ἐν τοῖσδ᾽ ἀκȣ́σομαι κακὸς
Γάμοισι.

Paulo ante quam ſcripſiſſet *Herodot.* IX, c. 79, φὰς ἄμεινόν με ἀκȣ́σεσθαι, dixerat ipſius Lampon Aegineta: ἔπαινον ἔξεις (id eſt, καλῶς ἀκȣ́σεαι,) ὑπὸ πάντων Σπαρτιητέων, καὶ πρὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. *Theocritus* (cuius vid. Eid. XVI, 30.) in Παιδικοῖς, v. 21,

Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς ἀγαθὸς μὲν ἀκȣ́σεαι
Ἐξ ἀςῶν.

ſi ſic feceris, bene audies a ciuibus: quibus ipſius iudicio detraxit *Plato*, κακῶς ἀκȣ́σαντας ὑπὸ τȣ̃ σοφȣ̃ dixit *Athen.* XI. p. 507. A. *Cicero* de Fin. III, c. 17, *eſſe* ſcripſit *hominis ingenui, velle bene audire a parentibus, a propinquis, a bonis etiam viris:* verba ſic Philoſophi Graeci interpretabatur. Vt autem apud illum, aliosque, *bene audire*, et *male*, apud optimos leguntur ſcriptores formae loquendi: εὖ ἀκȣ́ειν· καλῶς ἀ. ἄμεινον· ἄριςα· ſiue contra, κακῶς ἀκȣ́ειν, quae iam inueniuntur apud *Herod.* ex cuius tamen Λόγοις non enotaui, quod tanquam Herodoteum *Suidas* praebet: Ἀκȣ́ει καλῶς, ἀντὶ τȣ̃ εὐφημεῖται· et Grammaticus MS. Sangermanenſis: Ἀκȣ́ειν καλῶς, ἀντὶ τȣ̃ εὐφημεῖσθαι. Ἡρόδοτος γ. Opponuntur a *M. Antonino* Imper. VII, 2, κακῶς ἀκȣ́ειν, ἢ εὐφημούμενος. —— Vt vero hoc in loco *Phalaridis* ficti, προδότης ἀκȣ́ειν eſt in II *Maccab.* X, 13.

x, 13. *Demoſthenes* de Cor. p. 142, §. 83. κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ ἀκούουσιν. —— Κλύειν ſic adhibetur a *Sophocle* in fragmine perditae fabulae apud *Plutarch.* T. II. p. 74. B. et in Trachin. v. 734. et v. 419, vbi verbum, hoc ſenſu non intellectum, Latina nobis peperit *Sophoclis* menti prorſus contraria.

P. 320, 86. Ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν] Et ποιεῖσθαι, et horum ſimilia, rare quidem, hic illic tamen apud veteres occurrunt; vt in Ageſilai Laudatione p. 14, (quae aliunde ſunt, non ex *Xenophonteis* deſcripta:) τῶν κατὰ κράτος ἀναλώτων τειχέων τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο. Idem eſſet ὑπὸ χεῖρα ἐλάμβανε. Tragicus *Theodectes* in *Stobaei* Eclogis Ed. *Grotii* p. 141.

χρόνος

Τὰ πάντ' ἀμαυροῖ, καὶ ὑπὸ χεῖρα λαμβάνει.

quem anapaeſtus offendit in ſede quarta ſenarii Tragici, duas in vnam ſyllabas contrahet: ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι habet *Thucyd.* IV, c. 60. In *Demoſthenis* Orat. c. Midiam p. 359, §. 260, Εἴληπται redditur ὑπὸ χεῖρα γέγονε in Scholiis quae dicuntur *Vlpiani*: ſed illud ὑπὸ χεῖρα ſatis fuit vſitatum: *Callim.* h. Jouis v. 74,

σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχυς

Αὐτὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς.

P. 324, 27. Φινθιεῖς] In Graecis, in Latinis dicuntur *Phintbienſes*. Nomen ſcribi debet Φιντιεῖς· *Phintienſes* a *Plinio* vocantur. Sibi cognominem vrbem *Phintias* condidit Agrigentinus. Notus etiam Damonis eſt amicus *Phintias*. Φιντίας formam exhibet nominis Sicilienſem, ſic pronunciati, vt in Sicilienſium poëmatis ſcribi ſolent βέντισος· φίνταταs. Praeterea dat *Etymologus* rariſſima p. 503, 48, τὸ παρ' ἡμῖν φίλτατον, φίντατον· (eſt in *Epicharmeis* ap. *Athen.* VII. p. 321. c.) καὶ δέλτα, Δέντα· οὕτω Κέλται, Κένται· quae duo nusquam alibi legere me memini, ſuntque mihi, fateor, ſuſpecta. *Philto* ſenis eſt Attici nomen in *Plauti* Trinummo. Φίντις viri nomen eſſe videtur in *Pindari* Olymp. VI, 37. *Euſtathius* in *Hom.* Il. I. p. 658, 28. Φίλτις, Φίντις παρὰ Πινδάρῳ. ſed forte rectius Pindaricum nomen Φίντης ſcribitur apud eumdem in *Hom.* Od. K. p. 382, 28. vt Φίντα dederit *Pindarus*, non Φίντι. Φίντας Meſſenius eſt in *Pauſaniae* IV. p. 381. v. 1. In patria vocatus veriſimiliter fuit Φιντέας, qui in *Etymolog. M.* p. 795, 14, Φιλτέας ἐστιν ὁ καὶ καλύμενος ἰσορικὸς, ὁ τὰ Νάξια συνθείς. cauſa non poterit excogitari, cur obſcurus iſte *Philteas* diceretur ὁ καλύμενος ἰσορικός. voces compendifactae talia ſaepe nobis pepererunt. In optimo Codice *MS.* Biblioth. Lugdun. iuuenis inueni ſcriptum, ὁ καλλαβαῖος ἰσορ. corrigo, ὁ Καλακταῖος· apud *Stephanum* eſt *Byzant.* Καλοακταῖος· vt Sicilienſis Phinteas, et *Calactinus* intelligatur: vid. *Cluuerii* Sicilia Ant. p. 291. et *Iſ.*

Ca-

Caſaubon. Anim. in *Athen.* vi, c. xxi. Nomina fuere virorum Sicilienſium, Dorica certe, Φίντας· Φιντέας· Φιντίας· et Φιντύλος. poſtremum illud eſt in epigrammate *Anthologiae* ineditae, quod publicauit *L. Kuſterus* in *Suid.* T. I. p. 467. — Muliebre nomen fuit Φίλτις, ore Dorico Φιντις enunciatum. Filiam Eudoxi Cnidii Φιλτίδα vocatam ſcripſit *Diogenes Laërtius* viii, 88. ex *Diogene Suidas* in Εὔδοξος. Leophronis (ſic nomen ſcribitur in optimo Cod. *MS.* cuius penes me ſunt lectiones) Crotoniatae filia, Φίλτις eſt in *Iamblichi* cap. ult. libelli de V. P. Laconis Callicratis filia, Philoſopha Pythagorea, ex cuius libro nobis excerpta quaedam cuſtodiuit in Florileg. qui dicitur *Stobaeus*, nunc, opinor, ſemper vocabitur vero nomine, Φιντις, *Phintis.* — Haec non ſuo, quocunque tamen loco poſita non illibenter legent harum literarum in Batauis et in Friſia ſtudioſi, qui ex vno ſpecimine poterunt aeſtimare, quantum ſuperſit et in hoc genere peragendum, quod Antiquariis praeſertim, quales Critices etiam oſores videri volunt, cognitu eſt pernuceſſarium.

ΦΑΛΑ-

Digitized by Google

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHALARIDIS EPISTOLAE.

Digitized by Google

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

α. ΕΥΡΥΘΕΙΑι.

Καὶ περὶ ἐμαυτοῦ οἶδά σοι χάριν, καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ παιδὸς, ὃν ἐπὶ σοὶ κατέλιπον, Εὐρυθεία· περὶ μὲν ἐμαυτοῦ, ὅτι, φεύγοντός μου, χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον, ἢ γήμασθαί τινι, πλείστων ἀγαγέσθαι βουλομένων, περὶ δὲ τοῦ παιδὸς, ὅτι σὺ ἀμφότερα, καὶ μή-

1. ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ] Lugd. A. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ. idem in ſuo exemplari inuenit *Fr. Aretinus*, cuius Latino praemiſſum: *Franciſci Aretini prologus in traductionem Epiſtolarum Phalaridis tyranni ad Malateſtam de Malateſtis clariſſimam mulierem feliciter incipit.* Mutato verborum ordine, conſpirat Pal. Duo Medd. Lugd. B. & Burm. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ. Idem, praemiſſo nomine ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ, paſſim ſecuti fuerunt editores, qui typis deſcribendum auctorem curarunt. Malui ſimpliciter, ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ, adſtipulantibus non tantum Lugd. C. (vbi, inuerſo ordine: ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ) ſed etiam, qui auctoris noſtri ſuis ſcriptis mentionem fecerunt, *Photio* & *Tzetza*. illius verba ep. CVII. haec ſunt: Ἔχεις δὲ, ἵνα μηδὲ μακρὸν ᾖ τὸ τῆς γυμνασίας στάδιον, τὰς εἰς Φάλαριν ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον ἀναφερομένας ἐπιστολάς. vbi, niſi ſimpliciter in ſuo codice inueniſſet Φαλάριδος, non addidiſſet, credo, ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον, aut ſaltem ſcripſiſſet: εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον, omiſſis verbis ἐκεῖνον, οἶμαι. *Tzetzes* autem ſic Chil. I. 669. Αὐτὸς δ' ἐκ τῶν Φαλάριδος ἐκείνου τοῦ πανσόφου Ἐπιστολῶν σοι γέγραφα ταύτην τὴν ἱστορίαν. idem Comment. ad *Lycophron.* Alex. 373. Ζάρακα κατὰ Φάλαριν dici obſeruat Καφηρέα. vbi Φάλαριν, (in quibuſdam codicibus male mutatum in Φίλωσιν) tanquam ſcriptorem ſimpliciter eo nomine vulgo cognitum, citat; reſpiciens procul dubio ad Καφηρίδας πέτρας, ab auctore memoratas ep. IX. Quod addiderunt dein, ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ deriuaſſe videntur ex ep. XXXV. vbi honorifico iſto titulo ſemet ipſe inſigniuit.

3. ΕΥΡΥΘΕΙΑι] Quodnam fuerit verum Phalaridis uxori nomen, ignoro. Editi habent ΕΡΥΘΙΑ, tam hic, quam alibi, vbi eius mentio fit. ſi codicum MSS. auctoritatibus agendum, praeſtat ΕΥΡΥΘΕΙΑι. ita enim Lugdd. A. B. Angl. & Pal. vbique. *Tzetzes* quoque Chil. XII. 456. Εὐρυθείαν vocat, vel Ἐρυθείαν, vt Chil. I. 644. atque ita *Suid.* v. Παυρόλας. ΕΡΥΘΙΑι tantum agnoſcunt recentiores MSS. & editi libri. Linguae rationes vtrumque ferunt, ſiue Ἐρυθίαν vel Ἐρυθείαν, ſiue Εὐρυθείαν mauelis. Equidem plurium librorum ſuffragio lubens Εὐρυθείαν ſuam auctori reſtitui. Ἐρυθεία geographis forte, quam Phalaridi, notior fuit.

4. Καὶ περὶ ἐμαυτοῦ οἶδά σοι χάριν] Sic edi curaui cum libris optimis Lugdd. A. B. Angl. & Pal. In Lugd. C. & duobus Medd. Καὶ περὶ μὲν ἐμαυτοῦ πλείστην ἔχω σοι χάριν, cuius loco in Burm. & editis: Καὶ περὶ μὲν ἐμαυτοῦ πλείστην οἶδά σοι χάριν. vbi

Digitized by Google

PHALARIDIS EPISTOLAE.

I. EVRYTHEAE.

Et meo nomine gratias tibi ago, & communis filii, quem tuae curae reliqui, Eurythea: ac meo quidem, quod, me exule, viduitatem ſuſtinere, quam alteri nubere, maluiſti, cum plurimi vxorem te expeterent; filii vero,

vbi potiſſimum diſplicet particula *μὲν*, ex ſequentibus, *περὶ μὲν ἐμαυτοῦ, ὅτι φεύγ.* huc tranſlata forſan. Ep. xc. *Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα ... καὶ σοῦ δέομαι, κ. τ. λ.* ep. xci. *Καὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι .... καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα.* vbi iidem codices Lugd. C. & Medd. duo addunt *μὲν*, coniunctum cum verbo *ἐκπέπομφα*; reliqui omittunt.

6. *Χηρεύειν ὑπέμεινας, κ. τ. λ.*] Hanc Erythiae fidelitatem, quam ſaepe & ſummo cum affectu laudat, tandem illi mortis cauſam fuiſſe, memorat ep. LI. (XXIV.) BOYL. Vide, quae ibi notantur.

7. *Ὅτι σὺ ἀμφότερα, καὶ μήτηρ αὐτῷ, καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ ἐγένου*] Omittendum videtur, *καὶ τροφὸς*, vt in MS. Sel. *ἀμφότερα* enim non niſi duobus reſpondet. BOYL. Quod auctoritate MS. Sel. omittendum exiſtimauit *Boyleus*, *καὶ τροφὸς* deeſt quoque in Medd. A. B. Burm. Lugd. C. & edit. Ven. neque in ſuo exemplari inueniſſe *Aretinus* videtur; reliqui libri omnes agnoſcunt. Ad *Boylei* quidem ſententiam quod attinet; inueneris apud veteres quam plurima, quibus eam firmes. Sufficiat *Lucian.* tom. I. Deor. D. IX. p. 229. l. 75. *Οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδέ ἐστιν*; & *Euripid.* Alceſt. 646.—*ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε Γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα, Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην.* Neque tamen temere recedendum arbitror a vetuſtioribus Codd. licet obſtare videatur *ἀμφότερα.* Tria ſunt, fateor, *καὶ μήτηρ, καὶ τροφὸς, καὶ πατήρ*; & ea quidem copulis ita iuncta, vt, ſingula priuam ſuam vim exercere, dixeris. quemadmodum in illo *Iſocratis* Paneg. vol. I. p. 130. *Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν (πόλιν) τροφὸν, καὶ πατρίδα, καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει.* quae a *Cicer.* pro Flacc. 26. expreſſa, iam obſeruauit *P. Victor.* Var. Lect. XIX. 6. Attamen noſtrum, cum haec ſcriberet, non tam ſpectaſſe verba, quam ſenſum, exiſtimauerim, eumque aliorum exemplo *μήτηρ* & *τροφὸς* tanquam vicinae ſignificationis nomina arctius coniunxiſſe. *Plato* de Rep. V. p. 663. E. *Οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν.* adde *Iulian.* Or. I. p. 5. C. & *Aelian.* ep. xx. Clarius etiam *Sophocl.* Oed. IIII. cum Cithaeronem Oedipi *τροφὸν καὶ μητέρα* vocat. Sic igitur duo habes, ad quae referas *ἀμφότερα.* cuiusmodi loquendi ratio, longe rariſſima licet, ne inſolens plane videatur, *Lucae* verba adſcribam Act. Apoſt. XXIII. 8. *Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι, μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα· Φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.* vbi *ἄγγελον* & *πνεῦμα* idem fere notant; vt clarius etiam patet ex vſ. 9. eiusdem capitis. conf. inprimis *Bezam.* Retinui itaque cum pleriſque libris, *καὶ τροφός.*

Digitized by Google

μήτηρ αὐτῷ, καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ ἐγένου, οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, οὔθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα, ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου, τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη· ἀντὶ δὲ παιδὸς ἄλλου, τὸν ὑπὸ τοῦ πρώτου σπαρέντα σώζουσα. τελείωσον οὖν ἀνδρὶ, καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομένην χάριν, ἄχρις ἂν φρονήσας τὰ ἁρμόζοντα τοῖς χρόνοις, μήτε πατρὸς ἔτι, μήτε μητρὸς προσδέηται. λιπαρῶ δέ σε μετὰ τοσαύτης τῆς δεήσεως, οὐχ ὡς ἀπιστῶν μητρὶ περὶ τέκνου, καὶ ταῦτα τοιαύτῃ, ἀλλ' ὡς πατὴρ ὑπὲρ ἑνὸς υἱοῦ φοβούμενος. δύναιο δ' ἂν ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν καὶ τὸ παρὰ πατέρων ἐπὶ τέκνοις ἐνθυμηθεῖσα δέος, συγγνώμης ἀξιοῦν τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με.

β'. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν, ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. ἦν δὲ τῶν μὲν Στησιχόρου τὰ τῶν θυγατέρων ἥττονα, τῶν δὲ ἄλλων, εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη, κατὰ πολὺ βελτίονα. ὥστε με τρισόλβιον ἡγήσασθαι τὸν διδάξαντα, τρισολβίους δὲ καὶ τὰς παρὰ φύσιν ἐπὶ το-

14. Μετὰ τοσαύτης τῆς δεήσεως] Articulum τῆς, expreſſum in Burm. Lugd. C. & editis, omittunt Lugdd. A. B. Angl. & Medd. A. B. Cum prioribus eum retinui. Sic ep. XVI. ταύτην τὴν χάριν, ep. CXXVII. ἀμφοτέροις τοῖς πάθεσιν, & aliis locis.

16. Ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν καὶ τ. π. π. ἐ. τ. ἐνθυμηθεῖσα δέος] Pro ἀπὸ τῶν ἑ. quod editi libri habent, dedi: ὑπὸ τῶν ἑ. quod plures, & quidem antiquiores MSS. Lugdd. A. B. Angl. Pal. & Med. A. in eo conſentire videbam. idem ad oram Ald. editionis notatum. Vſum praepoſitionis illuſtrauit *Fr. L. Abreſcb* Dil. *Tbucyd*. ad lib. III. p. 301. & aliis locis.

18. Τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με] Plerique codd. MSS. cum editis in fine habent ἔρρωσο, omiſſum in ed. Ven. & Medd. A. B. Sequentibus epiſtolis modo additur, modo omittitur: & hoc quidem longe frequentius. quare idem inſtitutum vbique ſecutus ſum.

23. Εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη] i. e. *ſi qua digna fuerint, quae cum iis comparentur*. BOYL. Antiquiores ſcriptores σύγκρισιν *concretionem* vocarunt. huic contrarium διάλυσις. Eadem verborum συγκρίνεσθαι & διακρίνεσθαι ratio. vid. *Gatakerus* ad *M. Antoninum* l. II. §. 17. p. 76. prius recentiores potiſſimum comparandi virtute poſuerunt. de vtraque ege-

Digitized by Google

ro, quod vtrumque, & mater ei, & altrix, & pater fuiſti, neque alium virum Phalaridi praetuliſti, neque Paurolae filium, ſed pro ſecundo viro, primo adhaerere voluiſti; pro filio vero alio, quem ex primo conceperas, ſeruas. Perfice igitur viro, & filio, quod ſponte tua huic feciſti beneficium, vsque dum convenienter temporibus ſapiat, neque patre amplius indigeat, nec matre. Hoc abs te tantis precibus contendo, non vt qui matris curae de filio, & quidem talis, diffido, ſed vt pater, qui vnico filio metuit. Poteris autem ex tuo ipſius animo coniectura facta, quantus patrum de filiis metus ſit, mihi ſic praecipienti ignoſcere.

II. PAVROLAE.

Cum ob negotium neceſſarium eſſem Himerae, carmina canentes ad lyram Steſichori filias audiui, alia ab ipſo Steſichoro ſcripta, alia filiarum propria. erant vero haec filiarum illis Steſichori inferiora; aliorum, ſi qua cum iis compararentur, longe meliora. Quamobrem & doctorem ter beatum iudico, & ter beatas, cum ad tantam altitudinem & erudi-

egerunt *Hoeſchelius* ad *Phrynichum* p. 122. & *Graeuius* ad *Luciani* Soloec. tom. III. p. 566. poſteriori ſenſu, praeter loca ab iis prolata, legas apud *M. Antoninum* l. II. §. 10. *Athenaeum* l. XII. p. 510. C. *Iulian.* ad Themiſt. p. 265. C. alios. Antiquiores ab iſto vſu non omnino abſtinuiſſe, poſt *Berglerum* ad *Alciphronem* p. 149. oſtendit *D'Oruille* Animadu. in *Charitonem* l. VI. c. 1. p. 505. Accuratiores Atticos tamen eum faſtidiuiſſe, certum videtur. Noſter ſui temporis conſuetudinem ſecutus eſt. ep. CXLI. Attice magis locutus, poſuit *ἀντεξετάζεσθαι*, & ſic alibi.

25. Τρισολβίους δὲ καὶ τὰς, κ. τ. λ.] Scripſi cum Lugdd. A. B. & Angl. *τρισολβίους*. idem ad oram ed. Ald. notatum. in libris editis legitur *τρισολβίας*; quod etiam in Lugd. C. Burm. & Medd. duobus. De huiusmodi adiectiuis femininis, ne alios commemorem, vid. *D'Oruille* Animadu. in *Chariton.* l. III. p. 552. Τρισόλβιος ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα vocat *Lucian.* tom. I. Nigrin p. 39. ab eodem poſitum in Catapl. p. 639. Talia e ſcena orta, vel ab aliis poetis inuenta, condimenta orationis haberi ſolent a recentioribus & inprimis quidem ſophiſtis; de quorum numero etiam noſter.

Digitized by Google

τοσοῦτον βάθος καὶ παιδείαν διδαχθείσας. εἶεν δὴ Παυράλα. σφόδρα πάνυ γὰρ καὶ διὰ ταῦτα ἐπιζητῶ μαθεῖν, τίνα δήποτε γνώμην ἔχων, τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις τε καὶ κυνηγεσίαις, καὶ ταῖς ἄλλαις κακοπαθείαις· τὴν δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς λόγου τε καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι, καὶ μόνην. σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον ὑγείας χά-

26. Ἐπὶ τοσοῦτον βάθος καὶ παιδείαν διδαχθείσας] Conſtans editionum lectio eſt: ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθείσας. neque aliter Lugd. C. Med. B. & Burm. ſi excipias εἰς, quod loco ἐπὶ habet Burm. Neque inde recedendum dixeris. nihil enim eſt, quod deſiderare amplius poſſis; ac nota tranſlatio nominis βάθος, ſecundo caſui iuncti, vt in *Euripidis* Hel. 310. Εἰς γὰρ τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν, *Plutarch.* Marcell. p. 327. C. βάθος ψυχῆς, *Themiſt.* X. p. 134. βάθος διανοίας. atque ita forte *Appianus* Ἐμφ. III. p. 278. l. 18. οἷς τι λογισμοῦ βάθος ἦν, licet vulgatum βαθέος defendi queat. Attamen aliter ſcripſiſſe *Phalarim*, MSS. docent. pro ἀχθείσας enim Lugdd. A. B. Angl. Pal. & Med. A. habent διδαχθείσας. quod etiam ad oram ed. Ald. notatum. Praeterea in Lugd. A. & Angl. loco: ἐπὶ τ. βάθος παιδείας eſt: ἐπὶ τ. βάθος καὶ παιδείαν. Ac ne quis putet, διδαχθείσας gloſſam eſſe alterius ἀχθείσας: obſeruari velim, auctorem, cum praecederet διδάξαντα, ſtudio repetiiſſe idem verbum διδαχθείσας. tales enim delicias ad faſtidium vsque porro nobis apponet; quas & alibi corruperunt librarii, vel quicumque eas mutatum iuerunt. vid. Ep. XXVII. Diſplicuit forte ſtructura: διδαχθῆναι ἐπὶ τοσοῦτον βάθος, κ. τ. λ. ac propterea ſcripſerunt ἀχθείσας. quaſi vero non vulgatiſſima eſſet conſtruendae praepoſitionis ἐπὶ cum adiectiuis quantitatis in quarto caſu ratio. Ita certe ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ πλεῖστον, ἐπὶ μέγα, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ᾽ ὅσον, non tantum verbis motus, ſed quibuscunque aliis fere iungi a ſcriptoribus ſolent. exemplorum omnia plena. ipſe *Phalaris* ep. LXVIII. Οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥσθησαν ἑκάστοις τούτων, & aliis locis. Cur praetulerim βάθος καὶ παιδείαν vulgato βάθος παιδείας, nemo ſciſcitabitur, qui nouerit βάθος apud ſcriptores aliquando *ingenii altitudinem* notare; quam etiam *altitudinem* ſimpliciter vocant Latini. Ea virtute βάθος Parmenidae attribuit apud *Platonem* Theaet. p. 134. D. Socrates: Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται τὸ τοῦ Ὁμήρου (Il. Γ. 172. & Od. Θ. 22.) αἰδοῖός τέ μοι εἶναι ἅμα δεινός τε. συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ, πάνυ νέος, πάνυ πρεσβύτῃ. καί μοι ἐφάνη βάθος τὶ ἔχειν παντάπασι γενναῖον. Φοβοῦμαι οὖν μὴ οὔτε τὰ λεγόμενα ξυνίωμεν, τί τε διανοούμενος εἶπε, πόλυ πλέον λειπώμεθα. *Plutarch.* de Audit. p. 44. A. Σιγῇ καὶ βαρύτητι κατακλάστῳ, καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Apud *Dionyſ. Halicarn.* Τεχν. p. 59. Aiax dicitur βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων εἶναι. Plura poſt *Caſaubonum* ad *Sueton.* Vitell. c. XIII. & alios, collegit cl. *Weſſeling.* ad *Diodor. Sicul.* Exc. de Virt. & Vit. p. 552. n. 82. de Latino *altitudo* vid. *Cortium* ad *Salluſtii* Iug. c. XCV. p. 851. & auctores ibi citatos. nonnulla etiam, quae huc pertinent, collegit *Wetſtenius* ad Ep. ad Rom. XI. 33. Attribuit itaque *Phalaris* Steſichori filiabus, praeter *eruditionem*, ſiue παιδείαν, ne quid earum laudibus deeſſet, βάθος quoque, ſiue *altitudinem*; qualem tanto opere in *Pindaro* ſuſpexit *Horatius* Carm. IV. II. 5. *Monte decurrens velut amnis, imbres Quem ſuper notas aluere ripas, Feruet, immenſusque ruit profundo Pindarus ore.* Iſtud βάθος poſſitne doceri, diligenter anquirit *Longinus*, ſcriptor ſapientiſſimus, de Subl. ſect. II. qui, ſi auctorem noſtrum habuiſſet doctorem, di-

ditionem praeter naturam peruenerint, diſcipulas. Age igitur, Paurola. valde enim hac quoque cauſa ſcire deſidero, quo tandem conſilio corpus exerceas armis, venationibus, aliisque moleſtis laboribus; animum vero literis, Graeciſque diſciplinis incultum relinquas; quem primum talibus exerceri, & ſolum oportebat. corporis enim cura habenda va-

didiciſſet, nihil tam eſſe arduum, ad quod ingenium humanum, ne dicam, puellarum, ſub auſpiciis ſophiſtae non poſſit adſpirare.

27. *Σφόδρα πάνυ γὰρ καὶ διὰ τ.*] Cum in duobus antiquiſſimis codicibus Lugd. A. & Angl. addatur *πάνυ* poſt *σφόδρα*; id, in reliquis libris omnibus omiſſum licet, recepi. Atque ita optimos ſcriptores locutos, docuit iam *H. Stephanus.*

28. *Τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις, κ. τ. λ.*] Reſpicit *γυμνάσια στρατιωτικὰ*, in quibus exerceri olim ſolebat armata iuuentus. vid. *Ez. Spanhemius* ad *Iuliani* Or. I. p. 107. & ſeqq. & *Huiſing.* ad *Plutarch.* de Ed. Lib. p. 97. &c. Ea autem exercitia poſterioribus Romanorum temporibus, neglectis illis animi, ad inſaniam vsque ſectabantur multi; id quod verbo *ὁπλομανεῖν* expreſſit *Syneſius* ep. CV. *Ἐστὶ καὶ φιλοπαίγμων ὤν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, ἀνιάσομαι μὲν, —— καρτερήσω δὲ, ἂν ἐπιτάττῃ θεός.* vt mirum non ſit, ſaepius ea fuiſſe reprehenſa a ſeuerioris philoſophiae doctoribus; qui pleraque corporis exercitia *κακοπαθείαις* annumerabant. quemadmodum apud *Diodor. Sic.* tom. I. p. 62. l. 51. coniunguntur: *διαπονεῖν τοὺς παῖδας ἐν γυμνασίοις συνεχέσι καὶ κακοπαθείαις*; ubi vid. *Weſſel.* Cernis igitur & hic tyrannum ſophiſtae ore locutum; qui, quod toties in viris principibus laudarunt veteres, in bono Paurola, quem tanquam futurum aliquem ſapientiae praeſidem, non quidem e Iovis, ſed ſuo cerebro natum, quam vt tyranni filium educari malebat, tanto opere reprehendit. Ceterum integram auctoris ſententiam conferri velim cum *Aeneae* ſophiſtae ep. I. *Ἄλλος μὲν σμινύης ἐρᾷ· γεωργὸς οὗτος. ἑτέρῳ πρὸς κύνας ὁ ἔρως· κυνηγέτης οὗτος. ἄλλῳ τόξον ἐν ἡδονῇ. τῷ δὲ ἵππος τὰ παιδικά. ἐμοὶ δὲ βιβλία καὶ λόγοι.* vbi *βιβλία καὶ λόγοι* idem, quod noſtro loco *λόγος καὶ παιδεία Ἑλληνική.* Eorum alterum tantum poſuit *Iulianus* Or. I. p. 10. D. *Οὐκοῦν τῷ μὲν ἔδει γυμναστικῆς τῷ σώματι· τὴν ψυχὴν δὲ τῇ τῶν λόγων ἐκόσμει μελέτῃ.* vbi *λόγων* merito contra *Petauium* defendit *Spanhemius* Obſ. p. 101. A.

31. *Σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον ὑγείας χάριν, οὐκ ἰσχύος*] Libri omnes tam editi, quam MSS. *Σ. μ. γ. ἐ. ὑγείας χάριν, ἢ ἰσχύος.* Egregium hercle praeceptum, ſi nude ſpectatur, quodque ſaepe inculcatum a veteribus eſt. Ita, vt alios taceam, *Cicero* Offic. I. 106. *victum cultumque corporis non* quidem *ad voluptatem*, ſed *ad valitudinem referri, & ad vires*, voluit. Aliud tamen requiri hic, animaduertes facillime; modo ſequentia verba conſulueris. equidem loco *ἢ* putem ſcribendum *οὐκ*; quo cum a librariis permutari aliquando ſolet. conf. Var. Lect. ad ep. CXXVII. Qui cum priſcae ſapientiae doctoribus aliquam familiaritatem & vſum habet, non ignorabit, quam ſit hoc congruenter eorum & inprimis Stoicorum placitis dictum. In rem *Iſocratis* praeceptum, ſiue quisquis eius auctor fuerit, Demonic. tom. I. p. 23. *Ἄσκει τῶν περὶ τὸ σῶμα γυμνασίων, μὴ τὰ πρὸς τὴν ῥώμην, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν ὑγίειαν συμφέροντα.* adde *Plutarchum* de Pueror. Educat. c. VIII. Emendationem noſtram niſi admittis, inepte ſequitur: *εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη.* Negat, corpus exercendum, vt vires acquiras, niſi ad ſacra certamina obeunda laboribus validum id & robuſtum red-

Digitized by Google

χάριν, οὐκ ἰσχύος, εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη· ψυχῆς δὲ πάντας τρόπους προνοεῖσθαι χρὴ, τὸν μέλλοντα μετὰ ἀρίστης τιμῆς ἐν δημοκρατουμένῃ ζήσεσθαι πόλει. εἴ γε μὴ σὺ τοῦθ', ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον, ὡς προσήκοντά σοι κατὰ νόμους, καὶ διὰ τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, οἰόμενος, ἁρμόζουσαν εἶναί σοι τὴν ἰσχὺν εἰς τοιαύτης δυναστείας κατάκτησιν. ὅπερ, ἐὰν εὖ φρονῶν τυγχάνῃς, παρὰ τοῦ μεταμελομένου περὶ μοναρχίας, οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης τοῦτον ἐπανελομένου τὸν βίον, γνώμην λάβε. ὁ γὰρ ἀμφοτέρων πεπειραμένος, τυραννηθῆναι μᾶλλον εὔξαιτο ἂν, ἢ τυραννῆσαι. ὁ μὲν γὰρ ἕνα φοβεῖται, τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον, ὁ τύραννος δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν ἐπιβουλεύοντας, καὶ δι' οὓς σώζεται. ἀνάγκη γὰρ αὐτῷ, μετὰ τῶν πολλῶν φόβων καὶ ταλαιπωριῶν, πρώτους εὐλαβεῖσθαι τοὺς φυλάττοντας. ὥστε εὐφρονέστερον δεξάμενος τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν, ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι· τὸ δὲ ἐκ φόβων διηνεκῶν, καὶ κινδύνων ἀδιαπαύστων αὐτεξούσιον ἐχθροῖς, καὶ παισὶν ἐχθρῶν πάρες. εἰ δὲ ἀπειρίᾳ, καὶ νεότητι τὸν ἐν τυραννίδι βίον οἴει τι τερπνὸν καὶ προσφιλὲς ἔχειν, ἀλλ' οὐ τὰς ἀνωτάτω συμφορὰς καὶ κακοδαιμονίας, πάντως μὲν ἁμαρτάνεις, καὶ τοῦτο πάσχεις δι' ἄγνοιαν. εὔχου δέ σοι τὸν θεὸν μηδέποτε τυραννικῆς πεῖραν παραστῆσαι τύχης.

γ'. ΠΑΤ-

reddere velis. atque eo quoque pertinent illa: Καὶ διὰ τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, κ. τ. λ. Quae omnia emendationem certiſſimam arguunt, propterea, diſſentientibus licet libris omnibus, in orationis contextum illatam.

34. Εἰ μὴ τοῦθ', ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας, κ. τ. λ.] Vix putem, auctoris mentem aſſecutos illos, qui eum Latine reddiderunt, cum κατηγορεῖν omnes *accuſandi* virtute capiunt. Malui: *quod quidam prae ſe ferunt*, vel, *produnt*; *amorem* nempe, quem hic reprehendit *Phalaris*, *tyrannidis*. ad eam enim multi ſe adſpirare, revera produnt. Τοῦτο reſpicit τὸ ὁρμᾶν ἐπὶ τὸ ζηλοῦν κ. μ. τ. ἐ. τ. β. e ſequentibus eliciendum. Κατηγορεῖν iſta virtute vid. apud *Lucian.* tom. I. Nigr. p. 59.

valitudinis cauſa eſt, non virium; niſi quis ſacrorum certaminum cauſa labores perferat: animo autem omnibus modis prouidere eum, oportet, qui quam honorificentiſſime in libera republica victurus ſit. Niſi fortaſſe tu id, quod quidam produnt, tyrannidis imitandae ſtudio latus ſis, vtpote legibus tibi debitae, ac propterea corporis vires exerceas, ad talem principatum obtinendum vires tibi conuenire, ratus. Quod ſi recte ſapias, ab eo, quem, non voluntariam, ſed neceſſariam iſtam viuendi rationem ſecutum, principatus poenitet, conſilium cape. Nam, qui vtrumque expertus eſt, tyranno ſubiectus, quam eſſe tyrannus, mallet. Ille certe ab aliis malis liber, ab vno metuit, tyranno: tyrannus vero & ab externis inſidiatoribus, &, per quos ſeruatur. Neceſſe enim habet, in magno metu & miſeriis, praecipue a cuſtodibus ſibi caueat. Quare, in meliorem partem accepta conſulentis patris beneuolentia, fac, omnibus par ſis: dominium autem, continuo metu & infinitis periculis plenum, hoſtibus & hoſtium filiis relinque. Quod ſi imperitia & adoleſcentia iucundi aliquid & grati ineſſe tyrannidi, ac non ſummas calamitates & miſerias, putas; plane erras, & id quidem ignorantia. Deum vero precare, vt ne vnquam tyrannicam fortunam experiaris.

 III. PAU-

39. Πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν;

41. Τυραννηθῆναι μᾶλλον εὔξαιτο ἂν, ἢ τ.] *Stobaeus* Serm. XLVII. p. 345. vbi haec *Phalaridis* profert, τ. μ. εὐξαίμην ἂν, ἢ τ. habet: malui tamen alterum, εὔξαιτο, quod omnia in tertia perſona hic leguntur. ἂν cum Codd. Lugd. A. B. Burm. & Ed. Ven. verbo εὔξαιτο poſtpoſui.

47. Ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι] i. e. Caue, vt tyrannidem neque patiaris, neque exerceas; ſed in democratia viuas, vbi omnes aequali ſorte vtuntur. BOYL. Paulo ante l. 46. ſcripſi εὐφρονέστερον, antiquiores codices, Lugd. A. B. & Angl. ſecutus. reliqui cum editis habent ἐμφρονέστερον δεξάμενος, κ. τ. λ.

Digitized by Google

γ′ ΠΑΤΡΟΛΑι.

Τὰ μὲν παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔσχηκας δίκαια, Παυρόλα· τὰ δὲ ἐκ σοῦ πατρὶ, δυνάμενος, οὐκ ἀντιπαρέχων, ἁμαρτάνεις. πυνθάνομαι γάρ σε παιδείας, ὃ πολλάκις ἐμεμψάμην, οὐκ ἐπιμελεῖσθαι. ἄλλην δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρά σου, ταύτης ὑστερήσας. ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τῷ πατρὶ τὸ παιδὶ συμφέρον ἂν χαρίσασθαι βουληθῇς, οὐχ ὁ ληψόμενος τὴν χάριν, ἀλλ᾽ ὁ δώσων μᾶλλον καθέξει.

δ′. ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΕΥΣΙΝ.

Οὔτε μᾶλλον ἀνιαθεὶς ἐν τῷ ζῇν ἐμαυτῷ σύνοιδα, μὰ τοὺς θεοὺς, ἄνδρες πολῖται, καί τοι πολλαῖς καὶ παραδόξοις χρησάμενος μεταβολαῖς· οὔτε πλέον ἥσθεις, ἄμοιρος γὰρ οὐδὲ τῶν τερπνῶν ἐγενόμην. ἠνιάθην μὲν οὖν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τῆς πατρίδος ἐξέπιπτον ἀδίκως, ὅπερ ἀλγεινότατόν ἐστι καὶ τοῖς δικαίως τοῦτο πάσχουσιν· ἥσθην δὲ, ὅτι δημοσίᾳ μου μνησθέντες ἐγράψατέ μοι, περὶ ὧν ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἤπειγεν. ὡς γὰρ παρ᾽ ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ᾐτήσασθε, οὐ τοσοῦτον, ὡς ἔοικε, τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἐψηφισμένων, ὅσον τοῦ μαρ-

59. Ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τῷ πατρὶ τὸ παιδὶ συμφέρον, κ. τ. λ.] Libri editi & MSS. Lugdd. B. C. Medd. omnes & Burm. I. δ. ὅ. κ. τὸ παιδείας συμφέρον ἂν χ. ſi excipis ὅτι, omiſſum in Burm. & ἂν; cuius loco quidam ἐάν. At in Lugd. A. & Pal. Ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τῷ πατρὶ παιδὶ συμφέρον ἂν χαρίσασθαι βουληθῇς. quod tam certas veritatis notas habet, vt quouis fere pignore contenderim, ita ſcripſiſſe auctorem. Ne igitur mirere, quod in oratione expreſſum videas, addito tantum articulo τὸ ante παιδί. Nam, etſi in talibus ſcriptoribus, qualem noſtrum videmus, articuli abſentis, aut praeſentis, minus conſtans ratio ſeruari ſolet: hic tamen inprimis neceſſarius is eſt. Quod ad oram Lugd. A. adſcriptum, Ὅτι τῆς παιδείας συμφέρον ἂν τῷ πατρὶ χαρίζεσθαι βουληθῇς, alteri interpretando ſine dubio inſeruiit: vnde nata cum ea lectio, quae per editiones & reliquos MSS. propagata eſt, tum illud, quod Angl. habet Ἴ. δ. ὅ. κ. τῷ πατρὶ παιδείας συμφέρον. Sic autem, *quod eruditioni conducat*, quam, *quae ex eruditione percipiatur*, *vtilitatem* rectius forte dixeris. Exempla quibus noſtra loquendi ratio illuſtrari poterit, ex *Platone*, *Demoſthene*, aliis, protulit iam *H. Stephanus*. addo ex *Polybio* Hiſt. I. p. 99. Τὸ

τῇ

III. PAVROLAE.

Quae patris in filium ſunt, officia accepiſti, Paurola; quae vero tua, ſi patri, cum potes, mutua non praeſtas, peccas. Intelligo enim, te, quod ſaepe reprehendi, literarum ſtudia non curare. Qua quidem fruſtratus gratia, aliam non requiro. Scias autem, ſi patri quoque, quod filio conducat, gratificari volueris, non in eum, qui accepturus, ſed qui daturus ſit, multo magis collocatum iri beneficium.

IV. ASTYPALAEENSIBVS.

Neque maioris mihi in vita doloris, per deos, conſcius ſum, ciues, multas licet, incredibileſque viciſſitudines expertus; neque maioris gaudii: nam neque omnis expers voluptatis fui. Ac dolui quidem iſto die, quo patria iniuſte pellebar; quod illis etiam, qui iure id experiuntur, grauiſſimum eſt: gauiſus vero ſum, quod publice mei memores, de quibus tempus vos vrgebat, ſcripſiſtis. Nam tanquam ab illorum vno, qui maxime beneuoli, veſtrumque ſtudioſi ſunt, petiuiſtis, non tam, puto, vt eorum, quae decreta eſſent, aliquid acciperetis, quam vt publice teſtaremi-

τῇ πατρίδι συμφέρον, & *M. Antonin.* de Seipſ. II. §. 3. Τὸ τῷ *ὅλῳ κόσμῳ συμφέρον*. Quod ad ipſam ſententiam attinet; non diſſimilis eſt illi, quam epiſtola praecedente vidimus: *Τελείωσον οὖν ἀνδρὶ καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομένην χάριν.*

63. Οὔτε ...... *ἐμαυτῷ σύνοιδα, μὰ τοὺς θεούς*] Formulam, *μὰ τοὺς θεοὺς*, non expreſſam in libris editis, e MSS. in quibus, ſi Burm. exceperis, omnibus erat, depromtam, auctori reſtitui. Talibus etiam alibi delectatus eſt noſter.

68. Ἤσθην *δὲ, ὅτι δημοσίᾳ*] Loco *ὅτι* in libris editis, & pleriſque manuſcriptis, ſed recentioribus, erat *ὅτε*; quod quis fortaſſe praeferet ob id, quod praecedit, *ἐκείνην τὴν ἡμέραν*. Fateor, poſſe *ὅτε* intelligi de tempore acceptae a *Phalaride* Aſtypalaeenſium epiſtolae: placet tamen magis *ὅτι*, inuentum in antiquioribus MSS. Lugd. A. & Angl. quae cauſa eſt, cur hic expreſſum videas.

70. Καὶ *περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων*] Sic libri omnes. Ad oram vtriusque MS. Lugd. A. & Angl. allitum *τὴν πόλιν*; quod, ſi in ipſis MSS. fuiſſet, non diſplicuiſſet omnino: nunc alterum malim, Atque eadem ratione locutus auctor ep. CV. Ἐγὼ *δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακώς*.

Digitized by Google

μαρτυρῆσαι μὲν ἐμοὶ δημοσίᾳ τὸ μὴ δικαίως ἐξεληλάσθαι, καταγνῶναι δὲ τῶν τοῦτο δρασάντων. οὔτε γὰρ αἰτῆσαι χάριτας παρὰ τοῦ μὴ στεργομένου τις ἂν, οὔτε λαβεῖν παρὰ τοῦ μὴ στέργοντος ὑπομείνειεν. οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρὸς μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς, ὡς οὐ φιλτάτους, τοὺς πρώτους χρόνους μηδὲν αἰτησαμένους· εὐχαριστῆσαι δὲ τοῦ παρόντος, ἠνί-

76. Μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς, ὡς οὐ φιλτάτους, τ. π.] Antehac editum: Μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς ὡς φιλτάτους, τοὺς π. vt etiam in quibusdam MSS. eſt; quod ferri poteſt, modo verba, ὡς φιλτάτους, vertas, *quam cariſſimos*, *longe cariſſimos*. Qui vſus particulae ὡς notior tamen interpretes noſtros hic fugit: reddunt enim, *tanquam*, vel, *vt cariſſimos*; quod a ſententia loci alienum. *Boyleus*, quo, puto, ſe expediret, in Latino ſuo plane omiſit. Melius auctori conſulueris, ſi ſcripſeris cum optimis antiquiſſimisque libris, Lugd. A. & Angl. ὡς οὐ φιλτάτους. Senſum expreſſi in Latino.

77. Τοὺς πρώτους χρόνους μηδὲν αἰτησαμένους] Ita cenſeo legendum; omnes codices habent αἰτιασαμένους, procul dubio corrupte. BOYL. Facilis, &, vt puto, vera *Boylei* emendatio eſt, αἰτιασαμένους in αἰτησαμένους mutantis. Idem ante eum animaduertit iam *Gatakerus*, vir doctiſſimus, ad *M. Antoninum* l. VII. p. 264. cuius ſententiae lubens accedo. In ipſam orationem, vt ante me fecerat *Boyleus*, hoc promtius id intuli, quod in antiquiſſimo codice, Lugd. A. inueni. Quod praeterea loco πρώτους χρόνους legendum, coniecit *Gatakerus* l. c. πρὸ τοῦ χρόνους pauciſſimis credo placiturum. Noſtram loquendi rationem exemplis dudum illuſtrauit *H. Stephanus*.

77. Εὐχαριστῆσαι] Interpretes, quique hoc loco vſi fuerunt, vt εὐχαριστεῖν, *gratias agendi* ſignificatione obuium in ſcriptis ſacris, Graeciae vindicarent, viri docti, omnes reddiderunt, *gratias agere*. Quod ſi vere in animo habuit auctor noſter; quid illis facies, qui, ipſum *Phalarin* hic loqui, putant? Negat enim ſcholiaſta *Luciani* tom. I. p. 24. εὐχαριστεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεσθαι; nedum iſto ſenſu. At exempla quamplurima ſcilicet apud veteres inueniuntur, quibus refutari is poſſit. Nec tamen falſum, quod tradidit; ſi iſtam *gratias agendi* virtutem ſpectas, & de antiquioribus Graecis dictum accipis: nam, qui ſic verbo ſit vſus, *Polybio* antiquiorem noui neminem. Clarius *Pollux* l. V. 141. Εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. atque iſto inprimis animo *Phrynichum*, & *Thomam M.* verbum reieciſſe, arbitror. Si enim veterum loca ſcriptorum diligentius conſideraueris; non omnino incognitum antiquioribus, ſed tantum iſta *gratias agendi* virtute, intelligas: quamquam non diffiteor, in vniuerſum id videri diſplicuiſſe Atticis antiquioribus, quique de reliquis preſſius eorum veſtigia ſunt ſecuti. Quo minus etiam a *Luciano* proficiſci potuit, quod eſt in Philopatr. t. III. p. 618. Χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν; quod, vt totus iſte dialogus, terſiſſimo ſcriptore indignum. Quod, Atticorum cultiſſimo ſermoni aſſuefactus, *Lucianus*, aliique nonnulli ſophiſtae faſtidiuerunt; eo, in Stoicorum ſcriptis verſatus inprimis, ſophiſta vti potuit: non potuit ipſe *Phalaris*; niſi, vt in his Epiſtolis, ſophiſtae, aliquot ſaeculis inferioris, ore ſit locutus. Sed nouitatem verbi ei obiicere nolo: ipſa enim ſententia declarat, cum antiquioribus eum locutum. Plus certe vetuſtatis apparebit in hoc loco, ſi priore ſenſu, quem probauit *Pollux*, verbum accipies. Teſtatur, *Se accepiſſe Aſtypalaeenſium petitionem beneficii loco* (δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν): *igitur*

Digitized by Google

mini, me iniuſte patria pulſum, eiusque rei auctores condemnaretis. Neque enim beneficia petere a non amato, neque a non amante accipere ſuſtinuerit aliquis: neque nunc tempus permittit, vt, qui antea nihil petiueritis, tanquam non cariſſimos, vos reprehendam; ſed vt in praeſentia, quum petatis, gratiam referam; quam quidem vos,

 qui

tur tempus eſſe non reprehendendi, ſed, cum maxime in grati animi ſignificationem, beneficii faciendi, cum illi petant; quod qui acceperint, reuera eſſe daturos. Reſpicit ad dona hac epiſtola memorata. Habes *εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν*, vel de illo potius, *ὅστις — εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται.* Atque iſto ſenſu, rarius licet, inuenias in Cherronenſium decreto apud *Demoſthenem* de Cor. p. 488. A. vbi, poſteaquam *χαριστήρια*, ſenatui populoque Athenienſi ob recuperatam libertatem in grati animi ſignificationem oblata, commemorauerant Cherronenſes; *Καὶ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα αἰῶνι παντὶ*, inquiunt, *οὐκ ἐκλείψει εὐχαριστῶν, καὶ ποιῶν ὅ, τι ἂν δύνηται, ἀγαθόν*; a quo loco certe aliena ſignificatio *gratias agendi*, vt reddidit interpres. Promiſerunt Cherronenſes, *Se nunquam ingratos fore, ſed, memores beneficii accepti, nullam temere occaſionem praetermiſſuros gratiae referendae, &, quibuscunque modis poſſent, benefaciendi Athenienſium reipublicae.* Eſt ibidem in ſimili negotio *εὐχαριστία* in Byzantinorum decreto p. 487. F. atque ita ſemper, vbicunque apud antiquiores hae voces occurrunt, de re ipſa, quaecunque demum ſit, qua animum gratum ſignifices, accipiendae ſunt; non de verbis, vel *gratiarum actione.* Prioribus addam ex Epiſtolis, quae *Hippocrati*, ſed, opinor, falſo attribui ſolent, ep. XVII. operum *Hipp.* p. 1284. Ὁ *σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς νουθεσίη σοι γενέσθω· σώζων ἀνθρώπους κεραυνοῖς εὐχαρίστηται.* vbi ſignificationem in deteriorem partem vertit auctor; niſi, per ironiam dictum, mauelis, quod ab ingenio ſophiſtae non abhorret. Sic noſter ep. CVII. Alciboo — *λύπας εὐαγγελίζεται καὶ δάκρυα.* Noſtro *εὐχαριστεῖν* frequentius eius contrarium fere *ἀχαριστεῖν* ipſis etiam Atticis placuit; praeſertim tamen *ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι*: quomodo id interpretatur *Timaeus* Lex. Plat. Atque ita praeter ſcriptores ibi memoratos a *Ruhnkenio* meo, locutus eſt *Ariſtoteles* Rhet. L. II. c. XXI. p. 558. E. *Καὶ περὶ μὲν τοῦ χαρίζεσθαι καὶ ἀχαριστεῖν εἴρηται. Lucian.* tom. I. D. Mar. p. 312. neque aliter accipiendum apud noſtrum epiſt. XVII. *ἀχαριστηθῆναι.* Vt *εὐχαριστεῖν* non tantum *χάριν διδόναι*, ſed multo magis etiam *χάριν ἀποδιδόναι* apud antiquos ſignificaſſe, vidimus: ſic contra *ἀχαριστεῖν* aliquando adhibitum *ἀντὶ τοῦ μὴ χάριν ἀποδίδοναι*, vel *τοῦ μὴ ἀντιχαρίζεσθαι.* Praeter locum *Xenophontis* Memor. l. II. p. 431. l. 36. vbi ita accipiendum fortaſſe, clarius id intelligas ex nomine *ἀχαριστία*. Nota, quae apud Perſas dabatur, actio *ingrati*; de qua *Xenophon* Cyr. Inſt. l. I. p. 3. l. 16. *Δικάζουσι δὲ καὶ ...... ἀχαριστίας.* Meminit ſimilis etiam legis *Lucianus* Abdic. tom. II. p. 176. *Καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων.* vbi videtur ad illam inprimis legem reſpexiſſe, qua *conuictus a patrono libertus ingratus iure libertatis exuebatur:* verba ſunt *Valer. Max.* l. II. c. VI. §. 6. Quo etiam pertinet, quod eſt apud eundem *Valer. M.* l. V. c. III. §. 3. neque enim cum *Petito* Comm. in Leg. Att. l. VII. tit. VIII. de Ingrat. puto, Athenis fuiſſe tali lege obſtrictos quosuis ingratos; id quod diſertis verbis negat *Xenophon* Memor. l. II. p. 433. l. 4. adde Cyr. Inſt. l. c. & ibi *Hutchinſ.* p. 10. Sed ad *Phalarin* reuertor.

Digitized by Google

ἡνίκα ἂν αἰτῆσθε, ἅπερ ὑμεῖς μὲν οἱ λαβόντες δώσετε ταῖς ἀληθείαις, δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν· ἐγὼ δὲ ὁ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς διδοὺς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω. τί γὰρ ἀνδρὶ Φιλοπάτριδι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ δοκεῖν τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας εὖ ποιεῖν; ὃ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται. τοῦ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, μήτε ἐμὲ, μήτε τοὺς πρεσβεῖς ὑμῶν αἰτιάσασθε· τὸν δὲ χειμῶνα; καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος ἔτους. τὸ

μὲν

78. Ἡνίκα ἂν αἰτῆσθε] Priores editiones, ἡνίκα αἰτεῖσθε. alterum vero MSS. optimi, Lugd. A. & Angl. ἂν quoque Pal. cum αἰτεῖσθε. contra Lugd. C. αἰτῆσθε, omiſſo ἄν. *Ariſtoph.* Nub. 618. Ὥς τ' ἀπειλεῖν Φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε, Ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε. & 622. Ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν, κ. τ. λ.

79. Ἐγὼ δὲ ὁ μετὰ τ. ἡ. διδοὺς λήψομαι μ. ἢ. δ.] In exemplaribus editis legitur, Ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω, ſententia perplexa, & inficeta. Quod ante λήψομαι exciderat, διδοὺς exhibent Angl. Lugd. A. C. & Pal. Praeterea peropportune Anglic. loco οὐ obtulit ὁ, ſine quo ſententia ſtare nulla ratione poteſt. Cum multa alia laudabiliter inſtituta olim a Perſis accepimus, tum lege ſancitum, *Vt potius darent, quam acciperent*, διδόναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν; ſecus atque multis aliis populis, olim etiam, fuit viſum. vid. *Thucydid.* l. II. c. XCVII. p. 162. Atque hinc intelligi poteſt, quam conuenienter patriis inſtitutis, in quibus educatus erat, Cyrus Xenophontius ille dicatur, διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεσθαι, in *Xenoph.* Cyr. Inſt. l. VIII. p. 133. l. 9. Artaxerxes cum ad manum alteram longiorem reſpiciens, tum legis iſtius, vt puto, memor, dixiſſe fertur, Ὅτι τὸ προσθεῖναι τοῦ ἀφελεῖν βασιλικώτερόν ἐστι, vt eſt apud *Plutarch.* Apophth. p. 173. D. Praeceptum antiquiſſimum, & e ſaniori officii diſciplina depromtum, mirum non eſt, placere multis Graecorum potuiſſe, atque ipſi etiam *Epicuro*, cuius dictum vid. apud *Plutarch.* Phil. cum Princ. p. 778. C. Paulo aliter *Ariſtoteles* Ethic. Nicom. IV. 1. p. 43. D. Διὸ μᾶλλόν ἐστι τοῦ ἐλευθερίου τὸ διδόναι, οἷς δεῖ, ἢ λαμβάνειν, ὅθεν δεῖ, καὶ μὴ λαμβάνειν, ὅθεν οὐ δεῖ: quae ante oculos habuiſſe videtur *Pollux* III. 114. Ἡδέως ἂν διδοὺς, ἢ λαμβάνων, ἀφ' ὧν οὐ δεῖ, vel, vt ſcribendum arbitror, Ἥδιον διδοὺς, ἢ λαμβάνων, κ. τ. λ. Sic *Epicurus* l. c. dixit, τοῦ εὖ πάσχειν, τὸ εὖ ποιεῖν, οὐ μόνον κάλλιον, ἀλλὰ καὶ ἥδιον εἶναι. De praecepti ipſius veritate quo minus dubites, effectum eſt diuina auctoritate Ieſu, cui *Lucas* in Act. Apoſt. hoc attribuit dictum: Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι, ἢ λαμβάνειν. Quo indignius etiam factum, quod ſententiam ad dona meretricia tranſtulit *Theophylactus Simoc.* epiſt. XLII. Εἰ μὲν οὖν ἐρᾷς, τὸ διδόναι μᾶλλον, ἢ τὸ λαμβάνειν (hoc malo, quam λαβεῖν) οἰκειότερον· εἰ δὲ χρημάτων ὀρέγῃ, καὶ δι' εὐπορίαν τὸ ποθεῖν ἀναπέπλασαι, τὴν γνώμην ἡ γλῶσσα διήλεγξε, πωλοῦσα χρυσῷ τὰς ἡδονὰς τῷ ἐθέλοντι. Atque ita inprimis veteres; quo non contenti poſteriorum temporum ſophiſtae ita ſententiam immutarunt, vt, fuco oblita ſophiſtico, omnem illam ſalubritatem verae virtutis & officii, quaſi ſanitatem, perdidiſſe videatur. Neque enim, *dare, quam accipere, melius eſſe*, dixerunt; ſed *id, quod detur, quaſi ab eo, qui det, accipiatur*, ſunt interpretati. *Libanius* epiſt. LXVIII. Ὀλυμπίῳ εἴ τι πράξεις κεχαρισμένον, λήψεσθαί σε μᾶλλον, ἢ δώσειν, ἡγοῦμαι. adde epiſt. CXXVII. p. 67. MCCCCL. p. 644.

Quin

qui accipitis, dabitis reuera: veſtram enim petitionem beneficium accepi; ego vero, qui tanta cum voluptate do, accipiam potius, quam dabo. Quid enim pulchrius ſplendidiusque patriae amanti, quam ciuibus ſuis benefacere videri? id quod meis, veſtrisque literis effectum eſt. Quod vero tardius, quam quando volebatis, dona ſunt aſportata, neque me, neque legatos veſtros culpaueritis; ſed hiemem, & praeſentis anni tempeſtatem. Quod enim in nobis erat,

Quin ipſis Chriſtianis iſtac labe ſuorum ſaeculorum infectis, poſthabito ſummi doctoris praecepto, mirum in modum placuit. *Clemens Alexandr.* Strom. II. p. 404. C. Διὰ τοῦτο, ὅτ' ἄν τις αἰτῶν τύχῃ, οὔ φησι τῷ διδόντι, Καλῶς ἔδωκας, ἀλλὰ καλῶς εἴληφας· οὕτω λαμβάνει μὲν ὁ διδούς· δίδωσι δὲ ὁ λαμβάνων. Plura huius generis qui deſiderabit, inſpiciet *Gatakeri* Annot. ad *M. Anton.* l. VII. p. 265, & 269. *Clementis* verba cum noſtris *Phalaridis* componi inprimis velim. habes ὁ διδοὺς, quod e MSS. depromtum noſtro reſtitui; vt etiam *Liban.* epiſt. LXIV. p. 34. Ο῾ διδοὺς παρέχει τὴν τοῦ λαμβάνοντος ἡδονήν. Ex dictis autem intelliges, noſtrum non cum antiquioribus, quemadmodum ſophiſtam, *Phalaridis* perſonam agentem, decebat, ſed cum ſui ſaeculi ſcriptoribus fuiſſe locutum. Atque adeo etiam hoc eorum dicto delectatus eſt, vt integrae epiſtolae argumentum fecerit, quae eſt n. CXXXIV.

82. Ο῾ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μοῦ καὶ τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται] Antea legebatur; Ο῾ δ. τ. ἐπιστολῆς μοι τῆς ὑμετέρας π. quod cur mutauerim, paucis habe. Erat in Lugd. A. Angl. & Pal. Ο῾ δ. τ. ἐ. μοι καὶ τῆς ὑ. π. accedebat ordo verborum parum concinnus: nam, aut fallor, aut, ſi hoc dicere voluiſſet noſter, μοὶ proxime iunxiſſet verbo πεπλήρωται; ſaltem non ita, vt hic, interpoſuiſſet. Hinc factum, vt non tantum ad Aſtypalaeenſium, ſed ſuam etiam epiſtolam auctorem reſpexiſſe, ſuſpicatus fuerim, atque adeo loco μοὶ ſcripſiſſe μοῦ. Quae quo minor mutatio, eo promtius a me in ipſa oratione facta eſt.

83. Τοῦ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, κ. τ. λ.] In hac lectione cum editis libris conueniunt MSS. Lugd. C. & Burm. in reliquis Lugd. A. Angl. & Pal. poſt χρόνον inſeritur ἐληλύθασι. Quo fit, vt, duplicem huius loci ſcripturam forte exſtitiſſe in diuerſis codicibus, ſuſpicer; alteram, vt nunc eſt, alteram; Τοῦ μὲν οὖν, ὅτι βραδύτερον αἱ δωρεαὶ, ἢ ...... χρόνον, ἐληλύθασι, μήτε ἐμὲ, μήτε τοὺς πρεσβεῖς ὑμῶν αἰτιάσασθε. Nolui tamen aliquid mutare ſine neceſſitate. Cum Lugd. A. & Pal. tantum ſcripſi αἰτιάσασθε loco αἰτιᾶσθε, quod in reliquis libris.

85. Τὸν δὲ χειμῶνα, καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος ἔτους] Cum antea in libris editis eſſet, Τὸν δὲ χ .... καθεστῶτος χρόνου; miror, *Bentleium* ſilentio praeteriiſſe hunc locum: niſi forte manuſcripti Angl. auctoritate motus abſtinuerit. Nullum enim tam clarum recentioris Graeciae indicium, quam vox χρόνος hoc in loco. Vt, ſi vere ab auctore profecta fuiſſet, argumento eſſe poſſet, aliquot etiam ſaeculis inferius, quam quidem nunc arbitramur, eum collocandum eſſe. Nam χρόνος loco ἔτος non niſi poſtremis Graecorum temporibus poni coeptum eſt. vid. poſt *I. Meurſium* & *Car. du Cange*, *Hemſterhuſii*, literatorum huius ſaeculi principis, not. ad *Ariſtophan.* Plut. p. 178, & 407. Quam antiquiores Graeci ὥραν τοῦ ἔτους, iſti homines ὥραν τοῦ χρόνου vocarunt. Verba *Theocriti*

Digitized by Google

μὲν γὰρ ἐξ ἡμῶν, προθυμίας οὐδ' ἧς τινος ἀπελείπετο· πλεῖν δὲ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ χειμῶνος, οὐδὲ μετὰ τῶν ἐσχάτων τολμημάτων ἦν. τοῦ μέν τοι σεσῶσθαι τὰ πεμφθέντα, καί τοι πελαγίῳ παραβληθέντα κινδύνῳ, τῇ τύχῃ χάριν εἰδότες οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιτε. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν κομιζομένων, ἀποδώσουσι μὲν ὑμῖν ὁμολογουμένως οἱ πρεσβεῖς, δηλώσει δὲ καθέκαστα καὶ ὁ συναπεσταλμένος αὐτοῖς ἀνὴρ, ὁ τὴν ἐπιστολὴν φέρων, Εὔβουλος· παρ' οὗ τά τε εἴδη, καὶ τὸν ἀριθμὸν λαβόντες, τὰ μὲν ἄλλα διανείμασθε, καθ' ὃν ἂν προήρησθε τρόπον· τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν καὶ κόσμον τῆς πόλεως χρησάμενοι, καλῶς ἂν εἴητε πεφρονηκότες, οὐ διὰ τὴν ἐμὴν παραίνεσιν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν εὐβουλίαν· οὐδεὶς γὰρ ἀλλοτρίᾳ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ χρηστὸς πέφυκεν. εἰ δ', ὅπερ οὐδὲ λέγειν ἐφ' ὑμῶν ἄξιον, τοῖς εἰς ἕτερον εἶδος δεδωρημένοις εἰς ἄλλο τι καταχρήσεσθε τῶν οὐκ ἀναγκαίων, εὖ ἴστε, ὅτι ὑμεῖς μᾶλλον μεμφθείητε τοῦ μὴ δεόντως προσενηνέχθαι τοῖς δωρηθεῖσιν, ἢ ὁ δοὺς εὐλογηθείη τοῦ δεδωκέναι.

ὡς

criti Id. VII. 83. ἔτος ὥριον interpretaturus ſcholiaſta, Χρόνον, inquit, μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου. & ad v. 85. ibid. Διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου. Feliciter igitur hoc ſaltem nomine auctori euenit, quod, vbi in reliquis libris omnibus erat χρόνου, in optimis Angl. Lugd. A. & C. exhibebatur ἔτους; ne, ſi non potuerit cum ſuo *Phalaride*, cum illis, qui mille circiter annis poſterius eo fuerint, locutus videretur. A quibus etſi longiſſime eum abeſſe arbitror; tamen non potuit, quin hoc ipſo loco declararet, eſſe, non tyranni, ſed declamatoris alicuius excuſationem, quod tardius aſportata dona eſſent. Amat enim declamator συνωνυμίας & ſimilia; qualia hic & alibi in his epiſtolis magna copia inuenias. Vnum de multis exemplum vid. epiſt. XVII. Κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης; vbi adeo etiam ταυτολογεῖ ſophiſta, vt verear, an ſimile exemplum apud caſtigatiorem ſcriptorem inuenias. Cum noſtro loco conferri *Livium* velim l. V. c. II. vbi in oratione tribunorum plebis coniungit: *Iamne* hiemi *quidem*, aut tempori anni *cedere, ac domos, & res inuiſere ſuas*; a qua loquendi ratione abſtinuiſſet, opinor, in ipſa hiſtoria. Potuiſſet ſimiliter declamator, Τὸν δὲ χειμῶνα, καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους; ſed de ipſa ſententia parum ſollicitus noſter, quo copioſior euaderet oratio numeroſiorque, redundantia nimia addidit καθεστῶτος. Atque hoc exempli loco ſemel dictum ſufficiat: neque enim, vbique talia vitia aut virtutes monſtrare auctoris, inſtituti mei ratio patitur.

86. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἡμῶν] Particulam μὲν e Lugd. A. Angl. & Pal. huc tranſtuli, quod ſequebatur δέ.

90. Οὐ μὴν ...... πρεσβεῖς, δηλώσει δὲ καθέκαστα, κ. τ. λ.] Parum refert, addaturne, an omittatur καὶ poſt ἀλλά. Quare

Digitized by Google

erat, quanto maximo, ſtudio feci; nauigari vero, ob nimiam vim hiemis, ne quidem cum extrema audacia licebat. Quare, quod, quae miſimus, conſeruata ſunt, periculis maris licet obiecta, ſi fortunae acceptum retuleritis, non errabitis. Quae autem apportantur, reddent quidem haud dubie vobis legati; ſingulatim autem indicabit quoque, qui, vna cum iis miſſus, epiſtolam perfert, Eubulus: a quo generibus & numero acceptis, alia quidem pro arbitrio diſtribueritis; pecuniis vero ſi ad inſtaurandam & ornandam ciuitatem vſi fueritis, ſapueritis recte, non meo hortatu, ſed veſtra ipſorum prudentia: nemo enim alieno inſtituto, ſed domeſtico, bonus eſt. Sin vero, quod de vobis ne dici quidem oportet, donis ad aliud genus datis, ad aliud quoddam rerum minus neceſſariarum abutemini, probe ſciatis, vobis, quod non decenter donis fueritis vſi, vituperationi magis, quam ei, qui dedit, quod dederit, laudi fore. Quemad-

re antiquiores codices Lugd. A. & Angl. ſecutus ſum, cum in reliquis non inueniretur *καὶ*. Υ᾽*μῖν*, omiſſum ſolum in Lugd. A. & Pal. delere nolui. Poſt *πρέσβεις* minoris interpunctionis poſui notam, vt eſſet, vnde penderet *κομιζομένων*: pertinet enim ad *καθέκαστα*. Conſtruendi rationem exemplis iam illuſtrauit *Budaeus*, C. L. Gr. p. 771. Add. *Polyaenum*, Strat. l. III. c. VII. p. 228. Ο᾽ *δὲ κατ᾽ ὀλίγους τῶν δαρεικῶν ἐῤῥίπτει κατὰ τῆς ὁδοῦ*. &, c. XI. p. 291. *Χαβρίας ναῦς Λακωνικὰς, . . . ἐξεκαλέσατο οὕτως πῶς αὐτὰς ἀναχθῆναι. ναυσὶ δεκαδύο κατὰ δύο ζεύξας ἐπὶ τὰ ἱστία τῶν νεῶν, ἐπὶ μιᾶς ἐρέμενος*. Quae, a *Caſaubono* & *Maasuicio* tentata quidem, ſed, vt opinor, non omnino emendata, ſic fere ſcripſiſſe videri poteſt auctor: *Χαβρίας ν. Λ. . . . . ἐξεκαλέσατο οὕτω πως· Αὐτὸς ἀνήχθη ναυσὶ δεκαδύο, κατὰ δύο ζεύξας τῶν νεῶν, ἔτι τὰ ἱστία τῆς μιᾶς ἀράμενος*, vel *ἐπαράμενος*. habes *κατὰ δύο ζεύξας τῶν νεῶν*, vt, ſupra, *κατ᾽ ὀλίγους τῶν δαρεικῶν ἐῤῥίπτει*. Cum reliqua parte compone, quod eſt in *Polyaeni* l. V. c. XXII. p. 506. Ο᾽ *δὲ τοὺς ταρσοὺς τῶν τριήρων ἐξελὼν, ζεύξας πρὸς ἀλλήλας, τὰ ἱστία τῆς μιᾶς ἐπαράμενος ἐ. τ. π. ἀνήγετο*.

92. Εὔβουλος] Aut alium hunc Eubulum fecit auctor, quam cuius, vt hoſtis acerrimi, meminit, ep. XIII. & alibi; aut in odium *Phalaridis* nondum venerat ille, quando haec epiſtola ſcribebatur; aut denique nomen corruptum eſt. Et ſane, in Pal. Burm. & Ed. Ven. eſt Εὔλοφος: atque ſic quoque legit *Aretinus*.

94. *Πρὸς ἐπισκευὴν κ. κ. τ. π.*] Ordinem verborum, qui eſſet in Lugd. A. & Angl. ſeruaui. In reliquis libris eſt *πρ. ἐ. τῆς πόλεως καὶ κόσμον*.

100. *Προσενηνέχθαι*.] Lugd. A. C. & Angl. *προσενεχθῆναι*: reliqui MSS. cum editis *προσενηνέχθαι*. quod recepi, quia ſequitur *δεδωκέναι*.

Digitized by Google

ὡς γὰρ ἄτοπον, τὸν ἐκπεπτωκότα τῆς πατρίδος διὰ τὴν φυγὴν οὐδὲν ἐμαυτὸν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατερηρειμμένα, οὕτω τοὺς

2. Ὡ'ς γὰρ ἄτοπον, τὸν ἐκπ. τ. π. δ. τ. φ. οὐ. ἐ. αὐ. ἀ. ζ. τ. κ.] Qui anteceſſerunt *Boyleum*, editores omnes ſententiam hunc in modum repraeſentarunt: Ὡ'ς γὰρ ἄτοπον τὸν ἐκπεπτωκότα τῆς πατρίδος διὰ τὴν φυγὴν ἐμὲ, τῶν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατεῤῥηγμένα· ille autem, ne monito quidem lectore, in loco verborum ἐμὲ τῶν αὐτῆς, edidit ἐμὲ τῆς αὐτῆς, ac, ſententia ad arbitrium conficta, ita totum locum reddidit, vt facile intelligas, aquam ei haeſiſſe. Nec multo melius reliqui inſtituerunt interpretes: quos morari nolo. Vitium ineſt manifeſtum. Quid enim? num is, qui tanto opere, in ſuis Epiſtolis, amorem in patriam inculcat, atque, hac ipſa, patria pulſus licet, dona, quibus ea poſſit refici, mittit, num is, inquam, abſurdum eſſe, dicet, eum, qui exul ſit patria, ſtudere ei prodeſſe, & opera ſua adiuuare? num, qui, aliis in epiſtolis, hoſtibus etiam ignoſcendum eſſe, docet, ac tot virorum illuſtrium, qui patriae, peſſime de ſe licet meritae, bene feciſſent, exempla quotidie poterat intueri, ſophiſta tam excelſi animi tyranno, quam *Phalarin* ſuum videri voluit, orationem affinget, quae non poſſit, niſi ab humillimo quoque, proficiſci? Vt praetermittam iſtud τῶν ante αὐτῆς, nec non voces διὰ τὴν φυγὴν· quas interpretes, ne offenderent, ſilentio praeterierunt, praeter *Naogeorgum*, omnes. is autem: *eiectum me e patria per exilium*, ſententia inepta prorſus. Sentis, vitium non vnum in his ineſſe. Ac primum quidem eo, quod eſt in codicibus Lugd. A. Angl. & Pal. οὐδὲν, omni humilitatis ſuſpicione ſophiſta liberatur, ac ſententia contraria efficitur eius, quam modo notaui. Eſt illud, vt ſaepe, in his Epiſtolis, pro οὐδὲ vel οὐ. Dein verba, ἐμὲ, τῶν, vel, vt in Lugd. A. eſt, μὲ τὸ, in Angl. μὲ τὸν, in Pal. ἐμὲ τὸν, tam clara vocis ἐμαυτὸν veſtigia habent, vt ita ſcriptum olim fuiſſe, dubitari nullo modo poſſit: quapropter vtrumque auctori reſtitui. Pro κατεῤῥηγμένα autem, vt ante editum fuit, haud dubie ſcribendum κατηρειμμένα vel κατερηρειμμένα. Ad *Homer*. Il. O. 356. —— Ἀ'πόλλων Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων Ἐ'ς μέσσον κατέβαλλε, —— *Euſtathius*, p. 1019. l. 64. Καιρία δὲ λέξις, inquit, ποιηταῖς τὸ ἐρείπειν, ὅ ἐστι καταβάλλειν. Sed non tantum poetis, ſed optimis quibuscunque ſcriptoribus, frequens verbi ἐρείπειν, &, quod poſteriorum temporum Graecis praeſertim placuiſſe videtur, κατερείπειν, vſus; inprimis in oppugnatione vrbium deſcribenda, quum, machinis percuſſi, muri ſubuertantur. *Xenophon*, Inſt. Cyr. l. VII. p. 110. l. 24. Ὁ δὲ Κῦρος .... μηχανὰς ἐποιεῖτο, καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Alterum eſt apud *Appian*. Mithr. p. 127. Οἷς (μηνοειδέσι) ἔτι νεοκοδομήτοις ὁ Σύλλας αὖθις ἐπεχείρει παντὶ τῷ στρατῷ, νομίσας ἀσθενῆ καὶ ὑγρὰ ἔτι ὄντα ῥᾳδίως κατερείψειν. Pro νεοκοδομήτοις, ex altero eiusdem ſcriptoris loco, repono νεοδμήτοις. Eſt ille ibid. p. 128. itidem deprauatus: Ὁ δὲ Σύλλας —— κριοὺς ἅμα καὶ βέλη καὶ ἀκόντια ἐπῆγεν, ἄνδρας τε πολλοὺς, οἳ διώρυσσον ὑπὸ χελώναις τὰ τείχη, καὶ σπείραις, αἳ τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἀκοντίζουσαί τε καὶ τοξεύουσαι θαμινὰ, ἀνέκοπτεν, καὶ κατήρειψέ τι τοῦ μηνοειδοῦς ὑγροτέρου καὶ ἀσθενεστέρου ἔτι ὄντος, ἅτε νεοδμήτου. Lego —— καὶ σπείρας, τὰς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἀκοντιζούσας τε καὶ τοξευούσας θαμινὰ, ἀνέκοπτον, —— Deflexit ab hac loquendi conſuetudine citeriorum Graecorum vſus, cum quasuis ruinas aedium, templorum, ſepulcrorum, ſimiliumque rerum, ἐρείπια & κατερηρεῖφθαι dicerent. In rem *Euſtathii*, ad Hom. Il. Δ. p. 436. l. 43. teſtimonium: Οἰκόπεδον δὲ, οἰκίας καταῤῥιφθείσης ἔδαφος· ὅπερ κοινό-

τε-

admodum enim abſurdum eſt, patria pulſum, ob exilium memet nullo modo ſtudere, ſublapſas eius reparare partes, ita

C 2

τηρεν καὶ ἐρείπιον εἰ ὕστερόν φασιν. Quod ille de ἐρείπιον, id de verbo κατερηρεῖφθαι iure dici poſſe, vſus ſcriptorum abunde docet. Exempla vtriusque generis quamplurima ſuppeditare vel vnus poterit *Pauſanias*. Sicut autem verbo ἐρείπειν, ſic voci ἐρείπιον alia longe poteſtas ab antiquioribus ſcriptoribus fuit ſubiecta. *Aeſchyl.* Agam. 669. Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. *Sophocles*, Aiac. 310. — ἐν δ' ἐρειπίοις Νεκρῶν ἐρειφθείς. *Eurip.* Troaſ. 1025. — ἐν πέπλων ἐρειπίοις. adde tragicum, apud *Plutarch.* Symp. VI. p. 691. D. Ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται λεπτὰ πάθη τῶν χλανιδίων ἐν ῥειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα. Facilis emendatio erit vocum ἐν ῥειπίοις, ſi contuleris eiusdem auctoris libellum de Amor. Prol. p. 496. E. Ἀλλ' ἐπιπόνως καὶ ταλαιπώρως ἀναδεχομένη τῶν σπαργάνων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Grauius mendum ineſſe, puto, in verbis, τιθηνεῖται λεπτὰ πάθη· neque enim λεπτὰ πάθη, de *teneris infantibus* dictum, valde probo, nec placet τιθηνεῖται pro τιθηνεῖ. Suſpicor latere τιθηνεῖ ταλαιπαθῆ, quod referendum ad antecedens τέκνα; idque ſpectat fortaſſe philoſophus, cum, altero in loco, dicit ἐπιπόνως καὶ ταλαιπώρως ἀναδεχομένη. Sic *Heſychius* v. Τλαιπαθὲς, reddit ταλαίπωρε· &, Τλαιπαθεῖν, ταλαιπωρεῖν. Vt vt eſt, integrum tragici locum ſic ſcribo, & tribus verſibus ſenariis includo: Ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖ / Ταλαιπαθῆ τῶν σπαργάνων ἐρειπίοις / Θάλπουσα, καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον / Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Quae *Euripidis* eſſe, vt credam, haec ipſa σπαργάνων ἐρείπια faciunt: quibuscum componi, velim, *pannos* iſtos, ſeu ῥάκη, quibus heroes ſuos obſitos inducere in ſcenam ſolet ille, deriſus propterea, in Acharnenſibus, ab *Ariſtophane*. Noſtro in loco, quin auctor τὰ κατερηρειμμένα ſcripſerit, cogitaueritque, pro ſui temporis conſuetudine loquendi, *ruinas* ſeu *ſublapſas vrbis partes*, hoc minus dubito, quod mox eaedem τὰ πίπτοντα μέρη dicuntur. Atque ipſi etiam codices optimi, Lugd. A. Angl. & Pal. in id conſentire videntur: habent enim κατερριμμένα vitioſe ſcriptum, vt ſaepe, pro κατερριμμένα; quod, conſueto errore librariorum, pro κατηρειμμένα vel κατερηρειμμένα eſt, propterea, in orationis contextu, in hoc a me mutatum. Apud *Ioſeph.* Bell. Iud. l. IV. c. 1. p. 265. vbi editur κατηρείποντο, in MS. eſt κατερρίπτοντο. In *Pauſan.* l. III. p. 222. vulgo legitur προσκατήριψεν pro προσκατήρειψεν, vt notat *Kuhnius*. In *Arriani* Exped. Alex. variis in locis ἐρηριμμένον & κατερηριμμένον τεῖχος ſcribitur pro eo, quod haud dubie ediderat ille, κατερηρειμμένον & ἐρηρειμμένον τεῖχος, tum, κατηρίφθη pro κατηρείφθη: nec dubito, quin apud eundem l. II. c. XXII. §. 12. vbi nunc eſt ᾗ ἔρριπτο τοῦ τείχους, cum, teſtante *Gronouio*, MSS. omnes habeant ἐρέριπτο, legendum ſit ᾗ ἐρήρειπτό τοῦ τείχους· vt ibidem antecedit καί τι καὶ κατηρίφθη (l. κατηρείφθη) αὐτοῦ (τοῦ τείχους). Ad eandem rationem apud *Heliodorum*, Aeth. l. IX. p. 413. ſcribendum, Καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον κατερείπεται, in loco eius, quod nunc legitur, ἐκκαταρρίπτεται. vide, ne dubites, ibid. p. 426. Καθ' ὃ μέρος κατήρειπτο τὸ τεῖχος, & p. 417. vbi tamen mendoſum κατηρειπωμένου pro κατηρειμμένου. Non minus frequentem huius κατηρειμμένον & κατερρηγμένον in libris vetuſtis confuſionem fuiſſe, cum noſter locus, tum *Heſychius* docet: vbi verbo Κατηρειγμένος additum πεπτωκὼς (quo ἐρείπεσθαι & ſimilia, in iſto lexico, explicari ſolent) indicio eſt verbi

Κα-

τοὺς ἐνοικοῦντας τὰ πίπτοντα μέρη περιϊδεῖν, καὶ μηδὲν ἐξ ὧν ἄλλος δίδωσι φιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν μέν τοι δικαιώσητε, μὴ μόνοις ὑμῖν πεπέμφθαι τὰς δωρεὰς, ἀλλὰ καὶ τοῖς μεθ᾽ ὑμᾶς, καὶ μετ᾽ ἐκείνων τῇ πόλει, καὶ τοῖς θεοῖς, τότ᾽ ἂν ὑμεῖς θαυμασθείητε πλέον τῆς εὐβουλίας, ἢ τοῦ δεδωρῆσθαί τι τῶν ἰδίων ὁ δεδωρημένος. τίς γὰρ ἂν ἀγνοήσειεν, ὅτι τὸ μὲν χαρίσασθαι τῆς τοῦ διδόντος ἐπιμελείας ἔπαινός ἐστι, τὸ δὲ χρήσασθαι τοῖς δοθεῖσιν, ὡς προσῆκε, τῆς τοῦ λαβόντος εὐλογιστίας; βουλοίμην δ᾽ ἂν ὑμᾶς μαρτυρηθῆναι περὶ ἀρετῆς μᾶλλον, ἢ περὶ πλούτου δαψιλείας ἐμαυτόν· τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς ἀγαθῆς, τὸ δὲ τύχης περιουσιαζούσης ἐγκώμιον δόξει.

ε΄. ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος ὁ πλάστης ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, δημιουργήματα πάνυ τὴν κατασκευὴν ἀποχρῶντα κομίζων· ἐφ᾽ οἷς ἄσμενοί τε αὐτὸν ἐδεξάμεθα, καὶ δώροις ἀξίοις, διά τε τὴν τέχνην, καὶ οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν πατρίδα, ἠμειψάμεθα. ὁ δὲ

ἐντὸς

Κατηρειμμένος vitioſe ſcripti. Quo magis ſuſpicor, in *Arrian.* Exped. Alex. l. II. c. xxiii. §. 2. & alibi quod eſt, τὸ κατεῤῥηγμένον τοῦ τείχους, librariorum errore ſcriptum eſſe pro τὸ κατερηρειμμένον τοῦ τείχους. Atque ita quoque, apud *Apollod.* l. II. c. vi. p. 126. vbi nunc legitur, Τῆς δε πολιορκίας ἐνεστώσης, ῥήξας τὸ τεῖχος Τελαμὼν, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, verum forte eſt ἐρείψας τὸ τεῖχος, conſueto loquendi more. Reſtat, quae vis verbo ἀνακτήσασθαι, noſtro in loco, ſit ſubiecta, videamus. Si communem ſcriptorum vſum ſequemur, haud dubie reddendum erit *recuperare.* vide, de multis, *Polyb.* Hiſt. IV. p. 489. *Diodor. Sic.* l. XIV. p. 673. *Polyaen.* l. VIII. c. xxix. p. 765. vbi, *Cambyſes*, inquit, τὴν Αἰγυπτίων χώραν ἀρχὴν ἐς τὸ Ἀπρίου γένος ἀνεκτήσατο. pro χώραν, quod deleri volebat *Maasuicius*, ne vox temere eiiciatur, malo πατρῴαν. obuia ſunt in ſcriptis hiſtoricorum βασιλεία πατρῴα, ἀρχὴ πατρῴα, & ſimilia. Hac verbi ἀνακτᾶσθαι poteſtate agnita, quemadmodum fere ante, quae dediſſet *Aſtypalaeenſibus*, dona, ſibi data, interpretabatur ſophiſta, ita, hic, *beneficia in patriam ciuitatem*, vnde exul erat, *collata*, argutius *ſtudium eius recuperandae*, feciſſe poteſt videri; atque eo animo, *aeque abſurdum eſſe*, pronunciaſſe, *ſemet patria pulſum*, *propter exilium*, *non omni ratione conari*, *eam recuperare; atque illos*, *qui eam incolant*, *curam nullam partium eius labentium inſtaurandarum gerere.* Aliter tamen, &, vt opinor, rectius, interpretes reddiderunt *inſtaurare*, *reſtituere*: quando idem eſt,

quod

Digitized by Google

ita, incolas negligere ruentes, nec de eo, quod alius det, liberales eſſe. Quod ſi tamen exiſtimaueritis, non vobis ſolis, ſed & poſteris veſtris, & vna cum iis ciuitati & diis, miſſa eſſe dona, tum prudentiae veſtrae admiratio maior erit, quam eius, qui donauit, quod de ſuo donauerit. Quis eſt enim, qui ignoret, in gratificando dantis curam, in donorum recto vſu accipientis prudentiam laudari? Malim vero vos virtutis, quam me ampliſſimarum diuitiarum teſtimonium habere: illud enim boni animi, hoc fortunae affluentis laus videbitur.

V. ATHENIENSIBVS.

Venit ad nos Perillus, fictor veſter, Athenienſes, vna cum operibus quam artificioſiſſime factis: quapropter lubenter eum excepimus, dignisque praemiis, cum ob artem, tum inprimis ob patriam, remunerauimus. Hic autem intra breue temporis ſpa-

quod, apud *Herodianum*, l. VIII. c. II. §. 11. Τεῖχος ἀνανεώσασθαι, τά τ' ἐρείπια ἀνοικοδομῆσαι· &, apud *Plinium*, Epiſt. l. X. ep. LXXV. *Sublapſa vetuſtate* reparare. Ac notus quidem verbi vſus in eos translati, qui, laboribus, morbis aliisue rebus, defatigati debilitatique, aliqua ratione *recreantur*, *reficiuntur*; rarior idem, cum rerum *reficiendarum reparandarumque* mentio fit. Ita tamen *Libanius*, Epiſt. DLXXXV. Ἀνακτῶ δὴ τὰ διεφθαρμένα τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς υἱέσιν ἑτοίμαζε παμφόρους ἀγρούς. Imo parum abeſt, quin, idem *Plutarcho* reſtituendum eſſe, mihi perſuadeam; vbi, adu. Colot. p. 1126. F. nunc eſt, τὴν πατρίδα κτίσαι διεφθαρμένην ὑπὸ Φιλίππου. neque enim valde placet κτίσαι, aut eius loco ἀνακτίσαι, ſed multo magis ἀνακτήσασθαι. Conuenit fere ἀναλαβεῖν in *Ariſtidis* Orat. tom. I. p. 69. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ κληθεὶς ὡς ἀναληψόμενος τὴν πόλιν ὑπὸ χρόνου κεκμηκυῖαν, αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ ἐστὶν, ἐποίησε. ſed, propriae virtutis non immemor ille apte ſubiecit κεκμηκυῖαν: hanc neglexit noſter.

4. Καὶ μηδὲν ἐξ ὧν] Pro μηδὲ, cum Lugd. A. & Angl. ſcripſi μηδέν.

10. Ὡς προσῆκε] Vulgo προσήκει: ſed illud MSS. & ed. Ven.

13. Τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς, κ. τ. λ.] Non diſſimilis orationis color in illo *Xenophontis* eſt, Lac. Rep. p. 397. l. 24. Ἐπεὶ τὸ τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας εὐδοξότερον ἐποίησεν, ἢ τὸ δαπανῶντας ἐπιδεῖξαι, τὸ μὲν, ψυχῆς, τὸ δὲ, πλούτου ἔργον.

ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου χαλκευσάμενος ταῦρον μεγέθει πλείω τοῦ κατὰ φύσιν εἰς Ἀκράγαντα ἤνεγκεν. ἥσθημεν οὖν τὸ ζῶον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον, εἰσδεξάμενοι· καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη χρῆμα, κόσμου ἄξιον· οὐ γάρ πω τὸν ἐν

αὐτῷ

20. Ἥσθημεν οὖν τὸ ζῶον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον, εἰσδ.] Libri edit. Ἥ. δ. ζῶον, κ. τ. λ. quod addidi, τὸ e Lugd. A. & Angl. eſt. Ζῶον ἐργατικὸν ἀνθρώπῳ σύντροφον verbis *Columellae* reddidi, de Re Ruſt. l. VI. praef. §. 7. *Quod deinde laborioſiſſimus adhuc hominis ſocius in agricultura* (taurus). Nota ſunt ἔργα βοῶν, & *boum labores*, vt apta tauri deſcriptio ſit, ζῶον ἐργατικόν: ſicut enim ἔργον, ſic ἐργατικὸς proprium in agricultura. *Herodotus*, l. II. p. 105. A.—οὐκ ἂν χωσθείη κόλπος, καὶ πολλῷ μέζων ἔτι τούτου, ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἐργατικοῦ. cogitauit Nilum, qui (verbis vtor *Ciceronis*, de Nat. Deor. l. II. §. 130.) *Aegyptum irrigat, &, cum tota aeſtate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit*, mollitosque & oblimatos agros ad ferendum *relinquit.* Nihil clarius *Heliodori* verbis, l. II. p. 110. Θαλαττώσας (ὁ Νεῖλος) τὴν Αἴγυπτον, τῇ ἐφόδῳ γεωργεῖ τὴν ἄρουραν. Eadem virtute ἐργατικὸς, de ſeruo dictum, accipio, in *Luciani* Philopſ. tom. III. p. 38. l. 45. Ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐῤῥωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ...κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. reddo *laborioſum*, non *efficacem*, vt interpres. Dixiſſe autem τὸ ζῶον ἐργ. noſter videtur ſingularis cauſa artificii; quod reſpiciens *Lucian.* tom. II. Phal. I. p. 198. Κινήσεως αὐτῷ (ταύρῳ) καὶ μυκηθμοῦ, inquit, ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. vbi quod legitur, ἔμψυχον fere proprium eſt in deſcriptione imaginum. In *Anthol. Graec.* IV. XII. 26. κάλλος οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἔμψυχον. atque ita, ibidem, in epigrammate n. 7. cuius initium, Τίς λίθον ἐψύχωσε, κ. τ. λ. ſcribendum, Τίς λίθον ἐμψύχωσε—Inter Phidiae opera, cicadam, apem & muſcam, commemorat *Iulian.* ep. VIII. ὧν ἕκαστον εἰ καὶ τῇ φύσει σμικρὸν κεχάλκωται, τῇ τέχνῃ ἐψύχωται. ſed recte MSS. ἐμψύχωται. De re ipſa, plura non addo; quae cum aliunde, tum e *Philoſtrato*, peti quam plurima poſſunt.

21. Ἀνθρώπῳ σύντροφον.] De animalibus manſuetis ſic iam locutus *Herodotus* eſt, l. II. p. 128. D. Καὶ τὰ μὲν (θηρία) σύντροφα αὐτοῖσι τοῖσι ἀνθρώποισι, τὰ δὲ οὔ· & p. 129. A. Πολλῶν δὲ ἐόντων ὁμοτρόφων τοῖσι ἀνθρώποισι. *Porphyrio*, de Abſt. l. IV. p. 373. contraria ſunt σύντροφα ἡμῖν καὶ τιθασσά τῶν θηρίων, & τὰ ἄγρια. *Arrian.* Epict. IV. c. XI. p. 666. Σὺ οὖν, ἄνθρωπος ὢν, οὐδὲ ζῶον εἶναι θέλεις τῶν ἀνθρώποις συντρόφων· ἀλλὰ σκώληξ μᾶλλον, ἢ ἀράχνιον; Idem verbis συναναθρωπεῖν, συνανθρωπεύειν & συνανθρωπίζειν, ſignificaſſe veteres, docuit iam *Budaeus* C. L. Gr. p. 348. Eſt autem nominis σύντροφος tranſlati vſus frequens admodum, eiusdem tamen rarior de re poſiti, vt apud *Polybium*, Hiſt. IV. p. 403. Νεανίσκοις σύντροφον ποιεῖν μουσικήν· atque ita, non vno in loco, *Plutarchus*, alii. Addo, ex *Euſtathii* Epiſtolis nondum editis, quarum copiam humaniſſime mihi fecit *Burmannus* Secundus, vir clariſſimus, quod eſt ep. IV. Ὅτι δὲ, inquit, iter hiemale deſcribens, καὶ τὴν ἀτράχυντον ταύτην παρέλθοιμεν ἀτραπὸν, διεδέχοντο ἡμᾶς πῇ μὲν βόθυνοι μέγα τι χαίνοντες, ὕδατος πλήθοντες, παγετῶν ἀποῤῥῶγας ἑκατέρωθεν ὥσα καὶ ὄχθας προβεβλημένοι, καὶ μέχρι καὶ εἰς γαστέρα τοὺς ἡμιόνους βυθίζοντες· πῇ δὲ βοθρεύματα,

ſpatium ex aere confectum taurum, qui magnitudine naturalem excederet, Agrigentum pertulit. Laeti igitur animal laborioſum, hominis ſocium, accepimus; nobisque ſpectaculum viſum eſt valde res eſſe digna tyranno, quaeque in honore habeatur: non-

τα, εἰς βάθος μὲν οὐκ ἂν ἄξιον λόγου κοιλαινόμενα, τῆς δὲ λοιπῆς διαστάσεως εὐπεριγράπτως ἔχοντα, ὁποῖα τὰ τῶν ἀγγείων σύστομα. εἶπες ἂν τὸν παγετὸν τοῦτον ἰδὼν, εὖ μάλα συνεσκευάσθαι πρὸς ἀλόγων ζώων ποδάγραν· εἰς τοσοῦτον γὰρ ἠνοίγετο, εἰς ὅσον ἂν τις ἵππος χαλάσῃ τὸν ὄνυχα. μηχανὴ χειμῶνος αὕτη ζώοις ἐπίβουλος, μαγγανεία τις ταθεῖσα πρὸς θήρατρον, ποδοκάκη ψύχρους ἐκποδῶν πειρωμένη θέσθαι τὰ ὑποζύγια. ἐνταῦθα ἡμῖν ἡ δημήτηρ οὐκέτι μήτηρ ἦν, ἀλλ' εἰς μητρυιὰν μεταπέπτωκεν· οὐκέτι ζωογόνος, οὐκέτι φυσίζωος, ἀλλὰ ζωοφθόρος, ἀλλὰ φθισίμβροτος. τοιαῦτα κακὰ ἦν ἡμῖν ἐμποδὼν τῇ μετὰ τὴν πρώτην ὁδὸν, τοιούτῳ κλύδωνι ἐφορούμεθα, ἕως τῆς φίλης ἐγενόμεθα γῆς, καὶ τῆς συντρόφου ἀγορᾶς, καὶ τῶν καπν... όρ.. (margo, *καπνοφόρων*) *οἰκιῶν, καὶ τοῦ συνήθους πηλοῦ, καὶ τὸ ἐντεῦθεν εἶχεν ἡμᾶς ὁ λιμὴν, καὶ σωζόμεθα.* Copioſius haec deſcripſi, vt intelligat lector, quo illae Epiſtolae ſint orationis colore.

21. Καὶ σφ. *ἡμῖν τὸ θέαμα τυρ. κ. χ.*] *Budaeus*, C. L. Gr. p. 881. „ *Λοχῶμαι* inquit, „ inſidiis petor, & in inſidiis lo-
„ catus ſum, hoc eſt *λοχίζομαι*, & con-
„ ditus ſum & lateo. Phalaris Athenien-
„ ſibus de tauro aeneo loquens & Perillo,
„ *Καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κα-*
„ *τεφάνη, χρῆμα κόσμου ἄξιον. οὐ γάρ πω*
„ *τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μό-*
„ *ρον*, id eſt, nondum ſaeuum illud ge-
„ nus mortis intus latens oſtenderat. "
Haec *Budaeus*, & ex eo *Henr. Stephanus*, Th. L. Gr. tom. II. 732. Vterque coniunxit *χρῆμα κόσμου ἄξιον.* malo, vt ante me editores, — *τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη χρῆμα, κόσμου ἄξιον*, genere loquendi Graecis familiari. vid. *Valckenarius*, ad *Euripid.* Phoen. p. 70, 71. Apud *Athenaeum*, l. VI. p. 255. F. iunguntur *πάνυ τὸ κτῆμα τυραννικόν ἐστι.* neutrum diſplicet: nota in libris vetuſtis harum vocum permiſtio; quam in rem leg. *D' Oruill.* Anim. ad *Charit.* pag. 197. Verbi *λοχᾶν* translati vſum, qui hic eſt, apud antiquiores Graecos obſeruaſſe me, non memini. Quod habet, in Conuiu. p. 1200. E. *Plato*, *Σωκράτης, οὗτος ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο, κ. τ. λ.* in eo proprietatem verbi reſpexit. nec multum abit *Alciphronis* hoc, Epiſt. l. II. ep. III. p. 238. *Καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ* (τοῦ Νείλου) *ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς.* Ad noſtrum propius accedit illud *Plutarchi*, Sympoſ. VII. p. 705. D. *Ὅσαι δὲ τῶν ἡδονῶν.... λανθάνουσιν ἐνῳκισμέναι καὶ λοχῶσαι·* & *Philon.* de Mund. p. 1165. D. *Ἄνθραξ μὲν οὖν ἐστι πῦρ ἐν γεώδει, ὃν τρόπον ἕξεως πνευματικῆς πεφώλευκε, καὶ ἐλλοχᾷ δι' ὅλης ἄχρι περάτων τεταμένον.* Id verbo adhuc notandum, quod eſt in Lugd. A. C. & Angl. *τὸν ἐν ἑαυτῷ λελοχημένον·* quod de Perillo accipi poteſt, quaſi animo adhuc clauſum & deliteſcens iſtud genus mortis haberet; ſed malo alterum. Apud *Lucianum*, qui eosdem haud dubie, quos noſter, ſcriptores legerat, de tauro hoc, tom. II. Phal. I. p. 198. Perillus, *Τί δ' ἂν μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται, κ. τ. λ.* quae praeſertim ſequitur *Tzetzes*, Chil. I. XXV. & alibi; licet, e noſtris Epiſtolis ſua hauſiſſe, ſcribat. Quae de tauro Phalaridis diſſeruit *Bentleius* in Reſp. ad *Boyl.* Cenſ. cap. XVI. cum iis compone, quae notauit *Weſſelingius*, vir ſummus, ad *Diod. Sic.* l. XIII. p. 614.

Digitized by Google

αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον. ἐπεὶ δὲ, ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον, παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμότερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐπιμωρούμεθα, καὶ τῆς ἰδίας ἐπινοίας τὴν ἀπόδειξιν αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ κακουργότερον οὐδένα τοῦ δημιουργήσαντος ἐξεύρομεν, δοῦναι ἠξιώσαμεν. ἐνεβιβάσαμεν οὖν αὐτὸν, καὶ περιήψαμεν ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο πίμπρασθαι· πικρᾶς δὲ τῆς ἐπιστήμης ἀληθεῖς οὔσας τὰς ἀποδείξεις δέδωκεν. οὔτε γὰρ εἴδομεν, τίς ὁ τιμωρούμενος, οὔτε ἠκούσαμεν γόων, οὐδ᾽ ὀλοφυρμῶν· τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκου-

σο-

23. Ε᾽πεὶ δὲ ἀναπτύξας, κ. τ. λ.] Interpunctionis notam, quae in Burm. & editis libris poſt *ἐγύμνωσε* eſt, omiſi. Ex hoc loco ſic *Tzetzes*, Chil. I. 654. *Ω῾ς δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ὁ χαλκουργὸς ἐκεῖνος δόλου· τὸν κακομήχανον ἐξεῖπεν ἀπανθρώπως.*

25. *Τότε δὴ τῆς τέχνης*, κ. τ. λ.] Similiter, de Daedalo, *Iulian.* ep. XVIII. B. *Ε᾽γὼ δὲ ἐκεῖνον (Δαίδαλον) μὲν, εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι.*

28. *Ε᾽νεβιβάσαμεν οὖν αὐτόν*] Libri editi, *ἀνεβιβάσαμεν*: alterum Lugd. A. C. & Angl. & quidem recte. Aliud eſt *ἀναβιβάζειν*, aliud *ἐμβιβάζειν*: illud vſu venit, cum quid, in altum eleuatum, alteri imponitur. Notum loquendi genus *ἀναβιβάζειν τινὰ ἐφ᾽ ἵππον*, cet. vid. *Hemſterhuſius*, ad *Lucian.* tom. I. Deor. D. XXV. p. 278. Adde *Polyaen.* Strat. l. III. p. 304. *Ο῾ δὲ συνιδὼν ἀναβιβασὰς τῶν σαλπιγκτῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους*, κ. τ. λ. vbi *συνιδὼν* in *συχνοὺς* mutatum, a *Caſaubono*, miror. nota in ſimilibus caſus ſecundi ratio. Quod *Phalaridi* reſtitui, verbi *ἐμβιβάζειν* proprius locus eſt, vbi aliquid *introduci* vel *immitti* in aliquem locum, ſignificatur; dicimurque *ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς ναῦν*, *τῷ ὕδατι*, quando *in nauem introducimus*, aut *in aquam immittimus*. Exempla dedit *Gataker.* ad *M. Anton.* l. X. p. 359. Granditer, in Timaeo, *Plat.* p. 1054. C. *Συστήσας δὲ τὸ πᾶν, (ὁ δημιουργὸς) διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις, ἔνειμε θ᾽ ἑκάστην πρὸς ἕκαστον, καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα*, —— Cum noſtro conferri velim, quae, ex *Dorothei* l. I. Rerum Sicularum, narrat *Stobaeus*, Serm. XLVII. p. 350. vbi inter alia *ἐνέβαλεν (εἰς τὴν δάμαλιν) αὐτόν.* Idem, eodem auctore, refert M. *Apoſtol.* Cent. XX. 13. p. 253. quo fit, vt, vitium ineſſe, ſuſpicer, in *Plutarchi* lib. de Fort. Rom. p. 315. C. cum non e *Dorothei* l. Sicul. ſumtum eſſe, ſed ſcriptum *ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν*, tradat. Ipſum *ἐμβιβάσαι*, de tauro Perilli, *Lucianus* habet, tom. II. Phal. 1. p. 198. *Καὶ ἀνοίξας (Περίλαος) ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο*, κ. τ. λ.

29. *Καὶ περιήψαμεν ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο πίμπρασθαι*] Sic libri omnes: nihilo minus mendoſa videntur. Ac primum quidem *ὑπεξέθετο*, ea, qua hic poſitum eſt, virtute, habet, quod offendat. De eo enim, quod *alio deponendum clam exportatur*, hoc verbo praeſertim vtuntur ſcriptores. quae notio a noſtro loco aliena. Aut igitur *ἐξέθετο* ſcribendum eſſe, opinor, aut *ὑπέθετο*: eſtque illud *exponendi* virtute notiſſimum, vt apud *Pylybium*, *Athenaeum*, *Laertium*, alios. Alterum eſt, apud noſtrum, ep. XX. *Καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα, ὡς χρὴ γράφειν.* propius etiam accedunt alii. *Fl. Ioſeph.* Antiq.

Iud.

Digitized by Google

nondum enim in eo deliteſcentem oſtenderat mortem. Sed cum, latere explicato, caedem omni plenam crudelitate nudauit, mortemque miſeriorem omni interitus genere; tum ob artificium laudatum ob mores puniuimus, &, quoniam peiorem artifice inuenimus neminem, vt ſui inuenti documentum ipſe ante alios daret, voluimus. Immiſimus igitur eum, ignemque ſuccendimus, vt ipſe comburendum eſſe praeceperat: ac dirae ſcientiae vera documenta dedit. Neque enim vidimus, quis puniretur, neque audiuimus gemitus, nec eiulatus: nam intus boantis eiulatus aes ad puni-

Iud. VI. vi. p. 325. Α'λλὰ σὺ, φησὶν (Σαμούηλος), εἰ δίκαιος ἦσθα, καὶ μὴ παρήκουσας ἐμοῦ, μήδ' ὧν ὑπέθετό μοι περὶ τῶν παρόντων ὁ θεὸς, ὠλιγώρησας· & in primis *Herodot*. l. V. p. 369. A. Περίανδρος —— νόῳ ἴσχων, ὡς οἱ ὑπετίθετο Θρασύβουλος τοὺς ὑπερόχους τῶν ἀστῶν φονεύειν. Quamquam, apud noſtrum, πίμπρασθαι etiam referri ad περιήψατο poteſt. *Herodot*. l. I. p. 81. A. Καὶ ἔπειτα ὑπῆψαν τὴν ἀκρόπολιν πᾶσαν ταύτην καίεσθαι. Dein autem, περιάπτειν minus quadrare videtur: accipiendum enim eſt de *igne ſuccenſo*. *Lucianus*, tom. II. Phal. 1. p. 198. habet πῦρ ὑποκαίειν, &c., ibid. p. 199. πῦρ ὑφάπτειν. *Cicer*. Verr. IV. 73. *Phalaris taurum habuiſſe dicitur, quo viuos ſupplicii cauſa demittere homines, ac* ſubiicere flammam *ſolebat*. An ergo ſcribendum πῦρ ὑφήψαμεν, vel πῦρ ἥψαμεν? ſic enim paſſim ſcriptores. vid. e multis *Appianum*, E'μφ. I. p. 179. E'ν δὲ ἱερῷ πυραννήσας ἐκέλευσε τοῖς φίλοις ἅψαι τὸ πῦρ. ſcribendum, disiunctis verbis, πυρὰν νήσας, vt, ibid. p. 188. in loco eius, quod nunc eſt, πυράν τε ἐνῆψαν, καὶ —— ἅψαντες τὴν πυρὰν, ἔφασαν τὸν δεσπότην καίειν —— repono πυράν τε ἔνησαν, κ. τ. λ. loquendi ratione conſueta. conf. ipſum *Appian*. ibid. l. IV. p. 325. Noſtro igitur in loco, ſi quis maluerit, καὶ πῦρ ἥψαμεν, ὡς αὐτὸς ὑπέθετο πίμπρασθαι, me conſentientem habebit. nihil tamen ſine libris MSS. hoc quidem in loco, muto.

30. Πικρᾶς δὲ τῆς ἐπιστήμης ἀ. δ. τ. ἀ. δ.] Cum poſteriore ſententiae parte componi *Lucianum*, velim, l. c. p. 199. Α'γε δὴ, inquit Phalaris, ὦ Πέριλαε —— δεῖξον ἡμῖν, αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης. Ex eodem, quo reliqui, fonte ſua quoque hauſiſſe *Sil. Italic*. l. XIV. 213. videtur: *Ille, vbi torreret* ſubiectis *corpora* flammis, *Mutabat gemitus mugitibus: acta*que veras *Credere erat ſtabulis armenta effundere voces. Haud impune quidem: nam* dirae *conditor* artis *Ipſe ſuo moriens* immugit flebile *tauro*.

31. Οὔτε ἠκούσαμεν γόων, κ. τ. λ.] i. e. Vociferatio, quae ad aures meas peruenit, non hominis gemitus, ſed tauri mugitus videbatur. BOYL. Vir quidem doctus, & de Literis optime meritus, pro ἀκουσομένους reponendum eſſe αἰκιζομένους, opinabatur: atque ita mox infra, Ο"τι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ᾐκισάμεθα αὐτόν. Alterum tamen ſollicitandum non eſt: quin ipſe *Plato* ſic loquitur, in Phaedr. p. 1239. D. E'ὰν μή τις τῶν τε ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται —— οὔ ποτ' ἔσται τεχνικὸς λόγων πέρι. adde *Arrian*. Epict. l. III. p. 483. Ipſe noſter, ep. CXXXIX. Φέρει ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶσα τοῖς ἀκουσομένοις.

Digitized by Google

σομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο. ὑμᾶς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, πυνθανόμενος ἄχθεσθαι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δημιουργοῦ, καὶ δι᾽ ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς, ἐθαύμαζον, καὶ τέως ἠπίστουν. εἰ μὲν γὰρ, ὅτι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ἠμυνάμεθα αὐτὸν, μέμφεσθε, ἀπολογοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ μὴ δυστοτμότερον ἐπινοῆσαι μόρον· εἰ δ᾽ αὖ διὰ τὸ ὁπωσοῦν τετιμωρῆσθαι, κινδυνεύετε πανδημεὶ οἱ ἐπὶ χρηστότητι ὑπεραυχοῦντες, πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα. ἢ γὰρ ἑνὸς ἀνδρὸς τοὔργον; ἢ ἁπάσης ὑμῶν τῆς πόλεως εἶναι ἀνάγκη. τοῦτο δὲ διαγινώσκεται μόνῃ τῇ ὑμετέρᾳ πρός με διαθέσει. εἰ μὲν γὰρ δικαίως ἀνὴρ ἀπώλετο, καὶ προσήκει τοὺς τρόπους καὶ τὴν φύσιν οὐδεὶς Ἀθηναίων ἐκείνῳ, τοῦ χάριν ἡμᾶς μέμφοισθ᾽ ἄν; εἰ δὲ ἀδίκως, ὑμεῖς μὲν ἐντεῦθεν ὁμολογεῖτε οὐδὲν ἀμείνους εἶναι Περιλάου· ἐγὼ δὲ οὔπω δίδωμι, τὴν τιμωρίαν πεπρᾶχθαι ἄδικον, πρὶν ἂν ἐμαυτῷ δόξω παρὰ τὴν δίκην εἰργάσθαι· καί τοι παρὰ τοῦ τυράννου τὰ δίκαια οὐδεὶς ἐπιζητεῖ, τὸ γὰρ σῶζον αὐτὸν, τοῦτο ἔοικεν εἶναι· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὀχυρώτατον ὑπεξελὼν τότ᾽ ἂν δόξαιμι, ὅταν κατ᾽ εὐθεῖαν μὴ τετιμωρῆσθαι δοκῶ. πέποιθα δὲ μήθ᾽ ὑμῶν τῷ, μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἥν τις ἑτέροις ἐτεκτήνατο, αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τὸν μηχανησάμενον, τεκμαιρόμενος ἔκ τε τῶν λοιπῶν ἁπάντων, οὐχ ἥκιστα μέν τοι καὶ δι᾽ ἐμαυτὸν, ὅτι μοι ταύτῃ μάλιστα προσήκειν

τι-

34. Καὶ δι᾽ ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς] Lugd. A. C. & Angl. K. δ. ὀ. ἔχειν ἐμοί. forte fuit olim ἐμέ: nihil tamen muto. Loquendi rationem illuſtrauit *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 177.

42. Καὶ προσήκει τοὺς τρ. κ. τ. φ.] Lugd. A. & Angl. Καὶ πρ. τοῖς τρόποις τὴν φύσιν. Suſpiceris, duplici olim ratione ſcriptum fuiſſe: Καὶ πρ. τοῖς τρόποις οὐδεὶς Ἀ. ἐ. &, K. πρ. τὴν φύσιν οὐδεὶς Ἀ. ἐ. ſententia eadem: vulgatam tamen ſcripturam malo. vid. ſupra not. ad ep. IV. l. 85.

50. Τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἥν τις ἑ. ἐ. αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τ. μ.] Interpretibus non expedita ſatis horum verborum ratio fuit. Male enim reddiderunt omnes, quaſi voces λώβην, ἄδικον iungendae ſint; cum λώβην pertineat ad ἐμφορήσασθαι, & ἄδικον ad φανεῖσθαι; quam constructionem poſtulat ſententia. Notum ἐμφορεῖσθαι, de iis, qui cibo aut potu auidius fruuntur. *Heliodor.* Aeth. II. p. 90. Ἐπί τε τοῦ πυρὸς, ὃ προητοίμαστο τοῖς νομεῦσιν ἀφαυήναντες (ſic recte *Commelin.*) ἐνεφοροῦντο τῶν κρεῶν. atque ita paſſim

cum

nitores, qui audituri erant, emugiebat. Vos vero Athenienſes, cum intelligebam, grauiter ferre de medio ſublatum artificem, mihique iratos eſſe, mirabar, neque etiamnum credo. Si enim, quod grauiori ſupplicio non excruciauimus eum, vituperatis, pro me dico vobis, miſeriorem me mortem non inueniſſe; ſin vero, quod aliquo modo punitus eſt, parum abeſt, quin in vniuerſum omnes, qui, humanitatis nomine vos ſupra modum iactatis, diriſſimae immanitatis rei videamini. Nam aut vnius opus, aut totius veſtrae ciuitatis eſſe, neceſſe eſt: id vero ſolo veſtro erga me animo dignoſcitur: Si enim iure homo periit, nec moribus & ingenio Athenienſium vllus ei ſimilis eſt, quid eſt, quod nos vituperetis? Sin vero iniuria, eo confitemini, vos nihilo meliores eſſe Perillo: ego vero nondum do, poenam eſſe ſumtam iniuſte, donec mihimet viſus fuero contra ius feciſſe: tametſi, quod iuſtum eſt, nemo a tyranno requirit, quod enim ſeruat eum, id conuenit, eſſe: at meam ſecuritatem, ac firmiſſimum imperii munimentum ſubuertiſſe tunc fuero viſus, cum non ſecundum ius & aequum puniuiſſe videar. Confido autem, neque veſtrum alicui, neque aliorum Graecorum, iniuſtum videri, ſi, quam quis aliis ſtruxerit, perniciem ipſe experiatur, qui ſit machina-

 tus;

cum caſu ſecundo. Contra, addito nomine quantitatis, quartum adſumit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 149. l. 23. Παρὰ τὸν πότον πολὺν ἐμφορησάμενος ἄκρατον. *Alciphr.* emendante recte *Berglero*, Ep. I. xxxv. p. 154. Πολλήν τινα (ἄκρατον) ἐνεφορησάμην, pro π. τ. ἐφορησάμην. *Parthen.* Amat. c. ix. p. 363. Ἐν ᾗ πολὺν ἄκρατον εἰσφοροῦνται, haud dubie ſcripſerat ἐμφοροῦνται. Non minus frequens verbi tranſlati vſus. ita iam *Herodot.* I. p. 22. E. Ἐπεί τε γὰρ δὴ παρέλαβε (ὁ Κροῖσος) τοῦ μαντηΐου ἀληθηΐην, ἐνεφορέετο αὐτοῦ. Inprimis placuit ſophiſtis. *Liban.* Ep. MCCXXXVI. Εἰ μὲν οὖν τὸ καλὸν τίθης μένειν, οὐ μένοντα ἀπολαύειν ἔνι, μένε ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ ἐμφοροῦ. in MS. τὶ καλὸν, quod forte praeſtat: niſi malis, omiſſo τὸ, Εἰ μὲν οὖν καλὸν τ. vt noſter, ep. XVII. Καί τοι καλόν γε —— μὴ πάντα ποιεῖν ——. In re nota addo ex noſtris Epiſtolis, quod eſt, ep. XIII. Ὀλέθρου πικροῦ κατὰ δίκην ἐνεφορήσαντο. Atticam conſtruendi rationem, ἐμφορήσασθαι τὴν λώβην, ἣν τ. ε. ab interpretibus non animaduerſam, plures illuſtrarunt. vid. inprimis *Kuſter.* ad *Ariſtoph. Plut.* v. 55.

Digitized by Google

τιμωρηθῆναι ἔδοξε· καί τοι γ' ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὄλεθρον εὗρε κατὰ τῶν ἐπιβουλευόντων ἀχθεινότατον· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, ἐν οἷς τοῦ φύσει δικαίου κριτὴς ἀπεδείχθην, ἀφῆκα, ἁπλοῦν δὲ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. καὶ μὴν καὶ τὸ πικροτέρους ἐξὸν πολλοὺς ὑπάρχειν, ᾔδειν ἐμοὶ συναγορεῦσον, καὶ ἡμερώτερος φανεὶς τῆς δόξης, μᾶλλον ἐπιβουλευθήσεσθαι, καὶ ὅτι παύσω πάντα τινὰ προθυμούμενον εἰς ἐμὲ διὰ τῆς τούτου κολάσεως, καὶ ὡς βέλτιον ἴσως τῇ βίᾳ χρήσασθαι, διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπιχειρούντων· ἀλλ' ὅμως ταῦτα εἰδὼς ἅπαντα, καὶ τῆς ὕστερον εὐφημίας οὐδὲν δεόμενος, δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο αἷς τοὺς ἄλλους, μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, ταύταις ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀξιωθέντων χάριτος τοιαύτης ἐνεφρουρήθη. τάχα τις ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκούων τὸ παράλογον, ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις, οἷς ἐπενόησε καθ' ἑτέρων, περιπεσεῖν τὸν ἐξευρόντα, πολλαῖς πάνυ με ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι νομίζει, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλως τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ,

καθ'

54. *Τὸν ὄλεθρον εὗρε*] *Callimachi* eſſe, iam obſeruauit *Bentleius*, Diſſ. IX. Reperiuntur poetae verba, inter Fragm. Bentl. n. CXIX.

55. *Ἀχθεινότατον*] Libri editi habent *ἀχθηρότατον*. Lugd. C. *ἀχθειρότατον*; quod vitio ſcriptum pro *ἀχθεινότατου*, vt eſt in Lugd. A. & Angl. recte. Legitur quidem *ἀχθηρῶς*, apud *Polluc.* III. 9. apud *Heſychium*, *ἀχθηρές*, ibique pro *ἀχληρὸν* ſcribendum eſſe *ἀχθηρὸν*, coniicit *Sopingius:* ſed rectius MS. *Pollucis* habet *ἀχθεινῶς*. De *Heſychii* *ἀχθηρὲς*, vid. *Voſſ.* Apud eundem quod eſt, *Ἀχληρὸν*, *ἀπεχθὲς*, inuenerat fortaſſe is, male ſcriptum pro *Ὀχληρὸν*, *ἀπεχθές*.

56. *Ἁπλοῦν δὲ αὐτὸ*] *ἐφ' ἑ.*] Ed. Commel. *ἁ. δ. αὐτὸς ἐ. ἑ.* quod ſecutus eſt *Boyleus*. reliqui recte *αὐτό*.

57. *Τὸ πικροτέρους ἐξὸν πολλοὺς ὑ.*] Interpretum plerique ita reddiderunt, quaſi auctor cogitaſſet *πικροτέρους* Perillo. vnus *Naogeorgus* retulit ad antecedens *ὄλεθρον*; haud dubie recte. Vt hic *πικροτέρους πολλοὺς* ſc. *ὀλέθρους*, ſic ep. XIII. *ὄλεθρον πικρόν*. Ep. autem XXVIII. taurus *πικρὸν βασανιστήριον* vocatur.

61. *Τῇ βίᾳ χρήσασθαι*] Editum ante *χρῆσθαι*. cum MSS. dedi *χρήσασθαι*.

62. *Τῆς ὕστερον εὐφημίας*] Alia vocis *εὐφημία* poteſtas in ſcriptis Graecorum antiquioribus, alia in recentioribus. vtramque illuſtrauit *Ez. Spanhemius*, vir illuſtris, ad *Callimach.* Hymn. in Apoll. v. 17. &, ad *Iulian.* Orat. I. p. 26. Noſter, dum pro *laudatione* ponit, ſui temporis conſuetudinem ſequitur.

67. *Ἐνεφρουρήθη*] Epiſt. XIII. *Οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ' ἡμῶν ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ.* vbi idem eſt, quod *incluſi*. Notum verbum

Digitized by Google

tus; coniectura facta cum ex reliquis omnibus, tum inprimis mea cauſa, quod, hac ratione vt puniretur, par eſſe videretur: etiamſi pro me ſupplicium iſtud inuenit in inſidiatores grauiſſimum: tamen meam ſecuritatem, cum eius, quod natura iuſtum eſt, iudex ſim factus, omiſi, ac ſimpliciter, quod eſſet per ſe iuſtum, reputaui. Et quanquam, diriora multa eſſe ſi ſinerem, id mihi, noueram, profuturum, &, ſi opinione mitior viderer, magis me petitum iri inſidiis, meque omnium animos a me abalienaturum illius ſupplicio, ac praeſtare fortaſſe, vi vti propter neceſſitatem, quam inſidiatores imponunt: nihilo minus tamen horum omnium gnarus, nec poſteritatis praeconio, vllo modo, indigus, iniquum duxi, hominem, qui hominibus talis mortis auctor eſſet, impunitum dimitti. Quocirca in quibus alios, qui nulla ipſum iniuria affecerant, properauit, machinis comburere, iis iure a nobis, tali beneficio ornatis, incluſus eſt. Forte veſtrum aliquis, Athenienſes, cum rem hanc mirabilem audiat, quaſi debeat, quae in alios excogitauit ſupplicia, ipſe ſubire inuentor,

bum apud veteres, vbi de *praeſidiis* ſermo eſt. Inde poſtea in *cuſtodiam* translatum. *Heliod.* l. I, p. 37. Καὶ τὸν Κνήμωνα ὡς αὐτὸν μετεπέμπετο, ἄγειν καὶ τοὺς φρουρουμένους ἐντειλάμενος. ab eodem, l. VIII. p. 382. iunguntur δεσμεῖσθαι καὶ φρουρεῖσθαι εἰς τὴν κρίσιν. Apud *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 273. A. Ἐμὲ δὲ ἀφῆκε μόγις, ἑπτὰ μηνῶν ὅλων ἑλκύσας τῇδε κἀκεῖσε, καὶ ποιησάμενος ἐμφρούριον· legendum ἔμφρουρον.

68. Ὡς εἰ δ. τ. αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις, οἷς ἐπενόησε—περιπεσεῖν] Angl. & Lugd. A. Ὡ. ἐ. δ. τ. αὐτὸν, οἷς ὀλέθροις ἐπενόησε, κ. τ. λ. quod forte nonnullis non omnino diſplicebit, mihi durius dictum videtur: quare vulgatam ſcripturam retinui.

70. Ἐξαρκέσειν ὅλαις] Sic libri omnes, a quibus ſine vlla neceſſitate abiit *Boyleus*, cum ederet ὅλας. Alterum, ὅλαις, reſpondet antecedenti Ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι· vt plena oratio haec ſit: μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλαις ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι. Ὅλαι ἐριννύες dicuntur, vt ὅλαι χάριτες ab *Alciphron.* l. I. ep. XXXVIII. Ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. *Naogeorgo* autem diſplicuit, quod ſubiicitur, τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ; maluitque is ἐμαυτοῦ. Si quid mutandum, ſcribi poterit αὑτοῦ: ſed repugnant codices omnes. nota permiſtio horum pronominum in libris vetuſtis. Forte, quum haec ſcriberet auctor, cogitauit antecedentia, Ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν, κ. τ. λ. Sed durum valde hoc: & praeſtat haud dubie αὑτοῦ, vel *Naogeorgi* ἐμαυτοῦ; quod in Latino exemplo reddidi.

καθ' ἑαυτοῦ δὲ τοὺς μόρους ὑπογράφειν. ἀλλ' εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέπτεσθαι ἐθελήσετε, εὕροιτε ἂν οὔτε δρῶντας ἑκόντας ἡμᾶς, οὔτε, εἰ πάσχομεν, δόξαν τῷ δαίμονι, δικαίως ἀπολαύοντας. καὶ γὰρ ἐξουσίαν ἔχοντες δρᾷν διὰ τὴν τυραννίδα τὰ πρὸς ὠμότητα, ὅμως ἴσμεν ἔκτοπα ὄντα, καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀναλαβεῖν δυνάμενοι, τὸ μὲν, ὅτι δεινὰ ταῦτ' ἐστὶν, ὁμολογοῦμεν. εἴθε μέν τοι μηδὲ δρᾶσαι αὐτὰ πικρᾷ ἀνάγκῃ ἐβιάσθημεν· καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦν ἂν, ὡς χρηστὸς ἐπαινούμενος, ἡμῶν παρόντων· τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸν ἐπιβουλεύσαντα ἑαυτῷ ἐχθρὸν οὐ διὰ πάσης ἀμύνης, παρασχὸν, ἐτιμωρήσατο; τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον ἐτιμωρησάμην, καὶ σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ ἔκθεσμα δρᾷν, παραμυθίαν δὲ ἔχω, τὸ μὴ μετὰ γνώμης ἐθελουσίου, ἃ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρουμένοις οὐ πρόσ-

71. Καθ' ἑαυτοῦ δ. τ. μ. ὑπογράφειν] Cum haec, tum ea, quae mox ſubiiciuntur, Οὔτε, εἰ πάσχομεν δόξαν τῷ δαίμονι, δικαίως ἀπολαύοντας, non ex ore *Phalaridis*, ſed ſophiſtae cuiusdam, illius perſonam agentis, eſſe profecta, neminem fore, opinor, qui non animaduertat: videtur enim ad id reſpici mortis genus, quo, tauro incluſum, Agrigentini tandem ipſum Phalarin concremaſſe dicuntur. quam in rem confer notata a *Bentleio*, in Reſp. ad Boyl. Cenſ. VI. Eum itaque, quaſi quadam praeſagitione futurae mortis animo intrinſecus iniecta, haec ſcribentem facit.

75. Καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀναλαβεῖν δ.] Recte *Aretinus* τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς reddidit *opera noſtra*. reliqui interpretes omittunt ἑαυτοῖς, excepto *Naogeorgo*, qui verbo ἀναλαβεῖν adiunxit. Dicitur, vt ep. CXLIII. Πολλὰ καὶ μέγαλα —— ἀκουσίως πραχθέντα μοι. Obſerua autem ἀναλαβεῖν τὰ πεπραγμένα, pro eo, quod eſt, apud *Ouidium*, Met. IX. 617. *facta reuocare*. Nota ſunt ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἀναλαβεῖν λόγον, cet. noſtrum, non memini, alibi me legiſſe. proprie magis dictum, quod eſt ep. CI. ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. Sententiam ſaepe expreſſerunt veteres. *Plat*. Protag. p. 226. B. Οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη· & Legg. XI. p. 977. B. Οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγένητον ἔσται ποτέ. adde *Plutarch*. de Conſ. ad Apoll. p. 115. A. Τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον οὐδὲ θεῶν δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον· vbi quod eſt in MS. οὐδὲ θεῶν οὐδ' ἐκεῖν, forte mutandum in οὐδὲ θεῶν οὐδενὶ, vel aliud ſimile. Plura, huc pertinentia, habent prouerbiorum collectores.

80. Τὸν ἐπιβουλεύσαντα] Sic MSS. loco ἐπιβουλεύοντα, quod libri editi habent.

81. Παρασχὸν] In libris omnibus, tam MSS. quam operarum formis deſcriptis, inueni παρασχών, a *Naogeorgo* redditum *nactus occaſionem*, praetermiſſum autem a reliquis interpretibus. Haud dubie ſcribendum παρασχόν; quod *Thucydideum* eſt, vt l. I. p. 76. l. 22. Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστι, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης, πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πά-
λιν

Digitized by Google

tor, multis omnino me furiis obnoxium eſſe, opinatur, imo ne quidem ſufficere, omnibus, vno meo animo, in memet vero mortes praeſcribere. Sed ſi, poſito odio, conſiderare voletis, inuenietis, neque nos facere volentes, neque ſi patimur, cum deo viſum ſit, iuſte perpeti. Etenim cum poteſtatem habemus faciendi, cauſa tyrannidis, ea, quae ſunt crudelia, tamen, eſſe inſolentia, nouimus, cumque eorum, quae a nobis facta ſunt, nihil reparare poſſumus, grauia haec eſſe, confitemur. Vtinam vero, neque facere ea dira eſſemus coacti neceſſitate: tum nemo alius eſſet, qui vt benignus laudaretur, nobis praeſentibus. Quis enim veſtrum, Athenienſes, aut aliorum hominum, hoſtem, ſibi inſidiatum, non per omnem vindicationem, quum detur occaſio, puniuerit? Talem inuentum Perillum puniui, & quamquam mihimet con-

λιν ξυμβῆναι· vbi ſcholiaſt. Εὖ δὲ παρασχὸν, inquit, ἀντὶ τοῦ παρασχόντος, δηλονότι τοῦ δαίμονος, ὅ ἐστι δωρησαμένου τὴν νίκην. l. V. p. 326. l. 29. Μετεμέλοντό τε, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν. adde ibid. p. 354. l. 84. p. 355. l. 30. Dicitur παρασχὸν, vt παρὸν, δέον, ἐξὸν, δόξαν, δοκοῦν, cet. conf. *Valckenar*. ad *Herod*. l. V. p. 395. l. 69. Noſtro ſimilia librariorum errata notauit G. *Canter*. Nou. Lect. l. III. c. XXVII. Παρασχὸν igitur, ne ſententia imperfecta maneret, auctori reſtitui.

81. Ἐτιμωρήσατο] In MS. Cant. haec ſequuntur, immutata paulum punctatione: Ταυτὸν οὖν τοῦτ' ἐὰν Φάλαρις, εἰς τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν καρτερησάντων ὑφ' ἑαυτοῦ παθὼν, ἐργάσηται (κἂν πολλῆς πρότερον ἀπολογίας τύραννος ὤν) καὶ μίσους ἄξιός ἐστιν; ὁ μηδὲν παθὼν ἀνήκεστον, ὦ φίλτατοι, μηδὲν δὲ μελλήσθ. [μελήσας] ἔκτοπος καὶ πικρὸς, ἔχθους ἄξιος; οὐχ ὅτι περὶ τοῦ παθεῖν ἀνταμυνάμενος, τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον, &c. Verba obſcura ſunt & mutila: a Graeculo quodam, qui ſententiam ſuperiorem, τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, &c. non ſatis plenam putauit, adiecta videntur; quibus hoc forte intelligi voluit: Si igitur Phalaris, cum vita a quibusdam, qui ſub ipſius poteſtate viuunt, inſidiis petatur, idem faciat (etſi multa interim, cum tyrannus ſit, excuſatione *indigeat*) eſtne odio dignus? qui nihil inhumanum, viri optimi, nihil *cuiquam* graue aut acerbum meditatur, odione dignus? Minime vero; cum de aliis poenas ſumit, ne ipſe patiatur. Poſt ἐτιμωρησάμην adduntur haec in eodem MS. Καὶ τὸ χαλεπὸν, ἕνα καὶ παντὸς ἐπιτήδειον ὀλέθρου παρ' οἰκείας τύχης [τέχνης] ἔμαθον. i. e. & illum eſſe acerbum quendam & omni ſupplicio dignum, ex *hoc* eius artificio intellexi. BOYL. Quae, ex MS. Cant. deſcripſit *Boyleus*, eadem ſunt in Lugd. A. & Angl. cum exigua ſcripturae differentia: ſed tanti ea non eſt, vt, opus eſſe, putem, iſtas ineptias repeti.

81. Τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον] Talem expertus Perilaum. Nempe inſidias ſtruentem; non mihi quidem, ſed humano generi. BOYL.

Digitized by Google

πρόσεστιν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ σοφώτατοι γηγενεῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τούτῳ τὰ ὑμέτερα ἤθη ἐμιμησάμην· ἐκεῖνος δὲ, ἃ δέον ἔχειν ἡμᾶς τοὺς τυράννους, μετεδίωξε. καὶ δικαίως οὐχ οἷοι φύσει ἦμεν, ἀλλ' οἵους ἡμᾶς αὐτὸς ἔπλαττεν, εἰς αὐτὸν ἐγενόμεθα. εὖ μέν τοι καὶ νῦν ἴστε, ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων, Περίλαος ἂν ἦν, οὔτε ἐκεῖνος μοναρχῶν, Φάλαρις. ὑμῖν μέν τοι οὐχ ὅτι ὄνειδος, ἐὰν χαλεπήνητε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους ἠδίκει, καθ' ὃ τοιούτους ἐπενόει μόρους· ἰδίᾳ δ' ὑμᾶς διαβάλλων εἰς ὠμότητα, καὶ τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος. ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι τὸν τρόπον τῆς τιμωρίας ἐπαινεῖν. ἄξιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι πολῖται· εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, ἴστω, ὡς οὐδὲ Περιλάῳ ἄρεστα ἐπράξαμεν.

ϛ'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Τυραννοῦμεν, ὦ Στησίχορε, καὶ οὐχ Ἱμεραίων, ἀλλὰ Ἀκραγαντίνων. ὥστέ σοι πολλὴν εἰδέναι χάριν, ὅτι ἀφελόμενος ἡμᾶς

84. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ σ.] Recepi οὖν e Lugd. A. & Angl. ſic in hac ipſa epiſtola: Ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι κ. τ. λ. ep. IV. Τοῦ μὲν οὖν βραδύτερον —— & alibi ſaepe.

88. Ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων ——] i. e. Ego ſi priuatus eſſem, tale tormentum in humanum genus non excogitaſſem, neque ſi monarcha eſſet Perilaus, iuſtam adeo de eiusmodi artifice poenam ſumſiſſet. BOYL. Dictum ſimile huic Themiſtoclis, quod is Timodemo obieciſſe fertur, apud *Herod.* l. VIII. p. 574. A. Οὔτ' ἂν ἐγὼ ἐὼν Βελβινίτης ἐτιμήθην οὕτω πρὸς Σπαρτιητέων, οὔτ' ἂν σὺ ὤνθρωπε, ἐὼν Ἀθηναῖος. Conuenit, quod Seriphio cuidam a Themiſtocle in iurgio reſponſum eſſe, refert *Plato*, de Rep. I. p. 573. C. quo cum conferendus *Plutarch.* in Themiſt. p. 121. A. & in Apophth. p. 185. C. *Platonis* verba Latina fecit *Cicer.* Senect. c. III. vid. quae ibi notantur. Add. *Weſſ.* & *Valck.* ad *Herod.* l. c. p. 678.

95. Εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος, κ. τ. λ.] Nimirum iniuſtis & Perilai ſimilibus iuſta non placet ſententia. Legitur, in omnibus codicibus ἄριστα, pro quo legendum eſt ἄρεστα, vt recte coniecerat *Naogeorgus*. BOYL. Libri omnes ἄριστα. verum haud dubie eſt, quod legendum eſſe, *Naogeorgus* ſuſpicabatur, ἄρεστα. quare

edi-

conſcius ſum, iniqua me facere, hoc tamen ſolatii habeo, ea non conſilio voluntario fieri, quod a me punitis non eſt. Enimuero, ſapientiſſimi indigenae, Athenienſes, etiam in hoc veſtros ego mores ſum imitatus: ille vero, quae nos habere tyrannos, oportet, ſectatus eſt: ac iure, non quales natura eramus, ſed quales nos finxit ipſe, ergā eum fuimus. Probe autem iam nunc ſcitote, neque me, ſi eſſem priuatus, Perillum, neque illum, ſi princeps, Phalarin fore. Vobis autem non modo ignominioſum, ſi poenam, de eo ſumtam, aegre tuleritis, ſed, niſi etiam puniatis tales: nam generatim in omnes homines iniurius erat, quum tales excogitabat mortes; ſpeciatim vero in vos, cum crudelitatis nomine vos traducebat, atque inſitis ciuitati moribus nocebat. Quapropter, omnes, puto, genus poenae laudare; digni enim tales ciues ſunt: ſi quis eſt autem, cui mors iſta non placuerit, ſcito, neque Perillo, nos, quae placerent, feciſſe.

VI. STESICHORO.

Tyranni ſumus, Steſichore, ac non Himerenſium, ſed Agrigentinorum: vt magnas tibi gratias agam, quod, mino-

editorem Anglum, qui hoc receperat, ſecutus ſum. *Herod.* l. II. p. 128. C. *Οὗτοι μέν νυν τοιαῦτα ποιεῦντες, ἐπιλέγουσι ἐμοί γε οὐκ ἀρεστά.* ubi malo, quod, quosdam libros ſecutus, edidit clar. *Weſſel.* *τοιαῦτα ἐπιλέγοντες, ποιεῦσι ἐμοί γε*—vt, ibid. p. 171. B. *Λόγον δὲ τοιόνδε ἐπιλέγοντες οἱ Αἰγύπτιοι, Φασὶ εἶναι αὐτὴν πλωτήν.* Similiter *Xenophon*, Hell. II. p. 277. l. 5. *Ἦν δὲ ταῦτα ἀρεστὰ καὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν μόνον ἔμελεν.* &, ibid. l. VI. p. 346. l. 26. *Εἰ τῶν συμμάχων τινὲς οὐκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν.* conf. quoque, Sympoſ. p. 519. l. 3. vbi recte, *ἀρεστοὺς* pro *ἀρίστους* ſcribendum eſſe, monuit *H. Stephanus.*

99. *Ἀφελόμενος ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχὴν, τὴν μείζω δέδωκας.*] i. e. Eo, quod Himerenſibus perſuaſeris, ne meis imperiis exercitum vltra permittant, mihi maioris imperii in illos obtinendi copiam feciſti: poſſum enim illos, hoc vſus praetextu, eodem modo, ac Agrigentinos tyrannidi meae ſubiicere. hoc enim illis minatur *Phal.* Ep. CXXI. (VIII.) Scribit vero *Ariſtoteles*, in Rhet. L. II. c. XXI. Steſichorum in Phalarin, qui tum Himerenſium copiis praefuit, hanc fabulam contexuiſſe: quam ita reddit *Horatius*, Epiſt. L. I. 10. *Ceruus equum pugna melior communibus herbis Pellebat, donec minor in certamine*

ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχὴν, τὴν μείζω δέδωκας. εὖ μέν τοι ἴσθι, ὅτι καὶ οἱ ἐν Ἀκράγαντι ἄρχοντες, τοὺς ἐν Ἱμέρᾳ ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα.

ζ'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Πυνθάνομαί σε περιδεῆ σφόδρα εἶναι ἐννοοῦντα τὴν δύναμιν ἡμῶν, καὶ συνειδότα ἅμα τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις. θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω περιδεὴς εἶναι, ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου [ὥσπερ σὺ προὔλεγες] Ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ἃ σὺ λέγεις Ἱμεραίοις. εἰ μὲν οὖν ὑπερεφρόνεις θανάτου, ὥσπερ καὶ ἐχρῆν σοφὸν ὄντα, τί νῦν, ὦ μάταιε, ἰλιγγιᾷς,

ne longo Implorauit opes hominis, fraenumque recepit. Sed poſtquam victor violens diſceſſit ab hoſte, Non equitem dorſo, non fraenum depulit ore. BOYL.

100. Εὖ μέν τοι ἴσθι.] *Quaſi dicat*, Tu certe hoc non ignoras, qui apud me Agrigenti captiuus eras & Cononem vidiſti, in tormentis meis pereuntem. Colligi enim poteſt ex epiſt. ſuperiori. (n. XII.) Steſichorum, poſtquam a Phalaride dimiſſus erat, noua in illum conſilia eſſe molitum. BOYL. Aliter, atque opinatus eſt *Boyleus*, rem ſe habere ex noſtri auctoris ſententia, ordo, quem feci, Epiſtolarum docebit. Neſcio autem, an haec Callicratidae, apud *Xenophont.* Hell. I. p. 260. l. 29. ante oculos habuerit noſter: Ἀλλὰ ξὺν θεοῖς δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν, δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι.

5. Συνειδότα — τοῖς — πεπολιτευμένοις] Nota conſtructionem, Συνειδότα τοῖς πεπολιτευμένοις pro συνειδότα τὰ πεπολιτευμένα· quam, antiquioribus ſcriptoribus Graecis, vt puto, incognitam, exemplis e *Charitone* & aliunde depromtis, illuſtrauit *Fr. Lud. Abreſch*, vir doctiſſimus, in Diluc. Thucyd. ad l. V. p. 532.

7. Ὥσπερ σὺ προὔλεγες] Verba diligentius conſideranti aliquid habere a ratione alieni apparebit. Inducitur Steſichorus, tanquam qui fuerit auctor Himerenſibus, tyrannidis Phalaridi eripiendae, in eoque opera ſua his adeſſe voluerit. Hoc ſucceſſiſſe ei, antecedente epiſtola fingitur, additis minis; quae, nunc tandem ſero, ne in actum erumpant, veretur Steſichorus, cum debuit iam tum, quando nouas res moliebatur, metuere. Num igitur Steſichorus imperium, in quo occupando Himerenſes adiuuare volebat, illegitimum dixiſſet? Poſſet quidem eo nomine vocare, reſpectu Phalaridis, quaſi is illegitimum obtineret: ſed, ita accipi dictum, orationis vetat contextus. Sic autem locutum fuiſſe, quaſi ipſe contra ius & fas in eo inuadendo auxilium voluiſſet Himerenſibus ferre, tam alienum eſt a perſona Steſichori, quam quod maxime. Suſpicor itaque, verba, Ὥσπερ σὺ προὔλεγες, in loco non ſuo legi. repetuntur mox eadem fere: ἃ σὺ λέγεις Ἱμεραίοις, manifeſto vitio, pro ἃ σὺ ἔλεγες Ἱμεραίοις, vt verbum, quod antecedit, ἐλογίζου declarat; tametſi in libris omnibus ſit λέγεις. Ac veriſimile videtur, illa, ὥσπερ σὺ προὔλεγες, orta

nore imperio nobis ademto, maius dediſti. Certo autem ſcito, nos, Agrigenti principes, hoſtes, Himerae, vlciſci poſſe.

VII. STESICHORO.

Audio, te cogitatione noſtrarum virium, ſimul atque nouarum rerum, quas aduerſus me molitus es, conſcientia conterritum pertimeſcere. Miror vero, ſi nunc pertimeſceis, & non iam tum, cum aduerſus me res nouas moliebaris, ſocietate in illegitimo imperio obtinendo cum Himerenſibus inita, reputabas, breui futura eſſe ea, quae dicebas Himerenſibus. Quod ſi autem contemnebas mortem, vt ſane

orta eſſe ex diuerſa iſtius loci ſcriptura, in libris veteribus; atque alterum, in libri margine notatum, a librariis, voce Ἱμεραίοις repetita in errorem inductis, relatum eſſe ad prius Ἱμεραίοις, alterum, ad poſterius. Forte a coniectura non aberrabit ſuſpicio mea, integrum locum ſic legendum eſſe: Ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου Ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ὅπερ (vel ἃ) σὺ ἔλεγες (vel προὔλεγες) Ἱμεραίοις. quam ſcripturam in reddenda ſententia ſecutus ſum: ac verba, ὥσπερ σὺ προὔλεγες, tanquam delenda, vncis includi curaui. Iam, Phalaris ἀρχὴν παράνομον vocat imperium, quod, ex ſua ſententia, contra ius inuadere, voluerit, ſibique eripere, Steſichorus. Forma loquendi conſueta eſt, ὅπερ σὺ ἔλεγες. conf. *Plat.* Alcib. p. 458. A. & alibi. Noſter, ep. CXLVII. Ἐγὼ δὲ, ὅπερ ἔλεγες φοβεῖσθαι, κ. τ. λ. Reſpiciuntur mala, quae a crudelitate Phalaridis exſpectari poſſe, dixerit ante Steſichorus, quando ſocietatem cum Himerenſibus contra Phalarin iniuit; quae tunc deſpexit, nunc autem metuit, quod certo proſpicit futura: quod in ſeditioſi concionatoris, qualis hic inducitur Steſichorus, ingenium optime quadrat. Id adhuc verbo monendum, quod eſt, in Ed. Angl. καὶ, ante ἐλογίζου, *Boylei*, ſententiam auctoris non aſſecuti, ingenio deberi, nec in aliis libris inueniri. Pertinet ἐλογίζου ad antecedentia, ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως — ἐλογίζου, vt recte cepit *Naogeorgus.*

10. Τί νῦν, ὦ μάταιε, ἰλιγγιᾷς] *Aretinus* reddit, *Quid nunc ſtulte perturbaris? Naogeorgus, Cur — vertigine laboras?* melius interpres, in ed. Aurel. *Quid nunc vaecors aeſtuas?* De metu accipiendum eſt, quo perculſus, Steſichorus prorſus aeſtuabat. Quae ad huius verbi vſum illuſtrandum dici poſſunt, ea *Pierſonus*, olim meus, ſed immatura nimis morte, nobis muſisque ereptus, in not. ad *Moerin*, p. 196. tam ſcienter & accurate tractauit, vt parum ſit, quod addi poſſe videatur. Praeclare is, partim correctis librariorum vitiis, partim grammaticorum ineptiis caſtigatis, ἴλιγγον & ἰλιγγιᾷν, docuit, propria eſſe *vertigine laborantibus*, ſiue ea, ex proſpectu in locum profundum, ſiue ex plaga, ſiue ex ebrietate, ſiue aliunde, oriatur. Inde vtrum-

Digitized by Google

γιᾷς, ἐξὸν, ἃ προσδοκῶν τότε οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, ταῦτα καὶ

vtrumque tranſlatum in aeſtum eorum, qui rerum abſtruſarum, aut a ſua intelligentia remotarum, contemplatione defixi, neque ſe expedientes, haerent prorſus, nec habent, quo ſe vertant. *Plato*, haud immemor propriae poteſtatis, philoſophis tribuit *τὸ ἰλιγγιᾷν*, in Crat. p. 282. D. *Ὥςπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν, ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι ζητοῦντες ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι, κᾆπειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεσθαι τὰ πράγματα, καὶ πάντως φέρεσθαι.* ex quibus intelligi poteſt, quod eſt apud *Plutarch.* de Aud. Poet. p. 17. E. *Ἧττον γὰρ ὡς εἰδόσι τι περὶ τούτων προσέξουσι τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν.* Virtute non valde diuerſa, ſed genere tranſlationis mutato, idem, in Phaedon. p. 60. B. *Καὶ αὐτὴ (ψυχὴ) πλανᾶται καὶ ταράττεται, καὶ ἰλιγγιᾷ, ὥςπερ μεθύουσα.* Alia ratione ad propriam verbi poteſtatem reſpiciens, non diſſimilem animi aeſtum deſcripſit, in Theaet. p. 128. E. *Ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς τὴν ψυχὴν, καὶ δριμὺς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν, καὶ βαρβαρίζων.* vbi quod eſt, *βαρβαρίζων*, ſolicitatum a *Pierſono*, &, quem nominat ille, *Valckenario*, viro ſummo, fortaſſe defendi poteſt eo, quod in ſimilis aeſtus deſcriptione dicit *Lucian.* in Nigrin. tom. I. p. 77. partim *Platonis* verba, in Protag. p. 228. F. &, qui huic praeiuit, *Homeri*, Odyſſ. Λ. 332. partim celebratiſſimum *Sapphus* locum, quem, ſect. x. citat *Longinus*, imitatus, cum haec ſcribit: *Ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν· πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος. εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥ τε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος.* vt *γλῶσσα διαμαρτάνειν* dicitur, ſic fortaſſe accipiendum, in loco *Platonis*, *βαρβαρίζειν*. Obſeruo autem *ἴλιγγον*, hic, tribui ei, qui alterius oratione perculſus, haereat prorſus, dum aeſtu cogitationum huc illuc anceps rapiatur. In quem locum *ἰλιγγιᾷν*, a vertigine, quam plaga inflicta pariat, tranſlatum, eleganter ponitur a *Platone*, in Protag. p. 236. C. *Καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον, ὡσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα,* — Atque eodem etiam reſpexiſſe *Lucianum*, loco citato, ea, quae ibidem ſubiiciuntur, declarant. Quod verbo *ἰλιγγιᾷν*, a vertigine, quae plagam inflictam ſequatur, tranſlato, philoſophus, idem fere, ab aeſtu, qui rabiem, ex morſu canis ortam, comitari ſolet, ſumto verbo *οἰστρᾷν* expreſſiſſe *Lucianum*, puto, in Nigrin. p. 81. vbi nunc, ſententia nulla, legitur *ἐρᾷν*. Locum, praeter inſtitutum, adſcribere liceat, quo melius videat lector, quid rei ſit: *Ὥστε καὶ*, inquit Luciani amicus, *μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατά σε εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσι, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.* Quibus haec ſubiicit Lucianus: *Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς;* Tum ille: *Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.* *Hemſterhuſius*, vir ſummus, vitium, quod ineſſe animaduertit, aliis corrigendum reliquit. Haud dubie, furoris & aeſtus, qui a morſu rabidi canis oriatur, mentione facta, ſubiecit Lucianus: *Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν οἰστρᾷν ὁμολογεῖς;* *Plat.* Rep. IX. p. 729. D. *Τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς·* &, in Phaedr. 1225. B. *Ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ καὶ ὀδυ-*

ne ſapientem decebat, quid nunc, inepte, aeſtuas, cum li-

δύναται —— καὶ ἀποροῦσα λύπῃ, καὶ ἐμμανὴς οὖσα, κ. τ. λ. Loca iam collegit *Ruhnkenius*, vir amiciſſimus, in not. ad *Timaei* Lex. Plat. p. 137. Sicut autem ἡμῖν οἰστρᾶν *Lucianus*, ſic *Libanius*, ſignificandi ratione parumper diuerſa, ep. CCCLXXVII. Φοβοῦμαι δὲ οὐδὲν, inquit, μὴ τῶν μεγίστων πρῶτον ἁψάμενος ἰλιγγιάσῃς ἡμῖν. Generatim nempe ἴλιγγος & ἰλιγγιᾶν, ad quamuis ἀπορίαν, & *aeſtum*, vndecunque ille oriatur, referri ſolent. Quomodo fere dicitur a *Plat.* in Lyſ. p. 505. C. ἰλιγγιᾶν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας. Atque ita, per ſe ſumtum, apud *Ariſtidem*, tom. I. p. 151. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ καὶ τὰ πρῶτα συνεκπλεύσαντες, ἰλιγγιάσαντες (quod tanta celeritate ſequi non poſſent) ἀπῇραν. Similiter, apud *Platonem*, per ſe poſitum, non memini, me reperiſſe, niſi in ea, quae, Dionis propinquis inſcripta, inter illius epiſtolas ſeptima eſt, p. 1278. A. Addi poſſunt *Philoſtratus*, Vit. Apoll. l. VII. c. v. p. 325. *Libanius*, operum tom. II. p. 26. B. aliique, praeſertim citerioris Graeciae ſcriptores. Qui omnia confundit & miſcet in hiſtoria, Homerus, a *Dione Chryſoſtomo*, Or. XI. p. 180. D. ἰλιγγιᾶν dicitur περὶ τὸ ψεῦδος, καὶ τῷ ὄντι, ὡς ἐν ὀνείρατι μάχην διηγεῖσθαι. Quin ipſam confuſionem ac permiſtionem rerum ἴλιγγον dici, notat *Heſychius*. Atque ita *Plutarch.* Adu. Stoic. p. 1068. B. Νῦν δὲ τίς ὁ ἴλιγγος οὗτος, τὸν μὲν ἀνενδεῆ δεῖσθαι, ὧν ἔχει ἀγαθῶν —— vbi porro, quid ſit ἴλιγγος, ipſe docet, cum, πεττῶν δίκην, inquit, δεῦρο κἀκεῖ τὰς κοινὰς ἐννοίας μετατιθείς ——. Virtute magis conſueta idem, in Amat. p. 763. A. Sapphus, deperdite amantis, πλάνον καὶ ἴλιγγον commemorat. Praeterea, ex pudore ortum ἴλιγγον habet, in libro, de Audit. p. 46. D. Apud *Libanium*, op. tom. II. p. 557. C. de animi commotione, quam pariat cruciatuum adſpectus, poſitum quoque legas ἰλιγγιᾶν. Ὥστε ἰλιγγιῶν τῇ καρδίᾳ πηδώσῃ, τὴν δεξιὰν προσῆγον: interpungendum: Ὥστε ἰλιγγιῶν, τῇ κ. πηδώσῃ τ. δ. πρ. Nihil autem frequentius fere, hoc verbo, in metu deſcribendo & inde orto aeſtu. Reliquis praeiuit *Plato*, in Gorg. p. 331. F. &, ibid. p. 359. A. Καὶ ὀνειδίζω σοι, ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσῃ σαυτῷ βοηθῆσαι, ὅταν ἡ δίκη σοι ᾖ καὶ ἡ κρίσις, ἣν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον· ἀλλὰ ἐλθὼν παρὰ τὸν δικαστὴν τὸν τῆς Αἰγίνης υἱὸν, ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ, χασμήσῃ καὶ ἰλιγγιάσεις, οὐδὲν ἧττον, ἢ ἐγὼ ἐνθάδε, σὺ ἐκεῖ. quae, vt alia multa, in *Platonis* Gorgia, imitatus eſt *Syneſius*, ep. XLIV. p. m. 188. pro ſui temporis conſuetudine, neglecta, quam vtroque in loco ſpectauit ille, verbi proprietate: Καὶ τίς ἂν γένοιο τοῦ σώματος ἐξελθὼν —— οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἕλξῃ σιγῶν, καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, καὶ σὺ κἀγώ. *Liban.* op. tom. I. p. 642. C. Καὶ τοὺς ἐπὶ σοφίᾳ φρονοῦντας ὁρῶντες καταδυομένους, καὶ μᾶλλον τῶν ἀνδραπόδων ἰλιγγιῶντας, καὶ ἀποροῦντας, καὶ περιβλέποντας ὅποι φύγοιεν, ἐγελᾶτε. Idem, tom. II. p. 140. C. Οἱ δὲ καὶ πιστεύοντες εἶναί που τὸν Ὠκεανὸν, ἰλιγγιῶσι πρὸς τοὔνομα. obſerua praepoſitionem πρὸς, quam, hac virtute, poſito verbo ἰλιγγιᾶν non raro iungunt ſcriptores. Ita, ἰλιγγιάσαντες πρὸς τὴν θέαν, eſt apud *Heliod.* Aeth. V. p. 213. *Max. Tyr.* Diſſ. XXXVII. p. 443. iungit καὶ μὴ ἰλιγγιᾶν πρὸς τὸ πέλαγος, μηδὲ ἀποδειλιᾶν πρὸς τὸ πέλαγος, repetitione vocis πέλαγος valde ingrata; vt fere ſuſpicer, poſterius comma alteri interpretando fuiſſe additum, & eſſe delendum. Veteres diligenter ſecutus, *Lucianus*, tom. I. Dial. Mar. p. 313. dum ſic vtitur verbo, propriae virtutis immemor non eſt: Ἡ δὲ (Helle, ariete vecta) —— ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ. vbi quod eſt, τῷ θάμβει ἅμα σχε-

καὶ πελάζοντα γενναίως ὑπομένειν; εἰ δὲ, ὥσπερ δῆλος εἶ, περιτρόμως ἔχεις πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν δίκην ἐσομένην, τί, ὦ προπετέστατε, ἐβόας τότε, καὶ τοσοῦτον ἑαυτῷ παρεσκεύαζες ἐχθρὸν, ἐναγῆ καὶ αὐθάδη καλῶν, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐπῶν σου ῥήσεις εἰσφέρων εἰς τὰς ἐκκλησίας; τί δὲ μουσικὸς καὶ μελοποιὸς ὢν, καθίστας σεαυτὸν εἰς ἐναντίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον, καὶ μὴ θερμοτέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων, ἢ ποιηταῖς πρέπει; ἐπεὶ δὲ ἀντὶ ποιητοῦ δημαγωγὸς ὠρέχθης γενέσθαι, μένει σε οἷα φημὶ οὐ ποιητὰς, οὐδὲ μουσικοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δημαγωγοὺς ὑπὲρ δύναμιν θρασυνομένους, κρατούντων ἐχθρῶν.

ή ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἐκέλευσα ὑμῖν Στησίχορόν μοι ἀποστεῖλαι, καὶ Κόνωνα, καὶ Ἑρμοκράτην διὰ τάχους· ὑμεῖς δὲ ἀντὶ Ἑρμοκράτους, καὶ Κόνωνος, καὶ Στησιχόρου, Σαμέαν καὶ Νίκαρχον ἐπέμψατε. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν οἷον ὑμεῖς με ὑπετοπάσατε εἶναι, τοιοῦτος ἤμην, οὐκ

σχεθεῖσα, merito reiectum ab *Hemſterhuſio*, ſiue, quod eius loco habet MS. τῷ θάλπει ἀ. σ. a viro ſummo non valde probatum, hunc in modum corrigendum eſſe, puto: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συγχυθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφ. Vidimus ſupra, virtute diuerſa licet, a *Luciano*, in Nigr. p. 77. coniungi σύγχυσιν καὶ ἴλιγγον. Atque haec quidem hactenus, nimis fortaſſe multa, praeter inſtitutum: quae tamen praetermittere nolui, ne fruſtra quaereret lector, quod hic repertum iri, loco ſupra citato, indicauit *Pierſonus*. Vnum addo, apud *Heſychium* quod eſt, Γλιγγίφθογγοι, ἡδύφωνοι, vitioſum eſſe pro Λιγύφθογγοι, ἡδ. Id autem ex dictis conſtare poterit, noſtrum hic quoque, pro more, cum citerioris aetatis Graecis, locutum eſſe.

12. Εἰ δὲ, ὥσπερ δῆλος εἶ, περιτρόμως ἔχεις πρ.] Qui adhuc operarum formis deſcripti ſunt, libri omnes habent, Εἰ δὲ, ὥσπερ δεῖλος εἶ, περιτρόμως εἶχες· quod, per ſe ſpectatum, ſententiam quidem non omnino nullam habet; attamen hic ferri non poteſt: ſi enim εἶχες legatur, erit, quaſi iam tum, cum aduerſus Phalarin conſpiraret, ab hoc metuiſſet Steſichorus. quod cum rationi, tum orationis contextui, contrarium. Inprimis conſiderari velim antecedentia θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω περιδεὴς εἶναι, ἀλλ' οὐ τότε, κ. τ. λ.

Digitized by Google

liceat, quae tunc, quamuis praeuiſa, nihilo minore cum fiducia exſpectabas, haec, etiam inſtantia, fortiter ſuſtinere? Sin vero, ſicut apparet, contremiſcis ad poenam, qua te afficiemus, quid, tunc clamabas, inconſideratiſſime, ac tantum tibimet parabas hoſtem, quum ſceleſtum & arrogantem vocabas, ac ſententias e carminibus tuis adferebas in conciones? quid muſicus & poeta cum ſis, temet coniicis in formam inſtitutumque vitae ſtudiis contrarium, cum liceat in otio conſidere, & a calidioribus, quam quae poetas deceant, rebus abſtinere? Quoniam vero pro poeta concionator eſſe conatus es, manent te, qualia non dico poetas nec muſicos, ſed concionatores ſupra vires audaces, ſuperantibus hoſtibus.

VIII. HIMERENSIBVS.

Iuſſi vos, quam primum mihi mittere Steſichorum, Cononem & Hermocratem: vos autem, pro Hermocrate, Conone & Steſichoro, Samean & Nicarchum miſiſtis. Ego vero, ſi, qualem vos eſſe me, ſuſpicati eſtis, talis fueram, non igno-

τ. λ. &, dein, Τί νῦν ἰλιγγιᾷς, ἐξὸν ἀ προσδοκῶν τότε οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, κ. τ. λ. quibus, non metum, ſed audaciam ac temeritatem praeteritam Steſichoro exprobrat noſter: ſicut etiam mox, Τί, ὦ προπετέστατε, ἐβόας τότε. Haud dubie itaque, ſicut in illis, Τί νῦν ἰλιγγιᾷς, ſic quoque hic metum praeſentem reſpicit; ac ſcribendum eſt ἔχεις; quod, quatuor codicum MSS. auctoritate confirmatum, in locum ſuum reſtitui. Sic enim plane Lugd. A. C. & Angl. in Pal. autem eius loco quod eſt, ἔλεις ex ἔχεις ortum. Alterum ὥσπερ δειλὸς εἶ, quamquam aliquo modo ferri poteſt, tamen exemplo Lugd. A. & Angl. mutare malui in ὥσπερ δῆλος εἶ, ſc. περιτρόμως ἔχων· ſententia perſpicua & apta. Nota ſunt, quae de vſu vocis δῆλος ſimiliumque praeceperunt cum alii, tum eruditiſſimus *Tayl.* ad *Lyſ.* p. 90. Addo tantum, noſtro ſimilem, *Plutarchi* locum, in VII. S. Conu. p. 128. A. Ἰατρικὸς γὰρ Ἡσίοδος, ὡς δῆλός ἐστιν, οὐκ ἀμελῶς οὐδ' ἀπείρως περὶ διαίτης —— διαλεγόμενος.

26. Σαμέαν] Varie ſcribitur nomen in MSS. libris. Lugd. A. Σαμιαῖον, B. Σαμίαν, C. Angl. & Pal. Σαμαίαν habent: editi conueniunt in Σαμέαν. Eſt quoque Σαμέᾳ inſcripta epiſtola auctoris noſtri XLIV. vbi ſimiliter varie exhibetur nomen, in MSS. Sed alium eſſe, atque eum, de quo hac epiſtola agitur, ex vtriusque argumento apparet.

Digitized by Google

οὐκ ἠγνόουν ὅτι δι' ἐκείνους ἐμὲ ἀποδοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχρῆν, καὶ ἧκεν ἂν καὶ Στησίχορος καὶ Κόνων πρός με καὶ Ἑρμοκράτης εὐθέως. οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν πεπορνευκότος ἀνθρώπου ἔστι τὶς πρόνοια· Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, καὶ κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς ἄνδρας, καὶ μηδέν με ἠδικηκότας, μηδὲ τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτῶν, ἀδικεῖν ἐβουλόμην, οὐδὲ νόμον κοινὸν Ἑλλήνων καταλύειν· καί τοι ὑμεῖς γε πολλοὺς νόμους Ἑλλήνων κοινοὺς κατελύσατε, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε. λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι καταλέγειν, αὐτός τε εἰδὼς, καὶ πρὸς εἰδότας γράφων. ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην γε ὑμᾶς, οὐδὲ μιμήσομαι, ἐγὼ ὁ ἀνδροφόνος, καὶ ἐναγὴς τοσ-

οὔ-

28. Ὅτι δι' ἐκείνους ἐμὲ ἀποδοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχρῆν] Interpretes, qui Latinum fecerunt *Phalarin*, cum in ſuis exemplis haberent, Ὅ. δ. ἐκείνους μὴ ἀ. ὑμῖν τ. τ. ἀ. ἐ. partim ἐκείνους ad Samean & Nicarchum, partim ad Steſichorum, cet. retulerunt: de reliquis, errarunt omnes, praeter vnum *Naogeorgum*; qui ſic conuertit, quaſi pro μὴ legeretur μέ; quod, in editione Aurel. expreſſum, caſune an de induſtria factum ſit, neſcio. Accedit Lugd. B. vbi plane ἐμὲ legitur: quare id in orationis contextum recipere non dubitaui, quod ſine hac mutatione ſententia ſtare nullo modo poſſet. Δι' ἐκείνους autem omnino ad Steſichorum, cet. referendum, vt dein, hac epiſtola, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι, κ. τ. λ. Reliqua, ἐμὲ ἀποδοῦναι κ. τ. λ. conſueta loquendi ratione iunguntur verbo ἐχρῆν. infra, in hac epiſtola, ſimili fere modo, δι' οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐστιν.

30. Οὐ γὰρ Κόνωνος — ἔστι τὶς πρόνοια· Σαμέα — οὐκ ἔστι] Vitium ineſt manifeſtum: opponitur enim ab auctore cura, quam gerunt Himerenſes Cononis, hominis profligatiſſimi, illi Sameae & Nicarchi, optimorum virorum: quod tamen in Graecis, vt nunc ea ſunt, non fit. Quod antecedit, Καὶ ἧκεν ἂν καὶ Στ. καὶ Κόνων πρ. μ. κ. Ἑ. εὐθέως. eius cauſam reddidiſſe hanc auctor videtur, quod parui facerent Himerenſes Cononem, cum contra plurimi intereſſet eorum, ſaluos eſſe Samean & Nicarchum: facile ergo miſſuros eos eſſe Cononem cum ſuis, ne, ſi non mitterent, male tractatis a ſe Samea & Nicarcho, τὶ τῶν ἀνηκέστων paterentur. Recte igitur ſe habebit ſententia, ſi modo verba, οὐκ ἔστιν, ab antecedentibus ſeiunges, vt verba ἔστι τὶς πρόνοια ad vtrumque membrum referatur. Tum autem illa, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς, hunc in modum eſſe mutanda videntur: Οὐ μὴν ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς, κ. τ. λ. Integram ſententiam hanc habebis: Οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑ. π. — ἔστι τὶς πρόνοια, Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, κ. κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων· οὐ μὴν ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς ἄνδρας — ἀδικεῖν ἐβουλόμην. Fortaſſe pro οὐ μὴν ſcriptum primum οὐκ ἦν, dein mutatum fuit in οὐκ ἔστιν. Nota ſunt, quae de harum particularum vſu iam praecepit *Deuarius*. Addo tantum ex noſtri auctoris ep. IV. Οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν κομιζομένων ἀπ. — ep. XXIII. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν, κ. τ. λ.

ep.

Digitized by Google

ignorabam, propter illos, me, oportere, plagam vobis inſanabilem imponere, ac ſtatim ad me venirent & Steſichorus & Conon & Hermocrates. Neque enim Cononis vobis, hominis exoleti, aliqua cura eſt, ſed Sameae & Nicarchi, clariſſimorum virorum, & omnium veſtrum honeſtiſſime viuentium. Verum tamen, neque viros aequos, qui nec me, nec patriam ſuam, vlla iniuria affecerunt, afficere iniuria volebam, neque legem communem Graecorum violare: tametſi vos multas leges Graecorum communes violaſtis, non ſemel, ſed ſaepius etiam, quum aduerſus me res nouas moliremini. Sed oratione nihil opus eſt, cum & ipſe ſim gnarus & ad gnaros ſcribam. At vero vos imitatus non ſum, nec imita-

F

ep. LVII. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λαμβάνων, κ. τ. λ. ep. LXXIX. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρός σε. reliqua loca mitto. Vnum illud addo, in Lugd. B. Pal. & Marg. Ald. legi οὕτως ἐπιεικεῖς pro οὔτε ἐπιεικεῖς: quod non improbarem, ſi legeretur οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐπιεικεῖς· nunc alterum retineo.

37. Λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι καταλέγειν] Sententia requirit, vt addatur δεῖν, vel ſimile: ſed nihil iuuant MSS. Suſpicari poſſes, ſcriptum fuiſſe, Λόγῳ δὲ οὐδὲν δέον οἶμαι, vel, Λ. δ. οὐδὲν δεῖν οἶμαι καταλέγειν, niſi in hac loquendi forma δεῖν verbo οἶμαι poſtponi ſoleret. Apud *Demoſthenem*, aliosque oratores, formae loquendi obuiae ſunt Φημὶ δεῖν, οἶμαι δεῖν, cum verbo infinito. Ipſe noſter, ep. CXXXVIII. Οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν —— μένειν. ep. CXLII. Οἴει δεῖν χάριτας ἀπονέμειν. & alibi. Atque ita ſcripſit haud dubie *Lucian.* Hermot. tom. I. p. 768. Οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥίπτειν, pro Οὐκ, οἶμαι, δεῖ π. ἀ. nec non *Heliod.* Aeth. l. VII. p. 304. Ἀλλ' οὐδὲν οἶμαι δεῖν τρίβεσθαι τοὺς πολλοὺς, in loco cuius nunc eſt, Α'. ο. ο. δεῖ. τρ. τ. π. Eſt autem alia loquendi forma huic vicina, οὐδὲν δέομαι, ſimiliter cum verbo infinito coniungi ſolita. *Plat.* Apol. p. 17. B. Ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν. *Lyſias*, c. Eratoſth. p. 207. —— ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν. ſimilia non pauca, cum e *Platone*, tum oratoribus Graecis, depromta, habet *Stephanus.* Apud *Lyſian*, pro Caed. Erat. p. 13. in verbis, Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι λόγων· ἀλλὰ τὸ ἔργον φανερὸν γενέσθαι, legendum eſſe οὐδὲν δέομαι λέγειν id ipſum, quod ſubiicitur, docet. Ad eandem rationem, noſtro in loco, fortaſſe ſcribendum, λόγῳ δὲ οὐδὲν δέομαι καταλέγειν. cum antecederet δεν, excidit ſyllaba δε, cuiusmodi vitia in MSS. plurima ineſſe, nemo ignorat. Nihil tamen ſine codicum MSS. adiumento mutare volui.

38. Ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην γε ὑμᾶς]. Addidi particulam γε, quam omnes libri MSS. habent, praetermiſſam in editis.

39. Ἐγὼ ὁ ἀνδροφόνος, κ. τ. λ.] Dictum accipi poteſt tanquam ex ſententia Himerenſium: vt, ep. CXI. Λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι. Alioquin, ſi legeretur, οὐδὲ μιμή-

Digitized by Google

οὕτοις ἄγεσιν· ἀλλ' ἔπεμψα ὑμῖν τοὺς πρέσβεις, παρὸν τῶν δυοῖν θάτερον ἀμογητὶ ἔχειν, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι ἀντὶ τούτων πέμψαι, ἢ εἰς τοὺς ἐν χερσὶν ὄντας ἀφεῖναι τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἤδη κατέστησε τὰ πράγματα ἡμᾶς καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ μὴ δικαίως βιοῦν, ὥστε μηδὲν περὶ τοῦτο χείρους ἡμᾶς νομισθῆναι, ἀποκτείναντας τοὺς πρέσβεις ὑμῶν, μηδὲ ἀμείνους, σώσαντας. πέφυρται γὰρ ἤδη τἀμὰ, καὶ μεμίανται, καὶ οἶδα ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔτι ἡμῖν εἰς εὔνοιάν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων, δίκαιον καὶ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν. καὶ εἰς τοῦτο οὐχ ἥκιστά με ὑμεῖς γ', ὦ Ἱμεραῖοι, τὸ σχῆμα κατεστήσατε, καὶ οἱ ἄνδρες ὑμῶν ἐκεῖνοι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων, ὅσα ἔπαθον δι' αὐτοὺς κακὰ, ἔστι καὶ συγγνῶναι τοῖς αἰτίοις, καὶ καταχέαι λήθην τῶν γεγονότων· τοῦ δὲ μὴ ἐξεῖναι δίκαιόν τι πράσσειν, τίνα ἄν τις αὐτάρκη δίκην εἰσπράξαιτο παρὰ τῶν αἰτίων; ἐπεὶ τίνας ἦν δικαιότερον ἀπολαῦσαι τῆς ἡμετέρας ἀδικίας, ἢ δι' οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐστιν; ἀλλ' ὅμως, ὦ Ἱμεραῖοι, ταῦτά γε ἅπαντα σκοπῶν, καὶ ὀργιζόμενος, καὶ τύραννος ὢν, καὶ ἔχων, εἰ καὶ πάνυ οὓς οὐκ ἐβουλόμην, ἀλλ' ὧν γ' ἀναιρεθέντων ἐμέλλομεν ὑμᾶς οὐδὲν ἧττον ἀνιάσειν, ἐφεισάμην αὐτῶν, καὶ ἀπέπεμψα ἑστιάσας. εἰ μὲν οὖν

καὶ

μισοῦμαι ἐγὼ ὡς ἀνδροφόνος καὶ ἐναγὴς τοιούτοις ἄγεσιν, ſententia eſſet, nolle Phalarin interficiendo Samean & Nicarchum, viros optimos, ac tanto ſe ſcelere polluendo, tanquam homicidam, cet. Himerenſes imitari. Eliget lector, quod volet.

40. Παρὸν τῶν δυοῖν θάτερον ἀμογητὶ ἔχειν] Leue eſt, nec tamen praetermittendum, quod notant eruditi, praeſertim Atticorum eſſe δυεῖν. v. *Duker*. ad *Thucyd*. l. IV. p. 242. *Waſſ*. Praef. *Thucyd*. Add. ad p. 252. l. 90. & *D'Oruill*. Anim. ad *Charit*. l. VI. p. 536. Δυοῖν tamen apud *Xenophontem*, *Platonem*, alios, reperiri, ibid. obſeruat *D' Oruille*. Idem, ſi bene memini, habent *Demoſthenis* exemplaria, non δυεῖν. In tragicis ſaepe δυοῖν, raro δυεῖν occurrit. Δυεῖν contra frequentius in citerioris aetatis ſcriptoribus. Forte antiquioribus Graecis δυεῖν placuit, poſtea ab Atticis, *Platone*, cet. commutatum cum δυοῖν, reuocatum denuo a recentiorum temporum Graecis. In noſtro parum refert, legasne cum antecedentibus editoribus δυεῖν, an δυοῖν. Hoc tamen malui, cum Lugd. C. Burm. & Ed. Ven. quia id quoque, ep. XIX. & CX. plerique MSS. pro δυεῖν, quod in editis eſt, habent. atque ita editur, conſentiente Burm. ep. XLII. vbi reliqui codices MSS. deficiunt. Pro παρὸν τοῖν autem, quod editur, MSS. omnes habent παρόντων, & rectius Ed. Ven. παρὸν τῶν. quare hoc quoque re-

tabor ego homicida iſte, & tantis pollutus flagitiis; ſed miſi vobis legatos, cum in promtu mihi eſſet alterutrum facere, aut, illos, vos cogere, pro his mittere, aut in eos, qui in manibus ſunt, iram, quam illi mouent, conuertere. Enim vero in hoc iam loco res & iniuſte viuendi neceſſitas nos conſtituerunt, vt nihilo deteriorem huius opinionem habere poſſimus, interfectis veſtris legatis, neque, ſeruatis, meliorem. Iam enim res meae contaminatae ſunt, & pollutae, ac ſcio paruum eſſe nobis momentum ad beneuolentiam & odium hominum, iuſte atque iniuſte facere. Atque in hunc ſtatum praeſertim vos me conſtituiſtis, Himerenſes, & illi veſtri homines. Ac reliquorum quidem, quae per eos paſſus ſum, malorum, & veniam dare auctoribus, & obliuionem inducere factorum, licet: eius vero, quod nihil iuſti liceat facere, quam ſufficientem poenam aliquis exigat de auctoribus? tum autem quosnam, iuſtius eſſet, noſtram iniuriam accipere, quam eos, propter quos, neceſſe eſt, iniuriam nos facere? Verum tamen, Himerenſes, licet haec omnia conſiderarem, & ira arderem, & tyrannus eſſem, & haberem, tametſi minime, quos volebam, eos tamen, quibus interfectis, nihilo

recepi. Pro ἔχειν, erunt, qui malint ἑλεῖν. MSS. tamen omnes ἔχειν, quare nihil mutaui: tametſi, ſaepius a librariis haec eſſe confuſa, ſciam. vid. *D' Oruill.* Anim. ad *Char.* l. II. p. 214. & *F. L. Abreſch.* Diluc. Thucyd. p. 521.

42. Τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν] Lugd. A. B. Angl. & Marg. Ald. τ. εἰς ἐκείνους ὀ. Alterum retineo, vt, ep. XXXIV. τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ.

44. Ὥστε μηδὲν περὶ τοῦτο χείρους] Pro περὶ in libris omnibus vulgatis eſt παρά. Lugd. autem A. περὶ habet, ſupra ſcripto παρὰ, Lugd. B. περὶ τούτου τὸ χ. Pal. etiam περὶ, at Angl. vitioſe παραὶ. *Aeterna in his confuſio*, inquit *D' Oruill.* ad *Charit.* l. VIII. p. 699. vid. quoque ibid. p. 142. & 576. Scripſi cum MSS. περὶ τοῦτο; ſc. δικαίως ζῆν.

46. Τἀμὰ] Sic ſcripſi cum Lugd. A. B. C. & Angl. vt alibi apud noſtrum. antea fuit τὰ ἐμά.

47. Ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔτι ἡμῖν] Cl. *Hemſterhuſius* [ad marginem ſui exempli, quo aliquando ſum vſus, adſcripſerat ἐστὶ pro ἔτι, quod forte praeſtat: ſed MSS. omnes ἔτι. Mox ſcripſi, δίκαιον καὶ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν, pro δίκαιον ἢ μὴ δ. τ. πρ. MSS. ſecutus, in quibus omnibus hoc eſt. Antecedit, εἰς εὔνοιάν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων.

52. Τοῦ δὲ μὴ ἐξεῖναι, κ. τ. λ.] Impeditis iuſtitiam meam, eo, quod illos ad me non mittatis, de quibus iuſta ſumam ſupplicia. BOYL.

καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι, ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας, ἢ τρεῖς, ἅπαντα ἀποστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά· εἰ δὲ Κόνων ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος σώζεται, αὐτοῖς βάθροις ὑπομενεῖτε ἀνάστατον ἅπασαν γενέσθαι τὴν πόλιν. πειράσομαι γὰρ ὑμῶν μηδὲν ἐπιεικέστερος φανῆναι, ἢ ὑμεῖς νομίζετε.

ϛʹ. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩ.

Ἀκούω σε καὶ εἰς Ἀλούντιον παρεληλυθέναι, καὶ εἰς Ἄλαισαν, καὶ χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβάνειν, πέμποντα κατὰ τὰς πόλεις; καὶ ταῦτα συντάττειν

ἐφ'

59. *Λογισάμενοι, ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν. ἐὰν, κ. τ. λ.*] Mutila haec eſſe, nemo non videt: deſideratur enim verbum, quo referas illud, *ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργήν.* Interpretes variis modis conati ſunt ſententiae laboranti ſuccurrere; ſed reliquis rectius *Boyleus: Reputantes, vos non omnem meam iram experturos.* MSS. nihil adeo ſuppeditant, quod loco ſit accommodatum: Lugd. enim A. B. & Angl. habent A. *ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν τά τείχη, ἐὰν, κ. τ. λ.* atque ita quoque Ed. Ven. in reliquis MSS. & editis, deeſt *τὰ τείχη.* Haud dubie in eo, verbum, quod deſideratur, latet. puto, excidiſſe poſtremas ſyllabas *κατε*, &, pro *τὰ τείχη κατε*, ſcribendum eſſe *τετυχήκατε.* Quartus caſus huic verbo iungitur, quia additur *ἅπασαν*: vt ſupra, ad ep. v. vidimus conſtrui *ἐμφορεῖσθαι.* ſic *ἀπολαύειν* apud *Ariſtoph.* Plut. 236. *Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.* Alia ratione ab *Homero*, Il. E. 582. dictum, — *ἀγκῶνα τυχὼν μέσον* —. quam conſtructionem quoque probarunt tragici. vid. erudítiſſimum *Abreſch.* Anim. ad *Aeſchyl.* l. II. c. xi. p. 324. &, in Dil. Thucyd. p. 19. Verbi *τυγχάνειν* vſum, tum etiam, quando in aliquod malum incurrere dicimur, pluribus iam exemplis illuſtrarunt *Budaeus* & *Stephanus.* Obuiae apud quosuis ſcriptores Graecos locutiones ſunt, *τυγχάνειν τιμωρίας, τυγχάνειν κατηγορίας, τυγχάνειν ζημίας, τυγχάνειν ὀργῆς*, cet. conf. praeter exempla, ex Atticis ſcriptoribus ab iis allata, *Diod. Sic.* tom. I. p. 614. l. 10. *Appian.* Lib. p. 38. *Athen.* p. 620. F. cet. Integra ſententia haec eſt: *Εἰ μὲν οὖν καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι, ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν τετυχήκατε, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας, ἢ τρεῖς, ἅπαντα ἀποστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά· εἰ δὲ Κόνων, κ. τ. λ.* Formam orationis habes, quam *ἀνανταπόδοτον* vocant grammatici, in ſcriptis Graecorum, & praeſertim Atticorum obuiam. vid. *H. Stephanum*, in libro, de Dial. p. 23, ſect. xv. & in Annot. ad *Xenophont.* Cyrop. l. VII. p. 116. *Caſaubonum*, Anim. ad *Athen.* l. V. p. 332, 333. *Kuſter.*

&

hilo minore vos dolore afficeremus, iis peperci, & hoſpitio exceptos dimiſi. Quod ſi igitur ipſi quoque, quod iuſtum eſt, facere viciſſim voletis, reputantes, non omnem in vos iram effuſam eſſe, ſi in duo aut tres homines omnia ciuitati impendentia mala auerteritis (, bene erit): ſin autem Conon, cuius corpori etiamnum vos ſinguli illuditis, ſeruatur, exſpectabitis totam ciuitatem funditus euerti: conabor enim nihilo vobis aequior videri, quam vos putatis.

IX. STESICHORO.

Audio, te & Aluntium aduenisse, & Haleſam, & pecunias cogere, & milites aſſumere, quum mittas per ciuitates, atque haec in nos inſtruere. Non ergo, deſiſtes,

 Ste-

& *Bergler.* ad *Ariſt.* Plut. 468. *Wolfium*, ad *Liban.* Ep. CLXXVIII. p. 85. alios.

61. Εἰ δὲ Κόνων ὁ — εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος] Cononem cogitat auctor, quem, ſupra, ἄνθρωπον πεπορνευκότα, infra, ep. XIII. τὸν καταπορνευθέντα vocat. Aliud eſt παροινεῖν εἰς τινὰ, aliud παροινεῖν εἰς τὸ σῶμά τινος. illud in quamcunque contumeliam ſeu παροινίαν; hoc in ſtuprum praeſertim nefandum conuenit, ac perinde dicitur, atque ὑβρίζειν εἰς τὸ σῶμά τινος, quod de ſtupro per vim illato ſumi monet *Iſ. Caſaubonus*, Anim. ad *Athenaeum*, l. VI. p. 461. l. 25. Verba *Athenaei*, p. 267. A. ſunt, Ἐάν τις εἰς δούλου σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος. Similiter in epiſtola, quae inter illas, *Hippocrati* adſcriptas, legitur, XXVII. oper. p. 1292. l. 16. Δελφοὺς καταδουλεύμενοι, προσοίκους ληϊζόμενοι, γεωργοὺς συλέοντες, γυναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἄγειν ἐόντες, καὶ εἰς τὰ σώματα ἐξυβρίζοντες· pro ἄγειν ἐόντες haud dubie reponendum Ionicum ἀγινέοντες. Alterum eſt, in *Iulian.* ep. LIX. p. 445. D. Ὑπὲρ δὲ ὧν εἰς ἐμὲ πεπαρῴνηκας, ἐπιθήσω σοι δίκην τὴν πρέπουσαν. atque ſic lego in illis apud *Suid.* v. Μουσώνιος Καπίτωνος. Τὴν παροινίαν, ἣν εἰς ἡμᾶς (vulgo, ἣν ἡμᾶς) ὁ τῆς Ἑλλάδος ἡγεμὼν πεπαρῴνηκεν, οὕτω βαθέως ἤνεγκεν. Sine addito caſu, non ſine ſtupri nefandi, vt puto, ſignificatione, ἐμπαροινεῖν legitur in *Luc.* Alex. tom. II. p. 248. Οὓς (θεοπρόπους, τοὺς ὡραιοτάτους) ἐγκλεισάμενος (Alexander), ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἔχρητο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν· Quid veteribus fuerit παροινία, notum: apud citerioris aetatis ſcriptores ſaepe perinde, atque ὕβρις, quamcunque iniuriam & contumeliam, etiam ſine ebrietatis ſignificatione, comprehendit.

67. Ἄλαισαν] Sic ſcripſi ad exemplum librorum editorum, & MSS. Lugd B. & Burm. in eo, *Cluuerii* ſecutus ſententiam, Sic. Ant. l. II. c. IV. In MSS. plerisque vitioſum eſt. Mox καὶ, praetermiſſum in plerisque MSS. retinui cum antecedentibus editoribus.

Digitized by Google

ἐφ' ἡμᾶς. οὐκ ἆρ', ὦ Στησίχορε, παύσῃ τῆς ἀκρασίας τοῦ πολιτεύεσθαι τηλικοῦτος γέρων; οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι καλλωπίζῃ, λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς, ἐν οἷς πολιτεύῃ

69. Οὐκ ἆρ', ὦ Στησίχορε, παύσῃ τῆς ἀκρασίας] In libris, qui adhuc prodierunt in lucem, legitur, Οὐκ ἄρα Στησίχορε. π. τ. ἀ. at in Lugd. A. Οὐκ ἆρ' ὦ Στησίχορε, in Lugd. B. & Pal. Οὐκ ἆρα ὦ Στεσίχορε π. τ. ἀ. in Angl. Οὐ κὰρ ὦ Στ. Haud dubie, pro more ſuo, ſcripſit auctor ὦ Στησίχορε. Praeterea, quod eſt in Lugd. A. ἆρα pro ἄρα, confirmatum codicis Burm. conſenſu, recepi. Nota ſunt, quae de vtriusque differentia vocis vulgo traduntur. confer inprimis *D' Orvill.* Vann. Crit. p. 227. & *Valck.* not. ad *Euripidis* Phoen. p. 214. Noſtro in loco interrogantis eſſe, ipſa ſententia docet. Sic *Alciphron*, l. I. ep. XXVIII. Οὐ παύσῃ τρίκουρον καὶ φάλακρον (ita lego cum *Hemſterhuſio*, viro ſummo, not. ad *Luc.* t. I. Tim. p. 160. l. 73.) γερόντιον πειρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; l. III. ep. XXVII. p. 334. Οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, —— καὶ τότε εἴσῃ μαθοῦσα, οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας· repone, οἵων κακῶν σεαυτῇ σμῆνον ἔθηκας. notae formae prouerbiales, σμῆνος κακῶν, ſim. De noſtro, ἆρα, in oratione interrogante, aliis poſtpoſito verbis, vix opus eſt, aliquid moneri. paſſim obuia exempla. ſi tanti res eſt, vid. *Lucian.* tom. I. Dial. Mort. XIII. p. 390. XX. p. 417. & alibi.

70. Τηλικοῦτος γέρων] Non monerem in Lugd. B. legi τηλικοῦτος γέρων ὢν, niſi eſſent fortaſſe, qui, huius ſcripturae rationem eſſe habendam, opinarentur, eo inducti, quod eſt infra, γέρων ὢν, ex antecedentibus, vt videtur, repetitum. Sed, ibi ὢν, reliquis iunctum participiis, naturam verbi retinet, hic alia ratio eſt; & aut ſcribendum τηλικοῦτος ὢν, aut τηλικοῦτος γέρων, vt reliqui libri omnes habent. Hanc certe loquendi rationem paſſim ſequuntur optimi quique ſcriptores, *Demoſthenes*, *Plato*, *Xenophon*, alii. Vtriusque generis exemplum vid. in *Plat.* Apol. p. 20. C. Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικούτου ὄντος, τηλικόσδε ὤν. &, p. 28. E. Καλῶς οὖν ἄν μοι ὁ βίος εἴη, ἐξελθόντι τηλικῷδε ἀνθρώπῳ. vbi, ſubſtantiuo addito, abeſt ὤν.

70. Οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι καλλωπίζῃ, λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς, ἐν οἷς, κ. τ. λ.] Dubium videri poteſt, θεὰς ſit, an τέχνας, legendum. Ac vulgo quidem θεὰς exhibent libri editi; Lugd. tamen B. Angl. Pal. & Marg. Ald. τέχνας, praeterquam quod in Angl. ſupra ſcriptum eſt θεάς. Vtrumque ſententiae accommodatum. Si τέχνας legetur, accipiendum erit, de arte poetica, cuius admirator & aemulus Steſichorus. vt, ep. LXXXVI. ad Steſichorum: Δι' ἃ σεβαστότερος εἶ πολλῶν καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε καὶ τίμα. Neque obſtat, quod ſubiicitur, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι κ. Saepe ζηλοῦν, & ζηλωτὴς is dicitur, qui ſtudioſe diligenterque rem aliquam ſectatur. *Arrian.* Epict. l. II. c. XII. Τούτου τοῦ πράγματος ἤμην ποτὲ ζηλωτής. *Herodian.* l. VI. c. VIII. iungit ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας· vt noſter ep. II. Ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον. ſimilia vid. in *Albert.* Obſ. Sacr. in I. Cor. p. 134. Propius ad noſtrum accedit *Porphyr.* de Abſt. l. I. p. 7. Ἧς (φιλοσοφίας) ζηλωτὴς εἶναι ἐσπούδακας. Praeterea, vt hic λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς (τέχνας), ita a *Plutarcho*, in Lac. Apophth. p. 228. B. in re licet diuerſa, dicitur, τὰς τέχνας λυμαίνεσθαι. Alterum tamen θεὰς retinui; cui interpretando inſeruire potuit τέχνας, non, e contrario, huic illud: ne dicam, longe maiorem vim ineſſe, ſi θεὰς, quam ſi τέχνας, legamus. In rem ipſius verba auctoris, ep.

Steſichore, tam ſenex, ab intemperanti reipublicae gerendae cupiditate? neque reuereris deas, quarum aemulum eſſe dum pulchro te titulo iactas, iniuria eas afficis, quum rempu-

ep. XII. Ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν (Στησίχορον) ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος. cui ſimile eſt, ep. XIX. Ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν, κ. τ. λ. & ep. XCVI. Δι' αὐτοῦ (Στησιχόρου) μέλη καὶ χόρους ἐξήνεγκαν (αἱ Μοῦσαι)· quae conferri velim cum his, quae, in Ion. p. 364. C. habet *Plato*. Obuia loquendi ratio eſt, in *Arrian*. Epict. ζηλωτὴν εἶναι Σωκράτους, de eo, qui diſciplina & moribus Socratem ſtudioſe imitatur. vid. l. I. c. XIX. p. 104. l. II. c. VI. p. 199. add. *Lucian*. tom. II. Demon. p. 391. alios. Propius a noſtro abeſt, quod eſt in *Arrian*. Epict. l. II. c. XIV. p. 243. Ὡς θεοῦ τοίνυν ζηλωτὴν, τὰ ἑξῆς πάντα καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν (ἀνάγκη). vbi θεοῦ ζηλωτὴν εἶναι idem, quod paullo ante πειρᾶσθαι κατὰ δύναμιν ἐξομοιοῦσθαι θεῷ. *Arriani* loco peropportune vſus eſt *Raphelius*, ad Act. Apoſt. XXII. 3. Dicitur Steſichorus λυμαίνεσθαι τὰς θεὰς, quod ad ſtudium nouarum rerum, Muſis indignum, animum applicuerat. Sic, de Arceſilao, *Laert*. l. IV. §. 45. Οἰκτείρω σ' οὐ τόσσον, ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας Ὕβρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι. Nec diſſimilis color horum *Pauli*, ad Rom. II. 23. Ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου, τὸν θεὸν ἀτιμάζεις. Verbum λυμαίνεσθαι de quacunque iniuria, foeditate, noxa, cet. peruulgatum eſt. *Suid*. Λυμαίνομαί σοι καὶ λυμαίνων, φθείρων, βλάπτων· atque eo ſenſu, a ſcriptoribus *Homero* poſterioribus ἐπὶ βλάβης id poni, notat *Euſtath*. ad Il. Α. p. 108. l. 25. cet. quare in *Iſocrat*. Paraen. p. 19. Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω δὲ τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, comparatis grammaticorum locis, nemo dubitabit, quin ἔβλαψε verbo ἐλυμήνατο, quod eſt in MS. Bodl. interpretando adiectum, huic locum cedere debeat. In noſtro, porro obſeruo, quod eſt in Lugd. B. λυμαίνῃ δὲ αὐταῖς, ἐν αἷς πολιτεύῃ, κ. τ. λ. de qua conſtruendi ratione vid. *I.* & *A. Gronouios*, illum, ad *Harpocrat*. v. Ἠκρωτηριασμένοι, p. 75. hunc, ad *Aelian*. Hiſt. An. l. I. c. IX. Atque ita *Herod*. l. I. p. 98. E. Λυμαίνεσθαι τῷ νεκρῷ· *Lyſ*. adu. Andoc. p. 113. *Xenoph*. Hell. II. p. 272. l. 37. l. VII. p. 377. l. 5. *Heliod*. l. VII. p. 302. *Iulian*. ad S. P. Q. Ath. p. 274. D. alii. In noſtro tamen malo αὐτὰς, vt in reliquis libris MSS. & edd. ita ille, ep. V. Τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος, & optimi ſcriptores quique. Quod praeterea in eodem MS. B. legitur, ἐν αἷς vitioſum eſt. Ἐν οἷς dicitur, vt ep. VIII. Ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε. Reſtat, rationem reddam verbi προσποιῇ cum καλλωπίζῃ commutati. Antea enim legebatur, Ὦν ζηλωτὴς μὲν εἶναι προσποιῇ: quam loquendi rationem, optimi cuiusque ſcriptoris comprobatam auctoritate, non repudiaſſem, niſi alterum, quod repoſui, καλλωπίζῃ, exhiberent quatuor MSS. optimi, Lugd. A. B. Angl. & Pal. Et hoc quidem in oſtentatorem, qui ſe glorioſe iactet, apprime quadrat, variis in locis quoque vſurpatum a *Platone*. vid. Crit. p. 39. B. Theaet. p. 142. E. Protag. p. 221. F. cet. Idem, virtute diuerſa, haud ſcio, an reſtituendum ſit *Luciano*, tom. III. Cyn. p. 551. vbi nunc: Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν τῦφον νομίζω. *Solanus*, qui locum mendoſum putauit, quod reponeret, non habuit. Fortaſſe pro καλουμένων ſcriptum fuit καλλωπιζομένων. vt exciderint literae mediae. cuius generis errores librariorum complures correxit *D' Oruill*. ad *Charit*. p. 444. & 693. In rem confer dictum Thaletis, apud *Laert*. l. I. §. 37. Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἐπιτηδεύμα-

Digitized by Google

τεύχῃ πρὸς ἄνδρας ἀμείνους; οὐδὲ ἐλεεῖς τοὺς παῖδας, οὐ πολὺ ἀποδέοντας ἄνδρας εἶναι ἤδη; ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμὴν, [γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν, καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων] μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν οὕτω βαρὺν, ὡς αὐτοὺς ἐκτρίψει πίτυος δίκην; καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀχαίων νόστους πυνθάνομαί σε συγγράφειν, καί τισι τῶν ἡρώων ἐκείνων ἀβουλίαν ἐπιτιμᾷν ἱκανῶς· ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοστήσῃς ἀπαθὴς ἐξ Ἀλαίσης εἰς Ἱμέραν, οὐδὲν φροντίζεις. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε καὶ αἱ Καφηρίδες πέτραι,

μασιν εἶναι καλόν. Addo, quod ex *Phylarcho* refert *Athenaeus*, l. XII. p. 521. B. Syracuſiis legem fuiſſe, Τὸν ἄνδρα μὴ καλλωπίζεσθαι, μήδ' ἐσθῆτι περιέργῳ χρῆσθαι. Si cui tamen pro καλλωπιζομένων magis placuerit καλλυνομένων, quod propius abeſt a vulgata ſcriptura, facile ei aſſentiar. conf. *Lucian.* tom. II. Lexiph. p. 333. Citatis ſupra *Platonis* locis propius ad noſtrum accedit, quod eſt in eius Legg. VI. p. 862. E. Καὶ καλλωπίζεσθαι χρὴ τῷ καλῶς δουλεῦσαι μᾶλλον, ἢ τῷ καλῶς ἄρξαι· &, ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, in eiusdem, de Rep. l. X. p. 755. E. De forma conſtruendi, conferri, velim, *Heliod.* l. II. p. 75. Ὃς καὶ ὑπασπιστὴς εἶναι τοῦ λῃστάρχου θρύπτεται· &, ib. p. 122. Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται ὁ τῆς θεωρίας ἐξάρχων. nec diſſimile hoc *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφός, κ. τ. λ. Veteres in ſimilibus loquendi generibus praeſertim verbo προσποιεῖσθαι vtuntur.

74. Γέρων ὢν, στρατιώτας ἔχειν, κ. τ. λ.] Vix impetrare a me poſſum, vt, haec tam putida, & quouis ſophiſta indigna, noſtri auctoris eſſe, putem. Quis enim ferat, cum anteceſſerit iam χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβάνειν, & τηλικοῦτος γέρων, mox, iisdem fere verbis, repeti γέρων ὢν, στρατιώτας ἔχειν καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων? Quin ipſum αὐτοῖς in verbis, quae ſequuntur, indicio eſſe videtur orationis interpolatae. Pertinet enim ad antecedens παῖδας, quo, interpoſitis reliquis, minus commode refertur. Suſpicor auctoris tantum haec eſſe: Ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμὴν, μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν, κ. τ. λ. ac reliqua ex antecedentibus translata ad explicandum hoc: Ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμήν. quare tanquam aliena & auctore indigna vncis inclusi. Verbi ἐπιτειχίζειν, venuſte translati, virtutem illuſtrauit *Hemſterhuſius* noſter, not. ad *Lucian.* tom. I. Nigr. p. 63. Placuit id vehementer ſophiſtis.

75. Ὡς αὐτοὺς ἐκτρίψει πίτυος δίκην] De hoc loco luculenter expoſuit *Bentleius*; quem vide, in Diſſ. V. &, in Reſponſ. ad *Boyl.* Cenſ. V. Id vnum noto, poſt *Herodoti*, cui debetur, tempora hoc quoque, ſicut alterum, πεύκης τρόπον κόπτειν, generatim per prouerbium dici coeptum eſſe. *Euſtath.* ad Il. A. p. 42. l. 36. Ὅθεν καὶ παροιμία τὸ ἐκτριβῆναι πίτυος δίκην. atque ſic eo vſi ſunt *Aelian.* V. H. l. VI. c. XIII. & auctor, apud *Suid.* v. Δίκην. quem, infirmo valde argumento, *Aelianum* eſſe, putat *Kuſterus.* Noſtro in loco, ſcripturam, quae fuit ante, Ὃς αὐτοὺς ἐκτρίψαι π/τ. δ. paullumper mutaui. cum enim antecedat οὕτω βαρὺν, concinnius legas ὡς αὐτοὺς ἐκτρίψει. quod non recepiſſem in contextum, niſi ἐκτρίψει eſſet in Lugd. A. B. & Angl. Pro ὡς autem Ed. Ven. οὓς, reliqui libri ὃς habent.

76. Ἀχαιῶν νόστους] Ex hoc loco, Ste-

publicam geris aduerſus viros meliores? neque miſereris liberorum, qui iam non multum a virili abſunt aetate? ſed inconſideratus valde es, [cum ſenex ſis, & milites habere, & pecunias, velis] hoſtem iis oppoſiturus tam grauem, quam qui eos exſcindet pinus in morem. Et Achaeorum quidem reditus, intelligo, te conſcribere, & quibusdam heroum illorum temeritatem ſatis exprobrare: quomodo vero ipſe rediturus ſis incolumis Haleſa Himeram, nihil curas. Sed probe ſcito,

G te

Steſichorum Νόστους ſcripſiſſe, concludit *I. Caſaubonus*, Animadu. ad *Athen.* l. IV. c. xiv. p. 286. Quamquam teſte *Suida*, v. Νόστος, complures fuerunt olim Νόστων ſcriptores, in eorum tamen numero Steſichorum fuiſſe, nondum animum induco credere. Nota, inter alia eius ſcripta, Ι'λίου Πέρσις; de qua praeter *Fabric.* Bibl. Gr. vol. I. p. 596. vid. *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* v. Καθελών: de Νόστοις plane ſilent veteres. Fieri potuit, vt in iſto opere praeter excidium Troiae etiam quaedam eorum tractauerit ille, quae ad Νόστους, ſeu reditum Graecorum, pertineant; atque ita, quadam argumenti conuenientia, noſter in errorem fuerit inductus, dum alterum pro altero poſuit. Niſi, eum, exiſtimare malis, Steſichorum, quem Ι'λίου Πέρσιν ſcripſiſſe ſciret, de induſtria, neglecta rei veritate, induxiſſe, tanquam Νόστων ſcriptorem, vt, mutato quodammodo libri argumento & titulo, occaſio eſſet figurae, qua minas ſuas faceret terribiliores. In quam partem hoc magis inclinat animus, quod dicit Νόστους Α'χαίων, non Νόστους Ε'λλήνων, aut ſimpliciter Νόστους, quod commune nomen iſtorum librorum fuiſſe, apparet ex multis veterum teſtimoniis. *Suid.* l. c. οἱ γράψαντες τὸν Νόστον, inquit, & οἱ τοὺς Νόστους ὑμνήσαντες· ſchol. *Apoll. Rhod.* l. I. 558. Λυσίμαχος ἐν δευτέρῳ τῶν Νόστων· auctor arg. *Eurip.* Med. ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας· atque ita reliqui ſcriptores, a *Caſaubono* & *Kuſtero*, ad *Athen.* & *Suid.* citati. Imo veri ſimile mihi videtur, noſtrum, cum non ſimpliciter, vt reliqui, Νόστους, ſed Νόστους Α'χαίων, dicat, non tam ſumſiſſe haec a certo Steſichori libro, qui inſcriberetur Νόστων, quam, inſcriptione libri conficta, deriuaſſe ſiue ex *Homeri* Od. A. 326. vbi Phemius inducitur, Α'χαιῶν νόστον ἀείδων, ſiue ex alio, qui haec *Homeri* expreſſerit. Ita *Athenaeus*, eandem rem reſpiciens, l. I. p. 14. D. Καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ὁ Φήμιος νόστον Α'χαιῶν.

78. Ε'ξ Α'λαίσης εἰς Γμέραν] Lugd. B. & Angl. Ε'ξ Α'. ὡς Γμέραν· quod ſi cui in noſtro ſcriptore alteri anteferendum eſſe videatur, per me licebit. Legi interea poterunt, ne alios nominem, quae, de particularum ὡς & εἰς, cum quarto caſu iunctarum, differentia, quam accurate, tam vere, diſputauit *Valckenarius*, vir ſummus, ad *Eurip.* Phoen. p. 474, 475. In noſtro ſimilibusque ſcriptoribus, plurium MSS. conſenſum rem potiſſimum conficere, arbitror.

79. Μένουσί σε] Lugd. A. Angl. Pal. περιμένουσι; quod alteri interpretando inſeruiiſſe, puto. Noſter, ep. VII. Μένει σε, οἷα φημὶ σὺ ποιητὰς, κ. τ. λ.

79. Καφηρίδες πέτραι] Comparatione modo ante facta Νόστων, ſeu reditus Graecorum in patriam, & huius Steſichori Himeram, non inuenuſte auctor Καφηρίδας πέτρας, cet. ante oculos propoſuit Steſichoro, vt, his veluti praebitis ſpectaculis, intelligeret, non minora ſibi Hime-

πέτραι, καὶ Πλαγκταὶ, καὶ Χάρυβδις, [καὶ ὁ Ναύπλιος

meram redeunti, ſi in manus incideret Phalaridis, imminere mala, quam olim ad iſta loca perpeſſi fuiſſent Graeci, in patriam redeuntes. Quod ſi diligentius inſpexiſſet *Berkelius*, in not. ad *Stephan. Byz.* v. Καφηρεὺς, non commiſiſſet, vt tanquam prouerbium vulgo notum hoc auctoris noſtri lectoribus apponeret ſuis. *Charybdin* quidem elegantes formas, quae in conſuetudinem prouerbii abierunt, peperiſſe, non ignoro: *Capharea ſaxa* qui iſta virtute, quam opinatur ille, per prouerbium dixerit, noui neminem. Neque id vlla ratione ex noſtro loco confici poterit, niſi idem ſtatuere velis de Πλαγκταῖς; quod ne per ſomnium quidem aliquis cogitauerit vnquam. Reſpicit auctor celebre iſtud naufragium, quod, Nauplii dolo decepti, ad ſaxa Capharea Graeci, Troia nauigantes, fecerunt. Huius magnitudinem cladis deſcriptam verſibus *Baſſi*, quos ad *Stephan.* l. c. in medium adfert *Holſtenius*, reperies in Anthol. Gr. l. I. c. LV. 11. Ipſum epigramma, in rem noſtram accommodatum, hoc eſt: Οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες, αἵ ποτε νόστον Ὠλέσαθ' Ἑλλήνων καὶ στόλον Ἰλιόθεν, Πυρσὸς ὅτε ψεύστης χθονίης δνοφερώτερα νυκτὸς, Ἧψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις Χοιράδας ἐς πέτρας, Δαναοῖς πάλιν Ἴλιος ἄλλη Ἔπλετο, καὶ δεκέτους ἐχθροτέρη πολέμου. Καὶ τὴν μὲν τότ' ἔπερσαν, ἀνίκητος δὲ Καφηρεὺς, Ναύπλιε· σοὶ γὰρ πᾶν Ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ. Sunt Καφηρίδες, quae, noſtro in loco, plenius Καφηρίδες πέτραι. Sic *Lycophr.* in Alex. 1285. Συμπληγάδες πέτραι· *Strab.* l. I. p. 50. Σκειρωνίδες πέτραι· ſimilia paſſim alii. Mutata nominis forma Καφηρείην πέτρην vocat *Crinagoras*, in epigrammate, quod, ad *Stephani* l. c. ab *Holſtenio* diuulgatum, inter carmina Ienſiana edidit *Reiskius*, Anthol. n. 803. Verba *Tzetzae*, in Comment. ad *Lycophron.* Alex. 373. quae ſupra, p. 2. n. 1. aliorum exemplo, ad *Phalarin* retuli, haec ſunt: Ὁ δὲ αὐτὸς Ζάραξ κατὰ Φάλαριν καὶ ἑτέρους, Καφηρεὺς λέγεται. Mirabar tunc, quod, cum, noſtro in loco, ſint Καφηρίδες πέτραι, *Tzetzes* dicat, Ζάρακα vocari κατὰ Φάλαριν Καφηρέα· ſed mirari deſii, poſtquam me literatorum ille princeps, *Hemſterhuſius*, monuit, pro Φάλαριν, vel, quod MSS. habent, Φίλωσιν, ſcribendum eſſe Φιλέαν. De hoc autem vid. *Fabric.* Bibl. Gr. vol. III. p. 37.

80. Καὶ Πλαγκταὶ, καὶ Χάρυβδις] Interpretes, qui Latinum fecerunt *Phalarin*, ſic reddiderunt, vt facile appareat, non vnum omnes ſenſiſſe: & *Aretinus* quidem, ſeruato nomine Graeco, *Planctas*; *Naogeorgus*, *Caphareidas petras*, *ac ſcopulos*, *Charybdinque*; interpres, in ed. Aurel. *Capheridas petras*, *& errantes*, *Charybdinque*; *Boyleus Symplegadas* ſubſtituit in locum Πλαγκτῶν; at omnium lepidiſſimum eſt, nec adeo praetermittendum ſilentio, quod interpres *Phalaridis* Gallus comminiſcitur, dum hunc in modum ſententiam conuertit: *Apprends neanmoins*, *que les ecueils de la mer Capharis*, *& des ſimple Gardes*, *& de Caribde*, *& l'Armée de Nauplie t'attende.* De auctoris loco, quid ſit exiſtimandum, tum apparebit, vbi in harum Πλαγκτῶν rationes paullo diligentius inquiſiuero. Etſi variae de his opiniones fuiſſe veterum videntur, aliis cum *Homero* in freto Siculo eas collocantibus, aliis ad fauces Boſpori Thracici aut Ponti: dubium tamen nullum eſt, quin eas cogitauerit noſter, quarum mentionem, dum errores deſcripſit Vlyſſis, fecit *Homerus*, Od. M. 59. cet. E Νόστοις enim, qui Caphareorum ſaxorum commemorandorum occaſionem ei praebuerant, haud dubie quoque huc tranſtulit Πλαγκτὰς, vt vna cum his mala, quae ad eas paſſus eſſet Vlyſſes, ante oculos proponeret Steſichoro. Quas dum *Homeri* exemplo reliquis addit, commune inſtitutum ſequitur poetarum, qui Νόστους ſcripſerunt.

pla-

Digitized by Google

te manere & Capharea ſaxa, & Planctas, & Charybdin, [&

G 2 appa-

plane *Suidas*, v. Νόστ. Καὶ οἱ ποιηταὶ δὲ, inquit, οἱ τοὺς Νόστους ὑμνήσαντες, ἕπονται τῷ Ὁμήρῳ εἰς ὅσον εἰσὶ δυνατοί. Vt, ſiue noſter aliquod reſpexerit opus *Steſichori*, ſiue ex alius ſcriptoris Νόστοις ſua hauſerit, e communi tamen fonte deriuata eſſe, aequum ſit, cenſeri. Ipſum *Steſichorum* Ὁμήρου ζηλωτὴν fuiſſe, non vnus veterum teſtatur. v. *Tollius* ad *Longin.* ſect. XIII. p. 98. cet. Atque idem, reſpectu operis, quod Γλίαυ Πέρσιν inſcripſit ille, praeſertim dictum accipio a *Dion. Chryſoſt.* Or. II. de Regn. p. 25. B. Ad Πλαγκτὰς autem *Homericas* quod attinet; duplici potiſſimum via veteres in harum rationibus explicandis inſtituiſſe, videntur. Altera eorum eſt, qui, *Homerum*, ſtatuunt, Πλαγκτὰς ſuas, in freto Siculo, confinxiſſe ad ſimilitudinem *Cyanearum* ſeu *Symplegadum*, in Ponto, atque ita ab hiſtoria ſumſiſſe, quam de Πλαγκταῖς ſuis narret, fabulam: altera inſiſtunt ii, qui, *Cyaneas* ſeu *Symplegades*, quas in Ponto fuiſſe, conſtat, in freto Siculo, opinantur, ab *Homero* fuiſſe collocatas, atque adeo eaſdem eſſe Πλαγκτὰς *Homericas*, quas *Cyaneas*, ſeu *Symplegades*. Et huius quidem opinionis fuiſſe videntur *Tzetzes*, ad *Lycophron.* Alex. 1285. dum, Πέτραι Συμπληγάδες, inquit, ἃς Ὅμηρος Πλαγκτὰς καλεῖ, κ. τ. λ. & *Heſychius*, qui Πλαγκτὰς reddit per τὰς Συμπληγάδας πέτρας, tum viciſſim, Συμπληγάδες, αἱ παρ' Ὁμήρῳ Πλαγκταί. Longius progreſſus *Plinius*, l. VI. c. XII. *Inſulae*, inquit, *in Ponto Planctae, ſiue Cyaneae ſiue Symplegades*. In eandem ſententiam *Homeri* verba interpretatur vetus eius ſcholiaſta. Imo ipſius temporibus *Ariſtotelis* fuiſſe iam, qui Πλαγκτὰς *Homericas* eaſdem eſſe, quas Συμπληγάδας, exiſtimarent, intelliges ex illius libro, de Mirab. Auſc. p. 1160. E. quum, Graecos eſſe, doceat, qui ex verbis *Homeri*, vbi ille, *Planctas* eſſe, dicit, propter erumpentis copiam ignis haud pertias nauigantibus, conficiant, ὅτι οὐ διὰ τῶν Συμπληγάδων ἐγένετο ἔκπλους αὐτοῖς (*Argonautis*). Quod breuiter refellit philoſophus, his verbis: Περὶ μὲν οὖν τὰς Κυανέας οὐ λέγεται πῦρ ἀναπέμπειν, περὶ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν. Atque, his quoque adnumerandum eſſe *Caryſtium Pergamenum*, tum apparebit, vbi ante eius verba emendauero, quae nunc in ſchol. ad *Theocrit.* Idyll. XIII. 22. ſic ſcribuntur: Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησὶ, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅρκου πύλας κεκλῆσθαι. Nomina diuerſa, quae *Cyaneis* tribuuntur, ex antiquis collegerunt plures; vt *Meurſius*, ad *Lycophr.* l. c. *Gale*, ad *Apollod.* l. I. p. 56. *Barneſ.* ad *Euripid.* Med. 2. & Iphig. in Taur. 241. quem locum, a *Bentleio* tentatum, egregie correxit *Pierſonus*, Veriſim. l. I. c. 11. p. 15. Ab *Apollonio* quoque Πληγάδας vocari, praeter verſum, quem citat *Tzetzes*, l. c. diſces ex Argon. l. II. 597. —— ἐν δ' ἄρα μέσσαις Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος· qui Πύλας nominauerit, inuenio neminem. Neque id aptum *Symplegadibus* nomen, cum praeſertim viis conueniat, quae ſunt per anguſtias montium; vt recte docet *Fr. Lud. Abreſch*, Animadu. ad *Aeſchyl.* l. II. c. XXXI. p. 465. Multo minus placet, Ὅρκου Πύλας dici: quod ne quidem per ſomnium cogitauerit aliquis; niſi forte opinetur, hic quoque veteres, vt alibi, portas collocaſſe inferorum, atque ad eam rationem deos, vocabulo altero Latino, altero Graeco, *Cyaneas* vocaſſe Ὅρκου πύλας; vt alias inferorum portas, Ἅιδος πύλας *Homerus*, *Orci fauces Virgilius*, nominauit. Sed eas ipſas Ἅιδου πύλας etiam periculoſas eſſe criticis, *Caſauboni* diſco exemplo, cum ad haec *Anaxandridae*, apud *Athenaeum*, l. VI. p. 227. D.——ἥδε γὰρ δαμάζεται Ἐφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρουμένη, Ἄγουσ' ὑπ' αὐτὰ τὰ σώματ' ἀρίστου πύλας Ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν· Pro

ἀρίστου

ἀρίστου πύλας, inquit, *ſcribendum videtur εἰς ἄδου πύλας. Sed in eo verſu ſatisfacere nobis nondum quiti ſumus. Etiam in ſuperiore, quid appellentur* ἑφθὰ πρόσωπα *piſcium, neſcio. Fortaſſe* ἑφθοῖς πατανίοις, patinis iurulentorum piſcium. Quam enim hic offenderit vir ſummus, apparebit, vbi vnius literae mutatione pro πύλας ſcripſero πέλας: niſi integrum locum ſic emendare velis: ——ἥδε γὰρ δαμάζεται Ἑφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρουμένη, Ἄγουσ' ἐπ' αὐτὰ τὰ στρώματ', ἀρίστου πέλας Ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν. Cum ante mentio fieret eorum, quibus caperetur μειρακύλλιον, merito aliquis exſpectaret, καλὰ πρόσωπα ἐραστῶν commemorari: ſed poeta, quod artem piſcatoriam commendaret, venuſte, παρ' ὑπόνοιαν, eorum in loco poſuit ἑφθὰ πρόσωπα ἰχθύων; ſicut idem πρόσωπον piſci tribuit, in Nereo, apud *Athen.* l. VII. p. 295. E. Ὁ πρῶτος εὑρὼν πολυτελὲς τμητὸν μέγα Γλαύκου πρόσωπον. adde ibidem *Eubuli* verba. Per στρώματα, intelligo ἐστρωμένην κλίνην, in qua ſaepe amatores cum ſuis amaſiis ad menſam accumbebant olim: dicitque adeo ille, eſſe hanc artis piſcatoriae virtutem, vt adſpectu ſeu *facie elixarum piſcium allectum, & in ipſum lectum adductum,* πέλας ἀρίστου, ſeu *ad menſam, reclinare faciat hominem, cui ſit* ἀσύμβολος φύσις, id eſt, *ingenium paraſiticum.* Sic, in Synoride, *Diphilus*, apud *Athenaeum*, l. VI. p. 247. C. Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει, Ὄλοιτο. Inprimis cum *Anaxandridae* verbis componi, velim, quod de Ioue Φιλίῳ, paraſiticae artis inuentore, dicit, inter alia, *Diodorus Sinopenſis*, in Epiclero, ibid. p. 239. C. ſic leuiter corrigendum: Ὅδε, (vulgo οὐδὲ) ἂν καλῶς ἐστρωμένην κλίνην ἴδῃ, Παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν (ſic recte *Caſaub.*) πάνθ' ἃ δεῖ Ἔχουσαν, ἤδη κατακλιθεὶς, καὶ κοσμίως (vulgo, κατακλιθεὶς κοσμίως, Ἀρ.) Ἀριστίσας ἑαυτὸν, ἐντραγὼν, πιὼν, (vulgo, ἐμπιὼν) Ἀπέρχετ' οἴκαδ', οὐ καταβαλὼν συμβολάς. De *Caryſtii*, Ὄρκου Πύλας; cum, Κυανέας, ſeu Συμπληγάδας, appareat, easdem habitas fuiſſe a *Tzetze*, *Heſychio*, *Plinio*, aliis, quas Πλαγκτὰς *Homeri*, cumque praeterea poeta, πέτρας iſtas ἐπηρεφέας, quas vocat, l. c. a diis Πλαγκτὰς nominatas fuiſſe, tradat, dum v. 61. ſic canit: Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι, neminem fore opinor, qui dubitet, quin hunc in modum ſit ſcribendum: Καρύστιος —— φησὶ, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν Ὁμήρου, Πλαγκτὰς κεκλῆσθαι. Genus loquendi in ſcriptis veterum obuium. *Machon*, comicus, apud *Athen.* l. VIII. p. 341. D. Ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ. ipſe *Athenaeus*, l. XI. p. 505. F. Παρμενίδῃ μὲν γὰρ, καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ. leg. τὸν Πλάτωνος |Σωκράτην. *Hierocl.* in Aur. Carm. p. 4. Ὥς φησι ὁ Πλάτωνος Τίμαιος. Similia apud *Plutarchum* inuenias, vt Symp. l. VIII. p. 745. D. Αἵ γε μὲν δὴ Ὁμήρου Σειρῆνες, &c, ibid. F. Καθάπερ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησί. rectius K. ὁ Σοφοκλ. Ὀ. Propius ad *Caryſtii* verba accedit, quod eſt in eiusdem libro, de Solert. Anim. p. 978. B. Ἀπομιμουμένη τοὺς Ὁμήρου θεοὺς, κ. τ. λ. Locis ſupra citatis addo e *Plutarchi* Reip. Ger. Praec. p. 807. E. Ἀγησίλαος δὲ περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὐτοῦ γενόμενος (ſic ſcribo pro γινόμενος) ἀσθενέστατος καὶ ταπεινότατος, ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος, Ἔπτηξ' ὑπείκων μᾶλλον, ἢ μᾶλλον θέλοι. vbi in *Euripidis* verſu, pro μᾶλλον, ſecundo in loco, αὐτὸς dedit *Grotius*, Exc. ex Com. & Trag. Gr. p. 381. quam recte, nolo diſputare, cum, in toto verſu vnicum modo verbum ſine vitio eſſe, veri ſimile ſit; ſcripſiſſe autem in Bellerophonte, vnde hic verſus depromtus eſſe videtur, *Euripidem*, & inde huc tranſtuliſſe philoſophum, Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερὸν, quod Pegaſo alato accommodatum, ſimilibus, quibus hic, occaſionibus familiare fuit *Plutarcho*, vt, Amat. p. 762. E. Ὁ ἐρωτικὸς —— ἅμα τῷ γε καλὸν ἰδεῖν, Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερὸν, κ. τ. λ. &, in Alcib. p. 193. C. Ἀλκιβιάδης, —— ἐλέγχοντος (Σωκράτους) τὸ σαθρὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ πιέζοντος τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τῦφον, Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν. Conſtituta vera *Ca-*

Digitized by Google

Caryſtii, ſiue ſcholiaſtae *Theocritei* ſcriptura, cum reliquis, quos ſupra nominaui, in eandem ſententiam conuenire, apparebit, auctorem Peripli Pont. Eux. qui, p. 15. Α'πὸ δὲ Φρυγίας τῆς Φιλέας, inquit, ἐς Κυανέας, ἤτοι Κύλας σταδία τκ', κ. τ. λ. Sicut, in altero loco, in Πύλας, ſic, in hoc, in Κύλας, mutatum Πλαγκτάς. Dubium autem videri poteſt, an ſimile mendum ſit in verbis *Ptolemaei Hephaeſt.* Nou. Hiſt. l. V. apud *Photium*, p. 483. vbi, Ω῾ς περὶ τὰς Θύλας τῆς Σικελίας ναυαγήσαντος Ο᾿δυσσέως, inquit, ἡ Α'χιλλέως ἀσπὶς ἐξεβράσθη, κ. τ. λ. *Mylas* voluit *Schottus*, στήλας *Hoeſchelius*; ſed forte verum Πλαγκτάς. Πλαγκτὰς Σικελικὰς ſaepe vocat *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. 144. Videtur autem ea, de *Symplegadibus* ſiue *Cyaneis*, in freto Siculo ab *Homero* collocatis, opinio adeo etiam peruagata fuiſſe, vt, ipſas Πλαγκτὰς *Homericas*, *Symplegades* dicere, non dubitauerit *Ouidius*, dum, Heroid. ep. XII. 121. ſic ſcribentem facit Medeam: *Complexos vtinam Symplegades eliſiſſent, Noſtraque adhaererent oſſibus oſſa tuis! Aut nos Scylla rapax canibus miſiſſet edendos. (Debuit ingratis Scylla nocere viris.) Quaeque vomit fluctus totidem, totidemque reſorbet, Nos quoque Trinacriae ſuppoſuiſſet aquae!* Cum enim, in hiſtoria Medeae, vna cum *Symplegadibus* iungat *Scyllam* & *Charybdin*, certum eſt, non alias eum *Symplegades* voluiſſe, atque Πλαγκτὰς *Homericas*, in freto Siculo, non illas in Ponto, quas putauerunt interpretes, fontis, vnde ſua hauſerit *Ouidius*, aut ignari, aut, cum ſua ſcriberent, haud memores. Quamquam autem, hanc, de Πλαγκταῖς, opinionem non vnius ex veteribus fuiſſe, apparet: tamen praeter ſcriptores memoratos, qui, ſiue in carmine, ſiue alio ſcripturae genere, Πλαγκτὰς *Homericas*, *Symplegades* vel *Cyaneas*, aut contra has, Πλαγκτὰς, nominauerit, inueni neminem. Vt non iniuria *Euſtathius*, ad *Dionyſ.* Per. 144. Περὶ τὸν Θρᾴκιον Βόσπορον τὰς Κυανέας πέτρας, dicat, κατὰ κυριωνυμίαν οὕτω καλεῖσθαι, (vid. p. 26. n. 2.); & dein, poſſe quidem has, ad *Homericarum* exemplum, Πλαγκτὰς dici, quod, vt *Herodotus* (l. IV. p. 286. B.) teſtatur, πλαγκτὰς πρότερον οἱ Ε῞λληνες ἔλεγον εἶναι αὐτάς· tamen κληρώσασθαι ἰδίως τὸ τοιοῦτον ὄνομα τὰς παρ' Ο῾μήρῳ Σικελικὰς Πλαγκτάς. quae citantur, *Herodoti* verba, ſua quoque fecerunt *Arrian.* Periplo Pont. Eux. p. 25. & auctor Per. Pont. Eux. l. c. Vides autem non alia ratione nomen πλαγκτῶν *Cyaneis* concedi ab *Euſtathio*, atque multis aliis olim inſulis datum fuit. v. *Cluuer.* Sic. Ant. l. II. c. XIV. & *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. p. 484. eſtque nihil aliud, quam *errans*, *vagus*, qua virtute ipſis nauium tabulis tribuitur ab *Aeſchylo*, Perſ. 277. Κατθανόντα (φίλων σώματα) λέγεις φέρεσθαι Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν, &, altius ab eodem translatum, animo, in Agamemn. 602. Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην, praeeunte iam *Hom.* Od. Ψ. 363. Imo, ſi interpreti credimus, de *diſcis* poſitum idem in *Orphei* Argon. 401. — ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλαγκταῖς Κρεῖα χύδην προὔθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν: ſed proprium eo in loco πίναξ. apud *Homer.* Odyſſ. Δ. 57. coquus — κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας παντοίων, &, Od. Π. 49. Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης Ο᾿πταλέων. Quid, ſi igitur in loco *Orphei* ſcribam ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι Κρεῖα χ. προὔθηκε? Forte, voci πίναξι adſcriptum, nomen λάγκλαις vitio originem dedit. de vtroque vid. *Polluc.* l. VI. 84. & ad eum locum notas virorum doctorum. Cum *Euſtathii* teſtimonio conuenire videtur praeſtantiſſimorum quorumque ſcriptorum, inter Graecos, conſuetudo loquendi. Sane, qui vtrarumque, in ſuis Argonauticis, meminit, *Apollonius Rhod.* diligenter diſtinguit, dum illas in Ponto Κυανέας πέτρας vocat, l. II. 318. (per viam corriges ſcholiaſtae verba: Ο῾ δὲ διὰ πάντων καὶ ἐκ πρώτης ἀκοῆς δεδίσσεται τοὺς ἥρωας, διά τε τῆς ποιᾶς χροιᾶς (lego διά τε τῆς παλιῤῥοίας) τῶν πετρῶν, καὶ διὰ τοῦ ἐν θαλάσσῃ στενοῦ, ὅπερ καὶ ἐπὶ γῆς ἄγαν (leg. ὅπερ καὶ ἐπ' εἰσαγωγὴν) κινδυνῶδες καὶ φοβερόν ἐστι. De his in freto Siculo, ſic idem, l. IV. 860. — δι' ἐκ πέτρας, αἵ τε πλαγκταὶ κα-

καλέονται. Similiter *Ariſtoteles*, loco ſupra citato, p. 1160. C. Iaſonis διέκπλουν κατὰ τὰς Κυανέας commemorat; dein, dum has cogitat, Ἔτι δὲ, inquit, λέγουσιν, ὡς οὐκ ἂν παρέπλευσε (Iaſon) τὰς Πλαγκτὰς καλουμένας, εἰ μὴ ἐκεῖθεν ἀπέπλει. Notari velim, quae adduntur verba καλέονται, & καλουμένας: quibus haud dubie voluerunt eas πέτρας, quas, imitatione *Homeri*, poetae cyclici, aliique vulgo, in erroribus Iaſonis, & Vlyſſis enarrandis, Πλαγκτὰς ſoleant vocare, ignotas ceteroquin in hiſtoria & geographia. Apud *Plutarchum*, in Sept. Sap. Conu. p. 156. F. Cleodemus, Σὺ δὲ, ὦ Χερσία, inquit, εἰ τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διῒ πελειάδες τινὲς κομίζουσιν, (ὡς ὑμεῖς λέγετε) τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι χαλεπῶς καὶ μόλις, οὐ νομίζεις, κ. τ. λ. Non dicit Cleodemus τὰς Πλαγκτὰς ὑ. ſed, ὡς ὑμεῖς (ποιηταὶ) λέγετε, τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι, ad poetas dictum referens: *Sicut vos poetae vulgo dicitis*; quod eſt *Apollonii* αἵ τε Πλαγκταὶ καλέονται, & *Ariſtotelis* Πλαγκτὰς καλουμένας. Apparet, vt opinor, *Ariſtoteli*, & *Apollonio* etiam in illo cum *Euſtathio* conuenire, alias eſſe Πλαγκτὰς, quas voluit *Homerus*, alias *Symplegades*. Quo mihi rectius inſtituere videntur ii, qui, altera, quam ſupra memoraui, via inſiſtentes, cum in freto Siculo nullas inueniant Πλαγκτὰς, eas ad exemplum *Symplegadum* ſiue *Cyanearum* ab *Homero* confictas eſſe, exiſtiment; in quorum numero *Strabonem* fuiſſe atque *Euſtathium*, comperio, illum, Geogr. l. I. p. 39. A. & l. III. p. 222. C. hunc, in comm. ad *Homer.* Od. M. p. 1711. l. 55. cet. Neque tamen diffiteor, tantam mihi, quantam hi volunt, inter illas ſimilitudinem intercedere non videri. Negat *Homerus*, eas πέτρας ἐπηρεφέας, quas Πλαγκτὰς a diis vocari, dicit, unquam columbas, Iouis adminiſtras, praeteruolare, quin aliquam earum auferat λὶς πέτρη; negat, vllam nauem, quae acceſſerit, eas effugiſſe, ſed mox fluctus, & ignem eam auferre vna cum viris: ſolam autem Argo ab Aeeta nauigantem, Iunonis beneficio, quod ei carus eſſet Iaſon, praeternauigaſſe. Habes omnia, quae de Πλαγκταῖς dicit ille, in qua deſcriptione nihil adeo inuenio ſimile, niſi vnum hoc, quod vtrasque praeternauigaſſe dicitur Iaſon. Fit quidem a nonnullis, in hiſtoria Argonautarum, mentio columbae, ab Argonautis emiſſae, & Symplegadum concurſu extrema cauda priuatae, ſed alia huius, alia columbarum *Homericarum* ratio. Nihil praeterea de concurſu Πλαγκτῶν *Homerus*; a quo illae etiam Συμπληγάδες nominatae, dum hoc potiſſimum nomine communiter a poetis celebrantur. Adhaec, notat ipſe *Euſtathius*, l. c. p. 1712. 9. ὅτι ταύτας μὲν (Πλαγκτὰς) ἔτι κινουμένας οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσέα πλάνης· τὰς δὲ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἔπαυσεν ἤδη πάλαι ὁ μῦθος τῆς συνεχοῦς κινήσεως. vſus teſtimonio *Pindari*, quod eſt Pyth. od. IV. ſtr. 10. Atqui in hanc de *Cyaneis* ſententiam conueniunt omnes, qui res Argonautarum conſcripſerunt. v. *Theocrit.* Id. XIII. 24. *Orph.* Arg. 708. *Apoll. Rhod.* l. II. 606. *Val. Flacc.* Argon. l. IV. 583, & 708. cet. alios. Cauſam igitur nullam inuenio, cur cum *Strabone* l. c. *Homerum*, exiſtimemus, παρὰ τὰς Συμπληγάδας ſuas feciſſe Πλαγκτὰς; aut cum *Euſtath.* l. c. has, ὡς διά τινος πετραβόλου τερατίας μηχανῆς, ἐκ τοῦ κατὰ Θρᾴκην πορθμοῦ εἰς τὸν Σικελικὸν ἐκπετάξαι ὑπὸ ἀρχιτέκτονι τῷ μύθῳ, καὶ ῥιζώσαντα ἐκεῖ ἐκτοπίσαι (forte ἐκτυπῶσαι) κατὰ ὁμοιότητα τῶν κατὰ Θρᾴκην Συμπληγάδων inprimis, cum nihil obſtet, quo minus *Homerus*, aeque ac multi alii e veteribus, Iaſonem, Colchis profectum, ac longis actum erroribus, tandem potuerit, per fretum Siculum nauigantem facere, & ſic ad has Πλαγκτὰς, deferre. Quam in rem legi poſſunt, praeter *Ariſtotelem*, *Apoll. Rhod.* *Orpheum*, *Euſtathium*, ll. cc. alios, ſcholia ad *Apoll. Rhod.* l. IV. 259. & *Diod. Sic.* p. 300. At nullae iis in locis Πλαγκταὶ, niſi quas fingit *Homerus*. Fateor nullas, ſi peruagatam veterum de verbis *Homeri* opinionem ſequemur: ſin ipſum poetam diligentius inſpiciamus, apparebit, non alias eſſe iſtas πέτρας ἐπηρεφέας, quas deos Πλαγκτὰς dicit vocare, atque ipſam *Scyllam* & *Charybdin*; quod vbi con-

Digitized by Google

conſtiterit, tum vero corruet, quidquid olim ſiue de *Symplegadibus*, in fretum Siculum ab *Homero* translatis, ſiue de Πλαγκταῖς, ad harum ſimilitudinem confictis, opinati ſunt veteres. Poſtquam Circe generatim expoſuit de πέτραις, quas Πλαγκτὰς dii vocarent; nullam eas nauem praeternauigaſſe, vti dictum ſupra: tum, v. 73. hunc in modum pergit: Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ, cet. ac dein, verſ. 101. Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει Ὀδυσσεῦ, cet. Conſentiunt quidem in illo omnes, eſſe *ſcopulos* hos, ipſas *Scyllam* & *Charybdin*, quas in iis collocat poeta; diuerſos tamen faciunt a Πλαγκταῖς. Quis eſt autem, qui non animaduertat, Circen, periculi, quod adeundum eſſet, generatim quadam deſcriptione facta, dein, cum dicat Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, κ. τ. λ. quaſi ad propoſitum redire, vt diſtinctius naturam ſaxorum deſcribat, de quibus ante generatim inſtituerat dicere, atque adeo σκοπέλους vocare, quas antea, verſ. 59. πέτρας ἐπηρεφέας? Quod autem ait, δύω σκοπέλους, reſpectu *Scyllae* & *Charybdeos* quidem dictum accipi debet, idem tamen ſimul referendum ad id, quod verſu 58. eſt—— ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν. Neque enim puto cum *Euſtathio* & aliis, hoc voluiſſe poetam, quaſi ab altera eſſent πέτραι Πλαγκταὶ, ab altera *Scylla* & *Charybdis*, ſiue δύω σκόπελοι; quod vt efficiat, v. 73. orationem ſic ſupplet: Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, οἱ ἑτέρωθεν δηλαδή· vt inter ſe reſpondeant ἔνθεν & ἑτέρωθεν. Quod enim eſt Ἔνθεν, v. 59. haud dubie poſuit poeta, reſpectu eorum, quae ſupra ſcripſerat, v. 39. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, κ. τ. λ. &, v. 55. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάς γε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι quibus apte ſubiicitur, Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες· *Inde* (*a Sirenibus cum nauigauerint ſocii, apparebunt*) πέτραι ἐπηρεφέες, κ. τ. λ. Compone iam totam Odyſſ. M. nihil inuenies, de Πλαγκταῖς, praeter ea, quae generatim expoſuit Circe; vt oportuerat, ſi diuerſa a *Scylla* & *Charybdi* loca, eaque, vt putat *Euſtathius*, periculoſiſſima & omnino ἄπλωτα, cogitaſſet poeta: ſed de iis altum ſilentium, cum poſtea, ſolius *Scyllae* & *Charybdeos* facta deſcriptione, vitandam *Charybdin*, & quam proxime *Scyllam* eſſe curſum dirigendum, docet Circe, v. 108. nihil de iis Vlyſſes, vbi Circes excipit orationem, v. 113. nihil ille, vbi euitatis Sirenibus, ad iſta loca peruenit, ad ſocios, cum, v. 219. tantum modo dicit, extra fumum & fluctus curſum dirigendum, cauendum autem eſſe a ſcopulo, ne temere illuc delabatur nauis, atque ita pereant ipſi: vbi haud dubie *Scyllam* & *Charybdin*, a Circe deſcriptam, reſpexit; vt apparet, ex iis quae dein ſequuntur, dum dicto audientes ſocii nauis curſum inter *Scyllam* & *Charybdin* dirigunt, atque ſex eorum a *Scylla* auferuntur. confer, quae, de curſu inter vtramque dirigendo, tradit ſchol. *Apoll. Rhod.* IV. 825. Sed quid plura, cum ipſe poeta declaret, non alias πέτρας, atque *Scyllam* & *Charybdin*, ſe cogitare, cum vs. 260. ſic pergit: Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην τ'——; vbi niſi πέτρας easdem, quas *Scyllam* voluiſſet & *Charybdin*, ſcripſiſſet potius, πλαγκτάς τε, Χάρυβδίν τε, Σκύλλην τε, vel ſimile: ſicut etiam, Od. Ψ. 327. non fuerat ſcribendum, Ὡς δ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην τε· ſed, Ὡ. δ'. ἱ. πλαγκτάς τε πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην τε. Nunc autem ſimile genus orationis eſt ei, quod, Il. Z. 47. Πολλὰ δὲ——κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. vbi, dum κειμήλια dicit poeta, cogitat ipſum χαλκὸν, cet. quemadmodum πλαγκτὰς πέτρας cum vocat, ipſam *Scyllam* atque *Charybdin* vult: ac πλαγκτὰς dicit, quod huiusmodi ſcopulis ὑφάλοις, quos veteres Graeci πλαγκτοὺς, Latini *errantes*, vocabant, eſſent infeſtae (vid. ſchol. *Apoll. Rhod.* IV. 825.); ſiue putes, Argonautas aut Vlyſſem cum ſuis, voluiſſe *Homerum*, cum primum per ea loca nauigarent, πλαγκτὰς has πέτρας dixiſſe, ſiue aliorum deorum μακάρων cogitaſſe linguam. quam in rem vid. not. *Sam. Clarke*, ad Il. A. 403. & Il. Ξ. 291. Omitto, quod tandem in extrema Od. M. habet poeta; vbi, cum ad inſulam, vbi paſceban-

πλιος στόλος,] ἢ οὐκ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖ-

bantur Solis boues, ſoluiſſet Vlyſſes, in naufragii ab eo facti deſcriptione, nulla πλαγκτῶν, ſed ſolius *Scyllae* & *Charybdeos*, fit mentio; ſecus, atque, facturum fuiſſe poetam, veri ſimile eſt, ſi diuerſas ab his Πλαγκτὰς, easque periculoſiſſimas omnium in iis locis collocaſſet. Sufficere haec arbitror ad refellendam *Euſtathii* & aliorum opinionem, de *Planctis Homericis:* quas cum easdem fuiſſe, atque *Scyllam* & *Charybdin*, appareat, corruit quidquid de iis commenti ſunt *Homero* poſteriores ſcriptores; tum illud conſequitur, *Homerum* de ſitu *Scyllae* & *Charybdeos* non aliter, atque reliquos ſcriptores omnes exiſtimaſſe, & ab altera freti parte *Scyllam*, ab altera *Charybdin*, collocaſſe, non autem, hinc *Planctas*, illinc *Scyllam* & *Charybdin:* tametſi non tantum *Euſtathii*, ſed communis multorum inter veteres hic fuiſſe error videtur, ab eorum inde temporibus ductus fortaſſe, qui primum Πλαγκτὰς *Homericas*, aut easdem, quas *Symplegades*, fecerunt, aut ad harum exemplum illas confictas, voluerunt; cum *Planctas* a *Scylla* & *Charybdi* diſtinguant omnes. Sic, *Ouidium*, vidimus, ſupra, Heroid. ep. XII. 121. diuerſas habere, dum dicat *Symplegades, aut Scyllam*, cet. quemadmodum quoque, Metam. l. VII. 62. *Quid? quod neſcio qui mediis concurrere in vndis Dicuntur montes, ratibusque inimica Charybdis, Nunc ſorbere fretum, nunc reddere; cinctaque ſaeuis Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.* vbi primo loco, *Symplegades* deſcribens, *Homericas Planctas* cogitauit. In eadem opinione fuiſſe *Strabonem*, loca ſupra citata docent. Cum *Euſtathio* plane conſentit *Apoll. Rhod.* l. IV. 922. Τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη, Τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα χάρυβδις, Ἄλλοθι δὲ πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι Ῥόχθεον. *Ouidio* adiungo *Apollod.* l. I. p. 60. Μετὰ δὲ τὰς Σειρῆνας τὴν ναῦν Χάρυβδις ἐξεδέχετο καὶ Σκύλλα, καὶ πέτραι πλαγκταί; quo cum conuenit noſter, dum dicit Πλαγκτὰς καὶ Χάρυβδιν. Solam Charybdin nominat, praetermiſſa Scylla, in hoc etiam veteres imitatus. v. *Eurip.* Troad. 436. *Orph.* Arg. 1252. *Thucyd.* l. III. p. 253. l. 18. alios. De vtraque, Scylla & Charybdi, legendus *Cluuer.* Sic. Ant. l. I. c. v.

81. Καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος.] *Naupliam claſſem* reddidit *Aretinus*; alii aliter: ſed reliquis rectius *Boyl. Nauplii apparatum.* Haud dubie accipiendum eſt de facto *Nauplii*, facem a Caphareo monte ſuſpendentis. Ei enim praeſertim in Νόστοις, cum reliquis, quae ab auctore nominantur, locus eſt. Celebratur quidem *Nauplii* expeditio, quam is ſuſcepit, vt filii Palamedis vlciſceretur mortem, cum, Graecis ad eam vindicandam fruſtra ſollicitatis, reuerſus Troia circa Graeciam nauigaret, & complurium ſtuprorum, quae mulieribus Graecis inferrentur, auctor eſſet: vid. *Tzetz.* ad *Lycophron.* 384. ſed ante hoc, quam Troia redirent Graeci, accidit, neque, tanquam e Νόστοις ſumtum, Steſichoro commode potuit ante oculos proponi, in exemplum grauiſſimi mali, quod ei Haleſa redeunti immineret. De altero igitur *Nauplii* facinore cogitandum, de quo legendi commentatores, ad *Lycophron.* l. c. *Kuhnius*, ad *Pauſan.* l. II. p. 168. *Caſaub.* ad *Sueton.* Ner. c. XXXIX. *Broekhuiſ.* ad *Propert.* l. IV. el. I. 115. Nota tragoedia, quam, argumento ab hoc facinore ſumto, Ναύπλιον πυρκαϊὰ inſcripſit *Sophocles*, (de qua, praeter *Fabric.* Bibl. Gr. vol. I. p. 629. vid. *Caſaubon.* ad *Athen.* l. VI. p. 490, 491. & *Gul. Canter.* Nou. Lect. l. VII. c. XXI.) diuerſam fortaſſe ab ea, quam Ναύπλιον καταπλέοντα nominant grammatici; cui ſubiecta materia fuiſſe videri poteſt modo, e *Tzetzae* commentariis commemoratum facinus Nauplii, cum is, infectis rebus, e caſtris rediret Graecorum, & Graeciae regiones infeſtaret. Vtrumque attingere potuit ὁ Ναύ-

apparatum Nauplii], qua meas manus omnino non effugies,

Ναυπλίου ὀργή, quam inter varia ſaltationum genera habet *Lucian.* tom. II. de Saltat. p. 295. qua cum conferenda *Nauplii mala*, quae Nero cantitaſſe dicitur, apud *Sueton.* l. c. Ναυπλίου πυρκαιᾶς facinus reſpexit inter alios *Syneſius*, ep. IV. p. m. 175. Καὶ πρὶν ἑσπέραν εἶναι πέντε γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεσπεσίου πρεσβύτου περισωθεῖσαι φορτίδες, πρᾶγμα ἐναντιώτατον τῷ Ναυπλίῳ ποιοῦντος· καὶ γὰρ νὺξ ὁμοίως τοὺς ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἐδέξατο. ſcripſi, litera maiuſcula, Ναυπλίῳ pro ναυπλίῳ, quod imperite interpres reddidit, *nautis*. Mendum, quod ineſt in *Quinti Calabr.* l. XIV. 621. eluam: —— ὁ δ᾽ (Ναύπλιος) ἀναμένην χερὶ πεύκην Αἰθομένην ἀνάειρε, δόλῳ δ᾽ ἀπείλησεν Ἀχαιούς. eruditorum coniecturas non moror. Haud dubie, in loco verbi ἀπείλησεν, legendum ἀπόλεσσεν, quod, e verſu 612. manifeſtum, olim etiam, quando hic ſtudia tractabat literarum, animaduertit, & inter alias coniecturas mecum communicauit *Henricus Sypkens*, vir reuerendus, & vario doctrinae genere eruditiſſimus. Pro ἀναμένην, quod in αὐαλέην mutauit *Rhodomannus*, ſcribo αἰνομανής vel αἰνομανεῖ. Habes ὁ δ᾽ αἰνομανεῖ χερὶ πεύκην Αἰθομένην ἀνάειρε, δόλῳ δ᾽ ἀπόλεσσεν Ἀχαιούς. Noſtro in loco, vt in his *Quinti*, pro στόλον fortaſſe maluerit aliquis δόλον; conuenientibus in eandem ſententiam *Euripide*, in Helen. 1142. vbi Nauplii facem, δόλιον ἀστέρα nominat, *Sophocle*, dum, apud *Ariſtid.* tom. I. Eleuſin. p. 259. dicit Ναυπλίου πάγας ὑποπτέρους, *Lycophrone*, qui l. c. Nauplium inducit —— ἀγρύπνῳ προσκαθήμενον τέχνῃ, *Seneca*, in Med. 658. *ignem* dicente *fallacem*, aliis. Sed probum alterum: στόλον enim dici, notat ſchol. *Apollon. Rhod.* l. I. 704. ἐπὶ πρᾶξίν τινα πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ· καὶ σχεδὸν ἐπὶ πάσης ὁρμῆς, καὶ μείζονος παρασκευῆς. exempla vid. in not. *Caſaub.* ad *Strabon.* l. III. p. 246. *D'Oruill.* ad *Charit.* l. VI. p. 423. *van Stauer.* in Obſ. Miſc. Nou. ad A. CIↃIↃCCXLIV. p. 534. Vtroque modo ſaepe varie hoc nomine vtitur *Herodotus.* Quid autem ὁ Ναύπλιος στόλος? dixeris, fuiſſe olim ὁ Ναυπλίου στόλος, vt vidimus ſupra τὴν Ναυπλίου ὀργήν, ſim. ſed repugnant libri veteres, in quibus, etſi varie hoc ſcribitur, tamen terminatio ος ſeruatur. Dicitur quidem λιμὴν Ναύπλιος, vt *Eurip.* Electr. 453. —— ἐν λιμέσι Ναυπλίοισι· cuius loco λιμένα Ναυπλίειον idem habet in Oreſt. 54. vbi inter alia ſcholiaſta dum, ſic vocari portum, monet, ὅτι (ὁ Ναύπλιος) ἐν λειμῶνι διέτριβεν, legendum eſſe ἐν λιμένι, nemo non videt. ibidem, v. 242. praetermiſſo nomine λιμήν, ἐν Ναυπλίῳ, eſt, pro ἐν Ναυπλίῳ λιμένι, monente ſcholiaſta; in Hel. 1602. ἐπ᾽ ἀκτὰς Ναυπλίας· in Oreſt. 369. Ναυπλία χθών, & Ναυπλίαν ibid. vs. 473. quod ſchol. ſuppleuit, addito γῆν. Sed alia noſtri dicti ratio: in quo praeterea hoc offendit, quod, cum ante auctor Καφηρίδας πέτρας dicat, non alio conſilio, quam vt naufragium, quod, Nauplii dolis circumuenti, ad eas fecerunt Graeci, ante oculos proponat Steſichoro, denuo, poſt Πλαγκτὰς & Χάρυβδιν, commemoret τὸν Ναύπλιον στόλον, quaſi rem plane diuerſam reſpiciat. Vidimus enim iam, non alii, atque illi Nauplii, vt claſſem perderet Graecorum, ignem in Caphareo monte accendentis, facto locum eſſe. Aut igitur alio ordine collocanda verba, vt ſaltem iungantur, αἱ Καφηρίδες πέτραι καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος, aut orationem auctoris interpolatam eſſe, aequum eſt cenſeri. Neque enim, qui has Epiſtolas ſcripſit, ſophiſtam tam omnis rudem antiquitatis putem fuiſſe, vt, quae Nauplii opera paſſi ſunt Graeci, Troia redeuntes, diuerſa eſſe, opinaretur, a naufragio, quod hi ad ſaxa Capharea fecerunt. In qua quidem opinione non parum me confirmat codicum Lugd. A. B. & Pal. conſenſus: cum in iis verba, ὁ Ναύπλιος στόλος, deſint; adſcripto in margine Lugd. A. ἀνάπλιος στόλος

χεῖρας, οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς ἀϊστώσῃ.

ι' ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Στησίχορον ἴστε, καὶ Κόνωνα, καὶ Δρωπίδαν, περαιουμένους ἀπὸ Παχύνου εἰς Πελοπόννησον, ἀντὶ Κορινθίων, πρὸς οὕς γε ἐπέμφθησαν ὑφ' ὑμῶν, πρὸς ἐμὲ ἀχθένθας. καὶ Δρωπίδαν μὲν ἴσως ἀποδώσομεν ὑμῖν· Κόνωνα δὲ εὐθὺς ἀπεσφάξαμεν· Στησίχορος δὲ σῶός ἐστιν, ἕως ἂν τὸν τρόπον λογισώμεθα, ὃν χρὴ αὐτὸν τιμωρηθέντα ἀποθανεῖν.

ια'. ΙΜΕ-

λος, quod in ipſo contextu Angl. pro altero, ὁ Ναύπλιος στόλος, legitur. Quo mihi veriſimile fit, verba, ὁ Ναύπλιος στόλος, a recente manu addita primum ad interpretandas voces, Καφηρίδες πέτραι, dein a librariis in contextum eſſe illata. Tum autem, ὁ Ναύπλιος στόλος pro ὁ Ναυπλίου στόλος ſcribi, neminem offenderit. Quin potius id ipſum recentis manus indicium videbitur: quare tanquam alienum, & auctore noſtro indignum interpoſitionis diſtinxi notis. In reliquis, quae ſequuntur, ἢ οὐκ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως, vulgo pro ἢ legitur καί: ſcripſi ἢ cum Lugd. B. cuius loco Lugd. A. habet ἢ. in Angl. plane abeſt. *Xenoph.* de Equit. p. 544. l. 15. Βουλόμεθα καὶ τοῖς νεωτέροις τῶν φίλων δηλῶσαι, ἢ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι. & ſic paſſim quique.

82. Οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις καθ' ὑ. τ. π. ἀϊστώσῃ] Id quod fugae ſuae praetexuit *Horatius*, Od. 7. l. 2. *Sed me per hoſtes Mercurius celer Denſo pauentem ſuſtulit aere.* Alludit fortaſſe Phalaris ad eos, quos Homerus deorum ope nebula obductos fingit, Il. 3. 382, Odyſſ. 7. 14. BOYL. Scripſi θεῶν σέ τις, pro vulgato θεός σέ τις, cum MSS. omnibus, ſi recentiſſimum Lugd. C. exceperis. Apud *Herodotum*, l. I. p. 40. A. Cyrus, βουλόμενος εἰδέναι, εἴ τις μιν (τὸν Κροῖσον) δαιμόνων ῥύσεται τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι, κ. τ. λ. Notus, quem auctor reſpicit, poetarum mos. facete, qui ſubinde huiusmodi poetarum tanquam floſculis diſtinguere orationem ſuam ſolet, *Plutarchus*, de Solert. Animal. p. 978. A. Τὴν γὰρ καλουμένην μύστιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα (ἡ σηπία) πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θόλον καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαθολωθείσης, ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδρᾶναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν· ἀπομιμουμένη τοὺς Ὁμήρου θεοὺς, κυανέῃ νεφέλῃ πολλάκις, οὓς ἂν σῶσαι θέλωσιν ὑφαιρουμένους καὶ διακλέπτοντας. Similiter, ſepiae naturam deſcribens, *Aelian.* Hiſt. An. l. I. c. xxxiv. ad quem locum, in *Plutarchi* verbis pro μύστιν recte μύτιν, ex *Ariſtotelis* l. IV. Hiſt. Anim. c. 1. p. 814. D. reponit *A. Gronouius*. Poetarum inuento, deorum auxilio e praeſentiſſimo periculo homines eripientium, non diſſimile eſt,

quod

etiamſi deorum aliquis te, vt vos poetae loquimini, occultauerit.

X. HIMERENSIBVS.

Steſichorum, ſcitote, Cononem & Dropidan, cum a Pachyno in Peloponneſum traiicerent, pro Corinthiis, ad quos miſſi erant a vobis, ad me adductos eſſe. Ac Dropidan fortaſſe reddemus vobis: Cononem vero ſtatim iugulauimus: Steſichorus ſaluus eſt, quoad exputauerimus, quo ſupplicii genere affectum, eum mori, oporteat.

 XI. HI-

quod de nubibus imbribusque, Apollinis beneficio ſubito obortis, ac rogum, in quo Croeſus eſſet, extinguentibus, narrat *Herodotus*, l. I. p. 41. A. In noſtro immoderatam ſophiſtae ſuperlationem noto, in quo genere etiam alibi peccat. Modeſtius *Polybius*, Hiſt. l. III. p. 279. Ὥστε εἰ μὴ θεὸς ἤ τις ἥρως ἀπαντήσας τοῖς περὶ τὸν Ἀννίβαν ὑπέδειξε τὰς ὁδοὺς, ἐξαπορήσαντας ἂν καταφθαρῆναι πάντας. Conferri poterit, quod, e veterum ſapientum diſciplina hauſta ſententia, Iaſon dicit, in *Euripidis* Med. 1296. Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. Similia collegit Cl. *Valckenarius*, ad *Euripid.* Phoen. p. 414. Noſtro in loco, ἀϊστοῦν ſimili virtute accipiendum, qua, de ſepia loquens, *Aelianus* l. c. verbo ἀφανίζειν vtitur, cum, ἐκείνη, inquit, παρῆκε τὸ ἐξ αὐτῆς ἀπόσφαγμα, καὶ καταχεῖται αὐτῆς, καὶ περιλαμβάνει, καὶ ἀφανίζει πᾶσαν, καὶ κλέπτεται τὴν ὄψιν ὁ ἁλιεύς. Nota grammaticorum, ἀϊστοῦν verbo ἀφανίζειν interpretantium conſuetudo; alia tamen, quam, qua hic cernitur, virtute. Veteribus ἀϊστοῦν idem fuit, quod *abolere*, *delere*, *extinguere*, cet. *Pindar.* Pyth. Od. III. 67. Πολλάν τ' ὄρει πῦρ —— ἀΐστωσεν ὕλαν. *Sophocl.* Aiac. Maſt. 518. πατρίδ' ἠΐστωσας δορί. vid. not. ad *Heſych.* v. Ἀϊστώσας. In *Aeſchyli* Prometh. 232. quod eſt, ἀϊστώσας γένος Τὸ πᾶν (ἀνθρώπων) ſuum fecit *Plato*, Protagor. p. 224. A. Ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο (Ἐπιμηθεὺς) εὐλάβειαν ἔχων, μή τι γένος ἀϊστωθείη. Reliquis ex eadem *Aeſchyli* fabula adde v. 151. & 669. Apud *Herodot.* l. III. p. 215. B. eſt *interficere*, atque ita in *Orphei* Argon. 471. & 662. & alibi. Generatim ἀϊστοῦν pro ἀφανίζειν, ſiue *occultare*, *e conſpectu auferre*, e veteribus poetis, qui dixerit, adhuc ſcio neminem. Spectauit forte noſter vim verbi propriam, quae, in veterum poetarum ſcriptis, in ἄϊστος manifeſta eſt (vid. *Kühn.* ad *Pauſan.* p. 558. & loca ab *Albertio*, ad *Heſych.* v. Ἄϊστος, notata), atque ita, verbo antiquo cum poetis vſus, notionem ei ſubiecit nouam, quae ex vſu veterum non verbo ἀϊστοῦν, ſed, quo id interpretari ſolent grammatici, ἀφανίζειν conueniat: hoc autem patet latiſſime.

Digitized by Google

ια'. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἡμῖν μὲν, ὦ Ἱμεραῖοι, τὴν ἑαυτῶν γνώμην καὶ σφόδρα δήλην ἐποιήσατε, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν διαφέρειν ἡγεῖσθε Φάλαριν ἐχθρὸν ἢ φίλον εἶναι. τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησε, καὶ πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον τοῦθ', ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. ἐγὼ δὲ Κόνωνα μὲν, ὥσπερ καὶ πρότερον ὑμῖν ἐπέστειλα, ἀποσφάξαι εὐθέως ἐκέλευσα, εἰδὼς πονηρὸν

92. Τὴν ἑαυτῶν γνώμην] Sic ſcripſi cum Lugd. A. B. C. Angl. & Marg. Ald. antea edebatur τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν.

94. Τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησε, καὶ π.] Ante *Boyleum*, ediderunt Τὸ—ἐποίησέ τε καὶ π. quod ille in edit. Angl. ne monito quidem lectore, mutauit in Τὸ—ἐποίησέ με, καὶ π. reddiditque *bene autem nobis obſecundauit deus*. ſed recte dictum illud, hoc ne Graecum quidem. Conſueta loquendi forma eſt εὖ vel καλῶς ποιεῖν. exempla e *Xenophonte* in medium attulit *Raphelius*, ad Act. Apoſt. x. 33. Cum noſtro loquendi genere conferri velim illud *Libanii*, ep. CIↃCLXXIX. Καλῶς ἐποίησαν οἱ θεοὶ, σοί τε δείξαντες τὴν οἰκίαν, κ. τ. λ. &, mutata verborum conſtructione, ep. DCCLXI. Οἱ θεοὶ καλῶς ποιοῦντες ἔδοσαν ἡμῖν τὸ σοὶ δοῦναι δύναμιν. Saepe nihil aliud valet, quam *iure*, *merito*. vid. *D'Oruill.* ad *Charit.* l. II. p. 159. noſtro in loco alia ratio eſt. Cum dicit τὸ θεῖον καλῶς ποιῆσαι, haud dubie reſpicit auctor ad id, quod antecedente epiſtola ad Himerenſes ſcripſit, Steſichorum, Cononem & Dropidan in ſuas perueniſſe manus. In quo cum auxilium diuinum, hic, pie agnoſcit, tum ſimul, ſe, declarat, hoc tanquam omen, diuinitus ſibi oblatum, habere, proſperi exitus, qui ſit reliquarum rerum, ſe inter & Himerenſes, futurus. quare non dubito, ſic legendum eſſe: Τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησε, καὶ πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον τοῦθ', ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. Particulam τε ante καὶ cum plerisque MSS. omiſi; τοῦθ' pro eo, quod ante legebatur τοῦ, e Lugd. C. & Ed. Ven. huc reuocaui. cogitauit auctor, id, quod antecedit, τὸ θεῖον καλῶς ἐποίησε. Huic noſtro ſimile fere eſt, quod legitur ep. LIII. οἰωνῷ τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο. vid. locum ipſum.

96. Ὥσπερ καὶ πρότερον] Nempe in ep. CVIII. (X.) BOYL.

97. Εἰδὼς πονηρὸν ὄντα] Qui reliquas epiſtolas, vbi hic Conon commemoratur, contulerit, facile, vt opinor, in illam cogitationem veniet, eſſe fortaſſe ſcribendum, Εἰδὼς πόρνον ὄντα. Vidimus ſupra, ep. VIII. Οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν πεπορνευκότος ἀνθρώπου ἐστί τις πρόνοια· &, ibid. Εἰ δὲ Κόνων ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος σώζεται. atque ſic infra, ep. XIII. Κόνων ὁ καταπορνευθείς· &, quod propius etiam accedit, ep. XII. Ἀλλ' ᾐδέσθην ἱερὸν ἄνδρα (Στησίχορον) — συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν. Simili ratione, ep. XXXV. inter alia flagitia, quae Lyceno exprobrat, noſter in primo loco πορνείαν ponit: Οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ, κ. τ. λ. Vt res, ita nomen, turpe valde, in probri loco obiectum fuit olim. Cum noſtro componi velim *Libanium*, ep. CCCCXX. Ἐχθρὸς

Digitized by Google

XI. HIMERENSIBVS.

Sententiam veſtram etiam valde manifeſtam nobis feciſtis, Himerenſes, quod, veſtrum nihil intereſſe, exiſtimatis, Phalarin inimicum, an amicum, eſſe. Numen autem bene fecit, credoque, me certum ab eo omen habere hoc, reliqua quoque ex animi ſententia mihi ſucceſſura. Ego vero Cononem, ſicut etiam ante ſcripſi vobis, ſtatim iugulari iuſſi, quum ſci-

Ἐχθρὸς μὲν ἐστιν (ὁ Ἀνδρονίκου θεῖος) ἀδελφοῦ παιδὶ, καὶ τῷ τούτου διδασκάλῳ, φίλος δὲ Παυσανίᾳ τῷ πόρνῳ, καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος. De vltimo, Σίκωνος, ſuſpicatus eſt *Wolfius*, id commutandum eſſe cum Simonis nomine, quem celebrem fecit equus Troianus. ego non dubito, ſcribendum eſſe, ποιεῖ δὲ τὰ Σίμωνος. Reſpicit haud dubie Simonem, quem ἅρπαγα τῶν δημοσίων vocat *Ariſtoph*. Nub. 350. vbi plura ſcholiaſta. prouerbium inde natum, Σίμωνος ἁρπακτικώτερος, eſt apud *Suid*. v. Σίμων. De rapacitate hominis ſui ipſe *Libanius*, ep. ccccxxix. ad eundem Andronicum, ſic: Δοκεῖ γάρ μοι πρὸς τὸ θυγάτριον βλέπων καὶ τὰ Κινύρου μικρὰ νομίζειν, ὥστε πανταχόθεν ἁρπάζειν, κἂν αἰτήσας μὴ λάβῃ, ἐχθρὸς εὐθέως, καὶ κακὸς (lego ἐχθρὸς εὐθέως κακῶς, partim e MSS.) οὐκ ἀκήκοεν, ἀλλὰ πέπονθεν. Noſtro in loco ſi πόρνον reponatur, pro πονηρὸν, infra quoque, in hac epiſtola, pro οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, legendum eſſe, ὀ. γ. πόρνος ὑμῖν, apparet. Sed diſplicet iungi πόρνον ὄντα: nec eſt in vulgato πονηρὸς, quod offendere poſſit: quin ipſum, quod infra, poſt οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, ſequitur, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς poſtulare πονηρὸς videtur. Saepe πονηροὶ iidem fere, qui πανοῦργοι, dicuntur. praeſertim conuenit in *verſutum*, *malitioſum*, *veteratorem*, *vafrum*, ſim. Apud *Ariſtophanem*, Plut. 31. iunguntur, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί. *Dinarchus*, contra *Demoſthen*. p. 178. fin. habet κατὰ τῶν ἐπιόρκων καὶ πονηρῶν· nec diſſimili virtute *Lucian*. tom. I. Tim. p. 137. l. 5. ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν. De πανοῦργος, vide inprimis *Ariſtoph*. Equit. 248. quem locum reſpiciens *Suid*. πανοῦργον, notat, ab Atticis, ἐπὶ σφοδραῖς βλασφημίαις poni. adde ib. *Kuſter*. Πονηρὸν, de plano, Phalaridis pecuniam ſibi retinente, poſuit noſter, ep. cxxii. Conuicium eſt, apud *Ariſtoph*. Veſp. 464.—— ὦ πόνῳ πονηρὲ (vulg. πονωπόνηρε) καὶ Κομηταμυνία· quorſum pertinet *Heſychii* Ὠπὸν, ὦ πονηρὲ, mutandum in Ὦ πόνῳ πονηρέ· ſic enim ſcriptum fuit, praetermiſſa interpretatione. Apud eundem, v. Πον * πονηρὸς, vel, vt corrigunt eruditi, πόνῳ πονηρὸς, addita interpretatio (ſiue cum *Sopingio* ſcribas, Κακὰ κακῷ προσέπεσεν, ſiue, vt ego malo, κακὰ κ. πρόσεστιν, cet.) alio forte ſpectat, & quidem id, quod eſt apud *Suidam*, Πόνος πόνῳ πόνον φέρει, ſumtum ex *Sophoclis* Aiac. Maſt. 882. vbi ſchol. eadem, quae *Suidas*. Illud eſt quoque in *Ariſtoph*. Lyſiſtr. 350. Vtrumque πανοῦργος & πονηρὸς iungit *Plat*. Hipparch. p. 510. B. vbi πανούργους habet καὶ πονηροὺς, καὶ ἥττους τοῦ κέρδους. Meretricias artes, reſpiciens, *Alciphron*, l. I. ep. xxxviii. p. 174. nominat πονηρὰς καὶ ἀπίστους, καὶ πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλεπούσας μόνον: vid. ib. *Bergler*. nec

νηρὸν ὄντα, καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτῷ, οὐδὲ συγγενεῖς ἐν τῇ πόλει ὄντας. Δρωπίδαν δὲ ὑμῖν ἀπέπεμψα, τιμήσας ὡς ἐνῆν. οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς οὐδέν. περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευσόμεθα.

ιβ'. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἀπελύσαμεν Στησίχορον, ὦ Ἱμεραῖοι, παρέντες αὐτῷ τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς τὰς αἰτίας, οὐ δι' ὑμᾶς ἀξιοῦντας, ὡς ὑμῶν γε ἕνεκα κἂν ἀπολώλει πολλάκις, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος, καὶ ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμερίδα γῆν θεοί τε καὶ ἥρωες· οὐδὲν γὰρ ἔχω ἐκείνοις ἐγκαλεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν πάνυ πολλά. καὶ αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἴστε, οἷα ἐπεχείρησε ποιῆσαι κακά. ἀλλ' ᾐδέσθην ἱερὸν ἄνδρα, καὶ κατὰ σοφίαν εὐκλεᾶ, καὶ ταῖς μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον, συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν· ὡς εἴθε γε καὶ τὴν μοῖραν ἐπέχειν τῶν τοιούτων ἐνῆν. καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐσχά-

των

nec diſſimili virtute ab *Euripide*, Hippol. v. 1400. cum ipſa Κύπρις πανοῦργος dicitur, tum, v. 742. τὸ πανοῦργον ἐντίκτειν Ἐν ταῖς σοφαῖσι (γυναιξὶ.) Noſtro in loco, ſi quis, pariter reſpectu Κόνωνος τοῦ πόρνου dictum eſſe, putet, non repugno quidem; malo tamen generatim accipere pro *verſuto*, & *malitioſo*, quomodo a noſtro aliis in locis ſaepe vſurpatur. Quod infra legitur, πονηρὸς ὑμῖν conf. cum *Liban*. ep. CCCXXII. vbi, mutata ſtructura, Εἰ μὲν γὰρ πονηρὸς γέγονε περὶ ὑμᾶς Διονύσιος, κ. τ. λ.

98. Οὐδὲ γονεῖς α. δ. συγγενεῖς ἐν τῇ πόλ.] Hanc inter alias adfert rationem, cur Cononem interfecerit, vt neminem praeter ipſum peccantem contriſtare velle videatur. BOYL. Ep. CIII. quartum caſum nominis γονεὺς format γονέας, Atticorum conſuetudinem priſcam ſecutus, de qua vid. *Graeu*. ad *Lucian*. tom. III. Soloec. p. 575. & *Pierſon*. ad *Moerin Att*. p. 204. Mox pro τῇ πόλει cum Lugd. B. C. malui ἐν τῇ πόλει.

100. Περὶ δὲ Στ. βουλευσόμεθα] Steſichorum liberatum videbis ep. XCIII. (XII.) De Conone, Dropida & Steſichoro, a Phalaride captis, ita *Tzetzes*, in Chil. v. Κόνωνα Φάλαρις ἀπέσφαξεν εὐθέως, Τὸν δὲ Δρωπίδαν ἔπεμψεν ἐντίμως τῇ πατρίδι, Στησίχορον δὲ ὁμόψυχον εἶχεν αὐτῷ, καὶ φίλον. BOYL.

4. Οὐ

ſcirem, malitioſum eſſe, neque parentes ei, neque cognatos, eſſe in ciuitate. Dropidan vobis remiſi, honore, quantum poteram, affectum: neque enim malitioſus vobis, neque vllo modo in nos iniurius fuit. De Steſichoro deliberabimus.

XII. HIMERENSIBVS.

Abſoluimus Steſichorum, Himerenſes, remiſſa ei culpa eorum, quae in republica aduerſus nos geſſit, non propter veſtram petitionem, nam veſtra cauſa vel ſaepe periiſſet, non ſemel, ſed deabus eum remiſimus, a quibus poſſidetur, & quotquot agrum Himerenſem habent, dii & heroes. Nihil enim eſt, cur eos, etiamſi multa ſunt, cur vos, accuſem. Etenim vos met ipſi noſtis, qualia mala perpetrare aggreſſus ſit. Sed reueritus ſum virum ſacrum, & ſapientia clarum, & Muſis re vera concreditum, in eodem numero habere cum Conone, exoleto & impuro homine, & cogere mori: vt ſi talium etiam cohibere fatum liceret. Ac vero, quanto maximo ſtudio poſſum, a vobis contendo, Himerenſes,

4. Οὐ δι' ὑμᾶς ἀξιοῦντας] Ante *Boyleum* omnes ediderunt Οὐδ' ὑμᾶς ἀξιοῦντας; reddiderunt autem, quaſi eſſet, vt *Boyleus* edidit, οὐ δι' ὑμᾶς ἀ. Atque ita olim ſcriptum fuiſſe, docent MSS. Lugd. A. B. Angl. Pal. & Burm. praeterquam quod in Burm. pro ἀξιοῦντας eſt ἀξιοῦντες: quod defendi poſſet, ſi legeretur, οὐδ' ὑ. ἀξιοῦντες. ſed illud haud dubie verum.

7. Ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμεριδα γῆν θεοὶ τε καὶ ἥρωες] Conueniunt haec *Xenophontis*, Cyr. Inſt. II. p. 23. l. 3. Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς τὴν Περσίδα γῆν κατέχουσιν. quibus ſimilia *Herodoti* ſunt, l. VII. p. 460. B. Νῦν δὲ διαβαίνωμεν, ἐπευξάμενοι τοῖσι θεοῖσι, τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι. Qui alibi *Thucydidem* imitatus fuiſſe videtur, noſter hic fortaſſe ante oculos habuit illud Archidami, quod eſt l. II. p. 145. l. 42. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες. Ἱμεριδα γῆν dixit, vt ſimilia multa a poetis primum profecta in communem loquendi conſuetudinem tranſtulerunt alii.

14. Εἰς ἐκμελῆ κ. ἀ. τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων] Pleroſque codices, Lugd. A. B. Angl. & Pal. ſecutus, dedi πολιτευμάτων; atque ita *Boyleus*. Reliqui libri πολιτεύματα. Conſtruendi rationem illuſtrarunt multi, ſed omnium accuratiſſime *Hemſterhuſius*, ad *Lucian*. tom. I. p. 117.

Digitized by Google

των αὐτοῦ πολιτευμάτων. καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὸς ἑκὼν εἶναι παραδίδωσιν αὐτὸν, ὡς πυνθάνομαι παρὰ τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων, ἀλλ᾽ ἥττων ὢν τῆς ὑμετέρας ἀγνωμοσύνης καὶ βίας. παύσασθε οὖν βιαζόμενοι αὐτὸν, καὶ χρῆσθε τοῖς ἐπιτηδειοτέροις· Στησίχορον δὲ ἄνετον εἶναι, καὶ σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ τῇ ἑαυτοῦ, ἄφετε· καὶ μὴ ὁμοίως ἐμοὶ ἐχθροὺς αὐτῷ κατασκευάζετε, οὐχ ὁμοίως ἴσως αὐτῷ προσοισομένους. εἰ δὲ δεῖσθε πάντως τῶν προσπολιτευομένων, προχειρίσασθε τοιούτους ἑτέρους ἐξ ὑμῶν τινὰς, οὓς ἐγὼ λαβὼν, ὡς ἄν μοι φίλον ᾖ, καὶ ὑμῖν τύχω κεχαρισμένος, μετ᾽ οὐδεμιᾶς δεισιδαιμονίας καταχρήσομαι.

ιγ΄. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Μὴ φρόντιζε, ὦ Στησίχορε, τῆς Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου πρός με κατηγορίας, μηδ᾽ ὅσον ἀχθεσθῇς, εἰ τῆς καθ᾽ ἡμῶν ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς σὲ ἀναφέρειν, καὶ τὰ σὰ κάλλιστα ἔπη, ἠξίουν. παρ᾽ ὅσον μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν Ἱμέρᾳ κινδύνου, καὶ σὺ οἶσθα· μηδὲν δὲ ἡμῶν ἀνήκεστον παθόντων, ἥδεσθαι προσήκει σοι κατά

γε

15. Οὐδὲ αὐτὸς ἑκὼν εἶναι παραδίδωσιν αὐτόν] Vulgo ἑαυτόν. MSS. omnes vel αὐτὸν vel αὐτόν. malui hoc. Poſt ἑκὼν interpoſui εἶναι, vt eſt in Ed. Baſ. conſentientibus Angl. & Lugd. C. idem ſupra ſcriptum in Lugd. A. in reliquis libris omittitur. De genere loquendi vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 3. & not. ad *Thom. M.* p. 290.

16. Τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων] Notanda verbo codicum Lugd. A. B. & Angl. ſcriptura, παρὰ τῶν εἰσαφικνουμένων, praetermiſſo nomine Ἄλαισαν. Reliqui libri omnes εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων; quare hoc repraeſentaui. Si epiſtolam, ſiue Haleſae, ſiue non longe ab Haleſa, datam fingimus, Phalaris, ea, quae de Steſichoro hic ſcribit, παρὰ τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων potuit audire. Melius tamen ſcripſiſſet παρὰ τῶν ὡς vel πρὸς ἡμᾶς vel ἐμὲ ἀφικνουμένων, vt ep. v. Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος, κ. τ. λ. & alibi.

19. Στ. δὲ ἄνετον εἶναι] Haud dubie ἄνετον hic poſitum ea virtute, qua, quae deo alicui ſacra ſunt, ἄνετα & ἄφετα dicuntur. vid. *Harpocr.* v. Ἄνετον. & not. ad *Heſych.* v. Ἄφετοι. De Steſichoro itaque accipio, quem Muſis dicatum eſſe & vacare lyrae, vt ſinant, Himerenſes hortatur auctor. Supra, in hac ep. Ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος. & dein, ἀλλ᾽ ἥδέσθην ἱερὸν ἄνδρα —— καὶ ταῖς Μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον. adde not. ad ep. IX.

22. Τῶν

ſes, ne eum abripiatis ad abſona & abſurda, quae nouiſſima eius fuerunt, reipublicae gerendae ſtudia: neque enim ipſe voluntarius ſe tradit, ſicut intelligo ex iis, qui Haleſam adueniunt, ſed victus veſtra iniquitate & vi. Deſiſtite igitur a vi ei inferenda, & vtimini aptioribus. Steſichorum vero ſacrum eſſe, ac lyrae ſuae vacare, ſinite: nec ſimiles mihi hoſtes ei inſtruite, non ſimiliter fortaſſe eum tractaturos. Quod ſi omnino ſociis in gerenda republica indigetis, tales e vobis alios deligite, quos ego, dum cepero, prout mihi libuerit, ac meus in vos animus fuerit, ſine vlla religione conficiam.

XIII. STESICHORO.

Ne cura, Steſichore, Eubuli & Ariphanti apud me accuſationem, neque aliquantum graueris, quod conſpirationis in nos cauſam in te conferre tuaque pulcherrima carmina voluerunt. In quantum enim Himerae venimus diſcrimen, etiam tu noſti: cum vero nihil inſanabile ſimus paſſi,

 gau-

22. *Τῶν προσπολιτευομένων*] Reddunt plerique, quaſi ſit *τῶν πολιτευομένων*. Dum *προσπολιτευομένους* dicit auctor, ſocios factionis cogitat, qualis fuerat Steſichorus, Himerenſium. Si qui codex adiuuaret, non alienum videretur *τῶν πρὸς ἡμᾶς*, vel *ἐμὲ πολιτευομένων*, vt loqui ſolet noſter. v. ep. VII. VIII. IX. & hac ipſa, ſupra, *τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς*: ſed nihil variant MSS. nec opus eſt mutatione.

23. *Καὶ ὑμῖν τύχω κεχαρισμένος*] Inſolentius, vt opinor, dictum *πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένος*, vt adhuc editum fuit. In MSS. varie exhibentur verba, & quidem in Lugd. A. & Angl. *καὶ ὑμᾶς τ. κ.* in Lugd. B. & Marg. Ald. *καὶ ὑμῖν τ. κ.* Lugd. C. *καὶ ἡμῶν τ. κ.* cum illis itaque ſcripſi *καὶ ὑμῖν τ. κ.* Quod in Lugd. C. eſt, *ἡμῶν* forte ortum ex *πρὸς ὑμῶν*; quod, ſi plures haberent libri, ſophiſtae eſſe, videri poſſet.

29. *Εἰς σὲ ἀναφέρειν*] Qui ſolus ex omnibus MSS. hanc epiſtolam exhibet, Burm. habet *ἐπὶ σε ἀναφ.* atque ita noſter, ep. CX. alibi tamen, *εἰς σὲ ἀ.* vt hic editi. vid. ep. XIV. XCIV. cet.

30. *Παρ' ὅσον μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν Ἱμέρᾳ κινδύνου*] *Thucydideum* eſt, vt l. III. p. 199. l. 11. *Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου.* l. VII. p. 448. l. 63. *Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου.* Loquendi rationem illuſtrant *Duker.* ad libr. VIII. p. 550. & *Abreſch.* Dil. Thucyd. p. 606. *Γὰρ*, omiſſum in Burm. cum editis retinui. referri poteſt ad *ἐπιβουλῆς*.

Digitized by Google

γε τὴν ἐκείνων αἰτίαν μᾶλλον ἢ ἀνιᾶσθαι, τῆς τε ῥώμης ἕνεκα τῶν ποιημάτων, ἃ σοι ἐπιπνέουσιν αἱ θεαὶ, καὶ ἡμῶν περιόντων, εἴ σοι ἄρα τὶ μέλομεν. ἀντεξήτακας γὰρ καὶ τὰ μέλη πλέον, ἢ κατὰ λύραν, δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον, ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. ἡμεῖς δὲ παρακινδυνεύσαντες ἐσχάτως, καὶ εἰς τύραννον ὁρμήσαμεν, καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν, καὶ οὐ μεμφόμεθά σε.

33. Αʹ σοι ἐπιπνέουσιν αἱ θεαί.] Inſolentius dictum πνέειν, vt libri habent editi, conſentiente quoque, vt plerumque Burm. Infra, in hac epiſt. rectius, μὴ δὴ δόξῃς —— κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν —— ἐπιπνεῖσθαι. atque ita, ep. XIX. vbi quaedam a me notata vide. Verbum in hoc loco proprium in orationis contextum recipere non dubitaui.

34. Εἴ σοι ἄρα τὶ μέλομεν.] Crebra in libris MSS. confuſio verborum μέλειν & μέλλειν hic quoque in Burm. & Ed. Ven. peperit μέλλομεν. alterum temere ſollicitandum non eſt, etſi dictum rarius. Facilis quidem mutatio, Εἴ σοι ἄρα τὶ μέλει ἡμῶν. ſed μέλομεν ſimilibus poetarum, quos non raro ſequitur noſter, exemplis ſe facile tuetur. vid. *D' Oruill.* Anim. ad *Charit.* l. III. p. 252.

34. Αʹντεξήτακας γὰρ καὶ τὰ μέλη πλέον, ἢ κ. λ. δ. ἔ. κ. Φ. μεῖζον, ἢ κ. τ.] Neſcio, an in verſione auctoris ſenſum aſſecutus ſim. Graeca obſcura ſunt & mendoſa paſſim in hac & CXLV. (LXXXVI.) epiſtola. quibus nullum habeo e MSS. ſubſidium. BOYL. Graeca, vt adhuc in exemplis omnibus edita ſunt, ſic ſonant: ἃ παρεξήτακας γὰρ κατὰ μέλη πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον' ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. quae, non iniuria, *obſcura eſſe & mendoſa* dicit *Boyleus.* & ſane parum aut nihil hic vidiſſe interpretes, ipſumque *Boyleum*, exempla *Phalaridis*, quae fecerunt, Latina inſpicienti facile apparebit. quare ea excutere nolo. Vitium manifeſtum eſt: ſi enim retinebis ἃ παρεξήτακας, non erit, vnde pendeat ἔχειν: hoc ſi mutabis in ἔχει, vt ſaltem conſtructio grammatica conſtet, tum magis etiam haerebis in illis, καὶ Φάλαριν μεῖζον' ἢ κ. τ. De ſententia ipſa autem; nihil eſt, quo referas ἃ vel ἃ παρεξήτακας, nec aliud verba κατὰ μέλη πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, atque ſonitus inanis, nulla ſubiecta ſententia. Addo, auctorem, ſi voluiſſet, ἃ παρεξήτακας, ſcripturum fuiſſe non ἃ παρεξήτακας γὰρ, ſed ἃ γὰρ παρεξήτακας, veriſimile videri. Quidquid ineſt mendoſi, elues facillime. Dixerat ante, duplici nomine, oportere, Steſichorum laetari, cum propter vim carminum, eo quod culpam coniurationis in haec conferrent *Eubulus*, ceteri, ſpectatam, tum quod ſuperſtes etiamnum eſſet Phalaris. Vtrumque dum voluit illuſtrare, cauſis additis, haud dubie haec ſubiecit: Αʹντεξήτακας γὰρ καὶ τὰ μέλη πλέον, ἢ κατὰ λύραν, δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον, ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. Vſitatum verbum ἀντεξετάζειν, cum dicimur res, ex aduerſo veluti poſitas, conſiderare, atque comparatione facta, quid haec illaue valeat, expendere. Exempla obuia ſunt. inprimis huc quadrat, quod eſt, apud noſtrum, ep. XXXII. Εʹπυνθάνου, τίσιν ἀντεξήτακα τὸ δύνασθαι Λεοντίνων —— περιγενέσθαι Eadem virtute παρεξετάζειν aut ἀντιπαρεξετάζειν in quibusdam libris ſcriptum olim fuiſſe, noſtro in loco, videri poteſt. malui tamen ἀντεξετάζειν, quo alibi quoque vtitur noſter. Etſi autem reſpectu comparationis, cum carmina Steſichori & lyram, tum Phalarin inter & τυραννοκτόνους, quaſi inſtitutae, dictum quodam modo cenſendum eſt, tamen non aliter commode

gaudere te decet, pro eo atque illi accuſarunt, magis quam dolere, cum propter vim carminum, quae tibi adflant deae, tum quod ſuperſtites nos ſumus, ſi quidem aliqua noſtri tibi cura eſt. Compertum enim habes, & carmina plus, quam pro lyra, virium habere, & Phalarin maius aliquod eſſe, quam pro tyrannicidis. Nos autem, extrema periclitati, & in ty-

de reddi poteſt, quam verbo *expendere*, *comperiri*. Quod praeterea mutaui κατὰ in καὶ τὰ, hoc promtius in contextum orationis recepi, quo frequentior horum in MSS. confuſio eſſe ſolet. Etſi talia ſectari nolo, in re nota vnum tamen tango, vbi contrario modo peccatum, apud *Lucian.* tom. II. de Aſtrol. p. 365. l. 11. Ἀμφὶ δέ μιν (Ὀρφέα) ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· καὶ τῶν ἕκαστον· εὖτ᾽ ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη —— Vitium in καὶ τῶν ἕκαστον animaduertit *Solanus*, non correxit. ſcribo & interpungo ſic: —— καὶ λέων· κατ᾽ ὧν ἕκαστον εὖτ᾽ ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς —— Ionicum eſt ὧν pro οὖν, pro conſueta, in hoc dialogo, dialecto. Vt hic καθ᾽ ἕκαστον ἐκεῖνα ἰδεῖν, ſic, de Paraſ. p. 864. l. 93. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας καθ᾽ ἕκαστον, & tom. I. Contempl. p. 491. l. 45. πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ᾽ ἕκαστον ἀκριβῶς, ἀμήχανόν ἐστιν. Noſtro in loco quod eſt, μεῖζον MS. Burmanniano debetur. in editis erat μείζον᾽. illud, dictum exquiſitius, ſtudio ſectari potuit ſophiſta. Nota ſunt, quae de adiectiuo neutro cum nomine alius generis notant eruditi. Noſtro par omnino exemplum non memini me legiſſe. Dicuntur τὰ μέλη πλέον, ἢ κατὰ λύραν, δυνάμεως ἔχειν, κ. τ. λ. fere, vt in hoc *Antiphan.* apud *Athen.* l. X. p. 444. B. Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον φρονεῖ. *Plat.* de Rep. II. p. 592. E. Νεκρὸν, ὡς φαίνεσθαι, μείζω ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον. *Alciphron.* l. I. ep. XVII. p. 64. Καὶ τὸ βάρος μεῖζον ἦν ἢ κατὰ φορτίον ἰχθύων. vbi ſimilia leges notata a *Berglero*.

36. Καὶ εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν] *Tyrannum quidem egimus, & pariter in Himerenſium amicitia perſtitimus.* i. e. Nollem meam cum Himerenſibus amicitiam violari. etſi quosdam eorum ciues mihi inſidiantes ſuppliciis affecerim. Poteſt etiam ita reddi: Quidquid in me tyranni erat, vici & in tua, *Steſichore*, amicitia perſtiti. BOYL. *Boyleum* non moror. Scripſi ἐμήναμεν, cum ante legeretur ἐμείναμεν, quod ita acceperunt interpretes, quaſi de amicitia, in qua permanſerit, loqueretur Phalaris: ſed tum ſaltem ſcribendum ἐν ἑταιρείᾳ ἐμείναμεν. ne dicam, nullam amicitiam cogitari poſſe, cuius nominandae commoda hic occaſio ſit. Facta ſtudii, quo in tyrannidem ferretur, mentione, dein factionis, quam ad eam obtinendam comparaſſet, commemorandae locus erat. Haud dubie igitur ſcripſit noſter καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν, *& cupiditate factionis comparandae exarſimus.* Cernitur inprimis ea poteſtas in copulatis vocabulis, vt γυναικομανὴς ἀνδρομανὴς cet. qualia magno numero cum ſuis declinatis in conſuetudinem loquendi introduxit praeſertim citerior Graecia. Vim eorum explicat *Athenaeus*, p. 464. D. Noſtro ſimile plane exemplum apud antiquos nondum inueni; quod tamen, quin probum & verum ſit, nondubitare me, praeſtitit auctor, ep. LXVIII. Μεμήνασι δὲ ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο (τὸ δήμῳ πολιτευόμενον ζητεῖν ἀρέσκειν) ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι. Μαίνεσθαι πρὸς πόλεμον dixit ſchol. ad *Aeſchyl.* Sept. c. Th. 692. Eadem verba confuſa vid. apud *Polyaen.* l. IV. p. 408. Alia

Digitized by Google

σε μελλήσαντες ἀναιρεθῆναι, μᾶλλον δὲ ἀναιρεθέντες· οὐ γὰρ, εἰ καὶ ἐτελέσθη τὸ ἄδικον βούλημα, Στησίχορος ἡμῖν παθεῖν ταῦτα ἐπῃνέσατο. σὺ μὲν γὰρ ἴσως ἐπῶν κόσμῳ θεοειδεστάτῳ τυραννοκτονεῖν ἐπαινεῖς, καὶ οὐκ ἀποτρέπομεν, εἴ τις θαυμάσει τὸν λόγον, ἀλλ' οὐ Φάλαριν· ἀνδροφονεῖν γάρ ἐστι τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' οὐ τυραννοκτονεῖν. οὐ γὰρ οἶσθα, ἄρχομαι πείρᾳ μαθὼν, οὐδὲ Δρω-

Alia ratio vocis ἑταιρεία, qua de *factione* vel *ſodalitio conſpirantium*, etiam optimi vtuntur ſcriptores. A *Platone*, Theaet. 127. C. commemorantur σπουδαὶ ἑταιρειῶν ἐπ' ἀρχὰς, καὶ σύνοδοι, κ. τ. λ. In lege, apud *Demoſthen.* in Steph. II. p. 985. E. eſt: Ἐάν τις—ἑταιρίαν συνίστῃ ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου—τούτων εἶναι τὰς γραφὰς πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. adde *Plutarch.* Pericl. p. 161. A. Κατέλυσε δὲ (Περικλῆς) τὴν ἀντιτεταγμένην ἑταιρείαν. *Polyaen.* Strat. l. III. p. 247. alios.

39. Τὸ ἄδικον βούλημα] Ep. CIV. ἵνα—ἐσαεὶ φυλάττῃς τὸ βούλημα, conſentientibus etiam MSS. quod niſi eſſet, ſuſpicarere, legendum βούλευμα.

40. Σὺ μὲν γὰρ ἴ. ἐπῶν κόσμῳ θ. τ. ἐ.] Libri editi omnes, σὺ μ. γ. ἴσως εἰπὼν, κόσμῳ θ. τ. ἐ. Quid autem ἐπαινεῖν κόσμῳ θεοειδεστάτῳ? Scio, de carminum ſplendore accipiendum eſſe. ſed tum ſententia poſtulat ἐπῶν κόσμῳ θ. Id autem haud dubie latet in εἰπὼν; quod, quum otioſum eſſet, mutare in ἐπῶν, non dubitaui. Loquendi genus ſimile huic *Plutarchi*, Platon. Quaeſt. p. 1010. D. Ὅμηρος ἐπῶν κόσμῳ περιγενόμενος, κ. τ. λ. Eadem ratione, ſed virtute diuerſa, κόσμος ὀνομάτων dicitur a *Dion. Halicarn.* Vit. Lyſ. p. 82. l. 45. *Thucydidi*, l. III. p. 210. l. 64. λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, προκαλύμματα ſunt ἁμαρτανομένων. ſed alia ibi vocis ἔπεσι ratio. v. integrum locum, quem confer cum *Eurip.* Phoen. 472. & ibi not. a *Valckenario.* Noſter, dum ἐπῶν κόσμον dicit, carmina cogitat *Steſichori*, ante etiam, in hac epiſtola, κάλλιστα ἔπη nominata; quibus Steſichorum, fingit, pro more veterum, laudes tyrannicidarum ceciniſſe, idque interpretatos eſſe Eubulum, ceteros, quaſi eſſent in Phalarin ſcripta. De eo carminum genere, vid. *Cicer.* pro Mil. c. XXIX. &, ibi, commentatores, quique *Ciceronis* quoque meminit, *S. Petitum*, ad Legg. Att. p. 229.

43. Οὐ γὰρ οἶσθα, ἄρχομαι πείρᾳ μαθὼν, οὐδὲ Δρωπίδας, κ. τ. λ.] Haec & proxime ſequentia in editis exemplaribus plerisque ſic exhibentur: Οὐ γὰρ οἶσθα ἄρχομαι πείρᾳ παθὼν, οὐδὲ Δρωπίδας, οὐδ' ἄλλος ἐπιεικὴς ἀνὴρ, οὐδὲ εἷς, ἀλλ' οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ κάρτερος· Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου, δυοῖν ἀδίκοιν εἷς δίκαιος ἐγενόμην, τὸν τύραννόν με περιεσώσατο. *Boyleus*, tanquam aliquid deeſſet ante οὐδὲ Δρωπίδας, edidit—παθών. ...... οὐδὲ Δρωπίδας—, inductus forte nota, quam, in margine edit. Baſ. addiderat *Naogeorgus: Graeca valde ſunt hic obſcura, arbitrorque nonnihil deſiderari.* Interpretationes eorum, qui Phalarin Latinum fecerunt, alias aliis deteriores, excutere, atque iis refellendis moleſtus eſſe lectori, nolo. Qui Graeca inſpexerit, niſi plane ſtupidus, animaduertet facile, nec conſtructionem verborum, nec iis ſubiectam ſententiam, vlla ratione ſibi conſtare, quin potius membra quaedam eſſe inuicem diuulſa, atque ita inordinate iuncta, vt, in quamcunque partem conuertantur, cohaerere nullo modo poſſint. Ac primum quidem quod eſt οὐ γὰρ οἶσθα ἄρχομαι πείρᾳ παθὼν, in eo ἄρχομαι, quod de Phalaridis imperio dictum acceperunt interpretes, non alia

Digitized by Google

tyrannum erupuimus, & factionis inſaniuimus ſtudio, nec accuſamus te, quod ſtatutum fuit, de medio nos iri ſublatum, quin potius ſumus ſublati: neque enim, etiamſi ad exitum perductum fuiſſet iniquum conſilium, Steſichorus nos haec pati approbaſſet. Enimuero fortaſſe tu carminum apparatu diuino tyrannicidium laudas, neque de-

 hor-

alia virtute poſitum exiſtimo, quam qua paſſim eo, quum aliquid narrare incipiunt, vel nouum aliquod aggrediuntur argumentum, in ſcriptis ſuis vtuntur veteres. *Demoſthenes*, pro Megalop. p. 155. B. *Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ὕστερον —— λέξω· ἀπὸ δὲ τῶν ὁμολογουμένων ὑφ' ἁπάντων ἄρξομαι, ἃ κράτιστα νομίζω διδάσκειν.* atque ita alibi ſaepe. *Platoni* formula conſueta eſt, *ὅπερ ἐγὼ ἀρχόμενος ἔλεγον.* vid. Apol. p. 19. A. Theaet. p. 127. F. cet. Apud eundem, in Timaeo, p. 1059. A. *Θεὸν δὲ καὶ νῦν ἐπ' ἀρχῇ τῶν λεγομένων, σωτῆρα —— ἐπικαλεσάμενοι, πάλιν ἀρχόμεθα λέγειν.* In *Arriani*, de Exp. Alex. l. VII. c. IX. §. 2. Alexander, *Καὶ πρῶτά γε*, inquit, *ἀπὸ Φιλίππου τοῦ πατρὸς, ὥσπερ καὶ εἰκὸς, τοῦ λόγου ἄρξομαι.* Idem poetis familiare. nota haec *Arati*: *Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα ——.* Inprimis componi velim *Heſiodi* initium Theog. *Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν.* Ad quam rationem noſtro in loco ſcribo, *Οὐ γὰρ οἶσθα, ἄρχομαι*, i. e. *Inde enim, quod noſti, ordior.* Narrationem cogitat eorum, quae Himerae fuiſſet paſſus Phalaris, quaeque feciſſet ipſe; & quidem ab eo, quod ſciret Steſichorus, ſe ordiri, dicit, quod cognita ei repeti inutile erat. Hanc ob cauſam mox, quaſi narrationem quodam modo continuaret, ſubiecit, *Οὐδὲ Δρωπίδας, κ. τ. λ.* Eſt autem, quod adhuc offendat, *πείρᾳ παθὼν*, conſueta in MSS. verborum *μαθὼν* & *παθὼν* confuſione corruptum, & haud dubie mutandum in *μαθών*; vt, apud *Alciphron.* l. I. ep. III. p. 14. *Ὀρθῶς ἐγὼ τοῦτο κρίνω πείρᾳ καὶ διδασκαλίᾳ μαθών.* Quid autem id, quod mox ait, *οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ κάρτερος.* Adeone impotens & imbellis Iupiter ille *σωτὴρ*, vt ne ipſe quidem perſiſtere potuerit in templo, ſed Phalaridis oppugnatoribus vna cum reliquis ſuccubuerit? Dixeris, ſophiſtam non raro mediocritatem excedere, &, vt ep. IX. immoderata ſuperlatione vſum eſſe. Concedam, niſi ipſe reſiſtat auctor. Epiſtola enim XIV. vbi idem haud dubie factum reſpicitur, tantum abeſt, vt Iupiter inducatur, tanquam qui ceſſerit vi in templo ſibi illatae, vt e contrario repraeſentetur tanquam iudex eorum, quae in templo acciderint, *οὐ φαῦλος*, quique ex iuſto & aequo diremerit certamen. Quid igitur? Dicam, quod ſentio, vbi de reliquis videro. Ibi autem, quid, amabo, *δυοῖν ἀδίκοιν εἷς δίκαιος ἐγενόμην*? quid dein *τὸν τύραννόν με περιεσώσατο?* Ac de illo quidem, dubitari non poteſt, quin *περιεγενόμην* pro *ἐγενόμην*, ſit ſcribendum: niſi malis, addita particula *δὲ*, *Εὐβούλου δὲ καὶ Ἀρ. δ. ἀ. ἑ. δ. περιεγενόμην.* eo tamen opus non eſt. *Thom. M.* *Περιεγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε.* In re nota exempla mitto. Paſſim hic verbi vſus obſeruari in noſtro poteſt. conf. ep. XX. XXXII. XLVIII. XCVII. & quo vno res conficitur, ep. XIV. vbi in eodem argumento, *Καὶ σὲ καὶ πάντας Ἱμεραίους —— οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τῆς ἐκ Ἱμέρᾳ συντεθείσης καθ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερος ὢν τῶν ἐπιχειρούντων περιεγενόμην.* In altero, *τὸν τύραννόν με περιεσώσατο*, apparet, vt opinor, nomen deſiderari eius, qui dicatur *περισώσασθαι τὸν τύραννον.* Et hae quidem

Δρωπίδας, οὐδ᾽ ἄλλος ἐπιεικὴς ἀνὴρ οὐδὲ εἷς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ κάρτερος· Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου, δυοῖν ἀδικοῖν, εἷς δίκαιος περιεγενόμην, μᾶλλον δὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς τὸν τύραννόν με περιεσώσατο. Κόνων δὲ ὁ καταπορνευθεὶς, καὶ Θεαγόρας ὁ τοὺς ὀλέθρους ἡμῖν μηχανησάμενος, καὶ Ἀντιμήδης, καὶ Περικλῆς, καὶ ὅσοι δὴ τούτοις παραπλήσιοι, ἀνηρέθησαν ὑπ᾽ ἐμοῦ, τῷ δικαιοτάτῳ τῆς ἀμύνης νόμῳ· οὓς, εἰ μὴ καὶ τοσαύτης ἐξουσίας εἰχόμην, ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην ἀντιτιμωρησάμενος. λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον, πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι, καὶ τούτων ἂν δεινότερόν τι εἰπεῖν καθ᾽ ἡμῶν ἔχωσι, μὴ φειδέσθωσαν. ἐπαινοῦντες γάρ με διαβάλλειν ἐοίκασι πρὸς τοὺς χρηστοὺς οἱ πονηρότατοι· ὧν οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ᾽ ἡμῶν ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, οἱ δὲ ἀνεσκολοπίσθησαν, ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς λοιποῖς, μηδὲν καθ᾽ ἡμῶν τεκταίνειν κακόν. ἄλλοι δ᾽ ὄψεις ἐξηράνθησαν, τινὲς δ᾽ ἄκρα

dem partes, in quem conuenient, niſi in deum aliquem σωτῆρα, quem ſalutis ſuae auctorem praedicauerit Phalaris? Adeſt autem, quem, ſupra, alieno in loco, commemorari, vidimus, ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεύς; qui, vt *Ariſtides*, orat. in Iou. p. 8. teſtatur, Ἐν νόσοις καὶ πᾶσι καιροῖς βοηθῶν, σωτὴρ (κέκληται). Monet *Plutarchus*, Reip. Ger. Praec. p. 816. D. Τοὺς μεγάλους καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφειν, vſus inter alia exemplo Pythonis, quem quum ob Cotys necem admirarentur Athenienſes, Ὁ θεὸς, inquit ille, ταῦτα ἔπραξε τὴν χεῖρα παρ᾽ ἐμοῦ χρησάμενος. Apud *Herodian*. l. IV. c. v. §. 14. Antoninus, interfecto fratre, Geta, ſiue, vt ille loquitur, vltus hoſtem; Ὑμᾶς δὲ, inquit, χρὴ πρῶτον μὲν θεοῖς εἰδέναι χάριν, ὅτι κἂν τὸν ἕτερον ὑμῖν τῶν βασιλέων ἔσωσαν. Quo in loco praeſertim Iouem Σωτῆρα reſpici, apparet, quum mox additur Βασιλείαν δὲ ὁ Ζεὺς, ὥσπερ αὐτὸς ἔχει μόνος θεῶν, οὕτω καὶ ἀνθρώπων ἑνὶ δίδωσι. Et hae quidem partes paſſim Ioui σωτῆρι conceſſae. De noſtro, ne dubites, quin Iouem ſalutis ſuae auctorem haberi voluerit, inſpici poterit ſupra citata epiſtola xiv. Οὐ γὰρ δήπου φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν τῷ σφετέρῳ τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας, ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀπολουμένῳ. His igitur rationibus adductus, verba ἀλλ᾽ οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς, ex antecedentibus transfero ad verba τὸν τύραννόν με περιεσώσατο: vbi, vt omnia apte cohaereant, pro ἀλλ᾽ οὐδὲ, mutatione non magna ſcribendum puto μᾶλλον δέ. *Plutarch*. l. c. E. Θεόπομπος δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τὸν εἰπόντα σώζεσθαι τὴν Σπάρτην διὰ τοὺς βασιλεῖς ἀρχικοὺς ὄντας, Μᾶλλον, ἔφη, διὰ τοὺς πολλοὺς πειθαρχικοὺς ὄντας. Eſt autem in correctionibus particularum μᾶλλον δὲ vſus notiſſimus, & noſtro inprimis familiaris. conf. ep. v. xiv.

hortamur, ſi quis dictum admirabitur, non autem Phalaridis; homicidium enim huiusmodi res eſt, non tyrannicidium. Etenim ab eo, quod noſti, ordior, experientia doctus, neque Dropidas, neque alius vir bonus, ne vnus quidem, firmo animo permanſit in templo. Eubulum & Ariphantum, duos iniuſtos, vnus ſuperaui iuſtus, quin potius ille inter nos ſeruator, Iupiter, me tyrannum conſeruauit. Conon vero, exoletus iſte, quique perniciem nobis machinatus eſt, Theagoras, & Antimedes, & Pericles, & quotquot horum ſimiles, de medio a me ſunt ſublati iuſtiſſima vltionis lege; a quibus etiam, niſi tantam habuiſſem poteſtatem, dignas ſumſiſſe poenas, morte mea redimere voluiſſem. Dicunto me pollutum caedibus, impium, nefarium, tyrannum, multis contaminatum inexpiabilibusque ſceleribus, nec, ſi quid his grauius in nos habeant dicere, parcunto. Quum enim laudant, me traducere videntur apud probos improbiſſimi; quorum hi con-

XIV. L. LXVIII. LXXXII. CXIII. CXXIII. CXLI. Apparet, quibus fundamentis nitatur, quidquid in orationis contextu mutauerim. Qua in re, etſi fortaſſe erunt, qui temeritatis me accuſent, quod, nullo MSS. codicum ſubſidio adiutus, mea inuenta fecerim auctoris: malui tamen displicere his, quibus in veterum ſcriptis vel literam mutare ſine MSS. codicum auctoritate, religio eſt, quam malam ab iis gratiam inire, qui, praeſertim in opere confiсto, quale noſtrum eſt, legendo, cupiant, ſine offenſione progredi.

50. T. ὃ. τ. ἀ. νόμῳ] Inſidiatori enim (vt ait *Cicer.* in Mil.) quae poteſt afferri iniuſta nex? eſt autem haec non ſcripta, ſed nata lex, &c. BOYL.

57. Ἐμπρόσωποι] Sententia perſpicua eſt & clara. de voce, dubito, an proba ſit. Apud *Appian.* Lib. p. 53. in re ſimili eſt εὐσύνοπτος. Ὁ Ἀσρούβας — ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλωτα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγὼν, ὅθεν εὐσύνοπτα Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δρώμενα ἔσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοὺς, ἢ γλώττας, ἢ νεῦρα, ἢ αἰδοῖα σιδηρίοις ἐξεῖλκε καμπύλοις. Forte noſter ſcripſit εὐπρόσοπτοι. Sed nihil temere definio: & habet fortaſſe ille, vt alia multa, ita hoc ἐμπρόσωπος ſibi priuum.

58. Ὄψεις ἐξηράνθησαν] De *oculis exuſtis* accipiendum eſt, ac notum iam ab antiquiſſimis inde temporibus cruciatuum genus: ſed verba aliquid ſingulare habent; ſaltem, qui ſic locutus ſit, ſcriptorem deſidero. Habes quidem ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι, apud *Aeſchyl.* Sept. c. Th. 702. &, in *Euripidis* Oreſt. 389. Oreſti —ὀμμάτων ξηραὶ κόραι tribuuntur; ſed vtrumque virtute longe diuerſa. Vſitata loquendi forma, hac in re, ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμούς. vid. *Plat.* Rep. II. p. 594. B. *Parthen.* Erot. c. XX. alios. in *Euripid.* Cyclop. 590. legitur — πυροῦν Κύκλωπος ὄψιν. Si ab antiquioribus ſcripto-

δ᾽ ἄκρα περιεκόπησαν, καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ κεφαλὰς ἄλλοι περιεσκυθίσθησαν. οἱ δὲ ὡς ἔτυχεν ἀδικίας προάρξαν-

ptoribus receſſeris, praeſertim hoc in loco, placuiſſe Graecis videtur πηροῦσθαι τὰς ὄψεις. *Apollod.* l. I. c. VII. §. 21. Ἔνθα ᾤκει Φινεὺς μάντις, τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. adde *Laert.* l. X. §. 119. *Herodian.* l. VIII. c. IV. §. 29. alios magno numero. Polyphemi πήρωσιν ὀφθαλμῶν habet *Lucian.* tom. I. D. Mar. p. 294. Non minus frequens, apud eosdem, iſta virtute ſimpliciter poſitum, πηροῦσθαι. ſic *Apollod.* l. c. *Parthen.* Erot. c. XXIX. alii. Vtroque modo ſaepe loquuntur ſcholiaſtae veteres, vt, ad *Apoll. Rhod.* II. 177. *Euſtath.* ad *Hom.* Od. M. p. 1712. l. 15. Ad eandem rationem ὄψεις ἐπηρώθησαν pro ὄψεις ἐξηράνθησαν legendum eſſe noſtro in loco fortaſſe coniecerit aliquis. Ego non temere vulgatum ſollicitandum puto.

59. Τινὲς δὲ ἄκρα περιεκόπησαν] Idem eſt, quod ἠκρωτηριάσθησαν, quod eſt apud *Diodor. Sic.* l. XIII. p. 586. l. 75. & Exc. e l. XXV. p. 567. l. 17. *Polybium*, Hiſt. I. p. 118. alios. Inprimis de naſi, aurium, manuum, ſimiliumque partium abſciſſione accipiendum eſſe, multa tyrannicae ſaeuitiae exempla docent. conf. *Plutarch.* libr. de Exil. p. 606. B. *Appian.* Lib. p. 53. alios. Saepe, addito nomine, partem, quam abſciſſam intelligi volunt, ſcriptores definiunt. Sic ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας ex *Clearcho* habet *Athenaeus*, l. XII. p. 524. Conf. inprimis *Diodor. Sic.* l. XVII. p. 213. l. 46. Quae *Platoni* Legg. XII. p. 983. C. aliis, τὰ ἀκρωτήρια, manus, pedes, aliaeue corporis extremitates, noſtro τὰ ἄκρα ſunt. Paullo aliter *Plutarchus*, de San. T. p. 123. A. Ἡ τῶν ἄκρων περίψυξις εἰς τὰ μέσα συνελαύνουσα τὸ θερμὸν, ὥσπερ τινὰ συνήθειαν ἢ μελέτην ἐμποιεῖ πυρετοῦ. Addo Leontii verba, apud *Alciphron.* l. II. ep. II. p. 220. Ὡς ἐνθυμηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν, ἄρτι ἀπέψυγμαι. καὶ ἱδρῶ. καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπται. quam ſententiam ſi leuiter refingas hunc in modum, —— ἄρτι ἀπέψυγμαι, καὶ ἱδρῶ τὰ ἄκρα (vel κατὰ τὰ ἄκρα), καὶ ἡ καρδία μ. ἀ. apparebit, vt opinor, quod ignorabat *Berglerus*, quid ſibi velit τὰ ἄκρα. Sudorem voluit Leontium, quo, prae ſummo animi aeſtu, maderent inprimis corporis extremitates. Ac frequens quidem ſudoris mentio, vbi vehemens animi perturbatio, ſiue ex amore, ſiue moerore, ſiue metu, ſiue aliunde, orta deſcribitur: prae ceteris tamen conferri *Ariſtotelem*, velim, Problem. Sect. II. 26. & 31. vbi quaerit, Διὰ τί οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρόσωπον οὔ; *Alciphronis* locum aliter tentantibus vt non aſſentior, ita, quemadmodum, τὰ ἄκρα ἀνέστραπται dici, placuerit *D' Oruillio*, Anim. ad *Charit.* p. 327. nondum exputo. Τὰ ἄκρα de manibus pedibusque praeſertim accipio, in *Lucian.* tom. II. de Gymn. p. 910. Καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμούς τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Plura collegit *D' Oruille*, l. c. vt τὰ ἄκρα Graeciae vindicaret, loci *Lucianei* non immemor.

59. Καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν] Meminit huius loci *H. Stephanus*, App. Th. L. Gr. p. 1393. redditque *torti ſunt & in rotis diſtenti.* Sub nomine *Luciani* citat *Cuiacius*, Obſ. l. III. c. XXVIII. De re ipſa conſule, inter alios, *Barthium*, Aduerſ. l. IX. c. I. p. 410. & *D' Oruill.* ad *Charit.* p. 293. Conſueta loquendi ratio erat στρεβλοῦσθαι, & ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, quorum hoc apud *Ariſtoph.* Plut. 876. & *Demoſthen.* III. in Aphob. p. 915. D. illud apud Plat. Rep. II. p. 594. B. & alios paſſim. Apud *Polybium*, Hiſt. l. IX. p. 773. corruptum fortaſſe, Καταφανεῖς γὰρ γενόμενοι, παραχρῆμα προβληθέντες ἀπέθανον, & legendum στρεβλω-

concrematì ſunt a nobis, incluſi tauro, illi crucibus affixi, vbi ſpectaculo forent reliquis, ne quid in nos fabricarentur mali: aliorum oculi ſunt arefacti, nonnulli, extremis partibus ab-

 ſciſſis,

βλωθέντες ἀπέθανον. Idem haud dubie reſtituendum *Plutarcho*, de Ad. & Am. Diſcr. p. 60. A. Ὠμότητι δὲ χρωμένου (Πτολεμαίου) καὶ ὕβρει, καὶ τυμπανίζοντος καὶ τελοῦντος, οὐδεὶς ἐνέστη τῶν τοσούτων. pro τελοῦντος ſcribo στρεβλοῦντος, vt in eiusdem libello, ad Princ. Iner. p. 778. E. Τοὺς δ' Ἀπολλοδώρου τοῦ τυράννου καὶ Φαλάριδος καὶ Διονυσίου φίλους καὶ συνήθεις ἀπετυμπάνιζον, ἐστρέβλουν, καὶ ἐνεπίμπρασαν, —— Quod aliis ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, noſtro qui rariora hic ſectatur, κατὰ τροχῶν λυγίζεσθαι eſt. De verbi autem λυγίζεσθαι virtute conſule *Spanhemium*, ad *Ariſtoph*. Ran. v. 787. Vtrumque iungit *Fl. Ioſeph*. Bell. Iud. II. c. VIII. p. 164. vbi vid. not.

60. Καὶ κεφαλὰς ἄλλοι περιεσκυθίσθησαν.] Verborum Σκυθίσαι, ἀποσκυθίσαι, & περισκυθίσαι vſus rarior effecit, vt ſaepius eorum meminerint grammatici. De ſignificatione non idem omnes ſentiunt. Plerique in id conuenire videntur, eſſe *pellem capitis cum crinibus detrahere* (v. Etymol. M. v. Ἀποσκυθίσαι, *Suid*. v. Ἀπεσκύθιζον, Ἀποσκυθίσαι & Περισκυθίσαι, alios) quod a Scytharum more, hoſtium, bello interemptorum, capita pellibus nudantium, hisque vtentium pro mantilibus, repetunt *Stephanus*, App. Th. L. Gr. part. I. p. 509. F. p. 1646. F. & *Salmaſius*, Plin. Ex. p. 581. D. Morem Scytharum accurate deſcripſit *Herodotus*, l. IV. p. 277. B. cuius verba praeclare nuper illuſtrarunt duumuiri ſummi, *Weſſelingius* & *Valckenarius*: tametſi, quod ibi eſt, καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐξίει, mutatum in —— ἐκσείει, defendi forte poteſt non diſſimili *Herodoti* loco, l. II. p. 136. A. Τῇ δὲ τελευταίῃ ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆκαν πρότερον. Alterum ſic accipio: Καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐξίει (τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ δέρματος). Cum *Herodoto*, praeter *Plinium*, Hiſt. N. l. VII. c. II. inprimis *Heſychium* componi velim, v. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον. Οἱ Σκύθαι, inquit, τῶν λαμβανομένων πολλοῖς ὧν τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν, ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. quae ſic emendo: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Nota confuſio in MSS. vocum πολέμοις & πολλοῖς; de qua alibi plura. ἀνων, pro ἀνθρώπων ſcriptum, tranſiit in ὧν; ac tandem voces τοῖς δέρμασιν, exeſis vetuſtate forte primis ſyllabis τοῖς δέρμ, reliquerunt ασιν, mutatum deinceps in ἦσαν. Diuerſa a *Salmaſio* & *Stephano* via inſiſtit *Barneſius*, dum, quod in *Euripidis* Electr. 241. eſt, ἐσκυθισμένον de *tonſura* poſitum, interpretans, vel a more Scytharum, in luctu caput tondentium, repetendum eſſe, monet, vel a Σκύθης, *ferrum* interdum ſonante. Et hoc quidem plane dicere *Stephan. Byz.* videtur, v. Σκύθαι. Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος. Ὅθεν ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Sed *Aeſchyli* eſſe Σκύθης σίδηρος, vt reliqua Σκύθης ὅμιλος, Σκύθην οἶμον iam obſeruauit *Holſtenius*, vid. *Aeſchyl*. Prom. V. 2, & 417. & Sept. c. Th. 823. vbi Σκύθῃ σιδήρῳ, vt in reliquis locis, pro Σκυθικῷ. Genus loquendi notauit iam *Euſtathius*, ad Hom. Il. Ω. p. 1339. inprimis inſpici velim Obſ. Miſc. vol. X. p. 421. ſimilia ſunt in *Lycophronis* Caſſ. 200. χῶρον Σκύθην, v. 917. —— ῥαιβῷ Σκύθῃ Δράκοντι, v. 1336. Σκύθας ἵππους. Scripſit itaque *Stephanus*, non Σκύθης ὁ σίδηρος, ſed vel Σκύθης σίδηρος vel Σκύθῃ σιδήρῳ, nec aliud voluit, atque *Aeſchyli ferrum Scythicum*, quod eidem tragico Theb. 734. Ξένος —— Σκυθῶν ἄποικος eſt, & v. 948. ὁ πόντιος ξεῖνος. Reliqua, quae apud *Stephanum* leguntur, Ὅθεν ἀπεσκυθίσαι

ἄρξαντες, ὀλέθρου πικροῦ κατὰ δίκην ἐνεφορήσαντο· δι' οὓς ὁμολογοῦμεν ἀναστασθῆναι τύραννοι, καὶ οὐκ ἀρνησόμεθα κατὰ πονηρῶν μοναρχίας ἀρεχθῆναι, οὐδὲ παυσόμεθά ποτε τῆς ὠμότητος, καὶ ἀπανθρωπίας· πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιοί γε ἔσμεν ἄρχοντες, οἷοί περ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξαι. μὴ δὴ δόξῃς, ὦ Στησίχορε, 65
κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν, ὅταν κατὰ δυνάστου γράφῃς, ἐπιπνεῖσθαι· ὑποδέχου δὲ ἄσμενος τὰς θεάς, δι' ἡμᾶς μηδὲν τῶν ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. Ἴσθι γάρ, ὡς μηδεὶς τυραννοκτονήσει Φά-

θίσαι κ. τ. λ. cum non alio conſilio *Aeſchyli* Σκύθης σίδηρος notauit, quam vt, Σκύθης pro Σκυθικὸς dici, oſtenderet, non huius eſſe, ſed alterius, apparet; qui, cum legiſſet Σκύθης, ὁ σίδηρος, adſcripſerit reliqua Ὅθεν κ. τ. λ. quod, cum nullo idonio teſtimonio probari poſſit, Σκύθην per ſe poſſe *ferrum* dici, plane a veritate abhorret. In *Theognidis* verſu notiſſimo, Ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, κ. τ. λ. Σκύθην, non *ferrum*, ſed *Scytham*, ſiue hominem Scythicis praeditum moribus valere, reliqua, quae adduntur, abunde declarant. In alteram ſententiam cum *Barneſio* conueniunt *Reineſius*, Var. Lect. l. III. p. 458. eiusque veſtigia ſecutus *Kuſterus*, ad *Suid.* v. Περισκυθίσαι; dum locis quibusdam deprauatis, vbi τ pro θ ſcribitur, apud *Heſychium* & *Suidam*, decepti, duplex comminiſcuntur verbum ἀποσκυτίσαι & ἀποσκυθίσαι, quorum illud ſit *cutem detrahere*, hoc conveniat in *ignominioſam tonſuram*, qua Scythas vſos fuiſſe, ex *Athenaeo*, docent illi. Verba eius haec ſunt e l. XII. p. 524. F. Διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τόν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπάσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. Sed difficile dictu fortaſſe, quid ſibi velint haec: ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος —— περιεσπ. π. ἔθνους. Quam enim dedit *Kuſterus*, interpretationem Graeca nullo modo ferunt, nec video, quemadmodum populi deuicti commode dici poſſint *ſpoliari comis* διὰ τὸ πένθος. Ipſa verborum compoſitio declarare videtur, vel περιέσπασαν legendum, vel ſaltem περιεσπάσθησαν actiue accipiendum eſſe, vt ſententia ſit, *quoniam propter luctum, vna cum opibus comas omnis gentis abripuerunt*, ſc. Scythae; quibus opponuntur οἱ ἔξω. Et hoc quidem, generatim dictum de Scythis, falſum eſſe, opinor: ſi vero eam tonſuram cogitaueris, cuius vſus erat, quando regis mortui cadauer efferebatur, intelliges, cur διὰ τὸ πένθος illud factum dicatur. De hac ita *Herodotus*, l. IV. p. 279. E. Καὶ κομίζουσι ἐν ἁμάξῃ ἐς ἄλλο ἔθνος· οἱ δ' ἂν παραδέξωνται κομισθέντα τὸν νεκρόν, ποιεῦσι τάπερ οἱ Βασιλήϊοι Σκύθαι· τοῦ ὠτὸς ἀποτάμνονται, τρίχας περικείρονται, βραχίονας περιτάμνονται, μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται, κ. τ. λ. Quo autem magis animum induco credere, non aliud tonſurae genus reſpiciendum eſſe, in verbis *Athenaei*, ſiue, vnde ea ſunt hauſta, *Clearchi*, hoc eſt, quod idem ibidem p. 524. D. tradit: Τρυφήσαντες (οἱ Σκύθαι) —— εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας ——. Hoc enim ſi ad eum morem ſpeciatim retuleris, qui locum habuit in funere regio, cum *Herodoti* teſtimonio plane conueniet (Tum enim quaeque gens ſiue ἔθνος, ἐς ὃ κομίζουσι

ſciſſis, torti totis, atque et aliorum capitibus cutis detracta, alii, vt quisque iniuriam fecerat ante, diro ſupplicio, vt fas erat, affecti: propter quos, confitemur, tyrannos nos ſurrexiſſe, neque infitiabimur, aduerſus improbos dominatum appetiuiſſe, neque ceſſabimus vnquam a crudelitate, atque immanitate: erga probos vero ſimiles erimus principes, quales fuimus ante, quam principatum obtinuimus. Ne putes igitur, Steſichore, aduerſus me aliquid carminum, ſi quando aduerſus dynaſten ſcribas, afflari: ſed lubens

ξυουσι τὸν νεκρὸν, vt *Herodotus*, l. c. ait, *μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται*, ſiue vt *Clearchus*, *πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας*): ſin generatim dictum accipis, a ratione abhorret. Tametſi non diffiteor, in ea opinione fuiſſe *Clearchum* ſiue *Athenaeum* videri. Sicut autem, quod de naſo ſauciato ſpeciatim in funere regio, tradidit *Herodotus*, vniuerſe ad omnes, *εἰς οὓς ἀφίκοιντο* Scythae, retulit *Athenaeus*, ſic tonſuram, *διὰ τὸ πένθος* in funere regio duntaxat inſtitui ſolitam, ita deſcripſit, quaſi generatim in ſubiectas gentes ea vſi fuiſſent Scythae, vt cauſam redderet, quare *τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν* verbo *ἀποσκυθίσαι* expreſſerint *οἱ ἔξω*. Cum autem in iſto tonſurae genere, cuius meminit *Herodotus*, nihil adeo eſſet aut ignominioſi, aut ab humanitate remoti, veri ſimile non eſt, Graecos inde verbum *ἀποσκυθίσαι* in ignominioſam tonſuram transtuliſſe. Lubens igitur *Salmaſii* amplector ſententiam, a more Scytharum, quum cutem cum crinibus ex capitibus hoſtium detraherent, verbum repetentis: quem ſi quis imitaretur, is proprie *σκυθίσαι*, *ἀποσκυθίσαι*, vel *περισκυθίσαι* videtur potuiſſe dici. Vt hoc vno diſſentiam a viro ſummo, quod Marſyae ſupplicio aptum putauit verbum. Vt mittam *Etymologi*, aliorumque interpretationem, ipſum auctorem noſtrum non alio conſilio verbo *περισκυθισθῆναι* vſum eſſe, additum *τὰς κεφαλὰς* declarat; tametſi in hoc ſophiſtam agnoſcas, qui, ne quis temere verbum rariſſimum aliter acciperet, quam de cute detracta ex capite, illud otioſe adiecit, cum per ſe ſuffeciſſet *περιεσκυθισθῆσαν*, vel *ἐσκυθίσθησαν*. De altera *tondendi* virtute, cum nullo idoneo teſtimonio conſtet, tale tonſurae genus, quale *Athenaeum* cogitaſſe volunt, Scythis in vſu fuiſſe, imo ſilentio *Herodoti*, non fuiſſe, veri ſimile fiat, non dubito, illam a notione cutem capitis cum capillis detrahendi repetendam eſſe, vt *Etymologus*, alii, inſtituerunt. In rem *Sophoclis* hoc, apud *Athen.* l. ix. p. 410. C. *Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος*. quo in loco, ſi quid mutandum, fortaſſe pro *ἐκκεκαρμένος* praeſtabit *ἦν κεκαρμένος*. Recte *Caſaubonus*, p. 698. de *homine propius cutem detonſo*, interpretatur. Habes manifeſtum verbi *ἀποσκυθίσαι* a more Scytharum, cutem capitis cum crinibus detrahentium, in illum radendi *ἐν χρῷ* translati indicium. Atque ita verba *ἐσκυθισμένην* & *ἀπεσκυθισμένην* in locis *Euripideis* accipienda eſſe, nemo dubitabit.

68. A'*ποδιοπομπούμενος*] Verbi vim egregie illuſtrarunt politiſſimus *Ruhnkenius*, ad *Timaeum*, p. 29. & *Pierſon.* ad *Moerin.* Vſum, quem apud citerioris Graeciae ſcriptores habuit, ſecutus eſt noſter, dum id pro *reiicere* poſuit.

Digitized by Google

Φάλαριν ἔξω τῆς ἰδίας μοίρας, ἣν ἀπὸ νεότητος ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν, ἐὰν καὶ τὰ τῶν ὑμνοπόλων σιγηθῇ μέλη· ὅθεν ἤκουσαν αὐτὴν ἀναγκαίως, ὁπόταν θέλῃ, ὡς ὀφειλομένην ἑαυτοῖς ὁμοίως ὑποδεξόμεθα. τοῖς δὲ περὶ Εὔβουλον τυραννοκτόνοις, ἐπεὶ παρὰ ταύτην ἐπεχείρουν, ἆθλα ἀπεδώκαμεν, οὐχ ἃ παρὰ νόμων προσήκει ἀνδράσι κενὴν δόξαν θηρωμένοις ἐπὶ καθαιρέσει μονάρχου, ἀλλ' ἃ παρὰ τυράννου πλέον ἰσχύοντος νόμων. καταπαρέντες γὰρ εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν, μετὰ πολλοὺς ἄλλους αἰκίας τρόπους, τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν. σὺ δὲ ὡς ἐπὶ μήκιστον εὐτυχοίης. ἔῤῥωσο. καὶ τὸ μὲν μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον οὐκ ἂν συνευξαίμεθά σοι, παρὰ γὰρ τῆς ἰδίας δικαιοσύνης τοῦτ' ἔχειν φαίης ἄν, ἀλλὰ μηδὲ δρᾶσαί ποτε ἀνάγκην γενέσθαι Φάλαριν παραπλήσιον. μέλοιεν δέ σοι μουσῶν εὐκλεεῖς πόνοι, πέμπε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶν ποιημάτων, ἃ τὰς παρούσας ἐπανήσει φροντίδας.

ιδ'. ΕΥΑΝΔΡΩι.

Καὶ σὲ, καὶ πάντας Ἱμεραίους, μᾶλλον δὲ τοὺς πλείστους Σικελιωτῶν οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερος ὢν τῶν ἐγχειρούντων, πε-

69. Ἔξω τῆς ἰ. μοίρας, ἣν ἀ. ν. ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν] *Gatakerus*, Ann. in *M. Antonini* l. XI. p. 429. hoc vſus loco, *Forſan*, inquit, *καθειμαρμένην. atque ita interpres*, definitum & conſtitutum. In exemplo, quod *Cuiacii* nomen mentitur, eſt, *contra proprium fatum, quod a primis. annis nobis eſt definitum & conſtitutum.* Propius Graeca ſecutus, *Aretinus* reddidit *praeter proprium fatum, quod— in nos habemus. Gatakeri* coniecturae refellendae ſufficit, quod legitur, ep. XX. Ἐπεὶ δὲ ἐκείνη (μοῖρα) καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν, ἠπίως χρὴ φέρειν.

75. Καταπαρέντες γὰρ εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν, κ. τ. λ.] A Graecis plane abit *Aretinus*, dum reddit, *Palis enim pectorum tenus coram Himerenſibus affixi, —in cruciatu pernoctarunt.* Videtur καταπαρέντες accepiſſe, quaſi eſſet a καταπείρω. ſed obſtat, quod additur, εἰς τὴν Γ. θηρόβοτον, vnde apparet, referendum eſſe ad καταπαρεῖναι. Aliter *Naogeorgus: Defixus e. in Himerenſium ſolitudinem*, cet. Conſeruato vocabulo Graeco, in Ed. Aurel. eſt, *Detruſi e. in H. therobotum*, cet. *Boyleus* Latine reddidit, *antrum ferarum*, in reliquis

Digitized by Google

bens ſuſcipe deas, propter nos nihil eorum, quae in mentem veniant, auerſans. Scito enim, neminem tyrannicidam Phalaridis fore, extra proprium fatum, quod a iuuentute aduerſus nos habemus, etiamſi poetarum ſiluerint carmina. Quare id, quum veniat neceſſario, quandocunque velit, perinde atque debitum nobis, ſuſcipiemus. Qui vero cum Eubulo ſunt, tyrannicidis, quoniam praeter id aggreſſi ſunt, praemia reddidimus, non quae a legibus, conuenit, iis, qui inanem gloriam venantur, ob caedem tyranni, ſed quae a tyranno plus legibus pollente. Defixi enim in beſtiarum, quae Himerae eſt, caveam ad pectus vsque, poſt multos alios cruciatuum modos; in vexatione noctem tranſegerunt. Tu vero quam diutiſſime feliciter agas. vale. ac, ne quid tale patiaris, ſane non optauerimus tibi: nam a tua ipſius iuſtitia hoc habere te dixeris; ſed ne quando, facere Phalarin ſimile, neceſſe ſit. Sint tibi curae nobilia muſarum opera, & e carminibus ad nos mitte, quae praeſentes alleuabunt ſolicitudines.

XIV. EVANDRO.

Et te, & omnes Himerenſes, imo vero pleroſque Siculorum, hoc, puto, ſcire, me, Himerenſi conſpiratione in me conflata, cum iuſtior eſſem aggreſſoribus, ſuperiorem fuiſ-

liquis hanc ſecutus. Dubium videri poteſt, quid ſit ἡ θηρόβοτος. Epiſt. cxxxv. commemorantur τὰ θηρόβοτα Νομάδων ἐνδιαιτήματα, diciturque ἡ θηρόβοτος, vt Homerica ἡ αἰγίβοτος, ἡ βούβοτος, cet. Fortaſſe noſter, dum haec ſcripſit, cauernam cogitauit beſtiarum, quales in Oriente fuiſſe, hiſtoria Danielis docet: niſi malis, ſumtum eſſe a ſpecu in amphitheatro Romano, vnde beſtiae in damnatos emitterentur. Eo enim reſpicere ſophiſta potuit. Vt vt eſt, nouum ſupplicii genus eſt, quod fingit ille, dum Eubulum, ceteros, dicit, ad pectus vsque in cauernam beſtiarum demiſſos, noctem in cruciatibus tranſegiſſe, a tyrannica ſaeuitia haud alienum illud. Cum enim ea ratione inferiores corporis partes tantum diſcerpi a beſtiis in cauerna poſſent, diutius viuere cogebantur, quam ſi, quod factum aliquoties legimus, toti obiicerentur beſtiis, aut vna cum his cauea includerentur.

85. Τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς.] Eubuli & Ariphanti inſidias intelligit. De quibus, ep. LXXI. (CIX.) quas etiam in templo inſtructas fuiſſe memorat, ep. CXLVII. (XIII.) BOYL.

Digitized by Google

περιεγενόμην. οὐ γὰρ δή που φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν τῷ σφετέρῳ τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας, ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀπολουμένῳ. ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν ἄλλως ὑπολάβοι. Στησίχορον δὲ πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου δυσχεραίνειν. εἰ γὰρ τοῖς τούτου ποιήμασι προσεῖχον, ὡς φασὶν αὐτοὶ, οὐ πονηρίας ἂν ἀπεγνωσμένης, ἀλλὰ χρηστότητος ὑπερβαλλούσης ἔπαθλον ἤραντο.

ιϛ΄. ΠΕΡΙΣΘΕΝΕΙ.

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα, τῶν ἐπιβουλευσάντων μοι, Περίσθενες, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας ὡς ἀπολουμένας πρός με, σφόδρα σπουδάσας τὸ πρῶτον ἀνελεῖν, σέσωκα. καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς· εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν αἰτίαν, ὅτι δι᾽ εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισιν,

87. Ἐν τ. σ. τεμένει] Cum quibuſdam interpretum reddidi *templum.* infra *ἱερὸν* dicit; &, hoc ipſum factum reſpiciens, ep. XIII. *Οὐδὲ εἷς ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός.* Atque ea virtute *τέμενος* praeſertim obuium eſt apud citerioris Graeciae ſcriptores. Nota ſunt, quae de voce notat *Euſtath.* ad *Hom.* Il. M. p. 907. l. 28. & aliis in locis. Noſter pro more cum ſuis hominibus, non cum Phalaride, locutus eſt.

90. *Ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν ἄλλως ὑπολάβοι.*] Me ſcilicet crudelem adeo tyrannum diuina prouidentia conſeruatum. BOYL. Quod adhuc fuerat vulgatum, *Ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλων ὑ.* mutaui in T. *μ. ο. ο. ἂν ἄλλως ὑ.* vt poſtulat ſententia. nec valde repugnant libri ſcripti. In Angl. eſt, T. *μ. οὖν δὴ οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλως ὑπολάβῃ*; ſed *δὴ* & *τῶν* punctis notantur, tanquam reiicienda: ſcribiturque *οι* ſupra vltimam ſyllabam verbi *ὑπολάβῃ*. Diſſentit hoc vno Lugd. A. quod pro *ἄλλως* habet *ἄλλων*, & *ὑπολάβῃ*, ſine *οι* ſupra ſcripto. Cum edit. conueniunt Lugd. B. & Pal. preterquam quod in his additur *δή*. Lugd. C. denique id ipſum, quod edidi, exhibet. *Aretinus*, dum reddidit *aliter*, haud dubie legit, aut ſaltem voluit, *ἄλλως*. Niſi reſiſtere MSS. viderentur, ſuſpicarere, *τῶν* remanſiſſe ex *ἀνων*, pro *ἀνθρώπων*, idque latere in *ἂν τῶν*; cuius generis vitium notatum quoque ſupr. p. 73. Haberes aptam ſententiam hanc: *Ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἀνθρώπων* (vel *οὐδεὶς ἂν ἀνθρ.*) *ἄλλως ὑπολάβοι*, ſed MSS. libros hic quidem ſequi malui.

98. *Καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα*] Argumentum epiſtolae ſumtum forte ex hiſtoria Charitonis & Melanippi; de qua conf. prae-

Digitized by Google

fuiſſe. Nec vero malus iudex auſorum in ſuo templo fuiſſet Iupiter, vt, qui iuſti aliquid feciſſent in templo, tanquam iniuſte facientes in poteſtatem traderet ei, quem illorum manibus interire, par eſſet. Haec autem nemo aliter conceperit: quod vero audio, Steſichorum contriſtari, propterea quod conſpirationis cauſam in eius carmina contulit cum ſuis Eubulus, nolim, quaſi ego haec credam, eum moleſte ferre. Si enim ad huius carmina attendiſſem, vt illi dicunt, non malitiae deteſtandae, ſed bonitatis exſuperantis praemium tuliſſent.

XV. PERISTHENI.

Eubuli & Ariphanti, inſidiatorum meorum, vxores, Peristhenes, quas captiuas miſiſti perituras ad me, cum primum valde ſtudui de medio tollere, ſeruaui. Atque in vniuerſum miraris fortaſſe, me moderatum eſſe irae; ſi vero factum cognoueris propter exſuperantis nobilitatis reſponſionem,

praeter alios, *Aelian.* V. H. l. II. c. IV. Apud *Stobaeum*, S. VII. p. 93. vbi fere tota exſtat, ſcribitur Α'ριστοφάντου: vt quoque in Lugd. B. & Marg. Ald. Α'ριφράντου eſt in Lugd. A. & Angl. in reliquis Α'ριφάντου, vt ep. XIII.

1. Καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς] Retinui που cum *Stobaeo*, libris editis, Lugd. C. ac Burm. omiſſum in reliquis. Recte libri omnes ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς. *Plutarch.* de Lib. Ed. p. 10. E. τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑφαιρεῖν ὀργῆς, & alibi. Sic ἀφαιρεῖν; vt ἀφαιρεῖν τῆς λύπης. *Liban.* ep. DCXLVI. cuius loco, apud eundem ep. CIƆIƆLXXXVI. τῆς λύπης ὑφῆκας, atque ita *Theophylactus Simoc.* ep. XXVIII. τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, quod, altero longe frequentius, praeſertim *Herodoto* placuit.

2. Δι' εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισιν] Pro ἀπόκρισιν in libris editis eſt ἀπόδειξιν, quod, etſi probum videri poteſt, tamen in ἀπόκρισιν mutaui; quae codicum MSS. omnium conſtans ſcriptura eſt, ſi a Lugd. C. receſſeris, vbi ἀπόδειξιν. Α'πόκρισιν quoque habet *Stobaeus*; ſed in marg. ἀπόδειξιν, vt marg. Lugd. A. & Angl. Vocat Phalaris εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισιν, *excellentis nobilitatis reſponſionem*, eam, quam mox ſubiicit, harum mulierum. Qui ἀπόδειξιν in locum nominis ἀπόκρισιν ſubſtituerunt, vim infregerunt ſententiae. Illud enim praeſertim mirum videri poterat Periſtheni, propter ſolam reſponſionem mulierum Phalarin abſtinuiſſe a puniendo. Laudatur ſaepe a veteribus τὸ εὐγενὲς in oratione. Apud *Longinum*, Sect. XLIII. 9. ὅσα εὐγε-

Digitized by Google

σιν, μᾶλλον ἂν ἔτι θαυμάσειας. ἐρωτώμεναι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλὴν, εἰ συνῄδεσαν τοῖς ἀνδράσιν, οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμῆσαι τυραννοκτονεῖν. ἀντὶ ποίας ἀδικίας, εἰπόντος μου, μείζονος ἢ ἐλάττονος εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης; ἰδίας μὲν οὐδεμίας, τῆς δὲ κοινῆς, ἀπεκρίναντο· κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν τὸ καταδουλοῦσθαι πόλεις ἐλευθέρας. τί παθοῦσαί, τοι γάρ τοι πάλιν ἐπανερομένου, δίκην ἀποτίσαιτ' ἂν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ' ἀξίαν; ἀποθανοῦσαι, προσέθηκαν. ζῆν δὲ, οὐ τεθνάναι, κρίνας, τοὺς μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκοντας, Φρονήματός τε τοσούτου, Περίσθενες, ἐγώ δικαίως ἐφεισάμην· σύ τε πάνθ' ὅσα μετὰ τούτων ἔλαβες, ὅτε ἡλίσκοντο, μεταπεμψάμενος αὐτῶν τοὺς ἀναγκαίους ἀπόδος, ἵνα περὶ μηδενὸς ὡς ἠδικημέναι μέμψωνται.

ιϛ'. ΑΝΔΡΟΚΛΕΙ.

Κἀγὼ μὲν ἐσπουδασμένως ἐπέσταλκα Στησιχόρῳ, μηδὲν ἀχθεσθῆναι περὶ τῆς διαβολῆς, ἣν κατ' αὐτοῦ πεποίηνται πρός με οἱ περὶ Εὔβουλον. καὶ σὺ δὲ δός μοι ταύτην τὴν χάριν, ἀνάδοχος αὐτῷ γενόμενος, περὶ τοῦ μηδὲν ἐμὲ πονηρὸν κατ' αὐτοῦ πε-

εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς ἐργάζεται τοὺς λόγους, contraria ſunt iis, quae ταπεινοὺς ποιεῖ, καὶ ἀσχήμονας. In *Stobaeo* quod eſt δι' εὐγενείας ὑπερβάλλουσαν ἀπόκρισιν, ferri nequit, niſi ſcribitur εὐγενείᾳ ὑπερβάλλουσαν ἀ. vt ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ, in *Ariſtoph.* Plut. 109. & ſimilia. ſed malo alterum. Quae poſt ἀπόκρισιν ſententiae ſupplendae gratia adduntur a *Stobaeo*, οὐδὲν πρὸς ἐμοῦ πεπόνθασι, auctoris noſtri non ſunt; qui ex antecedentibus repeti voluit, ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς.

5. Συνορμῆσαι] Sic Lugd. A. B. Angl. & Burm. conſentiente *Stobaeo.* reliqui libri συνορμηθῆναι; atque ita marg. Lugd. A. & Angl. meliores libros ſecutus ſum. Infra ἀντὶ ποίας ἀδικίας ſcripſi pro ἀντὶ ποίας δὲ ἀδ. cum *Stobaeo* & MSS. omnibus, excepto recentiſſimo Lugd. C. vbi ſicut in editis, additum δέ. Ad ſententiam quod attinet, ouum ouo vix ſimilius, quam haec illis *Aelian.* l. II. c. IV. p. 76. Ο' Μελάνιππος ἧκεν ἐπὶ τὸν Φάλαριν, καὶ ὡμολόγησεν οὐ μόνον, κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς. Τοῦ δὲ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, κ. τ. λ.

7. Υ'πολαμβάνειν] Pro ὑπολαμβάνειν *Stob.* εἶναι; atque ſic Burm. & marg. Lugd. A. & Angl. Fortaſſe ſcripſerat no-

nem, magis etiam mirabere. Interrogatae enim a me, an inſidiarum cum viris fuerint conſciae, non ſolum faſſae ſunt, ſed etiam vna tyranni interficiendi impetum cepiſſe: pro qua iniuria, inquiente me, ſiue maiore, ſiue minore, vobis a me facta? priuata nulla, ſed publica, reſponderunt: nam publicam iniuriam exiſtimare, in ſeruitutem adducere liberas ciuitates: quomodo igitur, rurſus quaerente, paenas mihi ſolueritis odii dignas? moriendo, ſubiecerunt. Viuere autem ratus, non mori, qui cum tali virtute moriantur, tantae animi elationi, Periſthenes, & ego iure peperci; & tu, quaecunque cum iis accepiſti, quum caperentur, arceſſitis earum neceſſariis, redde, vt nulla de re, tanquam iniuriam paſſae, querantur.

XVI. ANDROCLI.

Et ego ſtudioſe ſcripſi Steſichoro, ne quid ſolicitudinis haberet de calumnia, quam aduerſus eum inſtruxerunt apud me Eubuli ſocii: & tu hanc mihi fac gratiam, vt ſponſor ei ſis, nihil me mali aduerſus eum credidiſſe. Prius enim per-

noſter, *κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν εἶναι τὸ κ.* vt ep. LX. Ὑ*μᾶς —— οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελώων, ὑπολαμβάνω.* Sed ſine *εἶναι*, ep. CXXXV. *Τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν —— αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω.* quare nihil muto.

9. Ἀ*ποτίσαιτ' ἂν μοι*] Reuocaui veterem ſcripturam, quam repraeſentant libri editi plerique, *ἀποτίσαιτ' ἂν μοι*, conſentientibus Lugd. B. C. Pal. In reliquis eſt *ἀποτίσαιντ' ἂν μ.* quomodo etiam edidit *Boyleus*, editionem *Commelinianam* forte ſecutus: male. Marg. Ald. habet *ἀποτίσαιντ' ἂν μ.* Oratio directa ad mulieres eſt, vt ante; Ἀ*ντὶ ποίας ἀδικίας —— εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης.* Quod antecedit *ἐπανερομένου*, pro *ἐπανερομένου μου*, eſt e codd. Lugd. A. Angl. & Pal. in reliquis additur *μοῦ*.

10. *Ζῆν δὲ, οὐ τεθνάναι κρίνας ——*] *Euripidis* eſt, *Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν;* ſed ſententia diuerſa. vid. *Plat.* Gorg. p. 336. C.

12. Ἐ*γὼ δικαίως ἐ.*] Scribitur vulgo, *ἐγώ τε δ. ἐ.* male. nam aut legendum *ἔγωγε δ. ἐ.* aut *ἐγὼ δ. ἐ.* quorum hoc cum Lugd. B. & Burm. in orationis contextu expreſſi. Si quis liber ſcriptus haberet *Φρονήματος τοσούτου*, Π. *ἐγώ τε δ. ἐ.* hoc anteferrem.

Digitized by Google

πεπιστευκέναι· μᾶλλον γὰρ ἂν πεισθείην, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ᾽ αὐτῶν, ὅπερ ὡμολογήκασιν, ἢ ὡς διὰ τὰς ἐκείνου

21. Ω'ς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ᾽ αὐτῶν] Quod in Angl. Med. A. B. Lugd. C. & Marg. Lugd. A. eſt ἀρχὴν νὴ δία, nòn dubito, quin ortum ſit ex οὐδὲ, repetita vocis ἀρχὴν poſtrema litera. hic ſaltem neceſſarium οὐδέ. Parum autem refert, ſiue τὴν ἀρχὴν οὐδὲ, vt alii, ſiue, vt alii libri habent, ἀρχὴν οὐδὲ ſcribatur: quare, in hoc, antiquiores codices, Lugd. A. Angl. Pal. nec non Burm. & pleroſque libros editos, ſecutus ſum. Ad ipſam loquendi rationem quod attinet; male τὴν ἀρχὴν οὐδὲ reddiderunt, *initio non*; cum neceſſario deberent, *omnino non.* Quod non monerem, niſi, ab hoc *ſcopulo*, (quem vocat *Hemſterbuſius*, ad *Lucian.* t. I. Nigr. p. 66.) *interpretum*, viros doctiſſimos etiamnum, viderem, haud ita ſibi poſſe cauere, vt non aliquando ad eum offendant. Cum enim, τὴν ἀρχὴν, vel ἀρχὴν, promiſcue modo *omnino*, modo *initio*, ſignificare poſſe, opinentur, & quisque ſoleat, quod ſententiae magis congruum videatur, eligere, nonnunquam fit, vt, dum alios reprehendant, deteriora ſequantur ipſi. Id autem certum videtur, veteres nusquam τὴν ἀρχὴν, vel ἀρχὴν, pro *omnino* poſuiſſe, niſi ſimul propriae poteſtatis habita ratione. Vt, quum dicunt, aliquid τὴν ἀρχὴν οὐδὲ, *omnino non*, factum eſſe, hoc dicunt, quaſi, id *ne inceptum quidem* intelligi, velint; contrario modo, atque aliquid εἰς τέλος, *omnino*, fieri dicitur. de quo ad ep. XXXVIII. Cernitur id in centenis locis, vbi huius formae vſus; vt in *Platonis* Amat. p. 96. F. — πρᾶγμα —, ὃ μὴ εἰδείη τὶς τὴν ἀρχὴν ὅ, τι ἐστίν. Gorg. p. 326. D. ὁ μηδὲ κάμνων ἀρχὴν, cet. quae, ab interpretibus Latinis non intellecta, commode redduntur per *omnino non.* Atque eadem ratio conſtans reliquorum omnium, eſt, vbi particula negans voci ἀρχὴν additur. Cuius generis exempla in ſcriptis antiquiorum Atticorum pauciora, apud *Herodotum*, & reliquos ſcriptores Graecos inueniuntur longe plurima. Non alia ratio eorum eſt, licet rariora ſint exempla, in quibus, loco particulae negantis, ſiue interrogatio, ſiue prohibitio, ſiue aliud ſimile orationem efficit negantem. Ita *Plato*, Lyſ. p. 504. D. Πῶς οὖν οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῖν φίλοι ἔσονται τὴν ἀρχήν; interrogando efficit, vt intelligatur — φίλοι οὐκ ἔσονται τὴν ἀρχὴν, *omnino non erunt. Lyſias*, Or. pro Mil. p. 162. Οἱ δὲ μετὰ Κτησικλέους τοῦ ἄρχοντος, inquit, ἀπαγγείλαντος τινὸς, ὡς ἐγὼ λοιδοροῖμι, τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος, ἐάν τις ἀρχὴν ἐν συνεδρίῳ λοιδορῇ, παρὰ τὸν νόμον ζημιῶσαι ἠξίωσαν. Recte doctiſſimus *Taylorus*, argumento e iurisprudentia Attica ducto, ἀρχὴν, oſtendit, hic, non *magiſtratum*, ſed *omnino*, valere; ſi cauſam vocis ἀρχὴν perſpexiſſet, potuiſſet addere, ἀρχὴν non *magiſtratum* (quando τὴν ἀρχὴν fuiſſet ſcribendum), ſed *omnino*, reddendum eſſe, quia, antecedente ἀπαγορεύοντος, in verbis legis lateat ἀρχὴν οὐδ᾽ ἐν συνεδρίῳ λοιδορεῖν. Verba παρὰ τὸν νόμον, quae vulgo, vt opinor, male antecedentibus iunguntur, tranſpoſita interpunctionis nota, ad ſequentia ζημιῶσαι ἠξίωσαν retuli. Cum lex haberet, τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ λοιδοροῦντας ζημιοῦν, is autem, cuius agitur cauſa, ne quidem ingreſſus fuiſſet εἰς τὸ ἀρχεῖον, Οἱ μετὰ Κτησικλέους — παρὰ τὸν νόμον ζημιῶσαι ἠξίωσαν. Ad idem genus porro pertinet, licet diſſimili paullum ratione, quod eſt in *Heliodori* l. IX. p. 409. Ο᾽ργὴν τὸ πρᾶγμα ποιησάμενος (ὁ Ὑδάσπης), εἰ τὴν ἀρχὴν ὅλως ἀντιστῆναι διενοήθησαν, ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην (ſic lego e cod. Pal. pro παρὰ τὴν πρώτην. vid. *Ariſtoph.* Theſmoph. 669.) ἑκοντὶ φέροντες αὐτοὺς ἐνεχείρησαν. Cogitauit is, Hydaſpen exſpectaſſe, Syenitas, de quibus lo-

perſuaſum haberem, me nullis omnino inſidiis ab iis petitum, quod confeſſi ſunt, quam propter illius carmina,

loquitur, τὴν ἀρχὴν οὐδὲ reſtituros: vbi, quod additur, ὅλως, plane otioſum, facile abeſſe poteſt. Atque haec quidem rariora. Propius ad primum genus accedit illud *Heliodori*, l. IV. p. 180. Τὸ μὲν ἀπείρατον γενέσθαι τὴν ἀρχὴν ἔρωτος, εὔδαιμον· quod idem atque Τὸ μὲν μὴ πεῖραν ἔχειν τὴν ἀρχὴν ἔρωτος, id eſt, *omnino imperitum eſſe*, cet. Atque ita vbique, vbi τὴν ἀρχὴν ſiue cum negatione, ſiue in oratione negante, aut priuante, ponitur, per *omnino* reddendum. E contrario, quaecunque aientia, aut horum ſimilia, ſunt, in iis omnibus ſemper *in initio*, *primum*, vel ſimile ſonat. In rem *Herodoti* locus, l. VIII. p. 574. D. Ὅντινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. vbi, ſi ἀρχὴν poſteriori parti adiungas, ἀρχὴν οὐκ erit *omnino non*, ſin priori, verba, Ὅντινα τρόπον ἀρχὴν, ſonabunt, *quomodo in initio*, vt reddendum eſſe monuerunt *Weſſelingius* & *Valckenarius*, quod, infra, reſpondeat τέλος. vid. not. p. 679. Non alia ratione accipiendum eſſe, in *Herod.* l. VIII. p. 576. D. E. (vbi ab omnibus *omnino* redditur) ipſa orationis docet contextus: Οἱ στασιῶται σφι γενόμενοι, ἐπεβούλευον θάνατον Στράττι——, ἐόντες ἀρχὴν ἑπτά· ἐπιβουλεύοντες δὲ ὡς φανεροὶ ἐγένοντο, ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησιν ἑνὸς τῶν μετεχόντων, οὕτω δὴ οἱ λοιποὶ ἓξ ἐόντες ὑπεξέσχον ἐκ τῆς Χίου——. dicit, eos, qui inſidias ſtruerent Stratti, *initio*, vel *primum*, ſeptem fuiſſe: conſilio vero patefacto ab vno eorum, reliquos, qui aufugerent, ſex fuiſſe. Similia qui deſideret, inſpiciat *Herod.* l. I. p. 40. C. l. II. p. 166. E. IV. p. 313. B. *Plat.* Conu. 1185. D. *Conon.* Narr. I. ap. *Phot.* p. 423. cet. in vno & altero quorum, ἀρχὴν——ſiue proprie, *in initio*, reddas, ſiue *olim*, parum refert (vid. quae eam in rem notauit *Lud. Abreſch*, Dil. Thucyd. p. 714. & eum ſecutus *Weſſel.* ad *Herod.* p. 44.): ſi modo teneatur, non eſſe pro *omnino* accipiendum. Sufficerent haec ad vſum vocis ἀρχὴν illuſtrandum, niſi reſtarent loca quaedam, quae ſententiae noſtrae obeſſe nonnullis videbuntur fortaſſis. Vt, apud *Laertium*, l. IV. 51. Οὗτος (ὁ Βίων) τὴν ἀρχὴν μὲν παρῃτεῖτο τὰ Ἀκαδημαϊκὰ, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε Κράτητος· εἶτ' ἀνείλετο τὴν Κυνικὴν ἀγωγὴν——. Sed diſputare nolo, debeatne τὴν ἀρχὴν παραιτήσασθαι reddi per *in initio*, an per *omnino*, *aſpernari*, vt putat *Fabricius*, Bibl. Gr. vol. II. p. 54. cum particula εἶτα, quae antecedenti τὴν ἀρχὴν reſpondet, manifeſto doceat, τὴν ἀρχὴν hic ſonare *in initio*. Id autem mirum mihi videtur, quomodo dici ſiue *initio*, ſiue *omnino*, *aſpernatus* τὰ Ἀκαδημαϊκὰ Bion poſſit tum, cum audiret Cratetem, qui Academicus eſſet: ne dicam, in hoc quoque ſecummet pugnare *Laertium*, quod, cum inter Academicos, & quidem, vt, ſupra l. IV. §. 23. ait, inter Cratetis diſcipulos ἐλλογίμους numeret Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην, ὕστερον δὲ Θεοδώρειον——ἐπικαλούμενον, hic ita de eo loquatur, quaſi nunquam inter Academicos fuiſſet. Haud dubie vitium ineſt in verbo παρῃτεῖτο, ſic corrigendum fortaſſis: Οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν ἐπανῃρεῖτο τὰ Ἀκαδημαϊκὰ, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε Κράτητος· εἶτ' ἀνείλετο——Conf. noſtrum, ep. 11. Sic οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανῃρημένοι *monachi* dicuntur a ſcriptoribus eccleſiaſticis, notante *Hemſterh.* ad Luc. Tim. p. 154. Tum autem τὴν ἀρχὴν neceſſario reddendum *initio*. Habes Bionem, initio Academica ſectatum, diſcipulum Cratetis, atque eo nomine merito inter Academicos relatum a *Laertio*; de quo dubitaſſe *Fabritius*, l. c. videtur: dein autem, relicta Academia, ad alia ſtudia conuerſum, & Theodoreum

ἐκείνου ποιήσεις, ἀλλ' οὐ διὰ τὰς ἰδίας κακουργίας [illegible] ἐπιβεβουλευκότες.

ιζʹ ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Σὺ περὶ ἡμῶν, ὦ Στησίχορε, μηδὲν μήτε ἐν ᾠδαῖς, μήτε ἄλλοθί που λέγε· οὐδὲν γὰρ βούλομαι μᾶλλον, ἢ σιωπᾶσθαι τὰ ἡμέτερα. τῶν δὲ ἄλλων φθόνος οὐδεὶς, ὑπὲρ ὅσων ἂν αὐτός τε κατὰ σαυτὸν ἐθέλῃς, κἀπὶ νοῦν ἄγει τὸ δαιμόνιον. πολιτείαν δὲ φεῦγε μάλιστα πάντων, ἡμᾶς ὁρῶν, ὃς ἡνίκα μακαριστὸς εἶναι ἐδόκουν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα ἀνιωμένῳ. εἰ δ' ἐγώ σοι κατ' ἐμαυτὸν εἰκότα πάσχειν φαίνομαι, μοναρχίας ὀρεχθεὶς ἑκὼν, ὑπὲρ πατρίδος δέ σοι πολι-

τευο-

ſeum factum. Quae haud dubie cauſa eſt, cur inter Academicos a *Cicerone* non numeratur: quod ſi perſpexiſſet *Aldobrandinus*, ad *Laert.* IV. 46. huius ſilentium non obieciſſet *Laertio*. Subiicio *Herodoti*, l. I. p. 4. E. *Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτω, ὥστε*——; vbi alii *principio*, alii *omnino*, reddunt; neutrum bene. dicitur enim *ἀρχὴν μηχανᾶσθαι* fere, vt ab *Achille Tatio*, l. II. p. 73. *Ἀρχὴν δὲ ἐγώ σοι παρέξω.* Ipſe *Herodotus* in eodem, quo ante, negotio verſans, p. 6. A. ſuum *ἀρχὴν* explicat per *ὁρμὴν*, dum, *Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν χωρίου*, inquit, *ἡ ὁρμὴ ἔσται, ὅθενπερ*——. Magis huc pertinere fortaſſe nonnullis videbitur hoc *Lyſiae*, Or. c. Eratoſth. p. 192. *Πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν γενέσθαι τὴν ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων.* quae manifeſto mendoſa, ſi quemadmodum *Taylorus* voluit, emaculanda ſunt & reddenda, corruit, quidquid de vſu vocis *ἀρχὴν* differui: legendum enim putat ille *πάντας δὲ αἴσθεσθαι, τὴν μὲν πολιτείαν ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων*, ibique *ἀρχὴν* ſonare *omnino*. Quod vt multis refellatur, opus non eſt: neminem enim fore, opinor, qui non cum *Marklando*, Coni. in *Lyſ.* p. 559. malit, *Πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν πένεσθαι, τὴν δ' ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων.* vbi *τὴν ἀρχὴν* recte reddit ille *imperium*, *magiſtratus:* quemadmodum etiam accipiendum eſſet, in *Lyſ.* Or. pro Mil. p. 166. ſi recte legeretur, *ζημιώσαντες ὡς τὴν ἀρχὴν λοιδοροῦντα·* nam nec *initio* reddi, ſententia, nec *omnino*, vocis ratio a me explicata, nec alterutrum, res ipſa, de qua ſermo eſt, patitur. Recte autem hanc poſtulare *ἐν ἀρχείῳ* monuit doctiſſimus *Taylorus*. Apud *Alciphron.* l. III. ep. LII. p. 396. vbi, *Καὶ ἤδη*, inquit, *αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε*, erunt fortaſſe, qui, *εἰς τὴν ἀρχὴν* pro *omnino* accipi poſſe, putent, vt in hoc *Pauſaniae*, Lacon. p. 274. *Οὕτως οὐδὲ ἐγχωροῦν ἐστιν ἐς ἀρχήν.* Sed in hoc, additum *οὐδὲ* efficit, vt ſonet *omnino non*; ſicut, mutata ſtructura, in *Lucian.* tom. II. de Paraſ. p. 878. *Ἀγνοεῖς, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ omnino non* valet. In illo, ſi vel *omnino* reddi poſſet, tamen id reſpueret ſententia. Multo

mi-

na, non autem propter ſuam ipſorum malitiam inſidiatos eſſe.

XVII. STESICHORO.

Tu de nobis, Steſichore, nihil, neque in carminibus, neque alibi, dic: nihil enim malo, quam taceri res noſtras. De aliis, non eſt, quod vetem, de quibus & ipſe per te velis, & mentem iniicit deus. Rempublicam vero fuge maxime omnium, ac nos vide, qui, quum beatiſſimus eſſe videbar omnibus, hoc mihimet conſcius ſum grauiſſimae maeſtitiae illatae. Quod ſi tibi ego quod ad me probabilia pati videor, quum tyrannidem appetiuerim voluntariam, pro patria vero tibi, rempubli-

minus de *initio* cogitandum: quare vel cum *Berglero* ſcribendum *ἐς τὴν ἀκμὴν*, vel, quod ego malo, *εἰς τὴν ἁρπαγήν*. hoc enim exigere potiſſimum videtur id, quod ſubiicitur, *τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπέμφωρα λαμβάνουσι, κ. τ. λ.* Tranſeo ad haec *Athenaei*, l. XV. p. 675. F. *Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι τὴν ἄνθην, πολλὰ ἀναζητήσας, —— ἐνέτυχον ὀψέ ποτε Πολυχάρμου —— βίβλῳ περὶ Ἀφροδίτης.* Recte, ſi verba ſpectes, *Caſaubonus*, vir ſummus, p. 956. pro *τὴν ἄνθην* reponit *τὴν ἀρχήν*; ſed, dum antecedentibus iungit, *τίς ἐστι τὴν ἀρχὴν*, idque reddit, *qualis omnino ſit*, a vero aberrat. diſtinguendum enim hoc modo: *Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι, τὴν ἀρχὴν πολλὰ ἀναζητήσας, —— ἐνέτυχον ὀψέ ποτε ——*, i. e. *Cum (initio* vel) primum *multum inquiſiui, incidi tandem ——*. reſpondent inter ſe *τὴν ἀρχὴν* & *ὀψέ ποτε*; vt, ſupra, *ἀρχὴν* & *τέλος*, *ἀρχὴν* & *εἶτα*; atque ita *ἀρχὴν* & *νῦν*, in *Ariſtaeneti* l. II. ep. III. p. 204. *Σὲ γὰρ —— χρὴ —— μὴ μόνον τὴν ἀρχὴν ἐσπουδακέναι τῷ γάμῳ· ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα διορθοῦσθαι.* vbi recte reddunt *in initio*: nec enim, quod antecedit[1], *μὴ* ad *τὴν ἀρχὴν* pertinet. Reſtat, minime omnium praetermittendus, *Apollonii Tyanenſis* locus, ep. XLIV. *Ἐπεὶ πῶς ἂν μου κατεγινώσκετε; χαλεπὴν κατάγνωσιν, ὑπομνήσεως τὴν ἀρχὴν δεομένων, περὶ ὧν μόνων οὐδὲ τῶν ἀμαθεστάτων ἄν τις περιμείνειε διδαχθῆναι· λέγω δὲ πατρίδος τε καὶ ἀδελφῶν.* Habes *τὴν ἀρχὴν* in oratione aiente, pro *omnino*: neque enim, per *initio* reddi, ſententia patitur. Sed requiritur *omnino non*; adeoque legendum: *Ἐπεὶ πῶς ἂν μου κατεγινώσκετε χαλεπὴν κατάγνωσιν, ὑπομνήσεως τὴν ἀρχὴν οὐ* (vel *οὐδὲ*) *δεομένων*, i. e. *eorum, quae admoneri, omnino opus non ſit* (patriam puta & fratres). Nihil itaque in hoc loco, quod a conſueta, quam monſtraui, loquendi via recedat; nec puto, vsquam repertum iri: quidquid autem huius ſit, ei vel commoda interpretatione, vel emendatione, ſuccurrendum eſſe.

28. *Ὑπὲρ ὅσων ἂν ἐθέλῃς, κἀπὶ νοῦν ἄγει ——*] [Confer quae de modorum varietate notarunt *D' Oruill.* ad *Charit.* l. I. c. XII. p. 132. & *Lud. Abreſch*, Anim. ad *Aeſchyl.* l. I. c. XVI. p. 104.

τευομένῳ, καὶ δημοκρατίας, οὐδὲν ἀπαντήσεσθαι δυσχερὲς οἴει· τὸ μὲν καθ' ἡμᾶς ἄφες νῦν, εἰς δὲ σαυτὸν ἀτενὲς βλέψον, ὦ Στησίχορε, καὶ κατανόησον, οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων τὶς οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδόν σου βαδίσας, ἥψατο πολιτείας· ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατὰ σαυτὸν, οἷα μὲν πρὸ τούτων ἔπαθες, οἷα δ' ἐμέλλησας παθεῖν, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐχθρὸς ἦμιν ἐγώ. καί τοι καλόν γε, κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ

πάντα

36. **Καὶ κατανόησον.**] Male antecedentes editores maioris interpunctionis notam poſuerunt poſt *κατανόησον*, nulla habita interpoſitionis ratione. Voluit auctor, *καὶ κατανόησον (οὐ γὰρ,——ἥψατο πολιτείας) οἷα μὲν——ἔπαθες*, in loco verbi *κατανόησον*, repetiti poſt interpoſitionem, perſpicuitatis cauſa poſitis *ἀλλ' ὅμως λόγισαι——*. Mox *πρὸ τούτων*, ab interpretibus redditum *ante hac*, pro *ὑπὲρ τούτων* eſt, *πατρίδος* puta, *καὶ δημοκρατίας*. Vſum praepoſitionis, in Comm. ad *Homerum* variis locis notauit *Euſtathius*.

40. Κἂν *εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται π. τ. τ.*] *Stephanus* Th. L. Gr. t. III. 682. D. reddit *Licet res ad vota, fortunae benignitate, ſuccedant*; ſi ſententiam ſpectes, recte. Propria fere Stoicorum ſunt *εὔρους, εὔροια, εὐροεῖν*, in *εὐδαιμονίας* deſcriptione. vid. *Menag.* ad *Laert.* VII. §. 88. p. 298. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. II. §. 5. l. V. §. 34. & *Vpton.* Ind. *Arrian.* Epict. v. Εὐροέω. Generatim autem, *quidquid proſpere cedat, in eo εὐροῆσαι frequens eſſe ſolere*, docuit clariſſimus *Weſſelingius*, ad *Diod. Sic.* l. II. p. 156. l. 39. Εὔροιαν *πραγμάτων*, & ſimilia, dixiſſe *Polybium* & *Plutarchum*, idem oſtendit ibid. ad l. XX. p. 429. l. 75. Atque ad hanc rationem *Clearchi*, apud *Athenaeum*, l. XII. p. 524. C. verba, male diſtincta, accipio: Μόνον *δὲ νόμοις κοινοῖς πρῶτον ἔθνος ἐχρήσατο τὸ Σκυθῶν, εἶτα πάλιν ἐγένοντο πάντων ἀθλιώτατοι* (leg. *ἀγριώτατοι*, vid. *Strabon.* l. VII. p. 458. A.) *βροτῶν διὰ τὴν ὕβριν. ἐτρύφησαν μὲν γὰρ, ὡς οὐδένες ἕτεροι, τῶν πάντων εὐροίας* (vulgo, *ὡ. ο. ἕτεροι τῶν πάντων, εὐρροίας*) *καὶ πλούτου καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης*. Sicut autem *ὁ βίος, τὰ πράγματα*, cet. ſic ii ipſi, quorum, vt ait *Seneca*, ep. cxx. *Vita ſecundo defluit curſu*, *εὐροῆσαι* a Stoicis dicuntur. In Epict. *Arrian.* l. II. c. xix. p. 290. iungit *ἐλευθέρους, εὐροοῦντας, εὐδαιμονοῦντας*, & paſſim alibi. Conuenit noſtrum *κἂν εὐροῇ τις*. Alia longe virtute, puto, veteres *εὔρουν* & *εὔροιαν* dixerunt. Nota ſunt *Homerica*, *ποταμὸς ἐΰῤῥοος*, & ſimilia. vid. not. ad *Heſych.* v. Εὔροον, Ἐϋῤῥείταο & Ἐϋῤῥεῖος. Apud *Hippocrat.* Aphor. II. 9. quid ſit *τὰ σώματα εὔροα ποιέειν*, docet *Galenus*, notante *Foeſio*, Oec. Hipp. v. Εὔρουν. In l. VI. de Legg. p. 873. D. *Plato*, *τοὺς ἀστυνόμους*, vult, *ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας——ἐπιμελεῖσθαι*. & l. VII. p. 876. D. Ἡ *δὲ παιδοποιΐα*, inquit, *——δεκέτις ἔστω——, ὅταν εὔροια ᾖ τῆς γενέσεως· ἂν δὲ ἄγονοι——*. Ad flumen orationis idem tranſtulit, in Phoedr. p. 1216. E. Παρὰ *τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σὲ εἴληφε*. quem vſum, apud *Syneſium*, quoque notauit *Weſſel.* l. c. Reperitur quidem *εὐροεῖν* de *rebus ad voluntatem fluentibus*, in *Aeſchyli* Perſ. 603. Sed ab eo profectum eſſe, nedum iſta virtute, valde dubito. Verba haec ſunt: Ὅ*ταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι* Τὸν *αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης*. Vbi praeterquam quod *εὐροεῖν* iſta poteſtate ceteroquin antiquioribus incognitum fuiſſe videtur, id inprimis offen-

dit,

Digitized by Google

blicam gerenti, & populari ſtatu, nihil moleſti euenturum, putas: res noſtras mitte nunc, Steſichore, ac, tuimet ipſius contemplatione defixus, conſidera neque enim pro melioribus aliquis, neque viam ingreſſus aequiorem, attigit rempublicam: verum tamen reputa tecum, qualia pro his paſſus ſis, & qualia fuiſſes paſſurus, niſi talis hoſtis fuiſſem ego. Atqui pulchrum eſt, etiamſi probe fluant res alicuius, & ſecundis ven-

dit, quod, qui modo εὐροεῖν, mox, genere translationis mutato, οὐρίζειν dicitur ὁ δαίμων. Suſpicor verbum notius ΕΥΡΟΗι vnica litera praetermiſſa in minus noti ΟΥΡΙΣΗι locum ſubſtitum eſſe. tum autem elegans repetitio eſt verborum οὐρίσῃ & οὐριεῖν. Loca *Aeſchyli*, vbi id verbum, vt & copulatum ἐπουρίζειν, reperitur, in medium attulit clariſſimus *Lud. Abreſch*, Anim. ad *Aeſchyl.* l. I. c. xxx. p. 217. vid. etiam *Budaeus*, C. L. Gr. p. 850. & *H. Stephanus*, Th. L. Gr. tom. II. p. 1497. G. cet. Vnum Platonis locum pluribus hic deſcribi, non, vt opinor, aegre feret lector, ſi graui eum vulnere ſanatum a me viderit. Δεῖ ἄρα, (inquit Socrates, Alcib. II. p. 457. B.) καὶ πόλιν καὶ ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ὀρθῶς βιώσεσθαι, ταύτης τῆς ἐπιστήμης ἀντέχεσθαι ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα ἰατροῦ, ἤ τινος κυβερνήτου τὸν ἀσφαλῶς μέλλοντα πλεῖν. ὅσωπερ ἂν μὴ πρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς. ἄνευ γὰρ ταύτης, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, ἢ σώματος ῥώμην, ἢ καὶ ἄλλό τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ᾽ αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίγνεσθαι. Habes, ab ὅσωπερ ad τοσούτῳ, non niſi membra male iuncta, & quae nullo modo cohaerere poſſint. Certum eſt, inter ſe reſpondere ὅσωπερ & τοσούτῳ. tum autem ferri nequit ἂν μὴ πρότερον. pertinet enim ἐπουρίσῃ ad illa, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, κ. τ. λ. nec patitur id, vt interponatur ἄνευ γὰρ ταύτης. Scribo autem pro μὴ πρότερον, parua mutatione, λαμπρότερον, quando: ſi pro γὰρ ponetur γε, ſic ſaltem cohaerere verba poterunt: ὅσωπερ ἂν λαμπρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς, ἄνευ γε ταύτης (ἐπιστήμης), ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, —— τοσούτῳ μείζω, κ. τ. λ. Sed tum in verbis ὅσωπερ ἂν ——, vt antecedentibus apte iungantur, particulam γὰρ, vel ſimile, requiri, apparet; nec parum loci concinnitati obeſt illud ἄνευ γε ταύτης, ſic interpoſitum. Verbis igitur, ἄνευ γὰρ ταύτης ſolummodo transpoſitis, ſic a *Platone* ſcriptum fuiſſe, opinor: Ἄνευ γὰρ ταύτης (ἐπιστήμης) ὅσωπερ ἂν λαμπρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, ἢ σώματος ῥώμην, ἢ καὶ ἄλλό τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ᾽ αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίγνεσθαι. Vocabulum λαμπρότερον quin conueniat huic loco, nemo dubitabit, niſi neſciat, id cum de vento, tum de fortuna, viuendi ratione, aliis, frequenter vſurpari. Ipſa οὔριος καὶ λαμπρὸς ἄνεμος iunguntur a *Polyb.* l. I. p. 63. Sed in viam. Sicut εὐροεῖ, ſic alterum κατ᾽ οὖρον φέρηται, inferioris ſcriptorem aetatis prodit: ne dicam de ταυτολογία, quam iam, ſupra, notaui, ad ep. IV. p. 16. Solent quidem variae, e re nautica ſumtae, loquendi formae in fortunae ſucceſſus transferri a veteribus, vt a *Platon.* Legg. VII. p. 896. C. πάντα ἡμῖν κατ᾽ ὀρθὸν πλεῖ, *Anaxandrida*, apud *Athenaeum*, l. VI. p. 263. C. —— τὸν γὰρ οἴακα στρέφει Δαίμων ἑκάστῳ, aliis: ſed nihil ſimile noſtri. Diuerſa ſane ratione *Aeſchyl.* Sept. c. Th. 696. Ἴτω κατ᾽ οὖρον κῦμα κωκυτοῦ

πάντα ποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῇ τύχῃ. καὶ γὰρ σὺ νῦν αὐτὸς, οὔτε τύραννος Ἱμεραίων, οὔτε ἐχθρὸς πᾶσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἐν πολιτείαις καὶ φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτὸς, δι' οὓς ἐχθροὺς ἔσχες ἡμᾶς, κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν διὰ σὲ καὶ σοῦ στοχαζόμενος, ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατανοήσας, πόσα ἅττα πέπονθας ὑπ' αὐτῶν. εἰ δὲ βούλει, τὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα, κακὸν δὲ μηδὲν, μήτε μὴν ἀχαριστηθέντα, καθάπερ σὺ, σκέψαι· καὶ μάθοις ἂν, ὡς ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις τῶν κοινῶν ἀφέμενος, τῶν ἰδίων προέστηκεν· καὶ ὃς οὐκ ἄλλο τι οἴεται τὸ ἑαυτοῦ πράσσειν, ἀλλ' ἢ σκοπεῖν, ὅπως μάλιστα ἡσθήσεται.

ΑΡΙ-

τοῦ λαχὸν —— τὸ Λαΐου γένος. 860. Ἀλλὰ γδον, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον Ἐρέσσετ' —— & Perſ. 481. Ναῶν δὲ ταγοὶ —— Κατ' οὖρον —— αἱροῦνται φυγήν. E contrario, ad illud prope accedit hoc *Lucian.* tom. II. Tox. p. 514. Μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν (οἱ πολλοί). Eiusdem generis ſunt, cum quis ἐξ οὐρίας πλεῖν, vel τὰ πράγματα ἐξ οὐρίας φέρεσθαί τινι, ſimilia, dicuntur: quae in ſcriptis Graecorum citerioris aetatis, & Chriſtianorum obviae ſunt loquendi formae. Cum noſtro fere conuenit *Libanius*, ep. DLXXX. Ἀνάγκη τοὺς ἐμοὺς ἑταίρους ἐξ οὐρίων φέρεσθαι, τῆς Ἀθηνῆς λυσιτελοῦντα πεμπούσης ἄνεμον.

41. Μὴ πάντα ποιεῖν α. ἐπὶ τῇ τύχῃ] Redditur vulgo *fortunae committere*, vel ſimile, quod eſt, ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιεῖσθαι, vid. *Plutarch.* l. adu. Col. p. 1107. F. & *Lucian.* I. Piſc. 612. *Aretinus*, *Non omnia ad fortunae licentiam experiri.* Malo, *non omnia facere, cauſa fortunae.* De forma loquendi, πάντα ποιεῖν, vid. ad ep. XLVIII.

42. Ἀλλ' ἐν πολιτείαις καὶ φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτός] Scribendum fortaſſe ἐν πολίταις καὶ φίλοις. *Aeſchin.* ep. II. p. 206. B. ἀπεστερημένοις —— πολιτῶν καὶ φίλων. adde *Liban.* ep. LXXI. & DLII. Pro ὡς ἐ. αὐτὸς rectius legeretur ὡς ἐνόμιζες αὐτοὺς (φίλους), δι' οὓς, κ. τ. λ. ſed ſine MSS. hic quidem mutare aliquid nolo.

44. Κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας ——] *Graeca obſcura ſunt, nec plena opinor.* Haec *Naogeorgus.* Qui Phalarin fecerunt Latinum, nihil habent, quo eius expedias ſententiam. Interpoſitio non diſſimilis ei eſt, quam ſupra notaui, hac epiſtola. Iungenda ſunt, Καὶ σὺ νῦν αὐτὸς ...... λόγισαι κατανοήσας, ... Additur poſt interpoſitionem, vt ſupra, ἀλλ' ὅμως. Quae interponuntur, verba, κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν διὰ σὲ καὶ σοῦ στοχαζόμενος, de induſtria imperfecta reliquiſſe videtur auctor,

Digitized by Google

ventis ferantur a fortuna, non omnia facere ipſum cauſa fortunae. Etenim ipſe tu nunc, qui nec tyrannus Himerenſium, nec hoſtis omnibus, ſicut nos, ſed in ciuibus & amicis, vt eos putabas, propter quos hoſtes habebas nos; & ego quidem, ſi tyrannus non eſſem, cum facultate mihi nunc data de iis per te, & de te coniecturam faciam: verum tamen reputa apud animum, quanta paſſus ſis ab iis. Si vero vis, eum, qui a ciuibus bona quam plurima, mali nihil, ſit paſſus, cuique denegata gratia nulla, quemadmodum tu, conſidera: ac didiceris, hunc illum eſſe, qui publicis miſſis, priuatae ſuae rei praeeſt, quique nihil aliud ſuum agere putat, quam vt videat, quomodo maxime laetetur.

 XVIII. ARI-

auctor, ex iis quae ſubiiciuntur, ſupplenda. Cogitauit haud dubie hoc: *Κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν διὰ σὲ, καὶ σοῦ στοχαζόμενος, λογισαίμην κατανοήσας, πόσα ἄττα πέπονθα ὑπ' αὐτῶν. Equidem, ſi tyrannus non eſſem, quum facultate nunc mihi data de iis per te, ac de te, coniecturam faciam, cum animo meo reputarem, quanta paſſus ſim ab iis.* In interpretatione Latina orationem ad Graecum exemplum compoſui.

46. Πόσα ἄττα] Pro *πόσα* operarum vitio in ed. Baſ. ſcriptum *πάσα* infecit quoque Aurel. Pro *ἄττα* *Boyleus*, edit. Commelin. ſecutus, edidit *ἅττα*; male. vid. not. ad *Thomam M.* v. Ἄττα. Vocem ab antiquis Atticis, *Platone*, aliis, vſurpatam, multi ſophiſtarum mirum in modum affectarunt. ideo *συνεχὲς τὸ ἄττα* reprehendit in Lexiph. Sopolis, ap. *Lucian.* t. II. p. 346. Vid. *Reitz.* ad *Luc.* t. III. Rhet. Pr. p. 17. & auctores ibi citatos.

48. Ἀχαριστηθέντα] Auctor lexici rhetorici MS. quod, Pariſiis, in bibliotheca regia, deſcripſit *Ruhnkenius* meus, Ἀχαριστεῖν, inquit, *τέτακται μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἴσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν.* Quod priore loco ait ille, ſi ad citeriorum temporum ſcriptores Graecos referatur, verum eſſe, opinor. ita *Plutarch.* Adu. Stoic. p. 1068. D. *Heliod.* VIII. p. 386. alii. Alterum magis placuiſſe antiquis videtur. vid. not. ſupra, p. 13. atque ea virtute dictum hic quoque accipio, quia tanquam contraria ponuntur *ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα*, & *κακὸν δὲ μηδὲν, μήτε μὴν ἀχαριστηθέντα.*

50. Τὸ ἑαυτοῦ πράσσειν] In hanc ſententiam multi conueniunt philoſophorum. Inprimis conferri velim illud *Chryſippi*, e libr. IV. de Vitis, apud *Plutarch.* de Stoic. Rep. p. 1043. B. *Οἶμαι γὰρ ἔγωγε τὸν φρόνιμον καὶ ἀπράγμονα εἶναι καὶ ὀλιγοπράγμονα, καὶ τὰ αὐτοῦ πράττειν ὁμοίως.*

Digitized by Google

ιη΄. ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΩι.

Εἰ τὸ Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι παρ' ἡμῖν αἰχμάλωτόν ποτε γενόμενον, ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας, ὡς πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἡμέρως προσενεχθησομένου μου, πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. οὐ γὰρ ἀποδέχομαι κοινότητι ποιητὰς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν· οὐδὲ τοὺς εἰς ἔχθραν ἐμοὶ καταστάντας, ἀλλὰ τοὺς γενναίους τῶν ἐχθρῶν. σὺ δὲ κακὸς μὲν ποιητὴς, ἄναλκις δὲ ἐχθρὸς ὢν, καὶ κατ' ἀνδρείαν καὶ κατὰ δύναμιν ποιητικὴν Στησιχόρῳ σεαυτὸν προσεικάζεις. γνώσῃ δὲ τὴν τοῦ λεγομένου διαίρεσιν οὐκ εἰς μακρὰν, οὗ περὶ ὧν εἰς ἡμᾶς γρά-

52. ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΩι.] Refertur hic Ariſtolochus ab *Hieron. Raguſa* inter poetas Siculos, in Elog. Sic. n. XXXIII. Tragicum, ſed confictum a noſtro auctore, putat *Bentleius*, in Diſſ. de Ep. Phal. & Reſp. ad Boyl. Cenſ. XI. Hunc ſequitur *Fabric*. Bibl. Gr. vol. I. p. 669. Summum, nihil aliud effici ex hac epiſtola poteſt, quam poetam, ſed malum, fuiſſe, vid. not. infra, ad l. 54.

54. Ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας.] Silentio praetermittere ſcripturam antiquiſſimorum librorum, Lugd. A. & Angl. nolo, vbi eſt ἐπέρεισέ σε. idem habet Pal. omiſſo σέ. Quo fere fit, vt, in quibusdam libris, ſuſpicer, ſcriptum fuiſſe ἐπέῤῥωσέ σε — γράφειν: quomodo, ep. L. legitur, Τὰ πολιτεύματά σου ... Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς ... ἐπέῤῥωσε .. οὐδὲ βουλομένους τοὺς περὶ Κλ. ἀνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. &c, ep. LVII. — ἐπέῤῥωσας, μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ. Eliget lector, quod volet: ego cum pleriſque libris ſeruaui ἐπαίρει; de cuius verbi vi conſule *Ruhnkenium*, ad *Timaei* Lex. Plat. p. 87. Quod additur, κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας, quaſi proprio nomine tragoedias voluiſſet noſter, acceperunt omnes, qui hoc vſi ſunt loco. Tum autem iure merito a *Bentleio*, Diſſ. de Ep. Ph. XI. reprehenditur noſter, quod tragicum inducat, qui Phalarin, dum viueret, tragoediae fecerit argumentum. Opponit quidem *Boyleus*, in ſua Cenſura, (D. Bentl. Diſſ. vpon the Ep. of Phal. Exam.) p. 180. 181. antiqui temporis, quam putat, conſuetudinem; ſed quo exitu, videbis in *Bentleii* Reſp. ad B. Cenſ. XI. p. 160. Quamquam autem in illo facile aſſentior *Bentleio*, vocem τραγῳδίαν inter alia indicio eſſe operis commenticii, & Phalaridi falſo adſcripti: in tanta tamen rerum omnium ignoratione eius auctorem fuiſſe verſatum, non puto, vt, viuos etiam, opinaretur, argumento eſſe tragoediae poſſe. Quid ergo? non tragoedias, quae proprie dicuntur, cogitauit, ſed dira quaecunque, quae in Phalarin, tanquam crudeliſſimum tyrannum, cum tragico quodam verborum apparatu ſcriberet iſte Ariſtolochus; quo animo quoque ep. XCIII. Τὰ ἀποτελέσματα, inquit, σοὶ δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι. Forma loquendi ex eo fere genere eſt, cuius haec, apud *Achill. Tat.* l. VIII. p. 497. Καὶ ἐπὶ τοῦτο πάνυ δεινῶς ἐσχετλίασεν, τύραννον ἀποκαλῶν με, καὶ ὅσα κατετραγῴδησέ μου. quod hic verbis, id cum ſcripto factum ſignificare vellet noſter, non καταστραγῳδεῖν μοῦ, vel κατ' ἐμοῦ τραγῳδεῖν, ſed κατ' ἐμοῦ τραγῳδίας γράφειν dixit. Nec alia ratione accipiendum puto, quod legitur ep.

Digitized by Google

XVIII. ARISTOLOCHO.

Si Steſichoro, cum aliquando apud nos captiuus eſſet, data venia te effert ad tragoedias in me ſcribendas, quaſi ego omnes poetas clementer ſim tractaturus, multum a vero aberras. Neque enim communiter recipio poetas, ſed bonos e poetis, neque qui hoſtiliter ſe gerunt in me, ſed generoſos ex hoſtibus. Tu autem cum malus poeta, tum hoſtis imbellis, & fortitudine & vi poetica Steſichoro te aſſimilas. Cognoſces autem, quomodo id, quod dico, diſcriminetur, non longo poſt tempore, non ob ea, quae in nos ſcribis; omnium

ep. XCIII. Ἀλλ' ἔπη καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον. vbi, tametſi tanquam diuerſa carminum genera commemorari videantur ἔπη καὶ τραγῳδίαι, non aliae tamen cogitandae tragoediae ſunt, quam quas ſupra deſcripſi: ſiue τραγῳδίας per ſe poſitum ſic accipere, ſiue ἔπη καὶ τραγῳδίας, velis, pro ἔπη τετραγῳδημένα. Exſtant, niſi fallor, eiusmodi tragoediarum exempla varia in his ipſis Epiſtolis; vt inter alia, ep. XIII. Ἀπετραγῳδεῖν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον, πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι. Virtute diuerſa, ſed conſtructione non diſſimili, dictum, quod eſt in *Heliod.* l. II. p. 76. Σὺ δὲ καὶ διαπαθόντας ἡμᾶς, ἑτέραν καθ' ἡμῶν σκηνὴν Ἀττικὴν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τραγῳδήσουσα. In Theſmoph. 91. quod dicit *Euripides*, Ὅτι ἡ τραγῳδῶ καὶ κακῶς αὐτὰς (γυναῖκας) λέγω, eo morem hominis, tragoediis ſuis acerbius in genus muliebre inuehentis, reſpicit comicus.

57. Προσενεχθησομένου μου] Quod edidit *Boyleus*, προσενεχθησομένου, ad exemplum ed. Baſil. & Commel. eſt. reliqui libri recte προσενεχθησομένου. Μοῦ, praetermiſſum in ed. Baſ. & Boyleana, expreſſi, reliquos libros ſecutus. Loquendi rationem eandem habes, qua vtitur, apud *Suid.* v. Ἀναβολὴ, *Aelianus*; vbi Apollo & Iupiter ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρας Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη.

58. Τοὺς γενναίους τῶν ἐχθρῶν] E codd. Lugd. A. Angl. Pal. Burm. Med. C. & ed. Ven. repoſui τοὺς γενναίους τῶν ἐ. pro τοὺς γενναιοτάτους τῶν ἐχθρῶν, quod reliqui libri habent, adſcriptum quoque in marg. Lugd. A. & Angl. Dicitur, vt modo τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν, & ſimilia paſſim.

60. Γνώσῃ δὲ τὴν τοῦ λεγομένου διαίρεσιν οὐκ εἰς μακρὰν] Melius μεγίστην, ne coincidat cum οὐκ εἰς μακράν. BOYL. Editur vulgo Γν. δὲ τὴν ταχίστην τ. λ. διαίρεσιν, οὐκ εἰς μακράν. Quod *Boyleo* in μεγίστην mutandum videbatur, ταχίστην abeſſe malui, ſecutus Lugd. A. Angl. & Pal. Fortaſſe hoc, alteri interpretando adſcriptum, dein tranſiit in orationis contextum. *Xenoph.* Inſt. Cyr. l. V. p. 81. l. 7. Ἀμυνούμεθα τοὺς πολεμίους οὐκ εἰς μακράν· ἀλλ' ἐπειδὰν τάχιστα ἀφιστήσωνται κ. τ. λ. & ſic ſaepe alii, cum verbo futuri temporis. Quod ſubiicitur, περὶ ὧν εἰς ἡμᾶς γράφεις libri MSS. omnes habent, ſi a Med. A. receſſeris; vbi, ſicut in editis, π. ὧ. εἰς ἐμὲ γρ. Ven. tamen εἰς ἡμᾶς. Infra τῶν δραμάτων generatim dictum, vt ſupra τραγῳδίας, accipio, & id vſui ſcriptorum conuenienter quoque.

Digitized by Google

γράφεις, πάντων γὰρ ἂν εἴην ἀψυχότατος, εἰ καὶ τῶν σῶν ἐπιστραφείην δραμάτων, ἀλλ᾽ ὅτι τοιοῦτος ὢν ἐχθρὸς καὶ ποιητὴς τῶν αὐτῶν σεαυτὸν καὶ Στησίχορον ἀξιοῖς.

ιθ'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Νικοκλῆς ὁ Συρακούσιος, οὐκ ἀγνοεῖς δ᾽ ἴσως, ὃν λέγω, διὰ γὰρ ἐπιφάνειαν οἰκείαν, οὐκ ἔστι τῶν ἀγνοηθῆναι δυναμένων ὑπὸ Στησιχόρου, γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ μέγα προσφάτως καὶ περιττὸν ἐπιτέθειται πένθος. εἰκότως· ἔτυχε γὰρ τὴν αὐτὴν ταύτην ἀδελφιδῆν ἔχων καὶ γυναῖκα. οὗτος ὁ Νικοκλῆς, ᾔδει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὅσοις πρὸς ἀλλήλους κεχρήμεθα πόθοις, πέμψας πρός με Κλεόνικον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠξίου ὅπως σου δεηθείην ἔπαινον ἐν ποιήσει διαθέσθαι περὶ τῆς ἀνθρώπου. καὶ γὰρ, ὡς πυνθάνομαι Συρακουσίων, πᾶσάν τε τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτω σωφροσύνην αὐτῇ μαρτυρούντων, οὐκ ἔστιν ἀνάξιος ὑπὸ τοῦ σοῦ στόματος ὑμνηθῆναι. πεφύλαξαι μὲν οὖν γράφειν εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους, ἵνα μὴ δόξῃ σου τις ὠνίαν εἶναι τὴν ποίησιν· ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης, οὐδ᾽ αὐτὴ καθ᾽ ἡμᾶς, εἰς τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη. μὴ δὴ τὸ σύνηθές σου

τῆς

66. Νικοκλῆς ὁ Σ.] *Nicodum* per errorem vocat *Th. Fazellus*, de Rebus Sic. I. Dec. l. IX. 11. De argumento epiſtolae, vid. *Bentl.* Diſſ. de Ep. Ph. XV. & in Reſp. ad C. Boyl. p. 275. cet. In nominis Συρακούσιος ſcriptura variant, vt alibi, apud noſtrum, MSS. cum modo Συῤῥακούσιος, modo Συρακούσσιος, modo Συρακούσιος, ſcribatur. conf. *D' Oruill.* ad *Charit.* p. 591. 592.

68. Γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ μέγα πρ. κ. π. ἐπιτέθειται πένθος] Interpungunt vulgo ſic, Γ. ἀ. αὐτῷ, μ. *H. Stephan.* Th. L. G. t. III. 1497. „ Ex Phalaride, „ inquit, " affertur μέγα ἐπιτέθενται πάθος, pro *in magnum luctum incidit.* „ Qui locus ſi mendo caret, habet affi„ nitatem cum illo Homerico ἄλγεα καὶ „ στοναχὰς ἐπιθεῖναι. " Quod ſuſpicatur ille de mendo, haud dubie verum. Facile id elues, tranſponenda interpunctionis nota, hunc in modum: Γ. ἀποθανούσης, αὐτῷ μέγα πρ. κ. π. ἐπιτέθειται πένθος. quod ex eo genere eſt, cuius exempla iam dedit, ne alios nominem, *Bentleius*, Reſp. ad B. Cenſ. p. 176. Poteris etiam αὐτῷ; quando ἐπιτεθεῖται actiue accipiendum: alterum tamen malo, quod ita in omnibus libris legitur, ſola Baſil. ed. αὐτῷ habet, ac *Naogeorgus* reddit *uxore ſibi mortua.*

73.

enim timidiſſimus eſſem, ſi etiam tua curarem carmina: ſed quia talis hoſtis & poeta cum ſis, eiusdem pretii temet ac Steſichorum eſſe putas.

XIX. STESICHORO.

Nicocles Syracuſanus (non ignoras fortaſſe, quem dico: nam propter ſplendorem domeſticum non eſt ex iis, qui ignorari a Steſichoro poſſunt) mortua vxore, ingentem nuper percepit luctum; nec iniuria: habebat enim eandem illam neptem & vxorem. Hic Nicocles, (nouerat enim, quantò nos inuicem proſequamur amore) miſſo ad me Cleonico, fratre ſuo, voluit, precibus a te peterem, vt laudes mulieris verſibus mandares. Etenim, ſicut audio ex teſtimoniis, quae ei praebent Syracuſii, cum reliquarum virtutum omnium, tum ſummae quoque pudicitiae, non eſt indigna, quae tuo ore canatur. Cauiſti quidem in tuos homines ſcribere, ne quis opinaretur venalem eſſe tuam muſam: eſt autem, amicee fidelis, ne ipſa quidem de noſtris, quum fato conceſſit. Ne vero propoſiti tui obtentu preces meas auerſeris: neque

73. Ἔπαινον ἐν ποιήσει διαθέσθαι] Sic ep. LXVII. Πολὺν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας διατιθέμενοι. Vtriusque loci meminit, in Theſ. *H. Stephanus*. Quod pro διαθέσθαι habent Lugd. A. Angl. & Pal. διαφθείρεσθαι morari nolo. Paullo ante malo τὸν ἀδελφὸν αὑτοῦ. ſed libri omnes αὐτοῦ.

75. Μαρτυρούντων.] Sic MSS. omnes pro προσμαρτυρούντων, vt antea fuit editum.

76. Πεφύλαξαι, κ. τ. λ.] Vid. not. ad ep. XXII.

78. Ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης, οὐδ' αὕτη καθ' ἡμᾶς, εἰς τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη] Nihil hic vidit *Aretinus*. non multo melius interpres, in ed. Aurel. *Fidelis autem amicitia ne noſtra quidem in debitum eſt conuerſa & mutata.* rectius *Naogeorgus*: *Eſt autem, o fide amice, ne ipſa quidem noſtri ſeculi, opportune hinc digreſſa.* Hunc ſequitur *Boyleus*, praeterquam quod εἰς τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη conuertit, *ſed fato hinc diſceſſit.* Notae loquendi formae ἐς τὸ χρεὼν ἰέναι, ἀπιέναι, ἀπελθεῖν, cet. pro *mori*, *concedere fato*, quas diligenter explicuit *Leopardus*, Emend. l. VI. c. x. Negat noſter, Nicoclis vxorem eſſe τῶν κατὰ Στησίχορον, cum ſit fato functa. Per τοὺς κατὰ σεαυτὸν

τῆς γνώμης προβαλλόμενος, ἀποστραφῇς μου τὴν δέησιν· οὐδὲ
γὰρ

αυτὸν ἀνθρώπους, quod antecedit, & αὐτὴ καθ' ἡμᾶς, cum ſequatur εἰς τὸ χρ. ἀπηλλαγμένη, auctor reſpexiſſe homines, ſua & Steſichori aetate viuentes, poteſt videri. Sed obſtat ep. XXII. vbi, Steſichorum, ait, εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων ἐξενεγκεῖν μέλος, nolle. Neque enim *Boylei* temere accedo, τῶν ἔτι ζώντων legendum eſſe praecipienti. vid. ibi not. Quare generatim magis dictum accipio, τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους, de iis omnibus, in quos ſi carmen conſcriberet Steſichorus, venalis videri poſſet illius muſa. Eſt nimirum praepoſitionis κατὰ, in hac loquendi forma, tam diuerſa fere vis, quam diuerſae poſſunt diuerſos homines inter aut res intercedere rationes. Nec tantum οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι homines dicuntur noſtri ſaeculi, vel noſtra aetate viuentes, ſed, etiam ii, qui ſiue patria, ſiue vitae ratione, ſiue ſtudiis, ſiue alio modo nobiſcum poſſunt componi. In *Luciani* t. III. Rhet. Praec. p. 12. iunguntur οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τις, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά τι ξένον Φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. vbi recte redditur *de noſtro genere aliquis*. Sed exempla paſſim obuia: tametſi in iis reddendis ſaepe peccatur ab interpretibus. In *Platonis* Apol. p. 24. C. quod ait Socrates, ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ, accipio, quaſi ſe ῥήτορα fateatur, cum accuſatoribus ſuis non comparandum, ſed iis δεινότερον λέγειν; vt opus non ſit, οὐ expungi, quod voluit *Muretus*, Var. Lect. l. III. c. XVI. Noſtra verba, quemadmodum reddenda puto, Latina feci. Cum inter τοὺς κατὰ Στησίχορον ἀνθρώπους merito referri poſſe videretur Nicoclis vxor recens mortua, vt in altera epiſtola XXII. aperte dicitur ille, εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων ἐξενεγκεῖν μέλος noluiſſe; non ſine conſilio ambiguitatis, in aliam ſententiam parumper conuerſa loquendi forma, excepit auctor Cleariſtam, negauitque, eam eſſe καθ' ἡμᾶς, quum fato eſſet functa, ne quid petere a Steſichoro videretur, quod eius inſtituto contrarium ſciret eſſe. De verbis autem, ἔστι δὲ πιστὴ φιλότης, κ. τ. λ. ſcribitur in omnibus libris ἔστι δ' ἡ πιστὴ φιλότης, praeterquam in Lugd. B. vbi pro δ' ἡ legitur δὲ, & Lugd. C. vbi δέ. illud quoque in margine ſui exemplaris adſcripſerat *Hemſterhuſius*. Conſuetae loquendi formae ſunt ὦ φιλότης, ἐμὴ φιλότης, & φιλότης, blande aliquem compellantis; neque repudiarem noſtrum ἡ πιστὴ φιλότης, ſi id conſtructionis Graecae ratio pateretur. Atticum quidem eſſe pronunciabunt viri docti plerique omnes, qui de caſus primi loco quinti vſu ſunt commentati: ego vero ne Graecum quidem. Quare non dubito, cum Lugd. C. pro δ' ἡ ſcribere δὲ, quia antecedit μέν. tum autem πιστὴ φιλότης non alia ratione dicitur, atque ἐμὴ φιλότης, cet. Atqui, in compellationibus, primum loco quinti caſus vſurpari, ſiue hunc illi ſimilem efferri ſaepe ſolere, abunde oſtenderunt viri docti. vid. prae ceteris, qui quam breuiter, tam vere, de hoc vſu pronunciauit, *Valckenarium* noſtrum, in not. ad *Eurip*. Phoen. p. 449. Sed quod vulgo a doctis eodem referri ſolet, cum nomini iunctus articulus ὁ certiſſimo primi caſus indicio eſt, id alius longe generis eſſe, puto: tametſi ab *Euſtathio*, ad Odyſſ. Γ. p. 1469. l. 60. aliis, in eodem loco habentur *Sophocleum* ὦ Αἴας pro ὦ Αἶαν, & *Ariſtophanea* ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας pro ὦ παῖ καὶ ὦ Ξανθία. Quod falſum eſſe, abunde declarant diligentius inſpecta exempla ſcriptorum: cum nusquam caſus primus cum articulo ὁ, ſicut ille vocandi, per ſe poſitus reperiatur, ſed ſemper ſibi adiunctum verbum habeat, quo cum ſit conſtruendus; neque id promiſcue loco quinti caſus per ſe poſiti, ſed tum demum, quum ſiue honore, ſiue aetate, ſiue quocunque modo, ſuperior inferiorem alloquitur, vel inter amicos & pares; quando oratio minus directa modo familiari

ta-

enim par eſt, Phalarin, quum petat a Steſichoro, repulſam pa-

tatis, modo contemtionis, ſimilemue conficit ſignificationem. Cernitur iſta differentia cum alibi, tum in *Euripid.* Hecub. 428. vbi Polyxena, poſtquam directa oratione, quam parentum reuerentia poſtulabat, matrem ſalutauerat, v. 426. Χαῖρ' ὦ τεκοῦσα —, interpoſitis Hecubae verbis, dein addit Ὅ τ' ἐν Φιλίπποις Θρῃξὶ Πολύδωρος κάσις, ſc. χαῖρε. addo, abſente fratre, caſui quinto vix locum fuiſſe. Vt nec, in reliquis huius generis exemplis primum loco quinti poni, magis putandum eſt, quam quartum in illo *Platonis*, in Ion. p. 361. init. Τὸν Ἴωνα χαίρειν. πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; quod Socratis eſt, Ionem familiariter ſalutantis: vt quoque in his *Plat.* Conuiu. p. 1174. B. Τῶν οὖν γνωρίμων τις ὄπισθεν κατιδών με, πόῤῥωθεν ἐκάλεσε, καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει, ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; & in Hipp. Mai. p. 1245. B. Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Quibus non diſſimile illud Gnathaenae, quod *Machon* habet, apud *Athen.* l. XIII. p. 580. D.—ὦ πρὸς τῶν θεῶν, Μειράκιον ὁ καλὸς, φησὶ, πόσου ἵστης, φράσον. vbi vulgo male diſtinguitur & ſcribitur, ὦ πρὸς τῶν θεῶν Μειράκιον, ὁ καλὸς, φ. πῶς ἵστης, φρ. Increpantis eſt, in *Plutarch.* Symp. IX. p. 738. A. Οὐδὲν σὺ τῷ Κάδμῳ βοηθεῖς ὁ Βοιώτιος. Indignantis autem & contemnentis, quod, referente *Laertio*, l. II. p. 139. §. 102. Diodoro obiecit Metrocles Cynicus, Σὺ ὁ σοφιστὴς οὐκ ἂν τοσαύτην ἔσχηκας μαθητῶν, εἰ λάχανα ἔπλυνες. Plura huius generis in comoediis & tragoediis, nec non apud *Platonem*, *Lucianum*, alios, obuia mitto. Pertinent huc porro *Platonis*, in Menex. p. 516. B. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόθεν Μενέξενος; & clarius addito articulo, *Lucian.* tom. III. Enc. Dem. p. 491. Θερσαγόρας ὁ ποιητὴς πεῖ δὴ καὶ πόθεν; *Aeſchyl.* Choeph. 573. & 655. Ποδαπὸς ὁ ξένος; *Lucian.* tom. II. Lexiphan. p. 317. Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. *Heliodor.* l. IV. p. 168. Ὁ δὲ, χαῖρε, εἶπεν, ὦ Καλάσιρι καὶ ἄκουε — ἀνέστρεφον ἀθρόον καὶ Θεαγένης, ἔλεγον, ὁ καλὸς, ἀλλ' οὐχ ἑωράκειν. & alia multa, ab interpretibus male accepta vulgo, in quibus partim intelligendum χαῖρε, partim verbum εἶ, vel ἦλθες, vel ſimile, prout ſententia poſtulat. Tametſi in nonnullis etiam verbo tertiae perſonae locus eſt; vt, in citato *Aeſchyli* loco, Ποδαπὸς ὁ ξένος, forte praeſtat intelligi ἐστί. In *Euripidis* Bacchis, 644. Pentheus cum Bacchum conſpiceret, nec directa oratione prae ira dignaretur, ſic ad eum: Ἔα, ἔα, ὁ δ' ἐστὶν ἀνήρ. τί τάδε; πῶς προνώπιος φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς, ἔξω βεβώς; Clarius *Ariſtophanes*, in Acharnenſ. v. 242. vbi, cum antecedat, v. 241. Πρόϊθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος. mox, oratione magis etiam obliqua, additur Ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω· id eſt, *Xanthias phallum erigito*; non, vt vulgo accipitur, *Tu, ſerue Xanthia, phallum erige.* Add. Au. 1627. Ὁ Τριβαλλὸς οἰμώζειν δοκεῖ σοι; quod vulgo ſic cum ſcholiaſta accipiunt viri docti: *Heus tu Triballe, an plorandum tibi videtur?* Sed ipſa locutionis ratio docet, ὁ Τριβαλλὸς primum caſum eſſe, qui pertineat ad δοκεῖ; reddendum autem: *An Triballus tibi plorare videtur?* cuiusmodi oratio, ad deum barbarum, Herculis perſonae accommodata valde. Non diſſimile hoc *Luciani* eſt, tom. II. Icarom. p. 752. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; Sufficerent haec, niſi eſſent loca quaedam, quae ſententiae obeſſe noſtrae videantur, verbo explicanda ante, quam ad Phalarin reuertar. Vt, quae citat *Euſtathius*, l. c. ex *Ariſtophanis* Ran. v. 40. ὁ παῖς, &. 273. ὁ Ξανθίας. nec non, quod in eiuſdem comici Eccleſ. v. 128. eſt, ὁ Περιστίαρχος. Sed, horum non aliam, atque reliquorum omnium, rationem eſſe, ipſa loca, diligentius inſpecta, declarant. Sic enim comicus, v. 40. 41.

γὰρ εἰκὸς ἀτυχῆσαι παρὰ Στησιχόρου Φάλαριν αἰτησάμενον· οὐχ᾽ ὅτι χάριτας ὀφείλεις ὑπέρ τινος, ἀλλ᾽ ὅτι τὴν πεπιστευμένην δόξαν ἀξιοῦμεν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθῆναι. δὸς δή μοι προφανῶς χάριν τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀφθόνως, αἰτουμένῳ μὲν, ἃ δώσεις, εἰς ἐμαυτὸν, ληψομένῳ δὲ εἰς φίλον. λοιπὸν, εἴγε νένευκας ἐπὶ 85
τὴν χάριν, Κλεαρίστην, καὶ Συρακουσίαν τὸ γένος, Ἐχεκρατίδου πατρὸς, ἀδελφιδῆν, οὗ γεγράφαμεν, καὶ γυναῖκα, ἐκκαίδεκα

ΔΙ. Ὁ παῖς. ΞΑ. Τί ἐστιν; ΔΙ. Οὐκ ἐνεθυμήθης; ΞΑ. τὸ τί; / ΔΙ. Ὡς σφόδρα μ᾽ ἔδεισε. Sed verba Bacchi, illis Xanthiae, vt in comoediis fieri ſolet, ſemel atque iterum interrupta, plena haec ſunt: Ὁ παῖς οὐκ ἐνεθυμήθης, ὡς σφόδρα μ᾽ ἔδεισε; Secundus locus, v. 275. (Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἤ Ξανθίας; / ΞΑ. Ἰαῦ. ΔΙ. Βάδιζε δεῦρο. ΞΑ. Χαῖρ᾽, ὦ δέσποτα.) Bacchi eſt, Xanthian ſeruum tumultuarie vocantis, qui, quum dicere inciperet, Ὁ Ξανθίας βάδιζε δεῦρο, non conſpecto Xanthia, ſubito abrupit orationem, interpoſitis ποῦ Ξανθίας; ſc. εἶ vel ἐστὶ, & eo audito mox, ἤ Ξανθίας; ſc. εἶ vel ἐστὶ, *an Xanthias es?* quo vociferante ἰαῦ, tandem ſententiam inceptam, Ὁ Ξανθίας, perfecit, additis verbis βάδιζε δεῦρο. Sic nimirum loqui herum decebat: ſecus longe mox ſeruus, dum illum ſalutat, Χαῖρ᾽, ὦ δέσποτα· quod herum reuerentis eſt. In Eccleſ. 128. (Ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν. / Πάριτ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν) interpoſitis verbis, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν, reliqua ſic cohaerent: Ὁ Περιστίαρχος πάριτ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν. Nec alia ratio eius eſt, quod in *Meleagri*, in Antipatrum, epigrammate, inter Carmina Sepulcralia edito a *Reiskio*, n. 620. legitur, Ἀ στάλα· quod tametſi pro quinto caſu accepit, in Vann. Crit. p. 141. *D'Oruillius*; tamen, poetam, puto, maiore interpoſitione facta, coniungere voluiſſe, Ἀ στάλα (σύνθημα τί σοι, κ. τ. λ.) Ἦ ῥά γε — Κρύπτεις. Reſtat minime omnium ſilentio praetermittendum, quod ex *Arriani* Epict. l. II. p. 255. adfertur a doctis: Εἶτα λέγομεν, Κύριε ὁ θεὸς, πῶς μὴ ἀγωνιῶ; vbi manifeſto primus caſus ὁ θεὸς voci κύριε iunctus, loco quinti eſt: neque enim hic rem expedias, vt, in *Homerico* φίλος ὦ Μενέλαε, Il. Δ. 189. & ſimilibus; vbi φίλος quintus caſus non minus ac Μενέλαε. At non animaduerterunt, *Arrianum*, hoc in loco, imitatum Chriſtianos eſſe, ſeu Iudaeos, quos vocat, p. 214. quorum formula ſolemnis haec: Κύριε ὁ Θεὸς, aeque atque illa Κύριε ἐλέησον. ibid. p. 203. de qua vid. *Vpton.* in ind. in *Arr.* Epict. v. Κύριός εἰμι. Altera eſt in *Ioannis* Apoc. XI. 17. Εὐχαριστοῦμέν σοι, κύριε ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ. &, ibid. c. XV. 3. XVI. 7. Eſt autem ibi ὁ θεὸς pro ὦ θεὲ, aeque atque in Euang. Luc. XVIII. 11. Ὁ θεὸς, εὐχαριστῶ σοι, & ſimilia multa, in libris ſacris obuia: in quibus, neglecta Graecae conſtructionis ratione, illam Hebraeae, interpretibus Alexandrinis probatam, ſecuti ſunt ſcriptores, dum Hebraeum ה per articulum ὁ expreſſerunt. Neque enim exemplum vllum in idoneo ſcriptore Graeco, nedum Attico, reperiri opinor, in quo ſine verbo, quo cum poſſit conſtrui, per ſe caſus primus pro quinto ſit poſitus: cum e contrario in exemplo Graeco Alexandrinorum interpretum longe plurima inveniantur; praeſertim, ſi ab hiſtoricis, vbi pauciora ſunt, receſſeris. Quo etiam fit, vt, iis ipſis in locis, vbi memoratae con-

pati; non, quod gratiam pro aliquo debes, ſed quod conceptam opinionem volumus a te confirmari. Gratificare vero palam mihi ingenii tui opus prolixe, petenti quidem, quae dabis, meo, accepturo vero amici, nomine. Ceterum, ſiquidem ad gratificandum propenſus es, depinge Cleariſtam, eamque genere Syracuſiam, patre Echecratide, neptem eius, quem ſcripſimus, & vxorem, ſedecim annos

N viro

conſtructionis Graecae apparet forma, Hebraei potius, quam Graeci, ſermonis indolem ſpectari debere, putem: vt in illo, ibid. apud *Luc.* v. 13. Ο᾿ θεὸς ἱλάσθητί μοι: quod, ſi ad Graecae linguae regulam, ſupra traditam, exegeris, parum reuerentis Deum erit, & a perſona precantis alienum; ſin vero interpretum Alexandrinorum morem ſpectaueris loquendi, nihil habebit, quod non apte quadret. atque eadem ratio ſimilium exemplorum in N. T. De reliquis dictum abunde, vt intelligat lector, quo iure, noſtro in loco, ſcripſerim ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης: cum enim, quod ibi eſt, verbum ἔστι alio ſpectet, nullo modo per ſe ſtare primus caſus, ἡ πιστὴ φιλότης, poteſt.

85. Εἶγε νένευκας ἐπὶ τὴν χάριν, Κλεαρίστην.] In libris omnibus ſic ſcriptum inueni: nec aliter editi. vt ſententia fiat perfecta, in locum, quem inter voces χάριν & Κλεαρίστην vacuum reliquerat Lugd. B. reſtituendum γράφε. Ipſum illud, de quo hac epiſtola agit, carmen reſpiciens noſter, ep. XX. Ε᾿πεστείλαμεν, inquit, Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους, περὶ τοῦ ἐλεγείου, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα, ὡς χρὴ γράφειν. de eodem, infra, hac epiſtola, ἐπιπνευσθεὶς δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ᾿ ὧν κατέχῃ θεῶν. & ep. XXI. Καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ηὐδοκίμησεν. De forma orationis, conferri poterit, quod inter carmina *Anacreontea* legitur, n. XXVIII. Α῎γε, ζωγράφων ἄριστε, Γράφε, ζωγράφων ἄριστε, Ρ῾οδίης κοίρανε τέχνης, Α᾿πεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω, Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην· Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον, κ. τ. λ. quo in loco per bene *H. Stephanus* Ρ῾οδίης repoſuit pro ῥοδέης. eidem, pro κοίρανε, quod quidam legendum putant, τύραννε, probatum licet ab ingenioſiſſimo *Fabro*, minus aptum huic loco exiſtimanti, non inuitus accedo. Suſpicor, poetam ſcripſiſſe Ρ῾οδίης κάρανε τέχνης. Vocis κάρανος veſtigia cernuntur, cum in nominibus, Κάρανα, Τρικάρανον, de quibus geographi, tum in verbo καρανῶσαι, quod, aliquoties ab *Aeſchylo* vſurpatum, pro τελειῶσαι, κεφαλαιῶσαι, iam obſeruauit doctiſſimus *Lud. Abreſch.* Anim. ad *Aeſch.* l. II. p. 460. Eiusdem tragici, in Eumen. 186. eſt, Α᾿λλ᾿ οὐ καρανιστῆρες ὀφθαλμώρυχοι Δίκαι — *Eurip.* in Rheſo, 817. — καρανιστὴς μόρος. Quin ipſum κάρανος exſtat in *Xenophont.* Hell. I. p. 257. l. 1. vbi ille ex epiſtola, regio ſigillo ſignata, haec adfert in medium: Καταπέμπω Κῦρον κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἀθροιζομένων· additque Τὸ δὲ κάρανον ἔστι κύριον. Vt poetae loco idem accidiſſe videatur, quod paſſim aliis, cum forma verbi notior in minus notae locum ſit ſubſtituta. De genere loquendi, praeter *T. Fabrum* conſule *Salmaſium*, ad Dedic. Stat. Reg. Att. p. 116, 117. Cum noſtro porro compone, ex *Anacreonteis*, od. XXIX. Γράφε μοι Βάτυλλον οὕτω, κ. τ. λ. & alibi. Atque ſic γράφε aliquoties *Lucianus*, in Imagin.

Digitized by Google

δεκα συνεζηκυῖαν ἔτη, τριακοστὸν δὲ ζήσασαν· δυοῖν παίδων μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς. τὰ μὲν κεφάλαια τῶν ὑποθηκῶν ταῦτα. ἐπιπνευσθεὶς δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ᾽ ὧν κατέχῃ θεῶν· καί σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν ἡ Μουσῶν συγγένεια κοσμήσειεν ἄλλαις τε ὑμνῳδίαις, καὶ τῇ νῦν ὑφ᾽ ἡμῶν εἰς Κλεαρίστην ἐπεσταλμένῃ.

κ΄. ΝΙΚΟΚΛΕΙ.

Ἐπεστείλαμεν Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους περὶ τοῦ ἐλεγείου, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα, ὡς χρὴ γράφειν. ὁ δὲ ἄσμενος ἡμῖν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπιδώσειν ὑπέσχετο, παραμυθίαν ἴσως ἡγούμε-

88. *Δυοῖν παίδων μητέρα*] Editum ante *δυεῖν παίδοιν*. ſed MSS. omnes *δυοῖν*. de altero *παίδοιν* non conueniunt. quod tamen ſcripſi, *παίδων* eſt in Lugd. A. C. Angl. & Marg. Ald. conf. not. ad ep. VIII. l. 40.

89. *Τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς*] *Vita functam morbo* reddit *Aretinus*; *mortuam ex corruptione*, *Naogeorgus*. Alii *tabem* ſubſtituunt: quam bene, nolo diſputare. haud dubie cogitauit noſter, *corruptionem fetus*, ſeu *abortionem*. Quo in loco *διαφθορὰ* & *διαφθείρειν* a veteribus medicis vſurpata fuiſſe, pluribus exemplis, docet *Foeſius*, Oec. Hipp. v. *Διαφθορή*. Quod *Hippocrati*, variis in locis, eſt *διαφθείρειν τὸ ἔμβρυον*, vel *τὸ παιδίον*, a *Plutarcho*, Lac. Inſt. p. 242. C. *διαφθείρειν τὸ βρέφος* dicitur. quo fit vt, in *Timaei* Lex. Plat. v. *Ἐξαμβλοῦν*, ſcribendum, ſuſpicer, *διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος*, in loco eius, quod legitur *δ. τὸ κατὰ γαστρὸς διαφθορός*. Sic *βρέφος* pro fetu in *Plutarchi* l. V. de Plac. Phil. p. 906. E. & clarius, de Stoic. Repugn. p. 1052. E. *Τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι νομίζει, καθάπερ φυτόν*. Plane, vt in *Timaei* loco, *Etymologus M.* v. *Ὄμφαλος*, *Τὸ βρέφος, κατὰ γαστρὸς ὄν*.

90. *Ἐπιπνευσθεὶς*] Scripſi, vt eſt in Lugd. A. C. & Angl. *ἐπιπνευσθεὶς* pro *ἐμπνευσθεὶς*, vt in reliquis libris. vid. not. ad ep. XIII. l. 33. *Longin.* *περὶ Ὕψ.* ſect. XIII. p. 98. *Ὑφ᾽ ὧν ἐπιπνεόμενοι καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοὶ τῷ ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει.* Similiter, *οἱ ἐξ ἔρωτος ἐπίπνοι*, Plat. Conv. p. 1180. B. atque ita *Conon*, Narr. XXXIII. ap. *Photium*, p. 442. *Ὁ δὲ Βράγχος ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπίπνους μαντικῆς γενόμενος.* Alterum tamen eſt apud *Clement. Alex.* Strom. I. p. 309. D. *Ἀλλ᾽ οἱ μὲν προφῆται — ἐμπνευσθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου.* & aliis in locis. *Lucian.* op. tom. III. Diſſ. c. Heſ. p. 246. *Ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα.* ante tamen ibid. p. 244. *ἡ τῶν Μουσῶν ἐπίπνοια* eſt; vt *ἐπίπνοια θεῶν*, in *Plat.* Legg. V. p. 846. C. & alibi, ibid. adde *Plutarch.* Amat. p. 758. E. De re vid. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* or. I. p. 18.

91. *Καί σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν ἡ Μουσῶν συγγένεια* —] Meminit huius loci *Berglerus*, ad *Alciphron.* l. I. p. 250. vbi plura huius generis adfert in medium. addo vnicum *Plutarchi*, Symp. VI. p. 692. D. *Ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν*

viro iunctam, trigeſimum vero aetatis ingreſſam, duorum liberorum matrem, mortuam ex abortione. Atque hae ſummae argumentorum: adſlentur vero tibi ſingulae partes picturae, a quibus poſſideris deabus: ac ſacrum tuum & poeticum caput Muſarum cognatio cum aliis cantibus ornet, tum eo, de quo nunc ſcripſimus, in Cleariſtam.

XX. NICOCLI.

Scripſimus Steſichoro, ſicut petebas, de epitaphio, & argumentum, ſicut ſcribi oportet, dedimus. Is autem lubens, nobis ingenii ſui opus ſe largiturum, ſuſcepit, ſolatium for-

λὴν τὴν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν χωμάτων ὑποκορίζεσθαι.

95. Περὶ τοῦ ἐλεγείου] Acerbius in ſophiſtam noſtrum inuehitur *Bentleius*, Diſſ. de Ep. Ph. XV. quod idem carmen modo *ἐλεγεῖον*, vt hic, modo *μέλος* & *μελῳδίαν*, vt ep. XXI. vocat: nam *μέλος*, quum de *Steſichoro* ſermo fiat, *odam* ſonare *lyricam*; a quo plane diuerſum *ἐλεγεῖον*. *Boyleus* Phalaridis ſui cauſam male defendendo effecit, vt, quod voluit *Bentleius*, imprudenti lectori re vera videri poſſet ille *aſinus ad lyram*. v. *Boyl.* Cenſ. p. 107. cet. & *Bentl.* Reſp. p. 278. Ego, tametſi in illo aſſentior *Bentleio*, in ipſo argumento huius & ſubſequentis epiſtolae aliquid ineſſe a perſona Phalaridis alieni; in verbis tamen nihil eſſe puto, quo ſtuporis arguas auctorem. Cum carmen, quod petierat a Steſichoro, *ἐλεγεῖον* dixit, voluit haud dubie *epitaphium* aliquod in Cleariſtam, ſiue id conſcriberetur imparibus numeris, ſiue aliis. Idem autem quum *μέλος* & *μελῳδίαν* vocat, non opus eſt, carmen lyricum cogitemus: cum quoduis carminum genus etiam ſic ſoleat appellari; id, quod tum fit, cum praeſertim harmoniae muſicae rationem habent ſcriptores: nam, eo in loco propria eſſe *ῥυθμὸς* & *μέλος*, abunde docent muſici antiqui. vid. *Ariſtoxen.* Harmon. & alios. Teſte *Heraclide*, ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἐν μουσικῇ, *Plutarchus*, de Muſ. p. 1132 B. οὐ λελυμένην, ait, εἶναι τῶν προειρημένων τὴν τῶν ποιημάτων λέξιν, καὶ μέτρον οὐκ ἔχουσαν, ἀλλὰ καθάπερ Στησιχόρου τε καὶ τῶν ἀρχαίων μελοποιῶν, οἳ ποιοῦντες ἔπη, τούτοις μέλη περιετίθεσαν. & ibidem, C. τὸν Τέρπανδρον, ἔφη, κιθαρῳδικῶν ποιητὴν ὄντα νόμων, κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτιθέντα, ᾄδειν ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Similiter μελῳδεῖν habes apud *Athenaeum*, l. XIV. p. 620. vbi *Chamaeleo* dicit, μελῳδηθῆναι οὐ μόνον τὰ τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, ἔτι δὲ Μιμνέρμου καὶ Φωκυλίδου. Sic μελοποιεῖν eſt in *Plutarchi* l. c. p. 1134. A. καὶ ἄλλος δ᾽ ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος, καλούμενος Κραδίας, ὅν φησιν Ἱππῶναξ Μίμνερμον αὐλῆσαι. ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεῖα μεμελοποιημένα οἱ αὐλῳδοὶ ᾖδον. & mox, ib. ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. Tranſiit inde vox ad quaeuis carmina, modis iuncta muſicis, ſiue tibia, ſiue lyra, ſiue quocunque alio inſtrumento canerentur;

nec

μενος ἔσεσθαί σοι τοῦ πένθους τὴν σοφίαν. ἡ μὲν οὖν συμφορὰ δυσπαρηγόρητος, καὶ βαρυτέρα, ἢ ὥστε λόγοις ἐπικουφισθῆναι, ἐπεὶ διττοῖς ᾠκειωμένος ὀνόμασιν ἐνὶ χρόνῳ περὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ. ἀδελφιδῆς τε γὰρ ὁμομητρίας, καὶ γυναικὸς ἀγαθῆς ἀπενοσφίσθης, κάλλει μὲν ἐξοχωτάτης, σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ᾽ ἑαυτὴν ἐώσης τόπον· ὡς ἐκπέπληγας, καὶ πανταχόθεν ἀπέγνωκας σεαυτοῦ, καὶ τὰς ὀλοφύρσεις, οὐ μεταποιούμενος καὶ τοῦ σώζεσθαι, προσποιῇ. χρὴ δὲ μὴ βαρύτερον φέρειν, ἢ δυνατὸν ἐνεγκεῖν, τὴν τύχην. οὐ γὰρ ἀρετῆς τοῦτό γε ἄξιον, εἰ πρὸς τὸ πένθος ἀπαλλάξεις σαυτὸν, καὶ χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ. ἀλλ᾽ ἄγε, ὦ Νικόκλεις, μικρὸν ἀπὸ τῆς ἀνίας μεταστραφεὶς σκέψαι τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπων βίον, οἵᾳ καθήρμοσται τάξει.

nec aliud ſaepe ſonat, atque *cantus* Latinorum; vt ſaepe in *Plutarchi* libello citato. *Ariſtoteles*, de Rep. l. VIII. c. v. p. 454. Οἱ Λάκωνες, inquit, *δύνανται κρίνειν ὀρθῶς—τὰ χρηστὰ, καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν*. vid. inprimis *Max. Tyr.* Diſſ. XXVIII. §. 3. Cum igitur, quod modo *ἐλεγεῖον* dixerat, mox *μέλος* appellet noſter, nihil obſtat, quo minus accipiamus, de *ἐλεγείῳ*, quod a Steſichoro fingat ille in Clearistam factum, *μεμελοποιημένῳ*, vel muſicis iuncto modis, ſiue re vera elegiam cogitare, ſiue epitaphium, velis, alio verſuum genere conſcriptum, ſiue denique *ἔπη*, qualia Steſichorum teſte *Heraclide*, l. c. vidimus pro more lyricorum ſui temporis, *μεμελοποιηκέναι*.

98. Τὴν *σοφίαν*.] i. e. Poeſin. A poetis enim tradita erat omnis veterum ſapientia. Unde aït *Horat.* de Art. Poet. —*fuit haec ſapientia quondam*. BOYL.

100. Ἐ'πεὶ *διττοῖς ᾠκειωμένος ὀνόμασιν—περὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ*] Quod in edit. Ald. eſt, *ᾠκειωμένοις* expreſſerunt dein omnes, qui *Phalarin* ediderunt; haud dubie male. Quamquam enim, *ᾠκειωμένα ὀνόματα* reſpectu ejus, quod ſubiicitur, *ἀδελφιδῆς τ. γ. ὁ. καὶ γυναικὸς*, dicere potuit noſter; habet tamen ſententia, quod, aliud requiri, clare oſtendat. Ne dicam, *ἀνιᾶσθαι*, cum tertio caſu, vbi de perſonis, vt hic, ſermo fiat, minus apte iungi; *ταυτολογία* inepta eſt, *διττοῖς ὀνόμασι περὶ ἑκατέρου ἀνιᾶσθαι*; vbi, cum praecedat *διττοῖς*, plane redundat *περὶ ἑκατέρου*. Quare ſcripſi *ᾠκειωμένος*, praeeuntibus MS. Burmanniano & editione Ven. deficientibus autem reliquis MSS. Notus verbi *οἰκειοῦσθαι* vſus, quando mentio *συγγενείας* fit. Inde varie translatum, & de quacunque coniunctione poni ſolitum, inprimis philoſophis placuiſſe videtur. ſic ſaepe, in Epict. *Arrian.* *Plutarch.* *Laert.* *Iamblich.* alii. Cum iis autem, vt paſſim, ita in hac praeſertim epiſtola, loquitur noſter. Διττοῖς *ᾠκειωμένος ὀνόμασι, κ. τ. λ.* ex eo genere eſt, quod notauit, in not. ad *Euripidis* Phoen. v. 415. *Valckenarius*; vbi cum noſtro conferri, velim, *Sophocleum*, ex Antig. v. 53. Ἔ'πειτα *μήτηρ, καὶ γυνὴ, διπλοῦν ἔπος*. Addo *Demoſth.* de Halon. p. 67. extr. Ὅ'τι *δι᾽ ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων, ὁποτέρῳ ἂν χρῆσθε ὑμεῖς, ἕξετε τὸν νῆσον, ἄν τε λάβητε, ἄν τε ἀπολάβητε*. & *Lucian.*

Digitized by Google

fortaſſe ratus fore tibi luctus, ſapientiam. Calamitas enim vero inconſolabilis eſt, & grauior, quam quae leuari oratione poſſit, quoniam, duobus conciliatus nominibus, vno tempore, de vtroque contriſtaris: nam & nepte a matre, & coniuge optima, priuatus es, pulchritudinis eminentiſſimae, pudicitiae vero tantae, vt nulli mulieri ſecundas poſt ſe relinquat. Quam obſtupeſcis, ac deſperas, atque eiulatus, poſthabita ſalute, adſciſcis. Oportet non grauius accipi, quam poteſt ferri, fortunam. Neque enim hoc virtute dignum, ſi ad luctum temet conficies, & in caſum inſanabilem deiicies. Quin age, Nicocles, parumper a triſtitia conuerſus, conſidera aerumnoſam hominum vitam, quo cohae-

cian. t. II. Amor. p. 419. Δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν ἐξῖσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Quod in Act. Apoſt. I. 15. eſt, ὄχλος ὀνομάτων alius generis eſt; cui, in veteri Graecia, ſimile, exemplum, vix puto, inuentum iri.

2. Οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γ. μ. ἑ. ἑ. τόπον] i. e. Quae ſecundas habet, longe ab illa, quae prima eſt, diſtat, eodem fere ſenſu, quo dicit *Virgil. Proximus huic, longo ſed proximus interuallo.* BOYL.

4. Καὶ τὰς ὀλοφύρσεις οὐ μεταποιούμενος κ. τ. σ. π.] Ante Boyl. omnes, praua interpungendi ratione decepti, coniunxerunt ὀλοφύρσεις μεταποιούμενος, & τοῦ σώζεσθαι προσποιῇ. nec aliter diſtincta verba in Burm. De conſtructione nolo diſputare, cum ipſa ratio doceat, iungenda eſſe τὰς ὀλοφύρσεις προσποιῇ, & οὐ μεταποιούμενος καὶ τοῦ σώζεσθαι: quare in interpungendo edit. Angl. ſecutus ſum. Quid in hoc loquendi genere ſit μεταποιεῖσθαι, docet *Suidas*, dum Μεταποιοῦμαι, inquit, γενικῇ, φροντίζω. &, Μεταποιεῖσθαι, ἀντιποιεῖσθαι. Loca veterum indicauit *Ruhnkenius*, not. ad *Timaei* L. Pl. p. 129. addo tantum, e noſtro, ep. CXI. Τινὲς ὁσιώτατα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κάτεσχον, ἐφ' ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο. & ep. LIV. μὴ — μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια. De altero, προσποιεῖσθαι cum quarto caſu, iam egerunt *Budaeus*, & alii, v. inprimis *Abreſch.* Dil. Thuc. p. 358. & 815.

6. Ἐνεγκεῖν τὴν τύχην] Burm. & editi libri omnes τὴν ψυχήν. ſcripſi τὴν τύχην, ſententia id poſtulante. de crebra verborum τύχη, ψυχὴ & τέχνη permiſtione, in libris MSS. paſſim critici; nec deſunt, in his Epiſtolis exempla, de quibus ſſ. ll. Adſcribam tantum dictum *Palladae*, ex Anthol. l. I. c. XIII. n. 9. Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς, Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει. Similia plura collegit, ad *M. Anton.* l. III, §. 4. p. 96. *Gatakerus.* Noſter, hac ipſa ep. extr. Λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν. vid. ep. LV. & ibi not.

9. Οἵᾳ καθήρμοσται τάξει] Fuit, qui mallet οἵᾳ κ. λήξει; cui non valde diſſimile hoc *Max. Tyr.* Diſſ. IV. p. 37. Ὦ Ζεῦ, καὶ θεοὶ, — οἷον τοῦτο τὸ ζῶον τῷ δεῦρο τόπῳ καὶ βίῳ ἐγκατεστήσατε; ac nota confuſio vocum τάξις & λῆξις in MSS.

Digitized by Google

τάξει. γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς, καὶ ταῦθ᾽ ὅταν ἀνύσῃ, τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας. τερατώδη ἡγούμεθα τὸν βίον τοιοῦτον ὄντα, παρ᾽ ὅσον οὐδὲν ἐφιέμενοι πείσεσθαι κάκιον ἠλπίκαμεν. καὶ τὸν τελευτήσαντα οἰκτιζόμενοι, ὅστις πρῶτος ἄπεισιν, οὐκ ἄποθεν ἑπόμενοι τούτου, λελήθαμεν ἑαυτοῖς ἐπιῤῥίπτοντες τὰ δάκρυα. αὕτη δίκη ἀνθρώπων, Νικόκλεις, καὶ ἐπὶ τοιούτῳ τέλει ἅπαντες ἀναστρεφόμεθα, οὐδέ ἐστιν, ὃν

τινα

MSS. vid. comment. ad Callimachi hymn. in Iou. 8. Nihilominus praeſtat haud dubie τάξει, quod aptius cum verbo καθήρμοσται iungitur; vt, apud *Iamblich.* de Myſt. Sect. II. c. vi. l. 22. ὃ πᾶν ταῖς καταδεεστέραις ἐναρμόζει τάξεσιν. Loquitur autem, in tota hac epiſtola, cum Platonicis inprimis noſter, & quidem τάξιν hic reſpicit ἀνθρωπίνην, qua, coelo demiſſus, & corpore conſtrictus, homo tanquam hoſpes in terris verſetur. Iſta virtute paſſim a philoſophis commemorantur τάξις θεῶν, τάξις δαιμόνων, &c, quae reliquis inferior eſt, τάξις ἀνθρώπων, vel ἀνθρωπίνη. Vnum *Laertii* locum adſcribam, e l. III. §. 44. vt, quod ibi legitur, epigramma per viam emendem: Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος, Ψυχὴ δ᾽ ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων. Sufficit τάξιν μακάρων dici, ac plane redundat ἀθανάτων. Scribendum itaque opinor ψυχὴ δ᾽ ἀθάνατος τ. ἔ. μ. Ipſe *Laert.* in ſuo epigr. ibid. §. 45.—Ἀσκληπιὸς ἔστιν ἰητὴρ Σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων. Atque haec quidem, quantum ſufficit ad confirmandum vulgatum τάξει, conſentiente quoque MS. Barn. Quamquam autem loca quam plurima in ſcriptis veterum ſunt, in quibus vtrumque, & λῆξις, & τάξις, locum poſſit habere, vt, niſi plurium librorum conſenſus rem conficiat, difficulter dicas, vtrum ſit anteferendum: inueniuntur tamen, vbi praeſtare λῆξις pro eo, quod vulgatur, τάξις videatur. Sic, in *Lucian.* t. II. Amor. p. 424. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν ἢ δικαιοσύνης,—αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει; malo εἰλήχασι λῆξιν, vt, ibid. p. 4—οὐδ᾽ ὅσα τὴν ὑγρὰν καὶ ὕδατος εἴληχε λῆξιν.—que ita *Plat.* Crit. p. 1100. E. Ἥφαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηνᾶ φύσιν ἔχοντες,—μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον.—ἄνδρας δὲ ἀγαθοὺς ἐμποιήσαντες—ἐπὶ νοῦν ἔθεσαν τὴν τῆς πολιτείας τάξιν. Non magis τάξιν fero in *Ariſtid.* Or. in Iou. t. I. p. 7. vbi, καὶ Ἀπόλλων ἀνθρώποις χρησμῳδεῖ,—Καὶ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται. Ἀθηνᾶ τε Ἐργάνη Διὸς γνώμῃ ταύτην εἴληχε τὴν τάξιν, καὶ Ἥρη γαμηλία—. Oratio enim poſtulat ταύτην εἴληχε τὴν λῆξιν, & hoc referendum ad Ἐργάνη. vt miniſterium Mineruae aſſignatum intelligatur. Antea, ibid. p. 4. virtute parumper diuerſa, λήξεις τοῖς γεννηθεῖσιν ἀποδιδούς, & dein τὰς λήξεις εὑρισκόμενοι. Recte tamen, ibid. p. 5. τῆς δὲ ἐξ αὐτῶν (θεῶν) προνοίας οὐδὲν πλέον, ἢ ἄνθρωπον, μετέχειν ἐποίησεν· πανταχοῦ σώζων τοῖς γένεσι τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν τάξιν οὐκ ἀνόητον ἀξιῶν εἶναι. Scripſi ἀνόητον, male, vt opinor, in ἀνόνητον mutatum a *Sam. Iebb.* Opponuntur τῆς ἐκ θεῶν προνοίας μετέχειν & ἀνόητον εἶναι, vt fere apud *Xenoph.* Memor. I. p. 421. l. 31. Οὐ δὲ Κριτόβουλον ἐνόμιζες εἶναι τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων μᾶλλον, ἢ τῶν ἐραστῶν, καὶ τῶν προνοητικῶν μᾶλλον, ἢ τῶν ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων; vbi pro ἐραστῶν lego ἀκρατῶν· nam, vt ait, *Xenoph.* Mem. IV. p. 471. l. 20. ἐναντία σωφροσύνης καὶ ἀκρασίας ἔργα ἐστίν

Plu-

ſeat ordine. Innaſcitur quisque infinitis malis, quibus defunctus quum ſit, ex mercatu requieſcit aerumnarum: iucundam vero ducimus vitam, quae talis ſit, quatenus nihil morte nos paſſuros peius ſperamimus. & mortuum miſerantes, qui primus abit, non eminus ſequentes hunc, inſcii in nosmet effundimus lacrimas. Ea lege homines ſumus, Nicocles, & talem ob exitum omnes educamur, neque eſt, quem rerum

Plura mitto; ne nimius videar in his eſſe. Loci autem *Callimachei* memor, non poſſum, quin hac occaſione eum adſcribam, ſi forte commoda emendatione priſtinum ei decus reſtituere poſſim: Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον. τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίνασ λάξιν. De vltimis; recte *Bentleius* pro σφὶ corrigit σφε, quod valde probatum a politiſſimo *Erneſtio* lubens amplector. Sed vitium ineſt adhuc in verbis ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θ. & quidem, vt ſuſpicatus eſſe videtur *Erneſti*, in Διὸς; quod ex ſimilitudine antecedentis Διὸς ortum, ab hoc loco plane alienum. Cum enim in eo eſt, vt cauſam reddat poeta, cur reges ſibi delegerit Iupiter, non apte dicuntur Διὸς βασιλῆες. Mendum elues fortaſſe, ſcribendo δ' ἴδες, & hunc in modum interpungendo: Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ἐπεὶ δ' ἴδες οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον, τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λάξιν. i. e. *A Ioue vero reges ſunt. Quoniam autem nihil vidiſti regibus diuinius, ideo etiam eos delegiſti tibi pro ſorte.* Particula δὲ poſt ἐπεὶ hic non minus, atque in reliquis, quae habet poeta, neceſſaria. τῷ καὶ reſpondet antecedenti ἐπεί. Sententia autem perſpicua & clara eſt.

11. Τῆς τοῦ πανηγύρεως ἀ. ἐπιδημίας.] Teſte *Laertio*, l. VIII. §. 8. Pythagorae eſt ad Leontem, τὸν βίον ἐοικέναι πανηγύρει. *Ciceronis* de eo verba meminere plures. Pythagorae dictum reſpexit *Menander*, cuius verba vid. in Fragm. ex Ὑποβ. n. 7. Ea partim ex aliorum, partim ex mea coniectura, ſic ſcribo: Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, / Ὅν φημὶ, τοῦτον, καὶ ἐπιδημίαν. Κνω / Ὄχλος, ἀγορὰ, κλοπαὶ, κυβεῖαι, διατριβαί. *Menandrum* ante oculos habuit *Greg. Nazianzen.* in Tetraſtichis, Πανήγυρίν με νόμιζε τόνδε τὸν βίον. locum deſcripſi ex *Menagii*, ad *Laert.* l. c. Obſeruat. Propius ad noſtrum accedit alterum ἐπιδημίας, cui ſimilia ex *Marc. Aurel.* & *Seneca* dedit, ad *Menandr. Clericus.* Addo ex Dial. de Mort. quae inter *Aeſchin.* Socr. III. eſt, §. 3. Ὅτι τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος. Communem, quem hic tangit auctor, philoſophorum vſum loquendi ſecutus eſt noſter. In *Platonis* Phaed. p. 51. B. Socrates ſuum e vita deceſſum ἀποδημίαν ſibi προστεταγμένην vocat. atque ita *Theophylact.* ep. XXIV. ἐπὶ μακρὰν ἀποδημίαν οἱ τεθνηκότες ἐστάλησαν.

12. Τερπνὸν ἡγούμεθα] Legitur vulgo Τερπνὸν δὲ ἡ. quod editioni Aldinae debetur. Ven. ſane & MS. Burm. δὲ non habent. quare id omiſi. Videtur hic diſſolutum maluiſſe auctor.

14. Απατῶμεν ἑαυτοὺς ἀ.] i. e. Fallimus nos ipſos pietatis ſpecie: re vera enim nobis dolori eſt, non amici defuncti mors, ſed noſtrae mortalitatis recordatio. BOYL.

16. Οὐδέ ἐστιν, ὃν τινα τῶν γινομένων ἀ. ὑ. χρ. τ.] i. e. Omnes pari modo morti debemur, nec quisquam eſt, qui quaſi poſſit de duna prae aliis ſorte. BOYL.

τινα τῶν γινομένων ἕτερον ὑποδέξεται χρῆμα τυραννικώτερον μοῖρα τοῦτο παντὸς ἀνθρώπου ὑπ' οὐδενὸς γοητευόμενον. ὁρᾶς ἐμὲ τὸν μόναρχον, ὃν πάντες ἄνθρωποι βιαιότατον ἀποφαίνονται, ταύτης, οὐδὲ ἂν με δεινότερον κηρύξωσιν οἱ νῦν ὄντες, οὐκ ἂν περιγενοίμην· οὐδὲν γὰρ τῶν παρ' ἡμῖν χαλεπῶν ὑποστήσεται, ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι. εἴθε δὲ ἐπὶ τοιούτῳ ἐτύχομεν μοναρχίας, οὐχ ὅπως ἑαυτῶν ἀπωσώμεθα τοὺς μόρους, ἡμᾶς μὲν γὰρ ἴσως καὶ πρὸ μοίρας ἀξίους φαίη τις ἂν εἶναι ἀπολέσθαι, καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀξίωσιν οὐδ' αὐτοὶ ἐναντιούμεθα· ἀλλ' ἵνα τῶν ἐπιεικεστάτων, καὶ ὡς ἐπὶ μήκιστον ἀξίων ζῆν, ἐπέχομεν τὰ τέλη. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν, ἠπίως χρὴ φέρειν· οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδὲν περαίνονται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκός· αὐτὴν δὲ τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα, ἡσθεῖσαν δὲ ἐφ' οἷς ἔχαιρεν ἐκεῖνος, ἄχθεσθαι καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, οὐ μὰ

τὸν

21. Οὐδὲν γὰρ — ὑποστήσεται] Reddidi *ſubſiſtet*, ſc. τὴν μοῖραν. de hoc verbo vid. *Drakenb.* ad *Liu.* l. IV. c. XXXIX. §. 4.

22. Ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι] Aliud eſt τὸ χρεὼν, aliud χρεὼν, ſine articulo verbo iunctum infinito. Ac de illo quidem ſupra, ad ep. XIX. l. 78. addi poterit *Gatak.* ad *M. Aurel.* L. IV. p. 136. Differentiam horum notauit *Moſchopulus*, cuius verba iam citauit *Leopardus*, Emend. l. VI. c. X. Τὸ χρεὼν ὅτε μὲν μετ' ἄρθρου τίθεται, ὄνομά ἐστι μονόκωλον, χωρὶς δὲ τοῦ ἄρθρου ἐπίῤῥημα, χρεὼν γάρ ἐστι τόδε τι γενέσθαι λέγουσιν —. Conuenit autem vſus ſcriptorum quorumcunque, ac formae loquendi conſuetae ſunt, *Platoni*, *Herodoto*, & optimo cuique, χρεών ἐστι, vel χρεὼν, λέγειν, ποιεῖν, ἰέναι, cet. Sufficiat vnus *Euripidis* locus, Alceſt. 27. Φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών. In *Xenophontis* Hellen. VII. p. 362. l. 4. quum veram emendationem viderit *H. Stephanus*, ὡς χρεὼν ἰέναι αὐτοὺς εἰς Θετταλίαν — pro eo, quod vulgo eſt, ὡς χρεὼν εἴη αὐτοὺς ἐ. Θ. miror, ei placere potuiſſe ὡς χρεὼν ἄγοι αὐτοὺς ἐ. Θ. quod ne Graecum quidem. Noſtro in loco vſus loquendi poſtulat alterutrum, aut ὅταν χρεών ἐστι τελευτῆσαι, aut, ſine τελευτῆσαι, Ὅταν ἔνι τὸ χρεών. quorum hoc fortaſſe auctoris eſt. Nihil tamen, diſſentientibus libris, mutare volui.

29. Ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, ἢ. ἀ. σ. ὁ. κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μ. εἰκὸς, κ. τ. λ.] Haec in editis & Burm. ſic leguntur: Ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, ἐ. ἀ. σ. ὁ. κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσαι μὲν εἰκὸς αὐτὴν τὴν πλεῖστα μὲν ἐ. τ. ἀ. Quae horum in loco repoſui, ex emendatione ſummi *Hemſterhuſii* ſunt, qui, ad *Lucian.* t. I. D. Mort. p. 352. In *Phalaridis*, „ inquit, ep. 144. (XX.) „ ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ

αἴσθοι-

rum, quae fiunt, alia ſuſcipiet tyrannica magis: fatum hoc omnis hominis, nullius praeſtringendum praeſtigiis. Vides me, principem, quem omnes violentiſſimum declarant: hoc, ſi vel atrociorem, qui nunc viuunt, me praedicarent, nullo modo mihi ſubiicerem: nihil enim eorum, quae apud nos dira ſunt, ſubſiſtet, ſed abimus, vbi inſtat fatum. Vtinam vero in hoc obtineremus principatum, non vt a nobis depelleremus mortem, (nos enim fortaſſe, ante diem etiam, dignos aliquis dixerit eſſe, qui pereamus, & contra hanc opinionem ne ipſi quidem repugnamus) ſed vt aequiſſimorum & vita longiſſima dignorum retardemus exitus. Quoniam vero illud in nos, non nos in illud tyranni conſtituti ſumus, leniter ferri, oportet; non ſolum propterea, quod fruſtra fiunt lamenta, ſed etiam, quod illius manes, vbi ſenſerint, tanto te moerore contabeſcere, contriſtari veri ſimile eſt, eamque, quae plurimum exhilarauerit maritum, delectata

O ve-

„ *αἴσθοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ* (vel *αὐτήν τε*) „ *τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα*, &c. eum in modum ſi verba nulli „ interpretum intellecta leui manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. “ De verbo *κατασμύχεσθαι* vid. ibid. tam copioſe, quam docte, diſſerentem *τὸν πάνυ*. *Τὸν ἐκείνης δαίμονα* dixit noſter ad exemplum Stoicorum, & Platonicorum, quorum hac de re nota ſententia. vid. *Menag.* ad *Laert.* l. VII. §. 88. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. II. p. 69. *Bergler.* ad *Alciphron.* l. I. p. 79. Integram ſententiam conferri velim cum *Plutarch.* de Conſ. ad Apoll. p. 121. F. *ὡς γὰρ οὐδὲ συμβιῶν ἡμῖν ἡδέως ἑώρα κατηφεῖς ὄντας οὔτε σε, οὔτε τὴν μητέρα, οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν, καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ. ἀνδρὸς οὖν*, κ. τ. λ. Addi poterit *Lucian.* t. II. de Luct. p. 934. & *Liban.* Ep. DCCCLXXVIII. extr. Similia e Latinis notauit *Broekhuſius*, ad haec *Propert.* l. I. el. I. v. 8. *Tu manes ne laede meos*, cet.

32. *Ἄχθεσθαι κ. ἑ. τ. θ. οὐ μὰ τὸν δία μόνον, ὅτι, κ. τ. λ.*] Quod in editis & Burm. eſt, *ἄχθεσθαι .... οὐ ... μόνον σὺ*, in eo non minus, atque antecedenti, concinnitatem deſidero: ac manifeſtum eſt, excidiſſe particulam *ὅτι*, vt reſpondeat *ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη*, κ. τ. λ. ſicut antea dixerat noſter, *οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδὲν περαίνονται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα*, κ. τ. λ. Interpoſui itaque *ὅτι*; quod etiam Latine expreſſerunt interpretes. Sententiae non diſſimilia ſunt, quae in *Xenophontis* Inſt. Cyr. l. VII. p. 110. l. 6. leguntur; vbi, mortuo Abratama, eiusque vxore luctu plane confecta, Cyrus, *ἀπῄει, κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτι ὄψοιτο.*

Digitized by Google

τὸν Δία μόνον, ὅτι σὺ τοιαύτης ἀπεσφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός· ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος, οὔτε μόνος, τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πράως φέρειν, εἰ καὶ μὴ δι' ἐμὲ ἑτοίμως πρὸς θάνατον ὑπὸ ποικίλων ἔχοντα συμφορῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰσότητα τῆς φύσεως· ὅτι πᾶσι κοινὸν τοῦτο, κἂν σφόδρα περιφόβως ἔχωσί τινες, καὶ τοῖς μὴ λίαν ἀχθομένοις πλεῖστα συμβέβηκεν ἀπολαύειν τοῦ βίου.

κά. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Τῶν μὲν ἐπὶ Κλεαριστῇ μελῶν πολλή σοι καὶ μεγάλη χάρις ἀποκείσεται. καὶ γὰρ ἐπέδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, καὶ ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ὑπερφυῶς συνηνέχθης· καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ηὐδοκίμησεν, οὐ παρ' ἐμοὶ μόνῳ, ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στησιχόρου, ἀλλὰ καὶ τοῖς συνακούσασιν Ἀκραγαντίνοις, πολλοῖς γενομένοις. εἴσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, οὐδ' ὅσοι νῦν εἰσιν, ἀλλ' ὅσους ὁ μεθ' ἡμᾶς οἴσει βίος· ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ ταύτης σου τῆς ποιήσεως χάρις, ὡς ἔφην, ὀφείλεται ὑπ' ἐμοῦ· κεχάρισαι δὲ διὰ

41. Τῶν ἐ. Κ. μελῶν] Vid. ad epiſtolam antecedentem, princ.

42. Ἐπέδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν] *Summam dediſti operam in iis, quae a te petii.* i. e. in iis argumentis, quae in ſuperiori epiſtola tibi propoſui. BOYL. Sententiam, quam non aſſecutus eſt *Boyleus*, recte expreſſerunt reliqui interpretes. Dicitur ἐπέδωκας σαυτὸν ε. ἃ. π. vt, ep. XX. τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπιδάσειν.

45. Ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στ.] Silentio praetermittere nolo, quod eſt in Lugd. B. ἄγαμαι τῆς τοῦ Στησιχόρου ποιήσεως, quamquam correctoris eſſe videtur, qui, cum inſolentius dictum putaret ἐπὶ πᾶσιν ἄγαμαι τ. Σ. illud, ex iis, quae infra leguntur, huc translatum, ſubſtituerit. Vt vt eſt, ſententia minus apta erit, niſi receptam vulgo ſcripturam retineamus. Dicitur autem ἄγαμαι ἐπὶ πᾶσι, vt, apud *Suid.* v. Ἀγασθέντος, Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει, &, Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμεινε τρεῖς ἡμέρας. Conſuetam conſtruendi rationem verbi ἄγαμαι pluribus illuſtrarunt duumuiri eximii, *Ruhnkenius*, ad *Tim.* Lex. Pl. p. 5. & *Pierſonus*, ad *Moer.* p. 1. eandem tetigit quoque

vero ſit, quibus gauderet ille, grauari etiam in morte, non, per Iouem ſolum, quod tu tali priuatus ſis vxore, ſed quod illa tali orbata ſit viro. Quum igitur nec primus, nec ſolus, tali affectus ſis calamitate, reputa, res humanas patienter ferendas eſſe, ſi vel minus propter me, quem ad mortem paratum multiplices reddiderunt calamitates, at ſaltem propter naturae aequalitatem: quod omnibus commune hoc, etiamſi valde metuant quidam; iisque, qui non valde grauantur, plurimum licet frui vita.

XXI. STESICHORO.

Pro cantibus in Cleariſtam multa tibi magnaque habebitur gratia. Etenim, ad quae hortabar, temet praebuiſti, partesque ſingulas diſpoſuiſti ſupra quam dici poteſt apte: & forma picturae miram retulit laudem, non apud me ſolum: ego enim omnia Steſichori admiror; ſed, qui vna audiuerunt, Agrigentinos, qui multi fuerunt. Intelligent autem, non qui nunc audiuerunt, nec quotquot nunc ſunt, ſolum, ſed quotquot poſtera feret aetas. Ac pro hoc quidem carmine tuo gratia, ſicut dixi, a me debetur: gratificatus ve-

que ſummus *Valckenarius*, not. ad *Herodot.* l. IV. p. 315. cui, quin placitura ſit, quam, in pulcherrimo Suſpicionum Specimine, c. 1. p. 6. nuper propoſuit doctiſſimus *Eldikius*, in *Herodoto* emendatio, Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ χρέωνται, vix dubito.

47. Εἴσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ π. ἀ.] Locus corruptus; ſi pro ἔσονται legas αἰνέσονται conſtabit ſenſus. BOYL. Libri omnes habent ἔσονται. Verum haud dubie eſt, quod ad marginem ſui exemplaris adſcripſerat ὁ πάνυ *Hemſterhuſius*, εἴσονται. intelligi poteſt χάριν, ex antecedentibus repetendum. Dixerat ante τῶν μὲν ἐπὶ Κλ. μελῶν πολλή σ. κ. μ. χάρις ἀποκείσεται. huic reſpondet εἴσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, —— ἀλλ' ὅσους, κ. τ. λ. ac tandem ſubiicitur ratio; κεχάρισαι δὲ διὰ τ. ἑ. ᾠ. τοῖς τε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις, κ. τ. λ. Fortaſſe tamen per ſe poſitum εἴσονται eſt *intelligent*, *cognoſcent*. Formam loquendi, Atticis vſitatam, tetigit Cl. *Valckenar.* not. ad *Eurip.* Phoen. p. 92. In verbis, οὐχ οἱ —— ἀλλ' ὅσους, omiſſum μόνον. Similia exempla iam *Boſius*, &, ante eum, alii dederunt, vid. *Valcken.* l. c. p. 501.

Digitized by Google

διὰ τῆς ἐμῆς ἀξιώσεως τοῖς τε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις καὶ ταύτην τὴν μελῳδίαν. περὶ δὲ ἐμοῦ, καὶ τῶν ἐμῶν, τοιοῦτον γάρ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐδήλους, πρὸς ἑταιρείου Διὸς, καὶ κοινῆς ἑστίας, μηδὲ ἐν ποιήσει, μήθ' ὡς κακός τις ἐγενόμην, μήθ' ὡς ἀγαθὸς, ἐπιμνησθῇς. ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας· γεγράφθω δὲ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ, εἴτε βελτίων τῆς κατεχούσης ἐν ἀνθρώποις δόξης, εἴτε καὶ τοὐναντίον ὑπείληπται.

κβ'. ΠΕΛΟΠΙΔΗι.

Οὔτ' ἂν ἐγὼ γράψαιμι πρὸς Στησίχορον περὶ ὧν ἀξιοῖς, οὔτ' ἂν ἐκεῖνος ἐπινεύσειεν, εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων ἐξενεγκεῖν μέλος, εἰ καὶ γράψαιμεν ἡμεῖς. ἀπόχρη δέ μοι χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐπὶ τῇ Νικοκλέους γυναικὶ ποίησιν. εἰ

δέ

53. Μηδὲ ἐν ποιήσει] Sic ſcripſi cum Lugd. A. Pal. & Marg. Ald. nec abit multum Lugd. B. vbi μηδὲ ἓν ποιήσει. reliqui habent, vt editi, μηδὲ ἓν ἐν π. Si ſcriberetur μηδὲν vna voce, ferrem facile: nunc offendit ἓν, additum fortaſſe ab alio, qui putaret μηδὲ, non repetitum, ſtare non poſſe; quod falſum eſſe docuit iam *Bergler.* ad *Alciphron.* l. I. ep. XXII. p. 132.

53. Μήθ' ὡς κακός τις ἐγενόμην] Libri tam editi, quam MSS. omnes habent ὡς κάκιστος ἐγενόμην, & eo deterius etiam Lugd. A. κάκιστον. Melius paullo Marg. Lugd. A. & Angl. ὡς κακὸς ἐγενόμην. in quo reuera nihil eſt, quod reprehendas; & recte cohaerent μήθ' ὡς κακὸς, μήθ' ὡς ἀγαθός. Aliud tamen latere puto, in κάκιστος, & quidem κακός τις, quod, aptum valde huic loco, recepi. Sic, σχέτλιος εἶ τις noſter, ep. LXXXVIII. & alibi. Sciunt eruditi, quae ſit in ſimilibus particulae τις ratio. Inſpici poterunt *Schraderi* noſtri, viri doctiſſimi, Animadu. ad *Muſaeum* p. 133. Addo ſolummodo *Diphili*, apud *Athenaeum*, l. II. p. 35. D. de Baccho, fragmentum, ſic corrigendum: —ὡς ἡδύς τις εἶ, Ὃς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος· Τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπείθεις γελᾶν— Vulgo pro Ὃς τὸν — ποιεῖς ſcribitur Ὅταν — ποιῇς. De ſententia auctoris noſtri; non valde diſſimilis eſt ei, quod, de Octauiano, habet *Sueton.* c. LXXXIX. extr. vbi vid. *Caſaub.*

55. Γεγράφθω δὲ Φ.] Sic ſcripſi cum pleriſque libris. Δὲ, omiſſum in Lugd. B. tranſiit in καὶ in Lugd. C. vt quoque edd. Ven. Ald. & Commel.

56.

ro es, meo rogatu, & qui nunc ſunt, & erunt, hominibus hunc etiam cantum. De me, meisque rebus; tale enim aliquid, literis tuis, declarabas, per ſodalitium Iouem communesque lares, ne in carmine quidem, neque quam ſim malus, neque quam bonus, mentionem feceris. Abſonum enim meum nomen eſt propter fortunam. Eſto vero Phalaris inſcriptus in ipſo Steſichoro, ſiue opinione, quae inter homines inualuit, melior, ſiue etiam contrarium, reputatur.

XXII. PELOPIDAE.

Neque ego ad Steſichorum ſcriberem de iis, quae petis, neque ille annueret in aliquem non amplius viuentium edere cantum, ſi vel ſcriberemus nos. Sufficit vero mihi, beneficium accepiſſe ab eo, poema in Nicoclis vxo-

 rem.

56. Εἴτε καὶ τοὐναντίον] Interpoſui καὶ, cum codicibus optimis, Lugd. A. C. Angl. Pal. a reliquis praetermiſſum.

60. Εἴς τινα τῶν οὐκ ἔτι ζώντων] Legitur in impreſſis pariter & MS. οὐκ ἔτι ζώντων. At non dubitaui expungere particulam οὐκ, auctoritate ep. LXXVIII. (XIX.) vbi aperte dicitur ſemper cautum fuiſſe Steſichoro, ne quid de ſui ſaeculi viris ſcriberet. BOYL. Fauet *Boylei* coniecturae codicis Med. A. ſcriptura; vbi εἰς τινὰς τῶν ζώντων eſt. Sed repugnat, quod ſubiicitur, de carmine in Cleariſtam, Nicoclis vxorem mortuam, adeoque τινὰ τῶν οὐκέτι ζώντων, facto; cui exemplo locus nullus eſſe poteſt, niſi legitur εἰς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων. Nec obſtat huic ſcripturae, quod eſt ep. XIX. πεφύλαξαι μὲν οὖν γράφειν εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους. Fateor quidem, ſi cum *Boyleo*, & reliquis interpretibus dictum accipiamus de hominibus Steſichori aetate viuentibus, plane ineptum eſſe, quod fingat auctor; ſi enim nec viuos, nec mortuos, celebrare carmine voluiſſet Steſichorus, praecipua argumenta, in quibus ſeſe exerceant poetae, abieciſſet. Sin vero, vt ſupra, in not. monui, eos generatim intelliges, quibus aliqua cum Steſichoro intercederet ratio, adeo, vt, ſi in eos carmen ſcriberet ille, venalis videri poſſet eius muſa: eo referri quoque poterunt recens mortui; ſicut fuerunt Nicoclis vxor, & is, quem hac epiſtola noſter deſcribit τινὰ τῶν οὐκέτι ζώντων. Nihil itaque mutandum. nec ab eo, quod vulgatur, abeunt MSS. ſi a Med. A. cuius iam memini, receſſeris.

Digitized by Google

δέ τι βούλει παρ' ἡμῶν αἰτεῖν, οὕτινος ἡ ἐξουσία οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίου, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἄνεισι γνώμην, ἐπίστελλε.

κγ'. ΑΓΛΑΩι. 65

Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου, ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς

63. *Οὕτινος ἡ ἐξουσία, κ. τ. λ.*] Si probum hoc, vertendum, vt in Latino exemplo feci, *Naogeorgum* ſecutus. Forte tamen aliud latet; nec MSS. omnes idem. nam in Lugd. A. Angl. & Pal. pro *οὕτινος ἡ ἐξουσία* legitur *ὃ τὴν ἐξουσίαν*, additurque ad *ἄνεισι* in marg. Lugd. A. & Angl. *τίθησι*; quod, ſi pro *ἄνεισι* legeretur *ἀνίησι*, huic interpretando additum poſſet videri. Nec abhorret plane, quod tum dicitur, *ὃ τὴν ἐξουσίαν—ἀνίησι*. idem enim hoc, quod *ἐξουσίαν ἄνετον τίθησι* vel *δίδωσι*: quomodo fere loquitur *Herodian.* l. I. c. x. §. 12. *ἀνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς.* atque ſic idem alibi *ἄνετον ἐξουσίαν* dixit. Quid rei ſit, viderit forte alius.

66. Ἐ*κτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλ.*] Sic libri omnes. concinnius legeretur, Ἐ*κτεθησαύρικα μὲν τ. πλ.—λαμβάνειν σὺ δὲ οὐδ' ἐ. τ.—ἐχαρίσω.* vt vbique fere ſolet noſter. accedit, quod in Med. A. legitur *σὺ δ' οὐδ'*. Vulgatam tamen ſcripturam cum reliquis libris retinui; & erunt fortaſſe, qui numerum multitudinis hic malint. De verbo *ἐκθησαυρίζειν*, e *Budaeo*, ſic *Stephanus*, Th. L. G. t. III. 1480. A. „ Ἐ*κθησαυρίζω*, *e theſauro promo, e* „ *theſauro expromo. Budaeus* interpre- „ tatur *Theſaurum exhaurio*: afferens „ hunc locum *Phalarid.* in epiſt. ad „ Aglaum, *ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου,* „ *ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις* „ *τῆς γῆς, κ. τ. λ.* " Praetermiſit verba, *εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης*; quo conſilio, non inquiram, cum haud dubie ſint auctoris. In epiſtola, quae inter eas *Ariſtotelis* legitur IV. p. 315. ed. Cui. haec ſunt, ad Philippum: *Οἱ διάραντες τῶν βασιλέων ἐπὶ φρονήσει,—εὐεργετοῦσιν, οὐδὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς πολιτευόμενοι καιρούς· ἀλλὰ καὶ θεωροῦντες τὸ τῆς τύχης ἄστατον, θησαυρίζουσι τὴν χάριν πρὸς ἑκάτερα.* Frequens verbum *θησαυρίζειν* pro *in theſauros reponere*, tam proprie, quam translate. nec multum abit *ἀποθησαυρίζειν*; vt in epiſt. *Bruti* LVIII. *ἐν τοῖς δαπανηροτάτοις τοῦ πολέμου καιροῖς ἀποθησαυρίσαι παρακαταθήκας*, *Lucian.* t. II. Alexandr. p. 231. & altius paullo translatum, ap. *Athen.* II. p. 70. E. & *Clement.* Alex. Strom. I. p. 286. A. Eadem fere ratio noſtri *ἐκθησαυρίζειν*; in quo non diſſimilis vis praepoſitionis *ἐκ*, atque in verbo *ἐκπορίσασθαι*, & ſimilibus. Recte ſchol. ad *Thucydid.* I. p. 55. l. 51. *τὰ αὐτῶν ἄρα ἐκποριζώμεθα*, interpretatur, *πορισμὸν ζωῆς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔχωμεν.* Non diſſimili modo noſtram ſententiam Graece efferas, *ἐκ τούτων, ὅσα τοῦ πλούτου παρέσχεν ὁ θεὸς—θησαυροὺς ποιεῖν*, vel *ἀποτίθεσθαι—εἰς τοὺς βουληθέντας, κ. τ. λ.* quemadmodum fere in Latino exemplo reddidi: vbi praeterea, deleta, quae vulgo conſpicitur, interpunctionis nota poſt *θεὸς*, verba *εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης* antecedentibus proxime adiunxi; ſecus atque plerique interpretum fecerunt: non enim omnes ſuas diuitias vult noſter, quod abſurdum; ſed partem tan-

rem. Quod ſi quid vis a nobis petere, cuius facultas non ad alienum, ſed ad meum redit arbitrium, ſcribe.

XXIII. A G L A O.

De diuitiis, quantacunque praebuit deus ad viciſſitudines fortunae, inſumta in theſauros repoſuimus, non in

tantum earum, ſiue *ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης*. Ad ipſam ſententiam quod attinet, inprimis conferri velim Cyri illud ad Croeſum, apud *Xenoph.* Inſt. C. l. VIII. p. 125. l. 20. *Εγὼ δε τοὺς φίλους πλουσίους ποιῶν, τούτους μοι νομίζω θησαυροὺς, καὶ φύλακας ἅμα.* Copioſius adſcribam in eandem ſententiam dictum, ex *Iſocrat.* Paraen. p. 33. vt mendum, quod ineſt, non paruum eluam: *Τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖ· καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη. Τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσῃ τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσιν. Ἐκεῖναί τε γὰρ τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσιν. Οἵ τε κακοὶ τοὺς ὠφελοῦντας, ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας, ἀδικοῦσι.* Lenius dictum *ὑλακτοῦσιν*, quam quod reſpondeat verbo *ἀδικοῦσι*; nec Graecum *ὑλακτεῖν τινα* pro *allatrare*, vt interpres, &, in Theſ. *H. Stephanus*, reddunt; ac tandem abſurde tanquam contraria ponuntur *τοὺς διδόντας* & *τοὺς τυχόντας*, vt dein *τοὺς ὠφελοῦντας* & *τοὺς βλάπτοντας*. nec placet *Budaei τύπτοντας*, aut *Wolfii τυπόντας*. Sententiam aptam habebis, ſi ſcripſeris *Ἐκεῖναί τε γὰρ τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς πτωχεύοντας, δάκνουσιν.* Priorem loci *Iſocrat.* partem in rem ſuam conuertit *Libanius*, Ep. DCCXXVIII. *Τοὺς ποιητὰς εὖ ποιεῖ. καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ ποιητῇ χάρις ὀφειλομένη.*

67. *Οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς*] Notus mos veterum. Inprimis cum noſtro conferri velim *Max. Tyr.* Diſſ. XXI. p. 251. *καὶ ὁ πλοῦτος καλὸν, κἂν ἔχῃ τὶς αὐτὸν κατορύξας ἐν γῇ, θησαυρὸν ἀργόν.* Saepe auaros hoc nomine tangit *Lucianus*, qui, vt in Necyom. t. I. p. 458. ait ille, *τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττουσι.* A noſtro loquendi genere non alienum hoc *Taciti*, Hiſt. II. c. XCII. *Abditis pecuniis per occultos aut ambitioſos ſinus.* Vim vocis propriam ſpectat *Virgil.* Georg. l. II. 331. *Parturit almus ager, Zephyrique tepentibus auris, Laxant arua ſinus.* Pari modo *Oppian.* Hal. l. V. 336. *Γαῖα φίλη θρέπτειρα, σὺ μὲν τέκες, ἠδ' ἐκόμισσας Φορβῇ χερσαίῃ· κόλποις δ' ἐνὶ σεῖο θάνοιμι.* Propius ad noſtram loquendi rationem accedit illud, Cyneg. III. 11.——*ἀρτίγονόν μιν (Δία) ἐόντα——Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.* quo in loco alii *ἄντρον, σπέος*, ponunt. loca quaedam notaui in Animadu. ad *Coluth.* l. I. c. XIV. Aeri *κόλπους* tribuit idem poeta, Hal. I. p. 475.——*ὅτε ἀνὰ κόλπους ἠέρος*——Veteribus poetis praeſertim memorantur *μυχοὶ γαίης, χθονὸς*, cet. vid. *Schraderum*, virum clariſſimum, Anim. ad *Muſaeum*, c. XIX. *Μύχον δόμου, πόλεως*, cet. de *θησαυροφυλακείῳ* dici, notat *Caſaubonus*, ad *Athen.* l. VIII. p. 627. nec non *Spanhem.* ad *Callim.* p. 710. & ad *Iulian.* p. 68. Non diſſimili modo intimos terrae receſſus, vbi theſauri reponuntur, cogitans ſophiſta poeticum *κόλπους γῆς* poſuit.

Digitized by Google

ὡς παρῄνεις, ἀλλ᾽ εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. σὺ μὲν οὐδ᾽ εἰς τοῦτο πρόθυμον ἡμῖν σεαυτὸν ἐχαρίσω, τὸ κατά γε ὑμᾶς τοὺς φίλους, κᾂν ἀποσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς, ἔχεσθαι τῶν ἐλπίδων. οὐ μὴν ἀλλ᾽ εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν ὡς παρακαταθήκην ἐμοὶ φυλαχθησομένην, φίλου τι ποίησον ἔργον. πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἡγησόμεθα γῆς μέρος, παρελθόντες ὡς κόνεως ἀπιστοτέρους τοὺς ἐξ ὑμῶν τῶν ἑταίρων κρατίστους· ὧν εὐτυχούντων, κᾂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι, ἡσθεὶς οὐδὲν ἧττον εὐτυχεῖν δόξω.

κδ΄. ΕΤΕΟΝΙΚΩι.

Τῆς μὲν τῶν ἄλλων ἔχθρας, ὅσοι τι κακόν με δεδράκασιν, ὡς παρακαλεῖς, κᾂν ἐπιλαθοίμην, θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον

68. Ὡ'ς παρῄνεις] Non diſſimilis ſcribendi color cernitur in Epiſtolis, quae *Diodori* inſcribuntur, ep. VI. vbi Catinenſes, *Noſtra*, inquiunt, *haec conſuetudo haud eſt, vt accumulemus opes, vt prouide nos doces, cet.* Sed de his alibi plura.

70. Κᾂν ἀποσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς] *Imperio exutis*, i. e. ſi quando forte imperio exuamur. BOYL.

74. Ὡ'ς κόνεως ἀπιστοτέρους] Huic ſimile, non memini, me legiſſe. Dixit noſter κόνεως, quod antecedit, πιστὸν οὐδὲν γῆς μέρος. Pittaci eſt, apud *Laert.* I. §. 78. πιστὸν γῆ, ἄπιστον θάλασσα. vbi vid. not. doctorum. ad eandem rationem *Moſchus*, idyll. V. Γᾶ δέ μοι ἁ πιστά.

75. Κᾂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι] Similiter συμπλέκεσθαι θαλαιπωρίᾳ, *Liban.* ep. DCLXXXVII. p. 329. Ad animum tranſtulit *Iulian.* ad Themiſt. p. 261. D. Ὁ γὰρ ἐν αὐτοῖς νοῦς, κᾂν ὦσιν ἀγαθοὶ, συμπέπλεκται θυμῷ καὶ ἐπιθυμίᾳ, θηρίοις χαλεπωτάτοις. Ἑ'τέρῳ δαίμονι dictum poetice putat *Bentleius*, ſumtum e *Pindaro*, aut *Callimacho*. vid. Diſſ. IX. &, ad *Callimach.* Fragm. a B. Coll. n. XCI. Huic quod opponeret, *Boyleus*, praeter verba, habuit nihil; & forte vera *Bentleii* ſententia. Non diſſimilis ratio vocis ἕτερος in forma, quae iam *Platonis* tempore in conſuetudinem prouerbii venerat, οὐ τῇ ἑτέρᾳ λεπτέον. de qua vid. Ind. ad *Aelian.* V. H. v. Ἕτερος. Sic ἕτερον πόδα pro *ſiniſtro* habet *Heſychius.* vbi vid. not. Apud *Sophoclem*, Oedip. Col. 1512. opponuntur: Ταῦτα δ᾽ ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι, χᾀτέρᾳ. Saepe autem verbis exprimitur id, a quo, quod contrarium intelligi volunt, ἕτερον dicunt. Sic iam *Homerus*, Odyſſ. Α. 234. Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ᾽ ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ᾽ ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.

in finibus terrae, ſicut hortabaris, ſed in eos, qui ex amicis voluerunt dona accipere. Tu vero ne quidem in eo nobis obſecutus es, vt ad hoc promtum temet exhiberes, quo, ſi excideremus imperio, firmam in vobis amicis ſpem haberemus. Verum tamen etſi ante non, nunc tamen accipiendo tanquam depoſitum mihi cuſtodiendum, amici facito officium. Fidam enim nullam terrae partem exiſtimabimus, ſi tanquam puluere minus fidos praeterierimus e vobis amicis praeſtantiſſimos; quibus felicibus, tametſi ipſe conflictatus fuero altera fortuna, laetus nihilo minus me felicem reputabo.

XXIV. ETEONICO.

Aliorum inimicitias, quotquot mali aliquid mihi fecerunt, ſicut hortaris, etiamſi obliuiſcerer: mortales enim quum

ἧεν· quibus ſubiicit Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες. vbi non male *Euſtath.* p. 1414. l. 5. ἑτέρως interpretatur per οὐκ εὖ. Veteres imitatus *Libanius*, ep. CCCCLXVI. p. 234. Οὗτος, inquit, ἂν μὲν ἐμοί τι χρηστὸν ἦν, καὶ Φαιδρός· ἐν δὲ τοῖς ἑτέροις τῷ λυπεῖσθαί με νικᾷ. quo in loco τὰ ἕτερα ſunt τὰ μὴ χρηστά. Idem, ep. CIↃICXXI. p. 692. Τοῖς μὲν δικαίοις γλυκὺς, τοῖς δ' ἑτέροις πικρός. i. e. τοῖς ἀδίκοις. Noſter, dum ἑτέρῳ δαίμονι dixit, cogitauit contrarium eius, quod latet in verbis ὧν εὐτυχούντων. Graecos, in hoc, ſequitur *Horatius*, Carm. II. x. 14. *Sperat infeſtis, metuit ſecundis Alteram ſortem bene praeparatum pectus.* add. *Feſt.* p. 10. v. *Alter.*

79. Θνητοὺς γὰρ ὄντας, ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὡς Φασί τινες, οὐ προσήκει] Hanc ſententiam ex veteri poeta habet *Ariſtoteles*, Rhet. l. II. c. XXII. Ἀθάνατον ὀργὴν μὴ Φύλαττε θνητὸς ὤν. Leges fere eadem apud *Euripid.* Philoct. Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ, Οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν Ἀθάνατον. BOYL. Ex *Euripidis* Philoct. hoc eſſe depromtum, abunde demonſtrat ſummus *Bentleius*, Diſſ. VIII. Similia, ex variis ſcriptoribus collecta, dedit *Gatakerus*, ad *Anton.* l. IV. §. 6. p. 132. noſtri loci non immemor. Eandem ſententiam reſpexit *Iulian.* ep. XXXV. p. 411. B. Τὰς πόλεις δὲ ἀθανάτους οὔσας, εἰ μή τις δικαίως κρίνας τῆς πρὸς ἀλλήλας Φιλονεικίας ἀπαλλάξῃ, ἀθάνατον ἔχειν τὴν δύσνοιαν πάντως ἀναγκαῖον. Ὀργὰς ἀθανάτους habet *Max. Tyr.* Diſſ. XVIII. p. 215. *Vulgatum illud*, inquit Q. Caecilius Metellus, apud *Liuium*, l. XL. c. XLVI. *quia verum erat, in prouerbium venit: Amicitias immortales, inimicitias mortales debere eſſe.* cui ſimilia legas apud *Cicer.* pro C. Rabir. Poſt. c. XII. Graeca expreſſit *Quintilian.* Decl. CCLVII. *Non oportet immortales eſſe inimicitias.*

Digitized by Google

του ὀργὴν ἔχειν, ὥς Φασί τινες, οὖ προσήκει· τῆς μέν τοι Πύθωνος εἰς ἐμαυτὸν δυσμενείας, οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανὼν, ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτηκόσιν, ἐπιλαθοίμην. ὃ γὰρ ἂν τὰ μέγιστά με τῶν κακῶν ἐργασάμενος, οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ τὴν ἐμὴν Φυγὴν Εὐρυθείαν τὴν γυναῖκα, βουλομένην ἐμὲ διώκειν, ἀναινομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι, Φαρμάκῳ διαφθείρας.

κέ. ΔΕ-

80. Ω'ς Φασί τινες] In Med. A. & Lugd. C. abeſt τινές. quod, ſi plures haberent libri, praeferrem. nunc nihil muto. Τινὲς referri poteſt ad eos, qui dicto ſunt vſi.

81. Οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανὼν—ἐπιλαθοίμην] Nec mortuus quidem *obliuiſcar*; i. e. *obliuiſci velim.* ita enim ſupra modum iraſcitur, vt doleat, memoriam iniuriae vel in morte extingui. BOYL. Et hoc tragicum aliquid ſonat. *Sophocles*, Trach. 1126.—ὅτι Καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην. adde Philoct. 1494. Eadem forma, ſed ſententia longe diuerſa, Iolaus, apud *Euripid.* Heracl. 321. Ε'γὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανὼν, ὅταν θάνω, Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τὰν, πέλας Υ'ψηλὸν αἴρω. vbi frigidum valde ὅταν θάνω, vtcunque placuiſſe *Barneſio* videtur. mendum elues facile, ſcribendo ὅταν σθένω, vel, quod malo, ὡς ἂν σθένω. Tragicis formae loquendi familiares ſunt, ὅσον περ ἂν σθένω, ὅταν σθένω, & ſimiles. vid. *Sophocl.* Electr. 952. Antig. 91. cet.

84. Βουλομένην ἐμὲ διώκειν] Notat *Bentleius*, Diſſ. XIII. nouitatem verbi διώκειν, de vxore, quae maritum exulem comitari vellet, poſiti: antiquitus enim fuiſſe *perſequi*, cum, qui fugeret, metueret, & declinaret perſecutorem. Opponit *Boyleus*, in ſua Cenſur. p. 63, 64. loca, *Ezrae* IX. 4. *Rom.* XII. 13, 14. *Theocrit.* id. X. 30. *Plat.* Phaed. p. 46. E. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 69. l. 36. & *Xenoph.* Memor. II. p. 441. l. 37. Sed duo tantum exempla inter haec obſeruat, in ſua Reſponſ. p. 238. *Bentleius*, in quibus iſta virtute verbum διώκειν inueniatur, reliqua eſſe aliena. Ipſa loca diligentius inſpicienti, ne vnum quidem eſſe, apparebit. Sunt iſta duo haud dubie illa *Platonis* & *Dionyſii*. In verbis autem *Dionyſii*, ὁ Φαυστύλος—ὀλίγου ὕστερον ἐδίωκεν εἰς τὴν πόλιν (quae ſic Anglice reddit *Boyleus*: Fauſtulus *follow'd* Romulus *into the city* i. e. Fauſtulus *ſequebatur* Romulum *in vrbem*), tantum abeſt, vt διώκειν ſonet *ſequi*, vt ipſa forma loquendi doceat, Latine vertendum eſſe hunc in modum: Fauſtulus *ad vrbem properabat*, *currebat*. Similia ſunt ἐπὶ πόλιν διώκειν, ἐς δόμους διώκειν, cet. de quibus copioſe egit *Fr. L. Abreſch.* in Obſ. Miſc. vol. V. tom. III. p. 92. & Anim. ad *Aeſchyl.* l. I. c. XIII. p. 80. De *Platonis* verbis dein, vbi de noſtris videro. Ibi autem ſi id, quod volunt interpretes, quodque opinatus eſt *Bentleius*, cogitaſſet auctor, non poſuiſſet διώκειν, ſed aliud verbum aptius, velut ἕπεσθαι, vel ſimile; vt in illo *Plutarchi*, Amat. Nar. p. 775. C. Καὶ ὁ μὲν (Α'λκιππος) ὑπεξῆλθε τῆς Σπάρτης· Δαμοκρίταν δὲ τὴν γυναῖκα μετὰ τῶν θυγατέρων βουλομένην ἕπεσθαι τἀνδρὶ ἐκώλυον· quo in loco ſi διώκειν poneretur, id nouum eſſet & inauditum. Compone iam noſtrum, ep. I. vbi Eurytheae gratias agit; περὶ μὲν ἐμαυτοῦ, ὅτι, Φεύγοντός μου, χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον, ἢ γήμασθαί τινι· & dein, οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, οὐθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα, ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου, τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη—. Ouumne ouo ſimilius eſt, quam haec noſtris? Opponuntur primum

χη-

Digitized by Google

quum ſimus, immortales iras habere, vt aiunt, non oportet; Pythonis tamen malum in me animum non tantum viuus, ſed ne quidem mortuus, quod vita functis omnibus accidit, obliuiſcerer. Qui enim maximo me malo affecit, hic eſt, qui, me exule, Eurytheam vxorem, quum me ſequi vellet, repudiaretque huic nubere, veneno perdidit.

χηρεύειν ὑπομεῖναι μᾶλλον, ἢ γήμασθαί τινι, dein ἀντὶ ἀνδρὸς δευτέρου τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλέσθαι (nulla facta mentione conſilii, quod Eurythea cepiſſet in exilio comitandi maritum); vt, quum hic dicat noſter βουλομένην ἐμὲ διώκειν, appareat, eum cogitaſſe τὴν ἐπ' αὐτῷ μονὴν ἑλομένην, ſiue χηρεύουσαν, tanquam contrarium ei, quod ſubiicit τούτῳ γήμασθαι. Eſt autem eo in loco minime inſolens διώκειν. Quin, monente *Bentleio*, omnium notiſſimus verbi tranſlati vſus eſt in eos, qui quid *deſiderent*, *ſectentur*, *quaerant*. Mitto notiora, vt διώκειν τὴν ἀρετὴν, cet. in quibus omnibus *deſiderium quoddam cum ſtudio obtinendi coniunctum* ſignificat. Ponam ſolummodo verba *Plutarchi*, in X. Or. Vit. p. 801. A. Καὶ γὰρ αἱ κιττῶσαι, λίθους, καὶ οἱ ναυτιῶντες ἁλμυρίδας καὶ τοιαῦτα βρώματα διώκουσι πολλάκις, εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἐξέπτυσαν καὶ ἀπεστράφησαν. Quem locum hoc lubentius adſcribo, quod eius adiumento alius eiusdem philoſophi, in Quaeſt. Nat. p. 918. D. emendari poteſt: vbi, Ὡς δῆλόν ἐστιν, inquit, ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ὅταν κύωσι, καὶ λίθους καὶ γῆν προσφερομένων. at non omnes κύουσαι λίθους καὶ γῆν προσφέρονται, ſed tantum αἱ κιττῶσαι, vt in altero loco eſt: haud dubie itaque ſcribendum ὅταν κιττῶσι. Cum *Plutarchi* loco conuenit *Theocriti*, quod citat *Boyleus*, Α' αἶξ τὸν κύτισον, —— διώκει, Α' γέρανος τὤροτρον. vbi non tam *Virgilius*, dum, Ecl. II. 64. verbo *ſequitur* reddit διώκειν, quam ipſe poeta, declarat, quid per διώκειν velit, quum addat ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι. Quin amantibus fere tanquam proprium tribuitur; vt, in eiusdem poetae id. VI. 17. Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. Similia, licet ſententia parumper diuerſa, legas in *Xenoph.* Memor. l. IV. p. 470. l. 32. & 34. In *Plutarch.* lib. de Amic. Mult. p. 94. inter ſe reſpondent κολλᾶσθαι, φιλεῖν & διώκειν. atque ita διώκειν & ζηλοῦν, apud *Lucian.* tom. II. Amor. p. 422. adde *Heſychium*, v. Δίωκε, & ibi not. *Plato*, Conu. p. 1187. Τοῦ ὅλου οὖν, inquit, τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. ex quo apparet, quid idem velit, dum, ante, p. 1186. dicit, ὅσοι ἄῤῥενος τμῆμά εἰσι, τὰ ἄῤῥενα διώκειν. reſpondent ibi in ſimili negotio τὸν νοῦν προσέχειν, & φιλεῖν. Atque haec e multis ſufficere arbitror, vt appareat, quid noſtro in loco ſit διώκειν. Reſtat paucis explicandus *Platonis* locus, ſupra citatus; vbi Socrates iam iam moriturus, Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐήνῳ φράζε· καὶ ἐῤῥῶσθαι, καὶ ἂν σωφρονῇ, ἐμὲ διώκειν. Quod ſi proprie pro *ſequi* dictum accipias, a Socratis perſona alienum, aliquid Stoici ſonat: ſin ſic interpreteris, quaſi Euenum hortari voluerit ille, vt, ſpretis aliis doctoribus, ſibi, ſuaeque diſciplinae ſoli adhaereret, apta erit ſententia, & Socrate digna.

85. Φαρμάκῳ διαφθείρας] Vapulat ſophiſta, quod, quam hic veneno interfectam dicit, dein, ep. CV. reuiuiſcentem faciat, & inducat in ſcenam. vid. *Bentl.* Diſſ. XV. & in Reſp. ad B. Cenſ. p. 274. vnde cognoſcas, quid in cauſam ſui Phalaridis attulerit *Boyleus*. Iure autem merito ſophiſtam reprehendit *Bentleius*, ſi, in

κέ. ΔΗΜΑΡΑΤῼ.

Μὴ θαύμαζε τὸν Ἀλκίνου, καὶ Δορυμένους θάνατον, ὡς μετὰ πικρᾶς καὶ τυραννικῆς ὠμότητος πεπραγμένον· πολλῷ γάρ ἐστι θαυμασιώτερον, δὶς καὶ τρὶς ἀδείας ἀξιωθέντας ὑπὸ τυράννου, τότε κολασθῆναι.

κϛʹ. ΘΩΡΑΚΙ.

Πότερον ἐμαυτὸν ὡς ἀσαφῶς γράφοντα μέμψομαι, ἢ σὲ ὡς ἑκουσίως μαθεῖν μὴ βουλόμενον αἰτιάσομαι, ἀγνοῶ. δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελοίπασιν, εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι. τοὺς οὖν ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν ἂν ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ᾽ ἡμῶν προσδέχου.

κζʹ. ΜΝΗ-

in eam ſententiam, in quam vulgo accipiuntur, haec ſcripſit. Sed res, puto, ſalua eſt, &, ſi noſter in vitio eſt, optimi quique ſcriptores peccare dicendi ſunt, quando, quod quis facere voluerit, id eum feciſſe dicunt. a qua figura ne in ipſa hiſtoria abſtinuerunt ſcriptores; vt notius eſt, quam, quod exemplis illuſtrari, neceſſe ſit. vid. e multis *Weſſel.* ad *Diodor. S.* XIII. 544. & *D' Oruill.* ad *Charit.* l. I. p. 26. vbi, quod notat ex *Charit.* l. IV. p. 74. διαφθείρει αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, *conatur corrumpere*, inprimis cum noſtro componi velim. Similia e Latinis collegerunt plures, inter quos vid. *Caſaub.* ad *Suet.* Caeſ. c. XXIX. p. 70. De ICtis conf. *Reiz.* in Obſ. Miſc. v. X. p. 317. Formam loquendi Graecam ſimili Latina reddidi. Apparet, vt opinor, pugnam, quam hanc epiſtolam & CV. inter eſſe opinatur *Bentleius*, re vera nullam eſſe.

87. Ἀλκίνου] Varia nominis ſcriptura eſt in MSS. & quidem in Lugd. A. C. & Angl. Ἀκίδου, Lugd. B. Ἀλκίδου, Burm. Ἀλκίδους. In argumento confiсto nihil definiri poteſt; & res parui momenti eſt.

88. Μετὰ πικρᾶς] Libri editi habent πικρίας, conſentientibus quibusdam MSS. Burm. tamen πικρᾶς. Lugd. C. vbi ſecundum repetita haec epiſtola eſt, altero in loco πικρᾶς, in altero πικρίας. quare ſcripſi πικρᾶς. ſic ſupra ep. V. πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα. add. ep. XXVIII. & XCVII.

89. Ἔστι θαυμασιώτερον] Pro ἔτι, vt fuit editum, ſcripſi ἐστὶ, cum Lugd. A. B. C. Angl. & Burm. Alia ratio huius *Platonis*, Euthyd. p. 208. D. Καί ὃ θαυμασιώτερον ἔτι, & ſim. vbi, addito pronomine, minus neceſſarium ἐστί. De θαυμασιώτερον, diſſident libri; & hoc quidem eſt in editis, atque ita, ep. LXXXVI. θαυμασιώτερος, vbi deficiunt MSS. excepto Burm. qui cum editis conuenit. Hic vero, idem θαυμαστότερον habet, & ſic Angl. & Lugd. C. ſed in Lugd. A. id tantum ſupra ſcriptum. De vtroque notauit quaedam *Pierſonus*, ad *Moer.* p. 187. Si vſum ſpectes, θαυμαστὸς, de re poſitum, in ſcriptis Atticorum frequentius, quam θαυ-

Digitized by Google

XXV. DEMARATO.

Ne mirere Alcini & Dorymenis mortem, quaſi cum dira & tyrannica crudelitate perpetratam: multo enim mirabilius eſt, bis terque veniam adeptos a tyranno, tum poenas dediſſe.

XXVI. THORACI.

Vtrum memet, quaſi obſcure ſcribam, an te, quaſi voluntarius diſcere nolis, accuſem, neſcio: viginti enim millia tibi rationum reſtant, ſi clarius ſtudes doceri. Quare, qui alio modo te doceant, quam tu diſcere velis, breui a nobis exſpecta.

θαυμάσιος eſt. Hoc contra recentioris Graeciae ſcriptoribus valde placuiſſe videtur, repetitum haud dubie ab antiquioribus, quibus *θαυμάσιος*, vt *ἀσπάσιος* & ſimilia, in vſu quidem fuit, ſed inprimis in compellandi formula, *ὦ θαυμάσιε*, in *Platonis*, & aliorum ſcriptis obuia; vbi rariſſime, ſi bene memini, inuenitur *ὦ θαυμαστέ*, cum, contra, quum quid mirandum ſignificare volunt, rarius dicunt *θαυμάσιον*, quam *θαυμαστόν*. Crediderim veteres *θαυμάσιον* dixiſſe, quod quid habeat miraculoſi, & inſoliti. Sic ſane fecit, cum *περὶ Θαυμασίων* ſcriberet, Ariſtoteles, ſic alii. Noſter, ſui temporis conſuetudinem loquendi ſecutus, vtrum praetulerit, non dixerim. Reſtat *ἀξιωθέντας*; cuius loco, ſi ab editis receſſeris, libri omnes habent *ἀξιωθέντα*. Videntur autem antecedentia requirere *ἀξιωθέντας*: ſed ſi pro *τὸ*, quod ante *δὶς* interponitur in Lugd. A. C. & Angl. ſcribas *τὸν*, aptum erit etiam *ἀξιωθέντα*. Eliget lector, quod volet.

93. *Δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελείπασιν*] Ex rationibus duae adhuc myriades apud te reſtant. i. e. duae ſunt myriades, quarum mihi nullam rationem reddidiſti, *vel aliter*, duae ſunt, quas in computis tuis diſſimulaſti. BOYL. Male *Boyleus* ed. Commelin. ſecutus edidit *ἐκ λογισμῶν* pro *ἐκλογισμῶν*. dicitur enim vtrumque & *λογισμὸς* & *ἐκλογισμός*. Quosnam hic *ἐκλογισμοὺς* cogitauerit, quemue haberi hunc Thoracem voluerit noſter, non dixerim. quare cum reliquis interpretibus ſimpliciter reddidi *rationum*.

94. *Εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι. τοὺς οὖν ἀ.*] Antecedentes editores, plerique, omiſſa particula *οὖν*, ſic diſtinxerunt: *λελοίπασιν. εἰ σ. ἐ. διδαχθῆναι, τοὺς ἄλλῳ, κ. τ. λ.* Sed MSS. omnes, praeter Med. A. C. & Burm. habent *οὖν*. accedit particulae *δὲ* abſentia, quam addidiſſet ante *σαφέστερον*, ſi, quod vulgatur, voluiſſet noſter. plures itaque libros MSS. ſecutus ſum. Sententia perſpicua eſt, & iungitur *οὖν* verbo *προσδέχου*, vt ſaepe in his Epiſtolis; qua de re alibi dicetur.

κζ΄. ΜΝΗΣΙΚΛΕΙ.

Τῆς μὲν εὐτυχίας ὡς μάλιστα συνήσθημεν ἀκούσαντες, εἰ καὶ σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ νομίζομεν αὐτὴν τοσοῦτον ποθεινοτέραν γενέσθαι σοι, καθ᾽ ὅσον ἀνθ᾽ υἱοῦ γέγονε. πέφυκε γὰρ θυγάτηρ μᾶλλον ἀῤῥένων παίδων περὶ πλείστου ποιεῖσθαι γονέας. τὰς δὲ δωρεὰς τὰς παρ᾽ ἡμῶν τότε ἂν ἀσμένως δόξειας λαμβάνειν, ὅταν μὴ μόνον, ἃ πέμπομεν, προθύμως ἀποδέχῃ, ἀλλὰ καὶ ὧν δεῖ σοι, ἀγνοούντων ἡμῶν, ἐπιστέλλῃς. δεῖ δέ σοι καὶ πλειόνων ἤδη νυνὶ, καὶ πολυτελεστέρων διὰ τὴν θυγατέρα.

κή. ΝΙΚΑΙΩι.

Οὐ δοκεῖ σοι πικρὸν βασανιστήριον ὁ ταῦρος, οὐδὲ τῶν παρ᾽ ἡμῖν μηχανημάτων οὐδέν· ἐπεὶ τὸν εἰς ἐκεῖνα ἔλεον, οὐκ ἂν μέλλων ἡμῖν μάχεσθαι, προανήλισκες.

κθ΄. ΙΕΡΩΝΙ.

Πολλὰ λέγειν ἔχων, καὶ κατὰ σοῦ, καὶ περὶ ἧς κατ᾽ ἐμοῦ πεφλυάρηκας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ περισσότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει.

λ΄. ΝΙ-

100. Τοσοῦτον ποθεινοτέραν γενέσθαι] Scripſi τοσοῦτον pro τοσούτῳ, cum antiquioribus MSS. Lugd. A. B. & Angl. Dein pro ἔσεσθαι, vt libri editi habent, ex iisdem MSS. recepi γενέσθαι. De induſtria nimirum repetiit noſter idem verbum, ἐγένετο, γενέσθαι, γέγονε, vt paſſim ſolet. Aliunde autem profectum eſſe ἔσεσθαι docent MSS. Lugd. A. & Angl. ad quorum oram adſcriptum τερπνοτέραν ἔσεσθαί σοι. *Herodian.* l. I. c. VII. §. 3. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν ὁ Κόμμοδος—— ἀσπαστός τε καὶ ποθεινὸς πᾶσιν ὤφθη. Scripſi praeterea ἀνθ᾽ υἱοῦ γέγονε pro ἀντὶ υἱοῦ γέγονεν· quia illud in MSS. omnibus eſt; tametſi ſciam, quid de litera ν ante conſonantem moneant eruditi.

1. Ἀῤῥένων] In nominis ſcriptura ſecutus ſum MSS. qui omnes ἀῤῥένων, praeter Burm. vbi, vt in editis, ἀρσένων. Kan-

Digitized by Google

XXVII. M N E S I C L I.

Audita felicitate quam maxime tecum laetati ſumus: etiamſi vehementer filium generatum volenti filia tibi nata eſt. Atque eam exiſtimamus tanto deſiderabiliorem natam, quatenus pro filio nata eſt. Eſt enim haec natura filiae prae illa maſculinorum liberorum, vt plurimi faciat parentes. Dona vero noſtra tunc libenter viſus fueris accipere, quum non ſolum, quae mittimus, promte accipias, ſed etiam, quibus opus tibi ſit, nobis ignaris, ſcribas. Opus autem habes pluribus iam nunc, & pretioſioribus propter filiam.

XXVIII. N I C A E O.

Non videtur tibi acerbum tormentum taurus, neque machinationum apud nos vlla; quoniam illis adhibendam miſericordiam, cum non ſis nobiſcum pugnaturus, conſumſiſti ante.

XXIX. H I E R O N I.

Cum multa habeam dicere & in te, & de concionibus, quas effutiuiſti apud Leontinos, diſcordi plenas popularitate, nihil dicam amplius, niſi elephantem Indicum non curare culicem.

XXX. NI-

Eandem formam etiam alibi obſerues apud noſtrum. Α'ρσένων *Phalaridis*, ἀῤῥένων ſophiſtae temporibus conuenientius. conf. *Valckenarium* noſtrum, ad *Eurip.* Phoen. p. 22.

9. Τὸν εἰς ἐ. ἔλεον, οὐκ ἂν μ.] *Boyleus* male diſtinguendo ante μέλλων, ſententiam omnem inuertit. Rectius antecedentes editores, & Burm. ante οὐκ interpungunt, quos ſecutus ſum.

11. ΙΕΡΩΝΙ] Lugd. B. & Marg. Ald. Νέρωνι. haud dubie] melius alterum. Niſi obſtarent MSS. ſuſpicarer fere, eidem inſcriptam eſſe epiſtolam, cui ep. XXXII. ac pro Γ'έρωνι ſcribendum Γ'ερωνύμῳ. Sed res incerta tamen.

14. Πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ι'νδὸς οὐκ ἀλεγίζει.] Pro ἀλεγίζει, quod cum edit. & plerisque MSS. repraeſentaui, Angl. habet ἐπαίει, quod corruptum in Marg. Lugd.

Digitized by Google

λ'. ΝΙΚΟΦΗΜΩι.

Οὓς ἐν Λεοντίνοις κατελέγου δημαγωγῶν καταικισθέντας ἀπολέσθαι οἰκτίστως, ἐπιβουλεύσαντας ἀπωλέσαμεν. καὶ οὐδὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφέρων, οὐ μόνον αὐτὸς ἐπιβουλεύεις ἐμοὶ, τοιαῦτα ἔχων παραδείγματα; ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολεμεῖν ἀναγκάζων, ὀκνηροτέρους ποιεῖς, ὅτι πρὸς τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες πολέμου ἄρξουσιν· ἀμήχανον γὰρ

Lugd. A. vbi οὐ ἀσπαίει. Altero cum antiquis poetis, altero cum ſui temporis ſcriptoribus vti potuit ſophiſta. Aliud enim veteribus ἐπαΐειν, quam quod noſtro loco conueniat. Et quidem proprie *Herod.* l. III. p. 195. D. vbi, Apidis femore gladio percuſſo, Τοιοῦτοι θεοὶ, inquit Cambyſes, γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες, καὶ ἐπαΐοντες σιδηρίων. Frequens praeſertim Atticis eſt, de animo poſitum. *Sophocl.* Aiac. 1285. Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. adde *Ariſtoph.* Nub. 650. & Veſp. 514. Atque hac virtute inprimis *Platoni* placuit, vt, in Eutyphr. p. 212. B. de Rep. VI. p. 647. B. VII. p. 694. E. & paſſim alibi. In Protag. p. 328. D. iunguntur οἱ ἰδιῶται καὶ μηδὲν αὐλήσεως ἐπαΐοντες; vt in Crit. οἱ πολλοὶ, καὶ μηδὲν ἐπαΐοντες. Reliquos e veteribus mitto. Ab hac autem virtute deflexit poſteriorum Graecorum conſuetudo loquendi, cum pro *audire* ponerent ἐπαΐειν. vt in hoc *Plutarch.* Brut. p. 991. C. Οἱ δὲ συνωμῶται—τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, τεκμαιρόμενοι δ' ἀφ' ὧν ὑπενόουν. vbi ἐπαΐειν, non *intelligere*, vt interpres & *Budaeus*, C. L. Gr. p. 492. volunt, ſed *audire*, ſonat, vt pluribus oſtendit *H. Stephanus*, Th. L. Gr. t. I. p. 257. D. Nec aliter accipiendum eſt, in *Clementis Alex.* Strom. IV. p. 543. A. vbi, Pythagoreos, negat, clara voce praecepiſſe preces fieri, ὅτι τὸ θεῖον ᾤοντο μὴ δύνασθαι τῶν ἡσυχῇ φθεγγομένων ἐπαΐειν. reddit quidem interpres *exaudire*; ſed male, vt ipſa ſententia docet; quae poſtulat *audire*: quo in loco non ἐπαΐειν, ſed ἀΐειν poſuerunt veteres. vid. *Hom.* Il. Λ. 463. *Ariſtoph.* Nub. 1167. alios. Antecedentibus addo, ex *Clem.* Strom. VII. D. Εἰ δὲ καθάπερ οἱ κωφοὶ τῶν ὄφεων τοῦ κοινῶς μὲν λεγομένου, ἀρχαιοτάτου δὲ μὴ ἐπαΐοιεν ᾄσματος. Habes οἱ κωφοὶ & ἐπαΐειν, vt, apud *Alexandrinos* bibliorum interpretes οἱ κωφοὶ & ἀκούειν. vid. Pſalm. XXXVII. 14. Eſai. XXIX. 18. XLII. 18. & quem reſpexit *Clemens*, Pſalm. LVII. 4. Propius ad noſtrum accedit, vbi iisdem ſcriptoribus idem eſt, quod *obedire*, *curare*, ſim. vt in *Clementis* Strom. I. p. 353. A. εὐεργέτης γὰρ ὁ νόμος, τοὺς μὲν δικαίους ἐξ ἀδίκων ποιεῖν δυνάμενος, ἢν μόνον ἐπαΐειν ἐθελήσωσιν αὐτοῦ. i. e. *obedire*, *obtemperare*. inprimis conf. *Syneſii* ep. CLIV. p. 258. Ἔφασάν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπαΐοντα κάλλους ἐν λέξεσιν, καὶ ῥυθμοῦ—ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶναι προσήκειν, καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα· vbi, perinde atque noſtro in loco, reddendum *curare*. Imo ipſe noſter, ep. L. βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι. Vt dubium videri poſſet, ἀλεγίζει, an ἐπαΐει, anteferendum ſit, niſi probabile eſſet, hoc illi, non illud huic, interpretando inſeruiiſſe. Accedit, quod in veteri prouerbio eſſe ἀλεγίζεις po-

XXX. NICOPHEMO.

Quos, apud Leontinos in concione numero inito, dicebas excruciatos periiſſe miſere, inſidiatos perdidimus. Ac ne hoc quidem ſentis, te, a me punitos adferendo, non ſolum ipſum inſidiari mihi, quum talia habeas exempla, ſed etiam Leontinos, quum cogas bellare, tardiores facere, quia aduerſus talem hoſtem iniuſte bellum aggredientur. Nam fieri non

Q pot-

potuit, non *ἐπαΐει*. Fuiſſe autem re vera, eo magis animum induco credere, quod, in ſimili prouerbio, clara huius verbi veſtigia reperio. Eſt illud apud *Zenobium*, Cent. III. 67. Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει. Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων. conuenit *Diogenian*. Cent. IV. 45. Pro *ἁλίσκει* autem *δάκνει* eſt in *M. Apoſtolii* Prou. c. VIII. 15. addita eadem interpretatione. Sed *ἀλεγίζει* pro *δάκνει* in vet. exempl. & MS. Bongarſiano eſſe notat, ad eum l. *P. Pantinus*. Vt, ſi praeterea leuiter adiuues ſcripturam, *μῦν* in *μυῖαν* mutando, noſtro ſimile prouerbium habeas, Ἐλέφας μυῖαν οὐκ ἀλεγίζει. Cui apprime conuenit addita interpretatio, *ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων*, vel, vt habet *Diogen.* *παρορώντων*. Et ſane, quid elephanti cum mure fuerit, vt inde prouerbium naſceretur, non video. Habet quidem *Plin.* l. VIII. c. x. p. 440. *Elephantem animalium maxime odere murem, & ſi pabulum in praeſepio poſitum attingi ab eo viderint, faſtidire.* &, quem citat *Harduinus*, in Not. & Em. XXI. *Baſilius*, Hom. IX, in Hexaëm. p. 120. Τὸν μῦν φοβερὸν εἶναι τῷ ἐλέφαντι. Sed, ne dicam, hoc plane contrarium eſſe ei, quam addunt, interpretationi; haud dubie *Plinius*, aut affinitate vocum *ὗς* & *μῦς* deceptus fuit, vt vult *Dalecampius*, aut, quod verius eſſe puto, & *Plinius*, & *Baſilius*, & quotquot deinceps hanc fabulam narrarunt, eam debent corrupto exemplo veteris alicuius ſcriptoris, vbi *μῦς* pro *ὗς* inuenerant ſcriptum. Cui non diſſimilem errorem video in *Plutarchi* lib. de Inuid. & Od. p. 537. C. vbi, cum in Graeco eſſet *τῷ ἐλέφαντι πρὸς τὴν ὗν μῖσος*, interpres dedit *murem*. De *ſue* autem verum hoc eſſe, non tantum *Plutarchus*, l. c. ſed etiam *Aelianus* Hiſt. Anim. l. I. c. XXXVIII. & l. XVI. c. XXXVI. & *Senec.* de Ira, l. II. c. XII. p. 25. A. tradunt. confirmant idem hodierni rerum naturalium inueſtigatores. Nihil itaque ipſi veteres elephanti cum mure eſſe, at cum muſca vel culice plurimum, voluerunt. vid. *Lucian.* tom. III. Muſc. Enc. p. 96. *Achill. Tat.* l. II. p. 111. Notum praeterea prouerbium Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, cuius, vt alios taceam, ibid. p. 99. meminit *Lucian.* Alia ratione *Libanius*, ep. CIↃIↃXCVII. Τὸ δ' ἐμὸν, inquit, *οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος*. Vt aut fallar, aut falſo inter prouerbia relatum fuerit illud Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει; idque mutandum in alterum, Ἐλέφας μυῖαν οὐκ ἀλεγίζει. quod idem, ac noſtrum *κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει*. Loci noſtri vim declarauit *Eraſmus*, Ad. p. 138. qui, de altero, cum reliquis errauit, p. 131. Idem aliis verbis expreſſit *Philoſtratus*, Vit. Sophiſt. l. II. p. 588. Καὶ ὁ μὲν Ἀδριανὸς ἐκαρτέρει τὰ ἐξ αὐτοῦ πάντα, δήγματα κόρεων τὰς ἐκ τῶν τοιούτων λοιδορίας καλῶν. vbi male *Olearius* reddit *culicum morſus*, pro *cimicum morſus*.

γὰρ τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι διὰ χαλεπότητα, καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ, εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις· οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

λα΄. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤῼ ΚΑΙ ΔΑΪΣΚῼ.

Ἐγχειρεῖτε, καὶ μὴ μέλλετε διὰ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις, οἷς δημηγοροῦντες ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς Λεοντίνους, οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

λβ΄. ΙΕΡΩΝΥΜῼ.

Ἐπυνθάνου, τίσιν ἀντεξήτακα τὸ δύνασθαι Λεοντίνων μοι ἐπεξιόντων κατὰ τῆς χώρας, ἣν ἐμὴν οὖσαν ἀποτέμνονται, περιγενέσθαι. τὸ μὲν ὅτι δικαιοτέρων ἐχόμενος, καὶ οὐκ ἄρχων πο-

23. Εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν] Nimirum vt Leontini, tuis conſiliis acti, bellum contra me ſuſcipiant. BOYL. Ante *Boyl.* editores omnes antecedentibus haec iunxerunt. ille autem, mutata interpunctione, cum ſequentibus conſtruxit. Quod etiam *Aretinum* voluiſſe, docet eius exemplum Latinum. Vtra via inſtitues, difficultas remanebit eadem; nec facile dixeris, quemadmodum haec cum reliquis cohaereant. Illud certum eſt, in antiquioribus libris relata fuiſſe ad antecedentia, cum omnes, tam MSS. quam editi, ante *Naogeorgum*, habeant ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις——. Alterum, ad quod offendiſſe interpretes videntur, eſt ἄθλοις; quod *certaminibus Aretinus*, *praemiis* reliqui, reddunt; neutro vero rem expediunt. Sed quid plura? quum ipſa auctoris exemplaria indicium praebeant epiſtolae extrema parte mutilatae. Epiſtola nimirum, quam ab hac noſtra proximam eſſe, in hac editione, volui, vides eadem, quae in hac—— ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις—— οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι, antecedentibus partim, partim interpoſitis iis, quae ſi in hac addantur, integra videri poſſit epiſtola, ſententia autem plana & expedita. Accedit ipſa ſubſequentis epiſtolae inſcriptio Πολυστράτῳ. Aut enim falſa ea eſt, aut alius *Polyſtratus* habendus, atque is, cui inſcriptae epiſtolae xc. & cxi. ibi enim inducitur tanquam vnus ex optimis Phalaridis amicis. His rationibus motus, hanc & ſubſequentem epiſtolam olim vnicam modo fuiſſe ſuſpicor, peſſime in partes diuulſam; quas proinde ſic denuo coniungo: —— καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ. εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν, ἐγχειρεῖτε καὶ μὴ μέλλετε διὰ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις, οἷς δημηγοροῦντες ἐλέ-

Digitized by Google

poteſt, vt idem & in odio ſit propter aſperitatem, & deſpiciatur prae mollitia, ſi quidem ad opinionem res cecidit. de talibus enim praemiis, nec inuidemus vobis, nec diſſuademus contendere.

XXXI. POLYSTRATO ET DAÏSCO.

Aggredimini, nec ceſſate quam primum mihi bellum inferre. De talibus enim praemiis, quae in concione dicebatis, quum me traducebatis apud Leontinos, nec inuidemus vobis, nec diſſuademus contendere.

XXXII. HIERONYMO.

Interrogabas, quibus perpenſis exiſtimaui poſſe me Leontinos, me inuadentes de agro, quo me mulctant, ſuperare. Quod iuſtiorem cauſam habeo, nec belli auctor ſum, ſed

ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς Λεοντίνους, οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι. i. e. *Si quidem ad opinionem res cecidit*, (vt, quod faciendum opinabaris, ad bellum ſeſe accingant Leontini) *aggredimini, nec ceſſate quam primum mihi bellum inferre. de talibus enim praemiis, quae in concione dicebatis, quum me traducebatis apud Leontinos, nec inuidemus vobis, nec diſſuademus contendere.* Vtitur auctor in extrema epiſtola numero multitudinis, vt orationem ſimul ad reliquos, qui cum Nicophemo eſſent, dirigeret. Ceteroquin, more ſolito, dici poteſt, numeros miſcuiſſe. Praemia autem cogitauit, quae, ex Nicophemi opinione, ſi Phalaridi, crudeliſſimo tyranno, bellum inferrent, exſpectare poſſent Leontini.

27. *Ἐγχειρεῖτε*] In ed. Ven. praetermittitur haec epiſtola. in Lugd. C. bis legitur. Vid. autem not. ad antecedentem ep.

32. Ἀ'ντεξήτακα] Vid. not. ad ep. XIII, l. 34.

33. *Ἐπεξιόντων κατὰ τῆς χώρας*] Lugd. A. B. Angl. & Pal. *h.* περὶ τῆς χώρας. ac loquendi genus conſuetum eſt ἐπεξιέναι, πολεμεῖν, cet. ὑπέρ, aut περί τινος. quomodo alibi quoque locutus eſt noſter. Eſt tamen, vbi κατὰ in loco περὶ inueniatur: vt περὶ hic adſcriptum videri poſſit alteri interpretando. de illo autem vſu praepoſitionis κατὰ conſule clariſſimum *Abreſch.* Anim. ad *Aeſchyl.* l. II. c. IV. p. 273.

34. *Τὸ μὲν ὅτι, κ. τ. λ.*] Particula οὖν, in editis ante ὅτι interpoſita, ex ed. Ald. eſt. eam, nec in ed. Ven. nec MSS. inuentam, omiſi. Ipſam ſententiam qui contulerit cum ep. XXX. intelliget, quo animo ibi ſcripſerit ſophiſta, ὅτι πρὸς τοιοῦ-

Digitized by Google

πολέμου, ἀλλ᾿ ἀμυνόμενος, οὐκ ἂν ἐπιστείλαιμι, τούτων γὰρ παρ᾿ ὑμῖν οὐκ ἔστι λόγος· ὃ δὲ κἂν μὴ προσποιῆσθε, ὑμᾶς εἰδέναι ἀνάγκη, ταῦτ᾿ ἂν εἴποιμι, ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, ὧν ἁπάντων ἐνδεεῖς ὄντες αὐτοὶ μαχοῦνται πολεμίῳ, καὶ περὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τύχας πεπλουτηκότι.

λγ΄ ΛΕΟΝ-

τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες πολέμου ἄρξουσιν. Notus ſenarius Ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος. de quo vid. *Caſaub.* ad *Athen.* Anim. l. XIII. p. 887. *Gatak.* ad *Antonin.* l. I. §. XVII. p. 62. & *Kuſter.* ad *Suid.* v. Ὡς οὐχ ὑπάρχων, & Ὑπάρχων. *Xenophontis* eſt, in Cyr. Inſt. l. VII. p. 118. l. 1. οὐ γὰρ ἐπιβουλεύσαντες ἀδίκως ταῦτα ἔχομεν, ἀλλ᾿ ἐπιβουλευθέντες ἐτιμωρησάμεθα. Legem *Rhadamanthi* citat *Apollod.* l. II. c. IV. §. 9. p. 95. Ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι. Quin Graecis pariter atque barbaris communem legem vocat *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 272. C. ἀμύνεσθαι τοὺς ἀδικίας ὑπάρχοντας. Fuere tamen e ſeuerioris diſciplinae philoſophis, qui, *Platonem* ſecuti, id in diſceptationem vocarent. Quibus, haud ſcio, an ſe oppoſuerit noſter, ep. CXIX. quum diſerte negauit, iniuſtum eſſe, τὸν κατάρξαντα πλημμελεῖν, ἀμύνεσθαι.

37. Ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, κ. τ. λ.] Reſpondet antecedentibus, τίσιν ἀντεξήτακα—. quod non monerem, niſi interpretum quosdam, viderem, haec aliter, atque oporteret, reddidiſſe. Frequens autem apud hiſtoricos, in bellici apparatus deſcriptione, harum rerum mentio. *Thucydid.* l. I. p. 54. l. 12. τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, καὶ ὅπλοις, καὶ ὄχλῳ,— &, ib. p. 57. l. 39. ἄλλοις μὲν γὰρ χρήματά ἐστι πολλὰ, καὶ νῆες, καὶ ἵπποι. E Latinis, addo C. *Nep.* XXII. c. IV. §. 1. *equis*, *armis*, *viris*, *pecunia*, *totam locupletauit Africam.* Similiter noſter, ep. LX. οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεομένῳ, οὐδὲ ἀνδρῶν—, ἀλλ᾿ ἀργυρίου. &, ep. XCVI. μήτε χρημάτων— μήθ᾿ ὅπλων ἐνδεεῖς, μήτ᾿ ἀνδρῶν. Illud autem ſilentio non praetermittendum, quod hic eſt, ἀνδράσι δυνατοῖς pro *viris*, vel *militibus*, *qui corpore valeant.* Quod, vereor, vt in veteri Graecia aliquod ſibi praeſidium ſit inuenturum. Nam δυνατὸν eum potiſſimum dixerunt, qui ſiue opibus, ſiue honoribus potens eſſet; vt, in *Thucyd.* l. I. p. 8. l. 57. Κύλων ἦν Ἀθηναῖος, ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης, τῶν πάλαι εὐγενής τε καὶ δυνατός. quibuscum conferri poterit illud *Pauli*, I. Cor. 1. 26. οὐ πολλοὶ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς. In *Xenophontis* Mem. l. II. p. 428. l. 33. Καὶ ἰδίᾳ αὖ οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς

ἀνάν-

ſed propulſator, non ſcribam: horum enim a vobis ratio nulla habetur. quod vero, tametſi diſſimuletis, vos ſcire, neceſſe eſt, hoc dicam: Armis multis, viris validis, pecunia, nauibus, equis, quorum omnium indigi, ipſi pugnabunt cum hoſte, & his & fortuna, diuite.

ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους οὐκ οἶσθα ὅτι καταδουλωσάμενοι καρποῦνται, quinam δυνατοὶ, quinam ἀδύνατοι, intelliges, ex *Euripid.* Ion. 596. Ἦν δ' εἰς τὸ πρῶτον πόλεως ὁρμηθεὶς ζυγὸν Ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο μισησόμεσθα, λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα. vbi ἀδύνατοι infimae fortis homines; quos πένησι iungit *Demoſthenes*, adu. Polyclet. p. 1084. F. τοὺς πένητας καὶ ἀδυνάτους. adde eiusdem, de Claſſ. p. 135. B. adu. Timocr. p. 802. D. adu. Leochar. p. 1046. A. Eſt quidem, vbi in ἀδύνατος, per ſe poſito, corporis infirmi & mutilati ratio habeatur, vt, quando ἀδυνάτους vocat *Lyſias*, or. adu. Delat. de quibus *Taylorus*, not. ad *Lyſ.* p. 404. Δυνατὸς tamen, contraria virtute, antiquioribus Graecis ignotum fuiſſe videtur. Ita *Lyſias*, l. c. p. 406. non δυνατοὺς dicit, ſed τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. atque ſic, in eadem orat. τοὺς μὴ ἀδυνάτους. *Aeſchinis*, contr. Cteſiph. p. 441. D. eſt ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ, καὶ πεζικῇ δυνάμει. atque ſic paſſim veteribus δύναμις, qui noſtro ἄνδρες δυνατοί. Ἀγαθοὺς ἄνδρας idem habet, ibid. p. 442. C. nec non *Syneſius*, ep. LXXVIII. p. 224. vbi nunc ſcribitur. Οὐδὲν ἂν γένοιτο πενταπόλει λυσιτελέστερον τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἄνδρας καὶ στρατιώτας Οὐννιγάρδας προτετιμῆσθαι πάντων στρατιωτῶν. Sed quae iſta diſtinctio inter ἄνδρας & στρατιώτας? Aut fallor, aut ſcribendum τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας Οὐννιγ. quibus additum στρατιώτας interpretis eſſe videtur. infra, ibid. ἀγωνιστὰς ἄνδρας dicit. Habet quidem *Xenophon*, Cyr. Inſt. l. V. p. 79. l. 8. τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν, &c, ante, l. II. p. 30. l. 16. οἱ δυνατοὶ ἐῤῥωμένως ἀντιλήψονται. l. 18. οἱ δὲ ἀγαθοὶ καὶ δυνατοί. & ſimilia. Sed horum omnium alia ratio eſt; cum, in primo exemplo, conſueta virtute, quam ſupra notaui, ponatur; in reliquis intelligantur ἀντιλαμβάνειν, & ſimilia, quae ex orationis contextu cognoſcantur. Habet itaque noſter hoc ſuum ἄνδρες δυνατοὶ, vt alia quaedam, ſibi priuum; qui, dum ἀδυνάτων nomine milites *inualidos* ſciret venire, δυνατοὺς e contrario dixit eos, qui corpore valent: niſi, eum, ſuſpicere, non omnino hoſpitem fuiſſe in exemplo Graeco V. T. vbi τοῖς LXX. conſueta forma loquendi ἄνδρες δυνατοὶ, & ἄνδρες δυνατοὶ ἐν ἰσχύϊ; quod non definio.

λγʹ. ΛΕΟΝΤΙΝΟΙΣ.

Λεωνίδαν, ὃν ἐξεπέμψατε κατάσκοπον τῶν ἐμῶν πραγμάτων, ἁλόντα, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα. οὐχ ὑμῖν χαριζόμενος, ἀλλ' ἵνα μὴ ζητῶ, τίς ὑμῖν σαφῶς ἀπαγγείλῃ τὴν παρασκευὴν τοῦ καθ' ὑμῶν πολέμου. καὶ γὰρ ἐμοὶ πάνυ πιστῶς ἄνευ βασάνου τὰ παρ' ὑμῖν ἐδήλωσεν, ὅτι πάντων ἐνδεεῖς ἐστὲ, πλὴν λιμοῦ καὶ φόβου· τούτων δὲ ὑμᾶς καὶ λίαν εὐπορεῖν.

λδʹ. ΛΕΟΝΤΙΝΟΙΣ.

Εἰ καταλῦσαί με τὸν πρὸς ὑμᾶς ὀρέγεσθε πόλεμον, μηδὲν αἰδεσθέντες ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον, ἵνα τὴν ὀργὴν ἅπασαν εἰς τοῦτον ἀφεὶς, παύσωμαι τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ. χρήσομαι δὲ οὐδὲν αὐτῷ χαλεπώτερον, ἢ πάντας ὑμᾶς ἐπίσταμαι βουλομένους.

λέ. Α Τ-

42. Κατάσκοπον, κ. τ. λ.] Non diſſimile ei eſt, quod habet *Plutarch.* Apophth. p. 173. C. de Xerxe: Ἕλληνας δὲ κατασκόπους ἐν τῷ στρατοπέδῳ λαβὼν, οὐδὲν ἠδίκησεν, ἀλλὰ τὴν στρατιὰν ἀδεῶς ἐπιδεῖν κελεύσας, διαφῆκεν.

45. Πάνυ πιστῶς] Interpoſui πάνυ, quod in editis non erat, ſumtum e Lugd. A. C. Angl. Med. A. C.

46. Τὰ παρ' ὑμῖν] Sic editi. Cum tamen in Lugd. A. & Angl. ſit παρ' ὑμῶν, videri poteſt olim ſcriptum fuiſſe τὰ περὶ ὑμῶν. vt, ep. cxvii. εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ. &, ep. cxxix. Ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν ἐν βραχεῖ δηλώσω.

47. Ὑμᾶς καὶ λίαν εὐπορεῖν] Primi editores ediderunt Ὑμᾶς φημὶ λίαν εὐπορεῖν. Ante λίαν autem interpoſitum καὶ in ed. Aur. Comm. & Boyl. atque ita codices omnes, praeter Burm. & Lugd. C. quare in eo poſtremos editores ſecutus ſum. Sed redundat φημί; quod auctoritate Lugd. A. vbi in margine ſolummodo adſcriptum erat, omiſi. Εὐμοιρεῖν, quod pro εὐπορεῖν Lugd. B. & Marg. Ald. habent, interpretis eſſe videtur. conf. *Heſych.* v. Εὐλογχεῖν.

50. Μηδὲν αἰδεσθέντες ἔκδοτε] Marg. Lugd. A. & Angl. μ. δείσαντες ἔ. quod in Med. A. B. in orationis contextum tranſiit, alteri interpretando haud dubie adſcriptum ante. Quid δέος & αἰδὼς interſit, ſubtilius diſputat, apud *Platonem*, Socrates, in Euthyphr. p. 9. A. De vſu verbi αἰδεῖσθαι iam multa *Budaeus* & *Stephanus*.

XXXIII. LEONTINIS.

Leonidan, quem miſiſtis exploratorem rerum mearum, captum, quum poſſem interficere, ſeruaui; non veſtra gratia, ſed ne quaererem, quis vobis clare nunciaret apparatum belli aduerſus vos. Etenim fideliter admodum ſine tormento mihi res veſtras patefecit, omnium indigos vos eſſe, praeter famem & metum; haec vero valde etiam ſuppetere vobis.

XXXIV. LEONTINIS.

Si finiri a me cupitis aduerſus vos bellum, nihil veriti dedite mihi Lycinum, vt, bile omni in hunc effuſa, iram in ciuitatem finiam. tractabo autem nihilo durius eum, quam omnes vos ſcio velle.

XXXV. LY-

uus. *Homeri* eſt, Il. Π. 93. Αἰδεσθὲν μὲν ἀνήνασθαι· δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Similiter δέος & αἰδὼς iuncta in *Iulian*. ep. xc. p. 419. B. cuius verba prae aliis adſcribo, vt, quod ineſt, mendum eluam: ὁ δ' οὖν Ἥλιος, ὥσπερ ὅταν ἀκτῖσι καθαρθεὶς ὅλος λάμπῃ, οὐδὲ ἀποκρίνῃ τοῦ πρὸς τὴν αἴγλην ἐλθόντος, ὃ μὴ τὸ οἰκεῖον, ἐργάζεται· οὕτω δὴ καί σε χρῆν ἀφθόνως τῶν παρά σου καλῶν, οἷον φωτὸς, τὸ Ἑλληνικὸν ἐπαρδεύοντα, μὴ ἀποκνεῖν, εἴ τις ἢ αἰδοῦς, ἢ δέους ἕνεκα τοῦ πρός σε, τὴν ἀντίδοσιν δυσωπεῖται. *Petauius* locum corruptum pronunciat & mutilum: ſed nihil deſiderabis amplius, vbi ſcripſeris & interpunxeris hunc in modum: ὁ δ' οὖν Η. ὡ. ὅταν ἀκτῖσι καθαραῖς ὅλος λάμπῃ, οὐδὲ ἀποκλίνῃ, τοῦ πρὸς τὴν αἴγλην ἐλθόντος, ὃ μὴ τὸ οἰκεῖον ἐργάζεται, οὕτω, κ. τ. λ. Sententia haec eſt: *Quemadmodum quum ſol radiis puris ſplendeat totus, neque deflectat, ſi quid ad ſplendorem acceſſerit, quod non id, quod ſit conſentaneum, facit: ſic enim vero te oportet, bonis, quae habes, tanquam luce, Graecos large perfundere non deſiſtere, ſi quis aut reuerentia tui, aut timore ductus, tibi reſpondere erubeſcat.* Τοῦ vtroque in loco eſt pro τινός. Noſtrum μηδὲν αἰδεσθέντες ἐκδοτε, forma loquendi eſt in ſcriptis poſteriorum Graecorum potiſſimum obuia. *Phil. Iud.* de Mund. p. 1150. C.— ἥλιον λέγω, καὶ σελήνην καὶ τὸν συμπάντα οὐρανὸν, ἅπερ οὐδὲν αἰδεσθέντες θεοὺς ἐκάλεσαν. & alii. Simile in antiquiorum ſcriptis non memini me légiſſe.

Digitized by Google

λε'. ΛΥΚΙΝΩι. 55

Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας ἐν Λεοντίνοις, ὡς παρόντα με, καὶ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι, τίς εἰμὶ, καὶ τίνων, καὶ πόθεν. ἐγὼ γὰρ ὡς ἐμαυτὸν οἶδα Φάλαριν Λεωδάμαντος υἱὸν, Ἀστυπαλαιέα τὸ γένος, πατρίδος ἀπεστερημένον, τύραννον Ἀκραγαντίνων, ἔμπειρον πολέμων, ἀπτῶτα μέχρι τοῦ παρόντος· οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ, λάγνον δὲ ἐν νέοις, μοι-

χὸν

57. Τίς εἰμὶ, καὶ τίνων, καὶ πόθεν;] Similia in medium attulerunt *Alberti*, in Obſ. Phil. p. 186. &, noſtri loci non immemor, *Valckenarius*, ad *Euripid.* Phoen. p. 58. adde, quae ad *Thucydidis* l. I. p. 6. notant viri docti. In noſtro obſeruo praeſertim multitudinis numerum, τίνων. Veteribus enim, ſi bene memini, ſolum placuit τίνος. vt, in *Eurip.* Hel. 85. Τίς εἶ, πόθεν, τίνος; Iphig. Taur. 916. ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς; Eius loco, in *Plat.* Charmid. p. 462. E. eſt, τίς τε καὶ τοῦ; mitto plura. Alterum eſt in *Lucian.* tom. III. Tragop. p. 649. l. 83. Σὺ δ' ὢν τίς, ἡμᾶς, καὶ τίνων, προσεννέπεις; Cum noſtro conuenit *Liban.* ep. DCCCIII. Τίς ἐστι, καὶ τίνων, καὶ πόθεν; adde *Heliod.* l. II. p. 99. l. IV. p. 166. Illud porro praetermittendum ſilentio non eſt, deflectentibus ſenſim a priſca ſimplicitate Graecorum moribus, inurbanum & ignominioſum haberi coeptum fuiſſe, ſi quis ita aduenam alloqueretur. Hoc animo venuſte *Lucianus*, t. II. Icarom. p. 778. Ioui ſuo verſum Homericum, ad Menippum, tribuit; Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, κ. τ. λ. Nec diſſimile eſt Antigoni illud, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν — ad Bionem, de quo vid. *Laert.* l. IV. §. 46. & *Stob.* Serm. LXXXIII. p. 495. In hanc ſententiam dictum interpretatus noſter, acerbiſſimam reſponſionem ſubiecit.

58. Λεωδάμαντος] Lugd. C. Medd. A. B. & Marg. Lugd. A. & Angl. Ἀλκυμάντεως. ſed verum alterum. In *Tzetzae* Chil. I. 645. qui noſtrum ſequitur, Λεωδάμαντος eſt. &, Chil. XII. 456. vitioſe Λεοδάμαντος. De patre tyranni aliunde nihil certi cognoueris. In *Lucian.* t. II. Phal. I. p. 188. dum genus ſuum iactat, patris nomen ſilet. *Polyaenus*, l. V. c. 1. p. 436. Phalarin σελώνην facit.

59. Ἀστυπαλαιέα τὸ γένος] Libri plerique recte Ἀστυπαλαιέα; quod etiam *Tzetzes* habet, Chil. I. 643. & alibi. Eius loco male Pal. Medd. A. C. Burm. & edit. Ven. & Baſ. Ἀστυπαλέα. quomodo etiam male ſcribitur in *Laertii* l. VI. §. 84. eſt enim ab Ἀστυπάλαια; vt recte docet *Bentleius*, in Reſp. ad B. C. p. 180. Ἀστυπαλαιεύς. Sitne tamen, vt ille putat, omnino reiiciendum Ἀστυπάλη, dubito, cum inde declinatum Ἀστυπαλαῖος inueniatur in *Aelian.* Hiſt. Anim. l. XVI. c. XXXIX. De patria Phalaridis conferri poterunt, quae diſputat idem, l. c. p. 178, 179. Tametſi ab aliis *Agrigentinus* dicatur, potuit tamen re vera patriam habere Aſtypalaeam, ſiue propter tyrannidem, quam Agrigenti obtinuit, ſiue, quod ibi poſt fugam exul commoratus ſit, Agrigentinum habitum fuiſſe ſtatuas. Quam in rem vid. *Kuhn.* & *Periz.* ad *Aelian.* V. H. l. I. p. 47. vbi recte hic Ἴμβριον pro Ἱμεραῖον reponit.

60. Ἐμ-

Digitized by Google

XXXV. LYCINO.

Non recte interrogaſti apud Leontinos, tanquam praeſentem me, & qui poſſem reſpondere tibi, quis ſim, a quibus, & vnde. Ego enim quemadmodum memet noui Phalarin, Leodamantis filium, Aſtypalaeum genere, patria exulem, tyrannum Agrigentinorum, peritum bellorum, inuictum etiamnum: ſic noui etiam Lycinum, exoletum in pueris, mol-

R

60. Ἔμπειρον πολέμων] Scriptum fuit ab omnibus editoribus ἔμπειρον πολλῶν. nec diſſentiunt MSS. nihilominus mendum eſſe puto in πολλῶν, corrigendum in πολέμων. quod, cum ſponſorem emendationis haberem ipſum ſophiſtam, in orationis contextum recepi. Nam, ne dicam, tanquam contrarium, infra, opponi λειποτάκτην ἐν πολέμῳ, ipſe ſimili plane ratione de ſe loquitur, ep. LXXXIV. Μήτε σὺ, μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς, ἐμὲ καταδείσειν—ἐλπιζέτω. καὶ πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν — θαῤῥῶ ἐπ' ἐμαυτῷ —. Habuiſſe ante oculos videri poteſt illud Archidami, apud *Thucydid.* l. I. p. 54. Καὶ αὐτὸς πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειρός εἰμι. Sic ſane *Libanius*, dum, ep. CIↃLXIII. extr. Πάντως δὲ, inquit, πολλῶν πολέμων ἔμπειρος εἶ, κατὰ τὸν τοῦ Ζευξιδάμου. vbi oportune loci *Thucydidei* meminit *Wolfius*. Nihil autem frequentius confuſione vocum πολλῶν, πολεμίων, πολέμων, πόλεων, cet. in MSS. codicibus. quam in rem exempla, in medium allata a *D'Oruillio*, vid. in Anim. ad *Charit.* p. 702, 703. Ad eam rationem ſupra, ad ep. XIII. p. 73. in *Heſychio*, pro πολλοῖς, πολέμοις ſcribendum eſſe, conieci; nunc vero, monitus ab acutiſſimo noſtro *Heringa*, eadem ſententia, ſed minore mutatione, malo Τῶν λαμβανομένων πολεμίων τὰς κεφαλὰς—. Πολλῶν & πολεμίων permiſta in MSS. habes ep. LIV. vbi vid. not. Noſtro ſimile vitium ineſſe etiamnum in *Thucydide*, puto, l. VI. p. 402. l. 37. vbi inter alia Athenagoras, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἄνθρωποι, inquit, δεινοὶ καὶ πολλῶν ἔμπειροι (ὥσπερ ἐγὼ Ἀθηναίους ἀξιῶ) δράσειαν. nam, etſi non omnino abſurdum eſt πολλῶν ἔμπειροι, tamen, cum de bello ſermo fiat, πολέμων ἐμπείρους grauiſſimum hiſtoricum voluiſſe, veri ſimile eſt. In rem eiusdem verba ſcriptoris, de Athenienſibus, l. VII. p. 486. ἀλλ' ὅσοι τε Ἀθηναίων πάρεστε, πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειροι ὄντες. Ipſa porro loquendi ratio obuia in *Thucydide*, aliis; ſicut etiam contrarium πολέμων ἄπειρος; vnde τὸ ἀπειροπόλεμον eſt apud *Dion. Halic.* A. R. l. VIII. p. 510. l. 16. Πολέμων, in πόλεων male mutatum, e MSS. olim reſtitui *Colutho*, v. 147. probante *D' Oruillio*, l. c. Πολεμίων cum πόλεων confuſi in MS. exemplum praebet noſtri ep. CVI. E contrario hoc in illud mutatum in *Polyaeni* l. V. c. XLIV. Μέμνων—βουλόμενος καταμαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων, καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων. vbi nec τὰ μεγέθη dici, nec ἐνοικούντων, fero, niſi in locum τῶν πολεμίων ſubſtituatur τῶν πόλεων. tum autem apte cuncta iunguntur.

61. Λυκῖνον, πόρνον μὲν ἐν παισὶ] Suum commemorauit, Lycini autem genus patriamque per contemptum praeterit, quaſi obſcurae ſtirpis, & incerti laris homo eſſet. BOYL. *Boyleo*, πόρνον Latino *ſcor-*

Digitized by Google

χὸν δὲ ἐν γυναιξὶν, ἀκόλαστον δὲ ἐν κώμοις, ἀσελγῆ δὲ ἐν ἡδοναῖς, ἀργὸν δὲ ἐν εἰρήνῃ, λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμῳ, δώσοντά μοι καὶ τῶν δημηγοριῶν, καὶ τούτων, ὧν ἐλέγχω σε; ὅ-μην,

ſcortatorem reddenti, impoſuit interpres Latinus, in ed. Aurel. & huic fortaſſe *Lucianus*, t. II. Imag. p. 459. qui Lycinum habet puerorum amatorem. Recte autem *Bentleius*, Reſp. ad B. C. p. 233. monet πόρνον eſſe *ſcortum*, *cinaedum*, prout a reliquis interpretibus redditur. Errat tamen ille, dum, ibid. Latine, *inter pueros cinaedum*, quibus verba auctoris reddit, Anglice interpretatur, *A catamite, when you was a boy*, i. e. *cinaedum*, *quando puer eras*, vel *in pueritia*. Quum παῖδας dixit noſter, cogitauit haud dubie τὰ παιδικὰ, ſiue τοὺς ἐρωμένους, inter quos Lycinus numeratus, non παῖς, ſed πόρνος, eſſet. In re nota, adſcribam ſolummodo *Xenophontis* hoc, e Memor. I. p. 426. l. 6. Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον ἀποκαλοῦσιν. ἐὰν δέ τις, ὃν ἂν γνῷ καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστὴν ὄντα, τοῦτον φίλον ἑαυτῷ ποιῆται, σώφρονα νομίζομεν. De forma orationis, conuenit *Pindar*. Pyth. IV. ſtr. XIII. de Demophilo: Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶ νέος, Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς——, &, Nem. III. antiſtr. IV. de Ariſtoclide: Ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν δ' ἀνδράσιν, ἀνὴρ, τρίτον, Ἐν παλαιτέροισι. Apud *Philoſtratum*, V. Soph. l. II. p. 577. Antiochus, ſophiſta, ἀποσκώπτων ποτὲ ἐς αὐτὸν (Ἑρμογένην), οὗτος, ἔφη, Ἑρμογένης, ὁ ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς.

62. Ἀκόλαστον δὲ ἐν νόμοις] Libri omnes, tam MSS. quam editi, ἀ. δ. ἐν νόμοις. quod alienum omnino ab hoc loco. haud dubie ſcribendum κώμοις; quod non tam meo vnius arbitratu, quam *Hemſterhuſii* & *Ruhnkenii* conſenſu motus, in contextum orationis recepi. Ad eandem enim rationem vterque locum correxerat, hic, in literis aliquando ad me datis, ille, ad Marg. ſui exemplaris; nec puto, fore quemquam, niſi plane rudem in his, cui non ſit placitura haec emendatio. quare in re plana & omnibus nota nihil amplius addo.

62. Ἀσελγῆ δὲ ἐν ἡδοναῖς] Cum intemperantiae vitia *ſigillatim* perſtrinxerat, nimis *generali* nomine vocat ἀσελγῆ ἐν ἡδοναῖς. BOYL. „ Grauis, inquit *Ruhnkenius* noſter, in literis ad me datis, „ corruptela haeret in verbis, ἀσελγῆ δ' „ ἐν ἡδοναῖς; quod merito tanquam nimis „ generale *Boyleus* offendit, cum intem„ perantiae vitia ſigillatim perſtringat. „ Legendum igitur, ἐν θοίναις. Vox θοίνη „ non poetis ſolum, ſed & proſae ora„ tionis ſcriptoribus vſitata. vid. *Aelian.* „ V. H. l. XII. c. XV. *Liban.* ep. CCXLIV. „ Intelliguntur publicae ciuitatis epulae. „ Quare etiam emendare poſſis ἐν δημο„ θοινίαις. *Lucian.* Phalaris, t. II. p. 190. „ Καὶ τὸν δῆμον ἐν θεαῖς καὶ διανομαῖς, „ καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις δῆ„ γον. " Haec ille. Ipſe duplici via tentabam olim, vel δείπνοις, vel ᾠδαῖς ſcribendo pro ἡδοναῖς; idque iiſdem, quibus ille, adductus rationibus. Ad primum quod attinit, in rem *Aeſchinis* verba, in Timarch. p. 266. F. Δουλεύων ταῖς αἰσχίσταις ἡδοναῖς, ὀψοφαγίαις, καὶ πολυτελείαις δείπνων, καὶ αὐλητρίσι, καὶ ἑταίραις, καὶ κύβοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, κ. τ. λ. Propius etiam accedunt illa *Platonis*, in Theaet. p. 127. C. Καὶ σύνοδοι, καὶ δεῖπνα, καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι. Iunguntur, vt in noſtro, δεῖπνα & κῶμοι. Nihilominus obeſt, quod naturalis ordo rerum poſtulare videtur, vt, quemadmodum in

mollem in iuuenibus, adulterum in mulieribus, intemperantem in comiſſationibus, proterue iniurium in voluptatibus, deſidem in pace, deſertorem in bello, daturum mihi & con-

in *Platonis* loco, primum δείπνων, dein κώμων fiat mentio. Ante enim δεῖπνα: haec excipiebant κῶμοι; vt abunde docent ſplendidiſſima illa conuiuia, quae nobis apparauerunt veteres. Suſpicabar itaque forte praeſtare ᾠδαῖς. nam etſi κώμων nomine etiam comprehenduntur ᾠδαὶ (vid. Obſ. Miſc. N. t. I. p. 89.) ſaepe tamen vtrumque coniungunt ſcriptores. Apud *Polybium*, l. XII. p. 929. & *Stobaeum*, t. LIII. p. 367. *Euripidis*, ex Creſphonte, ſunt, Καλλιφθόγγους ᾠδὰς φιλοστεφάνους τε κώμους. *Syneſ.* ep. xxxii. ὁ γὰρ δῆμος τὸν πορνοβοσκὸν ἐθεάσατο διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐν στεφάνῳ καὶ μύροις μεθύοντα καὶ κωμάζοντα, καὶ πάσης ἀκολασίας ἐμπιπλάμενον καὶ ᾠδὰς ᾄδοντα πρεπούσας τῷ βίῳ, ἐπὶ τοὺς ἔχοντας αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀνήγαγεν. Similiter *Cicero*, pro Coel. 15. *Conuiuia*, *comiſſationes*, *cantus*, *ſymphonias*, *nauigia iactant*. Atque haec quidem tum veriſimilia eſſe, putabam. Nunc vero rem diligentius conſideranti vulgatum ἡδοναῖς non videtur ſollicitandum. Nam tametſi generatim *iucundus motus* (verbis vtor *Ciceronis*, de Fin. II. c. III.) *quo ſenſus hilaretur*, *Graece* ἡδονή, *Latine voluptas vocetur*, atque adeo inter reliqua intemperantiae vitia ſigillatim enumerata, minus apta commemorari videantur ἡδοναί, quo genere illa quadam ratione continentur: aliud tamen eſt, ἡδοναῖς deditum eſſe, qualem intelligimus, *Lycinum* eſſe, cum dicitur πόρνος ἐν παισί, cet. aliud, eſſe ἀσελγῆ ἐν ἡδοναῖς; quod in ὑβριστὴν ſpeciatim conuenit. eo enim in loco proprium ἀσέλγειαν poſuerunt veteres. Praeterea res diuerſa ſunt ἡδοναὶ, a reliquis, in quibus hic intemperanter ſe gerere Lycinus dicitur: niſi quis excipiat κώμους. Sed ſi hoc, ne *Plato* quidem ſatis accurate locutus fuiſſe poterit videri, dum, de Rep. II. p. 595. E. ἀγύρται δὲ, inquit, καὶ μάντεις — πείθουσι, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις — θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν. &c. de Leg. I. p. 775. B. τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ παιδιῶν ἐπέταξεν ἀπέχεσθαι: quo fere fit, vt etiam, de Rep. II. p. 595. F. ſcribendum, opiner, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν, καὶ παιδιῶν, καὶ ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, pro eo quod vulgatur — διὰ θ. καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, κ. τ. λ. De vniuerſa autem orationis forma conferri velim *Max. Tyr.* Diſſ. XXXIII. p. 397. Ἀνάγκη γάρ που τὴν τοιαύτην πόλιν πολύφωνόν τε εἶναι καὶ πολυμερῆ καὶ πολυπαθῆ, καὶ μεστὴν παντοδαπῶν ἐπιθυμημάτων, ἀκόλαστον μὲν ἐν ἡδοναῖς, ἀνεπιστρεπτον δὲ ἐν ἁμαρτίαις, ἄμετρον δὲ ἐν τιμαῖς, ἀστάθμητον δὲ ἐν εὐτυχίαις, δυσανάλυτον δὲ ἐν συμφοραῖς. Adde hoc *Hieracis*, apud *Stobaeum*, Serm. IX. p. 106. l. 29. Τί οὖν; εἰ τοῦτο μαθὼν τις ἐν τοῖς ἄλλοις ἀδικώτατος εἴη, καὶ εἰ χρημάτων μὲν ἅρπαξ, ἀλλοτρίων δὲ ἐπιθυμεῖ, ὑβριστὴς δὲ ὑπάρχοι, καὶ ἀκόλαστος περὶ ἡδονάς, ἆρα ὁ τοιοῦτον κακίας ἀνάπλεως, δίκαιος ἂν εἴη;

63. Λειποτάκτην ἐν πολέμῳ] Libri editi πολέμοις. ſed in πολέμῳ conſentiunt MSS. omnes. quare ſic ſcripſi. *Plat.* Leg. XI. p. 983. A. ἔν τε πολέμῳ παντὶ καὶ ἐν εἰρήνῃ πάσῃ πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀεὶ βλέποντα, καὶ ξυνεπόμενον ζῆν. *Max. Tyr.* Diſſ. XXXVII. p. 441. ἀγαθὴ δ' ἐν πολέμῳ στρατιωτικὴ (ἡ μουσικὴ), κ. τ. λ.

κον, ἐὰν μὴ θᾶττον ἄλλως, ὅταν ἔκδοτόν τε παραδῶσι Λεοντῖνοι, βουλόμενοι τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι πολέμου.

λϛʹ. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Ἐδεξάμην τὸν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα μοι στέφανον ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων· ὃν τέχνης μὲν ἕνεκα, καὶ τῆς τοῦ πέμψαντος φιλοτιμίας εἴληφα. στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς ἐπινίκια τῆς πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐβουθύτουν, τὸν αὐτὸν ἀπέσταλκα δῶρον Εὐρυθείᾳ τῇ μητρί σου. οὐδένα γὰρ εὗρον ἀξιώτερον τοιαύτῃ κοσμηθῆναι πολυτελείᾳ, ἢ μητέρα. γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ καὶ πρεπωδέστερος στέφανος, εἰ τῆς τῶν γονέων εὐχῆς ἄξια φρονῶν εὑρεθείης.

λζʹ. ΚΡΙ-

65. Ὅταν ἔκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖνοι] Illi ipſi, quo magis doleas, quorum gratiam captas. BOYL. Scribitur vulgo, δώσοντά μοι — δίκην, ἐὰν μὴ θᾶττον ἄλλως, ἀλλ' οὖν ὅταν ἔκδοτόν σε; κ. τ. λ. in quo nihil eſt, quod reprehendi poſſit. *Euripid.* Phoen. 501. — εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν. Similia notat *Abreſch.* Anim. ad *Aeſchyl.* p. 268. Ad noſtrum propius accedit *Liban.* ep. CIↃCCXXIV. τὰς ἀξίας δίκας εἰ καὶ μὴ κατὰ ὥραν, ἀλλ' οὖν εἰσέπειθ' ὑφέξοντας. Nihilominus tamen expunxi ἀλλ' οὖν, quod in nullo codicum MSS. inueniretur. Mox ἔκδοτον παραδῶσι dixit noſter, quod ep. antecedente, ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον. Vtriusque loci meminit, ad *Lucian.* tom. II. p. 819. *Reitzius.*

69. Στεφ. ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων] Notum, χρυσοῦς dici pro χρυσοῦς στατήρ. atque ſic accipiendum, ep. CXXXVII. πέμπε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμήλικας — καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. quemadmodum ſaepe *Plutarchus*, *Athenaeus*, alii, qui ſub imperio Romanorum floruere, ſunt locuti. Apud antiquiores Graecos per ſe poſitum χρυσοῦς, pro *pecunia*, non memini, me legiſſe. *Ariſtophanis* eſt, in Plut. 817. Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν Χρυσοῖς. vbi, conſueto more loquendi, στατὴρ χρυσοῦς, interpretante ſchol. νόμισμα eſt; quod dein per ſe χρυσοῦν vocarunt. Noſtro in loco, additum ὁλκῆς declarat, de pondere eſſe accipiendum; quo in loco στατὴρ vſurpatum fuiſſe, docet *Pollux*, l. IX. 57. vbi conſulendus *Hemſterhuſius*. Quam

concionum & horum, quorum redarguo te, poenas, niſi celerius fueris captus, quum in deditionem te tradiderint Leontini, belli aduerſus nos finiendi cupidi.

XXXVI. PAVROLAE.

Accepi a te miſſam mihi coronam, ſexcentorum aureorum pondo; quam ob artem, & eius, qui miſit, ſtudium accepi. Coronatus vero ea vnam diem, qua diis patriis, ob partam in praelio cum Leontinis victoriam, ſacrificaui, eandem miſi dono Eurytheae, matri tuae. Neminem enim inueni digniorem, tam pretioſo ornatu, quam matrem. Eris vero nobis pulchrior tu, ac magis decora corona, ſi, parentum votis digna ſapere te, compertum fuerit.

Quam veteres nomini στατὴρ, eam noſter voci χρυσοῦς, cum ea pro στατὴρ vteretur cum ſuis, tribuiſſe virtutem videtur.

70. Ὧν τέχνης μὲν ἕνεκα] Veriſimile itaque eſt, coronam illam a certamine aliquo Paurolam victorem reportaſſe. BOYL. Reſpicit *Boyleus* antecedentium editionum ſcripturam; vbi pro τέχνης legitur τύχης. Sed vera emendatio ſummi *Hemſterhuſii* eſt, reponentis τέχνης; quod, ad Marg. Lugd. A. & Angl. adſcriptum, recepi. De nominum horum in MSS. permutatione alibi plura.

71. Στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν] Vſui loquendi conuenientius eſſet αὐτῷ: ſed, cum omnes libri habeant αὐτὸν, nihil muto.

73. Τὸν αὐτὸν] Mallem αὐτὸν legere ſine τόν; quod forte peperit poſtrema antecedentis verbi ſyllaba τουν repetita. Sed repugnant libri omnes.

75. Γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ—στέφανος, κ. τ. λ.] In hanc ſententiam fere, apud *Xenophontem*, Inſt. Cyr. l. VI. p. 100. l. 24. ad illa Abradatae, Σὺ δήπου, ὦ γύναι, συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον, τὰ ὅπλα μοι ἐποιήσω; Panthea vxor, Μὰ Δία, inquit, τόν γε πλείστου ἄξιον. σὺ γὰρ ἔμοι γ', ἢν καὶ ἄλλοις φανῇς, οἷος ἐμοὶ δοκεῖς εἶναι, μέγιστος κόσμος ἔσῃ. adde eiusdem, de Exped. C. l. I. p. 159. l. 21. De vocis στέφανος translatae vſu conſule *Valckenarium*, ad verſum *Euripidis* commenticium, in Phoen. 1378. Propius ad noſtrum accedit, quod *Homero* tribuitur, in eius Vita, *Herodoto* adſcripta, p. 650. A. Ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες. Sic Prouerb. *Salom.* c. XVII. 6. Στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων.

Digitized by Google

λζ'. ΚΡΙΤΟΔΗΜΩι.

Ἀγαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες, ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετρίου περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε, πεπεισμένοι ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους. ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν, ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην· οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἐν ἀνθρώποις, οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης ῥοπαῖς βεβαιοῦται.

λη'. ΤΙΜΩΝΑΚΤΙ.

Νενίκηκα τῷ πολέμῳ Λεοντίνους. ἵνα δὲ τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, καὶ μὴ πάντων ἀθρόως ἀκούσας ἀποκαρτερήσῃς, οὐκ ἔγρα-

ψα

77. ΚΡΙΤΟΔΗΜΩι] Sic ſcripſi cum Ed. Commel. & plerisque MSS. Conueniunt enim in hoc Lugd. A. C. Angl. Med. B. & Pal. In Lugd. B. autem & Marg. Ald. eſt Ἀριστοδήμῳ. Reliqui MSS. Κριτοφήμῳ, vt vulgo fuit editum. In argumento confiêto res incerta eſt, & parui momenti.

80. Ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους] Phalaris Leontinos bello victos arma deponere coegit, & conuiuiis vinoque eneruauit; vnde in nummis ſuis Bacchum Κισσοκόμην expreſſerunt. *Hubert. Goltzius*, in Hiſt. Sicil. BOYL. *Aretinus* reddit *conſilio & opera mea*. Interpres vero, in Ed. Aurel. *meis conſiliis, quam actionibus magis*. vt appareat, eum ante ἢ intelligendum voluiſſe μᾶλλον. reliqui ſimpliciter *aut* pro ἢ dederunt. *Aretino* fauet Angl. vbi, T. ἐ. β. καὶ ταῖς πράξεσι. cuius loco Lugd. C. Med. A. B.—ἢ ταῖς πρ. Si plures libri haberent καὶ, hoc mallem. nam vtroque, & conſiliis, & factis, cenſetur imperatoris virtus. nunc cum praecipuis libris retineo ἢ.

84. Ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης ῥοπαῖς βεβαιοῦται] Pro βεβαιοῦται ad marginem ſui exemplaris ὁ πάνυ *Hemſterhuſius* adſcripſerat βραβεύεται; de quo verbo ſic *D' Oruill.* Anim. ad *Charit.* l. IV. p. 404. „ Haec vox in metaphora frequen„ tior recentioribus Atticis; quam vetu„ ſtis, certe in proſa. " Quod tametſi verum eſt, reperitur tamen, praeter *Demoſthenem*, quem citat ille, non diſſimile apud *Platon.* Protag. p. 335. B. Εἶπον οὖν ἐγὼ, ὅτι αἰσχρὸν εἴη βραβευτὴν αἱρεῖσθαι τῷ λόγῳ. vbi paulo ante dixerat ῥαβδοῦχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἑλέσθαι, ὃς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μῆκος τῶν λόγων ἑκατέρου. In fortunam qui verbum tranſtulerit, *Iſocrate* antiquiorem noui neminem. Sic autem ille, in Areopag. p. m. 322. Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν. *Alciphronis*, cuius meminit *D' Oruill.* eſt, l. I. ep. XXV. Ὥστε τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται· ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται· quod, ſi cum eiusdem ſcriptoris l. III. ep. XLIX. p. 388. conferas, facile in eam

co-

Digitized by Google

XXXVII. CRITODEMO.

Boni amici opus facitis & tu, & omnes, quotquot medio-critatem excedens mihi fortitudinis praebetis teſtimo-nium, meis conſiliis & factis deuictos eſſe Leontinos, credentes. Ego autem certo ſcio, vltionem neceſſariam a me factam, exoptatiſſimam vero victoriam eſſe a fortuna conſum-matam. Nihil enim eſt, o cariſſime, in rebus humanis, quod non illius momentis confirmetur.

XXXVIII. TIMONACTI.

Vici bello Leontinos: vt vero dolori par eſſes, nec, vniuerſis ſimul auditis, animo deficeres, non ſcripſi tibi de to-

cogitationem venias, ibi etiam ſcriptum fuiſſe, ἢν μή τι δεξιὸν ἡ τύχη βραβεύσῃ, pro ἢ. μ. τ. δ. ἡ. τ. βουλεύσηται. Paulo aliter *Polybius*, Hiſt. l. I. p. 82. Οὐ μὴν ἀλλ' ὥσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς ἡ τύχη μεταβιβάσασα——. Mitto reliquos inferiorum aetatum ſcriptores; quibus mirifice placuiſſe haec orationis forma videtur. Quo magis dubito, quid noſtro in loco anteferendum ſit, praeſertim cum libri omnes habeant βεβαιοῦται; quod accipi poteſt de rebus humanis, quarum nulla exitum habeat, niſi confirmante fortuna: ſicut ante dixerat τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην· vbi fere reſpondet κατορθοῦσθαι. Noſter, ep. LXXII. Ἀμφότερα (ὅρκον ἢ πίστιν) ἡ γνώμη βεβαιοῖ. *Liban.* ep. CCCCLIX. τὴν λειτουργίαν——δεῖ βασιλέως βεβαιωθῆναι νεύματι· quod non diſſimili modo dictum, atque in noſtro τῆς τύχης ῥοπαῖς βεβαιοῦσθαι. Apud eundem, ep. CCLXXII. *Homerus* Hectorem Διῒ φίλον ἐκάλεσεν, ἐνδεικνύμενος, ὡς μετὰ τῆς ἐκείνου ῥοπῆς πάντα ἐπέπραττε. Vtrum in noſtro ſit anteferendum, lectoris iudicium eſto.

86. Διαρκέσῃς] Meminit huius loci *H. Stephanus*, Th. L. G. t. I. p. 537. Eadem conſtructione, ep. XC. ἀρκέσω γὰρ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ, vbi male a quibusdam interpretum redditur, *meis contentus ero*, quod non ἀρκεῖν, ſed ἀρκεῖσθαι τοῖς αὐτοῦ ſonat; vt ſaepe loquuntur Graeci praeſertim philoſophi. vid. *Valcken.* ad *Herod.* l. VII. p. 579. adde inprimis *Hierac.* ap. *Stobaeum*, Serm. IX. p. 107. l. 48. τὸ ἀγελαῖον ἐκεῖνο, καὶ κοινὸν, ἀρκοῦ τοῖς αὐτοῦ. Noſtro ſimile ex *Syneſio* habet *Stephanus*, l. c. p. 536. Ex antiquioribus, qui ita ſit locutus, noui neminem.

87. Ἀποκαρτερήσῃς] *Naogeorgus* reddit *ſuſpendas*, quod, inter alios, etiam dedit *Boyleus*; recte an ſecus, non diſputo. conf. quae, poſt *Stephanum*, de hoc verbo notat *Maius*, ad *Lucian.* t. III. Macrob. p. 222. & *I. Vpton.* Ind. ad *Arrian.* Epict. v. Ἀποκαρτερέω. Rectius *Aretinus*,

me

ψά σοι περὶ τῶν ὅλων, ὅτι καὶ Ταυρομενείτας καὶ Ζαγκλαίους συμμαχήσαντας αὐτοῖς, καὶ αὐτοὺς εἰς τέλος νενίκηκα· οὐδ᾽ ὅτι, λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἑαλωκότων τάλαντα ἑκατὸν, ἀπελύτρωσα τοὺς αἰχμαλώτους. οὐ γὰρ ἐβουλόμην διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν ἀπολουμένας σου, τὸν οὐκ ὀρθῶς ὄντα, δοκεῖν ἄνθρωπον ἀπηρτημένον.

λϛ'. ΚΑ-

ne penitus abſumaris, & interpres, in ed. Aurel. *ne animum deſponderes*. De dolore nimirum, cui Timonactem ſuccumbere Phalaris nollet, accipiendum eſſe, ex antecedentibus, ἵνα τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, clare apparet. Vt ſimilis translatio ſit huius verbi in animum, luctu deficientem, atque aliorum, quibus certum mortis genus ſignificatur, vt ἀπάγχεσθαι, ἀποπνίγεσθαι, cet. in animi cruciatum, taedium, ſimilia, de quibus vid. *Periz.* ad *Aelian.* V. H. l. V. c. VIII. Noſtrum ſimili ratione translatum ab *Aretha*, in Apocal. ex *Bud.* obſeruat *Stephanus*. ego par exemplum non memini me legiſſe.

88. Ταυρομενείτας] De *Taurominii* nomine, Phalaridis aeuo nondum cognito, legi velim *Bentl.* Diſſ. & Reſp. ad C. B. VI. Vnum hoc noto, rectius ſcribi Ταυρομενίτας. vid. *Cluuer.* Sic Ant. l. I. c. VII. Sed, cum & edit. & MSS. hic, vt alibi, in his Epiſt. per ει fere ſcriptum exhiberent nomen, exceptis Angl. & Marg. Lugd. A. vulgatum Ταυρομενείτας retinui.

88. Ζαγκλαίους] Zancle iam dicta erat Meſſana a Meſſeniis Graecis, qui huc migrarant circa Olymp. XXXIX. non diu ante Phalaridis tempora. Fortaſſe igitur vetus nomen nondum penitus interierat. BOYL. Mirum in modum diſſident, in huius nominis ſcriptura, libri nonnulli. Pal. nempe habet Ζαγκλείους, Lugd. B. Ναζηλείους, reliqui omnes Ζαγκλείους praeter Burm. vbi Ζακλείους. Scripſi Ζαγκλαίους, vt correxerat *Hemſterhuſius*, ad marginem ſui exemplaris. vid. *Cluuer.* Sic. A. l. I. c. VI. & L. *Holſten.* ad *Stephan.* Byz. v. Alia huc pertinentia legi poterunt in *Bentl.* Diſſ. & Reſp. ad C. B. IV. Noſtrum ſtuporis accuſatum a *Bentleio*, quod diuerſas ciuitates feceris Zanclen, & Meſſanam, defendere conatur *Dodwell.* in Synopſ. Chron. Exercit. I. de Act. Phalar. p. 90. & ad Meſſenios Peloponneſios referenda putat, quae de Meſſeniis habet ille. In argumento ficto nihil definio.

89. Εἰς τέλος νενίκηκα] Sententiam imperfectam relinquunt Lugd. A. B. Pal. & Burm.

toto: me & Taurominitanos, & Zanclaeos, eorum in bello ſocios, ipſos etiam plane deuiciſſe; neque, me, acceptis pro eorum, qui capti eſſent, libertate centum talentis, redemtos captiuos dimiſiſſe. Nolebam enim, excellenti rerum feliciter a me geſtarum nuncio, te perituro, qui vere non eſſet, videri hominem interfeciſſe.

Burm. dum verba *εἰς τέλος νενίκηκα* omittunt. Angl. vero Lugd. C. & Marg. Lugd. A. *καὶ αὐτοὺς εἰς τέλος νενίκηκα*; quod recepi; tametſi editi libri, omiſſis *καὶ αὐτοὺς*, ſolum haberent *εἰς τέλος νενίκηκα*. De vſu pronominis *αὐτὸς*, hoc modo redundantis, multi multa. ſufficiat nominaſſe *F. L. Abreſch.* Dil. Thuc. p. 464. De reliquis, ſic *Wolf.* in Cur. Phil. ad Rom. X. 4. „ Retulerim huc Pſeu„ do-*Phalaridis φράσιν*, ep. 85. (XXXVIII.) „ *εἰς τέλος νενίκηκα*, i. e. *perfectiſſime*, „ *pleniſſime vici*. *Car. Boyle*, recentiſſi„ mus illarum epiſtolarum editor, eodem „ ſenſu vertit: *funditus a me ſuperati* „ *ſunt* (hoſtes). “ Vbi tametſi viri iudicium, cum *Pauli* verbis noſtra componentis, vt ſaepe, deſidero: non repugno tamen, quo minus haec reddantur per *perfectiſſime vici*; modo teneatur, in ſimilibus *εἰς τέλος* omnium optime verti per *omnino*, *plane*, vt abunde oſtendit *D' Oruillius*, in ſuis, ad *Charitonem*, Anim. l. V. p. 460. Quibus quod addam, nihil habeo, niſi illud vnum, *εἰς τέλος*, pro *omnino* poſitum, & *τὴν ἀρχὴν*, de quo ſupra dictum, ad ep. XVI. l. 21. fere contraria eſſe, &, cum illo, particulae neganti iuncto, actio ne quidem incepta ſignificetur, hoc potiſſimum vſurpari, cum aliquid quaſi *perfectum*, & *abſolutum omnino*, dicere velint ſcriptores. Quo fere fit, vt, in *Polyb.* Hiſt. l. VIII. p. 712, pro Τὸ *μὲν γὰρ μηδενὶ πιστεύειν εἰς τέλος, ἄπρακτον*, tranſpoſita diſtinctionis nota, ſcribere malim, Τὸ *μὲν γὰρ μηδενὶ πιστεύειν, εἰς τέλος ἄπρακτον*. quod componi poterit cum *Manethonis*, a *D' Oruillio* citati, loco, e l. IV. 19. *ἐς τέλος αἰὲν ἀμόχθους*. Qui ſaepe *τὴν ἀρχὴν* cum negante particula, pro *omnino non*, vſurparunt ſolutae orationis ſcriptores antiquiores etiam, hoc noſtrum *εἰς τέλος* ignoraſſe videntur.

91. *Διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τ. ἑ. μ. προσαγγελίαν*] Per ſe dictum *τὴν ὑπερβάλλουσαν προσαγγελίαν*, vt *ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία*, ſim. pendet enim caſus ſecundus *τῶν εὐτυχημένων* a nomine *προσαγγελία*. qua ratione etiam, ſupra, ep. XV. l. 2. defendi poterit e *Stobaeo* notata ſcriptura, *δι' εὐγενείας ὑπερβάλλουσαν ἀπόκρισιν*.

Digitized by Google

λθ΄. ΚΑΤΑΝΑΙΟΙΣ.

Α'χθέντας αἰχμαλώτους τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινὰς, οὐδε- 95 μίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι, διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἐπιλελησμένος τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. ἁπάντων γὰρ ἂν εἴην ἐπιλησμο-

95. Α'χθέντας αἰχμαλώτους] Angl. Lugd. C. Medd. A. B. & Marg. Lugd. A. Α'χθέντας αἰχμαλώτους ἐπ' ἐμὲ τῶν ὑ. π. Pro ἐπ' ἐμὲ Med. B. & Lugd. C. vbi ſecundum repetita haec epiſtola, etiam καὶ habent. Alterum ἐπ' ἐμὲ ſpectauit *Aretinus*, dum reddidit, *Quum ad me ciues veſtri captiui deducerentur.* Reliqui libri ſine ἐπ' ἐμὲ; quos ſecutus ſum. Nam etſi in eo, quod nominati codices habent, nihil eſt, quod reprehendas, ab aliena manu tamen ἐπ' ἐμὲ eſſe videtur, additum illud, ne ſolum eſſet ἀχθέντας. Quod poſſitne hic per ſe ſtare, nec ne, inquirere nolo; cum ipſe ſophiſta, aliis locis, doceat, ſcripſiſſe ſe Α'λόντας αἰχμαλώτους τ. ὑ. Sic ſane, ep. XLIII. Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν—, μετέγνων ὕστερον, καὶ σέσωκα. quo nihil ſimilius noſtris: nec abit longe, ep. XV. Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Α'ριφάντου γυναῖκα—, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας ὡς ἀπολουμένας πρός με,— σέσωκα. adde ep. XXXVIII.

96. Οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι] Diſſentiunt Med. C. & Burm. dum pro eo, quod in editis & pleriſque MSS. eſt, ἐκ τῶν μυρίων, vel ἐκ μυρίων, vt Lugd. B. habent ἐκ τῶν πολλῶν· quod haud dubie interpretis eſt. Sed ſpeciem non omnino nullam habet Lugdunenſis C. in repetita epiſtola, ſcriptura, οὐδεμίαν ἐκ τεκμηρίων ἔχοντας ἐλπίδα. Forma loquendi obuia eſt ἐκ τεκμηρίων. *Thucyd.* l. I. p. 2. Ε'κ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι—. *Demoſth.* II. in Aphob. p. 908. F. πίστεις δὲ ἔχετε ἱκανὰς, ἐκ μαρτύρων, ἐκ τεκμηρίων. atque ita ſaepe oratores, alii. Ad eandem rationem ἐκ τεκμηρίων ἔχειν ἐλπίδα dici potuiſſe, non alienum eſt, exiſtimare. Sed probum alterum; cuius ſponſorem habeo *Xenophontem*, Exp. C. l. II. p. 163. l. 3. Ε'γὼ, εἰ μὲν τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆναι πολεμοῦντας βασιλεῖ, συμβουλεύω μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα· εἰ μέν τοι μηδεμιᾶς (l. μηδεμία) σωτηρίας ἐστὶν ἐλπὶς, ἄκοντος βασιλέως, συμβουλεύω σώζεσθαι, ὅπῃ δυνατόν. Quae, cum *Herodoteis*, l. VI. p. 443. l. 36. ed. *Weſſ.* οὐδεμίην ὑμέων ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν ὑμέας δίκην τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποστάσιος, comparata, ſuſpicionem iniiciunt corruptae vocis ὑμέων, in μυρίων vel τῶν μυρίων mutandae. Quod ſi verum, ex hoc *Herodoti* noſtrum ſumtum eſſe, putem. Sed nihil definio. Reliqua ἐλπίδα σωθῆναι dixit, vt *Xenoph.* l. c. μία ἐλπὶς σωθῆναι, &, in Hellen. l. VI. p. 356. l. 14. νῦν ἐλπὶς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι τοὺς Θηβαίους. quae, cum eiusdem verbis, ib. p. 347. l. 13. Οἱ μὲν Α'θηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, μὴ δεκατευθῆναι, ἐλπὶς εἴη; collata, facilem horum emendandorum commonſtrant viam. nam, niſi vehementer fallor, ſcribendum eſt, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ

XXXIX. CATINENSIBVS.

Captos e veſtris ciuibus captiuos quosdam, cum nullam ex innumeris ſpem haberent ſalutis, quod, iis interfectis, non magna futura eſſet veſtra triſtitia, conſeruaui, non oblitus odii aduerſus vos. Nam omnium eſſem obliuioſiſſimus, ſi, quas

τὸ λεγόμενον ἤδη, δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη. Noſtro plura ſimilia vbique obuia. quare quorundam codicum ſcripturam, vt Lugd. A. Angl. & Medd. A. B. τοῦ σωθῆναι, aut Med. B, Marg. Lugd. A. & Angl. σωθήσεσθαι, morari nolo.

97. *Διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα*] Placuerit fortaſſe alicui parumper adiuta Medd. A. & B. ſcriptura: *Διὰ τὸ μὴ σφόδρα ἀνιᾶσθαι ὑμᾶς ἀναιρεθέντων αὐτῶν μέλειν*. nam apta ſententia erit, ſi modo *μέλειν* mutaueris in *μέλλειν*. Accedit, quod in Med. B. vbi ſecundum repetitur haec epiſtola, eſt, *ὑμῖν, ἀν. ἀ. μέλλειν, σ.* Noſter, ep. XIV. *Στησίχορον πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου, δυσχεραίνειν*. atque ita alibi. Nihilominus reliquorum librorum ſcripturam intactam reliqui.

98. *Ἁπάντων ἂν εἴην ἐπιλησμονέστερος*] Vulgatum *ἐπιλησμονέστατος* in *ἐπιλησμονέστερος* mutaui, cum in eo conuenirent Lugd. A. B. Angl. Med. C. Burm. Marg. Ald. & ed. Ven. Sic noſter, ep. I. *Τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου.* ep. XCVIII. *Πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ᾽ ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμέ*. Similia, aliunde depromta, praeter *Weſſel.* ad *Diodor. S.* l. XIII. p. 565. &, ad *Herod.* l. IX. p. 703. alios, collegerunt *Dauiſius*, ad *Max. Tyr.* p. 503. & *Abreſch.* Dil. Thucyd. p. 514. Genus loquendi veteribus Atticis, vt puto, faſtiditum, in reliquorum Graecorum ſcriptis obuium. Quo minus correctione opus eſt in verbis *Dionyſ. Hal.* Λυσ. p. 84. l. 37. *Τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι; καὶ τίς ἡ χάρις; πρᾶγμα παντὸς κρεῖττον λόγου καὶ θαυμασιώτερον.* vbi nec *θαυμασιώτατον* ſcribi cum *Marcklando*, ad *Lyſ.* Vit. p. LXVIII. opus eſſe puto; nec eidem, antecedentia ſic refingenti, *καὶ τίς αὕτη ἡ δύναμις; χάρις, πρ. π. κ. λ. κ. θ.* aſſentior. Ac de *θαυμασιώτερον*, conferri poterunt exempla a doctis, quos nominaui, citata. De altero, ſi ante pro *καὶ τίς ἡ* ſcripſeris *καλλίστη*, interpungendo ſententiam efficies aptam. Antecesſerat l. 32. *Μίαν δὲ ἀρετὴν ἔτι τοῦ ῥήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ κοινοτάτην, καὶ μόνην, τὴν μάλιστα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίου χαρακτῆρα δυναμένην βεβαιῶσαι.* vbi *κοινοτάτην*, non iniuria *Sylburgio* & *Marcklando* corruptum viſum, ego quidem in *οἰκειοτάτην* mutandum opinor; in reliquis nihil deſidero, dummodo ſic redduntur: *Vnam vero adhuc virtutem oratoris (Lyſiae) oſtendam, pulcherrimam ratus, familiariſſimamque, & ſolam eam, quae prae aliis maxime certa ſigna notasque poſſit praebere, vnde Lyſian cognoſcas.* Ad haec iam, noſtro in loco, quaerit *Dionyſ.* *Τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι καλλίστη;* Reſpondet: *Χάρις, πρᾶγμα, κ. τ. λ.* quam in rem vide, quae dein, de eodem argumento, leguntur, ibid. l. 50. & p. 85. l. 41.

Digitized by Google

σμονέστερος, εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν καταφρονήσαιμι. ὅταν δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπόσχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε κακῶν, ἀναμνήσει.

μ'. ΚΑΤΑΝΑΙΟΙΣ.

Ὑμεῖς μὲν ἴσως ἐμαυτῷ πλεοναζούσας δοκεῖτε ποινὰς τετεκέναι, ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς παρανενομήκατε, ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε, πεντακοσίους ὁπλίτας ἀπολωλεκότες· ἀντὶ δὲ ταλάντων ἑπτὰ, ὧν διηρπάσατε, πλείστας ἀπεστερημένοι προσόδους. ἐγὼ δὲ προοίμιον ὑμῖν, ὧν μέλλετε πάσχειν ὑπ' ἐμοῦ, τὰ νῦν γεγονότα καταγγέλλω, ἵνα δι' ἐμαυτὸν συμμαχήσαντα τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν πεπονθότες ὁμολογεῖν αἰσχύνησθε. οὐ μὴν ἀνήσω γε τὴν

πρὸς

99. Εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν καταφρονήσαιμι] Sententiam loci non aſſecuti, *Naogeorgus*, alii, reddunt, *Si — vos afficere negligerem*; *Boyleus*, *Si vobis poenas deſtinarem*; *Aretinus*, *Si minorem ira mea vltionem a vobis accipere ſatis mihi exiſtimarem*; quo iure quique, cognoſcent ii, qui de verbi καταφρονεῖν vſu notata a ſummis viris, ad *Herod.* l. I. p. 27, 32. & l. VIII. p. 623. cum noſtro contulerint. Haud dubie conſueta verbi καταφρονεῖν virtus ſpectanda eſt, vt ep. LXV. Οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς καταφρονεῖν εὐλογώτερον. ep. XCVII. extr. θανάτου καταφρονῆσαι. cet. Iunguntur καταφρονήσαιμι τοῦ λαβεῖν δίκην θυμοῦ μικροτέραν —. Vt ſimilis interpretum error ſit ei, quo, (ad *Thucyd.* l. VIII. c. XLVIII. τῷ βασιλεῖ οὐκ εὔπορον εἶναι pro τῷ οὐκ εὔπορον εἶναι βασιλεῖ.) lapſos notauit, in Dil. Thuc. p. 765. *Abreſch.* Noſter, dum dixit δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν, reſpexit conſeruationem ciuium eorum, quos interfectos vellent Catinenſes, vt ante ſignificauerat; non alia ratione, atque ep. XLIII. filium a ſe conſeruatum, ait, eſſe, vt dolore afficeret patrem. Et hanc quidem δίκην θυμοῦ μικροτέραν vocauit, cum quod iuſto minor eſſet iſta poena, tum, vt haberet, cui mox opponeret τὴν κατ' ἀξίαν.

2. ΚΑΤΑΝΑΙΟΙΣ] Tanquam *Diodori*, hanc epiſtolam citat *P. Carrera*, Deſcr. Aetn. l. II. c. IV. Th. Ant. Sic. Vol. IX. p. 32. B. Sed, in Monum. Hiſt. Vrb. Cat. l. IV. Theſ. Ant. Sic. Vol. X. p. 321. A. *Phalaridis* vocat. Ac ſane ex his *Phalaridis*, non ex illis *Diodori*, Graeca, quae citat, depromſit. Reſponſionem ad hanc epiſtolam videbis inter illas *Diodori*, ep. XXXVII. cuius, ibidem, meminit *Carrera*. Sed de

eo

Digitized by Google

quas a vobis ſumerem ira minores, poenas deſpicerem. Quum vero dignas mihi detis, tum vos magnitudo calamitatis in malorum, quae feciſtis, memoriam reducet.

XL. CATINENSIBVS.

Vos fortaſſe, mihi nimias ſoluiſſe poenas, opinamini, iniuriarum, quas mihi meisque feciſtis, eum pro triginta viris, quos impie concremaſtis, quingentos milites perdidiſtis, pro ſeptem vero talentis, quae diripuiſtis, plurimis priuati eſtis reditibus. Ego autem prooemium vobis eorum, quae paſſuri eſtis a me, quae nunc facta ſunt, denuncio, vt propter me, hoſtibus veſtris opitulantem, paſſos eſſe, profiteri vos pudeat. Nec vero malum in vos animum re-

 mit-

eo alibi opportunior erit agendi locus.

4. Ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τ. ἐ. παρανενομήκατε] Libri editi omnes παρηνομήσατε. Burm. vero, qui ſolus e MSS. hanc epiſtolam habet, παρηνομήκατε; ex quo feci παρανενομήκατε, vt, ep. CXVII. Τὸν μὴ μετ᾽ ἀνάγκης μηδὲν ἂν παρανενόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἠσεβηκότα πάντα. Alterum videri poteſt ortum ex παρῳνήσατε, vel παρῳνήκατε; de quo verbo vid. ſupra, not. ad ep. XIII. l. 61. Vtrum ſit anteferendum, non definio; & probum παρανενομήκατε.

5. Ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριάκοντα——] In epiſtola, *Diodoro* adſcripta, de qua ſupra, *Sicuti Aetnaeo igni ſacrificauimus tuos illos triginta.* Mox καταπυρπολεῖν, pro κατακαίειν, dici, notat *H. Stephanus*, Theſ. L. G. t. III. 623. In eodem negotio πυρπολεῖν eſt, ep. XCIV.

6. Πεντακοσίους ὁπλίτας] Interpres, in ed. Aurel. reddidit *ciues*. hunc ſequitur *Boyleus*, qui tamen ὁπλίτας in Graeco retinet. Epiſtola antecedente commemorantur ciues quidam Catinenſium, τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινὰς——. Sed illos, Catinenſibus, vt videtur, inuiſos, Phalaris conſeruat; hos poenae loco, quod iſtos triginta concremauerant, ἀπολωλεκέναι Catinenſes dicuntur. Vt veri ſimile non ſit, eosdem hic, quos, ep. antecedente, reſpici. Neque adeo eſt, cur πολίτας, pro ὁπλίτας reponamus; niſi forte vnum hoc, quod, cum nondum bellum intulit Catinenſibus Phalaris, illis, quam his nominandis, aptior locus poteſt videri. de quo iudicabit lector.

7. Προοίμιον]. Vſus nominis translati ſophiſtae, quam *Phalaridi*, notior. vid. ſummus *Hemſterhuſius*, ad *Lucian.* tom. I. Somn. p. 6. &, ad *Charit.* *D'Oruill.* l. V. p. 443.

9. Τοῖς ἐχθροῖς]. Himerenſes cogitauit. vid. *Diodori* ep. XXXIX.

πρὸς ὑμᾶς δυσμένειαν, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια τὴν

11. Ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια, κ. τ. λ.] Non diſſimile ei eſt, quod, apud *Herodot.* l. VIII. p. 582. B. Athenienſes, Νῦν δὲ ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ, ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι, ἔστ᾽ ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ, τῇπερ καὶ νῦν ἔρχεται, μήκοτε ὁμολογήσειν ἡμέας Ξέρξῃ· ἀλλὰ θεοῖσί τε συμμάχοισι πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἐκεῖνος οὐδεμίην ὄπιν ἔχων, ἐνέπρησε τούς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vbi quae notant *Weſſelingius* & *Valckenarius*, p. 689. conſuli velim. *Herodoteum* hoc ſpectauerit ne noſter, non dixerim. De verbis, certum eſt, ita comparata eſſe, vt non Phalarin, ſed hominem, in Platonicorum ſcholis inſtitutum, prodant auctorem. Nam, vt infra oſtendam, vix in tota ſententia verbum vllum eſt, quod intellexiſſet, nedum ſcripſiſſet, in epiſtola, verus Phalaris.

11. Διοικοῦσα πρόνοια] Πρόνοιαν ante *Platonis* tempora, non *diuinam prouidentiam*, vt hic, ſed tantum *prudentiam humanam*, ſonuiſſe, ex *Fauorino* & *Proclo*, concludit, in Add. in Diſſ. de Ep. Ph. c. XVII. p. 292, 293. *Bentleius*; vt, auctorem harum Epiſtolarum aetate ſaltem non anteceſſiſſe *Platonem*, demonſtret. Potuiſſet vir magnus, maiore etiam cum iure, dicere, non tantum πρόνοιαν, per ſe poſitum, vt hic, pro *prouidentia diuina*, ſed integrum genus loquendi, ἡ διοικοῦσα πρόνοια, κ. τ. λ. ita comparatum eſſe, vt certiſſimo indicio ſit, eum, qui hoc ſcriberet, ſaltem non ante Zenonem, eiuſque inuentorum aemulos Stoicos nominatos, viguiſſe. Ac primum de *Proclo*; vereor, vt inde id, quod voluit ille, confici poſſit. Ὅτι δεῖ μεμνῆσθαι, inquit, (Comm. in *Plat.* Tim. p. 126.) καὶ ὃν ὁ χερονεὺς εἶπε περὶ τῆς Προνοίας ὀνόματος, ὡς Πλάτωνος οὕτω περὶ τὴν θείαν κελεύσαντος. Vere quidem *Bentleius* Χαιρωνεὺς pro χερονεὺς, & καλέσαντος pro κελεύσαντος emendat; ſed reliqua cum ſic corrigit, ὡς Πλάτωνος οὕτω πρώτου θείαν καλέσαντος, redditque, Platonem *primum fuiſſe, qui ſic diuinam prouidentiam vocaret*; non cogitauit, *Proclum*, ſi hoc voluiſſet, non πρώτου θείαν, ſed πρώτου τὴν θείαν καλέσαντος, ſcripturum fuiſſe; ne dicam, falſum tum eſſe, quod aiat, πρόνοιαν a *Platone diuinam prouidentiam* vocari: id quod a *Zenone* demum factum eſſe, deinceps demonſtrabo; cum *Plato* nunquam πρόνοιαν, niſi addito θεοῦ, vel θεῶν, *illam dei* vocauerit. Neque etiam *Fauorinus*, apud *Laert.* l. III. p. 180. §. 24. πρόνοιαν habet, ſed, Πρῶτος, inquit, (ὁ Πλάτων) ἐν φιλοσοφίᾳ ὠνόμασε, θεοῦ πρόνοιαν. Vt, aliud ſpectaſſe *Proclum*, veri ſimile ſit. *Plutarchus*, in libro, de Fato, inter alia, ad mentem Platonicorum diſputata, dum tripliciter diſtribuit πρόνοιαν, *prouidentiam diuinam*, p. 573. A. Τρίτη δ᾽ ἂν, inquit, εἰκότι ῥηθείη πρόνοιά τε καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσιν. Quae ſiue ſpectauerit *Proclus*, ſiue alium, ex libro quodam *Plutarchi* deperdito, locum, viam tamen ad veram emendationem monſtrare, puto: καὶ ὃν ὁ Χαιρωνεὺς εἶπε περὶ τῆς Προνοίας ὀνόματος, ὡς Πλάτωνος οὕτω προμήθειαν (vel τὴν προμήθειαν) καλέσαντος. Quod *Plutarchus*, & ex eo *Proclus*, monere potuerunt, ne quis temere cum Stoicis, aliisue, aliter, atque par eſſet, πρόνοιαν *Platonis* interpretaretur; quam ipſe *Proclus*, ante, ibid. nihil eſſe, monet, aliud, niſi τὴν κατὰ τὸ ἀγαθὸν ἐνέργειαν, vel τοῦ ἀγαθοῦ μετάδοσιν. Ab hoc diuerſum, vt opinor, *Fauorini* teſtimonium; qui non tam ſpectauit vim vocis πρόνοια, quam, primum *Platonem*, docuit, *in philoſophia nominaſſe*, ἐν φιλοσοφίᾳ ὀνομάσαι θεοῦ πρόνοιαν. Quod vtrumque verum. Ante tempora nimirum Zenonis, & Stoicorum, nominis πρόνοια duplex potiſſimum ratio fuit; quarum altera cernitur in Mi-

ner-

Digitized by Google

mittam, quoad moderatrix prouidentia eandem harmoniam mun-

neruae Προνοίας, a Delphis cultae, cognomine, altera, cum generatim *prouidentiam*, *prudentiam*, προμήθειαν, ſim. πρόνοιαν dicunt Graeci. *Thucydidis* eſt, Hiſt. VI. p. 386. l. 31. γνόντας, ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατεψηφίσαντο, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. vbi non diſſimilis contrariorum, ἐπιθυμίᾳ & προνοίᾳ, ratio, his *Appian*. Ῥωμ. Κελτ. p. 12. l. 10. Ἦσαν δὲ, ὡς ἔοικεν, οἱ Φερέπονοι (οἱ Γερμανοὶ) ἐν ταῖς μάχαις, οὐδὲ λογισμῷ, ἀλλὰ θυμῷ χρώμενοι, καθάπερ θηρία. vulgo quidem legitur οὐδὲ λογισμῷ ἐπιστήμῃ τινὶ, ἀλλὰ θ. χ. ſed, verba ἐπιστήμῃ τινὶ huc male translata eſſe ex iis, quae ſubiiciuntur, διὸ καὶ ὑπὸ τῆς Ῥωμαίων ἐπιστήμης καὶ Φερεπονίας ἡσσῶντο, nullus dubito. Recte autem, in *Thucydidis* verbis, redditur *prudentia*. Idem προμήθειαν, vel *curam*, ſonat, *qua alicui rei proſpicias*, in eiusdem l. II. p. 157. l. 21. Τούτων μὲν οὖν ἐγὼ ἔξω τὴν πρόνοιαν κατὰ τὸ δυνατόν. quo cum compone, apud *Plat.* Gorg. p. 342. A. Αἱ μὲν τεχνικαὶ (πραγματεῖαι) προμήθειάν τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχήν. Contraria fere ratione, cum ſecundo caſu, πρόνοια dicitur *prudentia*, προμήθεια, ſim. eius, qui proſpiciat, vt in illo *Thucydidis*, l. VIII. p. 565. l. 86. οὐδὲν γὰρ ἐπωλεῖτο ἀπὸ προνοίας τῶν Ἐρετριέων. Quam autem *Thucydides*, eandem nominis πρόνοια virtutem ſpectarunt omnes, quotquot ad veteris Atticismi normam orationem compoſuerunt diligentius, tragici, oratores, ceteri. Nec hi tantum, ſed quotquot antiquitus Graece ſunt locuti, pari ratione nomine ſunt vſi. Praecipit *Hippocrates*, Praen. libro p. 36. l. 2. Τὸν ἰητρὸν πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν. vbi quid ſonet vox πρόνοια, non tam ex *Galeno* cognoſces, quam ipſis, quae ſubiecit *Hippocrates*, verbis. *Herodotea* ſunt, l. VI. p. 404. D. ἀνωΐστου δὲ γενομένου ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένους ἐς τὴν Πυθίην. &, l. I. p. 57. C. Εἰ μὲν περιέστι τε καὶ ἐβασίλευσε ὁ παῖς μὴ ἐκ προνοίης τινός, φέρσει τε πρόσω εἵνεκα. Eadem forma, in iure Attico, de induſtria illatum vulnus τραῦμα ἐκ προνοίας dicebatur. nota *Lyſiae*, Περὶ τραύματος ἐκ προνοίας, oratio. Placuit idem *Platoni*, Phaedr. p. 1218. E. Ἆρ' οἶσθ' ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, αἷς με σὺ προὔβαλες, ἐκ προνοίας σαφῶς ἐνθουσιάσω. vbi demum apta ſententia erit, ſi ſic interpunxeris: αἷς με σὺ προὔβαλες ἐκ προνοίας, σαφῶς ἐνθουσιάσω. Qui plerumque cum Stoicis nomine πρόνοια vtitur, *Plutarchus* in hac tamen forma antiquiores imitatus eſt, l. de Fato, p. 572. C. Αὐτὸ δὲ τὸ ἀποβὰν, παράλογον καὶ τοιοῦτο ἀπέβη, οἷον κἂν ἐκ προνοίας ἐγεγόνει· ἤτοι ἀνθρωπίνου. (leg. ἀνθρωπίνης vel ἀνθρώπου) τινός, ἢ τῶν ἔτι κρειττόνων. adde, de Superſt. p. 168. A. quod componi velim cum *Nicoſtrati*, comici, apud *Athen.* l. XV. p. 693. A. & *Menandri*, ex Hypob. verbis, ap. *Stob.* Ecl. Phyſ. l. I. c. X. quae recte emendata a *Bentleio*, p. 62. ſr, quod praeteriit ille, ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνὸς, Καὶ Φλήναφος, leui correctione mutetur in — ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητῶν καπνὸς Κ. Φ. nihil habebunt, quod offendere lectorem poſſit. Memoratam autem formam reſtituo *Luciano* t. II. Alex. p. 263. ὡς εἰκάζειν ἐκ προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. vulgo ὡς εἰκάζειν προνοίας —. quod ſcripſi conuenit cum *Luc.* t. III. Philop. p. 585. & *Plut.* de Superſt. l. c. ὡς οὐδὲν κατὰ δίκην οὐδ' ἐκ προνοίας —. Mitto plura. In Delphicam autem Mineruam Πρόνοιαν, quum vbique ab eruditis fere perſcriptum ſit eius nomen, operae pretium erit, diligentius inquiſiuiſſe. Huius, vt opinor, certiſſimo indicio ſunt *Demoſthenis* verba, in Ariſtogit. I. p. 833. D. Fateor quidem, ſi vulgarem de Mineruae Προνοίας aede, Delphis dicata, opinionem ſequamur, de hac, non de Προνοίᾳ Ἀθηνᾷ accipienda eſſe. quam in rem videndi *Meurſius*, Lect.

τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ· ἐξοίσω δὲ τὴν πρὸς

Lect. Att. l. II. c. xvii. &, de Regn. Lac. c. v. p. 22. & huius ſententiam amplexi viri quique in literis principes, quos citat *Io. Taylorus*, ad *Demoſthenis* l. c. p. 517. quibus add. *Weſſelingium*, ad *Herodot.* l. I. p. 47. ſin rem ipſam ſpectes, non tantum *Demoſthenem*, apparebit, ſed quotquot e veteribus huius aedis Mineruae, Delphis conſecratae, meminerint, non Προναίαν ſed Πρόνοιαν voluiſſe; &, quidquid de duplici Minerua, altera Προναίᾳ, Delphis, altera Προνοίᾳ, Athenis, culta, *Meurſius*, aliique comminiſcantur, falſum eſſe. Nominatur quidem Προναία, in *Aeſchyli*, Eumen. 21. & in loco *Callimachi*, quem ibi citat ſcholiaſta; tum etiam ab *Heſychio*, & *Etymologo*. Ad haec *Harpocratio*, aliique, dum ſic nominatam tradunt Mineruam, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, non Προνοίας, vt vulgo ſcribitur, ſed Προναίας reſpicere ſe nomen, declarant. Sed, ſi vulgata in libris veterum ſcriptura ſtandum, longe plures erunt, quos illis opponas, vt *Herodoti*, *Demoſthenis*, *Aeſchinis*, *Diodori Sic. Plutarchi*, *Pauſaniae*, *Parthenii*, ne grammaticos, *Harpocrationem*, *Euſtathium*, & *Suidam*, nominem; in quibus omnibus olim non Προναία, ſed Πρόνοια, ſcriptum fuiſſe, vetera exemplaria docent, confirmant ipſi, qui horum loca citant, grammatici. Sin vero *Harpocrationis*, & aliorum verba diligentius inſpexeris, nihil inde confici poſſe, niſi vnum hoc, apparebit, ſiue librariorum errore, ſiue alia ratione, inductos, dubios eos haeſiſſe, Πρόνοια, an Προναία verum eſſet Mineruae Delphicae cognomen, ac propterea duplicem tradidiſſe nominis rationem: διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, ἢ ὅτι προυνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητὼ (verba *Harpocrationis* ſunt, v. Πρόνοια, quem reliqui ſunt ſecuti). Quorum alterum quum ad nomen Προναία pertineat, alterum ad Πρόνοια, quod in *Aeſchine* & *Herodoto* legerat *Harpocratio*, cauſa nulla eſt, cur, ſi grammaticos audias, potius Προναίαν, quam Πρόνοιαν, dictam, putes. Vt mirari ſatis non poſſim, vnius *Meurſii* tantam fuiſſe auctoritatem, vt ad illius ſententiam deinceps, vbicunque Mineruae Προνοίας Delphicae mentionem factam inuenirent eruditi, in eius locum ſubſtituerint Προναίαν. Imo *Taylorus*, eruditiſſimus *Demoſthenis* interpres, quum videret, *interire omnem loci Demoſthenei, ſupra citati, leporem & elegantiam, ſi ad eandem normam corrigeretur*, eo delapſus eſt, vt iſtius in Ariſtogitonem orationis auctorem, quem non *Demoſthenem*, ſed *ſimium Demoſthenis* habet, *antiquitatis verae ignarum, & vocabulorum ſimilitudine deceptum, cum ſua ſcriberet*, ſuſpicari, quam peruagatam aliorum opinionem deſerere, maluiſſe videatur. Siue autem *Demoſthenis*, ſiue alius ſit iſta oratio, quod hic diſputandi locus non eſt, ita conſcripta ea eſt, vt auctorem prodat minime imperitum; neque adeo veriſimile ſit, in tanta antiquitatis ignoratione eum verſari potuiſſe, vt eiuſmodi errore laberetur; praeſertim cum aedes iſta Mineruae Delphicae, complurium ſcriptis olim celebrata, ſuperſtes adhuc fuerit *Pauſaniae* tempore; quem vid. in Phoc. p. 816. Sed ipſa verba oratoris videamus: Οὐχ ὁρᾶτε, inquit, p. 833. B. ὅτι τῆς φύσεως αὐτοῦ (Ἀριστογείτονος) καὶ τῆς πολιτείας οὐ λογισμὸς, οὐδ' αἰδὼς οὐδεμία, ἀλλ' ἀπόνοια ἡγεῖται. tum, nonnullis interpoſitis, ibid. D. Οὐκ ἀπονοίας, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος βουλευομένους δεῖ ζητεῖν, ὅτῳ κοινωνήσουσιν· ἀλλὰ νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν καὶ προνοίας πολλῆς. cuius cauſam hanc ſubiicit: Ταῦτα μὲν γὰρ εἰς εὐδαιμονίαν ἄγει πάντας ἀνθρώπους, ἐκεῖνα δὲ οἳ τούτου ἀπελθεῖν δεῖ. ac tandem, quo maiorem dictis vim addat, exemplo vtitur a moribus populorum, qui, quum deorum omnium aras, fanaque conſecrarint, tum *inter ea etiam*, ἐν δὲ τούτοις

καὶ

Digitized by Google

mundi feruet. Sed bellum aduerſus vos ſuſcipiam, non pro

T me

καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς —. *ἀλλ᾽ οὐκ ἀπονοίας, οὐδ᾽ ἀναιδείας.*, vbi non tantum contrariorum comparatio, vt recte notat *Taylorus*, retinendum eſſe, docet, Προνοίας; ſed, niſi ita legatur, ab hoc loco plane alienum erit, quo vſus eſt orator, exemplum. Quo, quum Mineruae Προνοίας aedem conſecratam; dicit, non vero *ἀπονοίας*, quid aliud ſignificat, niſi propterea religioſe colendam Mineruam Πρόνοιαν priſcos homines voluiſſe, quod tum demum bene ſuccedere res arbitrati ſint; cum illis admouerentur ii, quorum eſſet ſpectata Πρόνοια, quumque gererentur, quaſi *ἡγουμένης Ἀθηνᾶς Προνοίας*? Quid ergo? eum ignoraſſe hanc antiquitatis partem, cenſendum eſt, an vero in cauſis nominis Προνοίας explicandis haeſiſſe grammaticos, verumque nomen fuiſſe Πρόνοιαν? Equidem qui illud, quam hoc malit, vbi ante dicta contulerit, aequiorem paullo fore, opinor, neminem. Iam vero obſeruari velim, quod de hac ſua Πρόνοια dicit ille, l. c. D. *εἰσὶ ταῖς πόλεσι πάσαις βωμοὶ καὶ νεὼ πάντων τῶν θεῶν· ἐν δὲ τούτοις καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς, ὡς μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ, καὶ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος νεὼς εὐθὺς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερόν.* Eſt hic Πρόνοια Ἀθηνᾶ, cuius arae fanaque cum in aliis ciuitatibus cernantur, tum etiam iuxta Apollinem, Delphis, pulcherrima & maxima aedes, ad ingreſſum templi. Atqui Minerua, cuius meminere *Herodotus*, l. I. ed. Weſſ. p. 47. l. 21. & alibi, *Diodor. Sic.* l. XI. p. 415. l. 60. cet. *Parthenius*, Erot. c. xxv. *Plutarchus*. Reip. Ger. Praec. p. 825. B. alii, non alia eſt, atque ea, Delphis culta. Eſt itaque Πρόνοια Ἀθηνᾶ; cuius, vt ait ille, *παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος νεὼς εὐθὺς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερόν·* quam *Iulianus*, Orat. IV. p. 149. C. & ex eo, *Euſtathius*, ad *Hom.* Il. Α. p. 83. dicunt Ἀθηνᾶν Πρόνοιαν *σύνθρονον Ἀπόλλωνι τῷ νομιζομένῳ μηδὲν ἡλίου διαφέρειν*, dum veterem verſum citant, *Ἵκετο δ᾽ εἰς Πυθὼ καὶ ἐς Γλαυκῶπα Προνοίην.* Porro, eandem voluiſſe *Pauſaniam*, dum, in Phoc. p. 816. *ὁ τέταρτος δὲ*, inquiat, (*ναὸς*) *Ἀθηνᾶς καλεῖται Προνοίας*, locum inſpicienti, & cum reliquis comparanti, apparebit facillime. Atqui *Aeſchyli*, *Callimachi* & *Heſychii*, Minerua Προναία, Delphica quoque eſt: vt appareat, hanc etiam eandem fuiſſe, quam reliquorum, niſi Mineruam, alteram Πρόνοιαν, alteram Προναίαν, a Delphis cultam, velis exiſtimare; quod probari nequit. Vt longe veri ſimillimum ſit, hos ad reliquorum, non illos ad horum, exemplum corrigendos eſſe. Reſtat *Aeſchinis* locus, contr. *Cteſiphontem*, p. 445. B. *Αὐτοῖς* (*Ἀμφικτύοσιν*) *ἀναιρεῖ ἡ Πυθία, πολεμεῖν Κιῤῥαίοις, καὶ Ἀκραγαλλίδαις, καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισαμένους, ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ, καὶ Ἀθηνᾷ Προνοίᾳ ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ.* cet. Habemus Πρόνοιαν Ἀθηνᾶν hic, & apud *Harpocrat.* qui, v. Πρόνοια, locum citat. Sed Προναίαν voluit, ad *Aeſchyli* Eumen. v. 21. eamque ad Thebas collocauit, *Stanleius*, vir doctiſſimus, *Pauſaniae* adductus teſtimonio, qui, Boeot. p. 730. *Πρῶτα μὲν δὴ λίθου κατὰ τὴν ἔσοδόν ἐστιν Ἀθηνᾶ καὶ Ἑρμῆς, ὀνομαζόμενοι Πρόναοι* — *μετὰ δὲ ὁ ναὸς ᾠκοδόμηται.* Sed ibi de ſimulacris, ad ingreſſum lapidis collocatis, Mineruae & Mercurii ſit ſermo; qui cur Πρόναοι ſint nominati, declarat *Pauſanias*, dum ſubiicit *μετὰ δὲ ὁ ναὸς ᾠκοδόμηται.* Vt de ſolis ſtatuis ante templum erectis dictum accipiendum ſit; quemadmodum *βωμοὺς προνάους Aeſchylus*, Suppl. 503. ſimilia alii, dixerunt. Quorſum ſi quis referre velit *Etymologi* Προναΐα Ἀθηνᾶ, *ἀγάλματος ὄνομα*, per me licebit; modo fateatur, non eandem, vt, grammaticos ſecuti, vulgo eruditi opinantur, quam hic, rationem valere, in explicando nomi-

πρὸς ὑμᾶς πόλεμον, οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑπὲρ θεῶν

mine Προναίας Delphicae, quam Πρόνοιαν vocaſſe veteres, vidimus. Huic enim, vt *Demoſthenes* ait, ἐν Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος νεὼς fuit, quod ipſum πρόναον haberet, vt docet *Pauſanias*, Phoc. p. 816. vtrumque deae ſimulacro ornatum. Vt probabile non ſit, inde Delphos Mineruam ſuam cognominaſſe Προναίαν. Multo minus, vocatam Προναίαν fuiſſe, veriſimile eſt, quod παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελφοῖς eius eſſet νεώς; cum ſimilibus de cauſis complures dii deaeque, πρόναοι potuiſſent nominari; neque adeo ratio vlla fuiſſet, cur a re tam leui, ac deorum complurium communi, ſpeciatim ſuam μεγάλην καὶ ἀγαθὴν θεὸν Προναίαν vocaſſent Delphi. Ad *Aeſchinis* locum quod attinet, notari velim, coniungi τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καὶ τὴν Ἄρτεμιν, καὶ Λητὼ, καὶ Ἀθηνᾶν Πρόνοιαν, eosdem adeo, vt videtur, quibus aram in Zoſtere Atticae dicatam fuiſſe, diſcimus ex *Pauſaniae* Att. p. 76. extr. Ἐν Ζωστῆρι δὲ ἐπὶ θαλάττῃ καὶ βωμὸς Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς. Τεκεῖν μὲν οὖν Λητὼ τοὺς παῖδας ἐνταῦθα οὔ φασι, λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην, καὶ τῷ Χωρίῳ διὰ τοῦτο γενέσθαι τὸ ὄνομα. Quod hic tetigit *Pauſanias*, factum, vt & locus, vbi dicitur ara fuiſſe, manifeſto declarant, Mineruam Πρόνοιαν cogitandam eſſe. Nam ei ſpeciatim, in iſto negotio, locus fuit, vt docet *Ariſtides*, tom. I. Panath. p. 97. Λητώ τε γὰρ λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς καὶ λιποῦσα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρόσω, τῆς Προνοίας Ἀθηνᾶς ἡγουμένης —— εἰς Δῆλον καταίρει, καὶ τίκτει δὴ τοὺς θεοὺς τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει. Conferri velim ſcholiaſtae verba, nec non, quae ad eum locum ſcholiaſtes MS. quem poſſidet *Burmannus Secundus*, vir clariſſimus, habet, mecum communicata a *Valckenario*: Τῆς Προνοίας. Καλῶς τὸ τῆς προσθήκης πρὸς τὸ προκείμενον εἶπε. διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προὐνόησεν (ſic lego ex *Harpocrat.* aliis, pro προενοήθη, quod MS.) τοῦ τόκου τῆς Λητοῦς. καλῶς οὖν Ἀθηνᾶ προηγεῖται πρὸς τὸν τόκον συμβαλλομένη τῇ Λητοῖ, καὶ τὸ Σούνιον, τὴν ἄκραν ἐπιδείκνυσι (MS. ἐπιτίθησι; ſed marg. ἐπιδείκυσι, cuius facilis correctio in ἐπιδείκνυσι), καὶ πρὸς τὴν Δῆλον χειραγωγεῖ τὴν θεόν· Τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν Δηλιακῷ βουλόμενος δεῖξαι, ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγύς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆς νήσου. Adde *Ariſtid.* tom. I. in Min. p. 13, & 15. *Harpocrat. Suid.* & *Etymologum*, e reliquis ſic emendandum: ἢ ὅτι προενόησεν, ὅπως τέκοι ἡ Λητὼ, pro vulgato, ἢ ὅτι προενόησεν, ὅτι ἐστὶν ἡ Λ. Quibus omnibus fit, vt, quam voluit *Aeſchines*, l. c. ipſam illam Mineruam fuiſſe Πρόνοιαν, putem, quam, loco ſupra citato, Apollini Delphico adiunctam vidimus: ſiue ſtatuas, ei quoque in Boeotia, ad Thebas, vt *Stanleius* opinatus eſt, aedem fuiſſe; nam in multis ciuitatibus fana habuiſſe, cum ex *Demoſthene* l. c. apparet, tum ex *Phurnuto*, de Nat. Deor. c. xx. p. 184. ſiue, quod malo, Pythiam, ſuo reſponſo voluiſſe, vt Cirrhaei, & Acragallidae in ſeruitutem redacti, eorumque agri ipſis numinibus Delphicis, Mineruae Προνοίᾳ & Apollini Pythio, ceterisque, dicarentur. Ac ne dubites, *Aeſchinis*, quae ibidem, A. antecedunt, inſpici verba velim, vbi docet, Amphictyones, quod vicini Cirrhaei & Acragallidae templum Delphicum violaſſent, indignatos, oraculum conſuluiſſe; tum autem iſtud reſponſum reddidiſſe Pythiam. Vt manifeſta ratio ſit, cur Mineruae Προνοίᾳ & Apollini Pythio, numinibus Delphicis laeſis, conſecratos iſtos voluerit Pythia. De Minerua autem Πρόνοια, quam confinxit *Meurſius*, Athenis culta, & a Προναίᾳ Delphica diuerſa; cum non aliis eam, atque *Ariſtidis* & *Phurnuti*, teſtimoniis,

me ipſe adeo, quam pro diis, qui omnia & ſeruare, &

per-

nis, ſupra prolatis, excitauerit, re ve-ra, nullam fuiſſe, apparebit; niſi, quod, vt ait *Phurnutus*, multas Mineruа Πρόνοια aedes habuit, inde conficias, etiam habuiſſe Athenis. In *Ariſtidis* autem locis nihil eſt, quo, Athenis magis, quam Delphis, cultam fuiſſe, demonſtrari poſſit. Habes, niſi fallor, Delphis, reſtitutam ſuam Mineruam Πρόνοιαν, eique conſecratam, cum alibi, tum Delphis inprimis, aedem, quam plurimis veterum teſtimoniis nobilitatam, diuerſam ab ara, eidem deae, cet. dicatam in Zoſtere Atticae; tum deam ipſam Πρόνοιαν Delphicam, diuerſam a ſtatua Ἀθηνᾶς, cui Προναίας nomen, in Boeotia, a ſolo *Pauſania* deſcripta; cum, e contrario, Delphica iſta Προναία euanuerit. Vnum hoc ſcire velim, an fanis, quae in variis ciuitatibus habuiſſe Mineruam Πρόνοιαν, auctores ſunt *Demoſthenes* & *Phurnutus*, annumeranda ſit *aedes* Mineruae Προνοίας, commemorata a *Macrobio*, Sat. l. I. c. XVII. dum, *Diuinae*, inquit, *prouidentiae vicit inſtantia, quae creditur iuuiſſe partum* (Latonae); *ideo in inſula Delo, ad confirmandam fidem fabulae, aedes prouidentiae; quam ναὸν Προνοίας Ἀθηνᾶς appellant, apta religione celebratur*. Cernitur, hic, in inſula Delo, aedes eiuſdem Mineruae Προνοίας, quam Delphis vidimus cultam. Cui quod opponam, nihil habeo, niſi ſilentium veterum, eorumque e contrario in aedem Προνοίας Delphicae conſenſum. Vt dubius haeream, *Macrobii* teſtimonium agnoſcam, an, aut ipſum, dicam, aut librarios, addito *inſula*, *Delum* cum *Delphis* confudiſſe. Certum interea, non aliam hunc quoque Mineruam, atque Πρόνοιαν, voluiſſe. Tametſi, in nominis cauſis explicandis, non tam ad fabulas, vt ille, aliique, quos ſupra vidimus, fecerunt, recurrendum, puto, quam antiquam eius virtutem, quam ſupra notaui, ſpectandam eſſe. Quod quo magis animum inducam credere, cum *Demoſthenis* ſit teſtimonio, de quo ſupra, tum hoc *Phurnuti*, de Nat. Deor. c. XX. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐστιν ἡ τοῦ Διὸς σύνεσις, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ ἐν αὐτῷ προνοίᾳ, καθὸ καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς ἱδρύονται ναοί. Quae ſi contuleris cum *Ariſtidis*, de Mineruа, verbis, tom. I. p. 11. (Ἡ μὲν οὖν μεγίστη τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ διὰ πάντων τῶν γιγνομένων διήκουσα, καὶ παρατείνουσα πάντας χρόνους καὶ τόπους, ὅτι, Ἀθηνᾶς ἀγνωμοσύνης, οὐδὲν πώποτε ἀνθρώποις ἡμαρτήθη, οὐδ᾽ ἂν πράξειαί ποτε χρηστὸν οὐδὲν ἄνευ τῆς Ἀθηνᾶς.) cumque hoc ipſo Mineruae in Latonam beneficio, ac tot aliis exemplis factorum heroicorum, quae ſiue Ἀθηνᾶς, ſiue Ἀθηνᾶς Προνοίας ἡγουμένης, perpetrata dicuntur ab *Ariſtid.* Or. in Min. p. 13, 14. 15. cet. *Iuliano*, Orat. IV. p. 154. D. aliis, apparebit, vt opinor, veteres Delphos, dum Mineruam conſecrarent Πρόνοιαν, non aliud ſpectaſſe, quam *prudentiam*, conſiliorum factorumque moderatricem, cuius illa tanquam dea eſſet colenda. Cuius cum tanta haberentur beneficia, vt, quidquid prudentes facerent homines, huius ductu factum interpretarentur, mirandum non eſt, honorifico eam nomine μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ celebrari a *Demoſthene* l. c. D. cuius verba ſi porro contuleris cum *Orphei* Vot. ad Muſ. intelliges, quo animo ille, aut quisquis eius auctor dicendus eſt, v. 30. cecinerit Μειλιχίους τε θεοὺς, ἀγαθὴν δ᾽ ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν. Redeo ad *Platonis*, quem *Fauorinus* & *Proclus* reſpiciunt, in Timaeo, locum, p. 1048. A. Οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν, τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν. & ib. p. 1056. B. Περὶ σωμάτων κατὰ μέρη τῆς γενέσεως, καὶ περὶ ψυχῆς, δι᾽ ἅς τε αἰτίας καὶ προνοίας γέγονε θεῶν, — Antecedentia Latine reddidit, de Vniu. §. extr. *Cicero*, *Quam ob cauſam non eſt cunctandum* pro-

θεῶν, τῶν πάντα καὶ σώζειν καὶ φθείρειν δυναμένων εἴγε

profiteri; ſi modo inueſtigari aliquid coniectura poteſt, hunc mundum animal eſſe, idque intelligens, & diuina prouidentia conſtitutum: tametſi obſeruari velim, πρόνοιαν in illis *Platonis* non magis *diuinam prouidentiam* ſonare, quam βουλὴν, *Iouis decretum*, *conſiliumue*, in *Homerico*, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Et, vt in *Homerico* βουλὴ per ſe nihil, quod non conueniat communi loquentium conſuetudini, ita in *Platonis* τοῦ θεοῦ πρόνοια nihil dictum noue; cum πρόνοια, conſueto non tantum aliorum, ſed ipſius etiam *Platonis* vſu, nihil aliud valeat, quam *prouidentiam*, προμήθειαν, vel ſimile. ſicut, eadem p. 1056. D. quum dicit ille, Deos ὄργανα ἐνδῆσαι τούτῳ (τῷ προσώπῳ) πάσῃ τῇ τῆς ψυχῆς προνοίᾳ, cogitauit πᾶσαν προμήθειαν, qua dii, quum inſtrumenta faciei inderent, proſpexerint animae. Vere itaque ſiue *Plutarchus*, ſiue, ex eo, *Proclus*, *Platonem*, dicere potuerunt, οὕτως (πρόνοιαν) προμήθειαν καλέσαι. Quid vero *Fauorinus?* an, quod opinatur *Bentleius*, πρόνοιαν, cum, ante *Platonem*, *prudentiam* duntaxat valeret *humanam*, ab hoc primum ad deum fuiſſe diuinamque prouidentiam relatum, quum dixerit θεοῦ πρόνοιαν? Obſtat ipſa vocis πρόνοια ratio, quae, per ſe poſita, antiquitus non magis *humanam* quam *diuinam*, ſed generatim quamcunque *prouidentiam*, προμήθειαν, cet. ſonuit; de quo ſupra. Accedit, quod, ſi vera *Bentleii* ſententia, falſi conuictus erit *Fauorinus*. Nam aeque ante *Platonis* tempora, quam deinceps πρόνοια diuinitati fuit aſſignata, addito, vt ille fecit, vel θεῶν, vel ſimile, quo ei reſtringeretur. Sic ſane non *Euripides* ſolum, quem *Fauorino* opponit *Dauiſius*, ad *Cic.* de Nat. D. l. II. p. 205. ſed, iam ante natum etiam *Platonem*, *Herodotus*, l. III. p. 231. D. Λέγουσι δὲ καὶ τόδε Ἀράβιοι, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπιμπλέετο τῶν ὀφίων τούτων, εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς οἷόν τι κατὰ τὰς ἐχίδνας ἠπιστάμην γίνεσθαι. καί κως τοῦ θείου ἡ προνοίη, ὥσπερ καὶ εἰκός ἐστι, ἐοῦσα σοφὴ, ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πάντα πολύγονα πεποίηκεν, ἵνα μὴ ἐπιλείπηται κατεσθιόμενα. Adſcripſi plura, quemadmodum in ſecunda *H. Stephani* editione leguntur, vt, commoda emendatione vim infringam argumenti, quod ex hoc loco duci poſſet contra ea, quae de πρόνοια Stoicorum infra diſputabuntur. Neque enim puto, ante eorum tempora inuentum iri, qui prouidentiae diuinae tanquam rerum omnium fictrici ac moderatrici tribuerit actionem, ut hic fit, quum dicitur τοῦ θείου ἡ προνοίη——, ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα πάντα πολύγονα πεποιηκέναι. Aut igitur falſum illud, aut, quod verum opinor eſſe, hic locus in vitio eſt; diſſimulato illo quidem, quantum potuit, in ſplendidiſſima, quam diuulgauit *Weſſelingius*, editione, vbi, p. 251. l. 56. ſic ſcriptum: καί κως τοῦ θείου ἡ προνοίη——ἐοῦσα σοφή· ὅσα μὲν γὰρ ψυχήν τε δειλὰ, κ. τ. λ. Sed ne ſic plana omnia: nam, ne dicam, offendere ἡ πρόνοια, cetera, ſine verbo poſita, quid erit καί κως, in hac ſententia? quod, quaſi legeretur fere, καὶ ταῦτα τοῦ θείου προνοίῃ——ἐούσῃ σοφῇ, *Valla* reddidit per *idque, vt credere debemus, ſolerti diuinitatis prudentia.* Equidem aut fallor, aut vnius litura literae emendandum κακῶς. Tum autem, ſi pro κατὰ ἐχίδνας, vt *Weſſ.* vel κατὰ τὰς ἐχίδνας, vt *Steph.* habet, quorundam librorum, vbi καὶ τὰς ἐχίδνας, veſtigia ſecutus, ſcripſeris καὶ τῇσι ἐχίδνῃσι, reliquorum facilis correctio haec erit: Λέγουσι δὲ——, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὀφίων τούτων, εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς, οἷόν τι, καὶ τῇσι ἐχίδνῃσι, ἠπιστάμην, γίνεσθαι κακῶς, τοῦ θείου προνοίῃ, ὥςπερ καὶ οἰκός ἐστι, ἐούσῃ σοφῇ. ὅσα μὲν γὰρ ψυχήν τε δειλὰ——, πολύγονα πεποίηκεν (τὸ θεῖον.) Forma loquendi *Herodotea* eſt τῇσι ἐχίδνῃ-

perdere poſſunt; ſiquidem diuinae animae, ſicut reliqua na-

T 3 tu-

ϑνῆσι γίνεσθαι κακῶς, vid. *Weſſel.* ad l. I. p. 5. l. 22. De ſententia, conferri velim, quae iam citauit *Valckenarius* noſter, ad *Herod.* p. 252. l. 77. *Ariſtidis* verba. Habes, in *Herodoto*, τῇσι ἐχίδνῃσι γίνεσθαι κακῶς τοῦ θείου προνοίῃ: vbi quid aliud πρόνοια, quam in illo, τὸν κόσμον τῇ τοῦ θεοῦ γενέσθαι προνοίᾳ, vel, vt *Plato* loquitur, διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν? in vtroque quorum πρόνοια ſonat προμήθεια, ſim. quam ad diuinitatem retulit ille, addito τοῦ θείου, ſicut *Plato* τοῦ θεοῦ, & in altero loco, τῶν θεῶν, nec non *Euripides*, Oreſt. 1181. Phoen. 640. *Sophocl.* Oed. Col. 1243. *Menander*, Hypobol. ex emendatione *Bentleii*, Rel. p. 62. alii. Quod ſi verum, quid *Fauorino* fiet, niſi aliter, atque fecit *Bentleius*, eius accipias verba? Sed ſalua res eſt, nec ille, *Platonem* generatim, ait, πρῶτον ὀνομάσαι θεοῦ πρόνοιαν, ſed, quod non animaduerterunt *Bentleius* & *Dauiſius*, l. c. tantum ἐν φιλοσοφίᾳ, πρῶτον ὀνομάσαι θεοῦ πρόνοιαν; vt inde tanquam fonte ſuam πρόνοιαν hauſiſſe reliquos philoſophos, exiſtimandum ſit. Quod haud dubie verum. Quamquam enim ſententia de diuinitate, diisue, rerum humanarum ſiue ἐπόπταις, ſiue ἐπιτρόποις, ſiue ἐπιμελήταις, quaeque plura huius generis nomina ei rei ſunt adſcripta, antiquiſſima eſt, ac, re vera, ante *Platonem* etiam quandam τοῦ θείου πρόνοιαν homines agnouerunt vulgo: primus tamen e philoſophis hic fuit, qui, de rerum principiis quum diſputaret, Τὸν κόσμον, dixit, τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν· atque adeo, qui *primus* in *philoſophia* nominaret θεοῦ πρόνοιαν. Ante Anaxagoram nimirum, aut τύχην, aut ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν eſſe τοῖς ὅλοις voluerunt; is vero primus νοῦν ἐπέστησε, τοῖς πράγμασι. qua de re legi poterunt, ad *Laert.* l. II. §. 6. commentatores, & *Dauiſius*, ad *Cicer.* Acad. l. II. c. XXVII. p. 216. Poſt hac *Plato*, primus ex vſu vulgari loquentium velut arreptam formam, θεοῦ πρόνοιαν, in philoſophiam transtulit, atque ex diſputatis concluſit, re vera, τῇ ἀληθείᾳ, τὸν κόσμον διὰ τὴν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν γένεσθαι. Hunc tandem ſecuti, Stoici non quidem τὴν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν, ſiue, quem τὸν θεὸν vocat, & tanquam rerum omnium δημιουργὸν ἀγαθὸν καὶ ἀΐδιον informat ille, Dei prouidentiam, ac προμήθειαν, ſed, hoc fere neglecto, aut in huius locum ſubſtituto τῷ λόγῳ, tanquam ἀποίου δημιουργῷ ὕλης, ſuam adiunxerunt πρόνοιαν; de qua ſic *Plutarchus*, de Iſid. & Oſir. p. 369. A. Οὔτε ἄποιον, οὐ δημιουργὸν ὕλης, ἕνα λόγον καὶ μίαν πρόνοιαν, ὡς οἱ Στωϊκοὶ περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν. ſed legendum Οὔτε ἀποίου δημιουργὸν ὕλης: nam Platonicis Stoicisque *carens omni qualitate materia*, ἄποιος ὕλη erat (vid. Laert. l. VII. §. 137. & *Dauiſ.* ad *Cicer.* Acad. l. I. c. VIII. p. 36.); cuius δημιουργὸν eſſe ἕνα λόγον Stoicos voluiſſe, hic dicit *Plutarchus*; ſicut μίαν πρόνοιαν informant, περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν. Adde *Plut.* ib. p. 377. F. *Laert.* l. VII. §. 134. cet. *Cicer.* de Nat. Deor. l. I. §. 14. & ibi, commentatores. Vnum ſubiungam *Zenodoti* epigramma, in Zenonem, apud *Laert.* l. VII. §. 30. per viam corrigendum: Ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἐνηθλήσω (ſic malo cum *Stephano*, pro ἀναθλήσω) δὲ προνοίᾳ· Αἵρεσιν (male vulgo ſine nota diſtinctionis ἀ. δ. προνοίᾳ Αἵρ.), ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας. Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα. Poſtremi verſus, mendoſius etiam ſcripti, apud *Suid.* v. Κάδμος, ſic poterunt corrigi; Εἰ δὲ πάτρα Φοῖνιξ, οὐδεὶς φθόνος· ἦν καὶ ὁ Κάδμος, Κεῖνος, ἀφ' οὗ, κ. τ. λ. i. e. *ſi patria Phoenix* (es), *nihil refert; erat etiam Cadmus* (Phoenix); *Ille, a quo*, cet. Conſueta loquendi forma, οὐδεὶς φθόνος; non vero alterum, τίς ὁ φθόνος; De πρόνοια, illud in-

εἴγε θείας ψυχῆς, ὥσπερ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, καὶ τὸ κατὰ τὴν Αἴτνην πῦρ μεμοίραται, εἰς ὃ τοὺς

inprimis obſeruo, non, quemadmodum a *Platone*, vidimus, aliis, πρόνοιαν θεοῦ, vel θεῶν, ſed praeciſe πρόνοιαν, dici; id quod Stoicis proprium adſcribit *Plutarchus*, l. περὶ Εὐγενείας, citatus iam ad *Ciceronis*, l. I. de Nat. D. §. 8. p. 21. a *Dauiſio*; quem vna cum *Cicerone* etiam conſuli, velim, ib. ad l. II. §. 29. p. 200. Neque hoc tantum noue dictum a Stoicis; ſed etiam, cum ſuam *prouidentiam*, πρόνοιαν, agentem inducant; quaſi re vera *dea quaedam ſingularis*, *quae mundum omnem gubernat*, *& regit*, vt *Cicero*, l. c. ait, aut, vt idem & *Plutarch*. l. c. *anus* quaedam *fatidica* ſit, ſiue ἀγχίνους μάλα γραῦς, μήτηρ τούτου τοῦ παντός· aut, vt *Lucianus*, t. II. Iou. Conf. p. 634. Μοῖρά τις ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη· aut denique, qualem per calumniam deſcribunt Epicurei, apud *Plutarchum*, libr. Non Poſſ. Suau. Viu. Sec. Ep. p. 1101. C. Αὕτη δέ ἐστιν οὐ φοβερά τις, οὐδὲ σκυθρωπὴ, καθάπερ οὗτοι (Επικουρεῖοι) πλάττουσι διαβάλλοντες τὴν πρόνοιαν, ὥσπερ παισὶν ἐμπίπτουσαν, ἢ ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην· Quae hunc in modum correcta, ὥσπερ παισὶν Ἔμπουσαν, ἢ Ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν, ἐπιγεγραμμένην, *prouidentiam*, ſiue Πρόνοιαν, *ſiſtunt*, *tanquam pueris Empuſam* (*ſpectrum quod omnes induat formas*, de quo vid. *Kuſt*. ad *Suid*. v. & *Olear*. ad *Philoſtrat*. Vit. Apoll. Tyan. l. II. c. IV. p. 52.) *aut Furiam ultricem ſcelerum*, *tragicamque deſcriptam*. Dicitur παισὶν Ἔμπουσα ἢ Ποινὴ —— ἐπιγεγραμμένη, vt τίμημα ἐπιγεγραμμένον, ſim. de quibus *Budaeus*. Ad eam autem, quam dixi, rationem Stoicos, vidimus, apud *Plutarchum*, loqui, cum Πρόνοιαν ſuam dicant περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν, vel, vt idem habet, de Iſ. & Oſir. p. 377. F. μίαν πρόνοιαν ἐπιτροπεύουσαν· quaeque plura huius generis ſunt, cum in ſcriptis Stoicorum, tum aliorum etiam, qui hos imitantur, obuia. Vt appareat, non cum *Platone*, vt putauit *Bentleius*, ſed cum Stoicis, locutum eſſe noſtrum, cum ſcriberet, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ. Nec Stoicum tantum πρόνοια, ſed etiam, in hac ſententia, διοικεῖν, & κόσμος. Quaeſtio ad diſputandum Stoicis erat propoſita, Εἰ προνοίᾳ διοικεῖται ὁ κόσμος. de qua *Laert*. l. VII. §. 133. Lepidum eſt, quod dicit, in Epict. *Arrian*. l. III. p. 421. Ῥοῦφφ τις ἔλεγε, Γάλβα σφαγέντος, ὅτι νῦν Προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται· Ο' δὲ, μὴ παρέργως ποτ', ἔφη, ἀπὸ Γάλβα κατεσκεύασα, ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται. adde *Laert*. l. VII. §. 38. *Plut*. de Plac. Phil. l. II. p. 886. D. alios. Vnum addo, ἁρμονίαν τοῦ κόσμου *Heracliti* eſſe, vid. *Plut*. de Iſ. & Oſir. p. 369. A. & An. Procr. e Tim. p. 1026. B. Pythagoricum; καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, tetigit *Bentleius* Add. in Diſſ. XVII. p. 294. Nomine ſaepe vſus eſt *Plato*; vnde ad Platonicos tranſiit. Apud *Ariſtid*. t. I. or. in Iou. p. 4. iunguntur σὺν ἁρμονίᾳ καὶ προνοίᾳ. add. *Pol. Pythagor*. apud *Stob*. S. IX. p. 105. l. 51. A Stoicis in vſum communem loquendi translatum πρόνοια, mirandum non eſt, in numis imperatorum quorundam Romanorum conſpici, de quibus *Spanhem*. de Vſ. & Praeſt. Num. Diſſ. III. p. 147. & ad *Iulian*. Or. I. p. 265. Dubium tamen, PROVIDENTIAM voluerint AVGVSTORVM, an DEORVM. cuius generis vtriusque multi ſunt apud *Vaillantium*. De κόσμος quae diſputauit *Bentleius*, Reſp. ad B. Cenſ. p. 195, 196. iis adde *Xenophont*. Mem. l. I. p. 413. l. 29. ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος.

15. Εἴγε θείας ψυχῆς —— καὶ τὸ κ. τ. Α. πῦρ

turae elementa, etiam Aetnaeus ignis particeps eſt, in quem ſupplicibus innocentibus abiectis, non Phalarin ho-

πῦρ μεμοίραται.] Animam mundi intelligit per vniuerſa elementa diffuſam, ſecundum Pythagoricos. BOYL. *Τὸν κόσμον* vidimus, in *Platonis* Timaeo, p. 1048. A. informari, tanquam *ζῶον ἔμψυχον*. Nec èa *Platonis* tantum, ſed reliquorum philoſophorum omnium ſententia, ſi a Democrito, Epicuro, ſimilibus, receſſeris. de quo *Plutarch.* de Plac. Phil. l. II. p. 886. D. De Stoicis, e multis vid. *Laert.* l. VII. §. 139. & §. 142. adde inprimis *Gatak.* ad *Anton.* l. IV. p. 164, 165. Hos, ſicut in antecedentibus, ſecutus noſter, pro E. *θ. τύχης*, vt editi libri & Burm. habent, haud dubie ſcripſit *εἴγε θείας ψυχῆς——καὶ τὸ κ. τ. Α. πῦρ μεμοίραται.* *Θείαν ψυχὴν* dixit *Iamblichus*, de Myſt. Sect. V. c. xix. p. 134. l. 13. De genere loquendi conferri velim *Philon.* de Mund. p. 1169. B. *ἐπεὶ, τί ἄν τις—— εἴποι λοιμὸν εἶναι, πλὴν ἀέρος θάνατον, τὸ οἰκεῖον πάθος ἀναχέοντος ἐπὶ φθορᾷ πάντων, ὅσα ψυχῆς μεμοίραται.* Vt non dubitauerim, repugnantibus etiam libris, *ψυχῆς* in orationis recipere contextum.

15. Τὰ *λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα*] *Fauorinus*, apud *Laert.* l. III. §. 24. & ex eo *Bentleius*, Add. in Diſſ. p. 295. Platonem, docent, *primum in philoſophia nominaſſe* *στοιχεῖον*; *Πρῶτον, ἐν φιλοσοφίᾳ ὀνομάσαι στοιχεῖον.* Vt adeo, *Platonem*, exiſtimandum ſit, hoc vna cum reliquis, quae habet *Fauorinus*, primum, veluti ex vſu communi arreptum, transtuliſſe in philoſophiam, vbi de rerum principiis ageret & elementis; cum ante literarum elementis, vnde ſyllabae & verba fiunt, eſſet aſſignatum: quemadmodum per ſe poſitum *στοιχεῖον* a *Platone*, in Polit. p. 541. E. & alibi. Reſpicit *Fauorinus Platonis*, vt videtur, in Timaeo, locum, p. 1058. E. *Νῦν γὰρ οὐδείς πω γένεσιν αὐτῶν μεμήνυκεν, ἀλλ' ὡς εἰδόσι πῦρ ὅ, τι ποτέ ἐστι, καὶ ἕκαστον αὐτῶν, λέγωμεν ἀρχὰς αὐτὰ τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός.* &, in Soph. p. 176. D. atque ſic, in Theaet. p. 146. F. *Τὰ μὲν πρῶτα οἱονπερεὶ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα*, & ib. p. 147. B. D. vnde poterit de ratione translationis conſtare. Quod autem de nomine *κόσμος*, a poſteriorum temporum ſcriptoribus *Taleti* afficto, notat *Bentleius*, in Reſp. p. 196. id etiam de *στοιχεῖον* dictum interpretandum eſt; cum *Ariſtoteles*, *Plutarchus*, *Laertius*, alii, veteribus phyſicis illud tribuant; qui, opiniones iſtorum philoſophorum expoſuiſſe contenti, non ipſorum, ſed ſua lingua, res nominarunt; tametſi probe ſcirent, aliter vocatas fuiſſe ab ipſis inuentoribus. Quorum quisque pro diuerſa, quam foueret, opinione, diuerſimode locutus eſt. Exempla ſi quis requirat, inſpiciat cum *Ariſtot.* Metaph. l. I. c. iv. v. vi. cet. *Laert.* l. II. §. 1. l. VIII. §. 76. & alibi. tum inprimis *Plutarch.* Plac. Phil. l. I. p. 878. A. 885. D. & in vtroque loco ipſius *Empedoclis* verba. Vt haud dubie verum ſit *Fauorini* teſtimonium; ac, reliquos philoſophos ſuum *στοιχεῖον* a *Platone* accepiſſe, exiſtimandum ſit; tametſi plerumque, ſecus atque ille fecerat, praeciſe *στοιχεῖα* dicant, *rerum elementa*; inter *στοιχεῖα* autem & *ἀρχὰς*, quibus *Plato*, l. c. promiſcue vſus eſt, diſtinguant. vid. *Ariſtot.* Metaph. l. V. c. i. & iii. *Plut.* Plac. Phil. l. I. p. 875. C. Hos imitatus, noſter praeciſe dicere potuit, *ὥσπερ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα*, vt eſt in Burm. aut, vt editi *ὡ. τ. λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα.* In quo tamen obſeruo *τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα* dici pro *τὰ τοῦ παντὸς στοιχεῖα*, vel *τὰ τῶν φύσει ὄντων στοιχεῖα*, vt loquitur *Ariſtoteles*, Metaph. l. V. c. iv. p. 886. A. vbi plura de nomine *φύσις*. Latinis, *Ciceroni*, *Plinio*, aliis, ſunt *naturae elementa.*

Digitized by Google

τοὺς ἱκέτας ἀθῴους βαλόντες, οὐ Φάλαριν ἐχθρὸν, ἀλλὰ τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον ἐπικέκτησθε.

μά. ΜΕΓΑΡΕΤΣΙ.

Οὐκ ἐλπίζων παρ' ὑμῶν ἀπολήψεσθαι χάριν, τὰς τριήρεις ὑμῶν ἁλούσας μεθῆκα, προφανῶς κατ' ἐμοῦ πλεούσας. εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος, οὐκ ἂν ἐπιλάθεσθε, ὅτι πρότερον τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

μβ'. ΜΕΓΑΡΕΤΣΙ.

Οὐ μέμφομαι τὴν ἀχαριστίαν ὑμῶν πολλάκις εὐεργετημένων, ὅτι μου κρινομένου περὶ τῶν ὅρων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας κατεψευδομαρτυρήκατε· κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδέποτε χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε. ἐγὼ δὲ, ὡς μηδέποτε ἐπιλελησμένοις χαρίζομαι.

μγ'. ΕΤΗ-

17. Τοὺς ἱκέτας ἀθῴους] Qui hic ἱκέται ἀθῷοι, ii, vt, in *Diodori* ep. XXXVII. ſcribunt Catinenſes, *Portas aereas templi Vulcani, antiquiſſimum & nobile opus Cyclopum—cremauerant, vt & lucum ſanctarum Hamadryadum, quocum hae natae fuerant, & ſtridentes in flammis iam extinguebantur.* De ἀθῷος, recte *Heinſius*, ad *Heſychium*, v. τῶν ἀκριβῶς Ἑλληνιζόντων eſſe, notat, cum pro ἀζήμιος ponatur, τῶν Ἑβδομήκοντα vero, in ſacris literis, quum ſonet ἀναίτιον. Sane veteribus Atticis, *Platoni*, *Demoſtheni*, ceteris, non tantum, ſed aliis etiam ſcriptoribus, idem fere fuit, quod ἀζήμιος. Praeter interpretes vero bibliorum Alexandrinos, e poſteriorum temporum ſcriptoribus cum noſtro conuenit *Heliodor.* l. VIII. p. 389. Ὁ μὲν Θεαγένης εἰς θεῶν εὐμένειαν τὸ αἴτιον ἀνέφερε—κατελεησάντων—τὴν ἀθῷον καὶ οὐδὲν αἰτίαν.

17. Τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον] Solem praecipue nominat, vel quia (vt ait *Homerus*) πάντ' ἐφορᾷ, καὶ πάντ' ἐπακούει, vel quia caloris auctor ſit, adeoque illum merito exſpectent vindicem, qui ignem innocentium ſanguine polluerunt. BOYL. *Homericum* Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, κ. τ. λ. ſaepe reſpiciunt veteres, *Aeſchylus*, *Plato*, *Xenophon*, alii. Nota ſententia eorum, qui Solem omnium deorum ſummum faciunt. vid. inprimis *Iulian.* Or. IV. & *Macrob.* l. I. c. XVII. Fieri potuit, vt eo reſpiceret noſter. De ſole, teſte aduocato, notat, ad *Apuleii* Mil. l. I. p. 11. *Pricaeus.*

Digitized by Google

hoſtem, ſed omnium inſpectorem ſolem, vobis comparaſtis.

XLI. MEGAREIS.

Cum nullam beneficii viciſſim a vobis accipiendi ſpem haberem, triremes veſtras captas dimiſi, palam contra me nauigantes. Si enim memores eratis beneficii, non eſſetis obliti, me antea ter moribundos vos in annonae caritate ſeruaſſe.

XLII. MEGAREIS.

Non reprehendo veſtrum ſaepe beneficiis affectorum ingratum animum, quod in me, de finibus cum vicinis diſceptantem, falſum dediſtis teſtimonium. Sed memet accuſo ſtuporis, quod ſaepe ab iisdem laceſſitus iniuria, non diſco ſapere. Vos enim nunquam gratiae memores erga me vos geritis, ego vero tanquam nunquam oblitis gratificor.

V XLIII.

20. Τὰς τριήρεις] Fit quoque, ep. LXIV. triremium mentio. Si *Thucydidis* teſtimonium ante oculos habuiſſet noſter, abſtinuiſſet fortaſſe a nominandis τριήρεσι. Nam, vt ille docet, l. I. p. 13. Ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε, τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις. Vt ante iſta tempora (quando, vt ibidem docet, πεντηκοντόροις praeſertim vtebantur Graeci), atque adeo illis *Phalaridis* paruus, aut nullus fuerit tyrannis Siculis triremium vſus.

23. Ἀποθνήσκοντας] Non male *Marklandus*, Annot. ad *Max. Tyr.* Diſſ. XXIV. p. 698. iam iam *morituros* interpretatur. Sic noſter, ep. CVIII. Ὅτι με θνήσκοντα πιστευθεὶς — σέσωκε.

29. Χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε] Sic, epiſt. antecedente, εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος. *Diodor. Sic.* l. I. p. 25. l. 13. μνημονεύοντας τῶν Ὀσίριδος εὐεργεσιῶν. Noſtri meminit *H. Stephanus*, idque compoſuit cum *Lucian.* t. I. de Sacrif. p. 527. εἴγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεύς. Propius accedit *Flau. Ioſ.* de Bell. Iud. l. I. c. XI. §. 3. τῆς χάριτος ἀπεμνημόνευεν Ἀντιπάτρῳ. Antiquioribus, hoc in loco, vſurpatum ἀπομνήσασθαι. *Heſiod.* Theog. 503. Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. *Thucydid.* l. I. p. 88. l. 41. πειθομένῳ δ' αὐτῷ χάριν ἀπομνήσασθαι ἀξίαν. vbi, quod habet Graeu. χάριν μνημονεύσαντα ἀποδοῦναι ἀξίαν, interpretis eſſe, recte docet eruditiſſimus *Waſſe*. *Aelian.* l. IV. c. V. Τίνες εὐεργεσιῶν ἐμνή-

Digitized by Google

μγ'. Ε Τ Η Ν Ωι.

Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν, ἀνθ' ὧν ἠδίκηκέ μου τοὺς ναυάρχους, μετέγνων ὕστερον, καὶ σέσωκα. μᾶλλον γὰρ βούλομαι διὰ τῆς ἐκείνου ζωῆς σε λυπεῖν, ἢ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τὸν ἀποθανόντα.

μδ'. Σ Α Μ Ε Αι.

Εἰδώς σου τὴν χρηστότητα τοῦ τρόπου, καὶ τὴν ὑπερφυῆ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας ἡμέρως καὶ συμπαθῶς ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην, καὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν· ἵνα ἀκούσας, ὡς προσήκει καλῷ κἀγαθῷ, στένῃς ἀδιαλεί-

μνήσθησαν. Re vera haec differre videntur, vt *habere* & *referre gratiam*, quod eſt ἀποδοῦναι χάριν. Pertinet huc porro *Philoſtrat*. de Vit. Soph. l. I. p. 534. vbi, in deteriorem partem ſumto verbo, opponuntur τὸ μὴ ἐκλελῆσθαι, & τὸ μὴ μεμνῆσθαι.

34. Μετέγνων ὕ. κ. σ.] Verbo notanda Marg. Angl. & Burm. ſcriptura, μεταγνοὺς pro μετέγνων; quae, ſi, deleto καὶ, legeretur μεταγνοὺς ὕστερον σέσωκα, proba poſſet videri. Ep. XXXIII. Λεωνίδαν—— δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα. Sed cauſa nulla eſt, cur vulgatam mutemus.

35. Μᾶλλον γὰρ, κ. τ. λ.] Malo te illius *vita* cruciari; vtpote quae tibi calamitoſa erit, quia turpis. BOYL.

36. ΣΑΜΕΑι] Mira confuſio huius nominis in MSS. ſed, cum nihil certi ſtatui poſſit, vulgo ab editoribus receptam ſcripturam retineo.

38. Τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας] Si per ſe ſpectantur verba, ὅτι τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας——ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, in hominem maleuolum apte quadrant. Nam, vt in libro, de Inu. & Od. p. 536. E. ait *Plutarchus*, ὁ εὐτυχῶν ὁμοίως καὶ τὸν μισοῦντα λυπεῖ, καὶ τὸν φθονοῦντα. Lepide Βίων, ἰδὼν φθονηρὸν, σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν, Ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν. quae leguntur apud *Stob*. ſerm. XXXVIII. p. 225. l. 12. & *Laert*. l. IV. §. 51. vbi vid. *Menag*. Fortaſſe tamen offendet, quod additur, ἡμέρως καὶ συμπαθῶς. cui accedit, quod hominem ſuum deſcribit, tanquam χρηστὸν & φιλάνθρωπον; imo, vt dein ait, καλὸν κἀγαθὸν, cuius contrarium alterum. *Plutarchus*, l. c. τὴν εὔνοιαν (quae hominis χρηστοῦ καὶ φιλανθρώπου eſt) ἀμφοτέροις (τῷ μισοῦντι καὶ τῷ φθονοῦντι) νομίζει ἀντικεῖσθαι. Aut igitur in eodem loco inter ſe pugnantia ſcripſit noſter; aut, vt in cod. Pal. eſt, ἀτυχίας voluit: nam, vt, in *Euripidis* Iphig. in Aul. 408. Menelaus ait, Ἐς κοι-

Digitized by Google

XLIII. E V E N O.

Cum primum decreuiſſem, captiuum factum interficere filium tuum, quod meos nauium praefectos affecerat iniuria, dein, ſententia mutata, ſeruaui. Malui enim illius vita tibi, quam, quum de medio tolleretur, morienti dolorem adferre.

XLIV. S A M E A E.

Cognita, qua es, morum bonitate, & incredibili in omnes humanitate, tuaque, qua aliorum proſperos caſus, proprios cruciatus & calamitates ducis, lenitate, & miſericordia, ſcripſi tibi breuiter, viciſſe nos & cauſam, & pugnam naualem, & praelium, & denique equeſtre certamen; vt, re audita, ſicut conuenit viro bono & honeſto, ſine fine gemas, ſumtis

κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους. aut denique *εἴρωνα* egit; qui dum homini ſuo *χρηστότητα*, *φιλανθρωπίαν*, cetera, tribuit, cogitauit *πονηρίαν*, *μισανθρωπίαν*, cet. Et hoc quidem verum opinor. Nam *εὐτυχίας* retinendum eſſe, ex iis, quae ſubiiciuntur, *γέγραφα* — *ὅτι* — *νενικήκαμεν*, *ἵνα* — *στένῃς* *ἀδ*. apparet.

40. *Γέγραφα*] Breuiter, quid factum, ſcripturus, quaſi id iam ſcriptum eſſet, *Γέγραφα*, inquit, *κ. τ. λ.* Alia ratio eſt huius *Pauli*, 1. Cor. v. 9. *ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ*; quo cum qui noſtrum & ſimilia componunt, ii diligentiae, quam recti iudicii, teſtimonium praebent maius.

40. *Καὶ τὴν δίκην*] Accipi poteſt de controuerſia, quam de finibus agri habuerit noſter, vid. ep. XLII. *Apollodorus*, apud *Laert*. l. I. §. 74. *διαδικασθῆναι*, dicit, *τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, ἀκούοντος τῆς δίκης Περιάνδρου, ὃν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις προσκρῖναι*. Alioquin poterit legendum videri, *ὅτι κατὰ δίκην*, quam formam loquendi vid. ep. XIII. CXLVIII. adde *Plat*. ep. VII. p. 1294. F. alios. Sed non eſt, cur receptam ſcripturam mutes.

40. *Τὴν ναυμαχίαν*] Primum nauale praelium inter Corinthios & Corcyraeos commiſſum memorant, quod accidit Olymp. XXVIII. A. 4. *Scalig*. *Γοτορ*. *συναγωγ*. BOYL. Fortaſſe *ναυμαχίας* mentio ſophiſtae, ſua ſpectantis tempora, quam tyranni perſonae conſentanea magis. Quamquam enim, auctore *Thucydide*, l. I. c. XIII. cet. conſtat, ante tempora Phalaridis praelia naualia fuiſſe commiſſa: ex eius ſilentio tamen apparet, ante Darium, aut nulla, aut parui momenti a Siculis tyrannis fuiſſe edita. vid. ibid. c. XIV. Mox *παράταξιν* vocat *praelium*, ſeu *μάχην*. *Diodor. Sic*. l. IV. p. 269. l. 17. *ἐνίκησε ἐπιφανεῖ παρατάξει*. alii. Huius loco noſter *νικᾷν τὴν παράταξιν*, vt *Thucydides*, alii, paſſim *νικᾷν ναυμαχίαν*, *μάχην*, ſimilia, dicunt.

Digitized by Google

λείπτως, λαμβάνων παρὰ τῆς σεαυτοῦ φύσεως τὰς ἀξίας καὶ πρεπούσας τοσούτῃ κακοηθείᾳ βασάνους.

μέ. ΦΑΙΔΙΜΩι.

Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ, καί τοι χαλεπώτερον ταῖς αἰτίαις ἐφ' ἑκάστῃ κατηγορίᾳ περιεσχημένου· ἀλλ' οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι. τοὺς δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευδεῖς ἐνομίσαμεν, παρ' ὅσον ἐδείσαμεν ἐλέγξαι περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν. εὖ μέν τοι ἴσθι, ὅτι καὶ τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐν αἰτίᾳ πολλάκις ἐνεχθὲν, ἀσφαλὲς αὐτοῦ τοῦ δαίμονος ἔδοξαν οἱ περὶ αὐτῶν δεδιότες κεκολάσθαι. φρόντιζε οὖν, ὅπως μήτε τὸν τρόπον ἡμῖν τὸν σεαυτοῦ ἐχθρὸν παρέξῃ, μήτε τὴν τύχην. χαλεπὸν δὲ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ εὖ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς, ὥσπερ δίκαιον,

44. Τοσαύτῃ κακοηθείᾳ] Nimis aperte; magis diſſimulandum erat in ironice dictis, quorum in eo praecipua vis eſt & venuſtas, vt aliud ſentias, aliud dicas. BOYL. Si peccare dicendus eſt, in antecedentibus, vt opinor, magis, quam in his, peccat noſter; qui, cum per εἰρωνείαν χρηστότητος καὶ φιλανθρωπίας nomine hominum ſuum commendet, mox, eodem orationis genere continuato, ſubiicit, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας, cet. in quo nihil ſimile εἰρωνείας, praeter ſola verba ἡμέρως καὶ συμπαθῶς. In hac autem clauſula, ioco neglecto, res ſuis nominibus nominare voluiſſe, poteſt videri, vt ſerio dicta eſſe intelligeret alter.

47. Χαλεπώτερον ταῖς αἰτίαις — περιεσχημένου] Niſi libri omnes in hanc ſcripturam conuenirent, mallem χαλεπωτέραις aut χαλεπωτάταις αἰτίαις — περιεσχ. Supra, ep. VI. χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ἠκισάμεθα. ep. LXV. ὀνόμασι ἀποχρῶνται — τοῖς χαλεπωτάτοις. ep. CXXV. χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς — χρήσασθαι πάθει. Sed nihil, hic, contra libros audeo.

51. Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν —] Dictum e veteri formula. *Menandri*, ex Trophonio, ſunt, ap. *Stob.* ſerm. IX. p. 101. l. 51. Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γὰρ, ὦ Λάχη, Ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ. vbi cur τοῦ βίου ſcriberet *Grotius*, cauſam video nullam. Similia vid. ibidem, l. 32. & 53. Inprimis cum noſtro conferri velim, quae de more, in foro Attico recepto, quum ὁ κατηγορούμενος, reus, iuraret, ἦ μὴν μὴ ἀδικεῖν, docet *Pollux*, l. VIII. §. 55. de quo vid. *D' Oruill.* ad *Charit.* l. V. p. 440. Mox, cum ante pro αὐτῶν ſcriberetur αὐτὸν, idque non niſi ad δαίμονα poſſet referri, varie inſtituerunt interpretes Latini, vt commodam horum omnium efficerent ſen-

a tua ipſius natura dignis, ac tantae malignitati conſentaneis, tormentis.

XLV. PHAEDIMO.

Iam tertium nobis perſuaſum eſt, nulla nos iniuria a te affici, licet quoties accuſaris, grauiſſimis tenearis cauſis. Sed qualem te volebamus, & aequum erat, erga nos eſſe, talem opinati ſumus eſſe. Sermones vero accuſatorum falſos putauimus, quatenus veriti ſumus de te comperiri verum. Probe tamen ſcito, illud, nihil facere iniuſte, in cauſa ſaepe allatum, ipſius fortunae praeſidium opinari eos, qui ſibi metuant, ne puniantur. Cura igitur, vt neque mores nobis tuos inimicos exhibeas, neque fortunam. Graue vero tibi videtor non hoc ſolum, ſi ſaepe a me, & quoties iniuriam feciſti, beneficiis affectus, non ſimiles nobis, vt

 aequum

ſententiam. Quos hic refutare nolo, cum in locum *αὐτὸν*, quod conſtructionis ratio reſpuit, ſubſtituto *αὐτῶν*, vt Lugd. C. habet, vel, vt edi curaui, *αὑτῶν*, nihil ſit in vniuerſa ſententia non planum & expeditum.

56. *Οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς, ὥσπερ δίκαιον, ἀμύνῃ*] *Thucydideum* eſt *τοῖς ὁμοίοις ἀμύνεσθαι*, pro *τοῖς ὁ. ἀμείβεσθαι*. de quo conſulendus ſummus *Valckenarius*, in not. ad *Eurip.* Phoen. p. 690. vbi noſtri loci meminit. Epiſtola XLVI. eſt *τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι*, de quo ſuo loco. Conuenit *Demoſthenis*, adu. Leptin. p. 542. A. *οἱ δὲ τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἑαυτοὺς, μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμειβόμενοι, κακίας (τινὰ δόξαν ἔχοιεν ἄν)*. Alibi noſter *τὸ ἀμύνεσθαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων* poſuit, quod oratorum proprium eſſe, docet *Suid.* vid. ep. VI. XXXII. cet. *Thucydideam* loquendi formam habet *Polybius*, Hiſt. V. p. 499. ſed virtute conſueta poſito verbo. Vtraque vis ſpectatur in *Polyaeni*, l. V. c. XI. p. 486. *οὐ κακῷ κακὸν ἠμυνάμην, ἀλλ' ἀγαθῷ κακόν*. *Libanii* eſt, ep. CCXLVI. *Ἐπεὶ δὲ τὰ δῶρα σοι οὐκ ἔστιν ἀμύνασθαι, δέχου παρ' ἡμῶν ἐνύπνιον ἀντ' ἐνυπνίου*. vbi, quod cod. Medic. habet, *ἀμείψασθαι* interpretis eſt, vt in *Thucydidis* loco cit. Idem tamen, ep. CIↃXI. — *οὐκ ἀμειβόμενος ἴσοις*. quod cum *Ariſtotelis* *τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι*, cuius iam meminere *Valckenarius*, alii, collatum, ſi quis liber faueret, mutandum poſſet videri in *οὐκ ἀμυνόμενος ἴσοις*. Antecedentibus addo *Chionis*, ep. VII. ed. Cuiac. p. 28. *Τοῦτο γὰρ ἓν ἔσται τῶν μαθημάτων αὐτοῦ — τὸ μηδένα κακὸν ἀμύνεσθαι μέχρι τοῦ μὴ αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι. τοῦτο δὲ ἔσται εὐποιΐαις αὐτοὺς ἀμυνώμεθα*. in poſtremis, ſi ſcripſeris *τοῦτο δὲ ἔσται, εἰ εὐποιΐαις αὐτὸν ἀμυνώμεθα*, nihil ad ſententiam deſide-

καιον, ἀμύνῃ· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνέγκασθαι δευτερεῖα, ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένου ἐπιεικέστερος ὀφθήσῃ.

μϛʹ. ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΩι. 60

Ἐπιλαβόμενος ἧς ἔχειν ἠρνοῦ πονηρίας, καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ, χαλεπὸν ὑπόλαβε, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καὶ καθ' ἑκάστην γε κατηγορίαν εὖ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω χρη-

ſiderabis amplius. Porro, in noſtro, praetermittendum non eſt, quod ſcripſi, *ὥσπερ δίκαιον*, pro *οὖσι δικαίοις*. Dicunt, quidem, quae *iuſta* & *aequa* ſunt, *δίκαια* Graeci, vt *Demoſth*. IV. in Phil. p. 96. C. D. *προσέχουσιν —— οὐχ οἷς εἴπομέν ποθ' ἡμεῖς δικαίοις, —— ἀλλ' οἷς ποιοῦμεν*. p. 98. C. *τὸν τὰ βέλτιστα ἐπὶ πᾶσι δικαίοις συμβουλεύοντα*. Noſter, ep. III. *Τὰ παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔσχηκας δίκαια*. & alibi. Alterum tamen praetuli, quod in Lugd. A. C. Angl. & Burm. legeretur *οὖσι δίκαιον*; nam aut fallor, aut in eo latet *ὥσπερ* vel *ὥς ἐστι δίκαιον*· qua forma, ſupra, hac ipſa epiſtola, vtitur noſter: *οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν, περὶ ἡμᾶς εἶναι*. *Euripid*. Hippol. 1307. Ὁ δ', *ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο λόγοισι*. *Lucian*. tom. III. Patr. Enc. p. 231. l. 81. *εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὰν εὖ πάθῃ πρός τινος, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι*. quae cum noſtro inprimis conferri velim. Eadem forma reſtituenda *Iuliano*, ad Themiſt. p. 267. B. *τῷ θεῷ δὲ, ὥσπερ ἦν δίκαιον* (vulgo, *ὥσπερ οὖν δίκαιον*) *προσανατεθεικὼς* (vulgo *προανατ.*) *ἅπαντα, αὐτός τε εἴσομαι, καὶ ὑμᾶς προτρέπω τὴν χάριν εἰδέναι*. In noſtro praetermiſſum forte *ἐστὶ*, vt ep. LXV. *δίκαιον ἀποδοῦναι*.

58. *Δευτερεῖα*.] Vid. not. ad ep. XLVI.

58. *Ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ, κ. τ. λ.*] Ante *Boyleum* omnes ediderunt *ἀλλὰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένου, ἀνεπιεικέστερος ὀφθήσῃ*. Is vero, *ἀλλ' εἰ μηδὲ σ. σ. π. μ. ε. βεβουλημένου ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθήσῃ*, addita hac nota: „ Ita emendaui ex ep. LX. (XLVI.) vbi „ idem fere occurrit; cum antea mendoſe legeretur, *ἀλλὰ μηδὲ σὺ*, cet. “ De priore parte, *ἀλλ' εἰ μ.* cum *Boyleo* edi curaui, vt ep. XLVI. tametſi ibi quoque variant libri. Pro poſteriore *ἀνεπιεικέστερος*, etſi non omnino reiicio *ἂν ἐπιεικέστερος*, tamen, cum *ἐπιεικέστερος* ſine *ἂν*, in Lugd. A. Angl. & Burm. eſſet, hoc recepi.

61. *Καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ*]. Aut inepti imitatoris epiſtola eſt, qui ex antecedente, partim omiſſis, partim mutatis, parumper auctoris verbis, hanc conflauit; aut ſaltem ita comparata ea eſt, vt, ex vtriusque comparatione, appareat, non niſi partes antecedentis male iunctas hac contineri. Quare, ſeiunctam ante, hanc illi ſubieci, quo facilius componi inter ſe poſſent. Ad primum quod attinet, *γενόμενος ἄλλος, κ. τ. λ.* quid aliud eſt, niſi ſonitus inanis, nulla ſubiecta ſententia? Ferrem, ſi legeretur *καὶ δοκῶν ἄλλος —, ἢ οἷος εἶ*. nunc non magis ſe-

Digitized by Google

aequum eſt, vices rependas: ego enim non ſinam, poſt malitiam, benignitatem tuliſſe ſecundas; ſed niſi tu temet erga me, qui benefacere volui, aequior apparueris.

XLVI. ARISTOLOCHO.

Oblitus, qua te eſſe negabas, malitiae, & factus alius aduerſus nos, quam qualis es, durum cogita, non hoc ſolum, ſi ſaepe a me, & ſingulis accuſationibus, beneficiis affectus, non ſimiles nobis vices rependas: ego enim non ſi-

ſero, quam ſi dicitur, *ὢν ἄλλος, ἢ οἷος εἶ.* Nec tamen dubitandum, ita ſcriptum fuiſſe ab ipſo epiſtolae auctore; qui, cum epiſtola antecedente legiſſet, *ἀλλ' οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι*, inde ſuum ſumſit. De integra ſententia ſic *Naogeorgus*: „ Graeca hic non ſunt integra, ſed quaedam deſiderantur: nos „ vtcunque ſenſum reddidimus, donec „ aliud nacti erimus exemplar. Simulationem & ingratitudinem exprobrat. “ Si ante oculos habuiſſet alteram epiſtolam, aliud exemplum non deſideraſſet. Nec etiam in MSS. hic vlla ſcripturae differentia. Latina, quae huius epiſtolae fecerunt interpretes, exempla, meliora alia, alia deteriora, non moror. In reddendo Graeca ſecutus, nolui alium videri epiſtolae auctorem, quam ſemet eſſe, Graecis ſuis declarauit ipſe.

62. *Χαλεπὸν ὑπόλαβε*] Poſt *ὑπόλαβε* interpuncti minoris notam poſui, vt in ed. Angl. Iungenda enim haec ſequentibus eſſe, ex altera epiſtola intelliges, vbi contuleris verba: *χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ, κ. τ. λ.* Ex quibus ſimul apparet, quare verba *καθ' ἑκάστην*, vt ed. Boyl. aut, *καὶ καθ' ἑκάστην*, vt reliqui libri editi habent, pleroſque MSS. ſecutus, praetermiſi, huc tranſlata, vt opinor ex iis, quae mox in hac epiſtola ſubiiciuntur, *καὶ καθ' ἑκάστην γε κατηγορίαν*, vel, vt in Lugd. A. & Angl. eſt, *καὶ καθ' ἑκάστην κατηγορίαν*, vbi *κατηγορία* ex antecedentis epiſtolae principio ſumtum eſt.

64. *Τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ*] *Ἀμείβῃ* hic quidem libri omnes habent; vt, qui hoc ſcripſit, interpretatus ſit rarius. *ἀμύνῃ*. quod eſt ep. antecedente, vbi vid. not.

64. *Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω κ. τ. δ. εἶ. τισι τῆς κ. ἐ. π. ἐν. δευτ. αἰτίαν*] Breuius in antecedente epiſtola *ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνέγκασθαι δευτερεῖα*· quomodo ſophiſtam ibi ſcripſiſſe, puto. De noſtro, variant libri. Lugd. enim A. B. Angl. Pal. Burm. & Marg. Ald. habent *εἶναί τισιν ἐπ' ἐμοὶ, πονηρίας*——Lugd. C. *εἶναί τισι ἐπ' ἐμοὶ τῆς κατ' ἐμαυτοῦ π.* at margo Angl. *εἶναι τῆς μὲν ἐμοῦ*. quae, qui velit, perpendat, dum, ineptiarum pertaeſus, ego receptam per editiones ſcripturam ſequar. Hoc interea ſcire velim, vnquamne ſcriptor Graecus *δευτέραν αἰτίαν τινὸς ἐνέγκασθαι* (vt libri omnes habent) dixerit pro *δευτερεῖα ἐνέγκασθαί τινος*. nam ita accipiendum eſſe, hoc in loco, cum ex comparatione antecedentis epiſtolae apparet, tum ipſa docet

χρηστότητα, τὴν δοκοῦσαν εἶναί τισι τῆς κατ' ἐμαυτοῦ πονηρίας ἀνέγκασθαι δευτέραν αἰτίαν· ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σεαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον φείδῃ. ἡμῶν γοῦν οὕτως ἐχόντων ἐπὶ τὰ πλεῖστον, τάχα ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθείης.

μζ'. ΝΙΚΑΡΧΩ.

Οὐκ ἀναγκάζεις Καμαριναίους ἐμοὶ πολεμεῖν, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖσθαι. οἱ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν ποιοῦντες πρᾶγμα, καὶ τοῦτο σαφῶς εἰδότες, καὶ πρὸ τῶν λόγων τὰ ἔργα σκοπούμενοι, καὶ πρὸ τῶν ἔργων ἔτι τάχιον τὰ ἀποτελέσματα, πολὺν ἤδη χρόνον παραπέμπουσί σου τὰς δημαγωγίας. σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν ἐκείναις ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων, ἢ ἐμοί, καθ' οὗ πολιτεύῃ.

μή. ΚΛΕΟ-

cet ſententia; quae, ſi ex vſu Graecorum interpreteris δευτέραν αἰτίαν, nulla erit. Habet quidem *Libanius*, ep. CCCLXX. p. 183. δευτέραν ἐξεῦρες αἰτίαν. ſed eius alia ratio: ac recte redditur *alterum inueniſti crimen.* Praeterea notae philoſophis, *Platoni*, *Ariſtoteli*, aliis, πρῶται & δευτέραι αἰτίαι; quas, niſi in philoſophia plane hoſpes, nemo ignorat. at δευτέραν αἰτίαν pro δευτερεῖα dici, tam abhorrere videtur, quam quod maxime; cum e contrario hoc apud optimos quosque ſcriptores inueniatur. *Herodotea* ſunt δευτερεῖα οἴσεσθαι, εὐδαιμονίης δευτερεῖα νέμειν, ſimilia. vid. l. I. p. 13. B. E. cet. In *Platonis* Phileb. p. 377. D. E. & alibi, πρωτεῖα, δευτερεῖα, τριτεῖα, nominantur. Noſter, mutato genere loquendi, ep. XX. σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον. Cum caſu ſecundo *Moſchus*, id. III. v. 57. —— μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται, vt noſter δευτερεῖα πονηρίας; in quo genere vſitatior praepoſitio μετὰ cum caſu quarto. Alia ratio caſus ſecundi, in *Herodoteo* εὐδαιμονίης δευτερεῖα, l. c. & ſimilibus, vt, apud *Plat.* Amat. p. 100. D. δευτερεῖα ἔχειν πάντων (πραγμάτων), & alios.

66. Ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ, κ. τ. λ.] Cum Lugd. C. Medd. A. B. C. & editis ſcripſi ἀ. εἰ μ. —— φείδῃ. quod propius accedit ad id, quod ep. antecedente eſt, ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον ἐπιεικέστερος ὀφθήσῃ. Reliqui autem MSS. & Marg. Ald. habent ἀλλὰ μηδὲ —— φείδου. in quibus pro γοῦν, poſt ἡμῶν, γὰρ eſt. Burm. autem ἀ. μὴ καὶ pro ἀ. μὴ δέ. in reliquis conuenit. Sed de his iam ſatis, quae excutere nolo.

74. Σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν ἐ.] Sic libri omnes. nihilominus diſplicet αἰσχύνῃ. neque enim adeo hic locus eſſe videtur αἰσχύνῃ, quam ἀναισθησίᾳ Nicarchi,

ſinam benignitatem, quae quibusdam eſſe videtur, poſt malitiam in me, ſecundam tuliſſe cauſam; ſed niſi tu tibi erga me, qui benefacere volui, parcas. Nobis ſane ſic comparatis vt plurimum, fortaſſe aequior apparueris.

XLVII. NICARCHO.

Non cogis Camarinaeos, mihi inferre bellum, ſed a me bello oppugnari. Ii vero, prudentium virorum inſtitutum ſecuti, idque clare ſcientes, & ante dicta facta conſiderantes, & ante facta celerius etiam exitus, iam dudum populares tuas ſpernunt conciones. Te vero non pudet, grauiorem eſſe illis e tribunali & concionibus, quam mihi, contra quem nouas res moliris.

chi, qui, quum eius conciones prudenter ſpernerent Camarinaei, non animaduerteret, ſe illis, quam Phalaridi, grauiorem eſſe. Fortaſſe ſcripſerat ſophiſta *σὺ δὲ οὐκ αἰσθάνῃ β. ὢν ἐ.* vt ep. xxx. in ſimili argumento: *Καὶ οὐδὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφέρων, κ. τ. λ.* Quod ad conſtructionem attinet, ſic *Lucian.* tom. I. Hermot. p. 818. *οἱ δὲ κἂν αἰσθῶνται ἐξηπατημένοι*, & alii. Cum tamen ferri poſſit alterum, ſine MSS. nihil in orationis contextu muto. *Οὐκ αἰσχύνονται ἀνεχόμενοι* eſt quoque ep. L. & ſic alii.

75. *Ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων*] Particulam *καὶ*, praetermiſſam in Lugd. A. & Angl. cum reliquis libris retinui. Si & *καὶ*, & *τῶν λόγων*, abeſſet, neutrum magnopere deſiderarem. nam idem fere eſt *ἀπὸ τοῦ βήματος*, quod *ἀπὸ τῶν λόγων*. & vtrumque in concionatorem conuenit. *Aeſchines*, contra Cteſiph. p. 451. D. *πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ, ὑφ' ἑαυτοῦ ἔφη (Δημοσθένης) ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγείου. Demoſthenes*, Phil. I. p. 53. F. *τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπίδας*, *ſpem* vocat *e tribunali concionando concitatam*. Alterum apud eundem eſt, de Rep. Ordin. p. 125. A. *Τί δὲ ὑμῖν ἀπὸ τῶν Δημοσθένους λόγων ἀγαθὸν γέγονεν*. Ad eandem fere rationem *Libanius*, ep. XXIII. *τὸ γὰρ ἐπὶ κτήσει λόγων ἀφεῖναι πατρίδα, καὶ αὐτῇ τῇ πατρίδι καλὸν, ἣν ἀπὸ τῶν λόγων ὁ φυγὰς ἕξει μεγάλην ποιεῖν.* Antecedentibus adde *Procopii* hoc, ep. LII. *Καὶ μεῖζον φρονήσεις, ἢ Δημοσθένης ἐκεῖνος ἀπὸ βήματος Ἀττικοῦ.* Sic nimirum lego pro *Δ. ἐ. ἐπὶ β. Α.* niſi malis *Δημοσθένης ἐκεῖνος ὁ ἀπὸ τοῦ βήματος Ἀττικοῦ.* vt, de Stratocle, *Plutarch.* in Demetr. p. 894. D. *τοῦτον μὲν οὖν ἐπίτηδες ἐκείνῳ παρεθήκαμεν τῷ ἀπὸ τοῦ βήματος τὸν ἀπὸ τῆς θυμέλης.* i. e. *oratori comicum*. Noſter, dum vtrumque iungit, vt alibi, *ταυτολογεῖ*. vid. ſupra, not. ad ep. IV. p. 16.

μή. ΚΛΕΟΒΟΥΛΩι.

Οὐ πείθονταί σοι Καμαριναῖοι τὸν πρὸς ἐμὲ πόλεμον ἐξενεγκεῖν, σφόδρα πολλὰ ἑκάστης ἐκκλησίας ποιοῦντι· καλῶς γὰρ ἴσασι πόλεμον ἔργοις, οὐ λόγοις δημηγόρων κατορθούμενον. ὥςτε εἰ βούλει πολεμεῖν αὐτοὺς, τὰ ἀποτελέσματα δεῖξον τῇ γνώμῃ συνοίσοντα. ἂν μέν τοι μηδ᾽ οὕτως ὑπακούσωσι, μεταβαλλόμενος τἀναντία παραίνει· καὶ τάχα ἂν τούτῳ περιγένοιο τῷ τρόπῳ, ὧν βεβούλησαι. δυοῖν γὰρ θάτερον ἐν τῷ παρόντι, ἢ τὴν γνώμην ἀσύμφορον, ἢ τὸν συμβουλεύοντα οὐδενὸς ἄξιον ἡγοῦνται. ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι ἑκάτερα. εὖ μέν τοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὅτι οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν

79. Σφόδρα πολλὰ ἑκάστ. ἐ. ποιοῦντι] Eſt, qui ποιοῦντι in πονοῦντι cenſeat mutandum; alius πνέοντι, vel φυσῶντι, legendum eſſe monet: neutrum reiicerem, niſi probum eſſet, quod libri omnes habent, ποιοῦντι. & hoc in loco fere proprium verbum. Forma loquendi conſueta Graecis eſt πᾶν, vel πάντα, λέγειν καὶ πράττειν, de iis, qui nihil intentatum relinquunt, modo id.quod velint, obtineant, efficiantue. Ita, tempeſtate iactatum, *Ariſtidem*, H. in Iou. p. 2. ἡ θάλαττα πᾶν ἐποίει καὶ πράττειν καὶ λέγειν· quo nimirum e periculo eriperetur. Alia ratione Spendius, apud *Polyb.* H. I. p. 98. πᾶν ἐτόλμα καὶ λέγειν καὶ πράττειν, σπουδάζων διακόψαι τὰς διαλύσεις τὰς πρὸς Καρχηδονίους. Similiter *Platoni* familiare eſt πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν, vt, in Apol. p. 29. E. πολλαὶ μηχαναί εἰσιν, ὥςτε διαφεύγειν θάνατον, ἐάν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν. in Euthyphr. p. 6. B. πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι, φεύγοντες τὴν δίκην. & paſſim alibi. Tragicis, inquit *Diphilus*, apud *Athen.* l. VI. p. 223. B—ἐξουσία Ἐστὶν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. Maiorinus, Libanii ſophiſtae admirator, cum nihil non faceret ad huius gregem augendum, πάντα μὲν λέγων, πάντα δὲ ποιῶν, inquit *Libanius*, ep. CCCCLXXIV. ὑμῶν τε τῶν τὰ ἡμέτερα ἑλομένων, οὐ χείρων, τῶν τε ἐνταῦθα πολλῶν ἐφάνη βελτίων. Eandem loquendi formam, in oratorum ſcriptis obuiam, reſtituo *Lyſiae*, Adu. Theomn. p. 174. vbi legitur, περὶ τοῦτο γὰρ δεινὸς εἶ καὶ μεμελέτηκας καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν. ſed ſcribendum, μεμελέτηκας πᾶν ποιεῖν καὶ λ. Saepe autem alterum πᾶν, vel πάντα, ποιεῖν tantum inuenitur; idque duplici potiſſimum ratione. *Plat.* Apol. p. 29. E. οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον. Idem, Men. p. 421. B. πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὑρεῖν. & ſic paſſim alibi. *Eubulus*, apud *Athen.* l. III. p. 100. A. Ἀλλ᾽ εἰμὶ πλήρης, ὥςτε καὶ μόλις πάνυ Ὑπεδησάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας. In quibus fere ſonat *omni modo*, *omni diligentia*, ſim. Ad alterum genus pertinet *Herod.* l. V. p. 370. E. ποιέων ἅπαντα, ὅκως αἱ Ἀθῆναι γενοίατο ὑπ᾽ ἑωϋτῷ καὶ Δαρείῳ. Atque ſic ſaepe *Plato*, *Demoſthenes*, alii; vt *Lucian.* t. III. Dial. Mer. VIII. p. 300. l. 9.

ἔκλαιεν,

XLVIII. CLEOBVLO.

Non perſuades Camarinaeis, vt bellum aduerſus me ſuſcipiant, dum valde multa ſingulis concionibus facis Nam pulchre ſciunt, bellum factis, non dictis concionatorum, perfici. Quare, ſi vis bellare eos, exitus oſtende conſilio reſponſuros. Si vero ne ſic auſcultauerint, mutata ſententia, contraria ſuade: ac fortaſſe hoc modo obtinebis, quae vis. Duorum enim alterum cum maxime, aut conſilium inutile, aut conſiliatorem nullius pretii, exiſtimant. Ego ſane puto vtrumque. Bene autem ſcias etiam noſtra, nos non dictis inanibus vlturos te eſſe, quibus in nos iniurius eſſe videris;

 ſed

ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεῤῥήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας. Quamquam autem, in his & ſimilibus generibus, πᾶν & πάντα vim fere habeant prouerbii, vt ex hoc *Polyaeni* apparet, l. IV. c. III. p. 329. Καὶ πάντα, φασὶν, αὐτοῖς ἐβιάζοντο (οἱ Μακεδόνες) παῤ αὐτοῦ (Ἀλεξάνδρου) γίγνεσθαι· eſt tamen, vbi, in eadem forma, verbo ποιεῖν aliud iungatur. *Lucian.* t. II. Tyrann. p. 152. l. 88. ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. Πλέον τι ποιῆσαι dixit *Plat.* Apol. p. 15. C. *Euripidis* eſt, in Hippol. 785. Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βιοῦ. Πολλὰ ποιεῖν habet *Plutarch.* de Stoic. Rep. p. 1050. D. ἀλλὰ μὲν τὸν θεὸν κολάζειν φησὶ τὴν κακίαν, καὶ πολλὰ ποιεῖν ἐπὶ κολάσει τῶν πονηρῶν. quo, compoſito cum noſtro, σφόδρα πολλὰ ποιοῦντι, nemo, vt opinor, aliud deſiderabit.

84. Βεβούλησαι] Retinui βεβούλησαι, omnium conſenſu librorum confirmatum; ſi receſſeris ab Angl. vbi ante ſcriptum ἐβούλευσαι correctoris manu mutatum eſt in βεβούλευσαι. Et hoc quidem, ſi in pluribus libris inueniretur, verum poſſet videri. Ep. CXXVIII. Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ. Nunc nihil muto.

84. Δυοῖν γὰρ θάτερ.] Quod ſcriptum vulgo, δυεῖν in δυοῖν mutaui, Lugd. A. C. Angl. & ed. Ven. ſecutus. vid. ſupra, not. ad ep. VIII. p. 42.

86. Εὖ μέν τοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὅτι κ. λ.] Ep. XLIX. quae ex hac deſumta, pro ἐνθάδε legitur ἀφ ἡμῶν. quod mallem, niſi libri omnes in illud conuenirent. Pro ὡς, vt editum vulgo, ex eadem epiſtola recepi ὅτι, quod ὡς deeſſet in Lugd. A. & Angl. &, paſſim, viderem, in his epiſtolis antecedenti formae loquendi ſubiici ὅτι. de quo vid. not. ad ep. LVI. De verbis, οὐ λόγοις ἀπράκτοις κ. τ. λ. vide, quos ad *Libanii*, ep. LIX. n. 9. citat *Wolfius*, huius noſtri loci non immemor. adde *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 37. Cum noſtro inprimis confer *Diodori* ep. XXXV. *Non enim verbis mortuis bellum gerere conſueuimus, ſed factis viuis.*

Digitized by Google

ἄρχειν δοκεῖς ἀδικίας, ἀλλὰ ἔργοις· ὧν οἱ πειραθέντες οὐκέτι αὖθις ἐπεβούλευσαν. ταῦτα εἰδότες Καμαριναῖοι οὐ βούλονται πεῖραν λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γὰρ αὐτοῖς ἥδιων ἔδοξα.

μθ'. ΛΕΟΝΤΙΔΗι.

Ἀμέτροις κέχρησαι λόγοις πρὸς Καμαριναίους, ἐγείρων αὐτοὺς εἰς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. εὖ μέν τοι καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν ἴσθι, μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτοὺς, ὅτι οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς, ἀλλ' ἔργοις· ὧν οἱ πειραθέντες αὖθις οὐκ ἐπεβούλευσαν. τοῦτ' εἰδότες Καμαριναῖοι, πεῖραν οὐ βούλονται λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος· χαριζόμενος γὰρ ἥδιων αὐτοῖς ἔδοξα.

ν'. ΤΙΜΑΝΔΡΩι.

Τὰ πολιτεύματά σου τὰ ἐν Καμαρίνῃ, Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς ἐπὶ τοῖς ὑφ' ἡμῶν ἀπολουμένοις, ἐπέῤῥωσε, μὰ τὸν Δία, οὐδὲ βουλομένους τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρξαι τῷ

89. Οὐκέτι αὖθις ἐπεβούλευσαν] Neque enim vlterius viuunt. BOYL. Lugd. A. C. & Angl. οὐκ εἰσαῦθις ἐπ. Ep. XLIX. eſt αὖθις οὐκ ἐπ. Retinui vulgatum; quod ex eo genere eſt, cuius αὖθις πάλιν, αὖθις ὕστερον, ſim. vid. *Abreſch.* Dil. Thucyd. p. 548.

92. ΛΕΟΝΤΙΔΗι] Libri MSS. omnes, excepto Burm. Ἀντιμένει. In re parui momenti antecedentes editores ſecutus ſum.

96. Οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς] Retinui εἰς, praetermiſſum licet in Lugd. A. B. Angl. & ed. Ven. nec non, epiſtola antecedente, (vbi eadem leguntur) in Lugd. A. C. & Angl. nam ſine eo ſtare ſententia non poteſt. Porro ad ἄρχειν δοκεῖς, in marg. ſui exemplaris haec notauerat *Hemſterhuſius*: „ Forte ἄρχεις „ ἀδίκων. vid. tamen ep. CI. (XLVIII.) " Et oportune quidem ille meminit epiſtolae antecedentis. qui enim vtramque legerit, hanc inde totam fere deſcriptam eſſe, animaduertet, a verbis εὖ μέν τοι καὶ τόδε, κ. τ. λ. dum antecedentia, Ἀμέτροις, κ. τ. λ. cum eiusdem epiſtolae prin-

ſed factis; quae qui experti ſunt, in poſterum non amplius ſunt inſidiati. Haec quum ſciant Camarinaei, nolunt experimentum facere iraſcentis Phalaridis. Nam, dum gratificor, iis iucundior ſoleo videri.

XLIX. LEONTIDAE.

Immodicis vſus es ſermonibus ad Camarinaeos, cum eos incitares ad bellum aduerſus me. Bene autem hoc etiam a nobis ſcias, cum non pulchre iis perſuaſeris, non dictis inanibus nos vlturos te eſſe, quibus in nos iniurius eſſe videris, ſed factis; quae qui experti ſunt, in poſterum non ſunt inſidiati. Hoc quum ſciant Camarinaei, nolunt experimentum facere iraſcentis Phalaridis. Nam, dum gratificor, iucundior iis ſoleo videri.

L. TIMANDRO.

Quas moliris Camarinae, res, Timandre, ac multae lacrimae, quibus miſeraris a nobis perdendos, impulerunt, ita me dii, etiam inuitos, ad Cleombrotum tauro includendum.

principio, comparata, apparebit, in eandem ſcripta ſententiam eſſe. Noſtro in loco, exciderітne ἀδικίας, (quod, antecedente non diſſimili voce δοκεῖς, fieri potuit), an ipſius imitatoris, cuius ſtuporem etiam alibi vidimus, vitium ſit, diſputare nolo.

2. Ο' π. οἰκτισμὸς ἐπὶ τοῖς υ. ἡ. ἀ.] Scripſi ἐπὶ τοῖς, κ. τ. λ. ex emendatione *Hemſterhuſii* noſtri, qui ſic, in marg. ſui exemplaris, correxerat, pro ὑπὸ τοῖς υ. vt libri editi, & Burm. habent, deficientibus reliquis MSS. Ante, ep. I. Τὸ ἐπὶ τέκνοις δέος. ep. LV. Τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην. & quae plura huius generis, cum apud noſtrum, tum alios, paſſim reperiuntur.

3. Τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ] Reddas, Cleombrotum cum ſociis. Patet enim ex αὐτοῖς plures fuiſſe cum illo coniuratos. BOYL. Ep. LIX. de ſolo Cleombroto accipiendum eſſe, docet. Ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ eadem fere ratione dictum, atque ἐμφρουρεῖσθαι & ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ; de quo vid. not. ad ep. V. p. 28.

Digitized by Google

τῷ ταύρῳ. ἐδεδοίκειν γὰρ, ἄδειαν αὐτοῖς ἐπιχορηγήσας, παῦσαί σε κατ' ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα· ἡδέως γὰρ ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δήμῳ, ἕως οὐκ αἰσχύνονται Καμαριναῖοι τῶν σῶν ἀνεχόμενοι λόγων, οὗ τὰ πολιτεύματα, οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλαριν ἀμήχανα, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάριδος ἂν θείην. καὶ χαλεπὸν μὲν, εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ἔργων· νῦν δὲ ὁ πόλεμος αὐτοῖς τῷ παντὶ βαρύτερος τοῦ συμβούλου, μᾶλλον δὲ ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥοπὴ τῆς τούτου ταλαιπωρίας. ἐγείρειν μέν τοι τὰ πλήθη λέγοντα τὰς αἰτίας ἥρμοζεν, ἵν' ἡ πεισθεῖσα πόλις ὑπὸ σοῦ στρατεύεσθαι, πολεμικοῦ σφόδρα ἀνδρὸς, ἀναγράφηται, ὑπὲρ οἷα πεπραχότων τιμωρὸς ἀνίσταται. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετε· καθ' ἕνα

4. Ἄδειαν ἀ. ἐπιχορηγήσας] Inſolentius puto dictum ἄδειαν ἐπιχορηγεῖν pro ἄδειαν δοῦναι, ſim. Niſi alia multa ſibi priua haberet noſter, & pro more ſuorum temporum ſaepe in verbis transferendis paullo audacior eſſet, ſuſpicarer, ſcriptum fuiſſe ἐπιχωρήσας. *Aelian.* V. H. l. IX. c. III. Ὅτι διέθρυπτε τοὺς ἑταίρους Ἀλέξανδρος, τρυφᾶν ἐπιχωρῶν αὐτοῖς. Nunc vero nihil definio. Quid veteribus χορηγεῖν & ἐπιχορηγεῖν, notum vulgo. Exempla non pauca poſt alios collegit, ad II. Cor. IX. 10. *Wetſtenius.*

5. Παῦσαί σε κατ' ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα] Alia virtute, ep. CXXXIX. μηδὲ ἀνίστα τὸν Ὑμεναῖον ἀπὸ τῆς ἑστίας. atque ita ſaepe alii. Noſtro in loco idem fere eſt, quod ἐγείρειν, vt, deinceps, ἐγείρειν τὰ πλήθη. *Euſtath.* ad *Hom.* Il. A. 191. Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, p. 80. l. 13. Τὸ ἀναστήσειν, inquit, οἱ μὲν, κοινότερον ἐνόησαν ἀντὶ τοῦ ταράξας ἐξεγερεῖ· οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἄνω κάτω ποιήσει, ἀναστατώσει, ἀναστάτους ποιήσει. Vt, ex ſententia *Euſtathii*, κοινότερον dictum exiſtimandum ſit noſtrum τὴν πόλιν ἀνιστάντα. Nec puto ſimile exemplum inuentum iri in antiqua Graecia; vbi longe aliud ἀναστῆσαι πόλιν, ſimilia. Non magis antique dictum, quod infra eſt, τιμωρὸς ἀνίσταται. cui ſimile, ep. XIII. δι' οὓς ὁμολογοῦμεν ἀνασταθῆναι τύραννοι. quae *Alexandrinorum* interpretum & Apoſtolorum ſtilo, quam *Phalaridis*, accommodatiora. vid. *Valckenar.* ad *Herod.* l. III. p. 230. l. 47.

5. Ἡ. γ. ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δ.] Ex eo genere eſt, cuius hoc *Homeri*, Il. X. p. 358.——μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι. *Plutarch.* de Exul. p. 607. A. παρά γε τοῖς ἄφροσιν, οἳ καὶ τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, καὶ τὸν φαλακρὸν, καὶ τὸν μικρὸν, καὶ, νὴ Δία, τὸν ξένον, καὶ τὸν μέτοικον. quibus plura adderem, niſi, quidquid de iis dici poſſet, luculenter explicuiſſet ὁ πάνυ *Caſaubonus*, Anim. ad *Athen.* l. I. c. IX. & alibi. Cui tamen nondum aſſentior, ibid. p. 948. l. 57. dum, in *Lycophronis* verbis, ap. *Athen.* l. XV. p. 670. E. Τόδε ἀνατίθημί σοι ῥόδον καλὸν νόημα. inter alia, ad eandem normam καλὸν νόημα in-

dum. Metuebam enim, ne, venia ei conceſſa, te reprimerem a ciuitate aduerſus me incitanda. Libenter enim memet tractandum praebeo populo, quoad non pudeat Camarinaeos, tuas ferre orationes, cuius molimina non ſolum non in Phalarin ineluctabilia, ſed ne quidem in ſeruum Phalaridis, ducerem. Ac difficile quidem, etiamſi omnino conduceret iis bellare cum Agrigentinis, rem ipſam attingere. Nunc vero bellum iis omni modo grauius ſuaſore, imo vero concionator non paruum momentum calamitatis eius. Enimuero excitare multitudinem cauſas dicenti conſentaneum erat, vt, quum perſuaſum eſſet ciuitati ſub te merere, bellicoſo valde viro, perſcriberetur, pro qualium auctoribus vindex exſur-

interpretatur. Latet fortaſſe ῥόδων καλὸν στέμμα. nam de corollis, iſto in loco, agit *Athenaeus*. Rectius idem, in *Timonis* Sillis, apud *Laert.* l. I. §. 34. emendat, Οἷόν θ' ἑπτὰ Θάλητα σοφῶν σοφὸν ἀστρονόμημα. Non diuerſa orationis forma uſus olim *Moſchus*, mortui *Bionis* fiſtulam Pani commendat, id. III. ubi, quum v. 52. quaeſiuit, Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε; κ. τ. λ. rei momento perpenſo, tandem, v. 56. ſubiicit, Πανὶ φέρω τὸ μέλημα. vbi, quod nunc legitur, μέλισμα quomodo fiſtula dici poſſit, non video. De altero nemo dubitabit, ubi contulerit *Aeſchyl.* Choeph, 233. Ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός. *Sappho*, apud *Iulian.* ep. XVIII. C. ἵνα σὲ, τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ, περιπτύξωμαι. *Anacr.* od. v. 7. Ῥόδον ἔαρος μέλημα. Aliter paullo *Theocrit.* id. XIV. 2.—τί δέ τοι τὸ μέλημα;

7. Οὔ τὰ πολιτεύματα—ἀμήχανα] Dictum fere hoc, ut *Hom.* Il. Θ. 130. ἀμήχανα ἔργα. Vbi notari velim ſcholiaſtae verba, ἀμήχανα interpretantis: Πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις σχοίη μηχανὴν εὑρεῖν. ἐξ οὗ, δεινὰ, καὶ χαλεπά. Simile eſt *Apollon. Rhod.* l. II. 580.—ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος. &, ib. 625.—ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην. Longe alia virtute noſter, ep. XXX. ἀμήχανον γὰρ, τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι δ. χ. vbi, pro ἀδύνατον poſitum, citerioris Graeciae eſſe puto.

9. Καὶ χαλεπὸν μὲν, εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ἔργων] Ita peſſimus es orator, ut tibi ne utilia quidem ſuadenti obſequantur. BOYL.

12. Ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥοπὴ τῆς τούτου ταλαιπωρίας] i. e. Etſi bellum per ſe ſatis graue ſit, tamen propter te illius ſuaſorem videtur illis adhuc grauius. BOYL.

14. Ἀναγράφηται, κ. τ. λ.] De hoc more vid. *D'Oruill.* ad *Charit.* l. II. p. 193. & auctores ibi citatos. Noſtro, οἷα πεπραχότων, ſimiles loquendi formas notauit *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 551. Sententiam loci, a pleriſque interpretibus non intellectam, Latine reddendo planam feci.

ἕνα γὰρ ὑμῶν ὀνομαζόντων πολλὰς αἰτίας, ἀπηρτημένας ἔξω δείκνυτε. ἀλλὰ μὴν εἴ τις ἀφεὶς τοὺς ἐν τέλει, διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ὅσιον, αὐτόν σε σκέπτοιτο, τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου νομίσειεν ἄξιον εἶναι, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τι σοι πατρῷον ἦν ἀνδράποδον, στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, καὶ Καμαριναίους νεώτερα ἀναγκάζεις φρονεῖν· ταῦτα δὲ ποιῶν οὐδὲν ἀλλ' ἢ σαυτὸν μὲν ἀπέγνωκας, ἄξιον ἴσως ὄντα, πολλὰ γάρ σοι καὶ δεινὰ πέπρακται· βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι.

νά. TI-

16. Ἀπηρτημένας ἔξω δείκνυτε] Frequens verbi ἀπαρτᾶσθαι vſus, de iis, qui ſiue locis, ſiue temporibus, diſiunguntur. quam in rem vid. not. a *Weſſel.* ad *Diodor. Sic.* l. III. p. 237. l. 3. *Abreſch.* Dil. Thucyd. l. VI. p. 587. aliis. Propius ad noſtrum pertinet, quando de oratione, conſiliis, opinionibus, cet. idem ponitur; quemadmodum iam *Demoſthenes* locutus eſt, pro Cor. p. 482. B. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. quae, tom. III. Dem. Enc. p. 499. l. 62. reſpexiſſe *Lucianum*, recte docet *Geſnerus*. Ipſa *Luciani* verba ſic leuiter corrigo: Τὸ δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην, ἔννομον (vulgo ἐν νόμῳ) τοῖς ἐπαίνοις ὂν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ratione nonnihil diuerſa *Demoſth.* I. Phil. p. 49. B. ὡς δὲ νῦν ἔχετε, οὐδὲ διδόντων ὑμῖν τῶν καιρῶν Ἀμφίπολιν, δέξασθαι δύναισθ' ἂν, ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις. vbi non *haeſitantes*, cum *Wolfio*, reddo, ſed, *cum apparatu & conſiliis abſitis*, vel *non adſitis*. ſicut, virtute magis propria, a *Dionyſio Hal.* II. T. Δημ. Δειν. p. 177. l. 9. dicuntur οἱ τοσοῦτον ἀπηρτημένοι τοῖς χρόνοις, καὶ οὐθὲν πρὸς τὰ πράγματα πεπονθότες. Inprimis ea, quam dixi poteſtate, ad occaſum vergentis antiquae Graeciae placuit ſcriptoribus. *Plutarch.* de Or. Def. p. 423. B. iungit κομιδῆ παράλογον καὶ πάσης πιθανότητος ἀπηρτημένον. de Prim. Frig. p. 953. B. αὐτὴ ἀπήρτηται τοῦ ζητουμένου. de An. Proc. e. T. p. 1029. A. Οἷς δ' οὖν οὐ δοκεῖ ταῦτα τῆς τοῦ Πλάτωνος ἀπηρτῆσθαι διανοίας. in quo genere loquendi, ſaepe male redditum ab interpretibus, idem fere valet, quod *alienam eſſe*. De perſonis poſitum in his *Athenaei*, l. IX. p. 464. E. οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτωμένοις, ſonat *aberrare*, *erroribus abduci*. Idem per *longius remoueri*, & *remotum prohiberi* reddi poteſt, in *Plutarchi* Symp. I. p. 619. D. Ἐνταῦθα γὰρ (ὁ ἑστιῶν) ὥσπερ ἡνίοχος ἢ κυβερνήτης τοῦ ἐπιδέξια πρὸς τὴν ἐπίβλεψιν ἐξικνεῖσθαι ὑπηρεσίας, καὶ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι, καὶ τοῦ διαλέγεσθαι τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀπήρτηται. τῶν δὲ σύνεγγυς τόπων ὃ μὲν ὑπ' αὐτὸν, κ. τ. λ. Scripſi —— κυβερνήτης τοῦ ἐπιδέξια πρ. pro κυβερνήτης ἐπὶ δεξιὰ, ſententia id poſtulante. quid ἐπιδέξια, docet *Caſaub.* ad *Athen.* l. I. p. 53. l. 64. Reliqua, quemadmodum correxi, in veteri libro ſunt; vbi tamen συνέγγυστα, in σύνεγγυς a me mutatum. Sine caſu, τὸ ἀπηρτημένον, *quod longius abit & alienum eſt*, vocat *Iamblich.*

ſurgat. Sed nolebatis. Cum enim quisque veſtrum nominatis multas cauſas, alienas valde profertis. At vero, ſi quis, miſſis magiſtratibus, quod non videtur fas eſſe, temet conſideret, omnium grauiſſimo dignum exitio, cenſebit, eſſe, qui domo, praediis, &, ſi quod tibi paternum eſſet mancipium, venditis, exercitum aduerſus me alis, & Camarinaeos res nouas cogis ſapere. Quae dum facis, non niſi cum de te deſperas, digno fortaſſis: multa enim & grauia a te perpetrata ſunt; tum cogis ciuitatem negligentem tuae dementiae effecta experiri.

blich. Myſt. III. p. 93. l. 39. nec alia ratione idem, Sect. I. p. 16. l. 16. dixit *τὴν ἀπηρτημένην ἀμφισβήτησιν*, vbi nunc editur *ἐπηρτημένην*. alterum tamen, notante *Galeo*, *Feſchius*. Contrario fere errore, *ἀπαρτᾷν* cum *ἀναρτᾷν* commutatum a librariis, puto, cum alibi, tum in *Luciano*, t. I. Tim. p. 148. *ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου*, quum ſit ſcribendum *ἀναρτήσασα*, ſicut in eodem libello p. 110. *κᾀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι*. Nam aliud *ἀπαρτᾷν*, aliud *ἀναρτᾷν*; quod eleganter transfertur in eos, qui ſpe, aliaue ratione, ab aliquo *pendent*, & propriam virtutem habet *ſuſpendendi*, *appendendi*, ſim. a quo loco alienum videtur *ἀπαρτᾷν*. In *Plutarchi* lib. de An. Procr. e T. p. 1027. D. *Πρῶτον οὖν περὶ τοῦ πρώτου ἀπαρτησόμεθα τοὺς λέγοντας*, κ. τ. λ. vitii ſuſpectum *ἀπαρτησόμεθα*, in *παραιτησόμεθα* fortaſſe mutandum. Quod *τὸ ἀπηρτῆσθαι*, idem fere Graecis ſonat interdum *ἔξω εἶναι*, vt in hoc *Plutarchi*, Symp. II. 634. E. *ἂν δὲ ᾖ (τὸ σκῶμμα) μὴ πρὸς λόγον, ἀλλ' ἔξω, ἐπιβουλῇ καὶ ὕβρει προσέοικεν*. Vtrumque iunctum a *Themiſtio*, notat *Budaeus*, Comm. L. Gr. p. 734. *Τὰ μὲν γὰρ ἀπηρτημένα τῶν συμβεβηκότων, καὶ λίαν ἔξω τῆς φύσεως*. Noſtro ſimile eſt *Antonini*, de Se ipſ. l. VI. §. IX. *Κατὰ τὴν τῶν ὅλων φύσιν ἕκαστα περαίνεται. οὐ γὰρ κατ' ἄλλην γέ τινα φύσιν, ἤτοι ἔξωθεν περιέχουσαν, ἢ ἐμπεριεχομένην ἔνδον, ἢ ἔξω ἀπηρτημένην*. ubi *ἔξω ἀπηρτ*. male redditum a *Gatakero*, per *extra appenſam*, ſonat *ſeiunctam* vel *ſemotam longe*.

17. *Τοὺς ἐν τέλει*] Loquendi formam illuſtrant *Leopardus*, Emend. l. I. c. v. *Duker*. ad *Thucyd*. l. I. p. 40. alii. Noſtri ad *Liban*. ep. CXXII. n. 3. meminit *Wolfius*.

20. *Στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς*] *Budaeus*, C. L. G. p. 876. „ *Μισθοφορῶ*, *ἀντὶ τοῦ μισθὸν δίδωμι*," inquit, „ *καὶ* „ *μισθὸν φέρω*, ſtipendia pendo militibus, „ & accuſatiuo conſtruitur. Phalaris *Τι*„ *μάνδρῳ, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν καὶ τὰ* „ *χωρία, καὶ εἴ τι σοι πατρῷον ἦν ἀνδράπο*„ *δον, στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς*, aliis „ contra me exercitum." Sic autem, de hoc loco, *Lud. Abreſch*. Dil. Thuc. L. VIII. p. 774. „ Qui *μισθοφορεῖν* acci„ piebant pro *μισθοδοτεῖν*, aduocare po„ tuiſſent *Phalar*. ep. CXXXVI. (L), vbi „ legimus, *στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς*, „ quod & *Steph*. in Theſ. pro contro„ uerſa illa ſignificatione excitauit; ſed „ quod eo modo intelligo, quo quam „ plurima alia verba praegnanti notione „ adhibita vidimus, p. 87. ſeq. dictum

„ nem-

νά. ΤΙΜΑΝΔΡΩι.

Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ' ἐμοῦ, μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον, νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις, τὸ κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν. ὅταν δὲ τὸ κοῦφον ἐπιλίπῃ σε τῆς τεθείσης ἐλπίδος, τότε κατὰ τὴν ἀξίαν, οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας, ἀνιάσῃ. καί τοι τί σοι ὄφελος εἰς παραμυθίαν; εἰ μὲν γὰρ ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι, ὅπερ ἐκπέπληξαι σὺ, τάχα ἂν τινος εἶχου λόγου, διὰ

„ nempe, pro *στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ ποιεῖς* „ *μισθοφορεῖν*, *alis*, *conducis*, vt recte „ vertitur.“ Niſi multa ſibi priua haberet noſter, pro *μισθοφορεῖς* ſcribendum opinarer *μισθοδοτεῖς*; quod proprium, hoc in loco, verbum. *Diod. Sic.* l. XIV. p. 693. l. 66. *Τοὺς οἰκέτας μισθοδοτεῖ κατὰ τῆς τῶν δεσποτῶν δουλείας*. Similia, ex aliis, iam dedit *Budaeus*, l. c. Nunc alterunn, ad mentem *Abreſchii* acceptum, ac citerioris aetatis ſophiſtae accommodatum, retineo.

26. *Τῆς ἐ. Κ. πολιτείας κατ' ἐμοῦ*] Legitur in MSS. & impreſſis *τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ' ἐμοῦ*, &c. ſed *κατ' ἐμοῦ* aperte redundat, ſtatim enim ſequitur *κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν*. BOYL. Libri omnes *πολιτείας κατ' ἐμοῦ*. *Boyleus* vero, quaſi plane redundaret *κατ' ἐμοῦ*, ſine eo *πολιτείας*. Ego nec redundare omnino *κατ' ἐμοῦ*, nec, ſi redundet, repugnantibus libris omnibus, reiiciendum, arbitror. Ad eam enim rationem ſi quidquid in veterum ſcriptis inprimis pronominum exigemus, quam plurima delenda erunt, ſaltem in ſophiſtarum & poſteriorum Graecorum libris, quae manuſcriptorum conſenſus doceat, non eſſe librariorum, ſed ipſorum ſcriptorum. De noſtro; cum dixit ſophiſta *τὴν πολιτείαν κατ' ἐμοῦ*, cogitauit conciones Timandri, quibus ad bellum Phalaridi inferendum hortatus eſſet Camarinaeos (qua de re epiſtola antecedente). Quod cum iis perſuadere non potuit, eius, quod fruſtra ſit in Phalarin molitus (*τῆς πολιτείας κατ' ἐμοῦ*) Timander, hoc habere ſolatii dicitur, quod nunc exercitum in eum conſcribat, *τὸ κατ' ἐμοῦ στ. ἀ.* Conſtruitur *πολιτεία* cum *κατ' ἐμοῦ*. vt ep. XLVII. *καθ' οὗ πολιτεύῃ*, & ſim. Mox *ἐπάρασθαι πόλεμον* dicitur, vt *ἄρασθαι πόλεμον*; quod *Thucydideum*, ut l. I. p. 54. l. 16. & alibi. Alterum, haud ſcio, an iſta virtute apud veteres inueniatur.

28. *Στρατείαν ἀγείρειν*] Cl. *Hemſterhuſius* adſcripſerat *στρατιάν*. ſed libri omnes *στρατείαν*. vt nihil auſus ſim mutare. De vtroque legi velim *D'Oruill.* ad *Charit.* l. VI. p. 540. & 576. & *Ruhnken.* ad *Tim.* Lex. Pl. p. 171. vt alios taceam. Mihi, rem diligentius conſideranti, ipſi veteres vtroque promiſcue uſi videntur, tam de *exercitu*, quam de *militari expeditione*; nec aliam differentiam agnouiſſe, niſi eam, quae temporibus ſecundae ſyllabae deſcribitur. In rem *Ariſtophanis*, in Lyſiſtr. 592. *Μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς· καθ' ἡμέτερον μὲν ἐᾶτε.* quae, ſic emendata a *D'Oruillio*, conferri velim cum *Photii*, e Lex. MS. verbis, quae, l. c. habet *Ruhnkenius*. De differentia ſecundae ſyllabae, per ι & ει ſcriptae, in poetis Atticis, abunde egit *Valcken.* ad *Eurip.* Phoen. p. 497. ac voces complures, per ι & ει promiſcue ſcribi ſolitas, e libris veterum in medium attulit, ad *Charit.*

LI. TIMANDRO.

Eorum, quae Camarinae molitus es contra me, quum Camarinaeis non perſuaſeris magnum pro parua cauſa ſuſcipere bellum, nunc fortaſſe ſolatium habes, quod exercitum in me conſcribis. Quum vero, quod habet vani ſpes collocata, te deſtituerit, tunc digne, non ob ea, quae feciſti, ſed quae paſſus es, dolebis. Tametſi quid tibi prodeſt ad ſolatium? Si enim paſſuri eſſemus, quod tu extimeſcis fortaſſe, aliqua ni-

rit. l. IV. p. 405. *Dr Oruillius*. Ex eodem genere, vt opinor, noſtra, a grammaticis primum, vt nunc fieri ſolet, diſtincta, quum deinceps etiam promiſcue multi vſurparent ſcriptores, eo factum eſſe videtur, vt, quae diuerſa eſſe opinati ſunt illi, *ἐναλλάσσειν πολλάκις ἐν τῇ χρήσει*, monuerint.

30. Κατὰ *τὴν ἀξίαν οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας, ἀνιάσῃ*] Inepta eſt & frigida antitheſis; niſi ita intelligas; Ob ea, quae patieris, etſi non poſſis digne pro facinorum tuorum meritis pati, ſatis tamen dolebis. BOYL. Quae ſatis perſpicua videri poſſint, *Boyleus*, male interpretando, obſcura fecit. Neque enim *ὧν δέδρακας* & *ὧν πέπονθας* generatim accipienda de facinoribus Timandri, deque iis, quae paſſurus eſſet ille, ſed ad antecedentia referenda ſunt. Et quidem, quum dicit *ὧν δέδρακας* noſter, reſpicit *τὸ κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν*, quum vero *ὧν πέπονθας*, *τὴν πολιτείαν καθ' ἑαυτοῦ* cogitat, *μὴ πεπεισμένων* Καμαριναίων *μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον*. Huius igitur ſolatio nunc eſſe fortaſſe Timandro, quem conſcribat, exercitum, quum vero, ſpem in eo poſitam vanam, apparuerit, eſſe, vt nihil amplius ſuperſit ſolatii, tum digne contriſtatum iri, non ob ea, quae fecerit, dum exercitum contra Phalarin conſcripſit; quod eius eſt, quem facinoris poeniteat: ſed ob illa, quae fuerit paſſus, quum bellum ſuadenti obtemperare nollent Camarinaei. Vnum tamen eſt, quod aliquantum offendat. Quamquam enim recte dici *ἀνιᾶσθαί τινος* poſſe videtur, tamen, cum, ep. XX. LXIX. & alibi, noſter conſuetam conſtruendi ſequatur rationem, *ἐπί τινι*, vel *περί τινος ἀνιᾶσθαι*, in locum verbi *ἀνιάσῃ*, ſuſpicor, ſubſtituendum eſſe *ἀναμνήσῃ*; quod cum hic *ἀνίας* conficiat ſignificationem, ei interpretando inſeruire potuit illud. Conuenit, ep. XXXIX. Ὅταν *δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπόσχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε, κακῶν ἀναμνήσει*.

31. Εἰ *μὲν γὰρ ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι, ὅπερ ἐκπέπληξαι σὺ, κ. τ. λ.*] Εἰ *μὲν γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπέπληξαι σὺ*, &c. Si enim, quod tu *ita* expauiſti, nobis curae eſſet *Camarinenſibus* quicquam perſuadere, &c. i. e. Si ſollicitus eſſem, vt Camarinenſibus arma deponere, pacem mecum inire, tuis conſiliis non auſcultare, vel eiusmodi quicquam ſuaderem; quod tu non ſine timore ſuſpicatus es, &c. Hunc e verbis obſcuriſſimis ſenſum eruimus; ſi pro *πεῖσαι* legas *δεῖσαι* facilior erit explicatio, viz. Si ego timidus forem, vti tu es. BOYL. Antea, libri editi omnes *εἰ μὲν γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπ. σ.* Aliena eſſe, quae notet *Boyleus*, facile animaduer-

διὰ τὸν ἐμὸν φόβον. νῦν δὲ εἰς τἄλλα μὲν οὐδ᾽ ὅσον ἡμᾶς ἐλύπησας, σὲ δὲ, τὸ μηδὲ ἐναρμόσαι σεαυτὸν τῷ παρ᾽ ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ. οὐδεμιᾶς γάρ σοι δεῖ τελευτῆς, ἐπὶ τοιαύταις κολαζομένῳ συμφοραῖς, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρου βίου.

νβ΄. ΝΙΚΑΙΝΕΤΩι.

Τὸ πολλάκις ἴσως ἡμᾶς ἐπεσταλκέναι τῷ σῷ πατρὶ παῦσαί σε τῆς ἀφροσύνης, ἐπῆρκεν, ὡς οὐκ ἂν, εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν τὴν ἔχθραν, ἀποτρέπειν παρεκελευόμεθα· ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτου τὸ μὴ οὕτως ἔχειν, οὐδὲ γράφειν ἀξιῶ. πυνθανόμενος δὲ ἐπιεικῆ τὸν γέροντα εἶναι, καὶ μηδὲ ἑτέρους αὐτῷ γεγονέναι παῖδας, ἐκεῖνον μὲν ἐλεῶν, σοῦ δὲ παρ᾽ ἡλικίαν θρασυνομένου φειδόμενος, τέως τοῦ παρόντος ἀνέσχηκα. σὺ δὲ, οὔτε πατέρα πρεσβύτην οἰκτείρεις ἐφ᾽ ἑνὶ κινδυνεύοντα παιδὶ, οὔτε σεαυτοῦ φροντίζεις, ἐπι-

uerterit quiuis. Nam, vt alia taceam, repugnant verba διὰ τὸν ἐμὸν φόβον. Propius abeſt a vero, quod coniicit legendum, δεῖσαι; in quo ſecutus eſt interpretem, in ed. Aurel. qui, dum reddidit, *ſi enim adeo timeremus, quam tu minaris, forſitan aliqua ratione propter meum timorem niti poſſes*, ſpectauit δεῖσαι. Ac vitium quidem manifeſtum; nihil tamen iuuant libri MSS. Nam in Lugd. A. & Angl. praetermiſſum omnino πεῖσαι, in Lugd. C. ſcribitur πίσαι, reliquis in πεῖσαι conuenientibus. Haud dubie ſcripſerat noſter, ſicut edidi, ἐ. μ. γ. ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι, ὅπερ ἐκπέπληξαι σύ. De primo ἐμελλήσαμεν, familiari id librariis vitio in ἐμελήσαμεν tranſiit; cuius generis exempla, ſaepe ab eruditis notata, etiam alibi in his epiſtolis inuenias. Contrario modo peccatum, in *Lyſiae* or. contr. Theomn. p. 174. viderunt alii, nec tamen recte locum correxerunt. nam, aut fallor, aut, quod vulgo editur, ἀλλ᾽ ἐξήρκει ἄν σοι ἐρριφέναι τὴν ἀσπίδα λέγοντι, οὐδέν σοι μέλλει; mutandum in ἀλλ᾽ ἐ. ἄ. σ. ἐ. τὴν ἀσπίδα λέγειν, ὅτι οὐδέν σοι μέλει. Plura huius generis mitto. Noſtrum ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι componendum cum ep. XCVII. οὐδ᾽ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη. Adde *Lucian.* II. Phal. I. p. 192. ἀνέχεσθαι ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα. *Aelian.* V. H. l. XIII. c. XXIV. p. 891. ὁ γάρ τοι παῖς ἁλοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ, εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου. Quod porro in noſtro ſcripſi, ὅπερ ἐκπέπληξαι, altero, ὥσπερ ἐ. longe concinnius, eo minus dubitaui recipere in contextum, quod in his ipſis Epiſtolis, etiam alibi haec permutantur, in MSS. vid. not. ad ep. CXXXVIII. De genere loquendi conuenit *Sophocles*, Electr. 1051. οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. ſic, καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον, *Polyb.* H. III. p. 333. & paſſim alii.

34. Σὲ

hiſtereris ratione, propter meum metum: nunc vero in aliis ne tantulum quidem nos laeſiſti; te vero, quod ne aptum quidem te feciſti, qui perires noſtro tormento. Nam nulla tibi opus eſt morte, cum tali infortunio puniaris, ſed etiam, naturali, ſi fieri poteſt, longiore vita.

LII. NICAENETO.

Quod ſaepe fortaſſe ſcripſi patri tuo, vt auocaret te a dementia, extulit ad credendum, quaſi, niſi timuiſſemus inimicitias, non fuiſſemus hortati, vt diſſuaderet. Ego autem de hoc, non ita ſe habere rem, ne quidem ſcribere volo. Quum vero intelligo, bonum eſſe ſenem, ac ne quidem alios ei liberos eſſe, cum illius miſertus, tum tibi ſupra aetatem audaci parcens, etiamnum me continui. Tu autem, neque patris ſenis misereris, vnico periclitantis filio, neque

 tui

34. Σὲ δὲ, τὸ μηδὲ ἐναρμόσαι σεαυτὸν τῷ παρ' ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ] Nimirum dignus es, qui in tormento noſtro nunquam penitus intereas, ſed aeternum crucieris: ut ex ſequentibus patet. BOYL. Scripſi μηδὲ pro μηκέτι, vt vulgo in editis eſt, cum MSS. omnes, aut μηδὲ, aut μήτε, habent; quibuscum in μηδὲ conuenit ed. Ven. Notam interpunctionis, poſt τὸ poſitam, cum ed. Angl. tranſpoſui. Pendet τὸ μ. ἐναρμόσαι ab antecedente εἰς: quod non monerem, niſi, interpretibus quibusdam, viderem, minus perſpectam fuiſſe conſtructionis rationem.

35. Οὐδεμιᾶς γάρ σ. δ. τ. ἐπὶ τ. κολαζομένῳ σ. ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ φύσιν ζ. ε. ο. τ. μακρ. βίου] Vellem vitam tuam in tormentis producere vltra conſtitutum tibi a natura viuendi terminum. BOYL. Aliena ſunt, quae, cum ad l. 34. tum hic, notat *Boyleus*. Niſi obſtaret librorum conſenſus in ἐπὶ, mallem fere Ο'. γάρ σοι δεῖ τελευτῆς ἔτι, τοιαύταις κολαζομένῳ συμφοραῖς.

39. Τῷ σῷ πατρί] Veriſimile eſt, Nicaeneti patrem fuiſſe Ariphraden, quem de vnici filii inſolentia & temeritate humaniſſime admonet, ep. XXVI. (CXXVII.) BOYL.

40. Ε'πῆρκεν, ὡς οὐκ ἂν, κ. τ. λ.] Idem fere ἐπῆρκεν, quod ἔπεισε; quemadmodum, ad *Sophocleum*, in Oed. Tyr. 1351.—τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων, ſchol. ἔπηρε interpretatur. vid. *Kuſter*. ad *Ariſtoph*. Nub. 42. Ante, noſter, cum verbo infinito, ep. XVIII. Εἰ τὸ Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι—ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας. vbi vid. not. Et hoc quidem altero longe frequentius. Infra pro εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν, τὴν ἔχθραν ἀποτρέπειν π. tranſpoſita diſtinctionis nota, vt in Burm. ſcripſi εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν τὴν ἔχθραν, ἀποτρέπειν π. Alterum alienius. Α'ποτρέπειν. ſc. σὲ, quo, in antecedente parte ſemel poſito, contentus fuit noſter.

Digitized by Google

χρώμενος δὲ τῇ προπετείᾳ, πρῶτον μὲν τάχα, πρὶν ἴσως οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πέπονθας, εἶτ' οἰόμενος ἐξεῖναί σοι, ὁπόταν βούλῃ, πεπαῦσθαι. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολύ σου δυνατωτέροις ἐνεγένετο. ἕως οὖν σοι παρὸν, τῶν ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τίμανδρον· ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον ὠφελίμῳ, ἢ λίαν ἐπιζημίῳ συμβούλῳ χρῆσθαι.

νγ'. ΛΑΚΡΙΤΩι.

Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίστασθαι περὶ τοιαύτης ἐλπίδος τοὺς οὕτω δεδιότας, οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων λαβεῖν ἐπί σοι πεῖραν. ἐπεὶ δὲ τὸν ἡμέτερον φόβον ἡ σὴ νενίκηκε ῥώμη, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο. τεθαῤῥήκαμεν δὲ οὐδέν τι μᾶλλον, ἀπηλλαγμένου σου. ἀλλὰ καὶ ἐπετάθημεν ταῖς ἐλπίσι, καὶ

47. Οὐθὲν ὑφ' ἡμῶν π.] Lugd. A. & Angl. οὐθὲν τῶν ἐφ' ἡμᾶς. Lugd. C. αὐτ' ἐφ' ἡμᾶς. Cum editis conuenit Burm. quare nihil mutaui. Qui in ſcriptis veterum non omnino rudes ſunt, οὐθὲν Graeciae citerioris eſſe, ſciunt. Vid. *Phrynich.* p. 76. &, quae ibi notant docti.

49. Τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολύ σου δυν. ἐνεγένετο] Cum Lugd. A. C. & Angl. ſcripſi ἐνεγένετο pro ἐγένετο, quod in edit. & Burm.

54. Ὡ'ς μὲν οὐκ ἐχρῆν, κ. τ. λ.] *Naogeorgus*, quaſi poſt δεδιότας ſcriberetur ᾔδειν, reddidit, *Quod quidem non conueniebat in pericula coniicere —, noueram.* In ed. autem Aur. quae leguntur, interpretem, docent, haec reliquis ſubiici, voluiſſe, vt Ὡ'ς μὲν οὐκ ἐχρῆν, κ. τ. λ. penderent ab οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν — λαβεῖν ἐπί σοι πεῖραν. cui refellendo vnum θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων additum ſufficit. Alia via denique alii; ſed male omnes. Comparantur inter ſe verba, Ὡ'ς μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίστασθαι περὶ τοιαύτης ἐλπίδος τοὺς οὕτω δεδιότας, & οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν, κ. τ. λ. quorum illud, generatim dictum, male a nonnullis de Lacrito & Phalaride fuit acceptum. Reſpondent inter ſe ὡς & οὐδὲ, ſicut, in diuerſis orationis membris, ὡς & καὶ, ὡς & οὕτως, ſim. Τοιαύτην ἐλπίδα, ſpem vocat τοῦ χωρίου capiendi, de quo infra, hac epiſtola; ac, dum dicit τοὺς οὕτω δεδιότας, ſicuti ſe, cogitat *veritos*, in quibus interpoſitum οὕτω cauſa fuit, cur dein maluit noſter οὐδὲ, pro οὕτως οὐκ —.

56. Ε'πεὶ δὲ τὸν ἡμέτερον φόβον, κ. τ. λ.] Edit. Ven. ſecutus, ſcripſi ἐπεὶ δὲ, cum reliqui libri haberent ἐπειδὴ τὸν —. Reſpondet nimirum δὲ antecedenti μέν. Infra etiam deletum a me οὖν in verbis, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ —. vbi ante editum ἀγαθῷ μὲν οὖν οἰωνῷ —; non ſine concinnitatis detrimento, cum antecedenti, ἐπεὶ

tui ipſius curam geris, ſed permanes in petulantia; primum fortaſſe, quatenus nihil a nobis paſſus es, dein, quod putas tibi licere, quum velis, deſiſtere. Huius vero ne quidem te multo potentioribus fuit facultas. Quoad igitur penes te eſt, e duobus eligere, quod ſatius eſt, noli imitari Timandrum; ſed inimico potius vtili, quam valde noxio conſiliario, vtere.

LIII. LACRITO.

Quemadmodum non oportebat pericula adire, de tali ſpe eos, qui ita metuant, ſic neque vellem calidioris effectus in te capere experimentum. Quum vero metum noſtrum tua vicerit fortitudo, bono omine hoc vtere, alia etiam tibi ad mentem eſſe ſucceſſura; tametſi nihilo magis confiſi ſumus, te hinc digreſſo: ſed etiam tenemur ſpe, &, quo-

ἐπεὶ δὲ τὸν ἡμέτερον φόβον ἡ σὴ νενίκηκε ῥώμη, conſequens hoc ſit, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ τ. κέχρησαι; in quibus μὲν ſcriptum, vt eſſet, cui dein reſponderet δὲ, in verbis τεθαῤῥήκαμεν—δὲ ὁ. τ. μ. Sed in hoc conueniunt optimi libri, Lugd. A. & Angl. vbi ſcriptum, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ τὸν ἡμέτερον φόβον τοιούτῳ κέχρησαι, repetito male ex antecedentibus τὸν ἡμέτερον φόβον. Reliqua, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο, niſi libri omnes repugnarent, ad exemplum eius, quod eſt ep. XI. ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον τοῦθ', ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν, mutarem in ὅτι κ. τ. σ. κ. ν. γενήσεται. nunc vero abſtineo.

59. Ἐπετάθημεν ταῖς ἐλπίσι] E codicibus Lugd. A. & Angl. reſtitui ταῖς ἐλπίσι, pro ταῖς φροντίσι; quod, vulgo editum, etiam in quibusdam MSS. comparet; ſed haud dubie interpretis eſt. Notum, ἐλπὶς & ἐλπίζειν, vt Latina, *ſpes* & *ſperare*, eſſe τῶν μέσων, & aeque in malam, ac bonam, partem ſumi. quam in rem e multis vid. notata ab eruditis, ad *Thom. Mag.* v. Ἐλπίς. Vſum verbi ἐπιτείνεσθαι ex hoc loco notauit *H. Stephanus*, Th. L. Gr. t. III. 1293. A. Conuenit *Aeſchylus*, Prometh. V. 536. Ἡδύ τι θαρσαλέαις Τὸν μακρὸν τείνειν βίον Ἐλπίσι. Neque aliter forte *Sophocles* locutus, in Oed. Tyr. 495. Τέταμαι δὲ ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω. Nunc autem, pro τέταμαι, legitur πέτομαι; quae, niſi fallor, contrario modo permutata ſunt, in eodem dramate, v. 154. vbi, ſi mei res arbitrii eſſet, pro Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, Δείματι πάλλων, ſcriberem, Ἐκπέταμαι φοβερὰν φρένα, Δ. π. Notum *Theocriteum* illud, id. II. 19. & id. XI. 72.—πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; de quo vid. *Caſaubonus*, Lect. Th. c. III. Noſtrum ἐπιτείνεσθαι de animo poſitum a *Platone*, in Phaed. p. 70. E. Οὐκοῦν αὖ ὡμολογήσαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, μήποτ' ἂν αὐτὴν (ψυχὴν),

Digitized by Google

καὶ μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶος, πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα. ἅπερ οὖν καὶ ἀποστέλλοντες παρῃνέσαμεν, ταῦτα ἂν ἀξιώσαιμεν ἀπηρκότα, πρὸ τοῦ χωρίου ζητεῖν ἡμῖν περιποιεῖσθαι Λάκριτον, ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων καὶ πόλεων καὶ τυραννίδων, καὶ αὐτῆς γε, νὴ τοὺς θεοὺς, τῆς ψυχῆς, ἑαυτοῖς εἶναι νενομίκαμεν.

νδ'. ΛΑ-

(ψυχὴν), ἁρμονίαν γε οὖσαν, ἐναντία ᾄδειν, οἷς ἐπιτείνοιτο, καὶ χαλῷτο καὶ πάλλοιτο, καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάθος πάσχοι ἐκεῖνα, ἐξ ὧν τυγχάνει οὖσα, ἀλλ' ἕπεσθαι ἐκείνοις, καὶ οὔποτ' ἂν ἡγεμονεύειν; & alibi. Propria virtute idem, in Lyſ. p. 500. E: ἐπειδὰν τὴν λύραν λάβῃς, οὐ διακωλύουσί σε οὔτε ὁ πατὴρ, οὔτε ἡ μήτηρ, ἐπιτεῖναί τε καὶ ἀνεῖναι ἣν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν— Addo ex Epiſtola *Theanus*, ed. Gal. p. 748. ἀλλ', ὦ φίλη, ἴσθι μιμουμένη τὰ ὄργανα, ἃ φωνεῖ μᾶλλον ἀνειμένα, ἐκρήττεται δὲ μᾶλλον ἐπιτεινόμενα. vbi cum res ipſa, tum ea, quae ſubiiciuntur, ἡ μὲν ἄγαν ἄνεσις διαφωνίαν ἐμποιοῦσα, κ. τ. λ. docent, ſcribendum —τὰ ὄργανα, ἃ διαφωνεῖ μᾶλλον ἀνειμένα,— De corpore eodem verbo vtitur *Plat.* in Phaed. p. 65. A. ὅταν χαλασθῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως, ἢ ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων, καὶ ἄλλων κακῶν. *Corporis intentionem quandam* dicit *Cicero*, Tuſc. Q. l. I. c. x. *velut in cantu & fidibus, quae harmonia dicitur.* quam ſcripturam recte defendit *Dauiſius*. Vt ἐπιτείνεσθαι & χαλᾶσθαι, ſic *intendi* & *remitti* de animo vſus eſt *Plinius*, l. VII. Epiſt. ix. *Nam mirum eſt, vt his opuſculis animus intendatur, remittaturque. recipiunt enim amores, odia, iras, miſericordiam*, cet.

60. Πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα] Πεύσεις, ex hoc loco, *nuncios ſermones* interpretatur *Stephanus*, Theſ. L. Gr. t. III. 615. H. Haud ſcio, an recte. nam vulgo idem fere eſt, quod ἐρώτησις, aut *percontatio*, vt, in *Syneſii* Ep. LXVI. p. 203. Πεῦσίν τινα πύθεσθαί σου προελόμενος, ὑπὲρ οὗ πεύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι. ep. LXVII. p. 205. ὃς οὐδὲ περιέμεινε πεῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, φωνὴ παμμιγής,— & p. 210. ὅταν ἥκῃ παρὰ τῆς σῆς θεοσεβείας ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως, ἣν πρώην ἠρώτησα.— Adde *Heliod.* l. II. p. 119. alios. Rhetoribus quid ſit πεῦσις, docent commentatores, ad *Longin.* Sect. XVIII. p. 130. conf. *Ammon.* v. Ἐρώτησις. Ab antiquioribus in eodem loco, vſurpatum πύστις eſt in *Platonis* Lachet. p. 492. B. Σὺ τοίνυν, ὦ Σώκρατες, εἰ βούλει πυνθάνεσθαι, πυνθάνου. ἐγὼ δ' ἴσως ἱκανῶς πέπυσμαι. ΣΩΚ. Ἀλλ' οὐθέν με κωλύει· κοινὴ γὰρ ἔσται ἡ πύστις ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ. Nec alia ratio *Thucydidei* huius, l. I. p. 6. Δηλοῦσι δὲ τῶν τε Ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ ὁμοίως ἐρωτῶντες, εἰ λῃσταί εἰσιν. ad quem locum plura notant eruditi interpretes. Quibus tamen placere potuiſſe illud, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, miror. Nam, etſi ſcio, hiſtoricos, quod quis ab alio factum narrauerit, ipſum feciſſe, interdum dicere ſolere, atque adeo *Thucydidem*, quum *Homerum*, ſeu veteres nominaret poetas, priſcos continentis incolas cogitare potuiſſe, a quibus iſtud factum fuiſſe cecinerint illi: tamen qui antecedentia, eaque,

quoad venias nobis ſaluus, auditionibus de te pendemus. Quare, quae, quamuis tum, quum miſimus, monuimus, ea velimus ſufficere, vt, ante locum, ſtudeas nobis acquirere Lacritum, quem pro multis locis, & ciuitatibus, & tyrannidibus, & ipſa, ita me dii, anima nobis eſſe cenſemus.

Z LIV. LA-

eaque, quae ſubiicit hiſtoricus, verba rite conſiderauerit, animaduertet, vt opinor, vix iſti orationis formae hic locum eſſe poſſe, nec alios voluiſſe *Thucydidem*, atque *τοὺς παλαιοὺς τῶν Ἠπειρωτῶν*· quibus ille oppoſuit *Ἠπειρωτῶν τινας ἔτι καὶ νῦν*· ſiue re vera ſcripſerit *καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἠπειρωτῶν*, ſiue, quod malim exiſtimare; intellecta, ex antecedente parte, voce *Ἠπειρωτῶν*, ſimpliciter—*τῶν τε Ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν*—, *καὶ οἱ παλαιοὶ, τὰς πύστεις τ. κ. π. δ. ἐρωτῶντες*, —Vt additum *ποιητῶν* errantis interpretis ſit. Et hanc quidem coniecturam veri ſimilem eſſe, docent *Philoſtrati*, a clariſſimo *Dukero* citati, verba, Vit. Apollon. l. II. c. XXIX. p. 81. *οἱ μὲν παλαιοὶ τὰς ἐρωτήσεις τῶν καταπλεόντων ἐποιοῦντο, εἰ λῃσταί εἰσιν.* quae ad verbum e *Thucydidis* loco tranſlata ſunt, & reddita. Alius autem vſus vocis *πύστις* a grammaticis notatur, quando idem ſonat, quod *ἡ δι᾽ ἀκοῆς μάθησις*, vt ad *Hom.* Od. A. p. 1385. l. 10. *Euſtathius*, vel, vt *Suidas* interpretatur, *Φήμη*. Praeter veterem poetam, cuius verba, *Πύστιν κατ᾽ ἐσθλὴν ὕδατος Παιωνίου Ἦλθεν*—*Suidas* habet; ſic *Aeſchylus*, Sept. C. Th. 54. *Καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται*· vbi ſchol. *ἡ περὶ τούτων ἀκοὴ οὐ βραδέως γέγονε*· *Euripid.* Electr. 690. *ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν*· aliique, tam antiquae, quam citerioris Graeciae ſcriptores. *Syneſius*, in eodem loco, habet *ἀκοὴν.*, ep. XCIV. p. 220. *Τὴν βαρεῖαν ἀκοὴν ἀπὸ τῆς Κυρήνης πυθόμενος.* Ad quam rationem noſter dicere potuit *τὰς ἀπὸ σοῦ πύστεις*· niſi *πεῦσις* hac etiam virtute ab inferiorum aetatum Graecis, pro *πύστις*, vſurpatum fuit. quando *τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις* proficiſci a ſophiſta potuit. Vt vt eſt, in MSS. nulla hic ſcripturae differentia. Quare vulgatam mutare nolui: ac fortaſſe, vt alia non pauca, hoc priuum ſibi habuit noſter.

61. *Καὶ ἀποστέλλοντες*] Sic ſcripſi cum libris editis, & quibusdam MSS. vnde recedunt quidem Lugd. A. C. & Angl. vbi *καὶ στέλλοντές σε π.* ſed haud dubie verum alterum. *Καὶ* participio iunctum valet *quamuis*; de quo vſu tam accurate, quam erudite, praecepit *Valckenarius* noſter, ad *Euripid.* Phoeniſſ. p. 98. cet. *Ἀποστέλλοντες* reſpicit tempus, quum primum in expeditionem, cuius hic mentio fit, Lacritum miſit Phalaris. Quamuis igitur tum ſolum hortatus ſit eum, vt ſuae curam ſalutis gereret, id tamen ſemel dictum ſufficere voluit. In rem conferri velim, quod eſt ep. LIV. *μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σῶον ἡμῖν ἀποδώσειν.*

63. *Ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων, κ. τ. λ.*] Haud ſcio, an huius colorem duxerit noſter ex illis *Platonis*, in Alcib. II. p. 453. E. *Ἀλλὰ μέν τοι ἀντί γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ᾽ ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων χώραν τε καὶ τυραννίδα βουληθείης σοι γενέσθαι.*

νδʹ. Λ Α Κ Ρ Ι Τ Ωι.

Καὶ τῶν σῶν ὑποσχέσεων μέμνησο, Λάκριτε, καὶ τῆς Φαλάριδος ἐρημίας φρόντιζε. ἐν ὅσῃ γὰρ ἀπορίᾳ λείπομαι φίλων, οὐκ ἀγνοεῖς. ἐπιστέλλω δὲ περιφόβως οὕτως ἔχων, οὔτε τὴν τῶν πολεμίων ἰσχὺν πεφρικὼς ἔγωγε, πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι, οὔτε τὴν τῶν συμμάχων ἀσθένειαν, τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωνται, ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια, ἀχθόμενος, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐνὶ χρόνῳ πρασσομένοις παρέσῃ. μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σώαν ἡμῖν ἀποδώσειν. καὶ νῦν τοῦθ᾽ ἱκετεύομεν, οὐχ ἵνα τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀνάξιόν τι φρονήσῃς, τοῦτο μὲν γὰρ ἀδύνατον, ἀλλ᾽ ἵνα εἰς πολλοὺς ἀγῶνας ἑτέρους

ἔχοις

69. *Τὴν τῶν πολεμίων ἰσχὺν π.*] Pro *πολλῶν*, vt antea editum, recepi *πολεμίων* e codd. Lugd. A. & Angl. ſententia id poſtulante. Vt infra *τοὺς ἀντιπάλους* ſociis ſuis, ſeu *συμμάχοις*, opponit, ita hic ſibi ſuisque *τοὺς πολεμίους*; quos ſe *πολὺ καταδεεστέρους* dicit, vt ibi *τοὺς συμμάχους μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἐῤῥῶσθαι*. De nominum *πολεμίων* & *πολλῶν* permutatione, legi poterunt not. ad ep. xxxv. l. 60.

72. *Μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωνται*] Qui ante *πολεμίων* pro *πολλῶν*, iidem MSS. Lugd. A. & Angl. hic *ἔῤῥωνται* pro *ἔῤῥωμαι*; quod, vulgo editum, a ſententia loci alienum eſt. Neque enim hic de ſuis viribus, ſed illis ſociorum, loquitur; quos *μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἐῤῥῶσθαι*, ait, vt, ante, *τοὺς πολεμίους* ſe *καταδεεστέρους* eſſe. Componit itaque cum ſuas vires cum illis hoſtium, tum eas ſociorum cum his aduerſariorum. Accedit, quod, ſi *ἔῤῥωμαι* legitur, antecedentia cum his minus cohaerent apte; ne dicam, cum iam anteceſſerit, *πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι* (*πολέμιοι*), inepte in eandem ſententiam addi *τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωμαι*. Quare verum *ἔῤῥωνται* amplexus ſum.

73. *Μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ ἀ. φ. τ. π.*] Sic libri omnes; quare inde recedere nolui. Eſt tamen quod offendat *μᾶλλον ἤδη*, mutandum fortaſſe in *μᾶλλον, ἢ δεῖ.* cui ſimilia vitia, in libris veterum ſaepe ab eruditis notata, in his Epiſtolis alibi etiam librorum veterum auxilio a me corriguntur. vid. not. ad ep. civ. Tum autem *σπουδῇ* neſcio quid habet redundans; quod etſi in ſophiſta fero, hic tamen aliunde illud profectum videtur. Cumque MSS. antiquiores Lugd. A. & Angl. ante, pro *προθυμίαν* habeant *προθύμως*, alterum, ſuſpicor, alteri interpretando adſcriptum fuiſſe; vtrumque vitioſe, cum aut *προθυμίαν*, aut *σπουδὴν*, potuiſſet ipſe ſophiſta. Vt vt eſt, ſcripſerat ille, niſi fallor,

ἀλλὰ

Digitized by Google

LIV. LACRITO.

Et tuorum promiſſorum memento, Lacrite, & Phalaridis ſolitudinis curam gere. in quanta enim penuria amicorum linquor, non ignoras. Scribo autem ita meticuloſe, neque, quod obhorrui ad hoſtium vires ego: nam multo nobis ſunt inferiores; neque ad ſociorum infirmitatem: nam omnino magis, quam aduerſarii, valent; ſed ad tuam in pugnando alacritatem, ne magis, quam par eſt, ſtudeas bello ſtrenuus videri, cum moleſte feras, niſi rebus omnibus, vno tempore gerendis, adfueris. Memento vero, nos pignus tibi temet dediſſe exeunti, quod ſuſcepiſti, ſaluum nobis redditurum. Atque hoc nunc ſupplices precamur, non, vt indignum aliquid tua natura ſapias: hoc enim fieri non poteſt; ſed vt in mul-

ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον, ἢ δεῖ, μεταποιήσῃ ἀ. φ. τὰ πολέμια. In qua ſententia quid ſit μεταποιεῖσθαι, dictum, ſupra, ad ep. xx. p. 101. Ἀγαθὸς τὰ πολέμια *Herodoteum* eſt. vid. Cl. *Weſſel.* ad *Herod.* l. III. p. 195. &, in Diluc. Thucyd. p. 196. *Abreſch.* Alia virtute πολέμια χρήματα dixit noſter, ep. cx.

75. Παρακαταθήκην] Retinui παρακαταθήκην cum libris plerisque; quae vox quoque, ſupra, ep. xxiii. eſt. Angl. tamen παραθήκην. Illud vſurpauit noſter cum *Platone*, *Thucydide*, *Demoſthene*, aliis, magno numero. hoc vti potuit ſiue cum ſui ſaeculi ſcriptoribus, ſiue cum *Herodoto*, cui vox iſta tribuitur a grammaticis. vid. duumuiros eximios, *Weſſelingium* & *Valckenarium*, ad *Her.* l. IV. p. 471. & p. 477. Sicut autem παραθήκη pro παρακαταθήκη, ita pro κατατίθεσθαι vel παρακατατίθεσθαι, quae in veterum Atticorum ſcriptis obuia ſunt, aliis etiam παρατίθεσθαι placuit; vt, praeter *Herodotum*, l. c. *Appian.* Ἐμφ. A. p. 167. τὸν υἱὸν ἐπάγων, ἑκάστοις συνίστη, καὶ παρετίθετο, ὡς αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτίκα ἀπολούμενος. *Arrian.* Epict. l. II. p. 208. Εἰ δέ σοι ὀρφανόν τινα ὁ θεὸς παρέθετο, οὕτως ἂν αὐτοῦ ἠμέλεις; Quibus tertium addo *Apollodori* locum, per viam corrigendum; vbi, l. III. c. xiii. p. 220. Θέτις, προειδυῖα, ὅτι δεῖ στρατευόμενον αὐτὸν (Ἀχιλλέα) ἀπολέσθαι, κρύψασα ἐσθῆτι γυναικείᾳ, ὡς παρθένον παρέθετο κἀκεῖ τρεφόμενος τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ μίγνυται. Vitium ineſſe, declarat cum nude poſitum παρέθετο, tum κἀκεῖ. nihil enim in antecedente parte, quorſum hoc referatur. Conſtat autem Achillem fuiſſe ἐν παρθένοις παρὰ Λυκομήδει, vt eſt apud *Ptol. Hephaeſt.* l. I. p. 307. vt veriſimile ſit, ſcribendum eſſe —— κρύψασα ἐσθῆτι, Λυκομήδει ὡς παρθένον παρέθετο· ſiue, vocem, γυναικείᾳ, putes, interpretis eſſe, verba ἐσθῆτι ὡς παρθένον reſpicientis, ſiue, quadam ſcripturae vicinitate, in locum nominis Λυκο-

ἔχοις ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον. τανῦν δὲ κᾂν αὐτὸς αὑτοῦ γένῃ μαλακώτερος, ἐν ἄλλοις ἡμῖν σεαυτὸν ἐκπεπληρωμένον ἀποδώσεις.

νε'. ΛΑΚΡΙΤΩι.

Ἀχθομένῳ μέν σοι βαρέως ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς τελευτῇ πᾶσα συγγνώμη. κᾀγὼ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἷς τῶν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἡγούμενος, μεῖζον ἄχθομαι, καί τοι στεῤῥοτέρᾳ φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾷν μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ' αὐτῷ συμφορᾶς· πρῶτον μὲν, ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκεν· εἶθ' ὅτι νικῶν καλλίστου τέλους ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἠξίωται· τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι

κομήδει, praue ſcripti, ſucceſſiſſe. Vt vt eſt, neceſſarium Λυκομήδει, nec opus γυναικείᾳ, quum addatur ὡς παρθένον. Loquendi genus conuenit cum *Anton. Liber.* Met. c. XXXIV. ἡ δὲ τροφὸς κατακρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὴν Σμύρναν παρήγαγεν, κ. τ. λ. Alteri, Λυκομήδει παρέθετο, ſimile eſt *Apollodori*, ibid. p. 226. καὶ καταθεῖσα αὐτὸν εἰς κίστην, Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος παρακατέθετο.

79. Ἔχοις ἐπιδεῖξαι] Scripſi ἔχοις pro ἔχῃς, conſentientibus in eo Lugd. A. C. & Angl. Noſter, ep. LXXXVIII. ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ep. XC. ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς—ὑμᾶς δεξιώσωμαι, πιπτούσης· δὲ ταύτης—μνήμονες—γένοισθε. ep. CXI. ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ' ἡμῶν δωρεάς. & alibi. Porro, μαχητὴν φιλόμοχθον poetae cuiusdam videtur eſſe.

80. Αὐτὸς αὑτοῦ γ. μαλακώτερος] Sic Lugd. A. & Angl. quos ſecutus ſum. reliqui αὐτὸς σαυτοῦ γ. μ. Genus loquendi Atticis familiare alibi etiam in his Epiſtolis.

85. Μεῖζον ἄχθομαι, κ. τ. λ.] Silentio praetermittendum non eſt, in Lugd. A. Angl. & Pal. verba, μεῖζον ἄχθομαι, καί τοι στεῤῥοτέρᾳ φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, deeſſe, in margine Lugd. A. & Angl. tantum adſcripta; tum autem, ibidem, ante, in contextu, inueniri συμπαθῶ pro συμπαθῶν. Sed aut omnia, a κᾀγὼ δὲ σφόδρα, κ. τ. λ. ad illa, παραμυθία δὲ ἔστω, κ. τ. λ. (quae antecedentibus, Ἀχθομένῳ μὲν, κ. τ. λ. reſpondent) reiicienda eſſe, putandum eſt: quod, repugnantibus libris, nemo probauerit; aut haec retinenda. verba enim, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾷν, κ. τ. λ. non niſi ad ea, quae proxime antecedunt, καί τοι στεῤῥοτέρᾳ φύσει π. τ. τ. χρ. referri poſſunt. Nec vero in tota ſententia eſt, quod quem offendere merito poſſit, niſi forte vnum hoc, μεῖζον ἄχθομαι, ſi comparate dictum accipiatur, de dolore Phalaridis, illo Lacriti maiore. Tum enim non tam conſolari, vt hic inſtituit noſter, quam σκληρότητα, videbitur, exprobrare ei voluiſſe. Sed recte hoc etiam, cum aut μεῖζον pro μέγα, in ſubſequente autem membro, στεῤῥοτέρᾳ, pro στεῤῥᾷ, poſitum

Digitized by Google

multa alia certamina poſſis exhibere te bellatorem indefeſſum. Nunc autem quamuis ipſe mollior, quam pro te, fueris, in aliis nobis temet expletum numeris omnibus reddes.

LV. LACRITO.

Filii mortem grauiter ferenti omni modo ignoſcendum tibi. Quin ego, tecum vehementer commotus, quum tanquam vnus e propinquis caſum reputem, grauius fero, firmiore licet animo aduerſus talia vſus, quod ne immoderatam quidem triſtitiam aliquid commodi videam adferre. Conſolationi vero magnae tibi eſto eius calamitatis, primum, quod pro patria fortiter in bello pugnando periit; dein, quod in victoria pulcherrimus exitus vitae ei fato fuit conceſſus; ac tan-

tum ſit, aut, quod verum opinor, inter ſe comparate dicantur, *μεῖζον ἄχθομαι*, & *στεῤῥοτέρᾳ φύσει χρώμενος.* vt intelligatur *μεῖζον, ἢ κατὰ στεῤῥότητα τῆς φύσεως ἐμοῦ ἄχθομαι·* ac dein, *στεῤῥοτέρᾳ φύσει, ἢ ὥστε μέγα ἄχθεσθαι, — χρώμενος.*

85. *Στεῤῥοτέρᾳ φύσει*] Dixi, in Lugd. A. & Angl. quaedam deeſſe, in margg. iſtorum librorum adſcripta. Ibi autem *σφοδροτέρᾳ* eſt, non *στεῤῥοτέρᾳ φύσει.* Sed aliud *σφοδρότης*, quam quod huic loco conueniat. De altero nemo dubitabit, ſi contulerit *Euripidis* hoc, Hec. 296. *Οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.* *Plutarch.* Solon. p. 81. F. *ἴδοις ἂν ἀνθρώπους στεῤῥοτέρᾳ τῇ φύσει περὶ γάμου καὶ γενέσεως παίδων διαλεγομένους.* *Luciani* Nigrinus, tom. I. p. 67. *Ἡγεῖτο χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στεῤῥὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι.* Nec diſſimili ratione *τοῖς ἀληθῶς φιλοσοφοῦσι στεῤῥότητα* tribuit *Plutarch.* de Virt. Mor. p. 446. E. Vt ſatis appareat, ſophiſtam, vt paſſim in his Epiſtolis, dum *στεῤῥότητα τῆς φύσεως* tribuat Phalaridi, non tam tyrannum eum, quam philoſophum, voluiſſe videri.

88. *Ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐ. π. σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκε, κ. τ. λ.*] In hanc ſententiam, *Τί γὰρ*, inquit noſter, ep. LXXXV. *ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ, ἀπερείσασθαι τὸν βίον*; Nota ſunt, quae de Epaminonda tradidit antiquitas, qui, vt *Cicero*, Fin. II. c. xxx. ait, *in laetitia & victoria eſt mortuus.* *Diodori Sic.* e. l. XIII. p. 557. verba, huc pertinentia, opportune *Euripidi* admouit *Valckenarius*, not. ad Phoen. 1020. Similia fere ſunt, quae, audita filii morte, dixiſſe *Xenophontem*, refert *Plutarchus*, Conſ. ad Apoll. p. 119. Eodem teſte, in Apophth. p. 192. C. Epaminondas *Ἔλεγε τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον εἶναι κάλλιστον.* Mitto plura, quae cum ex *Plutarcho*, tum aliis, adſcribi poſſunt. Praeſtat monuiſſe ea, quae ſubiiciuntur, *Xenophonti* deberi, Inſt. Cyr. p. 109. l. 41. *Ἀλλ' οὗτος, ὦ γύναι, ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε.*

Digitized by Google

ὅτι μηδὲν ἁμαρτὼν παρὰ τὸν βίον, ἐπεσφράγισται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς, ἄδηλον, εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων τὰ πλεῖστα, οὐχ αἱ γνῶμαι κρατοῦσιν· ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. νομίσας οὖν ἀξίας παρ' αὐτοῦ χάριτας ἀπειληφέναι γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς, τὸ καλὸν κἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτην αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀντίδος, τὸ πράως καὶ μετρίως τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν.

νϛ' ΠΟ-

91. Ἐπεσφράγισται τὴν ἰ. ἀρετὴν θανάτῳ.] Pro ὑπεσφράγισται, vt vulgo, ad exemplum editionis Aldinae, editum fuit, ex edit. Ven. reuocaui ἐπεσφράγισται, conſentientibus MSS. Lugd. B. C. Med. A. B. C. & Burm. Ad eandem rationem ad marg. ſui exemplaris correxerat *Hemſterhuſius*, &, in epiſtola, aliquando ad me data, *Ruhnkenius*. Elegans verbi vſus eſt in eum tranſlati, qui ipſo mortis genere, tanquam ſigno, vnde totius vitae laudabiliter actae probitas cognoſcatur, impoſito, virtutem ſuam finit, eiusque confirmat opinionem. Similiter, de Rhodo, *Ariſtides*, tom. I. p. 555. Αὕτη δὲ βεβαίως ἀήττητος οἴχεται, ὥσπερ ἀνὴρ ἀθλητὴς ———, καὶ τὴν ἔμπροσθεν ἀκμὴν καὶ δύναμιν καὶ λαμπρότητα ἐπεσφραγίσατο τῇ τελευτῇ. Mutato loquendi genere, *Ioſeph.* de Maccab. VII. p. 507. ὦ μακαρίου γήρως, καὶ σεμνῆς πολιᾶς, καὶ βίου νομίμου, ὃν πιστὴ θανάτου σφραγὶς ἐτελείωσεν. Noſtrum verbum iam alio tranſlatum vid. in *Platonis* Phaed. p. 57. B. Phileb. p. 380. B. Adde *Heracl.* Alleg. Hom. p. 462. *Max. Tyr.* Diſſ. XXXIII. p. 401. *Vlpian.* in *Demoſth.* Olynth. I. p. 15. D. &, quae aliunde plura citat *Wetſtenius*, ad Euang. *Ioann.* III. 33.

92. Ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς, ἄδηλον, εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον] Hanc ob cauſam, apud *Herod.* l. I. p. 14. C. ſapienter Solon, ad Croeſum, Ἐκεῖνο δὲ τὸ εἴρεό με, οὔκω σε ἐγὼ λέγω, πρὶν ἂν τελευτήσαντα καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι. Cui ſimilia haec Deianirae, in *Sophoclis* Trachin. 1. Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώποις φανεὶς, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν πρὶν ἂν Θάνοι, τὶς, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός. vbi quae *Triclinius* habet, cum *Herodoteis* ſunt conferenda. In *Sophoclis* verbis, interpunctionis nota ante τὶς poſita, hoc ad ἐκμάθοι refero, cum in τῳ, quod ſubiicitur, lateat nomen, quod pertinet ad θάνοι: quando aut τὶς intelligi, aut ἐκμάθοις ſcribi cum quibusdam, opus non eſt. Noſtris addo ex *Plutarch.* de Conſ. ad Apoll. p. 119. A. vbi, Θεοῖς ηὐξάμην, inquit *Xenophon*, οὐκ ἀθάνατον οὐδὲ πολυχρόνιον γενέσθαι μοι τὸν υἱόν· (τὸ γὰρ τοιοῦτον ἄδηλον, ὅτι συμφέρει) ἀγαθὸν δὲ καὶ φιλόπατριν.

93. Αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων, κ. τ. λ.] Multa, in hanc ſententiam a veteribus dicta, praetereo ſciens. Prae ceteris placuiſſe videtur hoc, Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία. quod a *Plutarcho*, de Fort. p. 97. C. & *Stobaeo*, Ecl. Phyſ. p. 14. l. 54, vbi *Chaeremoni* tribuitur, prolatum, recte cum *Cicer.* Tuſc. Q. l. V. c. IX. *Vitam regit fortuna, non ſapientia*, compoſuit *Dauiſius*, noſtri loci non immemor. Idem, parumper mutatum, apud *Athenaeum*, l. XV. p. 693. A.

tandem, quod, nullo errore lapſus in vita, virtutem ſuam firmauit morte. Qui enim in vita bonus eſt, incertum, an conuertet in peius: fortuna enim homines plerumque, non conſilium regit. Qui autem inculpatus moritur, in pulcherrimo gloriae gradu inſiſtit. Puta igitur, digna te praemia accepiſſe ab eo natiuitatis & educationis, quod bonum & honeſtum ad mortem vsque ſeruauit; atque has ei vices redde, vt leniter & moderate caſum feras.

LVI. PO-

A. habet *Nicoſtratus:* Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα, πρόνοια δὲ Τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ. Atque eo reſpexiſſe *Platonem*, l. IV. Legg. p. 827. B. locum inſpicienti apparebit. Huc porro pertinet *Demoſthen.* Olynth. II. p. 24. C. Μεγάλη γὰρ ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. quae, in eiusdem Or. ad Phil. Epiſt. p. 119. D. repetita, ſua fecit *Plutarchus*, de Fort. Rom. p. 323. Partem horum legas in *Alciphron.* l. III. Ep. XLIV. p. 372. Τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. quibus quae ſubiiciuntur, οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη, eam, antecedentibus iuncta, ταυτολογίαν efficiant vix ferendam, alterutrum aliunde in contextum illatum poteſt videri. Haec autem cum verbis *Xenophontis*, Memor. I. p. 423. l. 14. Ἔξεστί σοι λέγειν, ὅτι οὐδὲ γνώμη, ἀλλὰ τύχη πάντα πράττεις, comparata, *Geſnerum*, docent, in Chreſt. Graec. p. 103. non iniuria, ibi pro οὐδὲ, ſuſpicatum fuiſſe, οὐδὲν legendum. E Latinis quaedam huc pertinentia collegit, ad *Salluſt.* Cat. c. VIII. *Cortius*, vir doctiſſimus.

94. Ἐν καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται] Fuit, quum ſcribendum putarem ἐν καλλίστῳ ὀχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. Nec valde diſſimile *Philoſtrati* hoc, V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo ſophiſta: Ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς Φήμης πορευόμενος ᾤχει τὰ ἄστη. quae inter alia, huc pertinentia citat ſummus *Hemſterhuſius*, ad *Luc.* tom. I. p. 20. Sunt autem alibi etiam a librariis inter ſe permutatae hae voces, vt apud *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 278. A. Τούτων δὲ ὃν ἔφην τρόπον γινομένων, περὶ τὰς τροπὰς τὰς χειμερινὰς (Sic *Petauius* pro θερινὰς) ἐπιτρέπει μοι βαδίζειν εἰς τὰ στρατόπεδα, ὄχημα καὶ τὴν εἰκόνα περιθέοντι τὴν ἑαυτοῦ. pro ὄχημα enim σχῆμα ſcribendum eſſe, diſcas ex iis, quae, eadem pagina, ibidem, D. leguntur, Καὶ τοῦ λοιποῦ, τὴν χλανίδα περιέφερον. καὶ τὴν εἰκόνα. vide, quae de voce σχῆμα, iſta virtute poſita, notauit, in Lect. *Theocrit. Caſaubonus.* c. XI. Nihil tamen temere nunc ſollicitauerim in noſtro, cum praeſertim apud citerioris Graeciae ſcriptores σχῆμα, caſui iunctum ſecundo, latiſſime pateat, & modo *formam*, modo *ſpeciem*, modo *rationem*, aut ſimile, ſonet. Exempla vbique obuia. Inprimis conferri velim, quod eſt, ep. VII. Τί — καθίστας σεαυτὸν εἰς ἐναντίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτηδεύμασιν; & ep. VIII. Adde *Liban.* op. t. I. p. 171. A. Τὸ δὲ ἐν καλῷ τῷ σχήματι δέξασθαι τὴν τελευτὴν, τῶν εὐφρονούντων ἴδιον.

98. Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν. Conſtans in libris editis ſcriptura eſt, τὸ πρᾴως καὶ εὐπαρηγορήτως τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν; nec abit

νϛʹ. ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΡΙ. 100

Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος, καὶ περὶ τἆλλα μὲν ἅπαντα, μάλιστα δὲ περὶ τῆς συμμαχίας τῶν πελτοφόρων. τῇ γὰρ σῇ σπουδῇ, καὶ τῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἀνδρῶν, τὸ χωρίον ἁλῶναι ἀποφαίνει, καὶ τοὺς ἰδίους ἐπαίνους ὡς ἔοικέ σοι παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἐλάμβανες τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πάσας, ἐδεδοίκειν ἂν καὶ οὕτω, μὰ τοὺς θεοὺς, μὴ ἡττῶμαι τῆς φιλοφροσύνης τῆς παρὰ σοῦ. νῦν δέ σου καὶ τὰς χάριτας οὐ καθ' ὃ πέμπονται ἀποδεχομένου, νικᾶσθαι ὁ τύραννος ὁμολογῶ ἰδιώτου ἑνός. εἰ μέν τοι τὸ παρὸν μὴ δέξῃ τὰ τρίτα τῆς λείας διανεῖμαι τοῖς στρατιώταις, ἃ καὶ Λακρίτου δι-

abit MS. Burm. In reliquis varie haec leguntur. Lugd. enim A. B. Angl. & Pal. habent τὸ πρᾴως καὶ μετρίως ἐνεγκεῖν, addito in marg. Lugd. A. & Angl. τὴν συμφορὰν ante ἐνεγκεῖν; quod in ipſo contextu Lugd. C. & Med. B. eſt. Med. autem A. & C. cum editis conueniunt, praeterquam quod in illo pro εὐπαρηγορήτως inuenitur μετρίως, vt etiam marg. Ald. habet; in hoc autem τὸ πρᾴως καὶ μετρίως καὶ εὐπαρηγορήτως τ. ἑ. ἀ. λ. & vt manifeſtum eſſe videatur, εὐπαρηγορήτως interpretis eſſe, qui ſic reddiderit antecedentia. Iunguntur autem, vt hic πρᾴως καὶ μετρίως, a *Demoſth.* adu. Timocr. p. 802. D. τοὺς νόμους ὡς πρᾳοτάτους καὶ μετριωτάτους εἶναι. *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 278. C. πρᾶον ἐμαυτὸν παρασχὼν, καὶ μέτριον. adde *Syneſ.* ep. cxxxv. Alterum, τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, codicum MSS. fide comprobatum, quin iure receperim, nemo dubitabit, qui contulerit ſimilia apud alios; vt, in ſimili negotio, hoc *Plutarchi*, de Aud. P. p. 23. B. vbi Archilochus, τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ, καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς, λέγει, θρηνῶν, μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, εἰ κ. τ. λ. *Liban.* Ep. cccxxi. Συνηχθέσθην μέν σοι τὴν γυναῖκα ἀποβαλόντι, συνήσθην δὲ τὴν συμφορὰν γενναίως ἐνεγκόντι. *Menandri* eſt, ex Inc. Com. Fragm. cxciii. Ἀνθρωπίνως χρὴ τὰς τύχας φέρειν—. Similiter, in Aur. *Pythag.* Carm. Ὡς ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε. de quo vid. *Hierocl.* p. 106, & 122. cet. Similia leg. ſupra, ad ep. xx. p. 101.

3. Τῶν πελτοφόρων] Miror, hos πελτοφόρους ſilentio praetermiſſos a *Bentleio.* Conſtat enim, tempore Iphicratis demum πελταστὰς fuiſſe nominatos; qui, vt auctor eſt *Diodorus Sic.* l. XV. p. 36. Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας, καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους. &, paucis interiectis, οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὁπλῖται καλούμενοι, τότε δὲ ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν. Conuenit *C. Nepotis* teſtimonium, in V. Iphicr. c. 1. Vtriusque

LVI. POLYMNESTORI.

Multarum tibi magnarumque rerum apud nos teſtimonium praebuit Lacritus, cum de aliis omnibus, tum maxime de auxilio peltaſtarum. Tua enim ac militum alacritate locum eſſe captum, declarat, ac laudes, dum, vt videtur, proprias concedit, tibi deberi. Ego vero, etiamſi acciperes dona mea omnia, vel ſic tamen vererer, ita me dii, ne vincar beneuolentia tua. Nunc vero, cum munera non, quo mittuntur animo, accipis, vinci me tyrannum, fateor, a priuato vno. Quod ſi igitur cum maxime non accipias tertiam praedae, diſtribuendam militibus, quam etiam, Lacrito dante, ſta-

Aa tim

que loci meminere plures; quos inter legi praecipue, velim, *Briſſon.* de R. Perſ. l. III. p. 581. Accedit veterum vſus ſcriptorum; inter quos, ſi bene memini, ante Iphicratis tempora nemo, qui nominauit *πέλτας*, aut *πελταστὰς*, ſeu *πελτοφόρους*, cum, e contrario, in ſcriptis eorum, qui ab inuentis ab Iphicrate peltis, & nominatis *peltaſtis*, floruerunt, non rara fiat horum mentio; vt loca *Platonis*, *Xenophontis*, aliorum, docent. Potuit igitur *πελτοφόρους* nominare cum ſuis ſophiſta, non potuit verus Phalaris, qui, ducentis circiter ante peltas ab Iphicrate inuentas annis, iam poenas dederat ſuae crudelitatis.

4. *Καὶ τοὺς ἰδίους ἐπαίνους, ὡς ἔοικέ, σοι παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι*] Editum vulgo *Κ. τ. ἰδίους ἵππους, ὡς ἐ. σ. π. ἀ.* atque ita etiam Burm. deficientibus reliquis libris MSS. Interpretes, qui de *equis*, aut *equitatu*, cogitarunt, in his reddendis diuerſa admodum inſtiterunt via, ſed a mente auctoris, vt opinor, aliena omnes. Sane, in quamcunque partem haec conuertas, haud locus eſſe equis videtur poſſe. Si vero pro *ἵππους* repoſueris *ἐπαίνους*, nihil ad ſententiam deſiderabis amplius. Hanc igitur planam facere contextum mutando, quam veteris veſtigiis ſcripturae inhaerendo impeditam lectori relinquere, malui. Nimirum Lacritus, cum, Polymneſtoris diligentia, diceret, captum eſſe locum, quae ſua, tanquam duci, eſſet, eam huic conceſſit laudem. Genus loquendi non valde diſſimile eſt, ep. LXXV. *Ἀνακείσθω δὲ ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτῶν χάρις τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασιν.* &, ep. LXIII. *ὥσθ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην — μηδ' ὁτιοῦν ὀνηθῆναι, εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας, ἡ νίκη ἀνάκειται.* De ſententia, conferri *Thucydidem* velim, l. II. p. 137. l. 33. *εἰ μὴ καὶ ὅταν παρὰ λόγον τὶ εὖ πράξητε, ἐμοὶ ἀναθήσετε.* *Liban.* Ep. DCXLVII. *Ἐννοῶν δὲ, ὅτι τῶν Φωκεῦσι πεπονημένων Φίλιππος ἂν εἶχε τὴν δόξαν, οὐ διῆγον ἡδέως.* Sicut hic loci *ἰδίους ἐπαίνους*, ita *ἴδιον ἔπαινον* dixit noſter, ep. XCIV.

Digitized by Google

διδόντος παραυτίκα οὐχ οἷός τε ἐγένου λαβεῖν, εὖ ἴσθι, ὅτι, ὀκνηροτέρους ἡμᾶς γενέσθαι οὐκ εὐποιεῖν, τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἦν ἡμῖν ἐπὶ σοῦ, ἀλλ' εὖ πάσχειν ὑπὸ σοῦ πρὸς τὸ ἐπιὸν, ἀναγκάσεις.

νζ΄. ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΡΙ.

Ἔδεισας ἡμῶν τὰς ἀπειλὰς τοῦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι, παρόντι καὶ τὴν λείαν διένειμας, ὡς ἠξιοῦμεν, ἀποδοὺς τοῖς πονήσασι τῶν κινδύνων τὰ ἔπαθλα· καὶ καλῶς. ηὔφρανάς τε γὰρ, καὶ ἐπέῤῥωσας, μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὁπότε δέοι ἀγωνίζεσθαι, προθυμοτέρους ἐποίησας. τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδεὶς, ὅστις ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους. ἄλλοις μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἐκομίσω. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

11. Εὖ ἴσθι, ὅτι ὀκν. ἡ. γ.—ἀναγκάσεις] Particulam ὅτι, praetermiſſam in libris editis, & MS. Burm. orationi interpoſui. Sic enim paſſim noſter, vt, ep. VI. εὖ μέν τοι ἴσθι, ὅτι—ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα. ep. IX. εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε. ep. XCIV. Εὖ μέν τοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι—ἐκολασάμην αὐτόν. & alibi. add. not. ad ep. XLVIII. p. 163. Sententiam loci, a plerisque interpretibus male acceptam, Latine reddendo planam feci.

12. Οὐκ εὐποιεῖν—ἀλλ' εὖ πάσχειν—] Editi & Burm. εὐπορεῖν, vbi contrariorum ratio manifeſto docet, legendum εὐποιεῖν; quod propterea ſubſtitui. Recte *Naogeorgus*, in nota ad marg. adſcripta, *Puto*, inquit, *legendum* εὐποιεῖν, *non* εὐπορεῖν, *vt reſpondeat* τῷ εὖ πάσχειν. Ab eo igitur meliora diſcere potuiſſet *Boyleus*, qui, ſeruata vitioſa ſcriptura, hanc adſcripſit notam: „Minatur ſe a Polymneſtore beneficia non vltra accepturum: ignobilem animum non tangunt huiusmodi minae; generoſum, qualique erat ipſe Phalaris, multum commouent". Reddidit autem, vt *Naogeorgus*, *ad benefaciendum*, quaſi legeretur εὐποιεῖν. E multis *Libanii* adſcribam verba, Ep. CCCXXX. p. 160. Ἐκείνους τε γὰρ ὁ Θουκυδίδης φησὶν, εὖ ποιοῦντας, οὐ πάσχοντας κτᾶσθαι τοὺς φίλους. Quae, fruſtra in *Thucydide* quaeſita a *Wolfio*, leguntur l. II. p. 122. l. 1. Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες κτώμεθα τοὺς φίλους.

15. Τὰς ἀπειλὰς τοῦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι] Reſpicit auctor poſtremam partem antecedentis epiſtolae, vbi minatur, niſi tertiam praedae, militibus diſtribuendam, accipiat Polymneſtor, tardiorem ſe fore ad beneficia in poſterum ab eo accipienda, adeoque, εἰς τὸ αὖθις δεήσεσθαι, ſiue *opem implorandam* Polymneſtoris. Interpretes, non perſpecta vera verborum conſtructione, a mente auctoris aliena dederunt.

19. Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς] Verbum σηκοῦν, fruſtra quaeſitum ab eruditis, reperitur in *Plutarchi* libr. de Fac. in Orb. L. p. 928. D. Οὕτως οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον,

tim noluiſti accipere; probe ſcias, te, tardiores eſſe nos, non ad benefaciendum, hoc enim non licet nobis, te viuo, ſed beneficia a te accipienda, in poſterum coacturum.

LVII. POLYMNESTORI.

Veritus es, quod minati ſumus, non iterum nos opem imploraturos, cum praedam diſtribuiſti, vt volebamus, iis, qui pericula adierunt, vt praemia acciperent laborum: & pulchre. nam & exhilaraſti, & impuliſti me ad quoduis promte a te petendum, ac milites, vbi pugnandum erit, alacriores reddidiſti. Quis enim accipere volet praemium ſine laboribus? Nemo, qui tolerare labores poterit. Atque aliis qui-

σιον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκόσμηται. Longe frequentius ἀντισηκοῦν iam *Aeſchylo* placuit, in fortunae vices translatum, in Perſ. 437. Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, Ὡ'ς τοῖςδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ. Cui ſimile *Euripidis*, in Hecub. 57.——ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. *Herodotus*, l. IV. p. 304. l. 50. de aquis Iſtri, aeſtate & hieme ſemper aequalibus: Α'ντιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥςτε ἴσον μιν αἰεὶ Φαίνεσθαι ἐόντα. In quibus locis idem eſt, quod τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, vt, in ſimilibus, interpretatur *Budaeus*, C.L.Gr. p. 359. Idem, quarto caſui iunctum, praeſertim citerioris Graeciae ſcriptoribus placuiſſe videtur, vt, inter alios, *Luciano*, ſiue quisquis eius libelli auctor eſt, in Tragop. tom. III. p. 658. v. 226.——τῇ δὲ σῇ προθυμίᾳ Γέρασι τιμαῖς ἀντισηκώσω χάριν. quae noſtro σήκωμα interpretando commode inſeruire poſſunt. Qui tamen hoc, per ſe poſito, iſta virtute, vſus eſt, praeter noſtrum, adhuc inueni neminem. *Vitruuio* quid ſit *aurum ad ſacoma adpendere*, docent interpretes, ad eius l. IX. c. III. Conuenit *Ariſtoteles*, Quaeſt. Mech. c. XXI. extr. ὅσῳ δ' ἂν μακρότερον ᾖ τὸ μῆκος τοῦ μοχλοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὑπομοχλίου, τοσούτῳ ἐκεῖ μὲν ῥᾶον κινεῖ, ἐνταῦθα δὲ σήκωμα ποιεῖ, καὶ ἵστησι τὸ πρὸς τὸ σΦαίρωμα βάρος τῆς Φάλαγγος. *Heſychius*, dum v. Οἰλάωμα interpretatur, τὸ προστιθέμενον τῇ πλάστιγγι τοῦ ζυγοῦ, ἐὰν μὴ ἰσοῤῥοπῇ (l. ἰσοῤῥοπῇ) vitioſum exemplum ſequutus eſt, vbi hoc ſcriptum pro σήκωμα.

20. Οὐδεὶς, ὅστις ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους] Doctiſſimus *Eldick*, in epiſtola ad me data, litera reuocata, corrigit: Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδεὶς· ὅστις δ' ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους· ſententia bona, ſi poſtrema ad ſolum ἕλοιτο σήκωμα referantur. Nihil tamen in vulgato eſſe videtur temere ſollicitandum. Reſpondet ad integram quaeſtionem, Τίς ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; negatque, quemquam, qui quidem tolerare labores poſſit, futurum eſſe, qui praemium velit ſine labore accipere.

Digitized by Google

καὶ λαμβάνων, εἰς τὸ ἐπιτηδείους ἡμῖν κατασκευάσαι τοὺς στρατιώτας, ἐὰν εἰς τὰ μέλλοντα δεηθῶμεν, καὶ ταῦτα λαμβάνειν ἔοικας.

ηʹ. Λ Α Μ Α Χ Ωι.

Τοὺς ἕπτα καὶ τριάκοντα τούσδε, ὅταν τοῦ πλήθους λαβῇ τῶν Καμαριναίων, χαλκευθῆναι κατὰ φύσεως ἀπανθρωπίαν ἀποφαίνεις. βούλομαι μὲν ἐν τούτῳ μεῖναι τῷ ἀριθμῷ, καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι· οὐχ ὁρῶ δὲ ἐώμενον τοῦτο ὑπό τινων μέχρι τούτων ὡρίσθαι. σύ γοῦν αὐτὸς ἐννέα καὶ τριάκοντα βιά-

26. Ὅταν τοῦ πλήθους λαβῇ τῶν Καμαριναίων] Pro λαβῇ paruo vitio ſcriptum λάβῃ tenebras ſatis magnas attuliſſe huic loco videtur; cum interpretum plerique reddant, *cum Cam. multitudinem nanciſceris*; *Boyleus* autem *Quoties plebem Cam.* ſermone *captas*; *Aretinus* denique plane praetermittat ſilentio τὸ λάβῃ. Quin verum ſit λαβῇ, nemo dubitabit, vbi contextum inſpexerit orationis. Deficientibus itaque, praeter Burm. qui, vt paſſim, cum editis conuenit, libris MSS. hoc repoſui. Sententia perſpicua, dictum ὅταν τοῦ πλήθους λαβῇ τῶν K. vt hoc *Thucydid.* l. IV. p. 297. l. 24. Καὶ ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου. & *Arrian.* Exp. Al. l. II. c. XXII. ᾗ ἐρήρειπτο τοῦ τείχους, quod ita a me correctum vid. ſupra, ad ep. IV. p. 19. In his & ſimilibus quae ſit caſus ſecundi ratio, ſciunt Graece docti.

27. Χαλκευθῆναι] De ſententia, planum eſt, vt opinor, cogitaſſe noſtrum concrematos in tauro Phalaridis, vt vulgo reddiderunt interpretes: de verbo, haud ſcio, an omnes idem ſint exiſtimaturi. Ac fuit quidem, quum, in loco χαλκευθῆναι, ſcribendum eſſe, opinarer ego, χαλκῷ καυθῆναι, vel ἐν τῷ χαλκῷ καυθῆναι. Huic acceſſit *Ruhnkenii* mei, viri clariſſimi, iudicium, quod equidem in his ſemper facio permagni, ſuo ſuffragio, correctionem comprobantis. Suadet praeterea hoc, qui noſtras Epiſtolas ſaepe reſpexit, interdum etiam deſcripſit fere ad verbum, *Tzetzes*, dum Chil. V. 920. Τίνας κακούργους, inquit, ἔκαυσεν (ὁ Φάλαρις) ἐν ταύρῳ τῷ χαλκείῳ; quod ex hac ipſa epiſtola ſumtum videtur, vt ſimile, de Perillo, Chil. I. 646. Ὅς Φάλαρις Περίλαον τὸν χαλκουργὸν ἐκεῖνον τὸν Ἀττικὸν κατέκαυσεν ἐν ταύρῳ τῷ χαλκείῳ, ex epiſtola V. quod manifeſto declarat additum ἐκεῖνον τὸν Ἀττικόν. Ibi autem l. 32. de tauro aeneo Phalaridis etiam τὸν χαλκὸν habes: Τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολακτὰς ἐξεμυκᾶτο. Noſtrum inprimis conſeri velim cum *Pindar.* Pyth. od. I. extr. Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον, Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις· &, quod ep. V. quoque reſpexiſſe ſophiſtam, monuit *Bentleius*, *Callimachi*, a ſchol. *Pind.* citati, Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν· ὃς τὸν ὄλεθρον Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον. Atque, ita generatim, de vaſe quouis aereo, χαλκὸν vſurpatum a ve-

quidem haec etiam conſecutus es, imo vero, cum accipis, vt milites nobis devincias, ſi inpoſterum opus fuerit nobis, etiam haec accipere videris.

LVIII. L A M A C H O.

Septem & triginta hoſce, cum de Camarinenſium multitudine caperentur, aere incluſos eſſe naturae immanitate, dicis. Volo quidem in hoc ſubſiſtere numero, &, ita me Iupiter Maximus, opto; ſed video, eſſe, qui non permittant, hoc iis terminari. Tu enim ipſe, nouem & triginta hos eſſe

veteribus, conſtat, vt, inter alia, in *Sophocl.* Electr. 760. —— *ἐν βραχεῖ Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι.* De ſtatua Iocaſtae *Plutarch.* Sympoſ. V. p. 674. A. *ἧς Φασιν εἰς τὸ πρόσωπον ἀργύρου τι συμμῖξαι τὸν τεχνίτην, ὅπως ἐκλιπόντος ἀργυρίου καὶ μαραινομένου λάβῃ περιΦάνειαν ὁ χαλκός.* vbi pro *ἐκλιπόντος ἀργυρίου καὶ μ.* mihi quidem legendum videtur *ἐκλιπόντος σαρκιδίου καὶ μ.*, quod reſpondet huic *Plutarchi*, libr. de Aud. Poet. p. 18. C. *Τὸν δὲ Ἀριστοφῶντος Φιλοκτήτην, καὶ τὴν Σιλανίωνος Ἰοκάστην ὁμοίως Φθίνουσι καὶ ἀποθνήσκουσι πεποιημένους ὁρῶντες χαίρομεν.* De noſtro autem, quamquam poetico fere loquendi genere ſcriptum fuiſſe videri poteſt *χαλκῷ καυθῆναι*; eſt tamen etiamnum, quod aliquam mihi dubitationem iniiciat, ſtudium ſingulare ſophiſtae rariora ſectandi. qui fortaſſe *χαλκευθῆναι* accipi voluit de aere, ſeu tauro aereo, incluſis. Nec omnino diſſimilis verbi *καταχαλκεύειν* vſus, apud *Athen.* l. XII. p. 521. F. *τὸν συνέγγυς ἅπαντα τόπον κατεχάλκευσαν θυρίσι, βουλόμενοι στῆσαι τὴν τοῦ αἵματος ἀναΦοράν.* Poſſet etiam reddi *in aes*, ſeu *taurum aereum*, *damnatos*, ſi vera eſſet magni *Caſauboni* opinio, de his *Polyaeni* l. II. p. 135. *ἀγγέλλοντες, ὡς ἄρα Λαμψακηνοὶ πάντας μεταλλεύουσι, οὓς ἂν λάβωσι.* vbi *μεταλλεύειν*, eiusdem formae verbum, inter alia, interpretatur, *damnare in metallum.* Sed, niſi fallor, ibi, aberrantis culpa librarii, ſcriptum *μεταλλεύουσι*, pro *μεταλλεύειν κελεύουσι*; vt loquitur idem, l. VIII. c. XLII. p. 784. *Πύθης χρύσεια μέταλλα εὑρὼν, πάντας τοὺς πολίτας ἐκέλευε μεταλλεύειν* ——. Vt alteram interpretandi viam ſequi malim; tametſi iſta virtute non tam *χαλκευθῆναι* dici oportuit, quam *χαλκωθῆναι*, id eſt, *aere includi*, vel *claudi. Ouid.* in Ibin. 441. *Vtque ferox Phalaris lingua prius enſe reſecta, More bouis, Paphio clauſus in aere, gemas.* In *Pindari*, Olymp. od. XIII. epod. 4. —— *ἀναβὰς Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιξεν*, interpretante recte ſcholiaſta, *χαλκωθεὶς* eſt, *χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ.* Similis ratio eſt verbi *σιδηροῦν*, in *Thucydidis* loco, ſupra, ad l. 2. citato. Mitto plura. Eliget lector, quod volet.

29. *Οὐχ ὁρῶ δὲ ἐώμενον τοῦτο ὑ. τ. μ. τ. ὠ.*] Sunt, qui reddant, quaſi *τοῦτον* ſit ſcriptum, dum ad *ἀριθμὸν* referunt. Sed voluit forte noſter *τοῦτο*, reſpiciens integram ſententiam antecedentem.

Digitized by Google

βιάζῃ τούτους γενέσθαι, προανέμενε σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀναίσθητον Ἐπιθέρσην. καὶ οὐχ ὅμοιόν ἐστιν, ἢ ἐμὲ διαβάλλεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἀπολλυμένων, ἢ ὑμᾶς πονηροτάτους ὄντας ὑπ' ἐμοῦ ἀμυνομένου ἀπόλλυσθαι.

νθ'. ΚΛΕΟΜΕΔΟΝΤΙ.

Σὺ μὲν, ὡς πυνθάνομαι, κατηγορῶν ἐμοῦ, τὰς περὶ τὸν Κλεόμβροτον τύχας οἰκτρὰς ὀδύρεσθαι ἐπιχειρεῖς. ἐγὼ δέ σε, Κλεόμεδον, πολὺ μὲν ἐκείνου τολμῶντα ἀδικώτερα, τῷ παντὶ δὲ ὄντα ἀσθενέστερον, ἐμοὶ ὑποχείριον γενέσθαι.

ξ'. ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΟΙΣ.

Καὶ εἰς Γέλαν ἔπεμψα, καὶ εἰς Λεοντίνους, καὶ πρὸς ὑμᾶς πέμψαι δεῖν ᾠήθην, ὅπως μοι συλλάβησθε εἰς τὰ παρόντα, οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεομένῳ, οὐδὲ ἀνδρῶν, ὧν κενὴν εἶναι λέγετε τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀργυρίου. καὶ Λεοντῖνοι μὲν ἡμῖν ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δώσειν. ὑμᾶς δὲ οὔτε βραδυτέρους Λεοντίνων, οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελῴων, ὑπολαμβάνω.

ξα'. NI-

31. Καὶ τὸν ἀναίσθητον Ἐπιθέρσην] Vox, ἀναίσθητος, contemtu plena, ſaepe placuit *Demoſtheni*, vt, de Cor. p. 493. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ, καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι, κ. τ. λ. De Foed. Alex. p. 166. A. Πῶς δὲ οὐχ ἅμα παρηνόμουν ἐκεῖνοι καὶ ἀναίσθητοι ἦσαν, οἵγε τηλικοῦτον παρέβησαν τῶν ὅρκων. vid. etiam, de Pac. p. 61. E. de Cor. p. 479. E. 494. D. & alibi. E citerioris Graeciae ſcriptoribus adde *Liban*. E. MLVI. Οἶδα δὲ, ὅτι, εἴ σοι τὸ πρῶτον ἔδοξεν εὐθὺς ἐξολέσαι τὸν ἀναίσθητον Ὀλύμπιον, κ. τ. λ. Aptum itaque huic loco nomen, ἀναίσθητος, ſollicitandum non eſt, vt viro cuidam docto fuit viſum.

39. Ὑποχείριον γενέσθαι.] Reddunt plerique omnes *in poteſtatem redigere*; quod eſt ὑποχείριον ποιεῖσθαι. Et hoc qui-

eſſe, cogis, quum temet adiungis & ſtupidum Epitherſen. Nec ſimile eſt, aut me conuiciis proſcindi a vobis, quum interficiamini, aut vos, peſſimos homines, a me, quum vlciſcar, interfici.

LIX. CLEOMEDONTI.

Tu, ſicut audio, me accuſans, Cleombroti caſum miſerabilem deplorare aggrederis: ego vero te, Cleomedon, illo longe iniquiora audentem, viribus vero omnino inferiorem, in mea poteſtate eſſe.

LX. CAMARINENSIBVS.

Et Gelam, miſi, & ad Leontinos, &, ad vos mittendum eſſe, putaui, vt mihi in praeſentem rerum ſtatum auxilio veniretis, non armis, nec equis, indigo, nec viris, quorum vacuam eſſe dicitis vrbem, ſed pecunia. Ac Leontini nobis miſerunt quinque talenta ſtatim: Gelenſes ſuſceperunt ſe decem daturos: vos vero nec tardiores Leontinis, nec minus liberales fore Gelenſibus, opinor.

LXI. NI-

quidem poſtulare antecedens verbum ἐγχειρεῖς videtur. Sed illud haud dubie ſcripſit ſophiſta, vno verbo, quod antecedenti membro orationis reſponderet, contentus, dum aliud e ſententia eruendum reliquit lectori. Genus orationis eſt grauiter indignanti Phalaridi accommodatum. Conferri poterunt, quae de vſu non valde diſſimili verbi infiniti notarunt *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 572. & auctores, ibi citati.

41. Καὶ εἰς Γέλαν ἔ.] Libri editi, nec non MSS. Lugd. B. & Burm. in quibus ſolis exſtat haec epiſtola, Γέλλαν, &, infra, Γελλῶοι. Malui tamen Γέλαν & Γελῶοι, ad exemplum ep. CXII. vbi recte Γελῶοι. Nam Γέλα & Γελῶοι vera nomina eſſe, cum numi, apud *Goltzium*, & *Fazellum* docent, tum alia, de quibus copioſe *Cluuerius*, Sic. Ant. l. I. c. XV. alii.

Digitized by Google

ξα΄. ΝΙΚΙΑι.

Ἐφ᾽ οἷς μισεῖς σου τὸν υἱὸν, ὅτι τοὺς σοὺς οὐ μιμεῖται τρόπους, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων φιλεῖται. σύνες οὖν, ὅτι πάντες, οἱ τοῦτον φιλοῦντες, σὲ μισοῦσι.

ξβ΄. ΜΕΝΕΚΛΕΙ.

Μὴ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος, εἰ βούλει τῆς τοῦ πατρὸς πονηρίας ἀπολιμπανόμενος νομισθῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους ὑπόληψιν προσαπολεῖς. δόξεις γὰρ ὑποκρίσει καιροῦ, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ, χρηστὸς γεγονέναι.

ξγ΄. ΛΥΣΑΝΔΡΩι.

Ἐφθάκαμεν τὴν παρὰ σοῦ πεμπομένην συμμαχίαν. πρὶν γὰρ ἐλθεῖν τοὺς παρὰ Εὐκλείδου στρατιώτας, εἴδομεν τοὺς πολεμίους. ὥσθ᾽ ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην ὑπὸ τῶν μισθοφόρων ὑστερησάντων μηδ᾽ ὁτιοῦν ὀνηθῆναι· εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς

50. Α᾽πάντων] Sic ſcripſi cum Burm. Lugd. C. & ed. Ven. Reliqui libri, πάντων. noſter, ep. xc. Τοῖς ἄλλοις ἅπασι· atque ita alibi.

52. ΜΕΝΕΚΛΕΙ] Fortaſſe aliud nomen poſuerat auctor. Sane Lugd. A. C. & Angl. Μενεμάχῳ; cuius looo Μενάχῳ in Lugd. B. Μενελάῳ autem M. Ald. Sed in opere conficto, vt hoc, nominum propriorum incerta admodum ratio. quare vulgatum retineo.

55. Δόξεις γὰρ ὑποκρίσει καιροῦ, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ, χρηστὸς γεγονέναι] Sic edidi cum MSS. Lugd. A. B. & Angl. qui in hanc ſcripturam conueniunt, ſi ab ἀληθείᾳ receſſeris, cuius loco in Lugd. A. & B. ἀληθεὶς, ſupra ſcripto in A. ἀληθείᾳ; in Angl. vero ἀληθὴς, adſcripto in marg. ἀληθείᾳ. Cum editis, vbi ὑποκρίσεσι γὰρ καιροῦ δόξεις, οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γ. conuenit Burm. praeterquam quod ante οὐκ additur καὶ, vt eſt quoque in edit. Commel. Ipſa verba conferri vellem cum his *Laertii*, l. II. §. 66. de Ariſtippo: Ἦν δὲ ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ, καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι. Ex quo intelligi poteſt, quid in noſtro ſit ὑπόκρισις καιροῦ, quod genus loquendi, temporibus Phalaridis, ſi non in vniuerſa veteri Graecia, ignotum, in ſophiſta, Phalarin ὑποκρινομένῳ, facile fero. De ſententia, ha-

Digitized by Google

LXI. N I C I A E.

Quod odiſti filium tuum, quia tuos non imitatur mores, ab aliis omnibus amatur. Quare ſic ſtatuas, omnes, qui hunc amént, te odiſſe.

LXII. M E N E C L I.

Ne te poeniteat tuae benignitatis, ſi vis a patris malitia alienus exiſtimari. Alioquin prioris temporis apud Camarinenſes opinionem vna perdes. Videberis enim ſimulatione pro tempore, non re vera, benignus eſſe.

LXIII. L Y S A N D R O.

Anteuertimus auxiliaribus a te miſſis, nam ante, quam venerant Euclidae milites, vidimus hoſtes. Vt nos ad pugnam a mercenariis, tardius venientibus, nihil adiumenti acceperimus; ad gloriam & laudes, plurimum. Ad paucos enim, qui de nobis pugnarunt, non ad vniuerſos, victoria

 per-

habuiſſe ante oculos noſter videtur decantatum illud *Aeſchyli*, Sept. c. Th. 598. Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, vel ſimile veteris alicuius ſcriptoris, qui hoc *Aeſchyli* fuerit imitatus. vt ſunt *Plato*, *Xenophon*, & complures alii, qui ſententiam, a *Platone*, de Rep. II. p. 593. primum nobilitatam, paſſim inculcarunt. E quamplurimis locis, quae fere vbique proſtant, quaedam collegit *Thom. Gatakerus*, ad *Anton.* l. VIII. p. 294.

59. Εἴδομεν τοὺς πολεμίους] Libri omnes εἴδομεν. De captis, aut deuictis, hoſtibus ante, quam adueniſſent Euclidae milites, cogitandum eſſe, docent ea, quae ſubiiciuntur. Aptum igitur verbum εἵλομεν, quod olim ad marginem ſui exempl. adſcripſerat ὁ πάνυ *Hemſterhuſius*. Erunt tamen, qui ἰδεῖν τοὺς πολεμίους accipi velint pro ἐντυγχάνειν τοῖς πολεμίοις, ac, de Phalaride *cum hoſtibus congreſſo*, interpretentur. Quam in rem legi poterunt, praeter *H. Stephan.* de D. A. p. 198. *Dukerus*, ad *Thucyd.* l. IV. p. 311. &, ad *Lucian.* t. I. D. Dial. p. 227. *Hemſterhuſius*. Quo etiam pertinet, quod infra eſt, ep. CXXXVII. Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην — βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμων ἰδεῖν, τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην. Adde not. ad ep. LXVIII. Non diffiteor tamen, aliam eſſe rationem noſtri εἴδομεν τοὺς πολεμίους; qua non ſolum *congreſſus*, ſed etiam *victoria* comprehenditur.

62. Εἰς ὀλίγους γ. ἡ. τ. ἐ.] Paucis, qui pugnauimus, i. e. non conductis militibus, qui ſerius venerunt. BOYL.

Digitized by Google

εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται. κινδύνων δὲ μειζόνων μετασχόντες, ἐπάθλων λαμπροτέρων ἐτύχομεν.

ξδ'. ΑΙΓΕΣΤΑΙΟΙΣ.

Παύσασθέ μου τοὺς φυγάδας ὑποδεχόμενοι. Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις, οὔτε κακῶς, ἐνίκησε. μάθοιτε δ' ἂν τὸ τοιοῦτον, εἰ τὰ Μελιταίων καὶ Λεοντίνων ἴδοιτε. οἷς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, Λεοντίνοις δὲ δουλείας παραίτιος ἐγενόμην. οἱ μὲν, ὅτι τριήρη μου κατέδυσαν, οἱ Μελιταῖοι δὲ, ὅτι καταδυομένην ἐβούλοντο σῶσαι.

ξε'. ΜΕΛΙΤΑΙΟΙΣ.

Συμπέπεισμαι πρεσβευσαμένοις ὑμῖν δανεῖσαι χρήματα, καί περ πρὸς τὸ παρὸν οὐκ εὐπόρως ἔχων, διὰ τὸ συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι. ἀλλὰ προφάσεως οὐ, φασι, δεῖ πρὸς φίλους.

65. ΑΙΓΕΣΤΑΙΟΙΣ] Scripſi *Αἰγεσταίοις* cum Lugd. B. Pal. Burm. & quibusdam editis; cuius loco Lugd. A. & Angl. *Ἀγασταίοις.* in Ald. Baſ. aliisque *Αἰγεστέοις* eſt. De diuerſa nominis ſcribendi ratione, vid. *Cluuer.* S. Ant. l. II. c. II.

66. Τοὺς φυγάδας] In exilium pulſos, vel forte *deſertores.* BOYL.

66. *Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις, οὔτε κακῶς, ἐνίκησε*] Horum interpres optimus *Xenophon*, quem fortaſſe hic imitatur noſter, Memor. l. II. p. 439. l. 7. *Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾷν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς.* *Herodoteum* eſt, l. IX. p. 591. D. *Εὐεργεσίῃσι γὰρ οὐ νικήσετε οὔτε ἐμὲ, οὔτε βασιλῆα.* Similia vid. apud *Demoſthen.* adu. Lept. p. 562. B. alios.

68. *Οἷς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, κ. τ. λ.*] Illius, quod modo dixerat, *Phalarin neque beneficiis, neque iniuriis quisquam ſuperat*, luculentum exemplum: leuiſſima enim erat triremis vel a Leontinis merſae iniuria, vel a Meliteniſibus ſeruatae gratia; illis vero grauiſſimum ſeruitutis ſupplicium, his ampliſſimum libertatis praemium rependit. BOYL. Vulgo legitur *οἷς μὲν*, tum infra *οἱ μὲν, ὅτι τριήρη μ. κ. οἱ Μελιταῖοι δὲ, ὅτι κ.* quorum in locum *Boyleus* e MS. Cant. ſubſtituit *Οἷς μὲν, — Μελιταίοις δέ.* Si MSS. antiquioribus ſtandum, vtroque loco, ſcribendum, *τοῖς μὲν — τοῖς μὲν* & *Μελιταίοις*, vt eſt in Lugd. A. & Angl. Cum pleriſque editis tamen conueniunt Lugd. B. Pal. & Burm. a quo recedere nolo, cum alterum forte interpretis ſit; tametſi vtrumque in noſtro ferri poſſit. Ita *τὸν μὲν, τὸν δὲ, ὃ μὲν, ὃ δὲ*, ep. LXXXIX. alterum vero, *ἃ μὲν, ἃ δὲ*, eſt ep. II. Vtriusque generis exempla quamplurima in me-

pertinet. Periculorum autem maiorum participes, praemia ſplendidiora nacti ſumus.

LXIV. SEGESTANIS.

Deſinite exules meos recipere. Phalarin enim neque bene faciendo, neque male, aliquis vicit. Didiceritis hoc, ſi Melitenſium & Leontinorum res ſpectaueritis. Illis enim libertatis, Leontinis ſeruitutis, auctor fui: & hi quidem quod triremem meam merſerunt; Melitenſes vero quod merſam voluerunt ſeruare.

LXV. MELITENSIBVS.

Quas, miſſis legatis, petiiſtis, pecunias vobis mutuo dare animum induxi, quamuis in praeſentia non magna mihi copia ſit, propter continuos in bella ſumtus. Sed cauſis, vt

 aiunt,

medium attulerunt, ad *Thom. M.* v. Ἀμὴν, viri docti. vbi inprimis legi velim, quae tam enucleate, quam docte, diſſeruit, ea de re, magnus *Hemſterbuſius*.

72. ΜΕΛΙΤΑΙΟΙΣ] In Lugd. A.B.C. & Angl. additur χαίρειν. ſed ſine eo reliqui libri Μελιταίοις. idem alibi etiam, in quibusdam libris, additur. Quam in clauſula, Ἔῤῥωσο, eandem in inſcriptione ſingularum epiſtolarum, rationem tenui. De ipſa ſalutandi formula, in his epiſtolis, alibi opportunior diſſerendi locus erit.

75. Ἀνηλωκέναι] Sic ep. XCVIII. ἀνηλωμένων. De his quid ſit exiſtimandum, docent *Valckenarius* & *Pierſonus*; ille, ad *Eurip.* Phoen. p. 222. hic, ad *Moer.* Att. p. 122.

75. Ἀλλὰ προφάσεως οὔ, φασι, δεῖ πρὸς φίλους] Lugd. A. Angl. & Pal. οὔ φασι δεῖν; quod interpretis eſſe videtur. reliqui οὔ, φασι, δεῖ. In vtroque genere φασὶ prouerbii vulgo triti conficit ſignificationem; quam iam ſupra tetigi, ad epiſt. XLVIII. p. 163. Cum noſtro conuenit *Ariſtid.* t. I. p. 86.—ἅπασι τοῖς ἀνθεσιν, ὅσοις αἱ ὧραι φασι φύουσι· vbi conſueta conſtruendi ratio poſtulat aut, ὅσα αἱ ὧραι—φύουσι, vt idem loquitur, ib. p. 200. aut, quod malo, ὅσοις αἱ ὧραι, φασι, βρύουσι, vt fere locutus eſt *Aeſchines Socr.* Dial. III. p. 164. ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι. Alterum eſt in *Apollon. Thyan.* Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν. vbi *Olearii* mirificum errorem iam indicauit *Hemſterbuſius*, ad *Lucian.* t. I. Tim. p. 173. Reſpicit noſter dictum hoc: Προφάσεως δέεται μόνον ἡ πονηρία· quod tanquam notum vulgo prouerbium reperitur in *Ariſtot.* Rhet. I. c. XII. p. 540.

λους. πάθοιτε δὲ μηδὲν ὅμοιον τοῖς πολλοῖς, οἱ δανειζόμενοι μὲν τοῖς εὐφημοτάτοις ὀνόμασιν ἀποχρῶνται, ἀπαιτούμενοι δὲ τοῖς χαλεπωτάτοις, ἔργον οὔτε δίκαιον, οὔτε εὐχάριστον ποιοῦντες. δεῖ γὰρ λαβόντα μεμνῆσθαι τῶν δεδωκότων, καὶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοὺς δεδανεικότας, καὶ, εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι, εἴτε καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. καὶ γὰρ ἐπιεικεῖ, καὶ μὴ τοιούτῳ, δίκαιον ἀποδοῦναι τὸ πεπιστευμένον. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Μελιταῖοι, καὶ ὅταν δανείζω, καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἷς εἰμι, καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος. οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸν τρόπον, ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους, ἀλλάττουσι· καὶ λαμβάνοντες μὲν ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν, ἀπαιτούμενοι δὲ ὡς

540. A. vnde illud inter prouerbia ſua retulerunt *Diogenianus*, alii. Eodem reſpexit fortaſſe noſter, ep. LXX. Οὔτε προφάσεως ἐνδεῖν μοι δοκῶ. vbi tamen verbi ἐνδεῖν alia ratio eſt. *Libanius*, in Argum. I. Olynth. *Demoſthen.* Ὁ δὲ Φίλιππος πάλαι μὲν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δεόμενος—Noſtro interpretando inprimis accommodatum *Terentianum* illud, Eunuch. I. II. 58.—*fingit cauſas, ne det ſedulo.*

84. Εἷς εἰμι, καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος] Dictum in eam ſententiam, qua *Seneca*, ep. XX. *Maximum*, inquit, *hoc eſt & officium ſapientiae, & indicium, vt ipſe vbique par ſibi, idemque ſit.* Eodem animo, τὸ ἀεὶ ὅμοιον ab *Apollonio* ſe accepiſſe, teſtatur *M. Anton.* de Seipſ. l. I. §. VIII. vbi ſimilia plura in medium attulit *Gataker.* p. 13. & 32. Nec aliud ſpectauit ſophiſta, ep. XIII. πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιοί γε ἐσμὲν ἄρχοντες, οἷοί περ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξαι. Eadem, quae noſter, in re diuerſa, coniunxit *Max. Tyr.* Diſſ. VII. p. 77. Νόμιζε δὴ—τὸ μὲν καλὸν οὐκ εἶναι παντοδαπὸν, οὐδὲ διαπεφορημένον, ἀλλ' ἓν, καὶ αὐτὸ αὐτῷ παραπλήσιον.

85. Ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας, κ. τ. λ.] Saepe hoc, eiuſue ſimile, a polypi natura ſumtum, prouerbium in adulatores dictum. De vtroque exemplis, magno numero in medium allatis, egerunt complures. vid. *Allatium*, in *Euſtath.* Hexaëm. p. 163. cet. *Caſaub.* ad *Athen.* l. VII. c. XIX. *Gataker.* ad *Anton.* l. I. p. 18. alios. Vt nihil fere addi poſſit, quod non dictum ſit ante. Vnum obſeruo, primum, qui hac comparatione ſit vſus, *Pindarum* videri. In rem *Plutarchi* verba, de Sol. An. p. 978. E. Τῶν δὲ πολυπόδων τῆς χρόας τὴν ἄμειψιν ὅ, τε Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν, εἰπὼν, Ποντίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει. cui ſimilia ſunt in eius Quaeſt. Nat. p. 916. C. Non nominato auctore, eadem citat *Athenaeus*, l. XII. p. 513. C. Polypi autem, in hac comparatione meminere plures ex antiquioribus, vt, praeter *Theogn.* cuius verba cum apud *Plut.* ll. cc. tum *Athen.* l. VII. p. 317. A. & l. XII. p. 513. D. exſtant, *Sophocles*, *Alcaeus*, comicus, alii. vid. *Athenaeum* ll. cc. cet. & laudatos, ſupra, viros doctos. Chamaeleontem, in eo loco, qui nominauerit, prae-

aiunt, opus non eſt ad amicos. Ne vero ſimiles ſitis multitudini; qui, quum mutuum ſumunt, blandiſſimis nominibus abutuntur, quum vero appellantur, aſperrimis; factum nec iuſtum, nec grati animi. Oportet enim, qui accepit, memorem eſſe eorum, qui dederunt, &, quoad reddatur, aequales exiſtimare eos, qui mutuum dederunt; & ſiue ſit bonus, ſicut bono ſolui debitum, ſiue prauus, ſicut prauo. Nam & probo, & non probo, aequum eſt reddi creditum. Ego ſane, Melitenſes, & quum mutuum do, & quum appello, par mihi ſum idemque. Qui vero mutuum ſumunt, ad tempora etiam mores, quemadmodum aiunt chamaeleontes colores ad loca, mutant: &, quum accipiunt, tanquam bene

praeter citerioris Graeciae ſcriptores, inuenio neminem. Ex his autem cum noſtro conueniunt *Plutarchus*, de Adul. & Am. D. p. 53. D. *Iulian*. Caeſ. p. 309. A. & multi e Chriſtianis, ab aliis iam citati.

87. *Ὡ'ς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν*] Non diſſimile debitoris ingenium deſcripſit *Theophylactus Sim*. ep. XVI. *Δανειζόμενος γέγηθας· εἰςπραττόμενος ἀνιᾷ. καὶ συναντῶν τοῖς δανεισταῖς καταπλήττῃ τῷ φόβῳ, ὥςπερ θηρίοις τισὶ φοβεροῖς ἐντυγχάνειν δοκῶν. καὶ περισκοπεῖς τὰς τριόδους καὶ πρὸς τὰς στοὰς ἀφορᾷς, τοὺς δανειστὰς θεραπεύειν γλιχόμενος, κ. τ. λ.* In noſtro, abiectiſſimi adulatoris ſignificatio fit. Quinam *εὐεργέται, σωτῆρες*, ſimilibusue nominibus, nominarentur, oſtenderunt plures. & exemplorum plena ſunt omnis generis monumenta vetera. vid. *Deſ. Herald.* Animadu. l. I. c. IX. *Spanhem.* de Vſ. & Praeſt. Num. Diſſ. VII. p. 416. *Gataker*. Aduerſ. Miſc. p. 187. *G. Cuper*. ad Marm. Ant. poſt. Apoth. H. p. 283. cet. *D' Oruill*. ad *Charit*. l. II. p. 193. alios. Vnum tango *Luciani* locum, tom. I. D. Mort. X. p. 367. non quod, in re nota, opus ſit eo, ſed vt mendum, quod ineſt, eluam. Ibi Mercurius, ad Charmolaum, cymbam Charontis ingreſſurum, inter alia, *Κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπί σοι ἔχωσαν, λέγε.* Etſi in hoc aſſentior ſummo *Hemſterhuſio*, vocis vicinae contagione violari *εὐεργέτην*, nec vlla ratione ferri poſſe *δηλονότι*; omnino tamen id expungi nolim. Nam, niſi fallor, in eo nomen latet eius, quod vna cum reliquis, *γένει, καὶ δόξῃ*, Charmolaum relinquere iubet Mercurius, ex antecedente membro, *εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην*, denuo agnoſcendum. Sic itaque corrigo: *Κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ, εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην, στηλῶν ἔτι καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς. κ. τ. λ.* In rem, e multis, adſcribam *Nonni* verba, in *Gregor. Nazianz.* Steliteut. I. *εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι πολλάκις, καὶ εὐεργετῶν αἱ εὐεργεσίαι ἐν ταῖς στήλαις ἀνεγράφοντο, κ. τ. λ.* quae recte cum *Suidae* verbis, v. *Στήλη*, compoſuit *Kuſterus*. Vt hic addita particula *ἔτι*, ſic *προσέτι* ibid. paullo ante: *Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀπο-*

ὡς τύραννον καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν. οἶδα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πολλῷ κρεῖττόν ἐστιν ἰδιώτῃ δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, ἢ πόλει· ὑπὸ ἰδιώτου μὲν γάρ τις ἀποστερούμενος, ἐχθρὸν ἕνα προσκέκτηται, καὶ τοῦτον ἀσθενῆ· ὑπὸ δὲ πόλεως, ζημιοῦται μὲν οὐδὲν ἧττον, ἐχθροὺς δὲ τοὺς πολλοὺς ἔχει, καὶ οὐχ ἕνα. οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, ἀλλ' ἀνυπόπτως δίδωμι τὰ χρήματα. τά τε γὰρ ἄλλα μνήμονας ὑμᾶς ἐπίσταμαι, καὶ περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοτάτους, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ τοῦτο ἀγνοοῦντας, ὅτι κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἑνὸς ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι. οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς καταφρονεῖν εὐλογώτερον.

ξς'. ΜΕ-

ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, κ. τ. λ. Noſtris vnum addo *Philonis I.* in Flacc. p. 983. B. Εὐθὺς ἐκδέχονται τὰς ἐπ' αὐτῷ κατηγορίας, δύο τῶν ἐχθίστων, Ἰσίδωρός τε καὶ Λάμπων, οἳ πρὸ μικροῦ μὲν τάξιν εἶχον ὑπηκόων, δεσπότην καὶ εὐεργέτην καὶ σωτῆρα καὶ τὰ τοιαῦτα καλοῦντες.

88. Ὡς τύραννον, καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν] *Peſſimi eſt debitoris, creditori facere conuicium*, inquit *Seneca*, Conſ. ad Marc. c. x. Huic reſpondet noſtrum ἀποκαλεῖν; cuius vis minus vulgo ab interpretibus percepta, dum reddunt *vocare*. In deteriorem enim partem accipi ſolitum, idem eſt, quaſi dicas ἀποτόμως καλεῖν; eoque vtuntur inprimis ſcriptores, quando rem inhoneſtam proprio, aut quoduis etiam quocunque nomine contumelioſo, praeciſe, & ſine vllis verborum ambagibus, vocant. E quam plurimis exemplis, quae tam in Atticorum, quam reliquorum Graecorum ſcriptis inueniuntur, hoc *Xenophontis* adſcribam, Memor. I. p. 426. l. 7. Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν· ἐὰν δέ τις, ὃν ἂν γνῷ καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστὴν ὄντα, τοῦτον φίλον ἑαυτῷ ποιῆται, σώφρονα νομίζομεν. καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὥσπερ πόρνους, ἀποκαλοῦσιν. vbi verba, ὥσπερ πόρνους, ſi abeſſent, equidem non deſiderarem. *Plutarch*. de Ad. & Am. D. p. 60. A. Καὶ σύγγραμμα κελευσθεὶς ἄθλιον διελθεῖν, αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφέα μιαρὸν καὶ ὀλίγωρον ἀποκαλεῖν. *Laert*. l. X. §. 26. Διογένης τε ὁ Ταρσεὺς, —— καὶ Ὠρίων, καὶ ἄλλοι, οὓς οἱ γνήσιοι Ἐπικούρειοι σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν. quae cum poſtremis *Xenophontis* velim componi. Similia plura cum apud hos, tum alios, ſcriptores obuia, mitto. Eſt tamen in *Plutarchi* l. Phil. E. cum Pr. p. 776. E. vbi in meliorem partem poſitum, idem valeat, quod καλεῖν. Ἀκούομεν δὴ Ὁμήρου τὸν Μίνω θεοῦ ὀαριστὴν ἀποκαλοῦντος. nec valde abit hoc *Muſonii*, apud *Stob*. Serm. II. p. 31. l. 50. Κακίαις αὐτῶν πλάσσονταί τινες ῥημάτων εὐπρέπειαν, τὸ μὲν φιλοσώματον, ἁπλοῦν, τὸ δὲ φιλάργυρον προμηθὲς ἀποκαλούμενοι. Sed in hoc

Digitized by Google

ne merentem & deum laudant, quum appellantur, tanquam tyrannum, & impurum conuiciis inceſſunt. Scio autem hoc, multo melius eſſe, ſi priuato mutuum dederis, aere fraudari, quam ſi ciuitati. Nam a priuato fruſtratus, inimicum ſibi comparauerit vnum, eumque imbecillem; a ciuitate vero, damnum non minus facit, inimicos vero multitudinem habet, non vnum. Nec vero tales vos eſſe exiſtimo; ſed ſine ſuſpicione do pecunias. Nam cum alias memores vos ſcio, tum in contractibus iuſtiſſimos, nec, inter alia, huius ignaros, in reprehenſionem maiorem incurrere multos, quum iniuria afficiant vnum, quam vnum, quum a multis afficiatur iniuria. Nam veriſimile non eſt, vnum multos, ſed multos vnum deſpicere, magis conſentaneum rationi.

LXVI. ME-

hoc, vltima ſyllaba antecedentis nominis, *ων* in *ἀπο* mutata, adhaeſit verbo *καλούμενοι*; & ſcribendum *προμήθειαν καλούμενοι*. In *Plutarchi* loco, & ſi forte alibi ſimili ratione poſitum inueniatur *ἀποκαλεῖν*. vſus conſtans veterum ſcriptorum poſtulare videtur *καλεῖν*. Inprimis autem ea, quam dixi, vis perſpicua eſt, cum verbis vituperandi, ſimilibusue iungitur noſtrum; vt, in *Plut.* de Sui L. p. 542. D. *Διονύσιος δὲ, τὸν Γέλωνα διασύρων, καὶ γέλωτα τῆς Σικελίας ἀποκαλῶν, κ. τ. λ.* & *Laert.* l. X. §. 8. vbi Epicurus, *Τοιαῦτα ἤγαγεν αὐτὸν (Ναυσιφάνη) εἰς ἔκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον.* vbi tamen *διδάσκαλον*, niſi accipias pro *γραμματοδιδάσκαλον*, (quam in rem vid. ibid. ante §. 2, 3, 4.) quid habeat contumelioſi, nondum exputo. In noſtro, quum antecedat *ἐπαινοῦσιν*, apparet, recte ſubiici, tanquam ei contrarium, *ἀποκαλοῦσιν*. Eſt tamen in conſtructione, quod a conſueto more loquendi deflectat. Poſtulat is *τύραννον καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσι*, ſine particula *ὡς*. ea tamen cum in libris omnibus inueniatur, habuerit fortaſſe noſter cum multis aliis hoc ſibi primum.

91. *Προσκέκτηται*] Sic ſcripſi cum Lugd. A. B. C. & Angl. pro *κέκτηται*, quod eſt in editis & Burm.

96. *Κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἑνὸς ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι*] Reſpicit haud dubie dictum, *τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακόν* in quam ſententiam multa a veteribus dicta praetereo. Nobilitauit id primus *Plato*, in Gorgia, & alibi; cui tanquam auctori recte adſcribitur a *Plutarch.* de Aud. P. p. 36. A. *Ταυτόν ἐστι τοῖς Πλάτωνος ἐν Γοργίᾳ καὶ Πολιτείᾳ δόγμασι, περὶ τοῦ τὸ ἀδικεῖν κάκιον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι, καὶ τοῦ κακῶς πάσχειν, τὸ ποιεῖν κακῶς, βλαβερώτερον.* Conuenit *Liban.* Ep. CLXVII. & CIↃCLXXXVIII. aut quicunque poſterioris huius epiſtolae auctor habendus eſt. Legitur enim praeterea inter *Synesii* Epiſt. n. XXX. & illas *Maximi Soph.* n. XXXIII. A *Platonis* inde temporibus qui fuerunt ſeuerioris diſciplinae philoſophi, plures idem tractarunt argumentum. ſententia ipſa mirum in modum delectati ſunt ſophiſtae; quorum vnus noſter.

Digitized by Google

ξς'. ΜΕΛΙΤΑΙΟΙΣ. 100

Οὐκ ἐκφαυλίζων, ὦ Μελιταῖοι, τὰς τιμὰς ὑμῶν, ἀπέπεμψα τὸν πρεσβευτὴν, κατασεσημασμένας φέροντα αὐτάς. οὐκ ἐᾷ δέ με ἐπαινεῖσθαι τὰ πεπραγμένα. ὑμεῖς μὲν οὖν ἴσως, οἷον αὐτοί με εἶναι δοκεῖν ἐθέλετε, τοιοῦτον οἴεσθε ὑπολαμβάνεσθαι καὶ παρ' ἑτέροις. ἐγὼ δὲ οἶδα, παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἅπασι κακὸς ὑπολαμβανόμενος, παρὰ δ' ὑμῖν κἂν νομίζωμαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκτεῖναι δυνάμενος ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους τὴν φήμην, πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὰς ψευδοδοξίας τῶν ἀνθρώπων βλάψων ὑμᾶς, ὅτι τὸν κάκιστον οὐκ ἂν, εἰ μὴ τοιοῦτοι καθειστήκειτε, ἐπῃνεῖτε. ἐξ ὧν τοίνυν ὑμεῖς μὲν ἀδίκως πονηροὶ, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ ὑπολαμβανοίμην, οὐκ ᾤμην δεῖν ἑαυτὸν τιμᾶσθαι.

ξζ'. ΚΛΕΙΣΘΕΝΕΙ.

Οὐ τὸ τοῖς πολλοῖς εἰθισμένον, ὅταν ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες, ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν ἔργων εὐδοκιμήσωσι, πρᾶξαι βου-

6. Παρὰ δ' ὑμῖν κἂν νομίζωμαι ἀγαθὸς, κ. τ. λ.] Vulgo in libris editis eſt π. δ. ὑ. καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκτεῖναι —— τὴν φήμην. πολὺ δὲ, κ. τ. λ. neque alia ſcriptura in MSS. niſi οὐδὲ ἐκτεῖναι pro οὐδὲν ἐ, in Burm. quocum conuenit ed. Ven. Retinui οὐδὲν cum plerisque libris, pro οὐδὲ, vt alibi, in his Epiſtolis, poſitum. De ſententia; apparet, eam imperfectam eſſe, niſi ante πολὺ δὲ, κ. τ. λ. minoris nota interpunctionis ponatur; vt βλάψων iungi poſſit antecedentibus. Languet praeterea, παρὰ δ' ὑμῖν καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, κ. τ. λ. dum & argumentum, in quo verſatur ſophiſta, & orationis ſeries ipſa, docent ſcribendum eſſe παρὰ δ' ὑμῖν κἂν νομίζωμαι ἀγαθὸς, κ. τ. λ. Tum autem δυνάμενος & βλάψων, vt antecedens ὑπολαμβανόμενος, ab οἶδα pendent. Quando quidquid inerat obſcuri, apertum fit & perſpicuum. quare ad eam rationem orationis contextum a me mutatum eſſe, nemo, vt opinor, aegre feret.

10. Ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ] Scio, quemadmodum aliquis dici poſſit ἐπιεικέστερος ἑαυτοῦ. in hac tamen orationis ſerie vix fero ἐμαυτοῦ. Crediderim fere ex iis, quae ſubiiciuntur, huc translatum ἐμαυτὸν, vt ibi in Lugd. A. & Angl. legitur pro ἑαυτὸν; & inde factum deinceps ἐμαυτοῦ, vt conſtructioni ſatisfieret grammaticae. Hoc tamen expungere, diſſentientibus libris omnibus, auſus non ſum.

12. ΚΛΕΙΣΘΕΝΕΙ] Ad Cliſthenem, cuius in expellendis Piſiſtratidis praecipua opera fuit, epiſtolam datam eſſe, putat Dod-

Digitized by Google

LXVI. MELITENSIBVS.

Non quod deſpiciam, Melitenſes, ea, quibus me honoraſtis, per legatum obſignata remiſi: ſed non ſinunt me laudari, quae facta ſunt. Ac vos fortaſſe, qualem ipſi me eſſe videri vultis, talem putatis haberi ab aliis etiam. Ego vero ſcio, me ab aliis omnibus malum haberi, a vobis autem etiamſi cenſear eſſe bonus, minime extendere poſſe inde ad alios famam; ſed multo magis ad falſas hominum opiniones nociturum vobis, quod peſſimum iſtum, niſi eſſetis tales, non laudaretis. Quapropter, quod vos iniuſte mali, ego vero nihilo aequior haberer, non putaui, me oportere honorari.

LXVII. CLISTHENI.

Non, quod multis in more eſt, quum in verbis fruſtrati, rerum exitu laudem ſint conſecuti, facturus, ſcribe-

Dodwellus, de Cycl. V. p. 253. ducto inde argumento, quo confirmet ea, quae de Phalaridis diſputauit aetate. *Herodotum* obiecit *Bentleius*, Reſp. ad C. Boyl. p. 50. & 51. oſtenditque, ea, quae de homine ſuo cum hac, tum proximis epiſtolis, LXVIII. & LXIX. ſcribit noſter, nullo modo conuenire in Cliſthenem illum celebrem Athenienſem, adeoque alium eſſe, atque eum, quem vetus nobilitauit hiſtoria. Huic denuo reſpondit *Dodwellus*, Excerc. I. de Aet. Phal. p. 72. cet. ſed ita, vt appareat, etiam minimarum ſuſpicionum latebras maluiſſe virum doctiſſimum peragrare diſputando, quam ingenue victum ſe confiteri. Ad me quod attinet; etſi a *Dodwelli* ſententia, quam qui maxime, alienus ſum, non omnino tamen aſſentior *Bentleio*. Neque enim tam alium cogitauit noſter, quam ab Athenienſis illius popularitate, & exilio, ſumto argumento, his eum depinxit poliuitque artis coloribus, vt non, qui re vera fuit, Agariſtae filium, Piſiſtratidarum expulſorem, cet. haberemus, ſed, quem videri voluit ſophiſta, aptumque iudicauit, qui ad popularitatis ſtudium in animis hominum extinguendum in exemplum a Phalaride proponeretur. Quod itaque alias, idem in hiſce tribus epiſtolis tenuit inſtitutum, vt, ex hiſtoria ſumto hoc illoue facto illuſtriori, reliqua ad arbitrium conficta adderet de ſuo. Cuius generis exemplum clariſſimum vid. ſupra, ep. XV.

13. Ὅταν ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες] Videbis in epiſtola LXXVII. (LXVIII.) quo contemtu Phalaridis conſilium Cliſthenes ex-

βουλόμενος ἐπιστεῖλαί σοι δεῖν ᾠήθην. ἵν' ἐν ᾧ παρὰ γνώμην ἐσφάλης, οὐ πεισθεὶς ἐμοὶ τὰ βέλτιστα εἰπόντι, μέρος συμφορᾶς γενόμενος ἐπιτιμῴην. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν μοι δοκοῦσιν οἱ τοῦθ' αἱρούμενοι ποιεῖν, ἢ πολὺν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας διατιθέμενοι κατηγορεῖν τῶν ἐπταικότων, ὅτι οὔτε προέγνωσαν τὸ συμφέρον, οὔτε τοῖς προειποῦσιν ἐπείσθησαν. ἀλλ' ὥςπερ αἰσθανόμενος περὶ σοῦ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἵνα μὴ πάθῃς οἰκειότατος ἐγενόμην, οὕτω, πεπονθότος ἃ μήποτε ὤφελες, αὐτὸς οἶμαι καὶ συναμαρτεῖν, καὶ συνταλαιπωρεῖν. προὔλεγον μὲν γὰρ ἵνα μὴ γένηται, γεγονότων δὲ διὰ τύχην ἴσως, ἢ γνώμην, συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω· ἀλλ' ἵνα μὴ μείνῃ τοιαῦτα, ὡς ἔνεστι πεφιλοτίμημαι. ταῦτα μὲν οὖν παρὰ τῆς σεαυτοῦ μητρὸς ἥκων, ἄμεινον ἂν μάθοις. σὺ δὲ σχέτλιος, ὃς οὐδὲ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, παρ' ἡμῖν

eſcepit. BOYL. Notanda codd. Lugd. A. & Angl. ſcriptura, βλαφθέντες. De vtroque quid ſit ſtatuendum, vt ſolet, erudite oſtendit, ad *Eurip.* Phoen. p. 356. *Valckenarius.* In noſtro vtrum ſit anteferendum, non definio. Amat tamen ille cum ſui ſaeculi hominibus aoriſtos, qui vocantur, ſecundos. quare βλαβέντες retinui.

16. Μέρος συμφορᾶς γενόμενος ἐπιτιμῴην] Vitioſum ἐπιτιμοίην, per libros omnes, tam MSS. quam editos, receptum, in ἐπιτιμῴην mutaui. *Herodoteum* genus loquendi eſt, μέρος συμφορᾶς γενόμενος, ſimile huic, l. III. p. 232. l. 11. ἐπεί τε αὐτὴ μέρος ἐγένετο τῆς ἀπίξεος παρὰ τὸν μάγον, - vbi etiamnum male αὐτῇ ſcribitur. *Lucian.* t. III. de Dom. p. 190. Οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, —— καὶ ὡς ἔνι μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι. In Epiſtolis *Hippocr.* n. XVII. oper. p. 1284. l. 32. Οὐχ ὁρῇς, ὅτι κἀγὼ τῆς κακίης μοίρα εἰμὶ, — Adde noſtrum, ep. XCV. ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος —— γένῃ, καὶ διαβολῆς ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα. Reſpondet *Nepos.* Alcib. c. VIII. *Nullam in ea re ſuam partem fore.*

23. Γεγονότων δὲ διὰ τύχην ἴσως, ἢ γνώμην, συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ ουκ ὀνειδίζω] Diſſident, hoc in loco, adeo libri, vt quid ab auctore profectum ſit, definiri pro certo vix poſſit. Et Lugd. A. quidem & B. habent διὰ τύχην γνώμην ἴσως οὐκ ὀνειδίζω, praetermiſſis in vtroque verbis συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ, in A. autem ſupra τύχην ſcripto τὴν, dein ἢ ſupra γνώμην, ac denique να ſupra ἴσως. Τὴν porro ante τύχην in Angl. & Lugd. C. eſt. quorum ceteroquin hic cum editis conuenit, ille praeterea voces συνατυχῶ καὶ τῇ τύχῃ, ignorat. In Pal. tandem voces ἢ γνώμην, συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ deſunt. In re dubia ſcripturam, per libros editos receptam, conſentiente Burm. ſeruaui. Habet tamen quod offendat, additum ἢ γνώμην. Neque enim ſapientis adeo habetur, iis, qui velut conſulto & μετὰ γνώμης, ſe obiecerint malis, συνατυχεῖν. ſed tantum τοῖς ἐκ τύχης πταίουσι. In rem dignus, qui adſcribatur, *Polybii* locus,

Digitized by Google

bere tibi oportere exiſtimaui, vt, quum praeter opinionem erraueris, non habita fide optima ſuadenti mihi, partem meam in calamitate nactus, reprehenderem: nihil enim aliud mihi videntur, qui ſic inſtituunt, facere, quam prudentiam ſuam magnopere laudando accuſare lapſos, quod neque praeſciuerint, quod vtile eſſet, neque iis, qui praedixerunt, crediderint. Sed ſicut, quum ſentirem, quid tibi fieret, ne paterere, me plane accommodaui; ita, quum paſſus ſis, quae nullo modo par erat, ipſummet puto, & vna erraſſe, & tecum perferre aerumnas. Praedicebam ſane, ne fieret, quum vero factum ſit fortuna, aequo animo tecum vtor mala fortuna, nec probris increpo fortunam, ſed ne in eodem ſtatu res maneant, quantum fieri poteſt, contendo.

cus, Hiſt. l. II. p. 132. Τὸ μὲν γὰρ, ἀνθρώπους ὄντας παραλόγως περιπεσεῖν τινὶ τῶν δεινῶν, οὐ τῶν παθόντων, τῆς τύχης δὲ καὶ τῶν πραξάντων ἐστὶν ἔγκλημα· τὸ δ' ἀκρίτως καὶ προφανῶς περιβαλεῖν αὐτοὺς ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς, ὁμολογούμενόν ἐστι τῶν πασχόντων ἁμάρτημα. διὸ καὶ τοῖς μὲν ἐκ τύχης πταίουσιν, ἔλεος ἕπεται μετὰ συγγνώμης, καὶ ἐπικουρία· τοῖς δὲ διὰ τὴν αὑτῶν ἀβουλίαν, ὄνειδος, καὶ ἐπιτίμησις συνεξακολουθεῖ παρὰ τοῖς εὐφρονοῦσιν. Quae cum huius epiſtolae argumento componi velim. Addo, quod, quaſi ſolius τύχης mentio fiat ante, ſubiicitur, καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω. Crediderim fere, duplicem in codicibus MSS. ſcripturam fuiſſe olim, cuius etiamnum, in noſtris libris, inueniantur veſtigia; & quidem alteram, γεγονότων δὲ διὰ τὴν τύχην ἀγνώμονα, κ. τ. λ. alteram, γεγονότων δὲ διὰ τὴν τύχην, εὐγνωμόνως συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω. Ad priorem quod attinet; eius ſuſpicionem iniiciunt praeſertim in Lugd. A. ita ſupra ſcriptae ſyllabae, quaſi quis voces γνώμην ἴσως mutari voluiſſet in ἢ γνώμην να; cui quam proxime accedit ἀγνώμονα. Sic autem τὴν τύχην vocat Syneſius, ep. cxi. τὴν συνουσίαν ἡμῶν ἠδίκησεν ἀγνώμων ἡ τύχη. Adde, quae vitioſe deſcripta, & inter illas Iſocratis, n. ix. relata, Wolfio impoſuit, Theophylacti epiſtolam lxxix. Οὐκοῦν τῆς ψευδοῦς εὐδαιμονίας ἀφίστασο, καὶ τὴν δραπέτιν τύχην δραπέτευε· προφθάνων γὰρ τὴν ἀγνώμονα, ἄφνω τὴν μεταβολὴν οὐ δυσφορήσεις προσπίπτουσαν. Alterius ſcripturae veſtigia ineſſe videntur in verbis, γνώμην ἴσως, vnde non admodum recedit εὐγνωμόνως. Quod in verbis διὰ τὴν τύχην, συνατυχῶ, & τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω ineſt ſophiſtici, auctoris noſtri ingenio accommodatum, nihil temere delendum eſſe, docet. Si mei res arbitrii eſſet, ei, quod primo loco poſui, anteferrem, εὐγνωμόνως συνατυχῶ, κ. τ. λ. quod propterea Latine expreſſi. Luciani eſt, tom. I. D. Mort. p. 384. Καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς. Cum poſtremis τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω, conuenit quod Pittaci eſſe dicitur a Laertio, l. I. §. 78. ἀτυχίαν μὴ ὀνειδίζειν.

ἡμῖν ἐβουλήθης ὡς εὐνουστάτοις τὰς φυγὰς ἀναπαῦσαι. τοῦτο δὲ εἰ μὲν ἄλλου τοῦ χάριν εἴλου, δίκαιος οὐκ ἂν εἴης περὶ ἡμᾶς· εἰ δ᾽ ὡς ὀνειδισθησόμενος ᾐδέσθης τοὺς προειπόντας, καὶ οὐ πείσαντας, μικροῦ δέω λέγειν ὅτι καὶ ἥδομαι οὕτω σου σωφρονοῦντος. αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις, οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.

ξη΄. ΗΓΗΣΙΠΠΩι.

Σὺ μὲν ἴσως καὶ ἄλλοι συγγενεῖς, ὅσοις μάλιστα ἀχθομένοις ἐστὶ τὸ φεύγειν Κλεισθένην, νῦν ἔγνωτε κακῶς βεβουλευμένον ἐπὶ τούτοις, ἐφ᾽ οἷς ἀπεστέρηται τῆς πατρίδος, ὅτ᾽ οὐδενὸς ἑτέρου καιρὸς, ἢ μεταμελείας. ἐγὼ δὲ, ὅτε μάλιστα πολὺς ἐν ταῖς τοῦ πολιτεύεσθαι κενοδοξίαις ἦν, τότε τὰ μέγιστα ᾤκτειρον αὐτὸν, καὶ ἐπέστελλόν γε περὶ τούτων μαρτυρόμενος οἷ τελευτήσει. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι γαυριῶν, ἐκπαθὴς ἦν, λήρους ἡμᾶς ὑποπτεύων γράφειν, οὐκ ὄντας ἐμπείρους δημοκρατου-

32. *Αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις*] Angl. Pal. & Lugd. A. *δυσχεραινόμενος*; ſed reliqui libri *αἰσχυνόμενος*, cum marg. Lugd. A. In Lugd. C. tamen *αἰσχύνομαι*. Si *δυσχεραίνων* legeretur, dubium poſſet videri, vtrum auctoris eſſet. Noſter, ante, ep. XIV. *Οὐκ ἂν ἐβουλόμην (Στησίχορον) ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου δυσχεραίνειν.* &, eadem, qua hic, conſtructione, *Herodian.* l. II. c. v. §. 11. *εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε.* Nunc alterum malo, quod reſpondet antecedenti *ᾐδέσθης*, & hoc in loco proprium eſt. Mox an recte dici poſſit *τὰ πρῶτα εἰρημένα*, pro *ante dictis*, dubito. Eſt autem in Lugd. B. & Pal. *ἐῤῥωμένως* pro *εἰρημένοις*; quod verbo *αἰσχυνόμενος* apte junctum videri poſſit. Ep. CXXXVI. *Ἐῤῥωμενέστερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι.* Adde *Plat.* Theaet. p. 131. D. *Xenoph.* Hell. III. p. 295. l. 37. & p. 296. l. 19. alios. Tum autem minus recte ſubiicitur, *ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς*. antecedente enim *ἐπὶ τοῖς πρώτοις*, ratio poſtulat dici *οὐκ ἂν αὖθις ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων*, vel ſimile. quare *εἰρημένοις* ſollicitari nolim. Sed vitium fortaſſe in *πρώτοις*, idque mutandum in *προ*; vt auctoris noſtri ſit *αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς προειρημένοις*. Antea, *προὔλεγον μὲν γὰρ, ἵνα μὴ γένηται.* &, dein, quod ipſum his verbis propius reſpicit noſter, *εἰ δ᾽ ὡς ὀνειδισθησόμενος ᾐδέσθης τοὺς προειπόντας, καὶ οὐ πείσαντας.* Nihil tamen in contextu muto, diſſentientibus libris.

Digitized by Google

Atque haec quidem a matre tua coram melius poteris intelligere. Miſerum vero te, qui ne exul quidem patria, apud nos voluiſti quam benevolentiſſimos fugam ſiſtere. Hoc autem ſi alio conſilio feceris, iniquus in nos fueris; ſin, tanquam probris increpandus, veritus es eos, qui praedixerunt, non perſuaſerunt, parum abeſt, quin dicam, me laetari etiam, quod tam prudenter te geras. Quum enim eorum, quae praedicta ſunt, pudeat te, non amplius in iisdem erroribus deprehenderis.

LXVIII. HEGESIPPO.

Tu fortaſſe, aliique cognati, qui inprimis dolent exilium Cliſthenis, nunc cognoſcitis, male conſultum fuiſſe de iis, ob quae pulſus fuit patria, quando nullus niſi poenitentiae locus eſt. Ego autem, quando potiſſimum multus erat in vana verſandi in republica gloria, tunc maxime miſerebar eius; ac literis teſtabar, quis exitus eſſet futurus. Is vero voluptate honoris captus, impotenti ſuperbia exultabat, nugas nos ſuſpicans ſcribere, imperitos ciuitatis a populo re-

39. Τότε τὰ μέγιστα ᾤκτειρον αὐτόν] Vulgo Τότε μάλιστα ᾤκτειρον αὐτόν. cuius loco Lugd. C. τ. τὰ μάλιστα ᾧ α. Angl. vero & Lugd. A. τότε τὰ μέγιστα ᾤκτειρον α. quod in contextum recepi, ne, cum antecederet ὅτε μάλιστα πολὺς—ἦν, ingrata vocis μάλιστα repetitio aures offenderet lectoris. Simili ratione, infra, hac epiſtola, iunctum vtrumque, οἱ μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα. οἱ δὲ ἐχθροὶ τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν. In re nota, addo *Thucyd.* l. VI. p. 430. l. 10. καὶ ἐν τούτῳ προσήκετε ἤδη ἡμῖν τὰ μέγιστα.

40. Μαρτυρόμενος οἷ τελευτήσει.] Scripſi μαρτυρόμενος, vt eſt in Lugd. B. C. Burm. ed. Ven. & Baſ. pro μαρτυρούμενος, quod in reliquis libris, repugnante ſententia. Similia librariorum vitia in aliis ſcriptoribus facile notari ab vnoquoque poſſunt. Pro τελευτήσοι, vt vulgo ſcribitur, ex ed. Ven. & Lugd. B. repetitum τελευτήσει. Vtrumque ad marg. exemplaris ſui iam correxerat *Hemſterhuſius.*

41. Ἐκπαθὴς ἦν] Recte interpres, in ed. Aurel. *Prorſus intemperanter ſe gerebat.* Alienum, quod *Boyleus*, *Naogeorgi* & aliorum exemplo, dedit, *nihil mouebatur.* Eadem, in hac voce, praepoſitionis ratio, quae in ἐκμανὴς, ſim. Quod in Angl. eſt ἐμπαθὴς, ſiue interpretis, ſiue errantis librarii, minus aptum huic loco. De voce, vid. *Suidam.* V. & interpretes *Longini*, ad Sect. XXIV. p. 150.

Digitized by Google

τουμένης πόλεως, μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομένους εἰδέναι τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πράξαντα, διὰ τὴν τυραννίδα· ἕως οὗ λαμπρότερον φυσήσας ἢ συνέφερε, τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν ἀνετράπη, καὶ μετὰ ζημίας ἔγνω μεγάλης, οὐ Φάλαριν ἀμαθῆ πόλεως εὐνομουμένης διὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἀγνῶτα δήμου διὰ τὴν πρόσκαιρον εὐπραγίαν. ἐπαγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίαν, καὶ τὰς ἀρχὰς πρὸς τὰ τέλη διαφωνούσας ἔχων. ἔγωγ᾽ οὖν, καὶ πᾶς ὁ μὴ παραφρονῶν, συρίττεσθαι μᾶλλον ὑπὸ πλήθους ἀκρίτου βουλοίμην ἂν, ἢ τιμᾶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ τά-

χιον

43. Μᾶλλον δὲ οὐδὲ *βουλομένους εἰδέναι τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πράξαντα, διὰ τὴν τυραννίδα*] Viſus eſt Cliſtheni Phalaris ita deſpectui habere democratiae fautorem, vt illum notitia ſua indignum cenſuerit, ideoque de rerum ab illo geſtarum felici exitu minime ſollicitus eſſet. BOYL. Nihil temere mutandum, tametſi in Marg. Angl. pro *εἰδέναι* legatur *εἶναι*, idque accipi poſſit, quaſi Phalaris nolit, eſſe, qui bene conſulat ciuitati, cauſa tyrannidis. Alterum poſuit ſophiſta, vt reſponderet antecedenti, *ὄντας ἐμπείρους*.

44. Ε῞ως *οὗ λαμπρότερον φυσήσας, κ. τ. λ.*] Si vocem *λαμπρότερον* ſpectes, aptius videri poterit *πνεύσας*, quod pro *φυσήσας* eſt in Angl. Lugd. C. & Marg. Lugd. A. *Liban*. Ep. cccxciv. *Καὶ ὁ φθόνος ἔπνει λαμπρός*. conf. not. ſupra, ad ep. xvii. p. 87. Aliud autem *φυσᾶν*, quam cui conueniat *τὸ λαμπρόν*, cum propriam diſtentis buccis *ſufflandi*, aut *flatu diſtendendi* habeat virtutem. Lepidum eſt, quod Demeae, Demadis ex tibicina filio, obiecit Hyperides, orator, apud *Athen*. l. XIII. p. 591. F. *Οὐ σιωπήσῃ μειράκιον μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα*. de quo vid. *P. Leopard*. Emend. l. IX. c. xxi. adde ibid. l. I. c. ii. & l. XII. c. ix. *Sophoclis* eſt, in Electr. 1490. *φυσᾶν φρένας*. cui ſimile fere *φυσᾶν ἑαυτὸν*, de quo vid. *Bergler*. ad *Alciphron*. l. I. p. 170. Alia ratione *Plat*. Alcib. II. p. 456. D. *ἀνδρῶν πολιτικῶν πολιτικὸν φύσημα φυσώντων*. Eodem in loco, vſurpatum, & a *Leopardo*, ll. cc. explanatum, *ἀναφυσᾶν* legitur in *Xenophont*. Inſt. C. l. VII. p. 108. l. 9. *ὑπὸ τοιούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος*, & alibi. Ab hoc differre, putem, quod eſt apud *Polybium*, Hiſt. l. III. p. 352. *Θεωρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον, καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα* —. vbi non tam Marci animum *ſecundis rebus inflatum*, vt *Caſaubono* viſum, ſed *excitatum & inflammatum* ad quaeuis pericula adeunda, voluit. Quo genere translationis vſus eſt *Ariſtophanes*, Pac. 609. — *αὐτὸς (Περικλῆς) ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, Ε᾽μβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος, Ε᾽ξεφύσησεν* (malo *Κἀξεφύσησεν*) *τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ Πάντας Ε῞λληνας δακρῦσαι* — Deflexit autem parumper a veterum loquendi more citeriorum vſus ſcriptorum, vt in hoc *Libanii*, Op. t. I. p. 701. C. *Τοιαῦτα (ἧττον δὲ καὶ δρασμὸν καὶ τραύματα, κ. τ. λ.) φυσᾷ, καὶ σοβεῖ, καὶ θυμοῦσθαι δοκεῖ.* in quo genere *φυσᾶν* non multum differt a *πνέειν*. Conueniunt *μεγάλα φυσᾶν*, & ſimilia vulgo nota. Nec aliam virtutem ſpectaſſe noſtrum, cum additum *λαμπρότερον*, tum, quod ſubiicitur, *τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν ἀνετράπη*, docet; quod, ſi propriam vim verbi *φυσᾶν* cogitas, alienum eſt.

Digitized by Google

regendae; imo vero ne quidem ſcire volentes, qui de ciuitate optime mereatur, propter tyrannidem; quoad maiora ſpirans, quam par eſſet, ſuo ipſius ſpiritu euerteretur, ac magno cum damno diſceret, Phalarin non eſſe rudem ciuitatis bonis fundatae legibus, propter imperium, ſed ſemet ignarum populi, propter temporarium rerum ſucceſſum. Eſt enim ea multitudinis natura, vt alliciat in infortunia, & a principiis exitus habeat diſcrepantes. Ego quidem, (& quicunque non deſipit) ſibilis mallem a multitudine, cui diſcri-

eſt. Atque hoc ipſum indicio eſt, in antecedente parte, *πνεύσας* interpretis eſſe, qui ſic reddidit *φυσήσας*.

47. Α᾽λλ᾽ *ἑαυτὸν ἀγν.*] Scripſi *ἑαυτὸν* cum Lugd. A. C. & Angl. reliqui libri *αὑτόν*. Burm. autem *ἀλλὰ τὸν ἀγν.*

48. Ε᾽*παγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίαν*] Sententiam, quam non aſſecuti ſunt vulgo interpretes, non male expreſſit Latine *Aretinus*: *Eiusmodi namque vulgus eſt, vt in calamitates ſe ſequentes alliciat.* Conuenit enim *τὸ ἐπαγωγὸν* ei, quod vim pellacem habet, magnumque lenocinium. vid. *Hemſterh.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 58. *Antiphanes*, apud *Athen.* l. I. p. 28. F. Ε῎*στιν ὄψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάνυ, Οἶνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα.* vbi *ὄψον ἐπαγωγὸν* ſpeciatim dicitur, quod vim habet pelliciendi & incitandi ad Venerem, vt, ex eo, quod ſubiicitur, apparet. Alia ratione *Xenophon*, Memor. l. II. p. 436. 4. *Τὰ τοιαῦτα πάντα σκοπῶ, μὴ — καὶ τὸν πονηρὸν φίλον, ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν, ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι.* &, in Oecon. p. 498. l. 29. *Τοῖς δὲ δούλοις καὶ ἡ δοκοῦσα θηριώδης παιδεία εἶναι, πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν.* adde not. ab *Alberti.* ad *Heſych.* v. Ε᾽*παγόμενα.* Pro *ἀτυχίας*, vt vulgo editum, ſcripſi *ἀτυχίαν*, quod eſt in ed. Ven. & Lugd. A. B. & Angl.

50. *Συρ. μ. ὑπὸ πλήθους ἀκρίτου βουλομένη.*] Eodem fere, quo modo ante, errore lapſi interpretes, cum non viderent, *ἄκριτον* agendi poteſtate accipiendum eſſe. Paullo melius reliquis *Boyleus*, *ab indocta multitudine.* Πλῆθος *ἄκριτον* vocat ſophiſta multitudinem, cui, vt ait *Cic.* pro Planc. IV. *non eſt conſilium, non ratio*, non diſcrimen, *non diligentia*; ſiue quae *οὔτε τὸ ἀληθὲς καὶ ψεῦδος ἢ δυνατὸν ἢ ἀδύνατον διακρίνει*, vt loquitur *Iamblichus*, Myſt. Sect. VI. c. V. p. 147. genus *δυνάμεων ἐν τῷ κόσμῳ μεριστῷ*, quod modo ante *ἄκριτον, καὶ ἀλόγιστον* dixerat, reſpiciens. In vſu vocis conueniunt *Plutarch.* Sept. S. Conu. p. 159. B. *μὴ καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀκριτώτεροι φανῶμεν*, alii. Frequens ea in Stoicorum ſcriptis, vt *Arrian.* Epict. l. II. c. XXII. p. 316. *Οὐκ ἔστι πιστὸν τοῦ φαύλου τὸ ἡγεμονικὸν, ἀβέβαιόν ἐστιν, ἄκριτον, κ. τ. λ.* Add. *Anton.* de Seipſ. l. IV. §. III. alios. De re dictum inuenitur, in *Polybii* Hiſt. III. p. 242. *ἀνὴρ θράσος μὲν καὶ τόλμαν κεκτημένος, ἀλόγιστον δὲ ταύτην καὶ τελέως ἄκριτον.* cui ſimile *ἀδιάκριτος*, in *Orphico* H. in Nemeſ. — *οὐδέ σε λήθει Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.* Plura de hoc ſimilibusque nominum formis notauit *E. Port.* in Lex. Ion. V. Α῎*κριτος.* adde *Hemſterh.* ad *Lucian.* t. I. Halc. p. 179. Quod, hic, *πλῆθος ἄκριτον*, ep. CII. eadem ſententia, *ἀνεξέταστον πλῆθος* dicitur.

Digitized by Google

χιον τοῦ διαφθῆναι σβέννυται, καὶ οὐδ' ἐν οἷς ἀκμάζει καιρὸς ἐπιζήμιόν ἐστιν. ἡ δὲ τῆς εὐνοίας δόκησις φυγὰς, ἢ θανάτους, ἢ δημεύσεις, ἢ τούτων γε μετριώτερον οὐδὲν, φέρει. νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, Ἡγήσιππε, ὡς ἴσμεν, οὕτως ἂν εἴποιμεν πρὸς σέ. δῆμος ἅπας ἄτακτος, ἄνους, ἄπρακτος, ἑτοιμότατος ἐφ' ὅ, τι τύχοι, μεταχθῆναι, ἄπιστος, ἀβέβαιος, ὀξὺς, προδοτικὸς, ἐψευσμένος, φωνὴ μόνον ἀνωφελὴς, καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ πρὸς ἔπαινον εὐχερής. τοῦτ' ἔστι, τὸ μετ' ἐνδόξου προπηλακισμοῦ φθείρεσθαι, τὸ δήμῳ πολιτευόμενον ζητεῖν ἀρέσκειν. μεμήνασι δ' ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο, ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον

δὲ

52. Τάχιον τοῦ διαφθῆναι] Τάχιον ſcripſit ſophiſta cum *Diod. Sic. Plut. Dionyſ. Hal.* aliis. de eius vſu quid ſit exiſtimandum, luculenter oſtendit cultiſſimus *Graeuius*, ad *Lucian.* t. III. Soloec. p. 573. add. not. a *Pierſono*, ad *Ael. Herodiani* Philet. p. 436. De διαφθῆναι errant, qui reddunt, quaſi a διαφθάνω ſit. melius *Aretinus*, *citius, quam accendatur.*

54. Νὴ τὸν Δία] Articulum τὸν, qui a quibusdam libris abeſt, cum plerisque MSS. edd. Comm. & Boyl. addidi. Supra, ep. LVIII. Καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι.

56. Ἑτοιμότατος ἐφ' ὅ, τι τύχοι μεταχθῆναι] Scripſi ὅ, τι disiunctis voculis, ſententia id poſtulante, pro ὅτι, vt vulgo editur, & quidam MSS. habent. Lugd. B. tamen & ed. Ven. ὅτου, Angl. ὤτι; vtrumque, ſi parumper adiuueris corrigendo, non male. Nam ſiue legas ἐφ' ὅτῳ τύχοι μετ. i. e. *quacunque occaſione traduci*, ſiue ἀφ' ὅτου, vel ὀφ' ὅτευ τύχοι μετ. i. e. *ab vnoquoque traduci*, ſtare ſententia poterit. Noſtro ſimilia de vulgo dicta apud veteres inueniuntur quamplurima; quae ſaepe ab aliis in medium prolata repetere nihil attinet. Legi poterunt, quae notauit, ad *Ioſ. Iſcanum*, de Bell. Tr. l. v. 134. *Sam. Dreſemius*, noſtri loci non immemor. Add. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. IV. p. 125. & ad *Herod.* l. VIII. p. 517. *Valckenarium.*

58. Φωνὴ μόνον ἀνωφελής] Interpunctionis notam, quae in Burm. non eſt, per libros editos receptam ante ἀνωφελὴς, praetermiſi. *Aretinus* etiam, quaſi ſine ea eſſet, reddidit, *voce tantum vtilis*, ceteroquin minus bene. reliqui, *vox duntaxat, inutile*, vel ſim. Et recte quidem φωνὴν reddas per *vocem*, ſi, noſtrum cum antiquioribus Graecis, ſtatuas, locutum eſſe, ac dictum interpreteris de voce populi, qua, ſiue lauderis, ad veram laudem adipiſcendam nihil proficias, ſiue vituperaris, nihilo videaris deterior, cum inanis ea ſit ſine vi ac virtute. Sed, hac ratione qui vulgum φωνὴν μόνον εἶναι, dixerit, temere inuentum iri non puto: tametſi genus loquendi bonum eſt, & antiquum. Venuſte, apud *Plutarch.* Lac. Apophth. p. 233. A. Τίλας τις ἀηδόνα καὶ βραχεῖαν πάνυ σάρκα εὑρὼν, εἶπε, φωνά τυ τὶς ἐσσὶ, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Sed, noſtri diſpar omnino ratio. Quare ſophiſtam, opinor, non Phalaridis, ſed ſua locutum lingua, dum φωνὴν diceret, non aliud voluiſſe, quam quod apud antiquiores

Digitized by Google

ſcrimen non ſit, excipi, quam honore. Nam odium eius citius, quam excanduit, extinguitur, neque quibus temporibus ſummum eſt, nocet. Beneuolentiae vero opinio exilia, mortes, publicationes, aut his quidem moderatius nihil fert. Ita me Iupiter Maximus, Hegeſippe, ſicut ſcimus, ita dicemus tibi. Populus omnis incompoſitus, amens, deſidioſus, ad quodcunque mobiliſſimus, infidus, inconſtans, iracundus, proditione potens, fallax, nomen tantum ſine vſu, & ad iram, & ad laudem, facilis. Hoc eſt cum glorioſa contumelia perire, populo, cum verſeris in republica, velle placere. Eſt

res, in ſimilibus loquendi generibus, eſt ὄνομα. *Plato*, Legg. I. p. 770. A. ἣν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. *Eurip.* Oreſt. 455. Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, Οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι. Phoen. 556. —τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον. Loci prioris *Euripidei* opportune, ad *Liban.* Ep. CIↃCCCCXCVIII. meminit *Wolfius.* idem tamen, in contextu *Libanii* dum pro τέρπου legendum coniicit τέρπον τινά, parum felix. Quae enim vulgo leguntur, Τοῦτο δέ ἐστι δοκοῦντος φιλεῖν, οὐ φιλοῦντος, καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν ὄνομα ἐν τέρπου παρεχομένου· vix dubitandum eſt, quin in hanc ab auctore ſcripta ſint ſententiam; Τοῦτο δέ ἐστι—ὄνομ' ἂν, τὸ ἔργον οὔ, παρεχομένου. Antecedentibus addo *Plutarch.* de Fort. v. Virt. A. Or. II. p. 343. Οὐδὲν ἄρα τῆς ἀρετῆς ἔργον ἐστὶν, ἀλλ' ὄνομα τοῦτο καὶ λόγος ἔχων δόξαν, κ. τ. λ. Λόγος iſta virtute cur in *Platonis* Ep. VII. p. 1279. E. reponere voluerit *G. Canterus*, Nou. Lect. l. VI. c. XI. nondum exputo; cum haud dubie praeſtet, quod editur, αἰσχυνόμενος μὲν ἐμαυτὸν τὸ μέγιστον, μὴ δόξαιμι ποτὲ ἐμαυτῷ παντάπασι, λόγῳ μόνον ἀτεχνῶς εἶναί τις, ἔργου δ' οὐδενὸς ἄν ποτε ἑκὼν ἀντιλάψασθαι· vbi, ſi quid mutandum, in loco τις ſcribam τι. Sententia eſt, *Ne videar mihi verbis valere, rem vero nullam aggredi.* Noſtro proxime accedit *Lucian.* tom. I. Tim. p. 155. Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. In eandem ſententiam *Liuius*, l. XLIV. c. XLI. *elephanti in acie nomen tantum ſine vſu fuerunt.* quo noſtris, φωνὴ μόνον ἀνωφελὴς, reddendis nihil accommodatius. Similia dedit *Caſaubon.* ad *Sueton.* I. Caeſ. c. LXXVII. vbi *Graeuio* & *Erneſtio*, dum, *Nihil eſſe rempublicam, appellationem modo, ac ſine corpore ſpeciem*, ſcribendum eſſe, monent, lubens accedo.

59. Τοῦτ' ἐστι, κ. τ. λ.] Angl. ταῦτ' ἐστι. ſed, τοῦτ' ἐστι libri reliqui. atque ita paſſim veteres. vid. *Plat.* Gorg. p. 336. A. *Lyſ.* c. Andoc. p. 117. *Eurip.* Hippol. 486. Suppl. 313. Noſtro inprimis ſimile hoc *Arrian.* Epict. l. III. c. XIV. p. 417. καὶ σχεδὸν τὸ φιλοσοφεῖν τοῦτ' ἔστι, ζητεῖν, πῶς ἐνδέχεται ἀπαραποδίστως ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει. Alterum eſt in *Plat.* Rep. X. p. 750. D. & alibi.

δὲ λύσσῃ χρώμενοι. καὶ πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ, τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς τέκνα· καὶ χαίροντες γάμοις, οὐχ οὕτως

εἶδον

62. Πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ] Inter alia argumenta, e ſtilo ducta, hoc etiam vtitur *Bentleius*, Diſſ. XIII. quo ſophiſtae, non Phalaridis, opus eſſe, has Epiſtolas, demonſtret. Antiquis enim παίδων ἐραστὰς, non, vt hic, *liberorum amantes* eſſe, ſed eosdem, quos παιδεραστὰς, *puerorum amatores*. Specioſum vero argumentum; quo ad auctorem Epiſtolarum in contemtionem adducendum, primo adſpectu, nihil accommodatius. Etſi autem pleraque, quae contra diſputauit *Boyleus*, ita ſunt comparata, vt, ſilentio praeteriri, quam refutari verboſe, praeſtet, vnum tamen eſt, quod non iniuria *Bentleio* obiecit ille, Cenſ. p. 65. *Diuerſa ſonare παίδων ἐρασταὶ, ac παιδερασταί; cumque integram ſententiam ſpectes, πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς τέκνα, contextum orationis docere, παίδων ἐρασταὶ non poſſe rem turpem ſignificare.* Si enim veterum vſum ſcriptorum conſulueris, verum hoc eſſe, apparebit. nec erat, cur id negaret, nedum riſu exciperet, *Bentleius*, Reſp. ad C. B. Cenſ. p. 234. Sicut autem ἐρᾶν latiſſime patet in vſu, & in quemcunque fere amorem conuenit, ita, quae inde declinata ſunt, aut cum hoc copulata, nomina & verba, generatim cuiusuis amoris notionem propriam habent ſubiectam; quae in multis non tam certo loquentium vſu, quam verbis adiectis, aut toto orationis contextu, poteſt definiri. Ita *Herodotus*, dum, l. III. p. 207. C. Τυραννὶς, inquit, χρῆμα σφαλερόν· πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταί εἰσι, quoſnam ἐραστὰς intelligi velit, addito αὐτῆς (τυραννίδος) definit. atque ita in aliis. Nec aliam vim ipſos velle Socraticos, opinor, cum ἀρετῆς, aliarumque rerum, nominent ἐραστάς: tametſi concedendum eſt, in aliis loquendi generibus ſaepe ſpectari proprium habitum amatoris; vt, quum magiſtri diſcipulorum, aut contra hi illorum, ἐρασταὶ, ſim. dicuntur. Similis ratio copulatorum δημεραστὴς, γυναικεραστὴς, χρυσεραστὴς, cet. Quin ipſa παιδεραστὴς, παιδεραστεῖν cet. licet iam antiquitus ſpeciatim flagitioſi amoris habuerint ſignificationem, natura ſua tam patent late, quam intelligi poteſt amor παίδων. Nec *Plato*, in Conuiuio, quo *Boyleum* tanquam ſuo ipſum gladio iugulauit *Bentleius*, dum Ariſtophanem inducit, παιδεραστὰς, ſim. nominantem, turpem tantum puerorum amorem reſpicit, ſed potius, generalis ac vagae poteſtatis ratione habita, in ea voce locatur. Cuius generis inprimis eſſe videtur, quod eſt, p. 1187. A. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται, ἀεὶ τὸ ξυγγενὲς ἀσπαζόμενος. Vbi, etſi flagitioſi amoris ſignificationem habet παιδεραστὴς, latius tamen patere ſimul, ex iis, quae ſubiiciuntur, apparet. Nec alia ratio huius, atque, ibidem, p. 1186. E. nominis φίλανδρος, dum, Ὅσαι, inquit, αὖ γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. nam nomine φιλάνδρων non tantum *virorum amantes*, ſed etiam *viroſas* comprehendit; quas ἀνδρεραστρίας, in Theſmoph. 399. vocat *Ariſtophanes*; atque ita non tam vſum loquentium ſpectauit, quam quod natura ſua ſonaret vox φίλανδρος. Tametſi enim recentior aetas *viroſas* etiam φιλάνδρους vocauit, vt ex *Hermogene* diſcas, de Form. Or. II. 5. antiquiores tamen potiſſimum id nomen in laude poſuerunt; vt φιλάνωρ *Aeſchylus*, Perſ. 136. & Agam. 420. quod, de Phyllide vſurpatum a *Coluthο*, 209. non tam *viroſam*, vt ibi reddidi, quam *viri amantem* valet. De παιδεραστὴς autem, *Platoni* adiungo *Lucianum*, qui, niſi natura latius nomen pateret, non temere decli-

na-

Digitized by Google

tamen is quorundam furor, vt vecorde & impotente impetu, imo vero rabie, in id ferantur. Ac multi, qui liberos amant,

 tan-

natum παιδεραστεῖν poſuiſſet de Rhea, vetula, Attin deperiente, tom. I. D. Dial. XII. p. 233. Ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, inquit ad Cupidinem Venus, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν. Et, de Sacrific. p. 532. Ἡ Ῥέα δὲ—πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα, καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; Sed ſingularia haec ſunt, nec diffitendum, παιδεραστὴν, ſi communem vſum ſpectes loquendi, cum declinatis ſpeciatim locum habere in flagitioſo puerorum amore. A quo longiſſime abeſt noſtrum παίδων ἐρασταί. Nam etſi natura plane conuenit cum altero, vſus tamen, qui rei turpis notam velut impoſuit illi, e contrario effecit, vt de parentibus liberorum cupidis, aut amantibus ſpeciatim hoc dictum intelligeretur. Ita ſane, apud *Euripidem*, qui vnus *Bentleio* refutando ſufficiat, ſine vlla rei turpis ſuſpicione, in Suppl. 1088. Iphis, de Euadnes filiae morte deplorans, Ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους, Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην. Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων, Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. Vbi non tantum παίδων ἐραστὴς, de patre, *liberorum cupido*, ſed etiam πόθῳ; ſicut in noſtro παίδων ἐρασταὶ, & πόθους. vt veriſimile ſit, eum, dum ſua ſcriberet, ipſa haec *Euripidis* cogitaſſe. Plura tragici adſcripſi verba, quod nec *Cantero*, Κἀξεπειράθην τέκνων, nec *Barneſio*, κοὐκ ἐπειράθην ſcribendum eſſe, opinanti aſſentior. Dixerat Iphis hoc: *Si bis viuerent homines, poſſe eos errorem, quo in altera vita eſſent lapſi, in altera corrigere.* Quibus ſubiecit ea, quae, ſupra, deſcripſi. Vt adeo, cum hoc dicat, Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κ. τ. λ. ſententia ſit; Si liberos fuiſſem nactus (quaſi *in antecedente quadam vita*), & expertus, quam eſſet malum iis priuari: Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, κ. τ. λ. non incidiſſem in id, in quod nunc, malum (corrigendo errorem antecedentis vitae, & a generandis liberis abſtinendo). Aut igitur ſcribendum,—κἀξεπειράθην, τέκνων Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται κακόν, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν; aut, deleto verſu, qui antecedentibus κἀξεπειράθην τέκνων interpretandis adſcriptus videri poteſt, Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. Quod alteri anteferrem, niſi, multos eſſe, ſcirem, qui in poetis quiduis comminiſci, quam verſum aliquem reiicere, tanquam commentitium, malint. Sicut, in his, παίδων ἐραστὴν vocat, ſic ἔρωτα παίδων parentibus tribuit *Euripides*, in Ion. 67.—χρόνια δὲ σπείρας λέχη, Ἄτεκνός ἐστι (Ξοῦθος) καὶ Κρέουσ'· ὧν οὕνεκα Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε, Ἔρωτι παίδων. Eſt autem, in his, nominibus ἔρως & ἐραστὴς *deſiderii* ſubiecta notio, quem verbi ἐρᾷν vſum, *Euripidi* familiarem, ad tragici Phoen. p. 201. illuſtrat *Valckenarius*.

63. Οὐχ οὕτως εἶδον ἀσμένως γυναῖκας] Pro εἶδον Angl. & Marg. Lugd. A. προσεῖδον. Vtrumque maritorum in vxores amori ſignando aptum verbum. Malo tamen, quod in plerisque libris eſt, εἶδον; quod altero latius patet, cum illud, propria virtute magis ſumtum, ad adſpectum potiſſimum eorum, quos amamus, referatur. *Libanius*, Ep. CCCCXXXIV. ὃς (Δουλκίτιος)—εἰς Αἴγυπτον—ἥκει, νομίζων ἴσως μέν τι καὶ ἄλλο κερδανεῖν· μέγιστον δὲ καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰδὼς τό σε προσιδεῖν.

εἶδον ἀσμένως γυναῖκας· καὶ φιλόπλουτοι φύντες, οὐ παραπλησίως ἔστερξαν χρήματα· καὶ φίλοπλοι, καὶ μαχηταὶ, καὶ φιλιππότροφοι νίκης ἕνεκα τῶν ἐν Ὀλυμπιάσιν ἀγώνων, οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥσθησαν ἑκάστοις τούτων, ὡς ἀθλίαν δόξαν καὶ τιμὴν ἀνόητον καὶ κρότον ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀγρεύοντες. τοῖς δὲ τῶν τοιούτων ἐρασταῖς οἱ μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν. ὑμεῖς δὲ παραμυθεῖσθε μὲν Κλεισθένην συγγενεῖς ὄντες, εἰ ἄρα δυσθύμως ἔχοι, ὡς ἀνθρώπινόν τι πεπονθότα· ἀποτρέπετε δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φιλοτιμεῖσθαι, ὡς ἀνήκεστα ἡμαρτηκότα.

ξϛ΄. ΑΥΤΟΝΟΗι.

Ἔπεμψά σοι τὸ ἀργύριον, οὐδ᾽ ὅσον ὑπαναβαλλόμενος, μετὰ τὸ λαβεῖν τὰ γράμματα, νομίζων οὐ χάριτος εἶναι τὸν καιρὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τάχους. τρία μὲν οὖν τάλαντα, ὡς ἠξίους, ἐπεδώκαμεν, ὅπως καταθεμένη τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ζημίαν, λύσῃς τὰς φυγὰς αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπὶ πλεῖον ἀλητεύῃ· πείρᾳ γὰρ οἴδαμεν τὴν τοῦ φεύγειν ἀτυχίαν, ὅσον ἐστὶ κακόν·

τρία

δεῖν. ὡς οὖν ἡμῖν τε ἐπιτήδειον καὶ σὸν ἐραστὴν ποίει τῶν ἄλλων εὐδαιμονέστερον. *Eurip.* Phoen. 312. Ἰὼ, τέκνον, Χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις Προσεῖδον. In eodem loco, προσβλέψαι *Platoni* eſt, Conu. p. 1201. A. Ἀφ᾽ οὗ τούτου ἠράσθην, οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέψαι, οὔτε διαλεχθῆναι καλῷ οὐδενί. add. *Lucian.* t. I. D. Mort. IX. p. 361. Alterum, latius ſumtum, non tam adſpectum, quam praeſentiam, congreſſum, colloquium, ſim. quo quis fruatur, alterius reſpicit; vt interdum Latinum *videre:* vide quae iam, ſupra, notaui, ad ep. LXIII. vbi cum *Phalaridis* εἴδομεν inprimis conferri velim *Lyſiae* Ap. in Sim. p. 80. ἄλλως τε εἰδὼς, ὅτι ἀσμένως ἄν με εἶδεν ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐτοῦ. ibi quo animo alter alterum velit ἰδεῖν, apparet ex eo, quod, ibidem, ſubiicitur, ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. Noſtro propius accedit *Libanii*, ep. DCCCCXXXIX. Μαθητῇ διδάσκαλον ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντι διὰ χρόνου, χάρισαι ταύτην δικαίαν χάριν. eidem, ep. CCCLXXVII. p. 189. contraria ſunt, τὸ ἀφεστάναι τῆς μητρὸς, & τὸ τὴν μητέρα ἰδεῖν. In eodem loco ὁρᾷν eſt, apud *Lyſ.* pro Caed. Erat. p. 7. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον

οὐκ

tanto deſiderio prolis non tenentur, nec delectati nuptiis, tam libenter videre mulieres, nec qui diuites cupiunt eſſe, ſimiliter amare pecuniam, nec ſtudioſi armorum, nec bellicoſi, nec equorum alendorum cupidi, cauſa victoriae certaminum Olympiae, tantam voluptatem capere e ſingulis horum ſolent, quantam, qui miſeram gloriam, honoremque vecordem, ac plauſus ſuo ipſorum damno venantur. Qui vero talia amant, cum iis neceſſarii doluerint quam vehementiſſime, inimici autem maxime omnium fuerint laetati. Vos vero conſolamini Cliſthenem, cum ſitis cognati, ſi quidem animo ſit afflictus, tanquam humani aliquid paſſum: ac dehortamini, ne iisdem rebus ſe efferat, tanquam inſanabili lapſum errore.

LXIX. A V T O N O A E.

Acceptis literis, miſi tibi argentum, ſine vlla mora, ratus, non beneficii eſſe tempus ſolum, ſed etiam celeritatis. Ac tria quidem talenta, ſicut petebas, conceſſimus, vt, ſoluta pro filio mulcta, exilio eum liberares, nec amplius oberret: experientia enim nouimus, exulum infortunium, quantum ſit malum. Tria vero ſponte miſimus, vt publicata bona re-

οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. quod de vxore dictum mariti praeſentia fruente. Pertinet huc forma loquendi, ἡδέως ἰδεῖν τινα, quam, ad *Chariton.* VI. p. 559. per *amore alicuius captum eſſe*, interpretatur *D'Oruillius.* Ea iam vſus eſt *Theophilus*, comicus, apud *Athen.* l. XIII. p. 563. A. cuius verba ſic leuiter corrigo: Ἐγὼ μὲν οὖν καὐτὸς κιθαριστρίας ἐρῶν (vulg. ἐρῶ), Παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω; πρὸς τῶν θεῶν Κάλλει (vulg. οὐ ν. ἔχω πρὸς τῶν θεῶν; Κ.) καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς, Ἣν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν ἢ τὸ θεωρικὸν Ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε. *Libanii* eſt, ἡδέως αὐτὸν ἰδὼν — δεῖξον, ὅτι τοῖς ἡμᾶς φιλοῦσιν ἔνι τις φίλτρου καρπός. Idem aliis verbis expreſſit *Procopius*, Ep. XLVIII. Καὶ εἴγε μοι τὰ Κροίσου κεκόμικε τάλαντα, οὐκ ἂν οὕτως εὐμενέσιν εἶδον αὐτὸν ὀφθαλμοῖς. Noſtrum ſi quis pari ratione interpretari velit per *amare*, *amore captum eſſe*, non repugno. antecedit in eandem ſententiam πόθους ἔσχον, ſequuntur ἔστερξαν, & ἤσθησαν.

64. Φιλόπλουτοι φύντες] Libri editi plerique cum Augl. & Marg. Lugd. A. φύντες. MSS. reliqui cum ed. Ven. ὄντες. Veriſimilius eſt ὄντες, quam φύντες, interpretis eſſe.

Digitized by Google

τρία δὲ παρ' ἑαυτῶν ἀπεστείλαμεν, ἵνα τὰ ἡμιόπρατα τῆς οὐσίας παραλάβῃς. παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ Κλεισθένει, πολιτείας ἀπέχεσθαι, καὶ μὴ τοιαύτας αἱρεῖσθαι πραγματείας, ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι πάσης γίνονται τῆς πόλεως, αἱ βλάβαι δὲ ἴδιαι τῶν προεστηκότων. καὶ εἰ τὰ οἰκεῖα μὴ οἷά τε σωφρονίζειν αὐτὸν, τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν ἀνεψιάδου πρὸς μητρὸς οὕτως χρῆσθαι. ὅτι κἀγὼ διὰ πολιτείας ἄγνοιαν ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, οὐδὲ

83. Παραλάβῃς] Lugd. A. B. & Pal. παραλάβῃ, quod ad Cliſthenem relatum ferri poteſt. Sed cauſae nihil eſt, cur ab altero παραλάβῃς recedamus. Pro παραινῶ δὲ mox Lugd. B. Pal. & Burm. παραινῶ δή. ferrem, ſi praeterea legeretur παραίνει. nunc δὲ retineo.

84. Ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι, κ. τ. λ.] Lugd. A. & Angl. γίγνονται, & ἰδίᾳ; reliqui γίνονται & ἴδιαι. neutrum mutandum, tametſi, pro ἰδία ſi ſcripſeris ἰδίᾳ, probum erit. & γίγνονται antiquiorem ſiſtit Atticorum ſcribendi rationem; qua de vid. *Valckenar*. ad *Eurip*. Phoen. v. 1396. Quod Lugd. C. habet, ἐξ ὧν pro ἐν αἷς interpretis eſſe videtur. Noſter, dum haec ſcriberet, haud ſcio, an ante oculos habuerit *Demoſthenis* illa, de Rep. Ord. p. 124. B. Ἀφ' ὧν αἱ μὲν ὠφέλειαι τούτων εἰσὶν ἴδιαι, τὰ δὲ μίση, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ὅλην ἔρχεται τὴν πόλιν. Facta autem nominis ἴδιος, hac ratione poſiti, mentione, in memoriam redeo venuſtiſſimi *Alciphronis* loci, l. I. ep. XXVIII. digni ſane, qui, hac occaſione, emendetur. Οὐ παύσῃ (inquit Phoebiana ad ſenem, qui eam voluerat oſculari), τρίκουρον καὶ φάλαντον γερόντιον (vid. *Hemſterh*. ad *Lucian*. t. I. p. 160.), πειρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι ἀεργὸς τῶν ἀϊδίων πορισάμενος; οὐχὶ τοὐπτανείου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὢν ἐξέωσαι; quorum poſtrema recte explicuit Atticarum venerum peritiſſimus interpres *Bergleras*. Per τῶν ἀϊδίων vero dum ad ᾅδην alludi putat, *Iac. Perizonium* ſecutus, ac *ſenem deſcribi iam rebus gerendis ineptum, atque adeo ᾍδος εἴσω mittendum*, perpaucos fore, opinor, qui in eo acquieſcant, nec, malint, vnica litera deleta, mecum ſcribere; οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι, ἀεργὸς τῶν ἰδίων πορισάμενος; Contraria fecit *Alciphron* τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων, & τῶν ἰδίων ac τοὺς κατ' ἀγρὸν πόνους vocat *labores* τῶν μισθωτῶν τῶν ἐς τοὺς ἀγροὺς φοιτώντων, vt loquitur *Athenaeus*, l. XIV. p. 619. A. vel, vt *Salluſtius*, Cat. XXXVII. §. 7. *iuuentutis, quae in agris, manuum mercede, inopiam tolerat.* Iis opponit ſenem ἀεργὸν τῶν ἰδίων πορισάμενον. Sententia haec eſt: *Nonne a laboribus per agros abſolutus es, qui a propriis, dum ſuppetunt tibi, ceſſas otioſus?* Quod falſe obiicitur ſeni, ὅστις, τὴν ἰδίαν οὐ δυνάμενος, ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν. Ἴδιος & ἀΐδιος etiam confuſa vide, in *Polybii*, Hiſt. l. IV. p. 435. vbi nunc eſt, διόπερ ἰδίῳ συνέχονται καὶ δυσχερεῖ πολέμῳ; ſed, legendum eſſe ἀϊδίῳ σ. κ. δ. π. apparet ex antecedentibus, eadem pagina, vbi recte ἀΐδιον ἔχουσι πόλεμον καὶ δυσχερῆ πρὸς αὐτούς.

85. Βλάβαι] De hac forma, qua alibi etiam vſus eſt noſter, vid. eruditorum virorum not. ad *Moerim*, & *Thom. M.*

86. Σωφρονίζειν αὐτόν] Cum Lugd. A. B. C. Angl. & Burm. ſcripſi αὐτὸν, lo-

recuperares. Ceterum hortor Cliſthenem, vt a republica abſtineat, nec talis ſectetur ſtudia, in quibus vtilitates totius ſiunt ciuitatis, damna vero propria eorum, qui praeſunt. Et, ſi domeſtica non poterunt emendare eum, in exemplum me conſobrino a matre ſic demum vtitor: quum etiam ego, reipublicae ignoratione, pulſus patria, ne quidem tyrannus, potui redire. Nec vero quidquam tam iucundum du-

loco ἑαυτὸν; quod in editis eſt, ſententia repugnante.

87. *Τοῖς ἐμοῖς παρ. ἀνεψιάδου πρὸς μητρὸς οὕτως χρήσθω*] Vulgo pro *οὕτως* ſcribitur *ὄντος*, atque ita plerique libri MSS. ſed *οὕτως* eſt in Lugd. A. & eius loco *οὗτος* in Angl. O'*ντος* videtur ſiue librarii eſſe, ſiue alius, qui, caſus ſecundi *ἀνεψιάδου* ratione non perſpecta, ex *οὗτος* fecerit *ὄντος*. Nota conſtructio *τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν ἀνεψιάδου πρὸς μητρὸς*; de qua vid. *H. Stephan.* App. de D. Att. p. 172. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 33. alios. Valet hic *οὕτως* idem, quod *ſic demum*, ſim. vt ſaepe loquuntur ſcriptores, & noſter, ep. LXXXI. *Καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν, οἶδ' ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων, οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον.*

88. *Διὰ πολιτείας ἄγνοιαν*] Libri editi & MSS. praeter Angl. omnes *ἄνοιαν*. ibi autem *ἄννοιαν*. A'*γνοιαν* reponere hoc minus dubitaui, quo crebrior horum nominum in libris veteribus confuſio eſt. Etſi autem interdum dictu difficile eſt, hoc, an illud praeſtet, inueniuntur tamen loca non pauca, vbi, vtrum anteferendum ſit, certo ſatis poſſit definiri. Vt in *Pauſan.* l. X. p. 855. vbi recte, *ἄνοιαν* pro *ἄγνοιαν* ſcribendum eſſe exiſtimat *Sylburgius*. In *Thucydidis* l. VI. p. 436. l. 7. cum *ἀγνοίας* eſſet, *ἀνοίας* non male ſubſtituerunt eruditiſſimi viri, *Waſſe* & *Dukerus*. Atque ita in *Lucian.* t. I. Contempl. p. 511. cum, quae ante *ἄνοια*, dein *ἄγνοια* dicatur: alterutrum male ſcriptum eſſe, non iniuria opinatur *Hemſterhuſius*. In *Iſocratis* Or. ad Phil. t. I. p. 228. minus certum mihi quidem videtur, *ἄνοιαν*, an, quod malebat *Wolfius*, *ἄγνοιαν* ſit anteferendum. Nec diſſimilis ratio multorum aliorum, apud veteres, locorum; vbi, vtrum praeſtet, neſcias, niſi orationis contextus, aut argumentum, in quo quis verſatur, id doceat. Vt, in *Lucian.* t. I. Tim. p. 141. vbi Plutus, *Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ*, inquit, *λαθὼν ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία·* quo in loco, aptum quidem *ἄνοια*; *ἄγνοια* tamen ſcriptum fuiſſe olim, ſuſpicor, quod, in eodem argumento, ibid. ante, p. 140. legitur *ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς·* & in eiusdem Contempl. p. 517. *οὐκ οἶσθ' ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν.* quibus addi poteſt, quod, in *Cebetis* Tab. ingredientibus in vitam praebeat ἡ A'*πάτη*, *πλάνης καὶ ἀγνοίας* poculum. Contrario modo erratum eſſe puto, in Epiſt. quae *Theanus* ad Nicoſtratam inſcribitur, in Op. Myth. *Th. Gal.* p. 743. *Γαμετῆς γὰρ ἀρετή ἐστιν οὐχ ἡ παρατήρησις τ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ἡ συμπεριφορά· συμπεριφορὰ δέ ἐστι τὸ φέρειν ἄγνοιαν.* Sed antecedit, in eodem argumento, H'*κουον τὴν τοῦ ἀνδρός σου παράνοιαν.* vt praeſtet ſcribi *ἄνοιαν.* Fateor quidem, *ἄγνοιαν* non male interdum, vt ibi fit, per *inſaniam* reddi, re vera tamen aliud *ἄνοια* eſt, aliud *ἄγνοια*, quod ab il-

lo,

Digitized by Google

οὐδὲ τύραννος ὢν ἴσχυκα κατελθεῖν. οὐδὲν δὲ τερπνὸν οὕτως ἡγοῦμαι τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀνιαρὸν τὸ φεύγειν τὴν πατρίδα. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐπιστέλλω, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ ἐφ' οἷς δέδωκα ἀλγῶν, ἀλλ' ἐφ' οἷς πεπόνθατε ἀνιώμενος· οὐδ' ὅπως μὴ πάλιν ποτὲ δῶ, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰς μηδὲν κακὸν ἀξιώσητε λαβεῖν, ἐγὼ δὲ, εἰς εὐτυχίας αἰτούμενος ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων καὶ προθυμότερον καὶ πολυτελέστερον χαρίζωμαι.

σ'. ΕΓΓΥΙΝΟΙΣ.

Οὔτε προφάσεως ἐνδεῖν μοι δοκῶ, δι' ἣν οὐκ ἂν δικαίως ὑμᾶς ἀμυναίμην, οὔτε βουλομένῳ ἐπεξιέναι, δυναμέως. βουλήσομαι δὲ ἂν μὴ νῦν γέ ποτε αἰδεσθέντες ἡμᾶς, ἀπολύσητε τοὺς ἄνδρας, οὓς οὐδενὶ δικαίῳ, διότι καὶ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ Πασίω-

lo, eadem fere ratione, differt, atque ἀμαθία, quocum iungi interdum ſolet. Hanc autem ita deſcribit *Plato*, in Tim. p. 1084. B. vt, cum δύο ἀνοίας γένη ſtatuat, eorum alterum faciat μανίαν, alterum ἀμαθίαν. adde ibid. p. 1086. A. Inprimis autem certa emendandi ratio eſt, vbi ſententia nomen poſtulat, quod ſonet *ignorationem* tantum huius illiusue rei; a quo loco alienum omnino ἄνοια. Sic autem ἄγνοια modo cum caſu ſecundo nominum inuenitur, modo per ſe poſitum; vt in hoc *Luciani*, t. II. Aſin. p. 614. Καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. Quo minus dubitandum, quin ibid. p. 614. vbi legitur ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, κ. τ. λ. ſcribendum ſit ἄγνοιαν, dum *ignorationem* cogitauit *Lucianus* ciborum furto a ſe ablatorum. Alterius generis exempla idem praebet t. III. Cal. N. T. Cr. p. 138. & de Dom. p. 206. Auctor Epiſt. *Hippocratis*, ep. XVI. p. 1279. l. 15. & ep. XVII. p. 1280. l. 32. vbi *Democritus*, Ἄγνοια γὰρ τοῦ σοῦ ὀνόματος ἦν πρόφασις τῆς τοῦ ξένου προσηγορίας. Noſter, ep. LXXIII. ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. quo cum conuenit hic loci διὰ πολιτείας ἄγνοιαν.

89. Κατελθεῖν] Lugd. A. & Angl. ἀπελθεῖν. ſed vtriusque marg. κατελθεῖν. quod proprium hoc in loco, & obuium in ſcriptis *Herodoti*, *Platonis*, *Demoſthenis*, aliorum. Eiusdem generis ſunt κατιέναι, κάθοδος, κατάγειν, alia. De noſtro, notus inprimis *Aeſchyli*, Choeph. v. 2. Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. quod, deriſum ab *Ariſtophane*, Ran. 1187. cet. cum comici verbis in Plut. 288. & Pac. 290. Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρ-

duco, in imperio, quam triſte, patriam fugere. Haec vobis ſcribo, ita me dii, non ob ea, quae dedi, dolens, ſed ob illa, quae paſſi eſtis, contriſtatus; neque, vt nunquam rurſus dem, ſed vt vos, mali nullius cauſa, velitis accipere, ego vero, proſperae cauſa fortunae, rogatus a coniunctiſſimis, & promtius, & liberalius gratificer.

LXX. E N G V I N I S.

Neque cauſa mihi videor indigere, ob quam iuſte vos vlciſcar, neque, quum velim adoriri, potentia. Volam autem, niſi nunc tandem, nos reueriti, dimiſeritis viros, quos nullo iure, quia, perditiſſimo homini licet, Pa-

τέρπομαι, *κ. τ. λ.* dum compoſuit *Spanbemius*, ad ll. cc. non cogitauit, aliud Oreſtem, in tragoedia, decere, aliud perſonas, quas *Ariſtophanes* inducit, comicas. Eadem virtute *ἀπελθεῖν* poſitum in vetere ſcriptore nondum inueni. A'*πέλθῃ* pro *ἐπανέλθῃ* *Thucydideum* eſſe, docet *Suidas*. atque ita *ἀπελθόντες* accipi poſſe, in eiusdem hiſtorici l. I. p. 20. l. 3. O' *δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς· οἱ δὲ ἀπελθόντες μετὰ τῶν βαρβάρων ἐληΐζοντο τοὺς ἐν τῇ πόλει κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν*, verba diligentius inſpicienti apparebit. Noſtro in loco *ἀπελθεῖν*, ſi plures id libri haberent, verum poſſet videri. nunc vulgatum retineo.

95. *Χαρίζωμαι*] Si receſſeris a Lugd. C. & Burm. libri omnes, tam editi, quam MSS. *χαρίζομαι*. ſed alterum poſtulat orationis contextus. Reſpondet enim *ἐγὼ δὲ*, *κ. τ. λ.* antecedente *ὑμεῖς μὲν*, *κ. τ. λ.* & vtrumque pendet ab *ἵνα*. quare ſcripſi *χαρίζωμαι*, conſentiente etiam *Hemſterhuſio*; qui ſic in marg. exemplaris ſui correxerat.

96. ΕΓΓΥΙΝΟΙΣ] Cl. *Hemſterhuſius* ad marginem exemplaris ſui adſcripſerat: „Meminit *Stephanus*, in E'*γγύϊον*. „ *Diodoro Sicul.* IV. p. 194. D. & „ XVI. p. 548. E'*γγυον* & E'*γγυηνοί*. „ vid. *Cluuer*. Sicil. Ant. l. II. c. XI. „ p. 365. quem praeteriit hic *Phalaridis* „ locus. “

100. *Οὐδενὶ δικαίῳ*] Vid. *Wolf*. ad *Liban*. Ep. LIV. n. 7. vbi huius loci meminit. Mox *καὶ* retineo, tametſi in Lugd. A. B. Angl. & Pal. eſt *διότι δὲ τῷ κ. ἀ. Καὶ*, iunctum participio *ἀπολουμένῳ*, valet *quamuis*; quem vſum, a Cl. *Valckenario*, ad *Eurip*. Phoen. p. 98, 99. illuſtratum, alibi iam, in his Epiſt. notaui.

σίων, παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς ἔδοξε, τρίτον ἤδη μῆνα τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέχετε.

οα΄. ΑΝΤΙΜΑΧΩΙ.

Εἰ μὲν ἔχων οὐκ ἀποδίδως τὸ δάνειον, ἑκὼν εἶ πονηρός· εἰ δ᾽ οὐκ ἔχων, ἀδικεῖς μέν, τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις συγγνώμης ἀξιοῦται· ἡ δὲ συγγνώμη, γίνωσκε, ὅτι μέλλησίς ἐστιν ἀπολύσεως, οὐ παντελὴς χρημάτων ἀπόγνωσις.

1. *Παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς*] Reuocaui, quod eſt in edd. Ald. Baſ. Aurel. nec non MS. Burm. *ἡμᾶς*, pro *ὑμᾶς*, quod in reliquis libris. Interpretes, dum reddunt *verſanti apud vos*, *παρατρίβεσθαι* acceperunt, quaſi eſſet *προσδιατρίβειν*. Sonat autem *παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς*, *nobis infenſo*, ſim. vt, in verbis *Polybii*, Hiſt. l. IV. p. 437. *Ἤδεσαν τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἔκ τινων πρὸς τοὺς Βυζαντίους.* Similis ratio nominis *παρατριβή*. *Suidas*, *Παρατριβή*, inquit, *λογομαχία*, *ἔρις*. *Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν.*

5. *Τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογ.*] Saepe in hanc ſententiam locuti veteres. *Demoſthenis* verba, vnde quaedam huc tranſtuliſſe noſter videtur, ex orat. in *Stephan.* I. p. 978. C. adſcribam: *Καὶ μήν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μᾶλλον ἄξιον ὀργίλως ἔχειν τοῖς μετ᾽ εὐπορίας πονηροῖς, ἢ τοῖς μετ᾽ ἐνδείας· τοῖς μὲν γὰρ ἡ τῆς χρείας ἀνάγκη φέρει συγγνώμην παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις· οἱ δὲ ἐκ περιουσίας, ὥσπερ οὗτοι, πονηροί, οὐδεμίαν πρόφασιν δικαίαν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν. κ. τ. λ.* add. *Plat.* Hipp. Min. p. 257. E. Eodem reſpicit noſter ep. CVII. & alibi.

7. *Ὅτι μέλλησίς ἐστιν ἀπολύσεως*] Pro *ἀπολύσεως* vulgo *ἀπολήψεως*; in quo, primo adſpectu, nihil adeo, quod quem offendere poſſit. nec vlla varietas ſcripturae in libris MSS. Eſt tamen inter illas *Libanii* epiſtola CIƆIƆLXXIV. *Ἀγαθονόμῳ* inſcripta; quae cum eadem ſit, atque haec noſtra, ac pro *ἀπολήψεως* habeat *ἀπολύσεως*, primum quaeri poterit, ſitne *Libanio*, an noſtro ſophiſtae, an alii, adſcribenda illa; dein, vtrum duorum *ἀπολήψεως*, an *ἀπολύσεως*, anteferendum. Ac de auctore quidem; nemo, in tam breui epiſtola, temere exſpectauerit, eas inueniri notas, ex quibus certo cognoſcas ſcriptorem; praeſertim, cum non diſſimilis argumenti alias habeat noſter, nec ipſe ſcribendi color videatur ab eo reliquarum differre, niſi hoc vno fortaſſe, *ἡ δὲ συγγνώμη, γίνωσκε, ὅτι μέλλησις, κ. τ. λ.* quod, vt de nomine *ἀπολύσεως* taceam, ex more, noſtro familiari, efferas, *Εὖ μέν τοι ἴσθι, ὅτι ἡ συγγνώμη μέλλ.* cuius generis quaedam notaui, ad ep. LVI. p. 186. Iudicabit itaque lector, an, ſicut aliae nonnullae epiſtolae fortaſſe, haec etiam aliunde acceſſerit noſtris. De altero; quamquam *ἀπολήψεως*, per ſe ſpectatum, probum poteſt videri, in hac tamen ſententia alienum eſt a *συγγνώμη* & *ἀπόγνωσις*; quibus conuenientius nomen, niſi fallor, *ἀπόλυσις*. Minime tamen id cum *Wolfio* interpretari velim per *debiti ſolutionem*; quod noſtro non *ἀπόλυσις*, ſed *ἀπόδοσις*, ſonat; vt ep. CXXII. *Ὑμεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδα-*

Digitized by Google

ſioni, nobis infenſo, viſum fuit, tertium iam nunc menſem in carcere detinetis.

LXXI. ANTIMACHO.

Si, cum habes, non reddis mutuum, volens malitioſus es: ſin, quod non habes, iniuriam quidem facis, ſed, quod voluntarium non eſt, apud eos, qui humaniter rationes ineunt, venia dignum putatur. Veniam vero ſcias, cunctationem eſſe abſolutionis, non pecuniae in vniuerſum remiſſionem.

 LXXII.

ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε, ibid. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τινὰ τῆς ἀποδόσεως. & ſaepe alibi. add. *Demoſthen.* in Olymp. p. 1070. C. Α῝ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὗτος λέγει, ὑπόνοιαι πλασταί εἰσι, καὶ προφάσεις, καὶ ἄδικοι πονηρίαι ἐπὶ τῷ ἀποστερῆσαι, ἃ προσήκει αὐτὸν ἀποδοῦναι ἐμοί. leg. ἀδίκου πονηρίαι, ſc. Olympiodori; quem ἄδικον ἄνθρωπον, ſupra, B. vocat, &, dein, p. 1071. C. ἄδικον καὶ πλεονέκτην ἄνθρωπον. Eodem in loco διάλυσιν & διαλύειν poni, docuerunt *Budaeus*, C. L. Gr. p. 64. &, in not. in *Polyb.* p. 403. *Iac. Gronouius.* Accedit noſter, ep. LXV. Δεῖ γὰρ λαβόντα μεμνῆσθαι τῶν δεδωκότων——καὶ εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι, εἴτε καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. Λύσιν χρειῶν, in Op. & D. 404. habet *Heſiodus:* Φράζεσθαι. χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Quod Graecis διαλύειν, id per *abſoluere* expreſſit *Terentius*, Adelph. II. IV. 13. Iſta poteſtate, qui nomine ἀπόλυσις aut verbo ἀπολύειν fuerit vſus, fruſtra quaeſiui. Frequens tamen horum vſus, vbi verbo *abſoluere*, ſim. locus eſt; nec raro ſic loquitur noſter, vt ep. XII. LXX. CIX. & alibi; quod, etſi ἰδιωτικὸν eſſe dicit *Pollux*, l. VIII. 9. Atticis tamen placuiſſe, docuit *Marklandus*, vir doctiſſimus, Coni. in *Lyſ.* p. 585. Sed id quidem, ſi a *Lyſia* receſſeris, rarius; cum e contrario familiare ſit reliquis ſcriptoribus Graecis, praeſertim iis, qui τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ſunt vſi. In quorum numero *Apollodorus* etiam, l. II. c. IV. p. 95. vbi nunc legitur, Παραινέγκα (ὁ Η῾ρακλῆς) νόμον Ρ῾αδαμάνθυος, λέγοντος, Ο῞ς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι· καὶ οὕτως ἀπηλάθη· non ἀπηλάθη, ſcripſit, ſed ἀπελύθη. Idem, lexicographorum & ſcholiaſtarum proprium, dum ἀφεῖναι, ſim. interpretantur, viros eruditos, docet, in *Heſychio*, v. Α῎φεσις, pro ἀπόλαυσις recte repoſuiſſe ἀπόλυσις. Reddo autem noſtrum per *abſolutionem* ſeu *dimiſſionem debitoris, reddito debito.* Notum *Homericum* ἀπολῦσαι, Il. K. 449. Εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν. ad quod *Euſtath.* p. 817. Δηλοῖ δὲ τὸ, λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν, καὶ οὕτω διαφέρει τὸ λῦσαι, τοῦ ἁπλῶς ἀφεῖναι δωρεὰν, ἤτοι μεθεῖναι καθ' Ο῞μηρον. Quae propterea deſcripſi, quod, non alia ratione, ibi differunt ἀπολύσομεν & μεθῶμεν, atque in noſtro ἀπόλυσις & ἀπόγνωσις; quorum hoc male per *deſperationem* reddiderunt interpretes. Eundem verbi ἀπολύειν vſum, apud alios, notarunt alii. neque is ignotus noſtro ſophiſtae. de creditore debitorem, ſoluto debito, dimittente, poſitum, fateor, ſingulare eſſe.

Digitized by Google

οβ΄. ΙΠΠΟΛΥΤΙΩΝΙ.

Ἐπιτρέπω σοι πρός με παραγενέσθαι, καθὼς ἀξιοῖς. ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δίδωμι τοῦ μηδέν σε πείσεσθαι κακὸν, ἀλλὰ πίστιν. εἰ δέ μου τῇ τῶν λόγων ἀπιστεῖς ὑποσχέσει, νῦν με ταῖς ἀληθείαις ἀδικεῖς, οὐχ ὅτε κατηγορήθης. εἰδὼς γάρ με μηδενὶ πώποτε παραβεβηκότα πίστιν, ὡς κατεγνωκὼς, ὅρκῳ μετέρχῃ. καί τοι τί διαφέρει πρὸς εὐσέβειαν, ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι; ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ.

ογ΄. ΠΟΛΥΤΙΜΩΝΙ.

Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος, ἀπιστεῖς ἐμοὶ, σύνεσιν ἐμοῦ καταδικάζεις, οὐ πονηρίαν· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐμῶν,

9. ΙΠΠΟΛΥΤΙΩΝΙ] In nominis ſcriptura variant libri MSS. Ἱππολύτῳ enim Lugd. B. & Marg. Ald. Ἱππολυτίονι Lugd. C. reliqui Ἱππολυτίωνι habent; quod ideo ſeruaui. Dubitandum autem non videtur, quin, re vera, idem nomen fuerit, atque illud, quo inſcribitur epiſtola ab hac proxima; vbi nunc quidem Πολυτίμωνι, ſed in Lugd. B. & Marg. Ald. Πολυτίμῳ. Siue enim *Polytimum*, ſiue *Hippolytum*, ſiue quocunque nomine, vocauerit eum, ad quem ſcriptas has epiſtolas fingeret, ſophiſta, eidem ſaltem ſcriptas voluiſſe videri, propter argumenti ſimilitudinem, aequum eſt, exiſtimari. Accedit, quod, qui, hic, Ἱππολυτίων eſt, ep. LXXVI. vbi in editis etiam Ἱππολυτίων, in MSS. Lugd. C. Med. A. & B. nominatur Πολυτίων; quod parum abeſt a Πολυτίμων. Imo, quaecunque in tribus his epiſtolis leguntur, in vnum eundemque hominem non tantum conueniunt apte; ſed, dum hanc cum proxima epiſtola compono, tantam mihi videor deprehendere conuenientiam, tam interruptam rerum ſeriem progreſſionemque, vt, non tam eidem inſcriptas, quam vnam fuiſſe epiſtolam, animum inducam credere, hac ratione iunctam olim —— Ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ. εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος, κ. τ. λ. Quod ſi verum, aliunde profectam inſcriptionem Πολυτίμωνι, & ex antecedente epiſtola repetitam eſſe, apparebit. Quod etiam de clauſula huius ἔῤῥωσο, quae vulgo in libris additur, dictum accipi velim. qua de re alibi. Addo, proximae epiſtolae principium abruptum nimis videri, nec veriſimile eſſe, ita ordiri eam voluiſſe ſophiſtam, vt, quo animo illud ſcriberet, non, niſi lecta extrema parte, intelligi poſſet. Quod ſecus ſeſe habebit, ſi antecedenti iungetur ea. Edidi nihilominus vtramque, ſuis nominibus inſcriptam, quod, in eo genere, ſine libris MSS. aliquid mutare velle, temerarium poſſet videri.

10. Ὅρ-

LXXII. HIPPOLYTIONI.

Poteſtatem tibi permitto, ſicut petis, ad me veniendi. Sed iusiurandum nullum, ſed fidem do, te nihil paſſurum mali. Si vero promiſſis meis fidem non habes, nunc, re vera, mihi iniuriam facis, non, quando accuſabaris. Qui enim ſcis, me nunquam fidem fefelliſſe, quaſi condemnaueris, iusiurandum requiris. Quid vero intereſt ad religionem, iusiurandum, an fidem, violari? vtrumque enim animus confirmat.

LXXIII. POLYTIMONI.

Si, a tuis moribus coniectura facta, fidem non habes mihi, prudentiae me condemnas, non malitiae; ſin a meis,

10. *Ὅρκον δὲ οὐδένα δίδωμι, κ. τ. λ.*] In hanc ſententiam multa a veteribus, praeſertim ſeuerioris diſciplinae philoſophis, dicta collegit, ad M. *Anton.* l. III. p. 100, 101. *Gatakerus.*

13. *Ταῖς ἀληθείαις*] Idem, ep. IV. & CXLVII. vid. *Raphelii* Annot. ad Rom. II. 2. *Reitz.* ad *Luc.* t. I. p. 641. & *D' Oruill.* ad *Charit.* l. III. p. 325.

14. *Μηδενὶ πώποτε παραβ. π.*] Ineptum eſt, quod Med. A. habet, *μὴ λίαν*, adſcriptum quoque in Marg. Lugd. A. & Angl. repugnat enim ipſum epiſtolae argumentum; tum etiam, quod epiſtola proxima dicit, *τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ, παραβῆναι πίστιν, ὥστε, κ. τ. λ.* Fortaſſe tamen in eo latet *μηδεμίαν πώποτε π. πίστιν*, dictum ut ante, *ὅρκον οὐδένα σοι δίδωμι*. *Thucydideum* eſt *πίστεις διδοὺς τὰς μεγίστας*, l. IV. p. 288. l. 98. nec aliis in numero multitudinis ignota vox. Si cui tamen *μηδεμίαν πίστιν* dici diſplicuerit, is poterit non magna mutatione reponere *μηδεπώποτε* pro *μηδενὶ πώποτε*. Vtut eſt, ſuſpectum mihi quidem, hoc in loco, *μηδενί*.

15. *Καί τοι τί διαφέρει*] Sic ſcripſi pro *καὶ τί δ.* ſecutus ed. Ven. & MSS. omnes.

15. *Ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι*] *Euripid.* Hipp. 1063. *Μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.* *Menand.* Incert. Fr. n. 58. *Συγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.* adde not. a Cl. *Valckenario*, ad *Herodot.* l. VII. p. 564. l. 69.

17. ΠΟΛΥΤΙΜΩΝΙ] De hac epiſtola quod ſentio, dixi ſupra, ad antecedentis inſcriptionem.

18. *Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων, κ. τ. λ.*] Tui enim eiusmodi ſunt mores, vt nullam a me ſperare debeas clementiam. BOYL. Aliena ſunt, quae notat *Boyleus.*

19. *Σύνεσιν ἐμοῦ καταδικάζεις*] Prudentis enim eſt, tali inſidiatori non parcere. BOYL.

Digitized by Google

ἐμῶν, ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας· τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ παραβῆναι πίστιν, ὥστε ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσιν εὐσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλην. ἧκε οὖν ἐμοὶ πεισθεὶς ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης, πεισόμενος μὲν ἄτοπον οὐδὲν, μαρτυρήσων δὲ πρὸς ἅπαντας, ὅτι Φάλαρις οὐ ψεύδεται πίστιν.

οδ´. ΤΙΜΟΣΘΕΝΕΙ.

Τὸ Φρούριον, ὃ σὺ πόρθων ἐγκατέλιπες, ὑπὸ τῶν περὶ Τεῦκρον ἐξ ἐπιδρομῆς καθῃρέθη. τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν τάχους συντομώτερον ἴσθι ληφθὲν τὸ χωρίον.

οε´. ΤΙΜΟΣΘΕΝΕΙ.

Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις εἰς τὸ Φρούριον ἐπιμείναντες, ἐκκοψάτωσαν· οἱ δ᾽ ἄλλοι τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης δια-

20. Α᾽γνοίᾳ μου] Verbo notanda ſcriptura Lugd. A. & Angl. ἀγνοεῖς, &, eius loco, Med. B. ἀγνοῖς. Vt videri poſſit, in quibusdam libris fuiſſe lectum olim ἀγνοεῖς με, eadem plane ratione, qua, in antecedente parte, ἀπιστεῖς ἐμοί. ſed friget, εἰ ἀγνοεῖς με, πολὺ διημάρτηκας. Paullo melius quidem Med. B. addit διημαρτηκώς. haud dubie tamen praeſtat, quod editur vulgo, ἀγνοίᾳ μου. de quo vid. ſupra, not. ad ep. LXIX. l. 17.

23. Α᾽νευ δόλου καὶ ἀπάτης] Veni igitur ad me, mihique poſita omni fraude confidas. i. e. poſita omni de me fraudis ſuſpicione. BOYL. Dictum tanquam ex formula. Apud *Herodotum*, l. IX. p. 693. l. 86. Athenienſium legati, Συμμάχους, inquiunt, ἐθέλει ἡμέας (βασιλεὺς ὁ Μήδων) ἐπ᾽ ἴσῃ τε καὶ ὁμοίῃ ποιήσασθαι, ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης.

24. Πεισόμενος μὲν ἄτοπον οὐδέν] Vulgo, πεισόμενος ἄδικον μὲν οὐδέν. Alterum recepi ex Lugd. C. Med. C. Burm. & ed. Ven. Epiſt. XC. Α᾽τόπου ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενός. Antecedente epiſt. non diſſimili poteſtate, μηδὲν πείσεσθαι κακόν. Exempla magno numero aliundè collecta vid. ap. *Wetſten.* ad Euang. *Luc.* XXIII. 41. II. Theſſ. III. 2. & Act. Apóſt. XXVIII. 6. Vnum addo, nomen iſtud, hac quidem poteſtate, videri antiquioribus Graecis incognitum fuiſſe.

26. ΤΙΜΟΣΘΕΝΕΙ] Vulgo inſcribitur Θρασήνορι. Sed MSS. Lugd. A. B. Angl. Pal. Marg. Ald. Τιμοσθένει, eiusque loco Lugd. C. Διμοσθένει. & Med. B. Δημοσθένει. Quod plurium librorum conſenſu, recepi, Τιμοσθένει confirmat ep. LXXV. quae, Timoſtheni inſcripta, de eodem negotio agit.

28. Τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστ. τάχους συντομώτερον] Citius quam haec ad te feſtina-

ignoratione mei, multum errasti. Tantum enim abeſt, vt fidem fallam, vt, a me, dum aliis etiam plus aequo auſcultarem, tanquam qui pluris facerent fidei religionem, ſaepe errauerim. Veni igitur ad me ſine fraudis ac doli ſuſpicione; nihil mali paſſurus; apud omnes vero teſtaturus, Phalarin non fallere fidem.

LXXIV. TIMOSTHENI.

Caſtellum, quod tu, quum expugnares, reliquiſti, a Teucro, impreſſione facta, euerſum eſt. paucioribus autem, quam celeratur epiſtola, habe, captum eſſe locum.

LXXV. TIMOSTHENI.

Militum dimidia pars maneto, vt caſtellum excidant. reliqui maris incurſum, aggere facto, prohibento; vt, aqua

nare poſſit epiſtola. Fortaſſe ita intelligendum, citius quam haec ſcripta ſit epiſtola: ſit licet breuiſſima. BOYL. Accipiunt vulgo de caſtello, citius capto, quam aut ſcribi aut mitti poſſit epiſtola. Sed reliquis rectius *Naogeorgus* reddit *Supra vero epiſtolae celeritatem, adhuc breuius ſcito, locum illum eſſe captum:* Συντομώτερον non tempus ſignat, quo captus ſit locus, ſed breuius dictum ληφθὲν τὸ χωρίον, paucioribus etiam comprehenſum verbis, quam celerari vel breuiſſima poſſit epiſtola. Notum genus loquendi συντόμως εἰπεῖν, ſim. Noſter, ſupra, ep. XLIV. γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην, καὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν.

31. Οἱ μὲν ἡμίσεις εἰς τὸ Φρούριον ἐπιμείναντες ἐκκοψάτωσαν] Reddiderim *manento, vt excidant*, vel, *ad excidendum, caſtellum.* Nota ſunt, quae vulgo praecipiunt viri eruditi de praepoſitionis εἰς, loco ἐν poſitae, vſu. vid. *Reitz.* ad *Luc.* t. II. Aſin. p. 568. & *Weſſel.* ad *Diodor. Sic.* l. III. p. 212. l. 73. & l. V. p. 399. l. 32. alios. Quo colore etiam defendi poteſt, quod vulgo ediderunt, ſupra, ep. XIII. καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμείναμεν. nec dum tamen meae me poenitet coniecturae, εἰς ἑταιρείαν μεμήναμεν· cuius loco, neſcio, qua imprudentia ibi ſcripſerim ἐμήναμεν. De noſtro, ſi plures haberent libri, quod in Lugd. B. eſt, οἱ μὲν ἡμίσεις τὸ Φρούριον — ἐκκοψάτωσαν verum poſſet videri; ſubiicitur, eadem orationis forma, οἱ δ᾽ ἄλλοι τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν. Conſuetum genus loquendi ἐκκόπτειν πόλιν, ſim. Κόπτειν καὶ καίειν τὴν χώραν dixit *Xenoph.* Hell. III. p. 288. l. 4. p. 311. l. 31. & alibi. quo fit, vt etiam, ibid. p. 309. l. 12. pro κόπτων καὶ κλῶν malim ſcribere κόπτων καὶ καίων.

Digitized by Google

διαχωσάτωσαν· ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης, ἔνεργον ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον. ἀνακείσθω δ' ἡ περὶ ἑκατέρων τούτων χάρις, τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασι.

ος'. ΤΕΥΚΡΩι.

Ἀριστομένει τῷ σῷ τὸ χωρίον παρεδόθη, καὶ Ἱππολυτίων ἀφείθη τῶν ἐγκλημάτων, σὲ δ' ὡς ἐπαγγέλλῃ, προσδοκῶμεν· ἐγὼ δὲ ἔῤῥωμαι, εἰ τοῦτ' ἔστιν ἐῤῥῶσθαι, τὸ πολλοῖς ἐπιχειρήσαντα, καὶ τῶν πλείστων περιγενόμενον, διὰ τὰ χείρω μεταμέλεσθαι καὶ περὶ τῶν βελτιόνων.

οζ'. ΑΒΑΡΙΔΙ.

Πυνθάνομαί σε χάριν ὁμιλίας ἀνδρῶν ἐπιφανῶν ἐξ Ὑπερβορέων εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους· Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ, καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ, καί τισιν ἄλλοις τῶν ἐλλογίμων Ἑλλήνων, συμμεμιχέναι, καὶ πολλὰ παρ' αὐτῶν προσμεμαθηκέναι, ζητεῖν δὲ καὶ πλείοσιν ἱστορίας χάριν, ὧν οὐκ οἶσθα,

ἐν-

33. Τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης] *Sam. Dresemius*, not. ad *Ioſ. Iſcan.* de B. Tr. l. IV. 117. hunc locum citans, legit διαψυχθείσης. ſed alterum libri omnes. Cum noſtro conferri *Strabonem* velim, l. XVII. p. 1137. C. vbi de agris, Nilo adiacentibus, ἐν ἑξάκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται, καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. & *Heliodor.* l. IX. p. 420. Καὶ τῆς λιμναζούσης πρὸς τῆς ἐκροῆς κενουμένης θᾶττον ἀναψύξαι (forte ἀναψυγῆναι) τὰ περὶ τὴν Συήνην, καὶ εἰς τὸ βάσιμον ἐξικμασθῆναι. Πλημμυρίδα διαψυγεῖσαν dum dicit noſter, per πλημμυρίδα voluit γῆν vel πεδίον πλημμυρίδι ἐπικεκλυσμένον· cui par exemplum apud antiquos inuentum iri, non putem. De verbi διαψύχειν vſu, legi poterunt *Kuhn.* ad *Poll.* l. I. §. 121. *Duker.* ad *Thucydid.* l. VII. p. 453. l. 53. &, qui omnium diligentiſſime cum hoc, tum eiusdem poteſtatis ἀναψύχειν, expoſuit, *Hemſterb.* ad *Lucian.* t. I. Cont. p. 521. Addo venuſtiſſimum *Bionis* locum, Id. I. 85. vbi, ex Amoribus, —ὁ δὲ μηρία λούει, Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν. i. e. *alis motis, vento facto refrigerat & ſiccat.*

35. Ἀποτελέσασι] Antiquiores codices, Lugd. A. Angl. & Pal. πληρώσασι. ſed margg. Lugd. A. & Angl. τελειώσασι. Cum editis, & quibusdam MSS. retinui ἀποτελέσασι. Sic ep. LXVII. τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἔργων.

37. Ἱππο-

aqua abſumta, ſiccatus campus pro inculto ſit cultus. Refertor vero, quae vtrisque eorum debetur, gratia iis, qui primi opus ſuum confecerint.

LXXVI. TEVCRO.

Ariſtomeni tuo locus traditus eſt, & Hippolytio abſolutus eſt iudicio. Te, ſicut promittis, exſpectamus. Ego valeo, ſi hoc eſt valere, multa aggreſſum, ac plurima conſecutum, propter deteriora, poenitentia duci etiam meliorum.

LXXVII. ABARIDI.

Audio, te conſuetudinis cauſa cum claris hominibus, ex Hyperboreis in noſtras terras aduenisſe; ideoque Pythagorae, philoſopho, & Steſichoro, poetae, aliisque celebribus Graecis te adiunxiſſe, ac multa ab iis addidiciſſe, quaerere etiam plurium, cognitionis cauſa eorum, quae ignoras,

37. Ἱππολυτίων] Vid. not. ad ep. LXXII.

41. Μεταμέλεσθαι] Formam verbi, vt puto, non Graecam, quae in editis errat, μεταμελεῖσθαι ex hac, & CXIV. epiſt. in Theſ. ſuum tranſtulit *H. Stephanus.* Sed ibi quidem inuenio per editiones receptum μεταμελόμενος; μεταμελούμενος vero in Lugd. A. & Angl. tantum. hic ſolus Lugd. B. cum Marg. Ald. μεταμέλεσθαι; reliqui omnes μεταμελεῖσθαι. Diſſentientibus MSS. in vtroque loco μεταμέλεσθαι, vt verum, recepi, ad exemplum aliarum epiſtolarum. Sic, eadem, qua hic, conſtructione, ep. II. μεταμελομένου περὶ μοναρχίας. &, ep. LXII. Μὴ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος.

44. Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ] De Abaridis cum Pythagora, & vtriusque cum Phalaride, conſuetudine quod tradidit *Iamblichus*, de V. P. c. XIX. & XXXII. haud ſcio, an, vt alia multa, in eo libro, commentum habendum ſit poſteriorum Graecorum, a quibus *Iamblichus*, & noſter Epiſtolarum auctor, id acceperint; niſi, ab ipſo *Iamblicho*, ſtatuere velis, hunc ſua ſumſiſſe; quod non definio. De nomine φιλόσοφος, a Pythagora primum confiсto, quantum ſatis, diſputatum a *Bentleio*, in Diſſ. & Reſp. ad C. Boyl. X.

47. Ἱστορίας χάριν] Loquendi genus, vt equidem opinor, citeriorum temporum, quam antiquae Graeciae, ſcriptoribus familiarius. De eius vi & vſu, abunde noto, nihil attinet dicere. exempla quaedam collegit *Wetſten.* ad Gal. I. 18.

Digitized by Google

ἐντυχεῖν. εἰ μὲν οὖν προκατέσχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, καὶ πέπεισαι τοιοῦτον εἶναί με, ὁποῖον οἱ διαβάλλοντες εἰσάγουσι, μεταπείθειν οὐ ῥᾴδιον. εἰ δὲ τὸ ἀληθὲς ἐξετάζεσθαι δικαιοῖς, παρὰ πᾶσι μὲν ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ παρὰ σοφοῖς ἀνδράσιν, ἐλθὲ πρός με συγγενησόμενος, ὥςπερ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου. γνώσῃ γὰρ ἐκ πείρας, τά τε ἄλλα ἅπαντα παρ' ἐμοὶ κάλλιον καὶ σεμνότερον, εἰ δὲ δεῖ εἰπεῖν μηδὲν ὀκνήσαντα, καὶ φιλανθρωπότερον, ἢ πρὸς τὴν κατέχουσαν φήμην ἐσχηματισμένα, καὶ τὸν ταῦτα διέποντα καὶ κοσμοῦντα Φάλαριν, οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον.

ϙη'. [ΑΒΑΡΙΣ ΦΑΛΑΡΙΔΙ, ΤΩι ΤΥΡΑΝΝΩι.

Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως καὶ ὠμότητος· καί σε ἔτεκεν οὐ γυνὴ καὶ ἀνήρ, ἀλλὰ λέαινα, καὶ σῦς ἄγριος. ποιεῖς γὰρ

48. Προκατέσχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς] Si Venetam exceperis, editt. omnes προκατήχησαι. Verbum citerioris Graeciae ſcriptoribus familiare, non eſt, quod mireris, cum multis aliis eiusdem generis, in ſophiſtae noſtri opere inueniri; tametſi id antiquioribus plane fuit ignotum. Ipſum προκατηχεῖν eſt in *Heliodor*. l. IX. p. 424. Φυσικῶν τινῶν οἶμαι ἀνδρῶν καὶ θεολόγων, πρὸς μὲν τοὺς βεβήλους τὰς ἐγκατεσπαρμένας τούτοις ἐπινοίας μὴ παραγυμνούντων, ἀλλ' ἐν εἴδει μύθου προκατηχούντων. Sed alia huius, atque noſtri loci, ratio. nec recte, puto, dici κατηχεῖσθαι ταῖς διαβολαῖς. Quod enim notauit *H. Stephanus*, Th. L. Gr. t. I. 1485. C. valere haec, *ſi iam ante perſonuerunt aures tuae calumniis, quae in me ingeruntur*, ferrem, ſi alio exemplo poſſet confirmari. nunc vitium opinor ineſſe. Habes autem, quod ſubſtituas, cum in ed. Ven. tum MSS. Angl. Lugd. B. Pal. & Burm. προκατέσχησαι. quare id, vt verum, recepi; tametſi ipſa loquendi ratio citerioris etiam ſophiſtae, quam Phalaridis, ſtilo accommodatior eſt. Ac veteribus quidem quid ſit κατέχεσθαι abunde docuit *Budaeus*, C. L. G. p. 867. Ex eorum vſu eſt, quod legitur, ep. XIX. ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν· tum etiam, infra, τὴν κατέχουσαν φήμην. Noſtrum ſimile eſt illi *Libanii*, ep. CCCLXX. Ἆρ' ὅπερ αὐτοὶ πεπόνθαμεν, τούτῳ καὶ αὐτὸς κατεσχέθης. latius enim a poſterioribus ſcriptoribus ſumtum, tertio caſui variorum nominum iungi poteſt.

52. Ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου] Pythagoras, ſcil. Steſichorus aliique; dicit enim apud *Lucianum*, multos Graecorum ſapientiſſimos ſecum fuiſſe verſatos. Phal. I. BOYL.

57. Ἐνδεέστερον] Ἐνδεέστερος, de perſona poſitum hac virtute, non memini me legiſſe. Suſpiceris, ex antecedente par-

Digitized by Google

ras, conſortium. Quod ſi igitur calumniis de me occupatus es, ac talem credis eſſe, qualem calumniatores criminantur, non facile eſt, a ſententia abduci: ſin id, quod verum eſt, exquirendum eſſe, cenſes, cum apud omnes, tum inprimis apud ſapientes homines, veni ad me, quo me vtaris, ſicut multi alii e laude dignis. Experientia autem cognoſces, cum alia omnia apud me pulchrius, & honeſtius, ſi vero ſine haeſitatione dicendum eſt, etiam humanius, quam fama fert, ordinata, &, qui haec regat, & ornet, Phalarin, nemine eorum, qui ſummam horum admirationem habeant, inferiorem.

LXXVIII. [ABARIS PHALARIDI TYRANNO.

Oſtendiſti naturam aptam contumeliae & crudelitati. ac te pepererunt non mulier & vir, ſed leaena, & ſus a-

 gre-

te repetendum eſſe ἐσχηματισμένον. quorſum forte ſpectat, quod ibi, in Angl. Lugd. A. Pal. & Med. eſt ἐσχηματισμένον, vel vitioſe ſcriptum in Margg. Lugd. A. & Angl. ἐσχηματισάμενον. Interea praetermittendum ſilentio non eſt, in Lugd. B. C. Med. C. Pal. Burm. Marg. Angl. & ed. Ven. δεύτερον legi, adſcriptum quoque in Marg. Ald. quod, *Platonis* & aliorum exemplo dictum, anteferendum fortaſſe nonnullis videbitur. Ego alterum retineo; de cuius vſu vid. not. ad ep. CIV.

58. ΑΒΑΡΙΣ, κ. τ. λ.] Cauſſas, cur interpoſitionis notis incluſi epiſtolam, tanquam alienam, non ſophiſtae noſtri, ſi quaeras, has habe: Eſt vnica in hoc volumine, quae reſponſionem comprehendat ad eam Phalaridis: quod ab auctoris inſtituto alienum fuiſſe videtur. Inducitur Phalaris, vt paſſim ab antiquis, tanquam ſummae crudelitatis exemplum; ſecus, atque eum videri, in reliquis, voluit ſophiſta. Nihil hic acuminis, omnia languida, & ieiuna: ipſa orationis forma diuerſa; praeſertim, vbi ſic de ſe Abaris, μὴ σύ γε κάλει Ἄβαριν, εὐσεβῆ ἄνδρα, εἰς πόλιν Ἀκράγαντα, &, infra, χαίρειν σοι Ἄβαρις λέγει. quae ab eo profecta videntur, qui, cum Abaridis perſonam vellet agere, non tam illius, quam ſuis ipſius verbis haec ad Phalarin ſcriberet. Accedit, quod in MSS. Pal. Lugd. C. Medd. A. & C. Burm. & ed. Ven. non inuenitur haec epiſtola; quam quidem ego, reliquis longe recentiorem, auctore noſtro indignam eſſe putem.

59. Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως κ. ὠ.] Ad Phalaridis epiſtolam humanitatis pleniſſimam acerba nimis reſponſio, ſed Scytha philoſopho fortaſſe non indigna. BOYL.

Digitized by Google

γὰρ πάντα βίᾳ, καὶ προσέτι ἰσχύος δόξῃ κακῇ καὶ ἀγριότητι μὴ σύ γε κάλει Ἄβαριν, εὐσεβῆ ἄνδρα, εἰς πόλιν Ἀκράγαντα. ἀλλότρια γὰρ ἐμοὶ φθόνος καὶ χαλεπότης, καὶ κακὴ ἄγνοια. εἰ δὲ προθύμως με ἔχεις ἐλθεῖν εἰς τὸν οἶκον, νόμοις Ἑλληνικοῖς χρώμενος, προκαλοῦ με εἰς τὴν ἑστίαν, καθαρεύων χερσὶ καὶ ψυχῇ πρὸς πάντα πολίτην σὸν καὶ ξένον· εἰ δὲ μὴ, χαίρειν σοι Ἄβαρις λέγει.]

οθ'. ΠΥΘΑΓΟΡΑι.

Ἡ Φαλάριδος τυραννὶς τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι. κωλύει δὲ ὅμως οὐδὲν, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, συγγενομένους ἡμᾶς τὴν ἀτρεκῆ διάπειραν ἀλλήλων λαβεῖν. δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόῤῥωθεν διεστῶτα συναγαγεῖν ἐς ταὐτὸν ὁμιλία. ἐγὼ μὲν οὖν ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανό-

61. Ἰσχύος δόξῃ κακῇ] Vulgo in libris editis inuenitur ἰσχύϊ δόξῃ κακῇ. Lugd. A. vero ἰσχύει δ. κ. Lugd. B. ἰσχύεις δ. κ. &, quod verum, ἰσχύος δ. κ. in Marg. Ald. quare ita ſcripſi. Ac nihil frequentius nomine δόξα cum caſu ſecundo apud optimos quosque ſcriptores. *Euripidis* eſt, in Oreſt. 235. δόξα ὑγείας, *Plat.* Euthyphr. p. 9. A. πονηρίας δόξα, & alibi. *Demoſth.* de Claſſ. p. 134. A. ἀνδρείας δόξα. Δόκησιν ἰσχύος nominat *Thucydides*, l. III. p. 249. l. 1. atque ita noſter, ep. LXVIII. εὐνοίας δόκησιν.

63. Φθόνος, καὶ χ. καὶ κακὴ ἄγνοια] Dubito, φθόνος, vt in editis eſt, an φόνος, vt in Lugd. A. B. & Angl. ſit anteferendum. vtrumque enim aptum. A *Sophocle*, Oed. Col. 1296. iunguntur Φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι, Καὶ φθόνος. *Heraclitus*, in epiſtola ei adſcripta, ad Darium Hyſt. fil. apud *Laert.* l. IX. p. 556. Ὁκόσοι τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχθόνιοι, τῆς μὲν ἀληθείης καὶ δικαιοπραγμοσύνης ἀπέχονται, ἀπληστίῃ δὲ καὶ δοξοκοπίῃ προσέχουσι, κακῆς ἕνεκα ἀνοίης. ἐγὼ δὲ ἀμνηστίην ἔχων πάσης πονηρίης, καὶ κόρον φεύγων παντὸς οἰκειουμένου φθόνου, καὶ διὰ τὸ περιΐστασθαι ὑπερηφανίας, οὐκ ἂν ἀφικοίμην εἰς Περσῶν χώρην, ὀλίγοις ἀρκεόμενος, κατ᾽ ἐμὴν γνώμην. Epiſtolam argumenti huic noſtro non diſſimilis adſcripſi totam, cum, vt pateret, cur φθόνος retinui, tum, quod ibi κακὴ ἄνοια nominatur, quae, in noſtra, κακὴ ἄγνοια. *Lucianus*, t. I. Dial. Mort. p. 366. tanquam tyranno propria, enumerat τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, κ. τ. λ. Retineo tamen cum libris omnibus ἄγνοια. de vtroque vid. ſupra, ad ep. LXXIII.

64. Προθύμως με ἔχεις ἐλθεῖν] Sic ſcripſi cum Lugd. A. Angl. & Med. B. θέλεις, quod editi habent, haud dubie interpretis eſt. Conſueta conſtruendi ratio eſt προθύμως ἔχειν πρός τι. rarius noſtrum.

65. Προκαλοῦ με εἰς τὴν ἑστίαν] Lugd. A. Angl. & Med. B. προσκαλοῦμαι εἰς τὴν

greſtis. Facis enim omnia vi, & praeterea roboris opinione mala, ac feritate. Ne tu Abarin voca, virum pium, in vrbem Agrigenti. Aliena enim a me ſunt inuidia, faeuitia, & mala ignorantia. Si vero cupis me venire in aedes, legibus Graecis vſus, prouoca me ad focum, purus manibus ac mente apud quemque ciuem tuum & hoſpitem: ſin minus, vale dicit tibi Abaris.]

LXXIX. P Y T H A G O R A E.

Phalaridis tyrannis a Pythagorae philoſophia plurimum quantum ſeiuncta eſt. Nihil tamen impedit, licet haec ita ſe habeant, quo minus vna nos certiſſimum inuicem faciamus morum experimentum. Poterit enim longe disiuncta conciliare conſuetudo. Equidem, auditione de tuis rebus

τὴν ἑστίαν. ex quo recepi εἰς τὴν ἑστίαν pro εἰς σὴν ἑστίαν, vt editi. Antecedit eadem ratione εἰς τὸν οἶκον. Alterum προσκαλοῦμαι indicio eſt pro προκαλοῦ. etiam προσκαλοῦ ſcriptum fuiſſe. de crebra horum verborum confuſione vid. *Duker.* ad *Thucyd.* l. V. p. 342. *Hemſterh.* ad *Lucian.* t. I. D. Dial. p. 221. & *Valckenar.* Anim. ad *Ammon.* l. II. c. XII. In noſtro retineo προκαλοῦ. *Luciani* eſt, t. I. Tim. p. 152. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. Alia ratione *Polyb.* l. III. p. 348. τὰς μὲν ἀρχὰς διὰ λόγων τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς φιλίαν προυκαλεῖτο, καὶ πίστεις ἐδίδου τῶν ἐπαγγελιῶν.

69. Ἡ Φαλάριδος τυραννὶς τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι] Cum ab omni philoſophia aliena eſt crudelitas, tum praecipue a Pythagorica, quae ita homicidio non fauet, vt etiam brutorum ſanguini parcat. BOYL.

72. Δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόῤῥωθεν διεστῶτα συναγαγεῖν ἐς ταὐτὸν ὁμιλία] Horum interpres optimus *Cicero*, Off. l. I. 16. *Eius* (ſocietatis humanae) *vinculum eſt, ratio & oratio: quae docendo, diſcendo, communicando, diſceptando, iudicando, conciliat inter ſe homines, coniungitque naturali quadam ſocietate.* vbi ſimilia notat *Graeuius.* Neſcio, an noſter reſpexerit notiſſimum illud, Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. de quo, praeter *Eraſmum*, legi poterunt *Schott.* ad *Zenob.* V. 98. & commentatores ad *A. Gell.* N. A. l. XIII. c. XVII. quodque, tanquam *Sophoclis* citatum a *Libanio*, ep. XXXIII. fraudi fuit *Wolfio.* Ὁμιλία in ſimili dicto *Euripidis* eſt, in Androm. 683.—Ἡ δ' ὁμιλία Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.

73. Ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος] Formam loquendi, *Herodoto*, *Thucydidi*, aliis, familiarem illuſtrat *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 308. & 502. Addo, ex *Demoſthene*, adu. Androt. p. 701. Ἴστε γὰρ δή που τοῦτο ἀκοῇ, ὅτι, κ. τ. λ.

Digitized by Google

φαινόμενος, ἄριστον ἄνδρα πέπεισμαί σε εἶναι. σὺ δὲ περὶ ἐμοῦ μὴ κρῖνε. ψευδὴς γάρ με δόξα λυπεῖ. οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρὸς σὲ, δι᾽ ἣν κατηγοροῦμαι τυραννίδα. ἄνευ μὲν γὰρ ὅπλων καὶ δορυφόρων ἐρχόμενος, εὐεπιχείρητος ἔσομαι· μεθ᾽ ὅπλων δὲ καὶ φρουρᾶς, ὕποπτος. σοὶ δὲ πᾶσα ἀσφάλεια κινδύνων ἀπηλλαγμένῳ καὶ παραγενέσθαι πρός με, καὶ μεθ᾽ ἡσυχίας συμβιῶναι. λαμβάνων δέ μου διάπειραν, ἐὰν μὲν ὡς τύραννον ἐξετάζῃς, ἰδιώτην εὑρήσεις με μᾶλλον, ἢ τύραννον· ἐὰν δὲ ὡς ἰδιώτην, ἔχοντά τι διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τυράννου. κρατεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τε τοιαύτης ἀρχῆς, ὠμότητι μὴ χρώμενον, οὐδ᾽ ἔστιν ἐν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον. διά τε οὖν τὰ ἄλλα, καὶ διὰ τοῦτό σοι ποθῶ συγγενέσθαι. πείσομαι γάρ σοι τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν πορευθῆναι, ἐὰν τὸ πιστὸν εἰς σωτηρίαν τῷ πεισθησομένῳ, μετὰ τῶν Πυθαγόρου λόγων ἡ ἀλήθεια προσβεβαιώσῃ.

ϛʹ. ΟΡΣΙΛΟΧΩι.

Εἰ τὸ μὴ βουληθῆναί ποτε Πυθαγόραν τὸν φιλόσοφον ἀφικέσθαι πρός με, πολλάκις ὑπ᾽ ἐμοῦ καλούμενον, διαβολὴν ἔφερέ μοι, καθὼς ἐγκωμιάζων αὐτὸν ἔλεγες, ἐπὶ τῷ φεύγειν

αὐτὸν

84. Οὐδ᾽ ἔστιν ἐν τυραννίδι χρ. ἀ.] Libri plerique tam editi, quam MSS. Εἰ δ᾽ ἔστιν ἐν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον, διά τε τἄλλα, καὶ διὰ τοῦτο, κ. τ. λ. Sed pro εἰ δ᾽ ἔστιν Angl. & ed. Ven. οὐδ᾽ ἔστιν. tum pro διά τε τἄλλα Lugd. B. διά τε οὖν τὰ ἄλλα. Vtrumque, mutatis interpunctionis notis, in orationis recepi contextum. Tametſi enim ſciam, defendi alterum poſſe, concinnius tamen antecedentibus iungas οὐδ᾽ ἔστιν, κ. τ. λ. quam, ſi vulgatam ſcripturam retineas, εἰ δ᾽ ἔστιν, κ. τ. λ. iis, quae ſequuntur, διά τε τἄλλα, κ. τ. λ.

86. Τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν πορευθῆναι] Hoc malo, quam quod in Lugd. B. & Marg. Ald. eſt τὴν ἡμερωτάτην ὁ. π. de quo comparati nominis vſu vid. ſcripta eruditorum, ſupra, p. 139. citata. Genus loquendi ſimile illi eſt, ep. XVII. οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων τὶς, οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδὸν σου βαδίσας, ἥψατο πολιτείας. Eadem virtute *Xenophon*, Cyr. Inſt. VIII. p. 119. l. 36. ὅταν μὲν ὁ ἐπιστάτης βελ-

τίων

bus accepta, optimum credo te virum eſſe: tu vero de me noli iudicare: falſa enim opinio me laedit. Verum enim vero mihi tutum non eſt, ad te proficiſci propter tyrannidem, de qua accuſor. Nam quum ſine armis & ſatellitibus veniam, facilis inſultu ero, cum armis & cuſtodia, ſuſpectus. Tibi vero ſecuritas omnis, cum a periculis abſis, & perueniendi ad me, & in otio vna viuendi. Quum autem facies experimentum, ſi tanquam tyrannum explores me, priuatum inuenies me magis, quam tyrannum; ſin tanquam priuatum, eum, qui habeat nonnihil propter neceſſitatem etiam tyranni. Fieri enim non poteſt, vt talem teneas principatum, crudelitate non vſus; neque in tyrannide bonitas periculo vacat. Cum propter alia igitur, tum propter hoc tecum deſidero eſſe. Perſuaderi enim mihi patiar a te, vt manſuetiorem inſiſtam viam, ſi fidem ad ſalutem ei, cui perſuadebitur, vna cum Pythagorae ſermonibus veritas confirmauerit.

LXXX. ORSILOCHO.

Si, quod Pythagoras philoſophus noluit ad me venire, ſaepe a me vocatus, calumniae de me locum dedit, ſicut dixiſti, cum eum laudares, quod meam conſuetudinem fu-

τίων γένηται, καθαρώτερον τὰ νόμιμα πράττεται, ὅταν δὲ χείρων, Φαυλότερον. Cum altero confer, ep. v. p. 28. καὶ ἡμερώτερος Φανεὶς τῆς δόξης, κ. τ. λ. Cernitur in primis in his aequitatis & iuſtitiae notio. Nam, vt in Gorgia, p. 352. A. ait *Plato*, οἵγε δίκαιοι, ἥμεροι, ὡς ἔφη Ὅμηρος. ex quo intelliges, quid idem velit, dum l. VI. de Legg. p. 861. D. dicat ὅδῶν τε ἐπιμελούμενος, ὅπως ὡς ἡμερώταται ἕκασται γίγνωνται. vbi quod proprio in loco poſitum eſt, ἡμερωτάτην ὁδὸν, in vitae rationem tranſtulit noſter. Cum *Platonis* verbis confer *Liban.* ep. ΙΟLΙ. Οἷα τετόλμηται, οὐ περὶ τὸν Ἴστρον ἐγγὺς Σκυθῶν, οὐδὲ ἐν τοῖς ἐσχάτοις Λιβύας, ἀλλ' ἐν Φοινίκῃ, τῷ πάντων ἡμερωτάτῳ χωρίῳ, νόμων ὄντων, ἀρχόντων ἐφεστηκότων, ζῶντος βασιλέως ἐν ὅπλοις, ὅπως ἂν ἅπαν ἀπείη βίαιον.

86. Τὸ πιστὸν] Sic ep. cv. τὸ πιστὸν αὐτὸ πρὸς ἀσφάλειαν. quod *Thucydideum* eſt. vid. l. I. p. 44. l. 71. & alibi.

Digitized by Google

αὐτὸν τὴν μετ᾽ ἐμοῦ συμβίωσιν· τὸ παραγεγονέναι, καὶ πέμπτον ἤδη μῆνα συνεῖναι μεθ᾽ ἡδονῆς, πάντως ἔπαινός ἐστιν ἐμός. δῆλον γὰρ, ὡς οὐκ ἂν ἔμεινεν οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας, εἰ μὴ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις εὑρήκει κἀμὲ παραπλήσιον.

πα΄. ΔΗΜΟΤΕΛΕΙ.

Συγγνώμην ἔχω σοι τῶν παραινέσεων. τύραννος γὰρ οὐ γεγονὼς, τυράννῳ συμβουλεύεις καταθέσθαι τὴν τυραννίδα, θεῶν μὲν οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν τῆς ἀσφαλείας, οὕτω γὰρ κἂν ἐπείσθην, ἀξιόπιστον δὲ σαυτὸν ἡγούμενος ἀνάδοχον, ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος, σχεδὸν οὐκ εἰδὼς, ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ἐπισφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι. ὥσπερ γὰρ ἰδιώτῃ τοῦ τυραννῆσαι πολλῷ λυσιτελέστερόν ἐστι τὸ μὴ τυραννῆσαι. οὕτω τυράννῳ τοῦ καταθέσθαι τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν

94. Ἔπαινός ἐστιν ἐμός] Lugd. A. B. Pal. & Marg. Ald. ἔπαινός ἐστιν ἐμοί. Sed editi cum reliquis libris MSS. ἔπαινός ἐστιν ἐμός. quare nihil mutaui. *Lucian.* tom. III. de Dipſ. p. 239. l. 32. ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη. Similiter Latini, *mea*, *tua*, *laus eſt.*

95. Οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας] *Thucydidis* eſt, l. I. p. 57. l. 15. μηδ᾽ ἐπειχθέντες ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, περὶ πολλῶν σωμάτων,—βουλεύσωμεν.

97. ΔΗΜΟΤΕΛΕΙ] Eiusdem argumenti eſt ep. CI. Huc autem ſpectat auctor Epiſtolarum, quae *Diodori* inſcribuntur, n. XLV.

98. Τύραννος γὰρ οὐ γεγονὼς, τυράννῳ συμβ. καταθέσθαι τὴν τυραννίδα] *Stobaeus*, Serm. XLVIII. p. 344. vbi primam huius epiſtolae partem legas, addit τὴν ante τυραννίδα, praetermiſſum in editis & MSS. excepto Lugd. B. qui cum *Stobaeo* conuenit. Hos igitur ſecutus ſum. Quae autem a verbo τυραννίδα leguntur ad εἰδὼς vsque, ignorat *Stobaeus*, ſiue ea deinceps aliunde in orationis contextum fuerint illata; cum etiam ſine iis ſtare ſententia poſſit, ſiue codice minus integro ſit vſus ille. Certe manuſcriptos fuiſſe, in quibus non inuenirentur ea, indicio eſt codex Pal. vbi poſt τυραννίδα ſpatium vacuum relictum eſt. Cum antecedentibus conferri haec *Herodoti* velim, l. VIII. p. 582. A. τύραννος γὰρ ἐὼν, τυράννῳ συγκατεργάζεται. vnde colorem duxiſſe noſter poteſt videri.

99. Θεῶν μὲν οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν, κ. τ. λ.] Siue noſtri auctoris haec ſint, quod equidem opinor, ſiue alius, veſtigia manifeſta agnoſcas horum *Demoſthenis*, de Cherſon. p. 81. E. Εἰ μὲν γὰρ ἐστί τις ἐγγυητὴς ἡμῖν Θεῶν (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδεὶς ἂν γένοιτο ἀξιόχρεως τηλικούτου πράγματος) ὡς, ἂν ἄγηθ᾽ ἡσυχίαν, καὶ ἅπαντα πρόησθε, οὐκ ἐπ᾽ αὐτοὺς ἡμᾶς τελευτῶν ἐκεῖνος ἥξει. Quae cum multis aliis repetita legas, ibid. Phil. IV. p. 99. B.

Digitized by Google

fugeret: id, quod venit, & quintum iam menſem cum voluptate mecum agit, omnino laus mea eſt. Manifeſtum enim, ne minimam diei partem eum manſurum fuiſſe, niſi ſuis ipſius moribus etiam me ſimilem deprehendiſſet.

LXXXI. DEMOTELI.

Ignoſco tuis adhortationibus. Cum enim tyrannus non es, tyranno conſilium das deponendae tyrannidis, nec deorum aliquem mihi fideiuſſorem das ſecuritatis: nam ſic ſane crediſſem; fide dignum vero temet exiſtimas ſponſorem de tanto negotio, cum ignoras fortaſſe, periculoſius eſſe, deponere, quam obtinere, tale imperium. Sicut enim tyrannidis imperito vtilius eſt, non eſſe, quam eſſe, tyranno: ita tyranno, non deponere, quam deponere, imperium tyrannidis.

100. *Οὕτω γάρ κἂν ἐπείσθην*] Quam exhibui, Lugd. A. B. Angl. Pal. & Marg. Ald. ſcriptura eſt. huius loco Med. A. & B. *ὅτῳ γ᾽ ἂν καὶ ἐπείσθην.* Lugd. C. *ᾧ τάχ᾽ ἂν καὶ ἐπ.* reliqui cum editis, *ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπ.* quo inter alia vſus eſt *Reitz.* ad *Lucian.* t. III. Nau. p. 246. l. 7. vt, in eo redundare particulam *καὶ*, doceret. Alterum malui, manuſcriptis obſecutus. Quid in ſimilibus valeat *κἂν*, iam oſtendit *Budaeus*, C. L. Gr. p. 945.

1. *Ἀνάδοχον ὑπὲρ τηλικούτου πρ.*] *Καὶ*, praetermiſſum in Angl. Lugd. A. & B. in editis interponitur ante *ὑπέρ*. Ortum autem eſt ex varia ſcriptura nonnullorum librorum, vbi hic verborum ordo: *ἑαυτὸν δὲ ἀξιόπιστον ἡγούμενος, καὶ ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος ἀνάδοχον.* vt in Burm. & ed. Ven. Sed praeſtat haud dubie id, quod recepi.

5. *Τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*] Eſt, qui ſuſpicetur, ſcribendum *τὸ μὴ καθάπτεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος.* tum autem *τὴν ἀρχὴν* eſſe *omnino*, vt ep. XVI. & *καθάπτεσθαι τῆς τυραννίδος* dici, vt *ἥψατο πολιτείας*, ep. XVI. Quod, per ſe, nihil habet alieni: ſi integram ſententiam inſpexeris, ſecum pugnare, apparebit. Neque enim, qui *τύραννος* iam eſt, in eum conuenit amplius *τὸ μὴ καθάπτεσθαι τῆς τυραννίδος*· vt, ſi *τὸ μὴ καθάπτεσθαι* voluiſſet noſter, vel ſcribendum fuiſſet *οὕτως ἀνθρώπῳ τοῦ καταθέσθαι τὸ μὴ καθάπτεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*, vel ſaltem addendum, *εἴ πως γένοιτο δυνατὸν*, aliudue ſimile; vt infra, *οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴ πως γένοιτο δυνατόν*, *κ. τ. λ.* Sed *τὸ μὴ καταθέσθαι* ſollicitandum non eſt. Contraria ſunt *τὸ καταθέσθαι* & *τὸ μὴ καταθέσθαι*, vt ante *τοῦ τυραννῆσαι* —— *τὸ μὴ τυραννῆσαι.* & infra *τοῦ μὲν γενέσθαι* —— *τὸ μὴ γενέσθαι.* Ac recte quidem dicit noſter, eſſe *τυράννῳ λυσιτελέστερον τοῦ καταθέσθαι τὸ μὴ καταθέσθαι*

Digitized by Google

χὴν τῆς τυραννίδος. καθόλου δὲ τὸ περὶ τυραννίδος οὕτως, ὡς περὶ γενέσεως καὶ ζωῆς ἀνθρώπου φρονητέον. οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴ πως γένοιτο δυνατὸν, ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον, γεννηθῆναι βουληθείη ποτ' ἄν· οὔτ' ἰδιώτης ἐσπουδακὼς τυραννῆσαι, προπυθόμενος τὰς ἐν τυραννίδι κακοδαιμονίας, τύραννος ἂν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε καταβιῶναι. οὕτω, Δημότελες, ἀνθρώπῳ τοῦ μὲν γενέσθαι, συμφερώτερον ὁρῶ τὸ μὴ γενέσθαι· τοῦ τυραννῆσαι δὲ, τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην. εἰ μὲν οὖν πρὸ τῆς τυραννίδος τὰ περὶ αὐτῆς μοι διηγησάμενος κακὰ συνεβούλευες, πάντως ἂν ἐπείσθην μὴ τυραννῆσαι· τύραννος δὲ ὢν, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀρχῆς εἰς πολλὰ προεπταικὼς, οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ

καθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος. Nam, vt infra ait, καταθέμενον τὴν ἀρχὴν, δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων, οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον. In quam ſententiam, interrogatus, apud *Laert.* l. I. §. 97. Periander, Διὰ τί τυραννεῖ; reſpondit, Ὅτι καὶ τὸ ἑκουσίως ἀποστῆναι, καὶ τὸ ἀφαιρεθῆναι, κίνδυνον φέρει. adde omnino, quae de eadem re ſcribit noſter, ep. CI.

9. Ὅσοις μ. δ. ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον] Ἐγκύρσειν περὶ τὸν βίον eſt in Lugd. A. B. & Angl. in Lugd. C. vitioſe ἐνκύρσειν, & παρά. Pal. ἐγγύησιν περί. in reliquis libris, παρὰ & ἐγκυρήσειν; quod cum editis retinui. *Homericum* κύρσαι, ἐγκύρσαι, συγκύρσαι, aeque atque κυρῆσαι, ἐγκυρῆσαι, cet. ab *Herodoto*, tragicis, aliis bene multis, vſurpata: κύρσειν, cet. non memini me legiſſe. Futuro ἐγκυρήσειν vtuntur *Hippocrates*, *Herodotus*, alii. De vſu verbi vid. *Valcken.* ad *Herod.* l. VII. p. 602. l. 77. &, vbi noſtrum cum *Herodoteo* componit, l. II. p. 141. l. 98. tum *Pierſonum*, ad *Moer.* p. 321. alios. Παρὰ, in hoc loquendi genere, vid. ſupra, ep. LV. vbi etiam περὶ in quibusdam libris.

13. Τοῦ μὲν γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ τὸ μὴ γενέσθαι] Neſcio, an noſter reſpexerit id, de quo *Plutarch.* de Conſ. ad Apoll. p. 115. C. Πρὸς δὲ δὴ τούτοις, τὸ ἐπίφθεγμα ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁρᾷς, ὡς ἐκ πολλῶν ἐτῶν, ἐκ παλαιοῦ χρόνου, περιφέρεται θρυλλούμενον — Ὡς ἄρα μὴ γενέσθαι — ἄριστον πάντων, τὸ δὲ τεθνάναι τοῦ ζῆν ἐστι κρεῖττον. adde, quae plura, ibid. D. E. leguntur. Alia in eandem dicta ſententiam praetereo. Quod addit noſter, τοῦ τυραννῆσαι δὲ, τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην, conf. cum Solonis illo, apud *Plutarch.* VII. Sap. Conu. p. 152. C. Ὡς ἄμεινον εἴη τὸ μὴ ἄρχειν, ἢ τὸ ἄρχειν.

17. Εἰς πολλὰ προεπταικώς] Editi vulgo cum quibusdam MSS. προεπταικώς. Ed. tamen Ven. προσεπταικὼς; atque ita Burm. Sed Angl. & Lugd. C. προεμπεπτωκώς. Si in Attico ſcriptore verſaremur, certum haberemus, noſtrum non ſcripſiſſe προεπταικώς. poſtulat enim dialecti ratio, προὔπταικὼς ſcribi: vid. *Pierſon.* ad *Moerin*, p. 302. Sed, in multis, ab Atticiſmi norma recedit noſter: vt, ſi quis προεπταικὼς retinere velit, non mul-

dis. In vniuerſum autem de tyrannide, ſicut de natiuitate & vita hominis, ſentiendum eſt. Neque enim homo, ſi audiuiſſet, de ſua natiuitate, ſi modo fieri poſſet, quot malis obnoxius eſſet in vita futurus, natum ſe vellet vnquam, nec tyrannidis imperitus, quum ſtuderet eſſe tyrannus, ante intellectis, quae in tyrannide ſunt, miſeriis, tyrannus, non vero tyrannidis imperitus cuperet viuere: ſic, Demoteles, homini magis video conducere, non eſſe, quam eſſe, nato; tum manere in vita tyrannidis imperito, quam eſſe tyranno. Quod ſi igitur ante tyrannidem, malorum, quae in ea ſunt, enarratione, mihi conſuluiſſes, omnino perſuaſiſſes, ne eſſem tyrannus. Quum vero tyrannus ſim, & neceſſitate imperii ad mul-

multum repugnem. Malim tamen προσεπταικώς. quod verbum, *Herodoto* familiare, in citeriorum Graecorum ſcriptis obuium eſt, ac tam patet late, quam Latinum *offendere*. Qui προεμπεπτωκὼς adſcripſit, ſpectaſſe videtur additum εἰς πολλὼ, cum προσπταίειν plerumque vel per ſe, vel cum tertio caſu, ponatur. Sed eadem hic conſtructionis ratio, quae in illo *Diodori Sic.* l. XVII. p. 188. l. 47. εἰς ἀκατάσχετα προσπεσεῖν δάκρυα, & ſim.

17. Οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην— ἀλλ' οὐδὲ]. Frequens, in hoc genere, vſus particularum οὐχ ὅτι—, ἀλλὰ οὐδὲ— Quo factum, vt, cum *Maximo Tyr.* Annot. p. 668. particulam ὅτι reſtitueret, tum ad eandem normam, hic, pro οὐχ οἷον ſcribendum eſſe οὐχ ὅτι, putaret doctiſſimus *Marklandus*. Sed recte *Hemſterhuſius*, ad marginem ſui exemplaris, eandem eſſe vulgatae lectionis virtutem, docuit, praeeunte iam *Deuario*. Alibi tamen noſter οὐχ ὅτι poſuit, vt ep. V. p. 32. l. 89. ὑμῖν μέν τοι οὐχ ὅτι ὄνειδος, ἐὰν χαλεπήνητε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. vbi, quod e MSS. quibusdam notatum a me, in Var. Lect. οὐχ ὅτι ὡς, fortaſſe profectum eſt ex οὐχ ὅπως; quemadmodum cum alii ſcriptores loquuntur, tum noſter, ep. I. p. 166. l. 7. οὐ τὰ πολιτεύματα, οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλαριν ἀμήχανα, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάριδος ἂν θείην. Vtraque loquendi forma Atticis cognita. Qui ſaepe in hoc genere οὐχ ὅτι iungit, *Plato*, addito μόνον, in Conu. p. 1178. E. dixit οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλα καὶ γυναῖκες. Huius loco οὐχ οἷον in Attico ſcriptore non memini me legiſſe: idque repudiaſſe videtur in noſtro etiam, quisquis eius ſcripturae auctor eſt, quae in Lugd. B. inuenitur, οὐχ οἷός τε τ' εἰμὶ ἀνιῶν τινὶ πεισθῆναι. Scripſit tamen haud dubie noſter οὐχ οἷον—; quod in *Polybio* obuium, vt Hiſt. II. p. 141. οὐχ οἷον δυναστεῦσαι τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ' οὐδ' ἀσφαλῶς οἰκῆσαι, κ. τ. λ. l. III. p. 278. ὥστε μὴ οἷον ἵππους—, ἀλλὰ μηδὲ πεζοὺς—ἂν διελθεῖν. & alibi. Ratione nonnihil diuerſa, ab eodem iuncta, οὐχ οἷον—, ἀλλὰ τοὐναντίον, vel μὴ οἷον—ἀλλὰ τοὐναντίον—. vt loquitur, l. II. p. 184. & l. V. p. 537.

τινὶ πεισθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν, οἶδ' ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων, οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον.

πβ'. ΑΡΙΜΑΧΩΙ.

Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς, οὐδὲ τῆς δόξης, ἧς ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι. ἰδὼν γὰρ ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παῤῥησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιούτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκῃ γενέσθαι συμβέβηκεν· φημὶ γὰρ καὶ ἡμῖν τὰ παράνομα προσγε-

γε-

18. Οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι] Dixerat in initio epiſtolae, ſi deum aliquem ſecuritatis ſponſorem haberet, ſe tyrannidem fortaſſe depoſiturum, nunc, re attentius perpenſa, negat id ſibi vel a Ioue perſuaderi poſſe. BOYL. Non diſſimilis ſuperlatio ei, quam ſupra, ep. IX. extr. p. 58. notaui, οὐδὲ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς ἀϊστώσῃ. quo etiam immoderatius id, quod hoc in loco dicitur; quod ſi compoſueris cum iis, quae ſupra, hac epiſtola, ad exemplum *Demoſthenis* ſcripta leguntur, apparebit, quid ſophiſtae, immoderata quaeuis ſpectantis, ingenium inter & illud modeſti oratoris interſit. Meliore conſilio *Ouidius*, Triſt. IV. El. VII. 43. *Hoc mihi ſi Delphi, Dodonaque diceret ipſa; Eſſe viderentur vanus vterque locus.* Quorum opportune meminit, ad *Alciphron.* l. III. ep. LII. p. 395. *Berglerus.*

20. Καταστρέψαι τὸν βίον] Pro more cum ſui ſaeculi hominibus locutus eſt noſter. Καταστρέφειν τὸν βίον, καταστροφὴ βίου, vel, per ſe, καταστρέφειν, & καταστροφὴ, de *exitu vitae*, vel *morte*, formae loquendi ſunt *Diodoro Sic.* aliis, qui quidem temporibus Romanorum floruerunt, familiares. Alia ratione, *Herodotus*, *Thucydides*, *Ariſtophanes*, alii ex antiquioribus, loquuntur, dum καταστρέφειν, vel καταστρέφεσθαι τὴν πόλιν, καταστροφὴν πόλιων, ſim. dicunt, vel, cum nomine perſonae, καταστρέφειν τοὺς ἐπιχωρίους, cet. in quibus generibus loquendi modo a ſcholiaſtis redditur per δουλοῦν; vt, ad *Ariſtoph.* Equit. 274. & *Thucyd.* l. V. p. 335. n. 78. & alibi; modo per ἀφανίσαι, vt, ad *Thucyd.* l. II. p. 149. modo per καταχαλᾶν, vt, ad *Thucydidis* libr. I. p. 62. n. 23. niſi ibi pro Κατεστρέψαντο (τὰ πολλὰ τῆς Κύπρου), κατεχάλασαν, ſcribere malis K. κατεσκάλευσαν· vt apud *Heſychium:* Καταστρέφει, σκαλεύει. Atque ſic quidem veteres de vrbibus, regionibus, populis, hoſtibus, ſim. euerſis, vaſtatis, exſtinctis, ſubactis, ſimilemue exitum exitialem habentibus, loquuntur. Qui altero loquendi genere generatim pro *mori*, *vitam finire*, ſim. inter eos ſit vſus, recordor neminem. Eſt in *Thucyd.* l. II. p. 123. l. 43. δοκεῖ δέ μοι δηλοῦν ἀνδρὸς ἀρετὴν, πρώτη τε μηνύου-

νύου-

Digitized by Google

multa offenderim, non ſolum non poterit ab homine aliquo mihi perſuaderi, vt huius poteſtatem deponam, ſed ne quidem a deorum domino. Depoſito enim imperio, ſcio, oportere, multa & grauia paſſum a tyrannidi ſubiectis, ſic demum vitam finire.

LXXXII. A R I M A C H O.

Non moleſte ferimus calumniam, neque opinionem, quam de me habent, qui nunc ſunt, homines. Cum enim perinde video eſſe, iniuriam facere, imo vero multo iuſtius iam, quam iuſtum, habitum iniuſtum: tantum abeſt, vt celem, vt propterea libere profitear, aliis natura talibus eſſe, mihi fato obtigiſſe. Dico enim etiam in nobis iniquos eſſe

 affe-

νύουσα; *καὶ τελευταία βεβαιοῦσα*, *ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή*. vbi *καταστροφή* a ſchol. redditur per *ὁ θάνατος*. nec repugno, ſi modo conceditur, non generatim ita accipi poſſe, ſed eſſe, re vera, iſto in loco, non aliud, atque *exitum exitialem*. Cuius generis hoc etiam, apud eundem, l. I. p. 13. l. 26. *Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες*. quod etſi reddunt per *aliorum ſubigendorum cauſa*; re vera tamen ſonat aliorum *euerſionem*, *exitum exitialem*, ſim. Nec dubito, quin ad eam fere rationem accipiendum ſit nomen, in *Menandri* Inc. C. v. 523. —*γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δέκ', ἢ Ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς, τύχῃ Καταστρέφῃ τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ*. quae ſic edidit *Clericus*, *Salmaſium* ſecutus, in Exerc. Plin. p. 112. C. dum *καταστρέφειν* interpretatur per *mori*. Apud *Strabonem* vero, l. VII. p. 456. A. vnde ſumta ſunt, poſteriora ſic leguntur: *Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχοι, Καταστροφή τις, ἀνυμέναιος, κ. τ. λ.* quae ſollicitanda non videbuntur, ſi modo maioris diſtinctionis notam ante *ἀνυμέναιος* poſueris. Nec vero *γεγαμηκὼς τύχοι* temere disiungenda; nec *τύχῃ* pro *forte fortuna* valde accommodatum eſt. Aut fallor, aut *Καταστροφή τις* conſequens eſt antecedenti *ἂν τέτταρας* —*γεγαμηκὼς τύχοι*; vt intelligatur *καταστροφή τίς ἐστι*, idque accipiatur hunc in modum: *Si quatuor aut quinque duxerit vxores, exitus exitialis*, i. e. *calamitas ſumma eſt*. De morte ſaltem non eſſe cogitandum, indicio ſunt, quae ſubiiciuntur, *Ἀνυμέναιος*,— *οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ*. quod non tam in mortuum, quam viuum conuenit.

24. *Οἱ νῦν ἄνθρωποι*] De fama enim apud poſteros ſum ſollicitus. BOYL.

28. *Συμβέβηκεν*] N *ἐφελκυστικὸν*, additum in libris editis, retinui, quod in eo conſentirent MSS. excepto Angl. vbi *συμβέβηκε*. Vide, quae hac de re notauit, in minimis etiam diligentiſſimus, *D' Oruillius*, Vann. Crit. p. 70. & ad *Charit.* l. I. p. 139. Mihi quidem, in his, incertum videtur, quid librariorum ſit, quid ipſorum auctorum.

Digitized by Google

γενῆσθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ αὐτὸ ἔμφυτον εἶναι. διαφέρει δὲ ἐνὶ τούτῳ, ὅτι ἡμεῖς μὲν τύραννοι δοξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν, ὁμολογοῦμεν· ἐκεῖνοι δὲ ἰδιῶται ὄντες, παρόσον δεδίασι δίκην δοῦναι, ἀρνοῦνται.

πη΄. ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΙ.

Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς, οὔτε ταῖς δόξαις, ἃς ἔχουσιν ἐφ᾽ ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. καὶ τοῦτο δι᾽ οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. διαφέρει δὲ καθόσον, ὅτι ἐγὼ μὲν τύ-

30. Διαφέρει δὲ ἐνὶ τούτῳ] Si a Lugd. C. receſſeris, libri omnes habent τούτων; quod quorſum commode referri poſſit, non video. Illic autem eſt τούτω. quare ſcripſi τούτῳ. Genus orationis ſimile huic eſt, ep. cxi. extr. εἰ μὴ τούτῳ διαφέρει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι᾽ ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς ἔχειν ἐβιάζοντο —. σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ. ep. cvi. Τοῦθ᾽ ἂν εἴδω, ὅτι τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην, ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης.

33. ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΙ] „ De hac epiſtola ſic *Petr. Carrera*, Mon. Hiſt. Vrb. Cat. l. II. c. vii. p. 230. Conſentaneum omnino mihi videtur, quoniam de Xiphonia vrbe ſermo eſt, vt locus in epiſtola quadam Phalaridis reſtituatur, qui ad hoc vsque tempus a nemine animaduerſus eſt. Inſcriptio huius epiſtolae in exemplaribus quibusdam Graecis Latinisque habet *Xenopiti*, in aliis *Xenopathei*, vnum, quod ego poſſideo, calamo exaratum & vetuſtiſſimum, profert *Xenopithi* & *Xenophiti*. Tanta ſcripturae varietas circa nomen, quod nec perſonae, nec rei alicuius ſignificatum ſuppeditat, vocis corruptelam manifeſto prodit, quae inculcata eſt pro Xiphoniatis, hoc eſt, *A quei di Scifonia*: Ita ciues illius vrbis (Ξιφωνίας) dicuntur; vt apud Stephanum videre eſt. Et quoniam breuis epiſtola eſt, eam hic ſubſcribere lubet, vt pateat, Auctori in ea rem eſſe cum hominum multitudine, non cum homine quodam ſingulari, vt titulus deprauatus forte denotaret. “ Haec ille. In libris MSS. quibus vſus ſum, aut Ξενοπείθει eſt, vt in editis, aut Καινοπείθει. ſic enim Lugd. B. & Marg. Ald. In exemplo Latino, quod fecit *Aretinus*, vbi paſſim vitioſe nomina propria ſcribuntur, inuenio *Xenophiti*. Sed quaeſtionem parui momenti eſſe puto, cum non tantum nomina perſonarum, in noſtris epiſtolis, ſaepe ad arbitrium confinxerit ſophiſta: ſed etiam haec non niſi partes quasdam contineat antecedentis epiſtolae, ita inter ſe iunctas, vt, qui vtramque legerit, facillime animaduertat, hanc ex illa, non illam ex hac, deſcriptam eſſe, praetermiſſis iis etiam, ſine quibus vix ſtare ſententia poſſit. Habes, antecedente epiſtola; Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς δια-

affectus, & aliis omnibus idem ingeneratum eſſe. Differt vero hoc vno, quod nos, tyranni habiti, quibus ſit poteſtas, confitemur; illi, tyrannidis expertes, quatenus metuunt poenas dare, negant.

LXXXIII. XENOPITHI.

Non moleſte fero calumnias, neque opiniones, quas de nobis habent, qui iniuſte accuſant. Et hoc animo, non alia de cauſa, ſum, quam quod ſcio, aliis natura malis, mihi fato, plus diis etiam pollente, tali eſſe obtigiſſe. Differt vero, quatenus ego, tyrannus, cui propter imperium po-

διαβολῆς, οὐδὲ τῆς δόξης, ἣς ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι: hic vero, Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς, οὔτε ταῖς δόξαις, αἷς ἔχουσιν ἐφ' ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. vbi, praeter οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες, & numerorum commutationem, eadem omnia. Tum, in anteced. ep. ſubiiciuntur ἰδὼν γὰρ ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παῤῥησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιούτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκῃ γενέσθαι συμβέβηκεν. in noſtra vero, breuius, καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. Sed, ſi antecedentem epiſtolam inſpexeris, meliore conſilio, videbis, quae ibi leguntur, quam quae hic, ſcripta eſſe. Sequuntur tandem, in noſtra epiſtola, διαφέρει δὲ καθόσον ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὁμολογῶ· ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, παρ' ὅσον δεδοίκατε τοὺς νόμους, ὁμολογεῖν δέον ἀρνεῖσθε. quae cum poſtremis antecedentis epiſtolae conueniunt; praeterquam quod priora alio numero dicuntur; poſteriora vero, oratione ad Xenopithum cum reliquis accuſatoribus directa, efferuntur, ſecus atque in antecedente epiſtola fit. Quamquam autem haec noſtra quadam ratione cum antecedentibus cohaerent, melius tamen intelliges, quo conſilio ſcribere ea potuit noſter, ſi ad illa referes, quae, in altera epiſtola, antecedunt, φημὶ γὰρ καὶ ἐμοὶ τὰ παράνομα προσγεγενῆσθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ αὐτὸ ἔμφυτον εἶναι. Iudicabit itaque lector, quo in loco ſit habenda haec epiſtola: nec auctori, vt opinor, ſuum inuidebit Xenopithem.

35. Ἐφ' ἡμῖν] Ita editi libri, nec aliter ſcribendum, docet antecedens epiſt. vbi ἐπ' ἐμοί. MSS. tamen Lugd. A. & Angl. ὑφ' ἡμῶν. Pal. ἐφ' ἡμῶν.

38. Διαφέρει δὲ καθόσον ὅτι ἐγὼ] Idem fere occurrit ep. CXXXIX. (LXXXII.) BOYL. Recte, in antecedente epiſtola, διαφέρει δὲ ἐνὶ τούτῳ, ὅτι. Τοσοῦτον ὅτι iungit *Libanius*; ep. DCXXXVIII. Διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι ἐκεῖνος, κ. τ. λ. atque eadem ſimilium ratio. Καθόσον ὅτι qui iungi poſſit, non video. ita tamen libri omnes.

Digitized by Google

τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὁμολογῶ· ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, παρ' ὅσον δεδοίκατε τοὺς νόμους, ὁμολογεῖν δέον, ἀρνεῖσθε.

πδʹ. ΑΛΚΑΝΔΡΩι.

Μήτε σὺ, μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς, ἐμὲ καταδείσειν, λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω, κἂν μηδὲν εἴπω, ἀλλὰ μηδὲ ἔργοις ἐλπιζέτω. καὶ πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν, καὶ οὔτε ἐπ' ἀδίκοις, οὔτε παρὰ δύναμιν, θρασυνόμενος, καὶ τοὺς καιροὺς ῥοπὰς ἀγχιστρόφους καὶ ἑτεροκλινεῖς εἰδὼς ἔχοντας, ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους εἰπεῖν μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς, ἢ ἀκοῦσαι, θαῤῥῶ μὲν ἐπ' ἐμαυτῷ, ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων. πιστεύω δὲ τῷ δαίμονι, πρὸς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλαττον σχή-

39. Ἐξουσίαν δ. τ. ἀ. ἔχων] Scripſi ἔχων, quia, in antecedente epiſtola, ἔχοντες eſt. Conueniunt Med. B. C. Burm. & ed. Ven. in reliquis eſt ἔχειν. Infra ex Lugd. A. & Angl. ante νόμους interpoſui τούς.

42. ΑΛΚΑΝΔΡΩι] Lugd. B. & Marg. Ald. Νικάνδρῳ. vtrum anteferendum ſit, incertum.

43. Καταδείσειν, λόγοις, κ. τ. λ.] Recte interpretes καταδείσειν, reddiderunt per *terrorem incutere*; quod veteribus eſt δειματοῦν. Iis καταδείδειν, pro *pertimeſcere* notum, neſcio, an altera virtute fuerit in vſu. De citerioris Graeciae ſcriptoribus nemo mirabitur; quorum conſuetudo loquendi in ſimilibus ab illa veterum ſaepe deflexit. vid. praeter alios, eruditiſſimum *Abreſch.* Dil. Thucyd. l. I. p. 88.

44. Κἂν μηδὲν εἴπω] Sic libri omnes. Siue cum *Boyleo* reddas *conticuerim licet*, ſiue cum *Naogeorgo*, *etiamſi nihil dicam*, friget hic, κἂν μηδὲν εἴπω, mutandum fortaſſe in κἂν μηδέν' εἴπω, vel κἂν μηδένα εἴπω, ſc. ἐμὲ καταδείσειν λόγοις. Tum autem verba, κἂν μηδένα εἴπω, arcte iungenda ſunt antecedentibus, λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω. Negat, quod quis fortaſſe facturum ſe opinetur, fore quemquam, qui verbis terrorem ſibi poſſit incutere, repetitque, quod modo ante dicebat, μηδεὶς ἐμὲ, κ. τ. λ. Et hoc quidem in Graecis Latine reddendis ſpectaui; alterum tamen nolui, repugnantibus libris omnibus, mutare.

47. Ἀγχιστρόφους] Inter *Thucydidem*, quibus vſus ſit *Dionyſius*, relatum hoc ab *H. Stephano*, praeterea in *Herodoti* l. VII. p. 516. inuenias; vbi vid. *Weſſel.* l. 63.

48. Ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους εἰπεῖν μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς, ἢ ἀκοῦσαι] Melius, omiſſo commate, ita reddas: Nec non fortunae inconſtantiam narrare potius, quam ab aliis narratam audire, idoneus. BOYL. Si ab edit. Boyleana receſſeris, in libris omnibus interpuncti minoris notam inuenies ante εἰπεῖν. Poteſt

Digitized by Google

poteſtas ſit, confiteor; vos, tyrannidis expertes, in quantum metuitis leges, cum confiteri oporteat, negatis.

LXXXIV. ALCANDRO.

Neque tu, neque alius hominum vllus mihi timorem incuſſurum ſe, verbis fortaſſe putato, etiamſi nullum dicam, ſed ne rebus ſperato. Nam bellorum peritus, neque iniuſte, nec ſupra vires audax, ac temporum momenta & inclinationes eſſe quum ſciam; adhaec, ad dicendum fortunam inconſtantem, aptior factus, quam ad audiendum, confido mihimet, quantum nemo eorum, qui ſunt: ac deo credo, me nemini eorum, qui iniuriam intulerunt, inferiorem fore.

eſt autem, ad antecedens εἰδὼς commode referri τὰς τύχας ἀβεβαίους. Sed tum reliqua, εἰπεῖν μᾶλλον, κ. τ. λ. quo ſint ſcripta conſilio, dictu difficile eſt. Notum illud *Cleobuli*, apud *Laert.* I. §. 92. Φιλήκοον μᾶλλον εἶναι, ἢ φιλόλαλον. cuius loco, apud *Stobaeum*, l. III. p. 44. extr. Φιλήκοον, καὶ μὴ πολυήκοον. Sed huius contrarium a noſtro loco alienum. Quare cum *Boyleo* coniunxi τὰς τύχας ἀβεβαίους εἰπεῖν, κ. τ. λ. Saepe fortunae inconſtantiam, in his Epiſtolis, queritur noſter.

49. Ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων] Τοὺς ὄντας non generatim quosuis *homines* hic vocat noſter, vt accepiſſe interpretes videntur, ſed τοὺς ἰσχύοντας, ad exemplum *Thucydidis*, l. I. p. 23. l. 90. καὶ αὐτοὶ ἀναγκασθήσεσθαι ἔφασαν, ἐκείνων βιαζομένων, φίλους ποιεῖσθαι, οὓς οὐ βούλονται, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον, ὠφελείας ἕνεκα. vbi ſchol. Τῶν νῦν ὄντων, τῶν νῦν ἰσχυόντων. Nec dubito quin eandem vim reſpexerit hiſtoricus, l. II. p. 119. l. 3. E noſtro addi poterunt, ep. CII. τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοπούμεθα. & ep. CXXXIX. Οὐδ' ἰδόντες ἐμὲ τῶν νῦν ὄντων τινὲς, οὔτε πειραθέντες, κ. τ. λ. Sunt nimirum οἱ ὄντες, in his, iidem fere, qui alias ab Atticis dicuntur εἶναί τι. quo in loco etiam in libris Stoicorum, ſimiliumque ſcriptorum, inueniri ſolet εἶναι τίς; vt, in *Epicteti* Ench. c. XIII. & alibi. Eadem virtute, *Paulo*, I. Cor. I. 28. contraria eſſe τὰ ὄντα & τὰ μὴ ὄντα, ad iſtum locum, recte docent interpretes. Nec aliud ſpectandum, in eiusdem, ad Rom. Epiſt. XII. 3. Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι, παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν. quorum ſententia aptior erit, ſi interpreteris, quaſi ſcriptum ſit παντὶ τῷ ὄντι τι, vel φρονοῦντι.

50. Πρὸς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλαττον σχήσειν] Lugd. B. & Marg. Ald. ὡς, μηδενὸς τῶν ἀδικησάντων ἔ. σ. Alterum auctoris eſſe, apparebit, vbi contuleris *Thucydideum*, l. VII. p. 468. l. 86. ἐνόμισαν γὰρ οἱ Συρακούσιοι, πρὸς τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς — οὐκ ἔλαττον σχήσειν.

σχήσειν. ἔχω γὰρ παρ᾽ αὐτοῦ πίστιν ἰσχυρὰν, τὸ πάντας ὑφ᾽ ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς ἐπιβουλεύοντας.

πε′. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ.

Μὴ συνάχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων, ὧν τέτρωμαι κατὰ τὸν πόλεμον. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου ἄγαμαι. τοσοῦτον δ᾽ ἀπέχω τοῦ βαρέως φέρειν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, εἰ καὶ παρ᾽ ὀλίγον ἦλθον ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὥστε ἀπευκτοῦ τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξαίμην ἂν καὶ τῆς εἱμαρμένης θᾶττον, εἰ καὶ πλείονά μοι χρόνον ἐπιτρέποι ζῆν, ἐν πολέμῳ τελευτῆσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ, ἀπερείσασθαι τὸν βίον;

πϛ′. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν, ὡς ἐπινοοῦμεν, οὐ μὰ Δία σοὶ τὸ παρὸν, ἀλλὰ θυγατριδῷ σου· καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ μειράκιον ἄξιον

51. Τὸ πάντας ὑφ᾽ ἡμᾶς ποιῆσαι τ. ἐ.] Lugd. A. C. & Pal. ἐφ᾽ ἡμᾶς. Angl. & Burm. ἐφ᾽ ἡμῖν. ac tandem Lugd. B. ὑφ᾽ ἡμῖν. Sed aliena ſunt ἐφ᾽ ἡμᾶς & ἐφ᾽ ἡμῖν. Υφ᾽ ἡμῖν an ὑφ᾽ ἡμᾶς, quod in editis eſt, ſcribendum ſit, dubitari poteſt; tametſi illud frequentius eſt in hoc genere loquendi. *Herod.* l. I. p. 93. B. ἐπεθύμησε (ὁ Κῦρος) Μασσαγέτας ὑπ᾽ ἑωϋτὸν ποιήσασθαι. *Thucyd.* IV. p. 272. l. 92. τάδε πάντα πειράσεσθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι. adde *Polyb.* I. p. 13. III. p. 223. alios. Tertio autem caſui praeſertim locus eſt, vbi verbo εἶναι, ſim. iungitur, vt, apud *Thucyd.* l. I. p. 26. l. 89. Καὶ ἡμεῖς ἀδύνατοι δρῶμεν ὄντες τῇ οἰκείᾳ μόνον δυνάμει περιγενέσθαι, καὶ ἅμα μέγας ὁ κίνδυνος εἰ ἐσόμεθα ὑπ᾽ αὐτοῖς. Sic noſter, ep. XCV. Α᾽λλ᾽ ὅμως καὶ τοιοῦται ὄντες ὑφ᾽ ἡμῖν ἐγένοντο. ep. XCVII. Οὐ γὰρ ὑφ᾽ ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδεισεν. Similia notauit *F. L. Abreſch*, Dil. Thuc. l. I. p. 113. De diſcipulo, magiſtro velut ſubiecto, *Liban.* ep. ɪↄcccxvɪɪ. Ω῾ν γὰρ ὑπὸ σοὶ, καὶ σοὶ συζῶν, καὶ λόγων τε ἀκούων καὶ ἔργα θεώμενος,— Contrario modo tamen *Paulus*, Rom. III. 9. ὑφ᾽ ἁμαρτίαν εἶναι, & noſtro, ὑφ᾽ ἡμῖν ποιῆσαι, ſimiliter *Herod.* l. IV. p. 297. A. βουλόμενος καὶ τάδε πάντα ὑπ᾽ ἑωϋτῷ ποιήσασθαι; a quo loquendi genere non multum abeſt, ὑπὸ σαυτῷ λαβεῖν, reſtituendum *Libanio*, ep. ɪↄccx. Αἰσθάνομαι δὲ, ὅτι γελᾷς ὑπὸ σαυτῷ, με λαβὼν, καὶ γεγονὼς κύριος, κ. τ. λ. vbi *Wolfius* contulit *Hom.* Od. X. 411. Ε᾽ν θυμῷ γρηῢ χαῖρε —; ſed dubium non eſt, quin hoc voluerit *Libanius*, — ὅτι γελᾷς, ὑπὸ σαυτῷ με λαβὼν, καὶ γεγονὼς κύριος —

fore. Pignus enim certiſſimum ab eo hoc mihi eſt, quod omnes, qui inſidias ſtruerent, nobis ſubiecit.

LXXXV. ARISTOMENI.

Noli mecum dolere, de vulneribus, quibus ſum vulneratus in bello. Nam, etſi beneuolentiam tuam, quodque vna commouearis, admiror: tantum tamen abeſt, vt grauiter feram talia, etiamſi mox mihi ex iis moriendum ſit, vt, licet omnibus hominibus deprecanda mors ſit, precer etiam, ante fatum, ſi vel diuturniorem mihi concedat vitam, in bello mori. Quid enim generoſo homini praeſtabilius, quam, de virtute & victoria certanti, ponere vitam?

LXXXVI. STESICHORO.

Oleum miſimus, ſicut cogitamus, ita me Iupiter, non tibi, cum maxime, ſed nepoti tuo. Etenim dignus ado-

61. Ἀπερείσασθαι τὸν βίον] *Budaeus*, C. L. Gr. p. 701. &, ex eo, *H. Stephanus*, Th. L. Gr. t. I. 1246. reddit *effundere vitam, & proiicere.* Malim *Ciceronis* verbis, *ponere vitam*, vt, Fam. IX. ep. XXIV. *Hoc denique animo ſum, vt, ſi in hac cura atque adminiſtratione vita mihi ponenda ſit, praeclare actum mecum putem. Suidas*, Ἀπερείδομαι τὸν κόπον, ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημι. &, Ἀπηρείσατο, — ἀπέθετο. In re diuerſa, *Theocriteum*, Id. V. 24. — τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, ſchol. interpretatur per φέρων κατάθου. Ipſi poetae, ibid. 21. θέμεν idem eſt, quod ἐρείδειν, & ſic alibi. Noſtro tamen ſimile non memini me legiſſe. Tragica ſunt, ſed, vt opinor, virtute parumper diuerſa, ἀπορρῆξαι βίον, πνεῦμα, ſim. vid. *Eurip.* Oreſt. 865. Iphig. Taur. 974. & alibi. Conſuetum loquendi morem ſequitur ſophiſta, ep. CV. Βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι. *Plutarchus*, de Sol. An. p. 968. E. de elephante, qui puerum ſuſtulerat proboſcide, ἀτρέμα πρὸς τὴν γῆν πάλιν ἀπηρείσατο. Non diſſimilis ratio verbi tranſlati in his, ἀπερείσασθαι τὴν ὀργὴν, θυμὸν, ſim. εἴς τινα; quae *Polybio*, *Plutarcho*, aliis, nota ſunt genera loquendi.

63. Ὡς ἐπινοοῦμεν, οὐ μὰ Δία σοὶ τὸ παρόν] Legitur in editis, &, qui vnus e MSS. quibus vtor, hanc epiſtolam habet, Burmanniano, Ὡς ἐπινοούμενοι μὰ Δί' οὔ σοι τὸ παρόν. quorſum reſpiciens *H. Stephanus*, Th. L. Gr. II. 1077. ἐπινοοῦμαί σοι, pro *animum tibi intendo*, dici

ἄξιον ἡμῖν λόγου φαίνεται, καὶ τὴν γυμνασιαρχίαν μηδὲν ἧσσον Ἀγησιλάου. βουλοίμην δ' ἂν αὐτὸν ἐκτελέσαι, τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος. τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σὺ κομίζειν ἐβουλήθης τότε παρὼν, εἰ μὴ λαβὼν ἔσῃ νῦν γε, προδοσίαν, εὖ ἴσθι, πρὸς Ἱμεραίους καταψεύσομαί σου, κἂν ἔτι παραστῇ. χαλεπώτερον δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ προπέμπειν εἱλόμην πρόσ-

dici obſeruat a *Phalaride*. Tum autem aptius haud dubie *εὐνοούμενοι*, vt ep. IV. *ὡς γὰρ παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ᾐτήσασθε*. &, ep. CXXXII. *ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ*. Nec ſcio tamen, an *εὐνοεῖσθαί τινι* dici poſſit, ſicut *εὔνουν εἶναί τινι*, aut *εὐνοεῖν τινι*. Sed verum forte vidit *Naogeorgus*, dum reddidit *Oleum miſimus, ſicut cogitauimus, non per Iouem, cet*. Habet ſane, quod offendat, per ſe poſitum, *ὡς ἐπινοούμενοι*. Et illius quidem interpretationi fere reſpondet, quod ſcripſi, *ὡς ἐπινοοῦμεν, οὐ μὰ Δία σ. τ. π.* cuius veſtigia tam clara in vulgata ſcriptura ſunt, vt, neminem aegre laturum, ſperem, quod Manuſcriptis hic deſtitutus, eum in modum orationis mutauerim contextum.

67. Τὸ *ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σὺ κομίζειν ἐβουλήθης τότε παρὼν*] Ita recte vterque MSS. Bodl. Impreſſi legunt *τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ὑμῶν, ὃ μὴ σοὶ κομίζειν ἐβουλήθην*. BOYL. Quod Latine expreſſit *Aretinus*, & e MSS. Bodl. edidit *Boyleus*, in edit. Ven. etiam inuentum, quin alteri praeſtet, non dubitabis, vbi, in eandem ſententiam ſubiici, cogitaueris, *εἰ μὴ λαβὼν ἔσῃ νῦν γε* —— In *ἡμῶν* praeterea pro *ὑμῶν* conuenit ed. Commel. Reddidit etiam *Naogeorgus*, quaſi eſſet *ἡμῶν*. Quamquam autem ea, qua dixi virtute *κομίζεσθαι* potiſſimum probatur ab Atticis, *κομίζειν* tamen vti noſter potuit cum poetis, quibuſcum multa communia habent citeriorum aetatum ſcriptores. vid. *Hom.* Il. Λ. 737.

69. Κἂν *ἔτι παραστῇ*] Haec *Boyleus*, maioris interpunctionis nota ante *κἂν* poſita, ſequentibus iunxit: melius antecedentibus addiderunt alii. *Naogeorgo*, vt in margine notat, *Graeca hic obſcura viſa ſunt, & mendoſa*. Sed in his quidem nec obſcuri quidquam, nec mendoſi, ſi modo *παραστῆναι*, ex vſu loquendi conſueto Graecorum, interpreteris, quaſi legatur *κἂν ἡ δόξα τῆς προδοσίας ἔτι παραστῇ*, (Ἱμεραίοις), vel *κἂν ἔτι παραστῇ* (Ἱμεραίοις), *σε προδότην εἶναι*. quemadmodum accipiendum eſſe, clare docent antecedentia. Exempla quo minus addi neceſſe ſit, literatiſſimorum virorum effecit diligentia, qui tam accurate, quam copioſe de hoc verbo egerunt, *Taylori*, ad *Lyſ.* p. 42. *Hemſterhuſii*, ad *Luciani* t. I. p. 507. *D' Oruillii*, ad *Charit*. p. 391. aliorum.

70. Χαλεπώτερον *δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ, κ. τ. λ.*] Si, quod ad antecedentia notauit *Naogeorgus*, *eſſe hic Graeca obſcura & mendoſa*, de his acceperis, veriſſime dictum eſſe, apparebit. ſic enim editum vulgo: *Χαλεπώτερον δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ προπέμπων εἱλόμην προμηνύσαι Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ δι' ἃ σεβαστότερος εἶ πολλῶν, —— τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα ——*. Abit quidem parumper edit. Ven. dum δὲ poſt *χαλεπώτερον*, & δι' ante *ἃ σεβαστότερος*, omittit: ſed parui momenti hoc; nec maioris eſt, quod Burm. habet, *ἅπερ πρ.* pro *ὅπερ πρ.* manifeſto vitio. Interpretum alii alia via inſtituerunt: verum, vt opinor, vidit nemo. Aut enim reddiderunt, quaſi ſcriptum ſit *προμηνύειν*, vel ſimile; aut, Pro-

Digitized by Google

adoleſcens iſte videtur, cuius habeatur ratio, & in gymnaſii praefectura nihilo inferior Ageſilao. Velim autem eum perficere, quantum in me eſt. Argentum, a nobis miſſum, quod tu auferre tunc coram noluiſti, niſi nunc quidem acceperis, ſcias, me proditionis calumniam apud Himerenſes in te inſtructurum, tametſi iam eius opinio ſit. Grauius autem

Promenedem quendam induxerunt: & illud quidem, ſpectauit *Naogeorgus*, dum Latina ſic fecit: *difficilius autem tunc tibi fore puto, quod tibi, literis praemiſſis, ſignificare conſtitui Steſichore*: hoc interpres, qui *Cuiacii* mentitur nomen, cuius eſt, *quo praemiſſo vicimus Promenedem, o Steſichore.* Eum, vt ſaepe, ſecutus, *Boyleus* Promenedem etiam agnouit; fecit tamen nuncium Phalaridis, dum ita vertit; *cuius vt te praemonerem, Promenedem nuncium delegi.* Vt alia taceam, vel vnum καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, diſſimulatum variis modis licet ab interpretibus, indicio poterit eſſe prauae interpretationis; niſi, excidiſſe verbum vnum aut alterum, putes; quod veriſimile non eſt. Inſunt praeterea in antecedentibus alia, quae mihi quidem, expediti nulla poſſe ratione, videntur, niſi manus emendatricis adiumento. Ac primum, quod in editis eſt, χαλεπώτερον δέ σου οἶμαι καὶ τοῦθ', niſi mutatur in χ. δέ σοι οἶμαι κ. τ. ferri non poteſt. quae non mea ſolum correctio, ſed quorumdam etiam interpretum fuiſſe videtur, dum *Naogeorgus*, alii, *tibi* reddiderunt. Conuenit fere, quod habet noſter, ep. XLV. χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις, κ. τ. λ. & ep. CXLVII. μή τί σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτῶν ἀνάσχῃ δεξαμένῳ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα. vbi, quae plura leguntur, ea velim cum noſtris componi, quod, non omnino diſſimili ſcripta argumento, veſtigia quaedam habent, quibus indagari illorum vera poſſit ſcriptura. Miſerat in ea epiſtola Phalaris Nicippo dona, eaque acceperat ille. Tum addit, niſi accepiſſet, ſe accuſaturum eum fuiſſe, tanquam qui accepiſſet, eamque accuſationem, quam ipſam acceptionem, grauiorem futuram, cum ſe accuſatore, omnino reus haberetur muneris accepti. Non diſſimili omnino colore Steſichoro, hac noſtra epiſtola, pecuniam, quam ante nolebat accipere, mittit Phalaris. Hanc niſi nunc accipiat, cuius iam magna ſuſpicio ſit, proditionis calumniam ei apud Himerenſes minatur. Tum autem illud cogitaſſe ſophiſtam, veriſimile eſt: Pecuniam miſſam Steſichoro, ſi id reſciſcerent Himerenſes, maxime eſſe argumento poſſe proditionis, cuius eum accuſare, niſi acciperet, vellet; eamque ad perſuadendum Himerenſibus plus habere momenti, quam ſolam accuſationem proditionis, adeoque χαλεπωτέραν εἶναι Στησιχόρῳ; atque ideo eam ante voluiſſe *mittere*, (προπέμπειν) quam crimen in eum intenderet, quo probabilis eſſet cauſa calumniae. Apparet, vt opinor, effici hanc ſententiam poſſe, vnum προπέμπων mutando in προπέμπειν, vt iam ediderat *Boyleus*, haud ſcio, quo fundamento; cum nihil in hoc loco viderit ille. Certum interea, cum εἱλόμην iungi participium pro verbo infinito non poſſe: cum hoc autem conſtrui ſolet frequenter; vt, apud *Demoſth.* Phil. I. p. 54. E. ἐγὼ μὲν οὖν, οὔτ' ἄλλοτε πώποτε πρὸς χάριν εἱλόμην λέγειν ὅ, τι ἄν, κ. τ. λ. & in Olymp. p. 1066. D. καὶ προειλόμην — ἔχων μεταδοῦναι, alios. quibus e noſtro addo, ex ep. XIII. ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην. Habes χαλεπώτερον δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ προπέμπειν εἱλόμην, ſen-

πρόσμενε δὴ, Στησίχορε, καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ, δι᾽ ἃ σεβαστότερος εἶ πολλῶν, καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα, τῶν ἄλλων περιέμενος, ἐν οἷς ποτ᾽ ἂν κατ᾽ ἄκραν εὐδοκιμῇς, ὁμοίως τοῖς πονηροτάτοις ἔσῃ.

πζ. ΑΓΗΣΙΛΑΩι.

Ἡ Τελεσίππη χαλεπῶς ἔοικέ σου φέρειν τὴν ἐν Συρακούσαις μονὴν, εἰς τοσοῦτον δὲ πάσχουσα φιλάνδρου καὶ σώφρονος ἔργον γυναικὸς, ἐμαρτύρατο ἡμᾶς ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας, οὐκ ἀνέξεσθαι φάσκουσα εἰς πλείω σε ἀπόντα, ἀλλ᾽

ſententia perfecta; vbi τοῦτο reſpicit pecuniam, ſiue τὸ ἀργύριον, quod ante mittere, Phalaris conſtituerat, quam proditionis accuſaret Steſichorum. Reſtat προμηνύθη, Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, κ. τ. λ. quorum non difficilis correctio erit, ſi ad animum reuocaueris ea, quae ſubiiciuntur, καὶ—τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε καὶ τίμα. vt dubitari vix poſſit, quin in προμηνύθη lateat verbum, quo Steſichorum hortatus ſit Phalaris, vt, cura aliarum rerum abiecta, carminibus ſcribendis totus vacaret, eaque ſtudia amaret coleretque. In hanc itaque ſententiam, mutatione non magna, corrigo, πρόσμενέ δὴ, Στησίχορε, καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ δι᾽ ἃ σ. ἑ.—τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα. quibuſcum componi velim, quae de Steſichori ſtudiis, ſupra, ep. VII. IX. & inprimis, ep. XIII. leguntur. Notum illud *Ariſtophanis*, Veſp. 1422. Ἔρδοι τις, ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. de quo, ad ſimile *Antonini*, Τὸ τεχνίον, ὃ ἔμαθες, φίλει, τούτῳ προσαναπαύου, vid. *Gatakerus*, l. IV. §. 31. p. 156. Addo, ex *Diogenis* Cynici Ep. XII. ad Cratetem, ed. Aurel. Epiſt. Gr. p. 341. σὺ δὲ ἐπίμενε ἐν τῇ ἀσκήσει, ὥσπερ ἤρξω, καὶ σπούδαζε κατ᾽ ἴσον ἡδονῇ ἀντιτάττεσθαι καὶ πόνῳ. vbi paulo ante, per viam e cod. Graeuiano pro ἀμαθίας reſtitui poterit ἀπαθείας, in his, εἶτα μέμφονταί ποτε οὐχ αὑτῶν τῆς μαλακίας, ἀλλὰ τῆς ἡμῶν ἀμαθίας. Eadem ratio verbi μένειν in clauſula epiſtolae, quae, inter eas *Platonis* decima numeratur, p. 1299. D. ἀλλ᾽ ἔρρωσό τε, καὶ μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν, οἷσπερ καὶ μένεις. *Liban.* Ep. CCCCXCI. μένεις δὲ ἐν τοῖς φιλοσοφίας νόμοις, ἀνδρείᾳ χρώμενος πρὸς τὴν τύχην. ep. CIↃCCCLXX. Μένε τοίνυν ἐν τῷ σαυτοῦ τρόπῳ, κἂν μὴ κηρύττωσιν εὖ παθόντες, ἃ πεπόνθασι. Mitto ſimilia aliorum. Eadem vis eſt in verbis διαμένειν, & ἐμμένειν, de quibus alibi. Atque huc pertinet noſtri τὴν ἐπί τινι μονὴν ἑλέσθαι. ep. I. de quo vid. not. ad ep. XXIV. p. 115. Rarius in eum locum translatum, προσμένειν legitur. I. ad Timoth. v. 5. καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας· & alibi, in Nou. Teſt. Propria virtute, eo vtuntur *Sophocles*, Oed. Tyr. 628. & Electr. 1249. alii. De particula δὴ, verbo πρόσμενε adiuncto, quae obſecrantis eſt, leg. *S. Clark.* ad *Hom.* Il. B. 158. Il. K. 509. &, ad *Eurip.* Phoen.

Digitized by Google

tibi puto etiam hoc, quod ante mittere conſtitui. Perſeuera, quaeſo, Steſichore, & in carminibus, &, ob quae venerabilior es multis, admirabiliorque, ea ſtudia & ama, & cole, abiectis aliis, quibus, quum in ſumma exiſtimatione eris, a peſſimis non differes.

LXXXVII. A G E S I L A O.

Teleſippe grauiter videtur ferre, quod Syracuſis manes. In tantum autem quum animum habeat viri amantis & pudicae mulieris, teſtata nos eſt, tanquam qui acerbo in te vteremur imperio, laturam negans diutius tuam ab-

Phoen. *Valcken.* v. 918. E quamplurimis locis, addo *Alciphron.* l. I. ep. XXXI. p. 128. προσδέχου δὴ πάλιν δι' αὐτοῦ δωρεὰς καὶ λιτανείας, καὶ πολὺ χρυσίον. & *Max. Tyr.* Diſſ. VII. p. 77. Νόμιζε δὴ καὶ τοὺς τῶν φιλοσόφων λόγους, τὸ μὲν πολὺ οὐκ εἶναι παντοδαπόν. Habes, quibus adductus rationibus, dum deficerent MSS. receptam per editiones ſcripturam mutauerim. In quo ſi cui nimium videbor ingenio tribuiſſe, hoc ſaltem dabit, id, quod ſubſtituerim, non eſſe vulgato deterius, nec indignum auctore noſtro.

73. Τῶν ἄλλων περιέμενος] Editi plerique περιέμενος. ſed Burm. & ed. Ven. περιέμενον. Sententia perſpicua ſatis. ſed haud ſcio, an ei conueniat περιέσθαι. Si legeretur παριέμενος, aut προϊέμενος, neutrum reiicerem. Et hoc quidem *abiiciendi*, *neglgendive* virtute notum; vt ap. *Thucyd.* l. I. p. 76. l. 16. εἰ τὰ πάντω πρόοιντο. vbi ſchol. ἀμελήσωμεν. Alterum, pro παραιτοῦμαι, ἀποτρέπομαι a *Platone* poſitum, notat *Ruhnkenius*, ad *Timaei* Lex. Pl. p. 149. Sed forte aliud latet. Equidem, quod mihi ab omni parte ſatisfaciat, inuenio nihil, nec eorum inſtitutum ſequar, qui, dum omnia tentant, raro autem aliquid excutiunt boni, operam ludere coniectando, quam quidquam inuentorum ſuorum, malunt, ſilentio praetermittere.

79. Ἐμαρτύρατο ἡμᾶς ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας] i. e. Ad me confugit, quaſi ego apud te magis valere poſſem, vt redeas: vti paulo infra ſequitur, κάκείνη μὲν, etc. BOYL. Aliena eſſe ab auctoris ſententia; quae notat *Boyleus*, apparebit epiſtolam inſpicienti. Non iniuria ex antecedente concluſeris, Ageſilaum hunc fingi, tanquam cui in gymnaſii praefectura ſucceſſerit Steſichori nepos. Hic autem, idem abſens eſt, nec metu Phalaridis ſuſtinet redire. abſentiam aegre fert vxor: cauſam facit Phalarin, eiusque πικρὰν κατ' αὐτοῦ ἀρχὴν queritur. patris implorat auxilium, ac tandem efficit, vt iubeat Ageſilaum redire Phalaris. Quibus quid aliud ſignificatur, quam Ageſilai exilium, &, iuſſu Phalaridis, reditus ad ſuos? Verba itaque, κατὰ σοῦ πικρὰν ἀρχὴν, vt re vera ſonant, accipienda ſunt de acerbo Phalaridis in Ageſilaum imperio.

Digitized by Google

ἀλλ' ἐπιβοησαμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα, γινώσκεις ἴσως, ὃ βούλεται πράττειν. ἀλλ' εὖ ἴσθι, καὶ ποιήσειεν ἄν. οὐ γὰρ οἵα τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾷν ὡς ἀλλότριον ἑαυτῆς ἄνδρα νενομισμένον. κἀκείνη μὲν ἐμὲ ἠξίου δύνασθαι ἐπανήκειν σε ἀναγκάσαι, ἐγὼ δὲ ἐκείνην. οὐ γὰρ οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς 85
Τελεσίππην αἰδεῖσθαι. ἐπάνηκε οὖν, καὶ τοῖς ποθοῦσιν ἀπόδιδου σαυτὸν, εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνην, ἀξίαν οὖσαν, νὴ τοὺς θεοὺς, ἀγαπᾶσθαι πλέον.

πη'. ΑΓΕ-

81. Ἐπιβοησαμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα] Quodnam auxilium a patre imploret, Teleſippe marito deſerta, obſcure innuit: nec nobis manifeſtum eſſe poteſt, quod illi, ad quem ſcribit, coniiciendum relinquit. BOYL. Cogitauit fortaſſe ſophiſta τυραννοκτονίας conſilium, quod patris auxilio vellet exſequi Teleſippe.

82. Οὐ γὰρ οἵα τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾷν ὡς ἀλλότρ.] Notum loquendi genus οἵα τέ ἐστι pro δύναται. Atque ita a *Platone*, tanquam ſimilis poteſtatis, iunguntur οἷόν τε ὂν καὶ δυνατὸν, in Crit. p. 84. C. &, ibid. D. ἀδύνατον, καὶ οὐκέτι οἷόν τε. Sed non eiusdem generis eſt οἵα τέ ἐστι δύνασθαι; cui ſimile non inuenio, niſi hoc, in Bithynorum, ad *Brutum*, ep. IX. οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμᾶς δύνασθαι τοὺς περὶ μόνων ἑαυτῶν φροντίζοντας, ταῖς ὑπὲρ ἁπάντων εἰσφοραῖς ἐξαρκεῖν. ſed in MS. Burm. abeſt δύνασθαι; vt non iniuria ſuſpiceris, id eſſe interpretis. Quo minus dubito, idem noſtro in loco delendum, ex iis, quae ſubiiciuntur κ. μ. ἐμὲ ἠξίου δύνασθαι ἐπανήκειν, κ. τ. λ. repetitum fortaſſe. Praeclara *Valckenarii* emendatio eſt, in *Philoſtrati* Imag. l. II. p. 812. pro κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἷον λέοντα πτῶκας ἁρπάζειν, reponentis κ. δ. α. ὁ Χ. οἷόν τε ὄντα πτῶκας ἁρπάζειν, not. ad *Herod.* l. VIII. p. 630. E contrario, in *Platonis* Apol. p. 16. A. frequens huius formae vſus corrumpendae orationis anſam praebuiſſe librariis videtur. Nam inconcinnum admodum eſt, quod nunc legitur, τούτων γὰρ ἕκαστος, ὦ ἄνδρες, οἷός τ' ἐστιν ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ᾧ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι —— σφίσι ξυνεῖναι. vbi, niſi longius a recepta ſcriptura recederet, ſcribendum eſſe coniicerem, τούτων γὰρ ἕκαστος, —— οὕτω σοφός ἐστιν, ὥστε ἰόντες εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, —— τούτους πείθουσι, κ. τ. λ. vt in ſimili plane loco eſt apud *Platon.* in Theag. p. 93. B. Οἳ οὕτω σοφοί εἰσιν, ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἔξεστι τῶν πολιτῶν ᾧ ἂν βούλωνται προῖκα συνεῖναι, τούτους πείθουσιν, κ. τ. λ. vbi deleto antecedente πείθουσι, vt in altero loco, malo ἰόντες τῶν νέων τοὺς —— πλουσιωτάτους ——. τούτους πείθουσιν ——. In illo autem, minore etiam mutatione, concinnitati conſulueris, vbi ſcripſeris, τούτων γὰρ ἕκαστος, ὦ ἄνδρες, οἷός ποτ' ἐστιν, ἰὼν —— πείθουσι, vel τ. γ. ἑ. ὦ. ἄνδρες, ὅστις ἐστὶν, ἰὼν —— πείθουσι, & hoc fortaſſe verum.

85. Οὐ γὰρ οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην αἰδεῖσθαι] Pro ὡς Τελεσίππην αἰδεῖσθαι, vulgo legitur ὡς Τελεσίππην φοβεῖσθαι. ad quod ita *Boyleus*:

abſentiam, ſed, implorato patris ſui auxilio, noſti fortaſſe, quod vult facere. Quin probe ſcias, etiam facturam fuiſſe. Neque enim poteſt negligere, tanquam alienum habitum, maritum ſuum. Et illa quidem, me, exiſtimabat, poſſe te, vt redeas, cogere, ego vero, illam. Nec enim tam, puto, te Phalarin metuere, quam Teleſippen reuereri. Redi igitur, & deſiderantibus temet redde, ſiue nos reuereare magis, ſiue illam, dignam, ita me dii, quae plus diligatur.

 LXXXVIII.

leius: „ Redundat φοβεῖσθαι. quid ſi legas? οὐχ οὕτως οἴομαι σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην φιλεῖσθαι. “ Specioſum vero primo adſpectu, quod legendum ſuſpicatur ille, φιλεῖσθαι pro φοβεῖσθαι. nullus enim, hic, verbo φοβεῖσθαι locus, niſi ex Teleſippe, quam mulierem optimam fingit ſophiſta, Xanthippen aliquam feceris. Disiuncta, apud *Ariſtotelem*, ſunt φοβεῖσθαι & φιλεῖν, Rhet. l. II. c. IV. p. 553. D. οὐδεὶς γὰρ, ὃν φοβεῖται, φιλεῖ. Habes, ibidem, contraria φιλεῖν & μισεῖν, dum, iſto capite, quaerit, Τίνας φιλοῦσι καὶ μισοῦσι, καὶ διὰ τί; quibuscum componi poterit *Xenophon*, Inſt. C. l. VIII. p. 123. Tanquam tritum ſermone vulgi prouerbium, ab *Ariſtotele*, Rhet. l. II. c. XXI. p. 572. C. profertur Οὐ δεῖ φιλεῖν ὡς μισήσοντα, ἀλλὰ μᾶλλον μισεῖν ὡς φιλήσοντα. Addo noſtrum, ep. LXI. Ἐφ' οἷς μισεῖς σοῦ τὸν υἱὸν, — ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων φιλεῖται, κ. τ. λ. quorum optimus interpres *Ariſtoteles*, l. c. c. IV. l. 12. Sed, ad eam rationem, non φιλεῖσθαι, ſed φιλεῖν, noſtro in loco, ſcripſiſſet ſophiſta. Quare alia via tentandum; nec dubito, quin verum ſit αἰδεῖσθαι. quod propterea, deficientibus manuſcriptis, recepi: nam Burmannianum, qui, vt paſſim, cum editis conuenit, non moror. Subiicitur in eandem fere ſententiam, εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνην —. vbi vicinum αἰσχύνῃ. Quid, noſtro in loco, inter φοβεῖσθαι & αἰδεῖσθαι interſit, luculenter docet *Plutarch.* Lac. Apophth. p. 231. F. vbi interrogatus Polydorus, Διὰ τί Σπαρτιᾶται κατὰ πόλεμον κινδυνεύουσιν ἀνδρείως, Ὅτι, ἔφη, αἰδεῖσθαι τοὺς ἡγεμόνας ἔμαθον, οὐ φοβεῖσθαι. Atque ita, apud eundem, ibid. p. 217. A. Anaxandrides, ſimile interroganti, Ὅτι, ἔφη, αἰδεῖσθαι περὶ βίου μελετῶμεν, οὐχ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι φοβεῖσθαι. vbi, comparatione ſimilium locorum, αἰδεῖσθαι, non, vt vulgo, δεῖσθαι, ſcribendum eſſe, recte docuit *Leopard.* Emend. l. IX. c. VII.

86. Τοῖς ποθοῦσιν ἀπόδιδου σαυτόν] Meminit huius loci *Wolfius*, ad *Liban.* Ep. CXIV. p. 60. πολλάκις παρελθὼν γραπτὸν καὶ λευκὸν ἔδωκεν αὐτὸν μέλανι καὶ σιμῷ. adde *Liban.* ep. CCCLXIV. & IↃXXXIX. Genus loquendi, locis e veteribus, *Herodoto*, aliis, prolatis, illuſtrat *D' Oruill.* ad *Charit.* l. VII. p. 593.

88. Ἀγαπᾶσθαι πλέον] Eſt, qui ἀγαπᾶς τοι πλέον putet, eſſe legendum. Si abeſſet τοι, ferri quodammodo poſſet. Sed in altero nihil eſt, quod quis reprehendat, cum αἰσχύνῃ ad vtrumque ἡμᾶς, & ἐκείνην pertineat, ἀγαπᾶσθαι autem pendeat ab ἀξίαν οὖσαν.

Digitized by Google

πη'. ΑΓΕΜΟΡΤΩι.

Ἠισθόμην ποτὲ, ὦ Ἀγέμορτε, ὅπως περὶ τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἐβουλευσάμην. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ἄλλα ἠνίασεν ἡμᾶς ἡ περίβλεπτος αὕτη μοναρχία, περὶ ἧς ὁ ἄβουλος ἐγὼ τοὺς πολλοὺς πόνους καὶ κινδύνους ὑπέστην ἑκών· μεγίστου δ' ἐν αὐτῇ τούτου κακοῦ ἐπειράθην, εἰ μηδὲ εὖ παθεῖν τις ὑφ' ἡμῶν ἐπιεικὴς ἀνὴρ βούλεται· ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα, ἂν δεήσῃ χαρίσασθαί τινι τῶν δεομένων, τοῖς ἐξωλεστάτοις χαρίζεσθαι. οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑμεῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεστραμμένοι, τί γὰρ ἄλλο ἢ δεδιατε εὖ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ; ἐπεὶ τίνος ἕνεκεν, τοσούτων ἐμοὶ καὶ συμφοιτητῶν γενομένων, καὶ συνεφήβων, καὶ φίλων, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται τέως ὑμῶν, ἀλλ' οὐδὲ ὑπέσχηταί τις ἀφίξεσθαι πρὸς ἐμὲ, πλὴν Καλλισθένους; καὶ, εὖ οἶδα γὰρ, οὐδὲ ἐκεῖνος ἀφίξεται. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως εἰσί τινες ἀποφυγαὶ, τοῦ μὴ δοκεῖν ἀναφανδὸν βδελύττεσθαί μου τὰς δωρεὰς, ὅσους ἐλθεῖν γε κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμὲ, τοὺς μὲν νόσοι, τοὺς δὲ πατέρες,

89. ΑΓΕΜΟΡΤΩι] Sic libri editi. ſed Lugd. A. & Angl. cum hic, tum infra, Ἀγεμόργῳ. In re incerta, nihil muto. notus ex hiſtoria Ἀμόργης, e geographia Ἀμοργὸς; Ἀγέμορτος, aut Ἀγέμοργος, neſcio, an aliunde cognoſcatur.

96. Οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑ.] Si εὐγνώμονας ſcripſit ſophiſta, Phalaridis cogitauit amicos, quorum eſſet aequum de eo iudicium; hos ſupra ἐπιεικεῖς vocat, & opponit τοῖς ἐξωλεστάτοις. Nec tamen omnino ſpernenda ſcriptura, quae eſt in Lugd. A. & Angl. οἱ γὰρ ἀγνώμονες· in quo ineſt animi ab eo abalienati, de eiusque rebus iniquius exiſtimantis, exprobratio, vt, infra, hac epiſtola, καὶ μεγάλως σχέτλιος εἶ τις, καὶ ἀγνώμων τὸν τρόπον, ὦ Ἀγέμορτε, καὶ μέν τοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀπηνής. Nolui tamen ab eo, quod plerique libri habebant, recedere.

99. Συμφοιτητῶν] Frequens nomen φοιτητὴς, de diſcipulo, in ſcriptis veterum; de quo vid. *Creſoll.* l. IV. 11. alii. Docet autem *Euſtath.* ad Il. E. p. 585. l. 13. τοὺς μετὰ τὸν Ὅμηρον τὸ φοιτᾶν ἐπὶ μαθητῶν ἰδιάζειν. idque Atticorum eſſe idem monet, ad Il. I. p. 732. l. 60. Ac noſtrum quidem συμφοιτητὴς, ſi ad *Platonis* demum retuleris tempora, non errabis fortaſſe. Sic ſane *Pollux*, l. IV. 45. αὐτοὶ δ' ἀλλήλων λέγοιντ' ἂν συμφοιτηταὶ, ὡς Πλάτων ἔφη. vbi loca *Platonis* iam indicauit *Iungermannus*; quem vide.

100. Οὐδὲ εἷς ἀφῖκται τέως ὑμῶν] Ediderunt vulgo, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται ὑμῶν. Particulam τέως recepi e Lugd. A. C. & Angl. quod ea librariorum eſſe non videba-

LXXXVIII. A G E M O R T O.

Senſi tandem, Agemorte, quemadmodum rebus meis conſuluerim. Nam cum alias ſaepe moerori nobis fuit illuſtris hic principatus, cuius cauſa ſtultus ego tot labores & pericula voluntaria ſuſtinui: tum maximum malum, in eo, hoc ſum expertus, quod ne beneficiis quidem vir bonus vllus affici vult a nobis; ſed neceſſe eſt, ſi cui petentium ſit gratificandum, perditiſſimis gratificemur. Vos enim, qui aequi eſtis, haud ſcio, quomodo abalienati, quid aliud, niſi metuitis, beneficiis affici a me? Alioquin quid eſt, quod, cum tot mihi ſint & condiſcipuli, & adoleſcentiae ſocii, & amici, ne vnus quidem veſtrum adhuc venerit, imo ne quidem promiſerit aliquis, ſe venturum eſſe ad me, praeter Calliſthenem? Ac, certo enim ſcio, ne quidem ille veniet. Et aliis fortaſſe excuſationes ſunt quaedam, ne palam videantur deteſtari munera mea, quotquot omnino ad me venire partim morbi,

 par-

batur. Placuit aliquoties noſtro, vt ep. v. *Θαύμαζον, καὶ τέως ἀπιστῶ*, ep. VIII. *Κόνων ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος*, & alibi. De vſu vid. ad *Timaei* L. Pl. *Ruhnken.* & inprimis *Ael. Herod.* Philet. p. 434. ibique *Pierſonus.*

3. *Ο῞σους ἐλθεῖν. γε κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμὲ τ. μ. ν. τ. δ. π. π. δ. κωλύει τὰ πολιτικά*] Parum refert, ſiue cum editis retineas *ὅσους*, ſiue cum Lugd. A. C. & Angl. ſcribas *οὕς.* illud tamen malo. Maioris momenti eſt, quod ad marg. exemplaris ſui adſcripſerat *Hemſterhuſius*, *δ' ἐκώλυε* pro *δὲ κωλύει*. Spectauit haud dubie vir ſummus id, quod antecedit, *κατ' ἀρχάς.* quod ſi cum interpretibus acceperis pro *principio*, tempori praeſenti, *κωλύει*, commodus locus vix inuenietur. Nihilo minus *κωλύει*, repugnantibus libris omnibus, ſollicitare nolim. Puto autem, *κατ' ἀρχὰς* proxime pertinere ad *ἐλθεῖν*, idque idem ſonare, quod *τὴν ἀρχήν*. Tum autem, non *principio*, ſed *omnino* reddendum eſſe, apparet ex iis, quae, ſupra, ad ep. XVI. p. 82. cet. diſſerui. Nam, in verbis *ἐλθεῖν κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμὲ*—*κωλύει*, prohibitio eſt, ac, re vera, latet in iis *κατ' ἀρχὰς* (vel *τὴν ἀρχὴν*) *οὐδὲ ἐλθεῖν ὡς ἐμέ.* id eſt, *omnino non ad me venire.* in quam ſententiam ſi noſtra acceperis, *κωλύει*, quod offendat, amplius habebit nihil. Recordor autem, dum haec ſcribo, loci, qui eſt in *Plutarchi* Conſ. ad Apoll. p. 115. B. quem de nominis *ἀρχὴν* vſu l. c. diſputatis addi velim, verbo hic explicandum, ne quis in eo temere haereat. *Πολλοῖς γὰρ*, inquit philoſophus, *καὶ*

Digitized by Google

ρες, πολλοὺς δὲ κωλύει τὰ πολιτικά. σὲ δὲ ἐγὼ εὖ εἰδὼς, οὐδὲ ἐπεχείρησά πω καλέσαι, μέλλων γε μὴ τυγχάνειν· οὐδὲ καλέσαιμ᾽ ἂν ἔτι τὰ μάλιστα νῦν τήν τε ἀῤῥωστίαν ἀκούων σου, καὶ τοὺς παῖδας, οὓς μετὰ τὸν ἔκπλουν τὸν ἡμέτερον οἴκοθεν ἐπυθόμην ἐκ Πραύλης σοι γεγενῆσθαι. καὶ συνήσθην γε, νὴ Δία, τοῦ πρὸς πλεῖστον ἀνακεῖσθαί σε κήδους ἕνεκεν, καὶ τῆς πολυ-

παι-

καὶ σοφοῖς ἀνδράσιν, *ὥς φησι* Κράντωρ, *οὐ νῦν, ἀλλὰ πάλαι κέκλαυσται τἀνθρώπινα, τιμωρίαν ἡγουμένοις εἶναι τὸν βίον, καὶ ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἄνθρωπον συμφορὰν τὴν μεγίστην.* Efficit additum *συμφορὰν τὴν μεγίστην*, vt intelligat lector Τὸ *μὴ γενέσθαι ἀρχὴν, ἀνθρώπῳ ἄριστον.* in quam ſententiam dictum vid. eadem pagina, C. & E. Vnum eſt, quod diſpliceat, *ἄνθρωπον*, ac ratio poſtulat ſcribi *ἀρχὴν τὸ γενέσθαι, ἀνθρώπῳ συμφορὰν τὴν μεγίστην*; vt ibid. l. c. E. *ἄριστον πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι.* Noſter, ep. LXXXI. *ἀνθρώπῳ τοῦ μὲν γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ τὸ μὴ γενέσθαι.*

9. *Γεγενῆσθαι*] Reuocaui veterem plerorumque librorum ſcripturam *γεγενῆσθαι*, pro *γεγεννῆσθαι*; quod ad exemplum edit. Commel. ediderat *Boyleus*.

10 Τοῦ *πρὸς πλεῖστον ἀνακεῖσθαί σε κ. ἕ. κ. τ. π.*] Vulgo, *τοῦ πρὸς πλεῖστον ἀνακείσεσθαι κήδους κ. τ. λ.* Reddidit autem *Aretinus*, quaſi ſcriberetur *συνήσθην γε νὴ Δία κήδους ἕνεκεν καὶ τῆς πολυπαιδίας*· *Naogeorgus*, quem, in hoc, fere ſequitur *Boyleus*, *Quod plurimum iam temporis domi manſurus ſis & ob affinitatem*, cet. Diſſentit interpres ed. Aurel. qui ita: *Gaudeo in immenſum tuam proſapiam creſcere tam affinitate, quam liberorum copia.* quo quid ſpectauerit ille, non lubet inquirere. Cum antecedat *ἀῤῥωστίας* mentio, opinetur fortaſſe aliquis, poſſe verbo *ἀνακτήσασθαι* locum eſſe; id, quod facile tranſire potuit in *ἀνακείσασθαι*, vt in Lugd. A. & Angl. ſcriptum inueni. Tum autem non ſimpliciter *ἀνακτήσασθαι*, ſed *ἀνακτήσασθαι τὴν δύναμιν, τὴν ῥώμην*, ſim. dici conuenit. Quare iis me adiungo, qui *ἀνακείσεσθαι* acceperunt de Agemorto *domi manente*, cumque pro *ἀνακείσεσθαι* in Lugd. C. ſcriptum ſit *ἀνακεῖσθαι*, non dubitaui, vnius tranſpoſitione ſyllabae, ex *ἀνακείσεσθαι* facere *ἀνακεῖσθαί σε.* nam ſine pronomine ſtare vix poſſe ſententia videtur. Latet autem idem fortaſſe in Lugd. A. & Angl. in *τοὺς πρὸς πλεῖστον* pro *τοῦ πρὸς πλ.* quod facile oriri potuit ex *τοῦ σε πρὸς πλ.* Hoc tamen, an illud ſit anteferendum, non diſputo, cum eodem res redeat. Formam loquendi noſtrae non diſſimilem habes in illo *Libanii*, Ep. CCCXCI. Ἠ*μέλησα μὲν σιτίων, ἔῤῥιψα δὲ λόγους, ἀπεωσάμην δὲ ὕπνον, σιγῇ δ᾽ ἐπὶ πλεῖστον ἐκείμην.* Vbi *κεῖσθαι* hominis plane *otioſi* & *deſidis* reſpicit conditionem. Eleganter *Plato*, Theaet. p. 127. D. *Eius*, inquit, qui rerum ciuilium, & in medio poſitarum, ignarus, vniuerſi naturam tantum ſcrutatur, *τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται, καὶ ἐπιδημεῖ. ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ, καὶ οὐδὲν ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται, κατὰ Πίνδαρον, κ. τ. λ.* vbi philoſophi eſſe puto, quod ex iſto loco habet *Porphyrius*, de Abſt. l. I. p. 73.—*ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδὲν, ἀτιμάσασα, πανταχῇ πέτεται, κατὰ* Π. quorum ſententia huc redit— *cum haec omnia parua, ac nullius momenti habita, contemſerit, quaquauerſum volat*—. accedit, quod haec *Platonis* reſpiciens, dein p. 74. ait *Porphyrius*, *οὐχὶ δὲ πάντα ἡγησάμενος μικρὰ μὲν καὶ οὐδὲν ἐκ τῆς ἀποχῆς*—. Locis citatis addo *Polyaen.* l. III. c. XII. p. 302. Phocion, cum ſexagenario maiores aegre

fer-

partim patres, inprimis autem prohibent res ciuiles. Te vero, probe cognitum, nondum vocare ſum aggreſſus, quum ſpes obtinendi nulla ſit; neque vocarem cum maxime nunc de tua valetudine auditione accepta, deque liberis, quos a noſtro e patria diſceſſu, audiui, ex Praula tibi natos eſſe. Quin imo tecum laetatus ſum, ita me Iupiter, quod vt plu-

ferrent, ſibi abſtinendum eſſe a bello, Θὐδὲν, ἔφη, δεινὸν ὑπομενεῖτε· κἀγὼ γὰρ ὁ στρατηγὸς ὀγδοηκοστὸν ἔχων ἔτος μεθ' ὑμῶν κείσομαι. vbi *Caſaubono*, miror, viro ſummo, cum MSS. quidam μεθ' ὑμῶν ἔσομαι haberent, pro κείσομαι placere ἐκεῖ ἔσομαι potuiſſe. Eſt enim ibi eadem fere verbo κεῖσθαι vis, quae interdum Latino *iacere*, vt, in illo *Claudian.* de Rapt. Proſ. l. I. 96.——*an forte iacentes Ignauosque putas; quod non Cyclopia tela Stringimus?* & alibi. Graecis, eodem in loco, frequentius eſt καθῆσθαι; de quo conſulendus, ad *Alciphron.* p. 102. *Berglerus.* add. *Herodot.* l. III. p. 265. l. 91. ἔχων δύναμιν τοσαύτην κάτησαι, οὔτε τε ἔθνος προσκτώμενος, οὔτε δύναμιν Πέρσῃσι. l. IV. p. 332. l. 95. & alibi. Non diſſimilis ratio huius, apud noſtrum, ep. VII. l. 18. ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον, καὶ μὴ θερματέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων. Eadem virtute οἴκοι καθῆσθαι eſt in *Libanii* Ep. MCCXLII. A. *Plutarcho*, An ſ. G. S. R. p. 783. F. iunguntur, οἴκοι σιτουμένους καθῆσθαι καὶ ἀποκεῖσθαι, καθάπερ ἰῷ σίδηρον ὑπ' ἀργίας τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεννυμένην περιορῶντας. Conueniunt apud *Demoſthen.* Olynth. III. p. 39. E. & de Cherſon. p. 80. C. ἡσυχίαν ἄγειν, σχολὴν ἄγειν, & οἴκοι μένειν. Placuit etiam *Plutarcho*, in eodem loco, verbum οἰκουρεῖν, cum alibi, tum in lib. An Sen. S. G. R. p. 788. B. F. ex quo intelligi poteſt, quid velit idem, dum ibid. p. 792. B. iungit βίον ἄπρακτον καὶ δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἄφροντιν. Venuſte, in eandem ſententiam verbo vſus, *Hermippus*, apud *Athen.* l. VIII. p. 344. D. cuius verſus ſic leuiter correctos diſtinguo: Εἰ δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν νῦν τοιόνδε μάχεσθαι, / Καὶ βατὶς αὐτῶν ἡγεῖτ' ὀπτὴ μεγάλη, καὶ πλευρὸν ὕειον. / Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἑκόντα. / Εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. De verbo κεῖσθαι; propius etiam ad noſtrum accedit *Libanius*, quando κεῖσθαι & πορεύεσθαι contraria facit, vt, Ep. MXVII. Δότε δὴ χάριν, καὶ μὴ κινῆτε γῆρας, κεῖσθαι μᾶλλον, ἢ πορεύεσθαι βουλόμενον, τὸ Θεομνήστου; vbi κεῖσθαι idem eſt, quod οἴκοι μένειν; vel, vt ipſe ibid. infra loquitur, μένειν. In eodem loco καθῆσθαι eſt apud eundem, Ep. MCCXXXVI. Εἰ δὲ ὄκνῳ τῆς πορείας κάθησαι, ὅρα, μὴ τὸ ἡδύ σοι τοῦτο ἀηδίαν τέκῃ. Sed ἀνακεῖσθαι qui pro *domi manere* fuerit vſus, adhuc inueni neminem. Ac ſtatuis quidem, ſim. proprium eſſe, abunde docent grammatici. vid. *Pierſon.* ad *Aelii. Herod.* Philet. p. 441. & ſcriptores ab eo citatos. nec multum inde abeſt, dum vates θεοῖς ἀνακεῖσθαι dicuntur, vt, in *Lucian.* t. III. Macrob. p. 210. ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, &. ibid. γένος μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακειμένους. addo *Heliod.* l. I. p. 44. θεοῖς ἀνακειμένην, προφήτου παιδὶ.—— συνοικεῖν. Latius autem ſumtum idem a *Plutarcho*, de Fort. Rom. p. 314. A. dum dicit κυνηγεσίαις προσανακεῖσθαι. vt, ſi, noſtro in loco, tertio caſui iunctum eſſet, ad eandem rationem videretur accipi poſſe. Addito vero κήδους ἕνεκεν καὶ τῆς πολυπαιδίας, non dubito, quin pro κεῖσθαι ſit poſitum a noſtro ſophiſta. quod, etſi fortaſſe ſingulare, tamen, vt alia multa ſimilia, in eo facile fero.

παιδίας. τίς οὖν ἀπολείπεταί σοι πρόφασις, τοῦ μὴ οὐ δεδιέναι σε δοκεῖν, ὅστις, ὦ θεοὶ, πέμψαντος ἔναγχος ἐμοῦ σοι, οὐ μὰ τὸν Δία, φόρτον ἐπίφθονον, οἷον ἔμελλεν ὄψεσθαι παραπεμπόμενον μετ᾽ αὐλῶν καὶ παιάνων πᾶσα ἡ πόλις, ἀλλὰ χρυσίδιον, καὶ τοῦτο νύκτωρ, ἀωρὶ παντάπασιν, ὥσπερ τι ἄγος, ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης; ὡς εἰκός· κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἦν δῶρα, καὶ πεφυρμένου φόνῳ ἀνθρώπων. καὶ μεγάλως σχέτλιος εἶ τις, καὶ ἀγνώμων τὸν τρόπον, ὦ Ἀγέμορτε, καὶ μέντοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνηλεὴς, ὃς οὐκ οἰκτείρεις με κακοδαίμονα ὄντα, καὶ διακείμενον οὕτως, ὥσπερ διακεῖμαι νῦν, ἀθλίως. ὃς οὗπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν᾽ ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ᾽ εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ εἶχον, πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισιν. ἀλλ᾽ ὃ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν, καὶ τούτου με ἀπεστερήκατε οἱ φίλοι, μηδὲ εὖ ποιεῖν μηδένα ὑμῶν ἐπιτρέποντες ἐκ τῶν περιόντων. ἀλλ᾽ εἰς ἀνάγκην καθεστήκαμεν, ὦ θεοὶ, μὴ προσιεμένων ὑμῶν τὰς δωρεὰς, οἷς βούλομαι διδόναι, τῶν

15. Νύκτωρ, ἀωρὶ παντάπασιν] Νύκτωρ, quo cum ſui ſaeculi ſcriptoribus vſus eſt noſter, etſi rarius, inueniri tamen apud antiquos, etiam Atticos, pluribus exemplis docuerunt eruditi viri, ad *Thom.* M. v. Νυκτός. Inſolentius idem iunctum voci ἀωρί. de quo videndus *Hemſterh.* ad *Thom.* M. v. Ἀωρί. vbi recte de noſtro loco ille: „ Aliquantum hinc „ diſtat illud *Phalaridis*, Ep. CXLI. „ (LXXXVIII.) καὶ τοῦτο νύκτωρ ἀωρὶ παντάπασιν· nam vtrumque ſeparatim hunc „ in modum accipi debet: *idque nocte*, „ *& media quidem atque intempeſta.* „ Ibi nihil Codd. MSS. variare mihi affir„ mavit — *Lennepius.* “

15. Ὥσπερ τι ἄγος, ἢ μίασμα ἰδ. ἀπόφορον] *Henr. Stephan.* App. Th. L. G. p. 515. inter alia, de voce ἀπόφορος, „ Videtur, inquit, & pro *non ſufferendus* ſeu *averſandus* poſitum, in hoc „ loco, ep. *Phalar.* ad Agemortum, „ quae eſt numero, 139. ὥσπερ τι ἄγος, „ κ. τ. λ. “ Etſi multa inſunt in his Epiſtolis ſingularia, dubito tamen, an vere ἀπόφορον ſcriptum ſit a noſtro. Equidem, niſi Codd. MSS. omnes in eo conuenirent, ſuſpicarer, aliud latere. Legit autem, dum hunc locum, ad *Tim.* L. Pl. v. Ἄγος, citat, *Ruhnken.* μίασμα ἰδὼν ἀπότροπον: nec diffiteor, idem aliquando mihi placuiſſe. De vſu nominis, vid. Obſ. Miſc. V. I. p. 105. & *Albert.* ad *Heſych.* V. adde *Ariſtoph.* Eccleſ. 787. — Σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις, Ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ. quae, praetermiſſo auctoris nomine, apud *Suidam* leguntur, voc. Σύμβολα. Si quid ta-

rimum domi manes, affinitatis contrahendae cauſa ac multitudinis liberorum. Quid eſt igitur, quod praetendas, quo minus metuere videaris, qui, dii boni, cum nuper miſiſſem tibi, non per Iouem, onus inuidioſum, quod viſura eſſet, tibiarum & cantuum pompa aduehendum, tota ciuitas; ſed paullum auri, idque nocte, & media quidem atque intempeſta; tanquam ſcelere aut flagitio exſecrando, conſpecto, id auerſatus es? vt par erat: nam mali hominis erant dona, & caede humana inquinati. Ac valde durus es, & iniquo animo, ac profecto erga nos etiam immiſericors, dum non miſeret te mei, qui infelix ſum, atque ita vt nunc, aerumnoſus. Qui, cuius cauſa potiſſimum concupiui principatum, vt apud amicos poſſem ſplendidus eſſe, quam primum hoc voto a diis conſecutus ſum, non habui, apud quos ſplendorem obtinerem muneribus. Quod autem ſolum erat mihi omnium ſolatium malorum, eo etiam me priuaſtis vos amici, cum ne quidem benefacere cuiquam veſtrum, mihi permitteretis e re-

tamen mutandum, noſtro in loco, nunc malo, ἀπόφονον. Qui ſaepius *Euripidem* ſectatus eſt, ſophiſta inde etiam ſumere hoc potuit. ſic ille, in Oreſt. 163. — ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. &, 192. Ἐ'ξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματέρος.

17. Πεφυρμένου] Lugd. A. πεφυρμένα. reliqui omnes πεφυρμένου. haud dubie recte. ep. XIII. l. 52. Λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι.

23. Οὐκ εἶχον πρ. ὁ] Vulgo legitur οὐκ ἔχω πρ. ὁ. Sed cum Lugd. A. & Angl. haberent ἔχων, malui εἶχον. Antecedit ἀρέχθην — ἔτυχον; ſequitur ἦν, cet.

23. Ἐ'λλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι] Retinui cum pleriſque libris ἐλλαμπρύνωμαι; cuius loco ἐλλαμπρύνομαι in Angl. Lugd. C. & Burm. *Herodoteum* eſt ἀπολαμπρύνεσθαι τοῖσι ἔργοισι. vid. *Valckenarii*, viri clariſſimi, not. ad *Herod.* I. p. 20. l. 43. Ἐ'λλαμπρύνεσθαι τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ, non diſſimili virtute, dixit *Thucyd.* l. VI. p. 386. l. 19. Apud *Appian.* Ἐμφ. Γ. p. 288. Ἀ'ντώνιος — ἐπιθυμίᾳ ἀγῶνος οὐκ ἔχων τοῖς ἱππεῦσιν ἐλλαμπρύνεσθαι, κ. τ. λ.

24. Ὅ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν] Editi plerique male ὁ pro ὅ. De voce παραμύθιον, legendus erudiſſimus *Waſſ.* ad *Thucyd.* l. V. p. 375. l. 22. Alibi aliquoties παραμυθία vtitur noſter. Πάντων praetermiſſum in Angl. Lugd. A. & C. cum reliquis libris retinui.

Digitized by Google

τῶν κολάκων καὶ τῶν βωμολόχων τῆς τυραννίδος διδόναι, οἷς οὐ βούλομαι.

πθʹ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ καὶ ΘΕΟΤΙΜΩι.

Τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθεισῶν δωρεῶν, Ἀντισθένης μὲν τὸ μέρος ἐδέξατο, Θεότιμος δὲ οὔ. διὸ τῷ μὲν οἶδα χάριν, τὸν δ' οὐ μέμφομαι· ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὁ δ' οὐδὲν ἐζημίωσε.

ϟʹ. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι.

Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα διαταχέως ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ σοῦ δέομαι παραγενέσθαι πρὸ Ὀλυμπίων.

30. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ κ. Θ.] Antiſtheni & Theotimo inſcriptam epiſtolam in omnibus, quos vidi, libris inueni. Alii tamen miſſam videri, auctorem voluiſſe, veriſimile eſt. Nouerant ii, qui acceperant, ſe accepiſſe dona; nec id ſcribi neceſſe erat. Quare, nomina haec, ſuſpicor, alius eſſe, qui huc tranſtulerit ea ex ipſa epiſtola.

32. Τὸν δὲ οὐ μέμφομαι] Solet vero iis iraſci, qui oblata ab illo munera non acceperunt, vt in ep. CXXXIII. (LVI.) CXLI. (LXXXVIII.) & alibi. BOYL.

33. Ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὁ δὲ οὐδὲν ἐζημίωσε] Antitheta minime diſtincta. BOYL. Reddunt interpretes ἐλαττοῦν, vel per *pauperiorem reddere*, vel per *res minuere*; ſi dediſſent *fraudare*, non haeſiſſet hic *Boyleus*. *Thucydideum* eſt ἐλασσοῦσθαί τι, *fraudari aliqua re.* vt l. IV. p. 271. l. 52. καὶ ἄλλαι τε πολλαὶ γνῶμαι ἐλέγοντο ἐπ' ἀμφότερα, διαφερομένων, καὶ ἀξιούντων, ὡς ἕκαστοί τε ἐλασσοῦσθαι ἐνόμιζον: & ibid. p. 272. l. 66. Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσι ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι.

35. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι] Libri editi omnes, praeter Commel. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι. quibuſcum conueniunt Medd. A. C. & Burm. Reliqui MSS. & Marg. Ald. vt ed. Commel. Ἀράτῳ. Arati in his Epiſtolis mentio alibi nulla; Polyſtratus vero, tanquam vnus ex optimis Phalaridis amicis, inducitur, ep. CXI. Quare, cum edit. retinui Πολυστράτῳ.

36. Διαταχέως] Si receſſeris a Ven. in omnibus edit. inuenies διαταχέως. nec aliter MSS. praeter Burm. & Angl. nam in illo & ed. Ven. διαταχέων eſt, in hoc διάταχες. Notae formae loquendi ſunt; vt alias ſimiles mittam, διὰ τάχους, & διὰ ταχέων: quorum illud obuium, cum apud alios ſcriptores, tum noſtrum, ep. VIII. & XXXI. hoc vid. apud *Thucydid.* l. IV. p. 241. l. 21. *Iſocrat.* Ep. VII. alios.

Digitized by Google

rerum abundantia. Sed in eum locum redacti ſumus, dii boni, vt, repudiantibus vobis dona, quibus dare volo, iis ex adulatoribus & ſcurris tyrannidis, quibus nolo, dare cogar.

LXXXIX. ANTISTHENI & THEOTIMO.

Donorum, quae miſi, Antiſthenes partem accepit; Theotimus non. Quapropter illi gratias ago, hunc non accuſo. Nam ille nulla re me fraudauit, cum acciperet, hic nullo me affecit damno.

XC. POLYSTRATO.

Et reliquis amicis omnibus ſcripſi, vt celerrime venirent Agrigentum, & te precor, adſis ante Olympia. Volo enim,

alios. Unum adſcribam *Apollodori* locum, quem ſi hac occaſione emendem, non ingratum me facturum eſſe, ſpero, lectori. Verba in eius l. I. c. IV. p. 13. de Orione, haec ſunt: Ο' δὲ ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἁρπάσας παῖδα ἕνα ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. Fabulam eandem narrant complures. vid. *van Staueren*, ad *Hygin*. Poet. Aſtr. c. XXXIV. Nominant autem omnes *Cedalionem*, quem ducem habuerit Orion. tametſi in iſto nomine ſcribendo ſaepius a vero aberrauerint librarii. nam, notante *van Staueren*, l. c. *Cydaliona* vocat *Theo*, ad *Arat*. p. 38. *Endaliona Eratoſthenes*, c. XXXII. in *Hygino Celedoniam* habet Voſſ. &, quod eo deterius eſt, in MS. ſcholiaſt. *Caeſar. Germ.* legitur *caballam*. addo, Κιδαλίωνα eſſe apud *Suidam*, v. Λευκὴ στάθμη; Κιδαλίῳ autem, ap. *Heſych.* v. Δέατος. vbi vid. *Albert.* nec non ibid. ad v. Αὐτοκτιστούς. [1]Vt mirandum non ſit, in *Apollodoro* etiam, duabus literis mediis (vt ſaepiſſime a librariis factum eſſe, pluribus docuit *D' Oruille*, ad *Charit*. l. V. p. 444. & l. VIII. p. 693.) omiſſis, vitioſe ſcriptum fuiſſe παιδαενα in loco nominis Κηδαλίωνα; praeſertim cum facilis adeo tranſitus ſit literae Κ in Π, & contra. Sane vitioſum, in *Apollodoro*, eſſe παῖδα ἕνα, intelligent, qui ad iſtud ἕνα attenderint; quod ferri non poteſt. Aliud vitium ineſt in hoc, ἐκέλευσε ποδηγεῖν, quod mutandum in ἐκέλευσεν ὁδηγεῖν. Quo autem fidem faciam emendationi, adſcribam *Eratoſthenis* verba, l. c. vbi, Ο῞ς (Η῞φαιστος) αὐτὸν (Ὠρίωνα) ἐλεήσας, δίδωσιν, inquit, αὐτῷ Η'νδαλίωνα——, ὅπως ὁδηγῇ καὶ ἡγῆται αὐτοῦ. ὃν λαβὼν, ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, σημαίνοντα τὰς ὁδούς. Similia habent *Hyginus*, alii; de quibus ſupra. Addo *Lucian*. t. III. de

τέρων. βούλομαι γὰρ τῶν μάλιστα συνουστάτων σύλλογον ἀγρογῶν, τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν, ὥσπερ ἄλλοτε, καὶ νῦν ποιήσασθαι, καὶ περὶ πραγμάτων ἐπισφαλῶν καὶ μεγάλων γνώμην λαβεῖν, ἀτόπου μὲν ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενός, ἀρκέσω γὰρ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ, πεισθησόμενος δὲ οἷς ἂν εἴποιτε, ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐστὶ, πολλάκις ὑμᾶς δεξιώσωμαι· πιπτούσης δὲ ταύτης, ἐὰν δοκῇ τῷ δαίμονι, τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, μνήμονες εὐσεβεῖς ὧν ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς γένοισθε. ἥκετε οὖν ἀνυπερθέτως, τῇ προτέρᾳ προθυμίᾳ κεχρημένοι πρὸς Φάλαριν, ὃν μάλιστα ὑμεῖς γινώσκετε.

λα'. ΜΕΓΑΚΛΕΙ.

Καὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι κατεσκευασμένους ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα. κἂν ἄλλου του δέῃ, μὴ κατόκνει γράφειν. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα.

λβ'. ΠΟΛΥΓΝΩΤΩ.

Καὶ τοῦ δωρεῖσθαί τι σοι πρὸς τὸ μέλλον, καὶ τοῦ γράφειν πεπαύσομαι, Πολύγνωτε. πέπαυσο δὲ καὶ σὺ τῶν ὑπὲρ ἐμοῦ

πρὸς

de Dom. p. 206. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὤν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενον. Redeo ad noſtrum διαταχέως; quod quo minus mutare ſim auſus in διαταχέων, cum codicum MSS. plurium in eo conſenſus fecit, tum idem inuentum in *Apollod.* l. III. c. xiv. p. 228. Καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς διαταχέως ἔφυγεν. & *Democrit.* apud *Stob.* p. 165. l. 3. a fin. διαταχέως τε ἡ ἡδονὴ παροίχεται. niſi iis in locis etiam διαταχέων ſcribere velis.

38. Τῶν μάλιστα συνουστάτων] Ex eo genere loquendi eſt, de quo copioſe & erudite *Hemſterhuſius*, ad *Lucian.* t. I. Somn. p. 3. Noſtrum ſimile illi *Homeri*, Il. Β. 220. Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν —— de quo *Euſtath.* p. 204. l. 36. Accedit *Aelian.* V. H. XIV. c. xi. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. Noſter, ep. cxxxv. ὡς μάλιστα πολυτελέστατα.

41. Ἀρκέσω γὰρ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ] Reuocaui e MSS. & ed. Ven. ἐγὼ, ad exemplum edit. Ald. omiſſum in quibusdam libris editis. De verbo ἀρκεῖν, vid. ſupra, not. ad ep. xxxvii.

enim, quam beneuolentiſſimorum concilio coacto, quam par eſt, curam, ſicut alias, etiam nunc agere, ac de rebus periculoſis magniſque conſilium capere, nihil imperturus iniqui aut moleſti: ſufficiam enim ego meis ipſius; ſed obtemperaturus iis, quae dixeritis, vt, manente imperio in eodem, quo eſt, ſtatu, ſaepe liberaliter vos excipiam; intercidente vero eo, cum deo videatur, vltimum ſalutati, memores pii ſitis meae erga vos munificentiae. Venite igitur ſine procraſtinatione, priſtina vſi voluntate in Phalarin, quem maxime vos nouiſtis.

XCI. MEGACLI.

Et equos emiſi tibi, exornatos ad certamen, &, vt pecuniam daret, Teucro mandaui. Ac, ſi qua alia re indigeas, ſcribere ne cuncteris. Neque enim quidquam tam magnum erit eorum, quae petieris, quod non omnino, quum petieris, gratificabimur.

XCII. POLYGNOTO.

Et a te donando in poſterum, & a ſcribendo, deſiſto, Polygnote. Deſiſte etiam tu a me laudando apud multitu-

 di-

45. Μνήμονες εὐσεβεῖς ὢν ἐ.] Ita libri omnes, praeter Lugd. C. vbi εὐσεβεῖν. Etſi autem μνήμονες εὐσεβεῖς ὢν, κ. τ. λ. ſatis defendi poterit, erunt tamen fortaſſe, quibus placiturum ſit μνήμονες εὐσεβείας ὢν ἐ. vbi ὢν pendet ab εὐσέβεια. Ita, ep. LXXIII. πίστεως εὐσέβειαν dixit noſter. Sed nihil definio. Mox pro γένοισθε in Lugd. B. Burm. & ed. Ven. γένησθε. reliqui γένοισθε; quod ſollicitandum non eſt.

50. Κἂν ἄλλου του δέῃ, κ. τ. λ.] Haud ſcio, an, dum hanc ſcriberet epiſtolam, auctor ante oculos habuerit illa *Xenophontis*, Inſt. C. l. VI. p. 93. l. 9. vbi nuncii, allatis donis, ἀπήγγειλον αὐτῷ (τῷ Κύρῳ), ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἐπιστέλλει τοιάδε, Ἐγὼ, ὦ Κῦρε, ἥδομαι, ὅτι μοὶ ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου· καὶ βούλομαι σοῦ ξένος εἶναι, καὶ πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλου δέῃ, μεταπέμπου. ἐπέσταλται δὲ τοῖς παρ᾽ ἐμοῦ ποιεῖν ὅ, τι ἂν σὺ κελεύῃς.

55. Πεπαύσομαι.] Mendum, quod edd. Comm. & Angl. infecit, Baſileenſi debetur; vbi πεπαύσωμαι. nam reliqui libri omnes πεπαύσομαι, vt edidi. Tametſi, ſi

πρὸς πολλοὺς ἐπαίνων. τοῖς γὰρ ἔργοις μου κατηγορῶν, δι' ὧν οὐδὲν προσδέχῃ τῶν πεμπομένων ὑπ' ἐμοῦ, τοῖς λόγοις με ἐγκωμιάζεις, οὐδὲ τοῦτο συνιεὶς, ὅτι λόγος ἔργου σκιὰ παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται.

ξγ'. ΛΥΣΙΝΩι.

Οὐ παύσῃ τῆς ἀβουλίας, ἀμαθέστατε Λυσῖνε, οὐδὲ φείσῃ σεαυτοῦ τριάκοντα ἔτη γεγονὼς, βαρυτέρους ἐχθροὺς, ἢ δυνήσῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων, φέρειν πειρώμενος; ἀλλ' ἔπη καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον; τὰ δὲ ἀποτελέσματά σοι δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι.

ξδ'. ΤΗΛΕΚΛΕΙΔΗι.

Ἰδίᾳ τινὶ χρώμενος γνώμῃ, πρὸς πολλοὺς ἤδη τῶν ἐμῶν ἑταίρων διείλεξαι· τοῦτ' ἴσως διαπραττόμενος, ὃ καὶ γέγονεν, εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους, ὡς οὐκ ἐχρῆν, μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου Περίλαον, ἄλλους κατεργάσασθαι τῷ τρόπῳ τῆς αὐ-

τῆς

ſi mei res arbitrii eſſet, mallem eius loco ſcribi πέπαυμαι, vt mox πέπαυσο; quod etiam, dum feci Latina, ſpectaui. Simili modo πεπληρώσεται & πεπλήρωται confuſa in MSS. vid. ep. CIII.

58. Λόγος ἔργου σκιὰ] De hoc conſuli velim *Bentleium*, Diſſ. de Ep. Ph. VII. & in Reſp. p. 104. vbi, *Democriti* eſſe, docet. Similia aliorum dicta collegerunt *Menag*, ad *Diog. Laert.* I. 58. *Dauiſ.* ad *Cic.* Tuſc. V. XVI. p. 378. *Wolf.* ad *Lib.* ep. MDLXVI. *Heumann.* ad *Plutarch.* de Lib. Ed. c. XIV. alii. Quod Soloni a *Laert.* I. 58. λόγον εἴδωλον εἶναι τῶν ἔργων, Simonidi autem a *Michael. Pſello*, de Daem. init. tribuitur, λόγον τῶν πραγμάτων εἰκόνα εἶναι, vtrumque reſpexiſſe *Plutarchus* videtur, dum, de Glor. Ath. p. 348. A. Διὸ, inquit, καὶ πολὺ τῶν ἔργων ἀφέστηκεν, εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι.

59. Παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται] Haud ſcio, an interpretis ſit, quod margg. Angl. & Lugd. A. adſcriptum, in contextu Lugd. C. Med. A. & B. inuenitur, παρὰ τοῖς σοφωτέροις δεδόξασται. Vt vt eſt, plurium librorum conſenſu vulgatam ſcripturam retinui. Σωφρονέστατα παραδείγματα dixit noſter, ep. XCVII. Σώφρονες ἄνδρες dicuntur, ep. XLVII. ſed ea-

Digitized by Google

dinem. Nam, quum operibus me accuſas, quod nihil accipis eorum, quae a me mittuntur, oratione me celebras, ne hoc quidem animaduertens, orationem operis vmbram a prudentioribus credi.

XCIII. LYSINO.

Non deſiſtes a temeritate, ſtultiſſime Lyſine, nec parces tibi triginta annos nato, cum grauiores hoſtes, quam poteris cum multis aliis talibus, ſuſtinere coneris? Sed carmina & tragoedias in me ſcribis, quaſi doliturum? Exitus vero tibi, ne omni tragoedia atrociores fiant, caue.

XCIV. TELECLIDAE.

Peculiari quodam vſus conſilio, apud multos iam meorum ſociorum diſſeruiſti; id fortaſſe efficere contendens, quod etiam factum eſt, vt ad me perferrentur ſermones: Poſt Perillum, tauri artificem, non oportuiſſe me alios interficere eo-

σοφοὶ ἄνδρες, ep. LXXVII. Vtrumque iungit *Iulian.* ad Themiſt. p. 264. D. σοφώτερον οὐδένα καὶ σωφρονέστερον.

60. ΛΥΣΙΝΩι] Inter poetas Siculos, tanquam qui tragoedias & carmina ſcripſerit in Phalarin, ab *Hier. Raguſa*, Elog. Sic. n. CLVII. refertur hic *Lyſinus*. Sed legi velim Diſſ. & Reſp. *Bentleii*, XI. quaeque ipſe noto, ſupra, ad ep. XVIII. de *Ariſtolocho*, eiusque tragoediis. Nam eodem in loco carmina & tragoediae, hic commemorata, Lyſini habenda ſunt.

64. Ἀλλ' ἔπη καὶ τραγῳδίας εἰς ἐ. γρ.] *Blata in Min. Dialog.* contendit, tragoediae originem non a Theſpide, ſed multo altius eſſe repetendam, adeoque, vt videtur, longe vltra Phalaridis aetatem. BOYL. Non proprio nomine tragoedias hic intelligi, ſed dira quaeque, tragico quodam apparatu in Phalarin ſcripta, docui, ſupra, ad ep. XVIII. Eadem, quae hic, ἔπη καὶ τραγῳδίας, ſed ſenſu diuerſo, coniungit *Plat.* Hipp. p. 255. D.

64. Ἀνιασόμενον] Lugd. A. & Angl. ἀνιασόμενος. quod haud ſcio, an ſpectauerit *Naogeorgus*, quum reddidit, *quaſi dolorem mihi allaturus*; quam bene, nolo diſputare. Certum eſt, ἀνιασόμενον, vt in reliquis MSS. & libris editis eſt, recte ſe habere, & reddendum eſſe, *moerore afficiendum, doliturum*.

Digitized by Google

τῆς αἰτίας· τὴν γὰρ ἰδίαν λύειν ἔπαινον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τῆς ἐπὶ Περιλάῳ τιμωρίας ἐπαινούμενος, ἐπιστρέφομαι· τιμωρὸς γὰρ οὐκ ἐγενόμην ἐκείνου χάριν. οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι. δόξης γὰρ αἰσχρᾶς ἢ καλῆς ἄμεινα κεχώρισται. εὖ μέν τοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι τοῦ μέλλειν καὶ ἄλλους τινὰς ἐν τῷ ταύρῳ διαφθείρεσθαι χάριν, ἐκολασάμην αὐτὸν, ἐπεὶ τῆς τοῦ χαλκοῦ κατασκευῆς ἕνεκα δωρεᾶς, οὐκ ἀπωλείας, ἦν ἄξιος· δίκαιον μὲν οὖν, ἐκείνῳ τὰς περὶ τούτων αἰτίας, καὶ τοῖς εἰς τοῦτο τύχης ἥκειν βιαζομένοις ἀνακεῖσθαι· εἰ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀναφέροιντο ὑπὸ τῶν ἀγνωμόνως κρινόντων, οὐκ ἀχθόμεθα, ἕως ἔχομεν ἀξίους ἀποδεικνύναι τῆς κολάσεως τοὺς ἀναιρουμένους. ἀρξάμενοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου κολασθέντος, ὃν ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων, μᾶλλον δὲ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπυρπόλησα, τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως ἐπὶ πάντων ποιεῖσθε. εἰ γὰρ τὴν ἐπὶ Περιλάῳ κόλασιν ὡς δικαίαν ἐπαινεῖτε, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσους

72. Τὴν γ. ἰ. λύειν ἐπ.] Lugd. A. Angl. Medd. A. & B. τ. γ. ἰ. ἔλυσαν ἐ. Suſpiceris, fortaſſe ſcriptum fuiſſe λῦσαι, vt ante κατεργάσασθαι. nec tamen opus eſt, a vulgato λύειν recedamus.

76. Εὖ μέν τοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι τοῦ μέλλειν καὶ ἄλλους, κ. τ. λ.] Crudelitatem ſuam fallaci argumento defendit Phalaris: dicit Perilaum ideo in tauro periiſſe, quia hoc tormenti genus inuenerat, in quo alii erant perituri, qui ſi nulli demum fuerint, iniuſte periiſſet. At certe aequum fuit plecti Perilaum illius necis artificem, quam alii poterant ſubiiſſe, etiamſi nemo ſubierit. BOYL. Cum eo conſilio taurum feciſſet Perillus, vt alii in eo perirent, hunc tanquam ſummae reum immanitatis primum concremauit Phalaris. Quo etiam ſpectant, quae infra leguntur, l. 22. ὃν ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων — ἐπυρπόλησα. Inprimis conferri velim, ep. v. vbi, dum ex inſtituto hoc tractat argumentum, inter alia l. 23. Ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας, inquit, τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον, παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμότερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, κ. τ. λ. adde, ibid. l. 63. δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο, ὡς τοὺς ἄλλους μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ἠπείχθη τέχναις ἐγκατασπρῆσαι, ταύταις ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν — ἐνεφρουρήθη. Non diſſimilia legas apud *Lucian.* tom. II. Phal. I. p. 199. Quae *Boyleus* hic notat, haud ſcio, plusne adferant obſcuritatis & tenebrarum, an luminis. Venuſte, in Iud. Voc. *Lucianus*, t. I. p. 98. litera T cum, ſua figura, cruces facere, quibus homines affigerentur, monſtraſſet tyrannis, Τούτων ἁπάντων ἕνεκα, πόσων, inquit, θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε.

79. Τὰς περὶ τούτων αἰτίας] *Hoc termen-*

eodem cruciatus genere: nam propriam laudem extinguere. Ego vero nec laudes ob Perilli ſupplicium curo: vindex enim non ſum laudis gratia; nec, quod poenas ab aliis ſumtas calumniantur, grauor. Nam ab opinione turpi, aut honeſta ſeiuncta eſt vltio. Enim vero probe etiam hoc ſcias, me, quod alii quidam in tauro interficiendi eſſent, puniuiſſe eum. Nam ob artificium aeris, dono, non exitio, dignus erat. Aequum igitur erat, illi horum cauſas, iisque, qui iſtam fortunam experiri coguntur, tribui. Si vero in nos quoque conferantur ab iniquis iudicibus, non grauamur, quoad poſſumus dignos demonſtrare poenis, qui de medio tollantur. Nam, initio facto a primo, qui ſit punitus, quem pro omnibus hominibus, imo vero ipſa humana natura, concremaui, eodem modo examinate omnes. Nam, ſi poenam a Perillo ſumtam, vt iuſtam, laudatis, illam etiam alio-

menti genus. Ita videtur ſe habere ſenſus. obſcura ſunt verba: poſſis interpretari, *horum ſuppliciorum cauſas*, vel *huiusmodi contra me accuſationes*. BOYL. Mira ſunt, quae comminiſcitur *Boyleus*. Propius a vero abeſt, dum inter alia reddit *horum ſuppliciorum cauſas*. *Aequum eſſe*, dicit Phalaris, *cauſas, quare cum Perillum, tum alios, concremauerit in tauro, in illum, eosque, qui eodem ſupplicii genere affecti ſint, conferri; non vero in ſe. Quod ſi facerent quidam, de ſe iniquius indicantes, nihil curare ſe, quoad dignos ſupplicio demonſtrare poſſet.* Τὰς περὶ τούτων αἰτίας dictum, vt apud *Plutarch.* de Lib. Ed. c. XI. ἡ περὶ τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγὴ, & ſim. de quibus vid. *Heuſing.* ad *Plutarchi* locum, p. 99. & *D' Orvill.* ad *Charit.* l. VI. p. 576. Saepe ſic loquitur noſter. Alio conſtructionis genere, *Lucian.* t. III. de D. Syr. p. 473. Ἀνακέεται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. Quod in Lugd. A. & Angl. ſcripturae diſcrimen eſt, δίκαιον μὲν οὖν τὰς περὶ τούτων αἰκίας καὶ τοῖς εἰς τοῦτο τύχης ἐλθεῖν βιαζομένοις ἐκείνῳ ἀνακεῖσθαι, aut, quod pro αἰκίας habet Pal. κακίας, parui momenti eſſe videtur, nec dignum, quod excutiatur.

81. Τῶν ἀγνωμόνως κρινόντων] Quod vulgo in editis eſt, ἀγνωμονέστερον mutaui in ἀγνωμόνως, non quod alterum improbarem, ſed quia in eo conſentirent Lugd. A. Angl. Pal. Medd. A. B. Burm. & ed. Ven. Noſter, ep. CV. ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων.

84. Τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως] Noſter, ep. XX. τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν. ep. LXVIII. ἀνθρώπινόν τι. ep. LXXI. παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις. Eorum, qui hac forma ſunt vſi pro ἀνθρώπειος, primus fortaſſe *Plato*. De vtroque quid ſit exiſtimandum, docent eruditi, ad *Thom. M.* p. 74. &, qui reliquis accuratius de his praecepit, *Pierſon.* ad *Moer.* p. 27.

ὅσους ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἀδικημάτων ἐκολασάμην, οὐ δήπου μέμφοισθε ἂν προσηκόντως. οὐδὲ ὅσων ἀνῃρήκαμεν ἐκσπόνδων ἐμοὶ γεγενημένων, δι' οὓς ἐμηχανήσαντο ὀλέθρους. ἤπου γε σφόδρα ἂν ἄβουλος εἴην, εἰ τοὺς ὑπὲρ ἄλλων κακούργους, ἐὰν κἀμὲ εὖ ποιῶσι, τιμωρούμενος, τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἐπιβουλεύοντας ἀζημίους ἐάσαιμι, καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων, ἐπὶ τῷ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος, ὑπὲρ τῶν ἰδίων κινδύνων ὀκνήσαιμι. πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν. παῦσαι δὲ καὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων.

ϟε΄. ΑΡΙΦΟΙΤΗι.

Μὴ λογίζου τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ταῦρον ἀνηλωμένων. πλείους γάρ εἰσιν, ἐὰν τὰς πράξεις αὐτῶν ἐξετάσῃς, ἢ

τὰ

90. Ε'ὰν κἀμὲ εὖ π.] Recepi ἐὰν κἀμὲ ex Angl. Lugd. A. Med. A. & Pal. Reliqui, cum edit. ἐάν με καί. Sic Κἀμὲ, ep. LXXX. Κἀμοῦ, ep. CIX. cet. Mox, pro τοὺς εἰς ἐμὲ ἐπιβουλεύοντας ſcripſi τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἐπιβουλεύοντας, eosdem MSS. ſecutus. Eius loco in Burm. & ed. Ven. eſt τ. εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐ.

92. Καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων, ἐπὶ τῷ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος.] *Et iniuſtam tyrannidis aduerſus inſidiatores infamiam vitans.* Potius ita reddas: & cum aliorum nihil ad me ſpectantium gratia tyrannici aduerſus inſidiatores animi infamiam ſubiero. BOYL. Vulgo legitur ἐπὶ τὸ φ. δ. ε. Quod ſcripſi ἐπὶ τῷ φ. δ. ε. eſt in Angl. Lugd. A. & Pal. Sententiam expreſſi in Latino exemplo.

94. Πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, κ. τ. λ.] Extrema pars epiſtolae inde ab ὀκνήσαιμι praetermiſſa eſt in Pal. In Burm. & ed. Ven. poſteriora tantum, ſic ſcripta, inueniuntur: πέπαυσο δὴ καὶ σεαυτῷ κἀμοὶ πράγματα παρέχων. In Lugd. A. & Angl. pro πλείοσιν eſt πλειόνων. reliqua cum editis conueniunt. Si mei res arbitrii eſſet, pro δὴ ſcriberem ἤδη. nam eo opus eſſe, in hac ſententia, videtur; non δὴ, male huc translato fortaſſis ex illis πέπαυσο δή. Noſter, ep. XLV. Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη, μηδὲν, κ. τ. λ. Tum πέπαυσο δὴ vulgato, παῦσαι δὲ, anteferendum videtur. vid. not. ad ep. LXXXVI. Sed obſtant plerique libri. Praeterea vitii mihi ſuſpectum eſt illud, πεπείσμεθα περὶ τῆς ἀξιώσεως. Cum, in initio epiſtolae, Teleclides dicatur multa cum Phalaridis amicis diſſeruiſſe, de opinione ſua; Phalarin alios, quam Perillum, concremare in tauro non oportuiſſe; eo conſilio, vt ſermones iſti ad illius perferrentur aures (εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους): propoſitis tandem variis argumentis, quibus iſtud refelleret, hac clauſula, πεπύσμεθ' ἤδη περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, ad

illud

Digitized by Google

aliorum, quotquot pro alienis iniuriis puniui, non ſane vituperabitis iure meritoque: neque eorum, quotquot ſuſtulimus, foedifragos mihi factos, propter eam, quam machinati ſunt, perniciem. Profecto temerarius admodum ſim, ſi, pro aliis maleficos, etiamſi mihi benefaciant, cum puniam, meos ipſius inſidiatores inultos ſinam; & infamiam pro iis, qui nulla neceſſitudine coniuncti ſunt, vt metuendus videar inſidiatoribus, cum ſubeam, pro propriis periculis ceſſem. Audiuimus iam de tua opinione, nec opus eſt, pluribus ſim moleſtus. Deſine vero & tibimet, & mihi, negotium facere.

XCV. ARIPHOETAE.

Noli rationem habere numerumque eorum, qui inſumti ſunt in taurum. Nam plures ſunt, ſi facta examinaueris,

iſtud conſilium reſpondet Phalaris, vt ſciat alter, ipſum iam auditiones de illa accepiſſe. Quare eum in modum emendandum puto. quod ſpectaueritne interpres ed. Aurel. dum reddidit *Audiuimus igitur tuam ſententiam*, non dixerim. De reliquis, dubium videri poteſt, in quam ſententiam ea ſint accipienda. Nam ſi, cum interprete ed. Aurel. ad Telecliden referas, reddasque *neque pluribus ea in re moleſtus eſto*, haud ſcio, quemadmodum poſſint ſine ταυτολογίας excuſatione defendi. Tum autem ſpeciem veri habebit quorundam MSS. ſcriptura, καὶ οὐ δεῖ πλειόνων ἐνοχλεῖν, ſi reddetur, *nec abeſt amplius, quin moleſtus ſis*. Dictum οὐ δεῖ πλειόνων cum verbo infinito, vt πολλοῦ δεῖ, ὀλίγου δεῖ, cet. de quibus, praeter alios, vid. *Taylor.* ad *Lyſ.* p. 405. cui tamen, *Lyſiae* verba Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν in πολλὴν δέω χάριν ἔχειν mutanti, minime accedo: tametſi de ſententia loci non valde diſſentio; quam, ſaluo vſu loquendi, veram habebis, ſi ſcripſeris Οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὦ βουλὴ, τῷ κατηγόρῳ, ὅτι μοι παρεσκεύασε τὸν ἀγῶνα τουτονί. i. e. *non multum abeſt, quin gratias habeam accuſatori, quod mihi comparauit hodiernam contentionem.* Noſtro in loco, etſi defendi πλειόνων poteſt, malo tamen alterum οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν; quod non ad Telecliden, ſed Phalarin, refero; qui negat, opus eſſe, pluribus verbis moleſtus ſit Teleclidae, ac propterea his tandem concludit, πέπαυσο δὴ καὶ σαυτῷ κἀμοὶ πράγματα παρέχων. In eandem ſententiam *Lyſias*, adu. Del. p. 414. ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ λίαν μὲν ἀκριβῶς ἀπολογούμενον πρὸς ἓν ἕκαστον ὑμῖν τῶν εἰρημένων, ἐνοχλεῖν πλείω χρόνον. Scripſit itaque, ex mea quidem opinione, ſophiſta πεπύσμεθ' ἤδη περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν. πέπαυσο δὴ καὶ σεαυτῷ κἀμοὶ πράγματα παρέχων. ad quorum exemplum feci Latina. In Graecis tamen edendis pleroſque libros ſecutus ſum.

Digitized by Google

τὰ ὀνόματα. ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὑφ' ἡμῶν ἐγένοντο. 100 σὲ δὲ οὐκ ἠξιοῦμεν οὕτω νεώτερον ὄντα πρεσβυτέρας ἐπαναιρεῖσθαι φροντίδας· δυστήνους γὰρ δείκνυμεν τοὺς ἡμῖν ἀντιπράξαντας· ἐπεὶ δὲ ὀρέγῃ μεταβολὴν τοῦ βίου ἰδεῖν, παύσασθαι μὲν ἔτι παραινῶ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ ὡς δεδιὼς ὑπὸ σοῦ κακόν τι παθεῖν, οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις, ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων γένῃ, καὶ διαβολῆς ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα, τιμωρηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ πείθῃ, τάχα σὺ σφόδρα προςδέχου, καὶ περὶ ταύτης ἡμῖν τῆς παραινέσεως ἐκτίσαι δίκας.

ϞϚ'. Ι Μ Ε Ρ Α Ι Ο Ι Σ.

Ἐγὼ πάντα μὲν ὑπὲρ Στησιχόρου πράττειν ἕτοιμός εἰμι· κἂν, εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει με τὴν μοῖραν ὅπλα ἀράμενον περὶ

2. *Δυστήνους γὰρ δείκνυμεν*] Aut *δείκνυμεν* ab auctore poſitum eſt pro *ἀποδείκνυμεν*, aut illud in hoc mutandum. Noſter, ep. XX. *τύραννοι ἀπεδείχθημεν*. *Lucian.* t. I. Tim. p. 145. *αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς —— γενναῖον ἄνδρα, καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα.* Atque ita ſaepe Attici. Eadem interdum verbi *ἀποφαίνειν* poteſtas eſt.

6. *Ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων γένῃ*] Ed. Ven. &, qui cum ea ſaepe conuenit, Burm. pro *γενηθέντων* habent *γεννηθέντων*. in reliquis MSS. deeſt epiſtola. Dictu difficile non eſt, quae debeat horum eſſe ſententia. Sed eam effici poſſe verbis *εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων*, non puto. multo minus alterum *γεννηθέντων* fero. Suſpicor, priores ſyllabas verbi *γενηθέντων* vitioſe ſcriptas eſſe, eiusque loco legendum *ἀναλωθέντων*; quod, librarii oculo ad ſequens verbum *γένῃ* aberrante, facile potuit in *γενηθέντων* tranſire. In initio epiſtolae dixerat noſter *τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ταῦρον ἀνηλωμένων*· nec obſtat, quo minus, hic, eodem loquendi genere vſum fuiſſe, ſtatuamus. Diuerſa virtute, ſed conſtructione eadem, ep. LXV. *συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι.* &, ep. CIV. *εἴη μέν τοί σε εἰς ὅσα φῂς ἀναλίσκειν.* A noſtro non omnino alienum eſt illud *Platonis*, in Phaed. p. 55. A. *εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι.*

7. *Διαβολῆς ἀδίκου μέρος*] Genus loquendi explicui, ſupra, ad ep. LXVII. l. 16.

8. *Τάχα σὺ σφόδρα προσδέχου*] Ep. XXVI. *Τοὺς οὖν ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν ἂν ἐθέλησας, ἐν τάχει παρ' ἡμῶν προσδέχου.* Alibi ſaepe dubitandi vir-

ris, quam nomina. Verumtamen, quamuis tales ſint, nobis ſubiecti ſunt. Te vero nolebamus, tam iuuenculum, ſeniles ſuſcipere curas. Miſeros enim efficimus, qui nobis reſiſtunt. Quoniam vero cupis mutationem vitae videre, vt deſinas, adhuc hortor, ita me dii, non quaſi metuam, ne malo a te afficiar: nec enim manu muliebri tyrannicidium perpetrabitur in Phalaride; ſed vt ne tu etiam annumereris iis, qui in taurum ſunt inſumti, tuaque pars ſit in iniuſta calumnia ad crudelitatem, cum ſis punitus a me. Si vero non obtemperes, quam celerrime exſpecta, vt etiam huius nobis adhortationis perſoluas poenas.

XCVI. HIMERENSIBVS.

Equidem Steſichori cauſa ad omnia facienda paratus ſum; etiamſi cum ipſo oporteret me fato, ſumtis armis, de

virtute *τάχα* legas in his Epiſtolis: hic, idem valet, quod *ταχέως*. quod *Homericum* eſſe docet *Euſtatb.* ad Il. A. p. 86. l. 30. &, ad Odyſſ. A. p. 1415. l. 4. Eandem virtutem notat *Vlpian.* ad *Demoſtb.* c. Timocr. p. 807. D.

13. Κἂν, *εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει μὲ τ. μ. δ. ἀ. π. τ. θ. διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα*] Lugd. A. Angl. Pal. & Burm. *καὶ εἰ πρὸς, κ. τ. λ.* Reliqui libri *κἂν, εἰ.* quod cur mutemus, cauſa nulla eſt. Saepe in eadem periodo repeti particulam *ἂν*, res nota eſt. vid. *Valcken.* ad *Eurip.* Phoen. p. 169. *Syneſ.* ep. LXI. extr. *νυνὶ δὲ κἂν πρῶτος ἂν εἴη.* De ſententia, eodem redit, quo illud *Cbionis*, ep. XVII. p. 35. *κἂν δέῃ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, οὐκ ὀκνήσομεν.* Similia dedit *Wolf.* Cur. Phil. ad I. Cor. III. 15. &, ad *Liban.* ep. DCLXXXVII. Notum illud *Horat.* Carm. II. od. 1. 7. —*incedis per ignes Suppoſitos cineri doloſo.* Non multum differt *Liban.* ep. LXX. *Φίλῳ βοηθῶς κἂν εἰς πῦρ ἐμβαίη.* & ep. CCCXVII. *οἱ κἂν εἰς πῦρ ἐμβαῖεν, ἐπὶ τῷ τι κερδᾶναι.* quae proxime accedunt ad illa *Xenopbontis*, Memor. I. p. 421. l. 32. *οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε, κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο.* quibus in argumento non diſſimili vſus eſt *Aelian.* Epiſt. Ruſt. XVI. p. 421. Priorem formulam ſuam fecit *Liban.* ep. MLVII. *οὐδ᾽ εἰ σφόδρα ἠλίθιος ἦν, οὕτως ἂν εἰς μαχαίρας ἐκυβίστησεν.* quod dubito, an recte intellexerit *Wolfius*, dum reddidit, *nunquam—ſe gladiis fuiſſet expoſiturus.* Huc pertinet porro, quod eſt, apud *Suid.* & paroemiographos, *Δι᾽ ὀξείας δραμεῖν.* de quo *Eraſm.* p. 206, & 208. Subiungo ſimiles loquendi formas ex *Euſtatbii* Epiſt. nondum editis; inter quas quartae initium hoc eſt: *Κατὰ ξιφῶν ἐν καιρῷ· κατὰ κρημνῶν· κατὰ κυμάτων· κατὰ χίονος βαθείας. κατὰ*

πα-

ρὶ τοῦ θανάτου διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα, ἐφ' ᾧτε θεῖον ἄνδρα περικαλλοῦς ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον, ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις περισώσασθαι· ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ Μοῦσαι προὐτίμησαν ὑμνοπόλων, δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς ἐξή-

παγετοῦ κακεντρεχείας· καὶ πάντα ταῦτα διὰ φιλίαν, εἴ τις ὀρθὰ φρονοίη. οὐ μὴν ἔτι καὶ διὰ κοιλίαν, εἰ μή τις παρασιτεῖσθαι μεμάθηκεν. quibus ſimilia, ibidem infra, τὸ δὲ ἔναγχος βαδίσαι, κατὰ βοθύνων ἦν βαίνειν· κατὰ βαράθρων, κατὰ χαρωνείων χασμάτων. κατὰ λάκκων ὀλέθρου. κατὰ στόματος ᾅδου.

14. Ἐφ' ᾧτε θεῖον ἄνδρα — περισώσασθαι] Cum MSS. Med. B. C. Burm. Lugd. C. & edd. Ven. Baſ. Aurel. ſcripſi ἐφ' ᾧτε, pro ἐφ' ᾧγε, quod reliqui libri habent. Ac nihil fere frequentius in ſcriptis veterum particulis ἐφ' ᾧτε, vel ἐφ' ᾧ, ſequente verbo infinito, pro ἵνα. Vtriusque generis exempla inuenias cum apud alios, tum apud *Xenophont.* vt Anab. VI. p. 229. l. 22. ἐφ' ᾧτε πλοῖα συλλέγειν, ὡς σωζοίμεθα. Hell. II. p. 280. l. 23. οἱ δὲ διήλλαξαν ἐφ' ᾧτε εἰρήνην ἔχειν ὡς πρὸς ἀλλήλους. & alibi. Alterum eſt Hell. VI. p. 347. l. 2. ἐψηφίσαντο — δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, ἐφ' ᾧ τούς τε ἁρμοστὰς ἐκ τῶν πόλεων ἐξάγειν, τά τε στρατόπεδα διαλύειν, κ. τ. λ. &, Ageſ. p. 386. l. 35. τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἶναι. Non minus frequens earundem particularum vſus cum aoriſtis infin. vt, in *Ariſtoph.* Plut. 1001. Ἐφ' ᾧτ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι. *Cteſ.* Perſ. p. 660. E. ἐφ' ᾧ γενέσθαι ὕπαρχος Αἰγύπτου. adde *Syneſ.* ep. LXVII. p. 207. ep. CI. p. 226. & *Polyb.* l. I. p. 124. qui etiam cum fut. infin. l. I. p. 102. dixit ἐφ' ᾧ μηδὲν κρύψειν. Significat in his & ſimilibus ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧτε re vera non aliud, niſi *cauſam*, *occaſionem*, *conditionem*, ſim. dum plena oratio eſt ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧτε. vt loquitur *Plato*, Apol. p. 23. B. ἀλλ' ἀφίεμέν σε ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν μηδὲ φιλοσοφεῖν. Atque ita *Herodot.* l. III. p. 223. A. ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧτε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Praetermiſſo vero ἐπὶ τούτῳ, idem, l. VII. p. 494. A. τούτοισι δ' ὦν πίσυνος ἐὼν κατήγαγε, ἐπ' ᾧτε οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἱεροφάνται τῶν θεῶν ἔσονται. Cum hoc *Herodoti* conuenit; quod habet *Thucydides*, l. I. p. 67. l. 67. ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧτε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς, &, ad eum locum, ἰδίωμα Θουκυδίδου vocat ſcholiaſta; quodque inprimis ſpectauit *Thomas Mag.* v. Ἐφ' ᾧ. dum ἐφ' ᾧ, ἀντὶ τοῦ ἵνα, εἰς μέλλοντα. poni notat, citatque *Thucydidis*, l. I. p. 73. l. 81. ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. quod niſi eo referas, nullius momenti eſſe illius obſeruationem, apparebit ex exemplis, ſupra citatis. Quibus addo duo loca, vbi, in eodem genere loquendi, modus ſubiunctiuus eſt; alterum *Plut.* X. Orat. V. p. 837. D. ἐφ' ᾧτε τὸ πέμπτον μέρος ἐκμάθῃ. alterum *Athen.* l. I. p. 30. A. καὶ στολὴν γάμβριον προσθεὶς, ἐφ' ᾧτε μηκέτι Ἑλληνικὸν ἱμάτιον περιβάληται. Eadem ratione ἐφ' ᾧγε poſitum, praeter noſtrum, non memini, me inueniſſe, niſi duobus in locis, *Menandri* altero, altero *Heliodori*; & illius quidem, apud *Plut.* de Conſ. ad Apoll. p. 103. C. — ἐφ' ᾧγε διατελεῖν πράσσων ἃ βούλει; quae inter *Menandri* Fragm. ex Inc. Com. relata ſunt n. 201. huius, l. I. p. 38. ἐφ' ᾧγε τιμωρίαν μὲν λαβεῖν. quibus quo minus tertium addam, quem ex *Syneſii* ep. LXXXVIII. ad *Thom.* l. c. citat *Oudendorpius*, ἐφ' ᾧγε συστρατεύσομαι, efficit edit. Aurel. vbi, ep. LXXXIX. p. 219. ſicut apud *Thom.* legitur ἐφ' ᾧ. In *Menandri* au-

morte certare, non ceſſarem, vt diuinum virum, cantuum pulcherrimorum laude clarum, vobis aliiſque ſeruarem hominibus; quem ante omnes puriſſimae deae Muſae aeſtimarunt poetas, per quem cantus & choros ediderunt. Co-

autem & *Heliodori* locis, ſi quis maluerit ἐφ᾽ ᾧτε ſcribi, non inuitus accedam. De noſtro loco hoc minus dubitandum eſt, quod in ἐφ᾽ ᾧτε non pauci conſentiunt libri.

15. Περικαλλοῦς ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον] Libri omnes περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπ. nec vllum hic in MSS. ſcripturae diſcrimen. Nihilo minus in orationis contextum recepi περικαλλοῦς, quod *Hemſterhuſio* etiam placuiſſe olim, didici ex nota, quam in ſuo exemplari ſcripſerat: „ An περικαλλοῦς? Sic τῆς τιμωρίας „ ἐπαινούμενος, ep. LXVI. (XCIV.)" Addo, ep. V. τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες. Περικαλλὴς poetico, cum multis aliis ſimilibus vti potuit ſophiſta; qui Steſichoro περικαλλῆ ὑμνῳδίαν, ſicut περικαλλέα ὄσσαν Muſis, in Theog. 10. tribuit *Heſiodus*. Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι Ὑμνεῦσαι Δία τ᾽ αἰγίοχον——. Apud *Sponium*, Miſc. Erud. Ant. Sect. X. n. III. ſimile vitium corrigendum: nam quod ibi ſcribitur, Παντοίην δὲ ἀρετὴν περὶ κάλλει σῶμα τιθεῖσα haud dubie legendum eſt hunc in modum: Παντοίην δ᾽ ἀρετὴν περικαλλεῖ σώματι θεῖσα.

16. Αἱ καθαρώταται θεαὶ Μοῦσαι] Niſi repugnarent libri omnes, Μοῦσαι, ſuſpicarer, aliunde profectum eſſe, nominis θεαὶ interpretandi cauſa adſcriptum olim. Noſter, ep. XCVII. de Steſichoro, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα, σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς. vbi vid. not. idem, ep. IX. ad Steſichorum, οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι καλλωπίζῃ. ep. XII. ταῖς θεαῖς αὐτὸν (Στησίχορον) ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος. ep. XIX. ὑφ᾽ ὧν κατέχῃ θεῶν.

17. Προὐτίμησαν] Lugd. A. B. C. Angl. & Burm. προετίμησαν. malui cum editis Atticum προὐτίμησαν.

17. Δι᾽ οὗ μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν] Sic ſcripſi cum Burm. Lugd. C. Medd. A. B. C. edd. Ald. Baſ. aliis. cum in quibusdam edd. eſſet δ. ο. μ. κ. χ. ἀνθρώποις ἐξήνεγκαν, quod etiam in reliquis MSS. inueni: vbi ἀνθρώποις, crediderim, male repetitum ex antecedente membro. Reſpicit noſter, dum Muſas, dicit, per Steſichorum χοροὺς ἐξενέγκαι, haud dubie chori inuentionem, Steſichoro tribuendam. Quod quemadmodum accipiendum ſit, clare docet *Suidas*, dum, Στησίχορον nominatum eſſe, tradit, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν. vbi opus non eſt cum *Langbaenio*, ad *Longin*. Sect. XIII. p. 99. legi σὺν κιθαρῳδίᾳ. *Suidae* verba ſi contuleris cum iis, quae leguntur in *Dodwelli* Exerc. I. de Aet. Phal. p. 62. ea ſubtilius, apparebit, quam verius diſputata; nec cauſam vllam eſſe, cur nominis etymon referas ad eam, quam *Dodwellus* vult, χοροῦ στάσιν, non ipſum chorum, inuentum a Steſichoro. Ne dicam, noſtrum, ſi quandam χοροῦ στάσιν, non ipſum ſpectaſſet chorum, non potuiſſe apte dicere χοροὺς ἐκφέρειν, dum nominis poteſtatem interpretari aliis verbis vellet. Quod ipſum, ſi tam eſſet antiquus Epiſtolarum auctor, quam eum videri voluit *Dodwellus*, maximo ad eius ſententiam refellendam argumento eſſet. Accedit, verba, χορὸν vel χοροὺς στῆσαι, ex quibus copulatum nomen Στησίχορος, ex vſu loquendi veterum, non aliud ſonare, niſi *inſtituere chorum*, vel *choros*. *Plutarch*. de Muſ. p. 1132. A. ex *Heraclide* tradit, Φιλάμμωνα, τὸν ἀδελφὸν (leg. τὸν Δελφὸν, obſeruante *Burmanno*, ad *Ouid*. Met. XI. 317.) Λητοῦς τε καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Ἀπόλλωνος γένεσιν δηλῶσαι ἐν μέλεσι, καὶ χοροὺς πρῶτον περὶ τὸ

Digitized by Google

ἐξήνεγκαν. λογίσασθε δὲ, ὡς ὅποί ποτ᾽ ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖός ἐστι. καὶ πάσης μὲν πατρίδος κληθήσεται διὰ τὴν ἀρετὴν, μενεῖ δὲ ὑμέτερος. ἅμα δὲ μηδὲ οἴεσθε ἕνα τῶν νεκρῶν Στησίχορον, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ποιήμασιν εἶναι, ἃ κοινὰ πάντων ἀνθρώπων πεποίηται. δέξασθ᾽, ὦ Ἱμεραῖοι, παρὰ μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, τρα-

ἐν Δελφοῖς ἱερὸν στῆσαι. ex quo loco non aliud confici poteſt, quam chori Delphici, ſiue circa templum Delphicum inſtituti, auctorem fuiſſe Philammonem, de quo vid. *Fabric.* Bibl. Gr. V. I. p. 156. & auctores ibi citatos. vt *Langbaenium*, mirer, l. c. *tragici* vel *comici chori* inuentionem ei tribuendam eſſe, opinari. Quod quam repugnet veritati, apparebit, vbi, ea, quae de Philammonis aetate traduntur, contuleris cum diſputatis a *Bentleio*, de Orig. Tragoediae, & Comoediae, Diſſ. VIII. & XI. Quin non alium chorum cogitaſſe *Plutarchum*, quam qui κιθαρῳδίᾳ in honorem deorum Delphicorum inſtitueretur, veri ſimillimum eſt. Fuit enim, vt *Herodotus* teſtis eſt, l. I. p. 9. D. κιθαρῳδὸς, &, vt *Ouid.* Met. XI. 317. canit, *Carmine vocali clarus, citharaque Philammon.* Qualem igitur chorum primus inſtituiſſe κιθαρῳδίᾳ a *Suida* dicitur Steſichorus, talem circa Delphicum templum primus inſtituit Philammon, ex teſtimonio *Plutarchi*, & eum quidem virginum, vt teſtatur, ex *Pherecyde*, ſchol. *Hom.* ad Odyſſ. T. 432. qui, quod *Suidae* & *Plutarcho* στῆσαι χορὸν vel χορούς eſt, συστήσασθαι χορούς dixit. Eius loco ἄγειν χορὸν habet *Proclus*, Chreſt. ap. *Phot.* cod. CCXXXIX. p. 986. l. 18. vbi, *Arion* πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν. qui a ſchol. *Ariſtoph.* ad Aues, 1403. ex teſtimonio *Hellanici* & *Dicaearchi*, dicitur τοὺς Κυκλίους χοροὺς πρῶτος στῆσαι. id eſt τὸν διθύραμβον ποιεῖν. nam, obſeruante *Bentleio*, Reſp. ad Boyl. p. 169. Κύκλιος χορὸς idem, qui διθύραμβος. Clare *Herodotus*, l. I. p. 9. D. Ἀρίωνα, ſcribit, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. quibus ſimilia habet ſchol. *Pindari*, ad. Olymp. Od. XIII. v. 25. vid. *Weſſel.* ad *Herodoti*, l. c. p. 11. Haec ſi in numerato habuiſſet *Dodwellus*, l. c. non commiſiſſet, vt χοροῦ στάσιν quandam fingeret a Steſichoro inuentam, dum chori ipſius inuentionem tribueret Arioni Methymnaeo. Cum autem antiquiorem & Steſichoro & Arione eam eſſe, ex iis appareat, quae de Philammone tradidit *Plutarchus*, cumque chori Cyclii inuentor fuerit Arion, vt *Herodotus*, alii, teſtantur: non alienum erit, *Steſichorum*, exiſtimari, primum Himerae, aut in Sicilia, chorum κιθαρῳδίᾳ inſtituiſſe, aut ſaltem eius rationes, antea, ſicut ipſam κιθαρῳδίαν, (de qua lege *Plut.* de Muſ. p. 1133. B.) rudiores ſimplicioresque multis modis correxiſſe, & mutaſſe, atque adeo, tanquam chori artificioſius inſtructi auctorem, appellatum Steſichorum, cum antea Tiſias nominaretur. vid. *Suid.* l. c. Quo ſi inter alia referre velis ἐπῳδοῦ inuentionem, quae, vt ait grammaticus, Περὶ τῶν Κώλων τῶν Στροφῶν, κ. τ. λ. *Pindaro* praemiſſus, ἱσταμένοις διεβιβάζετο εἰς εἰκόνα τῆς τῆς γῆς ἀκινησίας, non forte errabis. Fieri enim potuit, vt, cum ante Steſichorum tantum δυάσι, i. e. στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, aut etiam ſimpliciori choro vterentur, is primus fuerit auctor τριάδων, addita ἐπῳδῷ. In rem nota ſunt, quae vulgo de prouerbio, Οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις, traduntur.

18. Ὅποί ποτ᾽ ἂν ταφῇ] Retinui cum antiquioribus libris ὅποι. tametſi in Lugd. B. ὅπη, in Lugd. C. ὁποίου, & in Burm. ὅπου

Digitized by Google

gitate vero, vbicunque tandem ſepultus fuerit Steſichorus, Himerenſem eſſe. Et omnis patriae vocabitur ob virtutem, manebit vero veſter. Tum autem nolite putare vnum ex mortuis Steſichorum, ſed in carminibus eſſe, quae omnium hominum communia fecit. Ratum habete, apud vos natum, altum, heroem,

ὅπου ſcriptum inueni. Ex quibus vltimum fortaſſe praeferent nonnulli: ego a vulgato ὅποι non temere recedendum puto. vid. inter alios *D' Oruill.* ad *Charit.* l. I. p. 119, 120. Fuiſſe inter veteres, qui parum accurate has particulas diſtinguerent, ipſa *Ammonii* nota, p. 112 & 121. indicio eſſe, mihi videtur.

19. Καὶ πάσης μὲν πατρίδος κληθήσεται] Reſpicit haud dubie certamen, de patria *Homeri*. *Heliodor*. L. III. p. 149. Ὅμηρος, ὦ φίλος, ὑπ' ἄλλων μὲν ἀλλαχόθεν ὀνομαζέσθω. Καὶ πατρὶς ἔστω τῷ σοφῷ, πᾶσα πόλις. ἦν δὲ εἰς ἀλήθειαν ἡμεδαπὸς Αἰγύπτιος. Forma loquendi eadem, ſed diuerſa ratione, *Plutarch*. de Exil. p. 601. F. πατρὶς δὲ γίνεται πᾶσα πόλις εὐθὺς ἀνθρώπῳ χρῆσθαι μεμαθηκότι. quod, poetae verbis, Hercules, ib. p. 600. F. ſic expreſſit— ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων, πατρίς. quibuscum conferri velim notata a *Muret*. Var. Lect. l. II. c. III. Alia ratione *Thucydid*. l. II. p. 124. l. 83. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Fut. κληθήσεται rariſſime apud vetuſtiores inueniri docet *Abreſch*. Anim. ad *Aeſchyl*. l. I. c. VII. p. 45. De verbis καλεῖσθαι [&] εἶναι, inter ſe contrariis lectu digniſſima notauit iuuenis doctiſſimus, *Ericus Hub. van Eldik*, in egregio Suſpicionum Specim. c. I. p. 5. Eadem ratio eſt, noſtro in loco, verborum κληθήσεσθαι & μένειν.

22. Δέξασθ', ὦ Ἱμ. παρὰ μὲν ὑμῖν γεννηθέντα τραφῆναι τ. ἡ. κ. π. καταβιῶναι] Minus expeditam verbi δέξασθαι rationem interpretibus fuiſſe, intelliges, vbi Latina eorum exempla inſpexeris. Nam *Aretinus* dedit *Veniat vobis in mentem*: *Naogeorgus*, *Magni beneficii loco accipite*. Interpres, qui *Cuiacii* nomen mentitur, *praedicate bonis auibus*: *Boyleus* vero *memineritis*; quam bene, aut male, ſinguli, nolo diſputare. Obſeruo δέξασθαι, verbo iunctum infinito, idem fere eſſe, quod *probare*, *ratum habere*, *velle*, cet. quem verbi vſum tangit *Markland*. Coni. in *Lyſ*. or. XXV. p. 430. l. 3. dum reddit, *lubenter accipere*. Loquitur ſic, variis in locis, *Plato*, vt, in Phileb. p. 376. D. Δέξαιο ἂν σὺ, Πρώταρχε, ζῆν τὸν βίον ἅπαντα ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μεγίστας; ib. p. 404. A. Μῶν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης, ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν; de Rep. l. X. p. 754. E. πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτο τινὰ ἰδεῖν δρῶντα. de Legg. I. p. 771. C. D. Πότερα δ' ἀπολομένων αὐτῶν ἑτέρων εἰρήνην τῆς στάσεως γενέσθαι, νικησάντων δὲ τῶν ἑτέρων δέξαιτ' ἄν τις μᾶλλον, ἢ φιλίας τε καὶ εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης, οὕτω τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις προσέχειν ἀνάγκην εἶναι τὸν νοῦν; vbi antecedit, eadem fere virtute, ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε γενέσθαι; ſequitur, D. Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον, ἢ κείνως περὶ τὴν αὐτοῦ γίγνεσθαι πόλιν. Addo ex *Xenoph*. Symp. p. 515. l. 5. Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι, ἢ κείνου ἑνὸς ὄντος. quae ex *Ariſtippo* tanquam *Xenophontis* profert *Laert*. l. II. p. 110. §. 49. Porro verbo monendum, καταβιῶναι a me ſcriptum eſſe, conſentientibus in eo MSS. Lugd. tribus, Angl. Burm. Marg. Ald. & ed. Ven. Eius loco reliqui libri habent βιῶναι. Noſter, ep. LXXXI. τύραννος ἄν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε καταβιῶναι. *Lucian*. t. III.

τραφῆναι τὸν ἥρωα, καὶ παιδευθέντα καταβιῶναι, γηράσκοντα ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι· παρὰ δὲ Καταναίοις, τοῦτο βουληθεῖσιν, οὔτε δυνηθεῖσιν, εἰς ἄλλό τι τῆς φύσεως μεταβαλούσης, τελευ-

II. Var. Hiſt. I. p. 79. l. 18. ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. Reſtat, verborum, γεννηθέντα τραφῆναι τὸν ἥρωα καὶ παιδευθέντα καταβιῶναι, contextum videamus. Dubitandum non eſt, quin τραφῆναι referendum ſit ad educationem Steſichori. Tum autem, antecedente γεννηθέντα τραφῆναι, non admodum probo, quod ſequitur, παιδευθέντα καταβιῶναι. Concinnius ſaltem ac melius ſcribi poterat γεννηθέντα τραφῆναι τὸν ἥρωα, καὶ καταβιῶναι γηράσκοντα, κ. τ. λ. Alio vero nos ducit Lugd. B. & Marg. Ald. ſcriptura, Δ. ὦ. I. π. μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, καὶ τραφέντα τὸν ἥρωα, καὶ παιδευθέντα, καταβιῶναι γηράσκοντα, κ. τ. λ. quod etſi verum videtur, repugnantibus tamen libris plerisque, recipere in orationis contextum non ſuſtinui. Verba γεννᾶν, τρέφειν & παιδεύειν, ſaepe, iſta ratione, iunguntur, cum ab aliis ſcriptoribus, tum a *Platone*, Crit. p. 38. C. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες ἁπάντων, ὧν οἷοί τε ἦμεν, κ. τ. λ. In *Luciani* Phal. I. tom. II. p. 188. Phalaris, Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις ἐπιεικῆ καὶ μέτριον. in quibus eadem, quae in noſtris verbis, compoſitionis ratio.

23. Γηράσκοντα ἐν ὕμνοις κ. μ.] Sic *Xenophon*, de Red. p. 540. l. 41. πολλοὶ δὲ εἰσὶ κἂν αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ἔργοις γηρασκόντων. quod imitatus *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXII. p. 269. Καὶ Ξενοφῶντα, inquit, νεανιευόμενον μὲν ἐν τοῖς ἔργοις φιλῶ, γηράσκοντα δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐπαινῶ. *Plutarch.* de Stoic. Rep. p. 1033. D. Τίς οὖν μᾶλλον ἐν τῷ σχολαστικῷ βίῳ τούτῳ κατεγήρασεν, ἢ Χρύσιππος, κ. τ. λ. *Laert.* l. X. p. 612. §. 20. συγκαταγηράσκειν μεθ' ἡμῶν προείλοντο ἐν φιλοσοφίᾳ. Vt fere in conſuetudinem prouerbii abiiſſe videatur iſta forma loquendi; cuius origo repetenda fortaſſis ab illo Solonis, Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

24. Τοῦτο βουληθεῖσιν, οὔτε δυνηθεῖσιν] i. e. Qui hoc in votis habuerunt, & demum conſecuti ſunt, BOYL. Editum vulgo T. β. εἴτε δυνηθεῖσιν. Quibuscum poſſitne in concordiam adduci id, quod *Boyleus* notat, non lubet inquirere. Haud dubie τοῦτο referendum eſt ad antecedentia, γεννηθέντα τραφῆναι, κ. τ. λ. Sed quemadmodum cum iis cohaereat εἴτε δυνηθεῖσιν, non video. Suſpicetur aliquis, delendum id eſſe, cum in Lugd. A. Burm. & ed. Ven. non inueniatur, adſcriptum ſolummodo in Lugd. A. margine. Ego vero non temere reiiciendum arbitror, quum ſtudio ſectatus eſſe elegantiam, in verbis βουληθεῖσιν & δυνηθεῖσιν, ſophiſta videatur. In rem *Plato*, Hipp. Mai. p. 1259. A. Τοιαῦτα, ὦ Ἱππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται. Ex quibus intelligimus, a prouerbio parum aut nihil abeſſe noſtrum; cuius vis omnis perit, ſi tollis εἴτε δυνηθεῖσι. Placuiſſe autem ſimile etiam auctori noſtro, diſcimus ex epiſt. CXXVIII. Οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα. Nec ab eo tantum, ſed aliis etiam id inculcatum fuiſſe, exempla docebunt. *Xenophon*, de Red. p. 540. l. 42. οἱ τῷ σώματι μὲν οὔτε βούλοιντ' ἂν, οὔτε δύναιντ' ἂν ἐργάζεσθαι. *Lyſ.* in Cor. Soc. p. 27. τοῖς ποιεῖν δυναμένοις, καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσι.

Digitized by Google

roem & educatum vixiſſe, ſeneſcentem in carminibus cantibusque; apud Catinenſes vero, qui hoc voluerunt, non potuerunt, in aliud mutata natura, defunctum eſſe. Et Hime-

me-

θεῖσι. *Brut.* ep. v. φυλάττεσθε οὖν, μὴ καὶ δύνησθε πλεῖον οὐ προσποιεῖσθε, καὶ βούλησθε ἔλαττον οὐ δύνασθε. Adde *Sext. Empir.* Pyrrh. Hypot. III. 1. alios. Similia inuenias apud Latinos. Dubitandum igitur non eſt, quin retinendum ſit εἴτε δυνηθεῖσι, idque, vt cum reliquis congruat cohaereatque, mutandum in οὔτε δυνηθεῖσιν. Quae quo leuior mutatio, hoc minor religio mihi fuit, quo minus ad eam rationem contextum corrigerem. Cogitauit ſophiſta, dum dixit παρὰ Καταναίοις τοῦτο βουληθεῖσιν, Catinenſes, qui voluerint quidem, apud ſe (παρ' ἑαυτοῖς γεννηθέντα, κ. τ. λ.) natum altum & educatum vixiſſe Steſichorum, ſed non potuerint, cum id non eſſet τῶν δυνατῶν. Non diſſimili colore ſcribendi *Libanius*, Ep. MCXLIII. p. 546. Μεγάλου δὲ δοκοῦντος τοῦ δύο ἢ τρεῖς εἰς τοῦτ' ἀφικέσθαι σχήματος, καὶ τῶν τοῦτο δυνηθέντων ὑπάρχων ἢ βουληθέντων ἐπαινουμένων, σὺ παντὶ φέρων ἔθνει ῥήτορα ἐπέστησας, κ. τ. λ. Magis etiam praeciſe id. ep. XLIII. Γνώμη τε γὰρ βουλομένη, φύσις τε δυναμένη. & *Dionyſius* Sophiſt. ep. XI. ed. Cui. p. 449. ἀπόδοτε τὴν σύνταξιν ἀνθρώποις ἢ δυναμένοις ἢ βουλομένοις. Quibus, ſi bene memini, apud antiquiores non temere paria inuenias.

25. Εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλούσης] Scripſi μεταβαλούσης, cum Burm. edd. Baſ. & Aurel. reliqui libri μεταβαλλούσης. In verbis, vt paſſim, non tam tyrannum, quam philoſophum, egit noſter. Notior eſt iſta a plerisque veterum decantata μεταβολή, quam vt pluribus eam explicare neceſſe habeam. Inſpici poterit *Gataker*. Annot. in *Anton.* l. II. §. 17. p. 79. l. IV. §. 4. p. 130. l. V. §. 13. p. 203. & l. VII. §. 18. p. 301. vbi cum rem ipſam, tum verbi μεταβάλλειν, ſine caſu poſiti, vſum erudite explanat. Vnum tango *Antonini Liber.* locum, c. XXIV. vbi ſolito librariorum errore permutata μεταλαβὼν & μεταβαλών. nam legendum ὁ δὲ μεταβαλὼν, ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκαλαβός, non ὁ δὲ μεταλαβὼν, κ. τ. λ. vt eſt in editis. De re, adſcribam, quod haud dubie huc pertinet, epigramma *Philiſci*, in Lyſiam, a *Plutarcho*, X. Orat. V. p. 836. C. conſeruatum: Ω' Καλλίπης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις, Εἴ τι φρονεῖς, καί τι περισσὸν ἔχεις. Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις Ε'ν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον, Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδάϊμνον, Δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον. Ο'ς τότ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν. Quod *inextricabile portentum* viſum eruditiſſimo *Tayloro*, in Lyſiae Vit. p. LIX. hac occaſione, bona cum venia lectoris, explicare conabor. Nam etſi in vno, quod verum eſſet, vidit *Marklandus*, in reliquis tamen auctoris mentem nullo modo aſſecutus eſt. Leue autem eſt, quod, verſu ſecundo, excidit, ſiue πινυτὸν, vt coniecit ille, ſiue ἀγαθὸν, ſiue aliud ſimile, velis. Dictu difficilius eſt, in quam reliqua ſententiam debeant accipi. Nam nec ἐν κόσμοισι νέου, verſu 4. nec verſſ. 6. & 7. δύντι καταφθιμένων, καὶ ζόφον. A'θανάτοις Ω'ς τό τ' ἐμῆς, κ. τ. λ. ſcribi probo. Praeclara tamen viri eximii emendatio eſt, Λυσίᾳ ὕμνον pro Λυσιδάϊμνου ſcribentis. Quo arrepto, ſic totum epigramma corrigo: Καλλίππης θύγατερ πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις, Εἴ τι φρονεῖς ἀγαθὸν, καί τι περισσὸν ἔχεις. Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα, καὶ ἄλλοις Ε'ν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον

ρον, Δεῖ σ', ἀρετῆς, κήρυκα, τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον, ΟΝτα καταφθιμένΩι καὶ σοφῷ ἀθάνατον. Ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξΕΙ φιλέταιρον ἅπασι, Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν. Verſu 5. & 6. ordo naturalis verborum non animaduerſus, hic eſt: Δεῖ σε τεκεῖν ὕμνον τινὰ, ὄντα κήρυκα ἀρετῆς ἀθάνατον Λυσίᾳ καταφθιμένῳ καὶ σοφῷ, Ὅς (κήρυξ) δείξει, κ. τ. λ. *Muſam ſuam, oportere*, poeta dicit, τεκεῖν ὕμνον τινὰ, (*carmen aliquod edere*) *qui ſit praeco virtutis inmortalis Lyſiae mortuo, ac ſapienti, qui & ſuum erga ſodalem ſtudium oſtendet*, cet. Eſt hic Λυσίας καταφθίμενος, qui infra φθίμενος; diciturque ὕμνος, κήρυξ ἀρετῆς ἀθάνατος, non diſſimili modo, quo, in noſtra epiſtola, νεὼς ἱστάσθω, Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον. Antecedente autem τεκεῖν ὕμνον, non inuenuſte ſubiicitur κήρυξ, *praeco*, quaſi partu editus, in loco *praeconii*. Reſtant explicandi verſus 3. & 4. quos quum ſcriberet poeta, cogitauit Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα—— Δεῖ σ' ἀείδειν, Λυσίαν, vel ſimile, ſed dein, mutato genere loquendi, poſuit Δεῖ σε τεκεῖν, ὕμνον, κήρυκα ὄντα Λυσίᾳ. Vt Τῷ γ. ἐ. ἀ. σ. μεθαρμοσθέντι ſcribere *Marklandum*, non fuerit neceſſe. Non diſſimile eſt, quod in *Aeliano*, Var. Hiſt. l. II. c. XIII. obſeruant eruditi. vbi, etſi receptam vulgo ſcripturam recte tuentur *Kuhnius* & *Perizonius*, veram tamen compoſitionis rationem non perſpexerunt. *Aelianus* enim, dum ſcripſit Εἶτα δὲ καὶ φύσει φθονερὸὺς ὄντας, καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν προαιρουμένους· adhuc ea cogitauit, quae ibi antecedunt ἐξέπληξεν τοὺς Ἀθηναίους· dein vero, mutata oratione, caſum tertium, οὐ μόνον τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ, κ. τ. λ. conſtruxit cum verbis ὡς ἀκούσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἵδε αἱ Νεφέλαι. Sed vt illuc reuertar. Quod in noſtro eſt εἰς ἄλλο τι μεταβάλλειν, id voluit *Philiſcus*, dum dixit εἰς ἄλλο σχῆμα μεταρμοσθῆναι. quibus interpretandis ſuffecerit *Marc. Anton.* l. V. §. XIII. Οὐκοῦν καταταχθήσεται πᾶν μέρος ἐμὸν κατὰ μεταβολὴν εἰς μέρος τι τοῦ κόσμου· καὶ πάλιν ἐκεῖνο εἰς ἕτερον μέρος τοῦ κόσμου μεταβαλεῖ, καὶ ἤδη εἰς ἄπειρον. Plura huc ſpectantia legi poſſunt apud *Plutarch.* de Orac. Def. & de Fac. in Or. L. variis locis. *Philiſci* μεθαρμοσθῆναι componi velim cum noſtro, ep. XX. οἵᾳ καθήρμοσται τάξει. vbi vid. not. p. 102. *Marco*, l. c. eſt in eo negotio καταταχθῆναι. Reliqua, καὶ ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον, dum addit, clarius deſcribit id, quod antecedit εἰς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα. Et quidem ἐν ἄλλοις κόσμοις βίου dictum accipio pro ἐν ἄλλαις τάξεσι βίου, vel ἐν ἄλλοις βίοις. Quemadmodum Pythagoras, in oratione ad Leontem, apud *Ciceron.* Tuſc. Diſp. l. V. c. III. *Ita nos*, inquit, *quaſi in mercatus quandam celebritatem ex vrbe aliqua, ſic in hanc vitam, ex alia* vita & natura *profectos*, *cet. Max. Tyr.* Diſſ. XLI. p. 491, Ὃν γὰρ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ θάνατον, αὐτὸ τοῦτο ἦν ἀθανασίας ἀρχὴ καὶ γένεσις μέλλοντος βίου, τῶν μὲν σωμάτων τῷ αὐτῶν νόμῳ καὶ χρόνῳ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἐπὶ τὸν αὐτῆς τόπον καὶ βίον ἀνακαλουμένης. Ab eodem, Diſſ. XVI. p. 187: διττῷ βίῳ ἡ ψυχὴ συνέχεσθαι dicitur, altera vita, quam hic viuimus, altera, quam, loco citato, μέλλοντα βίον vocat ille. Conferri in eandem rem poterit *Iamblich.* de Myſt. cum aliis in locis, tum Sect. VIII. c. VII. p. 162, 163. Plures autem iſtiusmodi βίους reſpicit *Plutarch.* de Orac. Def. p. 415. B. dum, Ἕτεροι δὲ, inquit, μεταβολὴν τοῖς τε σώμασιν ὁμοίως ποιοῦσι καὶ ταῖς ψυχαῖς, ὥσπερ ἐκ γῆς ὕδωρ, ἐκ δὲ ὕδατος ἀὴρ, ἐκ δὲ ἀέρος πῦρ γεννώμενον ὁρᾶται, τῆς οὐσίας ἄνω φερομένης, οὕτως ἐκ μὲν ἀνθρώπων εἰς ἥρωας, ἐκ δὲ ἡρώων εἰς δαίμονας, αἱ βελτίονες ψυχαὶ τὴν μεταβολὴν λαμβάνουσιν, ἐκ δὲ δαιμόνων ὀλίγαι μὲν ἔτι χρόνῳ πολλῷ δι' ἀρετῆς καθαρθεῖσαι παντάπασι θεότητος μετέσχον. quorum partem priorem conferri velim cum *Max. Tyr.* Diſſ. XLI. p. 491. princ. iisque quae ad iſtum locum notat *Dauiſius*, p. 644. Reliquis non diſſimilia ſunt ea, quae e *Marco Ant.* ſupra ſunt ſcripta. Addo ex *Plutarcho*, quae ibid. ſequuntur, p. 416. C. ἐν ᾧ (χρόνῳ) μεταλλάττει δαίμονος ψυχὴν, καὶ ἥρωος βίον. κ. τ. λ. Porro, ob-

obſeruo, antecedente *μεθαρμοσθέντα*, apte ſubiici *ἐν ἄλλοις κόσμοις βίου*. *A Max. Tyr.* Diſſ. XXII. p. 263. tanquam vicina, iunguntur *ἡ ἁρμονία καὶ ὁ τῆς πολιτείας κόσμος*. Frequentius *τάξεις* in hoc loco nominantur a philoſophis, quam in rem vnus *Iamblichi* liber, de Myſt. exempla ſuppeditare quam plurima poteſt. Sed *κόσμος* idem ſonare, quod *τάξις*, ſim. diſcimus ex *Thucyd*. l. V. p. 357. l. 10. *ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν*. Alia ratione, id. l. VIII. p. 533. l. 82. *ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου*, &, ib. p. 544. l. 11. *ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου*. vid. quae ad hiſtorici l. III. p. 233. l. 53. & ad l. IV. p. 283. l. 79. notant eruditiſſimi viri, *Waſſe* & *Dukerus*. Adde *Heſychium*, v. Κόσμος, & *Foeſ*. Oec. Hippocr. p. 213. Venio ad vltima, *σῶμα λαβὸνθ' ἕτερον*· vbi poeta *σῶμα* cogitauit *ψυχικὸν*, ſiue *ἥρωος*, ſiue *δαίμονος*, quod in aliis vitae ſeu naturae ordinibus haberet Lyſias. Ita *σώματα δαιμόνων*, *σῶμα δαιμόνιον*, *οὐράνιον*, *αἰθέριον*, *θεῖον*, *πνευματικὸν*, ſim. paſſim in philoſophorum ſcriptis inueniuntur. *Seruius*, ad illa *Virgil.* Aen. VI. 303. *Et ferruginea ſubuectat corpora cymba: Omne*, inquit, *quod poteſt videri*, *corpus dicitur:* &, ad v. 391. *Corpora viua. Quia ſunt corpora etiam mortuorum*, *quae tantum videntur*, *id eſt*, *vmbrae*. Plura, de vſu nominis *σῶμα*, vid. apud *Lipſium*, Phyſiol. Stoic. l. I. IV. Inprimis legi poterit *Iamblichus*, de Myſt. ſect. I. c. XVI. & XVII. In re nota, e multis adſcribam *Plutarchi* locum e libro, ſaepe iam citato, de Orac. Def. p. 416. D. Ἡ δὲ φύσις αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε, καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένων θεῶν, ὡς ἥλιον καὶ ἄστρα, θνητῶν δὲ σέλα καὶ κομήτας καὶ διάττοντας. ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν, ἐν οἷς εἶπεν, Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα, Μικρὸν δὲ σῶμα καὶ μέμνημα δαιμόνιον. ὄντως τὴν σελήνην, τῷ τῇ τούτου τοῦ γένους συνᾴδειν περιφορᾷ, φθίσεις φαινομένας δεχομένην καὶ αὐξήσεις, μεταβολὰς, ὁρῶντες, οἱ μὲν ἄστρον γεῶδες, οἱ δ' ὀλυμπίαν γῆν, οἱ δὲ χθονίας ὁμοῦ καὶ οὐρανίας κλῆρον Ἑκάτης προσεῖπον. Ex

quo loco tres *Euripidis* verſus fecit *Grotius*, in Exc. p. 423. dum tertium ſic legit, Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων. Tum autem, ſpatio ante *ὄντως* vacuo relicto in editis, aliquid excidiſſe verborum *Plutarchi* poteſt videri, cum ſententia ſit imperfecta. Sed duo tantum *Euripidis* verſus, reliqua philoſophi, eſſe, eaque nulla parte deficientia, modo *μικρὸν* mutaueris in *μικτὸν*, apparebit, vbi paullo diligentius inſpexeris locum: cuius poſterior pars ſic ſcribenda, & interpungenda; Μικτὸν δὲ σῶμα, καὶ μίμημα δαιμόνιον ὄντως τὴν σελήνην; —— φθίσεις φαινομένας δεχομένην καὶ αὐξήσεις, μεταβολὰς ὁρῶντες, οἱ μὲν ἄστρον, κ. τ. λ. Dicit *σελήνην* philoſophus *μικτὸν σῶμα καὶ μίμημα δαιμόνιον*, quod, ſicut *ἡ δαιμόνων φύσις ἔχει καὶ πάθος θνητοῦ καὶ θεοῦ δύναμιν*, vt, paullo ante, loquitur, ibid. Ita *ἡ τῆς σελήνης φύσις οὐχ ἁπλῆ οὐδὲ ἄμικτος, ἀλλ' οἷον ἄστρου σύγκραμα καὶ γῆς ἐστι*. verba eiusdem ſunt, e libro de Fac. in Or. L. p. 943. E. quibus addo Ibid. p. 945. D. Ὁ δὲ νοῦς, ἀπαθὴς καὶ αὐτοκράτωρ. μικτὸν δὲ καὶ μέσον ἡ ψυχὴ, καθάπερ ἡ σελήνη ἄνω καὶ κάτω σύμμιγμα καὶ μέγα κέρας ὑπὸ τοῦ θεοῦ γέγονε. vbi pro *μέγα κέρας* leg. *μετακέρασμα*, vt de Prim. Frigid. p. 951. E. loquitur philoſophus, *οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς* (*ὁ ἀὴρ*) *οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα*. Habes, quae de *Philiſci* epigrammate monenda videbantur. quae nec a noſtro loco aliena omnino, nec, vt ſpero, ingrata lectori, nemo vitio mihi verterit, quod paullo excuſſerim diligentius. Latinum exemplum, vt ex mea interpretatione Graeca ſonant, ſubiungo: *Calliopes filia*, *multiloqua*, *diligenter oſtendas*, *ſi quid beneuolum ſapis*, *& eximium quid habes: Nam in aliam formam mutato*, *atque*, *aliis In ordinibus vitae* (vel *naturae*) *aliud corpus nacto*, *Oportet te*, *parere cantum*, *qui praeco virtutis Lyſiae Sit mortuo*, *ac ſapienti*, *immortalis*; *Qui & ſtudium meum erga ſodalem oſtendet omnibus*, *& mortui virtutem omnibus hominibus*.

Digitized by Google

λευτῆσαι. καὶ ἐν μὲν Ἱμέρᾳ νεὼς ἱστάσθω, Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον· ἐν δὲ Κατάνῃ, τὸ σπουδαζόμενον ὑπ' αὐτῶν τάφος. περὶ μὲν οὖν τούτου ὅπως ἂν ἄμεινον δόξειεν ὑμῖν αὐτοῖς, πράσσετε, μήτε χρημάτων τὸ ἐπ' ἐμοὶ, μήθ' ὅπλων ἐνδεεῖς εἶναι νομίζοντες, μήτ' ἀνδρῶν. ἓν δὲ προνοεῖσθε, ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπές.

οὔτε

26. Καὶ ἐ. μ. Ἱμ, νεὼς ἱστάσθω, Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον] De templo Steſichori memoriae conſecrato nihil inuenio; de ſtatua eius Himerae ita *Cic.* in Verr. II. *Erat hic Steſichori poetae ſtatua, ſenilis, incurua, cum libro; ſummo, vt putant, artificio facta.* BOYL. Vulgo, interpungendo poſt Στησιχόρου, iungunt νεὼς Στησιχόρου; vt equidem opinor, male. Quare, ab antecedentibus editoribus, in eo diſceſſi. *Demoſthenes*, adu. Lept. p. 550. D. Προσήκει τοίνυν τὰς στήλας ταύτας κυρίας ἐᾷν τὸν πάντα χρόνον· ἵνα—ἐκεῖναι τοῦ τῆς πόλεως ἤθους μνημεῖον. ὦσι. *Iſocrat.* ad Phil. p. 288. Ταῦτα δὲ πράξας, τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας ἐποιήσατο—μνημεῖον—τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καὶ τῶν κινδύνων. Et, parumper mutato genere loquendi, *Ariſtophanes*, Equit. 268. —ὡς δίκαιον ἐν πόλει Ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν, ἀνδρείας χάριν. De templo Steſichori, non Himerae ab Himeraeis, ſed in his Epiſtolis a ſophiſta, exſtructo, legi velim *Bentl.* Diſſ. de Ep. Phal. XV. & in Reſp. p. 272. Si in promtu habuiſſet, quae leguntur in Epiſtolis, *Diodori Siculi* inſcriptis, n. XXXIX. de Steſichori *templo*; mirum eſſet, niſi eo, tanquam in aſylum, confugiſſet cum ſuo Phalaride *Boyleus*, quo tutus eſſet a vi *Bentleii*. *Igitur vobis dicimus*, inquiunt, ibi, ad Himeraeos Catinenſes, *ne moleſtum vobis ſit, velle, quod ille voluit, & virum illum diuinum honorare templo veſtro, e longinquo, quemadmodum nos e propinquo, ſepulcro noſtro.* Ego vero, cum nullam aliud in antiquitate templi Steſichorei veſtigium inueniam, tantum abeſt, vt iſto, aut noſtro *Phalaridis*, teſtimonio, mouear, vt, nullum vnquam re vera exſtitiſſe Himerae, credam; quidquid autem eius ſit, id inuentum eſſe ſophiſtae, qui Steſichorum conſecratum, ac tanquam heroem diuinis auctum honoribus vellet videri. Vide, de *Diodori*, ac noſtris Epiſtolis, a me diſputata, in Praefat. In rem ipſius verba auctoris ſunt, dum ſupra, hac epiſtola, Steſichorum θεῖον ἄνδρα, ac dein ἥρωα vocat, & clarius etiam, epiſtola proxima, XCVII. meminit εὐτυχῇ μοίρᾳ ἥρωος, tum etiam Steſichori τιμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι, manifeſto conſecrationis, qua in numerum deorum, ſeu heroum, relatus ſit, indicio. Apud *Thucydidem*, l. V. p. 325. l. 84. Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ (τοῦ Βρασίδα) μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Non diſſimili orationis forma, *Strabo*, l. XII. p. 822. A. ὃν (Αὐτόλυκον) ἐκεῖνοι οἰκιστὴν ἐνόμιζον, καὶ ἐτίμων ὡς θεόν. De Pompeio, *Appian.* Emph. l. p. 163. καὶ τὸ σῶμα ἔθαψαν, ἐν ἀγορᾷ μέσῃ, καὶ νεὼν ἐπῳκοδόμησαν τῇ πυρᾷ, καὶ θύουσιν ὡς θεῷ. adde *Herod.* l. II. p. 125. *Demoſth.* de Falſ. Leg. p. 338. A. *Diodor. Sic.* l. IV. p. 284. & ibi *Weſſel.* alios. Hinc τιμαὶ ἰσόθεοι, in *Menandri* Fr. ex Inc. 320. &, in *Liban.* Op. t. I. p. 171. D. E Latinis, *Liuius*, l. XLV. c. XXVII. *Inde Oropum Atticae ventum eſt; vbi pro deo vates Amphilochus colitur,*

tem-

merae quidem templum ſtatuitor, Steſichori monimentum virtutis immortale; Catinae vero expetitum ab iis ſepulcrum. De hoc autem quemadmodum optimum viſum fuerit vobis ipſis, facite, nec pecunia, quantum in me eſt; nec armis indigere vos rati, nec viris. Vnum prouidete, nec, quum ceperitis ciuitatem in Sicilia, vobis, Siculis, decorum, nec, quum non ce-

templumque vetuſtum eſt, fontibus riuisque circa amoenum. Vbi cauſam nullam video, cur *Kuhnio*, not. ad *Pauſan.* l. I. p. 83. aſſentiamur, *Liuium* memoria lapſum opinanti, cum Amphiarai, non Amphilochi, templum prope Oropum fuerit; de quo pluribus *Salmaſius*, Plin. Exerc. p. 101. 102. Poteſt enim illud, *templumque vetuſtum eſt*, generatim dictum accipi, de *templo*, quod ibi fuerit, *vetuſto*; quod deſcripte magis *Pauſanias*, alii, Amphiarai fuiſſe, docent; dum Amphiarai arae pars Amphilocho ſacra fuit, vt eſt, ibid. apud *Pauſan.* atque adeo, vt *Liuius* ait, ibi *pro deo vates Amphilochus cultus.* Sed ne quid diſſimulem, vitii ſuſpectum eſt iſtud *templum amoenum*; ac, niſi a vulgata ſcriptura longius recederet, ſcribendum opinarer *templumque vetuſtum eſt, fontibus riuisque circa, Amphiarai.* Sciunt ii, qui codices MSS. tractant, quam ſoleant, in nominibus propriis ſcribendis, a vero aberrare librarii. De vſu particulae *circa*, qui hic eſt, *Liuio* familiari, vid. *Drakenb.* ad eius l. IX. c. II. §. 7. Quamquam autem templorum, hominibus poſt mortem dedicatorum, exempla, in antiquiſſima hiſtoria, quam plurima inueniuntur, inprimis tamen ea regum erant, & εὐεργετῶν, qui inſigni aliquo beneficio ciues mactauerant ſuos; de quibus vid. *Spanhem.* de Vſ. & Praeſt. Num. Diſſ. IX. p. 565. &, ad *Iulian.* Or. I. p. 67. & 294. *Caſaub.* ad *Suet.* Octau. c. LII. alios. Sed, vt alibi interdum, ita hic inferiora, aut ſua etiam tempora ſpectauit noſter; quando, moribus in peius vergentibus, leuiſſima etiam de cauſa, fana, legimus, diuerſi generis hominibus dicata; adeo, vt etiam viuis meretricibus adulatoribusque βῶμοι καὶ ἡρῷα conſecrarentur. qua de re videndus ſummus *Caſaubon.* ad *Athenaeum*, l. VI. c. XIV. p. 440. Vt, tametſi eo culpandus ſit ſophiſta, quod, cum Steſichorum ſuum induceret, alia, quam quae eius conuenirent aetati, confinxit, tamen, ſi poſteriora tempora conſideremus, nihil ſcripſerit, quod eorum rationibus non conueniat, aut poſſit immoderatum videri.

27. Ἐν δὲ Κατάνῃ τὸ σπ. ὑ. ἀ. τάφος] Steſichorus ad Catanam profugus venit, ibique interiit; Catinenſes prope portam Steſichoream (eius nomine tum inſignitam) ſplendidum illi ſepulcrum erexerunt, *Suid. Pauſan.* Huiuſce ſepulcri memoriam ſuo tempore extitiſſe ſcribit *Fazellus*, Dec. I. l. III. BOYL.

30. Ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν εὐπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλὲς] Ita reſtitui ex vtroque MSS. Bodleiano, cum in hactenus impreſſis corruptiſſime legatur ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, ἀπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ Σικελιώταις οὖσιν εὐπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλὲς. BOYL. *Naogeorgus*, *Hic*, inquit, *textus videtur confuſus.* Veram ſcripturam reuocauit *Boylaus*: atque ita Lugd. A. B. C. Angl. Burm. Pal. & edit. Ven. De bello hoc, Catinenſibus inferendo, vid. *Bentleium*, Diſſ.

Digitized by Google

οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές. τὸν δὲ ἄνδρα μὴ στένετε, μήτ᾽ ὀλοφύρεσθε, κινοῦντές τι τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ τύχης. τέθνηκε μὲν γὰρ τὸ σῶμα τὸ Στησιχόρου, τοὔνομα δὲ παραλαβὼν ὁ ἀνήνυτος αἰὼν, εὐκλεὲς μὲν ἐν βίῳ, μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται. τὰ μέντοι μέλη καὶ ἔπη, καὶ παντοῖα ἄλλα ποιήματα παραινῶ, καὶ δημοσίᾳ ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς ἀναγράψασθαι, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐν τῷ σφετέρῳ οἴκῳ· τότε γὰρ ἂν ἀφανίζοιτο Στησίχορος, ὅταν τούτων τὶ μὴ φυλάττηται· εἴς τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους διαπέμψασθε ἐπιμελῶς, εἰδότες, ὅτι μᾶλλον τοῦ γράψαντος ἀνδρὸς, ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον ὑπὸ πάντων θαυμασθήσεται.

ϛζ'. ΤΟΙΣ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΠΑΙΣΙΝ.

Τοῦ μὲν πένθους τίνα ἄν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο, παῖδες, ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως, ἐφ᾽

Diſſ. de Ep. Ph. XV. & in Reſp. p. 272. cui, in hoc ſophiſtae immoderationem reprehendenti, facile aſſentior. Plura cum bellum hoc, tum vniuerſum epiſtolae argumentum ſpectantia legi velim; in *Diodori* ep. XXXIX.

32. Οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές] Niſi enim vos prius eorum vrbem, periculum eſt, ne illi veſtram capiant. BOYL.

33. Κινοῦντές τι τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ τύχης] Ep. LV. Παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ συμφορᾶς. Vim verborum non videntur aſſecuti interpretes.

34. Τοὔνομα δὲ, κ. τ. λ.] Non diſſimilia legas apud *Thucyd.* l. II. p. 124, & 125. Conferri poterunt, quae noſter habet epiſt. LV. vbi, vt hic, quaedam *Thucydideis* ſimilia. Infra ἀνήνυτος cum plerisque libris retinui. Eius loco quod habet Angl. ἀνήνυστος inuenitur in *Homeri* Odyſſ. II. 111. quo reſpexiſſe *Heſychium*, v. Ἀνηνύτῳ, recte monuit *Albertius*, de vtroque vid. *Euſtath.* ad *Hom.* Il. Γ. p. 384. l. 5. & Od. Π. p. 1795. l. 62. Ἀνήνυτος in Atticorum ſcriptis frequens eſt. vid. *Sophocl.* Electr. 190. *Euripid.* Hel. 1301. *Plat.* Gorg. 346. C. alios. Vtrumque in citeriorum Graecorum ſcriptis obuium.

35. Μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται] In eandem fere ſententiam noſter, ep. XXI. Γεγράφθω δὲ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ. *Aeſchyli*, in Prom. V. 788. eſt, Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Mitto ſimilia plura.

36. Καὶ παντοῖα ἄλλα π.] Addidi ex Angl. Lugdd. A. C. & Medd. A. B. quod in reliquis libris non erat, ἄλλα. Cum iisdem & ed. Ven. infra, ἅπασι ſcripſi pro πᾶσι.

38. Ἀφανίζοιτο] Aptum verbum Steſichoro, in herοum numerum relato. *Lyſ.* in

ceperitis, tutum fore. Virum vero nec lugete, nec deplorate, mouentes caſum eius. Mortuum enim eſt corpus Steſichori, nomen vero, traditum aeternitati, glorioſum quidem in vita, beatum vero in omnium memoria conſecrabitur. Cantus autem, epica, & quaecunque alia poëmata, hortor, vt publice in omnibus templis perſcribatis, & priuatim, in ſuis quisque aedibus: tunc enim inter homines eſſe deſinet Steſichorus, quum quid horum non obſeruetur: atque ad alios homines transmittite diligenter, probe gnari, quae talem aluerit, ciuitatem, in maiore, quam ſcriptorem, admiratione apud omnes futuram eſſe.

XCVII. STESICHORI LIBERIS.

Luctus quam quis aliam meliorem vobis conſolationem attulerit, liberi, quam virtutem parentis, cuius cauſa luge-

in Fun. Or. p. 34. ἐπειδὴ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη. cui ſimile, quod ibi, in not. ex *Iſocr.* Paneg. citat *Taylor.* Ἐπειδὴ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθησαν. E multis addo *Anton. Liber.* cap. XXXIII. princ. Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Ευρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν. vbi duplicem viam, qua emendes iſtud αὐτοὺς, monſtrat *Munckerus*, aut ſcribendo τοὺς παῖδας αὐτοῦ, aut τοὺς αὐτοῦ. vtrumque ſententiae accommodatum. Vereor tamen, ne maius inſit vitium, quod, alibi, non ἐξελαύνειν τῆς πατρίδος dicit ille, ſed ſolum ἐξελαύνειν, vt c. XXXV. ἐπεὶ αὐτὴν ἐξήλασαν, c. XXXVI. ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτᾶνας ἐξελάσας——c. XXXVIII. διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες. &, hoc ipſo capite, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν. ad cuius loci exemplum ſcribendum opinor, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας τοὺς Ἡρακλείδας, αὐτὸς ἐβασίλευσεν. ex quibus τοὺς facile tranſire potuit in αὐτοὺς, cum ſequatur αὐτός. nec plane diſſimilis ſcriptura nominis Ἡρακλείδας & τῆς πατρίδος. quorum illud in hoc tranſire potuiſſe, in ſcriptore adeo corrupto, mirandum non eſt. Vſum, quem tetigi, verbi ἀφανίζεσθαι reſpexeritne *Laertius*, l. VIII. §. 69. vbi, ex *Hippoboto*, Empedoclem, dicit, ἐπὶ τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἐναλέσθαι καὶ ἀφανισθῆναι, βουλόμενον τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην βεβαιῶσαι, ὅτι γέγονε θεός, iudicent alii.

41. Ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον] Lugd. B. & Marg. Ald. Ἡ θρέψασα τοῦτον πόλις. quod recepiſſem, niſi repugnarent reliqui libri.

43. ΤΟΙΣ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΠΑΙΣΙΝ] *Steſichori filiabus* inſcriptam epiſtolam fecit *Aretinus*; vt veriſimile ſit, eum in ſuo exemplari inueniſſe Ταῖς ΣΤ. ΠΑΙΣΙΝ.

ἐφ' ᾧ γε τὸ πένθος Φέρεσθε; οὐ γὰρ δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι. καὶ καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὑμᾶς, οὔτε θρήνους, οὔτε αἰκισμοὺς προέσθαι σωμάτων, οὐχ ὅτι οὐ κοινὰ ταῦτα πάθη κατηναγκασμένα παρέπεται πᾶσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει, (μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος) οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα, σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι μουσῶν, ὀνομασθησομένῳ δὲ ἐπὶ τιμαῖς καὶ στεφάνοις. ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον. ἡ γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ

πᾶν

ΣΙΝ. vt eſt in Burm. & ed. Ven. Earum mentio etiam ſupra, ep. II. & in Diodori ep. x. iisque inſcribitur epiſtola proxima, XCVIII. Nihilominus retinui, quod in reliquis libris eſt, Τοῖς Σ. Π. ac *liberos* reddidi, quod noſter, ll. cc. vbi filias vult, *θυγατέρας* nominat. accedit, hac ipſa ep. l. 22. *καταδεεστέρους ἐκείνου* dici, non *καταδεεστέρας*.

46. Οὐ *γὰρ δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι*] Haec & plura, quae ſequuntur, conferri poterunt cum *Plutarchi*, de Conſ. ad Apoll. p. 114. C. verbis, vbi inter alia, Οὐδεὶς *γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων· οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς· οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν, εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν, ἀπαλλαγεὶς τῆς τοῦ σώματος λατρείας, κ. τ. λ.* quo in loco, antecedente *ὕμνων*, mihi quidem ſordet *καὶ ἐπαίνων*, mutandum, vt opinor, in *παιάνων*. Ac, dum *ὕμνους καὶ παιᾶνας* nominauit, *τιμὰς ἰσοθέους* cogitauit ille, quas bonis haberi vellet, poſt mortem. vid. ſupra, not. ad ep. XCVI. l. 20. Inprimis inſpici velim *Polybii*, l. IV. p. 403. *Διότι σχεδὸν παρὰ μόνοις Ἀρκάσι, πρῶτον μὲν οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμους τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι.* Quaedam eodem pertinentia notat *Caſaubonus*, Anim. ad *Athen.* l. VI. p. 440.

51. Μᾶλλον *δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ*] Antecedente *μᾶλλον*, videri poteſt olim ſcriptum fuiſſe, *ἢ Στησιχόρῳ*. Sed aliud eſt, quod offendat, *τούτοις*, & *Στησιχόρῳ*. quae niſi acceperis pro *τούτων* & *Στησιχόρου*, vt intelligatur *ὁ θάνατος τούτων* & *Στησιχόρου*, ſententia plane inepta erit. Tum autem valde inconcinnus verborum ordo, cum *τούτοις* vix alio referri poſſe videatur, quam ad *ἄξιός ἐστι*. Quo fit, vt verba *μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος*, non eſſe auctoris, ſed ab alio, ſuſpicer, adſcripta his, *ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις·* vbi, antecedente *δυστήνοις*, tertium caſum, *τούτοις*, ſcripſit ille, etiamſi ratio *τούτων* ſcribi poſtularet. Reliqua ſi iungantur hunc in modum, *ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει, οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι, κ. τ. λ.* omnia concinna erunt, & apta. Verba itaque, *μᾶλλον δ. τ. ἐ. δ. ἀ. ὁ. θάνατος*, interpoſitionis notis, tanquam aliena, a reliquis diſtinxi.

Digitized by Google

getis? Neque enim defleri Steſichorum decet, ſed hymnis cantari. Atque in vniuerſum quidem nolim, vos aut lamenta profundere, aut laniare corpus, non quod non communiter his affectibus neceſſario omnes ſunt obnoxii, ſed quia talia hominibus conueniunt miſeris, quorum non mortem defleri, conſentaneum eſt, ſed vitam (magis vero his lacrimis digna mors eſt); non Steſichoro, qui tot annos vixit, cum ſanctiſſimis deabus, in choris, & cantibus Muſarum, ac celebrabitur ob praemia & coronas. Haud dubie enim neque apud nos, neque apud alios, maius quidquam. Nam immortalis dei pars, ad vniuerſum rediens, haec, & non alia, mi-

53. *Σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι* Μουσῶν] Vt, antecedente epiſt. *γηράσκειν ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι*, ita, hic, *ζῆν ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι* ſufficit dixiſſe. Ac mihi quidem illud Μουσῶν interpretis eſſe videtur, qui verbis, *σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς*, adſcripſerit Μούσαις, vt, epiſt. antecedente; Μοῦσαι, quum legiſſet *αἱ καθαρώταται θεαί*. quo de vid. ibi not. Dein autem Μούσαις male iunctum iis, quae ſequuntur, *ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι*, facile tranſire in Μουσῶν potuit. Sed deficientibus, hac epiſtola, plerisque MSS. nihil muto. Nam *χοροὶ καὶ μέλη* Μουσῶν dici potuerunt, quod Muſae *διὰ Στησιχόρου μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν*, vt ſcripſit, in altera epiſtola, noſter.

55. Οὔτε *παρ' ἡμῖν — μεῖζον*] Burm. *μείζων*. Sed alterum ſollicitari nolo, vid. ſupra, not. ad ep. XIII. l. 35.

56. Ἡ *γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα*] Vulgo in his pro *ἰοῦσα* legitur *οὖσα*. Interpretum alii alia via inſtituunt; ſed male omnes. *Aretini* eſt: *Siquidem non alia, quam immortalis & omnia continentis dei ſorte Steſichorus frui mihi videtur*. Quod nec Graecis reſpondet, nec antecedentibus accommodatum; quibus haec ſubiiciuntur, vt appareat, quare inter homines nihil fuerit Steſichoro maius. Graeca propius ſecutus, *Naogeorgus* reddit: *Immortale ſiquidem dei fatum, ad cuncta ſe extendens, id ipſum & non aliud quid mihi eſſe videtur*. quae in quam accipi ſententiam voluerit ille, melius intelliges, vbi, antecedentia, cognoueris, ſic ab eo conuerſa: *In confeſſo eſt enim, quod neque apud nos, neque apud alios homines maius hoc quicquam ſit*; addita, in margine, ad *maius*, hac nota: *quam Muſarum ſtudiis incumbere, iisque nomen conſequi*. Huic non valde diſſimile eſt, quod voluit interpres, in ed. Aurel. cuius haec Latina ſunt: *Plane enim neque apud nos, neque apud alios homines, quicquam his eſt praeſtantius. Immortalis enim dei vis, quae in omni re cernitur, haec & non alia mihi quidem videtur*. Quae ſua fecit *Boyleus*, interpoſito nomine *harmonia*, ne quidquam ambigui ſupereſſet; in locum autem verborum, *quae in omni re cernitur*, ſubſtitutis *quae per vniuerſum diffunditur*. In quo hoc probo, quod *τὸ πᾶν* reddidit per *vniuerſum*. Si enim, quod illi opinati ſunt, cogitaſſet noſter, non *τὸ πᾶν*, ſed *πάντα*, aut ſaltem *πᾶν* ſcripſiſſet. Sed, ne reliquis refellendis inhaeream, illud,

πᾶν ἰοῦσα, αὕτη, καὶ οὐχ ἑτέρα τις, ἐμοί γε εἶναι δοκεῖ. ὥστε, ὦ παῖδες μεγάλου καὶ ὑπερφυοῦς πατρὸς, φρονῆσαι μὲν ἄξια τοῦ τεκνώσαντος· οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, μὴ πολὺ καταδεεστέ-

lud, ἡ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, ſiue reddideris per *immortale dei fatum*, ſiue *immortalis dei vis*, ſi de ſorte, quae Steſichoro obtigerit, poeſeos ſtudia tractanti, aut vi quadam poetica, quae non diſſimilis ſit harmoniae, ad quam mundum canere exiſtimauit Pythagoras, acceperis, diſplicebit mihi quidem, eam ἀθάνατον dici. Tum, aut harmonicam iſtam mundi rationem, aut dei, vel diuinam aliquam ſortem, ſeu θεοῦ λῆξίν τινα, poſſe τοῦ θεοῦ μοῖραν nominari, nemo paullo peritior temere ſtatuerit. Nec enim, addito articulo, ὁ θεὸς, ſi propria virtute dictum interpreteris, ex vſu loquendi veterum philoſophorum, aliud erit, atque τὸ θεῖον; cui, non video, qui poſſit μοῖρα aſſignari, iſta ratione, qua, qui reddiderunt *fatum*, voluerunt. Noui *Homericum* θεοῦ μοῖρα, de quo *Euſtath.* ad Od. Λ. p. 1686. l. 17. ſed alienum hoc a noſtro loco. Quare, ne diutius his immorer, id tantum dicam, quod res eſt. Dum antecedentia, ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον, ſcripſit noſter, haud dubie cogitauit, nihil fuiſſe vnquam Steſichoro maius, neque apud ſuos, neque apud alios homines. vid. cum not. ad eum locum, tum auctoris noſtri verba, ep. XCVIII. Πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου (Στησιχόρου) πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμὲ, τὸν ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων, ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ἐπιφανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. In reliquis primum leue mendum notandum eſt, cum non οὖσα, vt libri editi, & Burm. habent, ſed, quod in eius locum ſubſtitui, ἰοῦσα poſtulet ſententia; quae eſt ſummi *Hemſterhuſii*, in margine exemplaris ſui, certiſſima correctio. Dicitur ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα, ſimili conſtruendi ratione, qua infra, hac epiſtola, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ſententia licet diuerſa. Iam vero ἡ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα quid aliud poteſt eſſe, quam immortulis *dei pars*, vt *Seneca*, Ep. XCII. ſiue τοῦ θεοῦ ἀπόσπασμα, vt ſaepe in Epictet. *Arrianus*, ſiue, vt *Antoninus*, l. II. §. 1. loquitur, θεία ἀπόμοιρα? cuius non participem, conuenienter philoſophorum placitis, Steſichorum fecit noſter; ſed, quo eum ſupra humanam ſortem eueheret, oſtenderetque, re vera nihil eo fuiſſe inter homines excellentius, ac diuinius, ita morientis conditionem Steſichori deſcripſit, quaſi totus νοῦς, ac θεία ἀπόμοιρα *ipſa non alia* (αὕτη καὶ οὐχ ἑτέρα) eſſet, quae *in totum reuerteretur*. Quibus illuſtrandis nihil profecto accommodatius his *Platonis*, in Crit. p. 1108. C. vbi, genere Atlantico deſcripto, dein, Ἐπεὶ δ' ἡ τοῦ θεοῦ μὲν μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς, πολλῷ τῷ θνητῷ καὶ πολλάκις ἀνακεραννυμένη, τὸ δὲ ἀνθρώπινον ἦθος ἐπεκράτει, τότε ἤδη τὰ παρόντα φέρειν ἀδυναμοῦντες ἠσχημόνουν, καὶ τῷ δυναμένῳ ὁρᾷν μὲν αἰσχροὶ κατεφαίνοντο, τὰ κάλλιστα ἀπὸ τῶν τιμιωτάτων ἀπολλύντες· τοῖς δὲ ἀδυνατοῦσιν ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον ὁρᾷν, τότε δὴ μάλιστα πάγκαλοι μακάριοί τε ἐδοξάζοντο εἶναι, πλεονεξίας ἀδίκου καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι. Quae, haud ſcio, reſpexeritne *Chion*, ep. XVI. edit. Aurel. p. 34. cuius verba, ab interprete Latino non recte accepta, interpungendo fient perſpicua: Τί γὰρ κάλλιον, ἢ ἄνθρωπον ὄντα, θνητῆς φύσεως καὶ θεοῦ κεκραμένον μοίρᾳ, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ· id eſt, δικαιοσύνῃ, ſimilibusque virtutibus, quibus philoſophia deſcribi ſolet. Quae ſunt ἀθάνατα, ſicut ſtirps ipſa, vnde proficiſcuntur, ſiue ἡ τοῦ θεοῦ μοῖ-

mihi quidem videtur eſſe. Quapropter, liberi magni & ſupra hominis ſortem poſiti patris, digna genitore ſapite: nec enim parua vobis contentio, ne multo inferiores illo ſitis. Lugete

μοῖρα ἀθάνατος eſt, vt, a rei natura ſumto nomine, eam deſcribit noſter. De *Platonis* loco, apparet, vt opinor, ex eius cum noſtro comparatione, Steſichorum, in hoc, morientem induci, quaſi *ἡ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα ipſa eaque ſola ſit, quae in totum reuertatur, non alia, οὐχ ἑτέρα*, ſiue *ἡ τῆς θνητῆς φύσεως μοῖρα*, qua altera illa diuinior contaminari ſoleat & corrumpi; vt abunde notum e veteri philoſophia. Singulari itaque ſuperlationis genere vſus noſter, vt oſtenderet, perfectum philoſophum fuiſſe Steſichorum, ac vere *ὑπερφυῆ*, vt infra loquitur, ſiue ſupra hominis conditionem collocatum, quaſi totum *δαίμονα* fecit, nullo *θνητῷ* impeditum, adeoque *ἀνύβριστον, καὶ ἀσινῆ* totum. Verba ſunt *Marci Ant.* e l. II. §. XVII. vbi philoſophiam poſitam eſſe docet *ἐν τῷ τηρεῖν τὸν ἔνδον δαίμονα ἀνύβριστον καὶ ἀσινῆ, ἡδονῶν καὶ πόνων κρείσσονα, μηδὲν εἰκῇ ποιοῦντα, μηδὲ διεψευσμένως καὶ μεθ' ὑποκρίσεως, ἀνενδεῆ τοῦ ἄλλον ποιῆσαί τι, ἢ μὴ ποιῆσαι. ἔτι δὲ τὰ συμβαίνοντα καὶ ἀπονεμόμενα δεχόμενον, ὡς ἐκεῖθέν ποθεν ἐρχόμενα, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸν θάνατον ἵλεῳ τῇ γνώμῃ περιμένοντα, ὡς οὐδὲν ἄλλο, ἢ λύσιν τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ἕκαστον ζῶον συγκρίνεται.* Quibus ſimilia dedit *Gataker.* Annot. p. 79. conferenda cum iis, quae de vſu nominis *θεὸς* notant *Olearius*, Oper. *Philoſtr.* p. 385. & *Wolf.* ad *Liban.* Ep. CXXIII. quaeque leguntur, apud *Senecam*, Ep. LXXIV. extr. *Apuleium*, de Deo Socr. p. 49, 50. alios. Reſtat, verbum addam de reliquis *πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα*; quae quemadmodum accipienda ſint, iam nemini amplius obſcurum erit, niſi in veteri philoſophia plane hoſpiti. Quare *Seruii* defungar verbis, ad *Virgil.* Georg. l. IV. 225. *Nihil eſt enim*, inquit, *quod perire funditus poſſit; cum ſit τὸ πᾶν, id eſt, omne, in quod redeunt vniuerſa reſoluta.* Plura, huc pertinentia, collegit *Gataker.* Ann. ad *M. Ant.* l. VII. p. 301. Quid in his *τὸ πᾶν* ſit, ignorare poterit nemo, qui inſpexerit *Plutarch.* de Plac. Phil. l. I. c. v. & l. II. c. I. Cernis, vt opinor, cum antecedente, tum hac inprimis epiſtola, atque hoc ipſo adeo in loco, non Phalarin, ſed ſophiſtam, in ſcholis philoſophorum inſtitutum, qui, quum Steſichorum heroem quendam, vellet, aut ſemideum videri, in illorum deorum numero eum collocauit, qui, *iuſte ac prudenter vitae curriculo gubernato, pro numine poſtea proditi, fanis & cerimoniis vulgo aduertuntur: ut, in Boeotia Amphiaraus, in Africa Mopſus, in Aegypto Oſiris, alius aliubi gentium, Aeſculapius vbique.* Verba ſunt *Apuleii*, e libr. de Deo Socr. p. 50.

58. *Ὥστε — φρονῆσαι μὲν ἄξια τ. τ.*] *Boyleus φρονήσαιτε*, reliqui ediderunt *φρονήσαιμεν*, vt eſt etiam in Burm. Eius loco, duabus vocibus, *φρονήσαι μὲν* Lugd. C. quare ſcripſi *φρονῆσαι μέν.* Particulae *μὲν* reſpondet, quod infra eſt, *δὲ* in verbis, *πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς*; ex quibus praeterea apparet, verbum infinitum *φρονῆσαι* hic imperantis eſſe, quemadmodum *ὥστε* cum iſto modo legitur epiſt. II. l. 47. *ὥστε — ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι.*

59. *Οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, κ. τ. λ.*] Haud ſcio, an, dum haec ſcriberet auctor, eius animo obuerſarentur illa, in Periclis oratione, apud *Thucydid.* l. II. p. 126. l. 24. *Παισὶ δ' αὖ ὅσοι τῶνδε πάρεστε, ἢ ἀδελφοῖς, ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα. τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν· καὶ μόλις ἂν καθ' ὑπερβολὴν ἀρετῆς οὐχ ὅμοιοι, ἀλλ' ὀλίγῳ χείρους κριθείητε.*

Digitized by Google

δεεστέρους ἐκείνου ὑμᾶς γενέσθαι· πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος, οὐχ ἐνὶ μακαρισθησομένην χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. μηδὲ τῶν τιμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι, τὸ λαμπρότατον ὑφαιρεῖσθε, τὴν δόξαν. οὐ γὰρ ἐκεῖνός γε, ὅσον ἡμεῖς ἴσμεν, ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος· οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους, ἐπεὶ περὶ δόξης ἔθνησκον, ἐν τοῖς καλλίστοις ποιήμασιν ὑμνήσας, ἅπερ ὑμῖν χρήματα μὲν τοῦ παντός ἐστιν ἄξια, παραδείγματα δὲ βίου σωφρονέστατα, αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν. εὖ γὰρ ἴστε, ὦ παῖδες, οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδεισεν, οὐδὲ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη· πολὺ δὲ γενναιότερος αἰχμάλωτος ἡμῖν ἦν, ἢ ἀντίπαλος. ἡττήθη γοῦν τὰ πικρὰ τῆς τυραννίδος ὑπὸ σοφίας, οὐδ' ὁτιοῦν ἔχοντός μου δρᾶσαι κατ' αὐτοῦ δεινόν· ὃ γὰρ ἔδρων, ἐχαριζόμην. ἐγὼ δὲ μυρίοις πόνοις προθυμηθεὶς ἑλεῖν, ἐπεὶ τούτου περιεγενόμην, οὐδὲν ἔσχον ἕτερον, αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον, ἢ χάριν εἰδέναι, κἂν εὐεργεσίαν παρ' ἡμῶν ἐθελήσῃ λαμβάνειν. ἐφ' ᾧ οὐδ' ὀφείλεσθαι χάριν ἐμαυτῷ νομίζω, περιποιησάμενος εἰς δώδεκα μάλιστα αὐτὸν ἔτη, τοσαῦτα γάρ ἐστιν, ἃ προσβεβίωκεν, ἐγὼ δὲ ὀφείλειν, ὅτι καὶ

τὰ

60. Πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς, κ. τ. λ.] Id ex patre didiciſſe potuerant, cuius hoc exſtat fragmentum, apud *Stob.* Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμήχανα τοὺς θανόντας κλαίειν. BOYL.

62. Μηδὲ τῶν τιμῶν—τ. λ. ὑφαιρεῖσθε τὴν δόξαν] id eſt: Ne lugete eum tanquam morte extinctum, qui in ore omnium ſemper viuit. BOYL. *Aretinus* reddidit; *Neque bonorum clariſſimam gratiam auferatis; Naogeorgus: Neque ex bonoribus ſplendidiſſimum auferatis, diuinitatis opinionem;* melius interpres editionis Aurel. *Neque vero ex bonoribus ſplendidiſſimum omnium detrabite, nempe gloriam.* hunc fere ſecutus eſt *Boyleus.* Omnium optime interpretabere his *Ciceronis*, pro Milon. cxxxv. *Ex omnibus praemiis virtutis ampliſſimum eſt gloria.* Videtur gloriam cogitaſſe noſter, quam Steſichorus, poſtquam inter homines eſſe deſiiſſet, tanquam heros conſecutus eſſet aeternam apud Himerenſes, οὐχ ἐνὶ μακαριϛθησόμενος χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. Quam, ne lacrimis ſuis, quum tanto ſe patre gerant indignos, imminuant, ac veluti adimant ei, his verbis hortatur. Tum autem ea, quae ſubiiciuntur, οὐ γὰρ ἐκεῖνος,—ἠχθέσθη cet. remotiori verbo πενθεῖτε reſpondent.

63. Ὅσον ἡμεῖς ἴσμεν] Scripſi ὅσον, vt in marg. ſui exemplaris iam correxerat *Hemſterbuſius.* Eius loco in libris omnibus eſt ὅν.

64. Οὐδὲ

gete vero minime felicem ſortem herois, non vno tempore beatam praedicandam, ſed omnibus ſaeculis. Neque ex praemiis, quae decernunt, tanquam deo, Himeraei, quod eſt ſplendidiſſimum, eripite gloriam. Non enim ille, quantum quidem nos ſcimus, grauiter tulit, quum ſtatuto mortis tempore abriperetur; neque heroum nobiliſſimos, quum ob gloriam morerentur, pulcherrimis hymnis cum cecinit, quae vobis diuitiae quantiuis pretii, & exempla vitae prudentiſſima, ipſe quando venit fatum extremum, perculſus eſt. Probe enim noſtis, liberi, neque enim, in noſtra inimicorum poteſtate cum eſſet, metuit, neque, tanquam mali aliquid paſſurus, fractus eſt animo; ſed multo nobilior captiuus nobis fuit, quam aduerſarius. Victa eſt igitur acerbitas tyrannidis ſapientia, cum nihil ei poſſem facere mali. Quod enim feci, gratificatus ſum. Ego vero cum infinito labore contendiſſem eum capere, poſtquam in meam redegeram poteſtatem, non potui aliud, captus ab eo magis, quam habere gratiam, ſi beneficium a nobis vellet accipere. Quare ne quidem gratiam mihi deberi puto, quum eum in annos duodecim maxime mihi aſſeruerim:

64. Οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους —— ὑμνήσας, —— αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν] Ita libri omnes. quare in ipſo contextu non auſus ſum inde recedere, ne quid temere viderer nonnullis mutaſſe. Vitium tamen manifeſtum eſt, varie diſſimulatum ab interpretibus. Reddidit enim *Naogeorgus Neque —— ipſe, cum fatum ad ſuum terminum veniſſet, meticuloſe defunctus eſt.* quod non eſt ἀπτοήτως ἔθνησκεν, ſed eius contrarium. Alia ratione interpres, in ed. Aurel. *Atque cum generoſiſſimos heroas —— laude extulerat, —— ipſe, —— imperterrite mortem obiit.* Huius inſiſtens veſtigiis *Boyleus*, ne monito quidem lectore, pro οὐδὲ, edidit ἀλλὰ, reddiditque *ſed —— ipſe etiam —— intrepidus diſceſſit.* Dubitandum non eſt, quin aut οὐδὲ, aut ἀπτοήτως vitioſe ſcriptum ſit. nec tamen temere ſollicitandam puto particulam οὐδὲ, ſed vitium ineſſe in verbis ἀπτοήτως ἔθνησκεν; quorum hoc interpretis ſit, qui eo reddiderit antecedens ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας. nam eodem redeunt ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, & ὁπόθ' ἔθνησκεν. Hoc igitur deleto, vocis ἀπτοήτως facilis erit correctio. Sic enim ſcribo: Οὐ γὰρ ἐκεῖνός γε —— ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος, οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους —— ὑμνήσας —— αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἐπτοήθη. quae ſpectaui, cum facerem Latina.

τὰ ἄλλα προσεπέῤῥωσεν ἡμᾶς, καὶ θανάτου καταφρονῆσαι μόνος ἀνθρώπων ἔπεισεν.

ϞΗ'. ΤΑΙΣ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΡΑΣΙ.

Ταυρομενεῖται μὲν, ὑπὲρ ὧν γράφετε πρός με, ἐντολὴν ἔχειν λέγουσαι παρὰ τοῦ πατρὸς, ὅτε μετήλλαττε τὸν βίον, οὐδεμιᾶς ἦσαν ἐπιτήδειοι τυχεῖν ἐπιεικείας. οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ἄξιός ἐστι τυχεῖν παρ' ἐμοῦ, ὧν αἰτεῖται δι' ὑμῶν, τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς, ἅπερ εἰσεπραξάμην, ἀποδοθῆναι προστάξαι, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον. καὶ γὰρ εἰ τεθνᾶναι δο-

84. *Οὐδεμιᾶς ἦσαν ἐπιτήδειοι τυχεῖν ἐπιεικείας*] In Lugd. A. & Pal. inter *τυχεῖν* & *ἐπιεικείας* breue ſpatium relictum; Vt ſuſpicari poſſis, olim ſcriptum fuiſſe, O. ἠ. ἐ. *τυχεῖν παρ' ἐμοῦ ἐπιεικείας*. Infra, hac epiſt. *ἄξιός ἐστι, τυχεῖν παρ' ἐμοῦ*. Nec tamen alterum ſollicitandum. *Demoſthenis* eſt, adu. Mid. p. 617. E. *ἄτιμον Ἀθηναίων εἶναι ἕνα δεῖ, καὶ μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς· ἃ καὶ τοῖς ὄντως ἀδικοῦσιν ἅπαντα ὑπάρχει.*

85. *Οὔτ' ἔλαττον, οὔτε μεῖζον*] *Wolfius*, ad haec *Liban.* Ep. MCXLI. *Ἔδει μέν σοι τὸν οἶκον ἅπαντα εἶναι σῶν, καὶ μήτε μικρὸν, μήτε μεῖζον ἀπὸ τοῦ φθόνου βέλος ἐφ' ὑμᾶς ἐνεχθῆναι,* „ Eadem *lo-* „ *quendi ratione*, inquit, delectatus fuit „ ſcriptor Epiſtolarum, quae ſub *Pha-* „ *laridis* nomine circumferuntur. Ita „ ep. XXXI. (XCVIII.) *οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ πλημ-* „ *μεληθέντες, οὔτε ἔλαττον, οὔτε μεῖζον.* „ Conf. ep. XXXII. (XXXVII.) LXXII. „ (XV.). “ Si bene memini, apud *Herodotum* & *Platonem*, vbi ſimilia multa ſunt, non temere nomina inuenias comparata. Iis tamen frequenter vtuntur alii. Rarius eſt *Demoſthenis*, adu. Mid. p. 605. D. *καὶ μικρὰ καὶ μείζω*. cui ſimile, quod ſupra ſcriptum, *Libanii*, *μήτε μικρὸν, μήτε μεῖζον*, & *Iamblichi*, de Myſt. Sect. III. c. XXVI. p. 94. l. 11. *ἢ μικρὰ ἢ μείζων*. Formae loquendi quae ſit ſubiecta poteſtas, perite docet *Berglerus*, ad *Alciphron.* l. II. p. 260. vbi; per viam, in *Alciphronis* verbis, corrigo *πάλαι μὲν ἡττημένος ἐμοῦ πάθεσι, καὶ ἔρωτι·* quod malo, quam *πάθει*; vt pro vulgato *πᾶσι* legendum cenſet *Berglerus*. Ad eandem rationem, ibid. p. 244. pro *ψυχῇ καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἀλλοιωτέρα*, corrigo *ψ. κ. σ. καὶ πάθεσιν ἀλλοιωτέρα*.

86. *Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ἄξιός ἐστι τυχεῖν παρ' ἐμοῦ, ὧν αἰτεῖται δι' ὑμῶν*] Ea fuit in mortuum Steſichorum Phalaridis gratia, quam a nemine poeta ille viuus ſperarat, *Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλλυτ' ἀνθρώπων χάρις.* *Steſichor.* fragm. apud *Stob.* BOYL. Editur vulgo *Στησί-*

Digitized by Google

rim: tot enim ſunt, quos poſtea vixit; ſed me debere, quod & alioquin nos confirmauit, & mortem contemnere vnus omnium perſuaſit.

XCVIII. STESICHORI FILIABUS.

Taurominitani, de quibus ſcribitis, mandatum vos accepiſſe a patre, quum e vita excederet, nulla digni erant animi aequitate. Nunquam enim ulla omnino iniuria a me affecti, iniuſte bellum mihi intulerunt. Steſichorus vero non ſolum dignus eſt, qui obtineat ea, quae petit per vos, ut pretia captiuorum, quae quidem exegi, iis reddi iubeam, ſed ſi quid etiam petitorum eſt maius. Nam etſi mortuus eſſe quibusdam videtur, quod ſapiens nemo dixe-

σίχορος δὲ οὐ μόνον ταύτης τῆς χάριτος ἄξιός ἐστι παρ' ἐμοῦ τυχεῖν, ἣν αἰτεῖται δι' ὑμῶν. Sed haud ſane deterior eo Lugd. B. ſcriptura, vbi, praetermiſſis verbis *ταύτης τῆς χάριτος*, pro *ἣν* legitur *ὧν*. praeterea *ὧν*, notatum quoque in Marg. Ald. indicio eſt, in quibusdam libris ſaltem abfuiſſe *ταύτης τῆς χάριτος*. His itaque deletis, & *ἣν* in *ὧν* mutato, in reliquis, quem vidi in Burm. & ed. Ven. verborum ordinem ſeruani.

88. *Τὰ λύτρα—ἀποδοθῆναι προστάξαι*] Cum pleriſque libris retinui *προστάξαι*. Quod in ed. Comm. Pal. Burm. Lugd. C. & Medd. B. C. eſt, *προστάξας* etſi ad Steſichorum referri poteſt, Phalaridi tamen iubenti, quam per filias petenti Steſichoro, magis accommodatum verbum *προστάξαι*. Infra, hac epiſt. *διὸ*, inquit *Phalaris*, *τά τε χρήματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προστέταχα*. vnde huc translatum fortaſſe, quod in Margg. Angl. & Ald. notatur, *προστέταχα*. ep. XCI. *τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα.*

89. *Ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον*] Cl. *Hemſterhuſius*, in marg. ſui exemplaris notauerat *τὶ τῶν γε δυνατῶν*. Interpres, in ed. Aurel. *ſi quid ſupra vires propemodum*. Sed in huiusmodi loquendi formis *τὰ ἀδύνατα* ſunt, *quae fieri non poſſunt*. Ita *Cicero*, Phil. VII. 9. *Nolite id velle, quod fieri non poteſt.* Graeca ſunt *ἐπιθυμεῖν ἀδύνατα*, *θηρᾷν ἀδύνατα*, *ἀδυνάτων ἐρᾷν*, *ἀδυνάτων ἐφίεσθαι*, & ſimilia; de quibus vid. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. V. §. XVII. p. 205. & *Hemſterb.* ad *Lucian.* t. I. D. Dial. p. 227. Eius loco, *Sophocles*, Antig. 90. *ἀμηχάνων ἐρᾷν*. *Ἕν τι τῶν ἀδυνάτων* eſt in *Demoſth.* Exord. Conc. XXVI. p. 226. A. cui contrarium *τῶν δυνατῶν τι*, apud *Liban.* Ep. DCCXIV. p. 342. *Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε τῶν δυνατῶν τι παρήσω, τοῖς τ' ἀδυνάτοις ἐπιχειρήσω.* Similia, in citeriorum Graecorum ſcriptis inprimis obuia, mitto. Apparet, ut opinor, abſurdum eſſe, *Steſichorum* dici, *οὐ μόνον ἄξιον εἶναι τυχεῖν, ὧν αἰτεῖται, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον.* Meliore conſilio ſane *Libanius*, ep. MDX. *Σὺ δὲ χρηστὸς μὲν ἀεὶ, περὶ δ' αὖ τοὺς, παιδείας μετέχον-*

δοκεῖ τισιν, ὅπερ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν εἴποι, ἐμοὶ γοῦν ὁ τοιοῦτος οὐ τέθνηκε. μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσειε τὸ κατὰ τῶν Ταυρομενειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμὲ, τὸν ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων, ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ἐπιφανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. διὸ τά τε χρήματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προστέταχα, καὶ τὴν χάριν ταύτην οὐ δεδωκέναι τῷ πατρὶ ὑμῶν, μὰ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' αὐτὸς παρ' ἐκείνου μᾶλλον εἰληφέναι νομίζω.

ϟθ'. ΤΕΥΚΡΩι.

Ταυρομενείταις τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἅπερ ἔλαβον, ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρῳ. ζῇ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὴν τῶν ληψομένων εὐεργεσίαν, ὁ παρ' ἐμοῦ ταύτην ᾐτημένος. τέθνηκε μέν τοι ἡ περὶ τούτων αὐτῷ χάρις, εἰς ἀμνήμονας ἀνθρώπους δεδομένη.

ρ'. ΚΤΗΣΙΠΠΩι.

Οὔτε πρότερον, ὁπηνίκα Ταυρομενεῖται ἀδίκως ἐξήνεγκαν τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον, ἀπολυτρώσας τοὺς αἰχμαλώτους, ἐκεί-

νοις

χοντας οὕτω πρόθυμος, ὥστε πολλὰ καὶ τῶν ἀδυνάτων εἶναι δοκούντων πέπρακται σοι. Cui ſimile fortaſſe ſpectauit, qui, noſtro in loco, addidit ἀνθρώποις. Nam in Lugd. B. & Marg. Ald. ſcriptum inuenio εἰ καί τι ἀνοῖς ἀδύνατόν ἐστι μ. Reliqui cum editis conueniunt, praeter Burm. Med. & ed. Ven. vbi εἰ καί τι καὶ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μ. Quamquam non omnino reiicio ſummi *Hemſterhuſii* τῶν γε δυνατῶν, maius tamen ineſſe puto vitium; & quidem ſcribendum, εἰ καί τι τῶν αἰτημάτων ἐστὶ μεῖζον. Infra, hac epiſt. μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσειε τὸ κατὰ Ταυρομενειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. Propius etiam accedit, ep. xcı. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα. Αἰτημάτων itaque ſpectaui, quum facerem Latina.

1. Μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρῳ] Obuia genera loquendi in ſcriptis praeſertim Atticorum, ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν, τὴν ἐμὴν χάριν, τὴν σὴν χάριν, cet. de quibus inter alios vid. *Koenius*, in eru-

ſerit; mihi tamen talis vir mortuus non eſt. Abſit, ut tantum poſſit odium in Taurominitanos, ut Steſichorus, quum quid petierit, non obtineat ea, quorum Phalaris habet poteſtatem. Nam, omnes homines, conſentaneum eſt, ab illo vinci, ſed omnium maxime me, qui in tot millibus hominum, quibus vſus ſum, viri illuſtriorem animum non vidi. Quare & pecuniam iis reddi juſſi, & beneficium hoc non dediſſe patri veſtro, ita me dii, ſed ipſum ab illo magis accepiſſe me, cenſeo.

XCIX. T E V C R O.

Taurominitanis pretia captiuorum, quae accepi, redde, non meo, ſed Steſichori, beneficio. Viuit enim ille ad bene faciendum accepturis, qui a me hoc petiit. Interiit vero ei, his praeſtitum, beneficium, in immemores homines datum.

C. C T E S I P P O.

Neque primum, quum Taurominitani iniuſte mihi bellum intuliſſent, accepto pretio captiuos dimiſi in illorum

 gra-

eruditiſſimis notis, ad *Gregorii* libr. de Dial. p. 12. Sed alia ratio huius noſtri, ubi *χάρις beneficium* eſt. Iubet Teucrum, Taurominitanis reddere pretia captiuorum, idque non *ſuum facere beneficium*, *ſed Steſichori*. quam in rem conf. ep. XCVIII. & c. Eodem reſpiciens *Tzetzes*, Chil. I. 677. *Στησίχορον δ' ὁμόψυχον εἶχεν (Φάλαρις) αὐτῷ, καὶ φίλον, ὡς δι' αὐτὸν χαρίσασθαι λύτρα Ταυρομενείταις.* De verbo *ποιεῖσθαι*, vid. not. ad ep. CVIII. Si alterum voluiſſet noſter, non *ἰδίαν τὴν χάριν*, ſed *ἐμὴν χάριν* vel *τὴν ἐμὴν χάριν* dixiſſet. Porro *Στησιχόρῳ* ſcripſi pro *Στησιχόρου*, cum in Lugd. A. Angl. & Med. Λ. eſſet *Στησιχόρω*. *Hippocrat.* Ep. XXVII. Oper. Hipp. p. 1292. l. 2. *Ἀρχὴν οὖν τῷ λόγῳ τὴν ἀρχὴν τῶν ὑπουργιῶν ποιήσομαι.* Notus tertii caſus loco ſecundi uſus. Infra, hac epiſtola, *ἡ περὶ τούτων αὐτῷ χάρις*.

6. *Πρότερον*] Editi *πρῶτον*. ſed praeter Med. C. & Burm. MSS. omnes *πρότερον*. quare ſic ſcripſi.

6. *Ταυρομενεῖται*] *Ταυρομενῖται* legitur apud *Goltzium*, in numiſmatis. Legitur etiam

νοις ἐχαριζόμην· τῷ κοινῷ δὲ νόμῳ τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἠναντιώθην· οὐθ' ὕστερον ἀποδιδοὺς, ἃ τότε ἔλαβον, εὐεργετῶν τοὺς καταληψομένους, ὅπερ ὠνείδιζες, αὖθις ἀπέδωκα· Στησιχόρῳ δὲ πρεσβευσαμένῳ διὰ τῶν θυγατέρων περὶ αὐτῶν ἐπείσθην. Ταυρομενεῖται μὲν οὖν καὶ τεθνηκότι Στησιχόρῳ χάριν εἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον· Στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις· ἐγὼ δὲ, περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδὼς, οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀμνημονήσω. γινώσκω γὰρ, ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ, καὶ τυχὼν, Ταυρομενείτας μὲν εἰς χρήματα εὐεργέτησεν· ἐμὲ δὲ εἰς ἐπίδειξιν, ἧς ἔχειν ὑπ' ἀνθρώπων ἀπιστοῦμαι, χρηστότητος.

ρα'. ΕΠΙΧΑΡΜΩι.

Περὶ τῶν αὐτῶν καὶ σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος. ταῦτα δὲ οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες δι' ἀπειρίαν, οὕτω συνεβουλεύετε. τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι,

etiam Ταυρομενεῖται, apud *Suidam*, aliosque, & paſſim in his Epiſtolis. BOYL. Malui, ut alibi, in his Epiſt. Ταυρομενεῖται, in Lugd. A. B. Angl. Burm. & ed. Ven. inuentum. Reliqui libri hic quidem Ταυρομενῖται; ſed alibi fere Ταυρομενεῖται. vid. ſupra, not. ad ep. XXXVIII. l. 88.

19. ΕΠΙΧΑΡΜΩι. Veriſimile eſt, fuiſſe hunc Epicharmum poetam Siculum, quem eundem cum Epicharmo philoſopho Pythagorae auditore faciunt commentatores in *Laertium*, in Vit. Epicharmi; etſi de poeſi eius taceat *Laertius*. BOYL. In eandem ſententiam conuenit *Dodwell.* de Aet. Phal. p. 77. cet. quibuscum conf. diſputata a *Bentleio*, Diſſ. de Ep. Phal. & in Reſp. VIII. p. 108. cet. Dubitandum non eſt, quin Siculum Epicharmum voluerit noſter. quam in rem leg. ep. CII. Ipſa epiſtolarum argumenta, vt alias, confinxit. Nec eſt, vt de temporum rationibus inter ſe conciliandis multum labores. qua de re alibi opportunior erit diſſerendi locus.

20. Περὶ τῶν αὐτῶν καὶ σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι. κ.τ.λ.] Quale fuerat Demotelis Phalaridi conſilium, videbis in ep. XXXVIII. (LXXXI.) BOYL. Legitur vulgo, Περὶ τῶν αὐτῶν ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος, ταῦτα οὐ δυσνοοῦντες ἀλλ' ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, οὕτω συνεβουλεύετε. Quae ita reddidit *Neogeorgus*, ac ſi ſcriptum eſſet περὶ τῶν αὐτῶν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡ. σ. ἀ. τ. τυραννίδος. ταῦτα, κ.τ.λ. vt opinor, recte. neque enim apte cohaeret alterum, propterea etiam a me nonnihil mutatum. Quod autem in locum ὧν ſubſtitui, καὶ e Pal.

gratiam: ſed communi legi Graecorum non reſtiti. Neque dein, redditis iis, quae tunc accepi, quum bene facerem accepturis, quod exprobrabas, ipſis reddidi; ſed Steſichoro, miſſis filiabus in legationem pro iis, morem geſſi. Tauromitani igitur etiam mortuo Steſichoro gratias habento pro iis, quae nacti ſunt; Steſichorus ſuis ipſius moribus; ego vero pro multis magnisque illi gratiis habitis, neque earum pro legatione immemor ero. Scio enim, quum quid, per eam petitum a me, nanciſceretur, Taurominitanis quidem benefeciſſe eum ad pecuniam; mihi vero in documentum, qua me praeditum eſſe homines non credunt, bonitatis.

CI. EPICHARMO.

Iisdem de cauſis & tu, & Demoteles, nobis conſilia dabatis deſiſtendi a tyrannide. Ea vero, non quod maleuoli, ſed quod ignari eratis propter imperitiam, ſic demum dabatis.

 Nam

e Pal. ſumſi; vbi περὶ τῶν αὐτῶν ὧν καὶ τὸ κ. Δ. Porro, vt ſua orationi concinnitas conſtaret, e Lugd. A. & Angl. poſt ταῦτα interpoſui δέ. ac tandem pro διὰ τὴν ἀπειρίαν malui δι' ἀπειρίαν, inuentum in Lugd. A. B. & Angl.

22. Τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι ῥᾷον τυραννίδος ὀρεγομένῳ, τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι] Libri operarum formis deſcripti omnes, τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένου τὸ παύσασθαι δὲ, οὐκ ἔτι. Quae ita reddunt vulgo, quaſi *incipere tyrannidem in poteſtate appetentis ſit*: recte, ſi Graeca ſpectes. Sed id vniuerſe dici non poteſt. In epiſtola Demoteli inſcripta, n. LXXXI. ait quidem, ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, ἐπισφαλέστερόν ἐστι τὸ κατχθέσθαι· ſed nihil ſimile huius noſtri. Nullus autem dubito, quin exciderit ſiue ῥᾴδιον, ſiue ῥᾷον, reſtituendum e Lugd. A. B. Angl. Pal. & Marg. Ald. qui omnes ῥᾷον habent, aut plenius etiam ῥᾷον τυραννίδος ἐστί. vt Lugd. B. & Marg. Ald. accedentibus quoque Margg. Lugd. A. & Angl. Ἔστι, etiam inuentum in Med. B. diſplicet tamen inter τυραννίδος & ὀρεγ. poſitum. quare id praetermiſi, vtpote minus neceſſarium. Maioris momenti eſt, quod in orationis contextu exhibui, ὀρεγομένῳ, ſcriptum in Lugd. B. & Marg. Ald. Quo minus dubitandum eſt, quin vere *Hemſterhuſius* emendauerit, τυραννίδος ὀρεγομένῳ. Sic enim ille, in margine ſui exemplaris: „ C. Pal. ῥᾷον interſerit: „ porro legendum τυραννίδος ὀρεγομένῳ, „ vt mox τοξότῃ. " Ὀρεχθῆναι μοναρχίας etiam, vt hic ὀρέγεσθαι τυραννίδος, eſt ep. XIII. & LXXXVIII. Porro ῥᾴδιον, & ῥᾷόν ἐστι, cum verbo infinito, for-

σθαι ῥᾷον τυραννίδος ὀρεγομένῳ· τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι, διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι. ὥσπερ οὐδὲ τοξότῃ μεθέντι τὸν ὀϊστὸν, ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. ἀλλ' εἰ μὲν δυνατὸν ὑμῖν ἐστιν ἀνελεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος, καὶ δὴ ποιεῖτε· εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον, ἀδυνατωτέραν ἴστε τὴν ὑμετέραν παραίνεσιν ἐμοὶ δόξαι συμφέρειν.

ρβ'. ΕΠΙΧΑΡΜΩι.

Ἀρκεῖς μόνος δικαίους ἡμᾶς νομίζων, κἂν μηδεὶς ἄλλος λέγοντί σοι πείθηται. εἷς γὰρ ἀνὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον. τὸ δὲ ἀνεξέταστον πλῆθος, ἐρημίας ὑπειλήφαμεν ἀναπλήρωμα. ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἀγνοεῖσθαι, καὶ μὴ χρηστοτέρους

formae loquendi obuiae ſunt. E multis adſcribam *Demoſthenis*, noſtro non omnino diſſimile, ex Olynth. II. p. 25. A. *Πολὺ γὰρ ῥᾷον, ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε.* Neminem autem *ῥᾷον*, in noſtro offenderit, tametſi ſequatur *τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι.* Sectatur enim paſſim ille comparata.

27. Ἀ'δυνατωτέραν ἴστε] Lugd. B. *ἀδυνατώτερον ἔσται.* Quod, antecedentibus *ἀδύνατον* & *δυνατὸν*, nullam habet ſpeciem veri. Probum tamen alterum, cum vtrumque, & *δυνατὸς* & *ἀδύνατος*, ſaepe cum verbo infinito conſtruatur. Nec temere ſollicitandum *ἴστε*; id quod noſtro familiare.

31. Εἷς γὰρ ἀνὴρ, κ. τ. λ.] In eandem ſententiam dicta quam plurima, apud veteres, ſciens praetereo. Vnum adſcribam, ex Epigr. in *Heracl.* ap. *Laert.* l. IX. §. 16. & in *Anthol.* Gr. l. III. c. XXXIII. 36. *Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι οἱ δ' ἀνάριθμοι, Οὐδείς, κ. τ. λ.* Accedit *Antimachi* illud, apud *Cicer.* in Brut. c. LI. vbi ſic lego *Plato enim mihi vnus inſtar eſt hominum millium*, vel, quod malo, *hominum mille.* vt alibi *Cicero*, & alii loquuntur. vid. *Gronou.* de Pec. Vet. l. I. c. x. Quod vulgo legitur, *omnium millium* mihi quidem valde diſplicet. Vſus, qui hic eſt, nominis *μέτρον* translati non diſſimilis eſt ei, quem illuſtrat *Hemſterhuſius*, ad *Lucian.* t. I. Nigrin. p. 54. Adde *Plat.* Legg. IV. p. 832. B. Ὁ δὴ θεὸς, inquit, *ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἤ που τὶς, ὥς φασιν, ἄνθρωπος.* Vbi Protagorae dictum, *Πάντων μέτρον ἄνθρωπος* reſpicit, de quo ſaepe *Plat.* vt Theaet. p. 118. D. Crat. p. 266. D. & alibi. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXVIII. p. 451. *εἴπέρ τι παρ' ἐκείνου (τοῦ θεοῦ) ἔλθῃ πρὸς μὲν ἀνθρωπίνης ψυχῆς δύναμιν τέχνης ἂν εἴη μέτρον, κ. τ. λ.* Mitto plura huius generis. Noſtro porro, *εἷς ἀνὴρ ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον*, non diſſimile *Luciani* illud, t. I. Scyth. p. 865. de Solone, *Εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις, οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν.*

32. Ἀ'νεξέταστον πλῆθος] Locum tetigi iam ſupra, ad ep. LXVIII. p. 207. Ἀ'νε-

Nam incipere facilius eſt tyrannidem appetenti; deſinere vero, non amplius, quod multa fecerit indecore: ſicut neque ſagittario, cum emiſerit iaculum, recipere id, quod eſt iactum. Sed ſi fieri poteſt, vt tollatis imperium tyrannidis, facite, quaeſo; ſin vero hoc fieri non poteſt, multo minus fieri poſſe, ſcitote, vt veſtra hortatio mihi conducere videatur.

CII. EPICHARMO.

Sufficis ſolus, cum iuſtos nos eſſe exiſtimas, etiamſi nemo alius verbis tuis fidem habeat. Nam talis vir vnus mihi inſtar eſt totius Siciliae. Multitudinem vero, quae nihil ex vero aeſtimat, ſolitudinis ſupplementum habemus. A qua & igno-

Ἀνεξέταστον hic agendi virtute gaudere docet *Hemſterbuſius*, ad *Lucian.* t. I. Halc. p. 179. vbi noſtrum ἀνεξέταστον πλῆθος reddit per *vulgus*, *quod nihil expendit*, *aut ex vero aeſtimat.* Haud ſcio, an ita poſuerit *inaeſtimabilis Liuius*, l. XXXI. c. XXXIV. *Nihil tam incertum nec tam inaeſtimabile eſt, quam animi multitudinis. quod promtiores ad ſubeundam omnem dimicationem videbatur facturum, id metum pigritiamque incuſſit.* Suſpicor tamen, *inſtabile* pro *inaeſtimabile* ſcribendum eſſe, vt in *Virgil.* Georg. l. IV. 105. *Inſtabilis animos ludo prohibebis inani.* Antecedit ibi, in eandem ſententiam, *incerta volare. Stabilia incertis* contraria facit *Cic.* Top. c. XVIII. §. 70. Graecum vid. in *Plat.* Apol. p. 29. A. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, quo reſpicit *Arrian.* in Epictet. l. I. c. XXVI. ὁ δὲ Σωκράτης ἔλεγεν, ἀνεξέταστον βίον, μὴ ζῆν. ad quem locum, *Platonis* iam meminit *I. Vpton.* in not. p. 88. ſed male reddit *vitam, in quam non inquiritur.* vid. eius Ind. Ei enim vitae τὸν ἀνεξέταστον βίον oppoſuit Socrates, qua quis quotidie ſuas aliorumque actiones expendit, vel, vt ibid. ait *Plato*, ἑαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζει. Addo *Iulian.* O. VII. p. 221. D. Τὸν κρύφιον ἅμα καὶ φανερὸν θεόν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ, προβάλλειν ἀνεξετάστοις, καὶ δι' ἀνοίας ἐπὶ πάντα μᾶλλον, ἢ τὸ φιλοσοφεῖν, τετραμμένοις. ſic emendandum puto, quod vulgo ibi legitur, ἀνεξετάστοις, καὶ διανοίαις ἐ. π. μ. ἢ τ. φ. τετραμμέναις.

37. Μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν, οὐ ἴσμεν] Conſtans in libris omnibus ſcriptura eſt, μ. χ. δοκεῖν, οὐ ἐσμέν. Inde tamen receſſit *Boyleus*, dum, eadem ſententia, edidit, ἢ ἐσμέν. Peritior aliquis non tam οὐ, quam ἐσμέν ſollicitaſſet. Si enim retinebis ἐσμὲν, ſuam crudelitatem, qua apud omnes infamis erat, agnoſcere videbitur tyrannus. quod ſophiſtae inſtituto contrarium eſt. Quare pro ἐσμὲν ſcripſi ἴσμεν. Nouerat Phalaris, ſe crudelem haberi, nec inutile ducebat, μὴ χρηστότερον δοκεῖν. quod eſt μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν, οὐ ἴσμεν. *Herodoto*, aliisque hiſtoricis, familiaria ſunt πρῶτοι, ὧν ἴσμεν, & ſimilia.

Digitized by Google

ρους δοκεῖς, οὐκ ἴσμεν, τάχα οὐκ ἀνωφελές. πολλοὺς μὲν οὖν ἔχεις ὁμοίους σεαυτῷ, τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοπούμεθα, μεθ' ὧν ἔκρινας ἡμᾶς καλοὺς κἀγαθούς. εἰ μέν τοι καὶ μόνος ἦσθα, ἐπλουτοῦμεν μαρτύρων, καὶ πλειόνων οὐ προσεδεόμεθα ἐπαίνων.

ργ΄. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Μάλιστα μὲν ἀμφοτέρους τοὺς γονέας, ὦ παῖ, στέργειν σοι προσήκει, καὶ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι. τοῦτο γὰρ καὶ σεμνὸν καὶ ἄλλως εὐσεβὲς υἱῷ μεμνῆσθαι τῆς τῶν γεγεννηκότων καὶ τοσαῦτ' εὐεργετησάντων χάριτος. ἐπεί τοι πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον, ἢ μητρός· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν, καὶ τὰ μητρός· ἀλλ' ἡ μὲν σὺν τῷ κυῆσαι, καὶ γεννῆσαι, καὶ τιθηνῆσαι, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνους· ὁ δ' ἐκτραφέντος ὑπὸ τῆς τεκούσης, καὶ

34. Ἡ μὲν οὖν] Addidi particulam οὖν e Lugd. A. C. & Angl.

37. Ἦσθα] Placebit fortaſſe nonnullis οἶσθα, vt eſt in Lugd. A. & Angl. Eo tamen opus non eſt.

41. Τοῦτο γὰρ σεμνὸν, κ. τ. λ.] In hanc ſententiam fere *Demoſthen.* in Ariſtog. p. 838. C. ὃς (ὁ τῆς φύσεως νόμος) καὶ ἀνθρώποις καὶ θηρίοις εἷς ὁ αὐτὸς ἅπασιν ὥρισται, στέργειν τοὺς γονεῖς. Legem antiquiſſimam, Γονεῖς τιμᾶν, praetereo ſciens.

44. Ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων] Ex formula ſolemni eſt, cuius vſus in foederibus, vt, in illo Lacedaemonios & Argiuos inter, apud *Thucydid.* l. V. p. 864. l. 65. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας, καττὰ πάτρια. &, mutato genere loquendi, l. 70. καττὰ πάτρια δίκας διδόντες τὰς ἴσας καὶ ὁμοίας. Idem, l. I. p. 22. l. 65. καὶ ἅμα ἀποικίαν εἰς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι. Ἀπὸ τῆς ἴσης, ibid. eſt, p. 14. l. 28. Similia apud *Xenophontem* inuenias, & alios. Quid inter ἴσον & ὅμοιον interſit, ex *Euſtathio* docet *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 183. vbi idem, de nominis ἴσου poteſtate, conſulendus, in perquam docta commentatione, ad v. 541.

46. Ἡ μὲν σὺν τῷ κυῆσαι, κ. τ. λ.] Forte ante oculos habuit noſter illa *Xenophontis*, Mem. l. II. p. 432. l. 9. ἡ δὲ γυνὴ ὑποδεξαμένη τε φέρει τὸ φορτίον τοῦτο, βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου, καὶ μεταδιδοῦσα τῆς τροφῆς, ἧ καὶ αὐτὴ τρέφεται, καὶ σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα, τρέφει τε καὶ ἐπιμελεῖται, κ. τ. λ.

47. Ἀνέτλησε πόνους] Med. A. ἀνέτλη. Frequens genus loquendi τλῆναι, vel ἀνατλῆναι πόνους exemplis illuſtrari, neceſſe

ignorari, nec meliores videri, quam ſumus, fortaſſe non inutile. Ac multos quidem habes ſimiles tibi: nam virtutem eorum, qui ſunt, non numerum ſpectamus; quibuscum noſti nos bonos & honeſtos: tamen, etiamſi ſolus eſſes, abundaremus teſtibus, nec pluribus indigeremus laudibus.

CIII. PAVROLAE.

Maxime ambo parentes, o fili, amare oportet te, ac plurimi facere. Hoc enim & ſanctum & alioquin pium eſt, vt filius gratiam referat iis, qui genuerunt, & tantis eum affecerunt beneficiis. Verum tamen patrem potius neglige, quam matrem. Neque enim aequa ac paria erunt patris iura in liberorum incrementum, atque matris: ſed haec praeterquam quod in vtero geſtat, & parit, & nutrit, infinitos alios perfert labores; ille vero, educato eo a ma-

caſſe non eſt. Per viam corrigi poterit *Eurip.* Herc. Fur. 1279. vbi Hercules, Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον. ſed praeſtat haud dubie πόνον. Noſtrum ἀνέτλησε forte ortum ex ἄντλησε. *Aeſchyl.* Prom. V. 375. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. *Liban.* MCCXXV. Οἱ παῖδές σου τοὺς πόνους—διαντλοῦσι. Sic ἐξαντλεῖν κακὰ, & ſim. dicuntur. vid. *Gataker.* ad *M. Anton.* l. IV. p. 181. Alia virtute poſitum ἐξαντλεῖν in *Alciphron.* l. I. Ep. XXI. cuius verba ſic edidit *Berglerus*: Ἀνεμιαίους ἐλπίδας ἔσχον ἐπὶ τῷ μειρακίῳ Πολυκρίτῳ. ᾤμην γὰρ αὐτὸν, εἰ τεθναίη αὐτῷ ὁ πατὴρ, χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα, μετά τε ἡμῶν μετά τε τῶν ἑταιρῶν, ὅσαι κατὰ τὴν ὥραν πρωτεύουσιν, ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. Sed dubito, an peritioribus placiturum ſit ἐξαντλεῖν τὸ πολὺ τῆς οὐσίας, pro διαπανᾷν vel ἐκδαπανᾷν τ. π. τ. οὐσίας. Accedit, antecedente καὶ ἀδηφ. verbum requiri infinitum: nam *Bergleri* καταδηφαγοῦντα pro καὶ ἀδηφ. non probo. Friget porro ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας; Habet quidem MS. notante *Berglero*, ἐξαναλοῦν τὸ πολὺ τῆς οὐσίας, praetermiſſis verbis ἢ τὸ πᾶν ἢ, ſed antecedente χύσιν ἐργάσασθαι, lenius verbum ἐξαναλίσκειν. Quare in verbis ἢ τὸ πᾶν ἢ latere arbitror δαπανῆσαι, eique interpretando inſeruiſſe ἐξαναλοῦν, quo alterum interdum reddunt grammatici. *Alciphronis* itaque fuiſſe videntur, ᾤμην γὰρ αὐτὸν—χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ—δαπανῆσαι τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. *Suidas*, Δαπανᾷν. οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾷν, καὶ δαπανᾷν τὴν οὐσίαν. οὕτω Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοί, κ. τ. λ.

Digitized by Google

καὶ τελειωθέντος, ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ; δυσκόλου πειραθεὶς οὐδενός. Ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ, διὰ τὰς ἐμὰς Φυγὰς, περὶ τῆς σῆς κεκοπίακε τελειώσεως, τὰς ὑπὲρ ἀμφοῖν μόνη Φροντίδας ὑποστᾶσα. ὥστε καὶ σὺ τὰς εἰς ἑκατέρους τοὺς γονέας εὐχαριστίας, μιᾷ μητρὶ τῇ πάντα πονησάσῃ ἀπόδος. πεπλήρωται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα Φιλανθρώπων· οὐδὲν γὰρ ἀπαιτήσω πλεῖον εἰς ἐμαυτὸν, ὧν εἰς ταύτην εὐσεβήσεις· μᾶλλον δὲ καὶ προσειληΦέναι παρὰ σοῦ πολὺ μέρος εὐεργεσίας ὁμολογήσω. πρέποι δ' ἂν σοι μητρὶ χάριν περὶ πολλῶν ἀποδιδόντι, μεγάλης εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα.

ρδ'. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Οὐχ ὑπὸ σοῦ πολλὰ νομίζω χρήματα αἰτεῖσθαι, μὰ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω, ἢ δεῖ, χρηστότη-

48. Ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ] Silentio praetermittenda non eſt Cod. Med. A. ſcriptura, ἀπέλαυσεν, ὧν μετέχειν ἀξιοῖ, nonnullis fortaſſe non diſplicitura. ſed alterum reliqui libri omnes.

53. Πεπλήρωται] Vulgo πεπληρώσεται. ſed antiquiores MSS. Lugd. A. B. Angl. Pal. & Marg. Ald. ſecutus, ſcripſi πεπλήρωται.

54. Οὐδὲν γ. ἀπαιτήσω πλεῖον ἐ. ἐ. ὧν εἰς ταύτην εὐσεβήσεις] Sic ſcripſi ex emendatione *Hemſterbuſii*, quam in margine ſui exemplaris notauerat ille, pro eo, quod vulgo editur, Οὐδὲν, ἂν — εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς. Accedunt MSS. fere omnes. Plane enim ſic Lugd. A. B. Angl. Pal. & eius loco ὧν ἂν ἐ. τ. εὐσεβήσῃς Lugd. C. Med. B. Burm. & ed. Ven.

56. Πρέποι δ' ἂν σοι] Ita ſcripſi cum Lugd. C. cum in MSS. plerisque inuenirem πρέπει δ' ἂν σοι. ſic enim Lugd. A. B. Angl. Pal. & Marg. Ald. Reliqui vero libri πρέπει γάρ σοι. ſed haud dubie verum πρέποι, quod fere ex formula eſt. *Plat.* Theaet. p. 108. E. τοῖςδε δὲ πρέποι τε ἂν τοῦτο —— *Liban.* Ep. CCCCXIII. πρέποι δ' ἂν ἥκοντος, κ. τ. λ. Noſter, ep. I. δύναιο δ' ἂν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν, κ. τ. λ. ep. XXXVI. γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ καὶ πρεπωδέστερος στέφανος. ep. LXIV. μάθοιτε δὲ ἂν τὸ τοιοῦτον, κ. τ. λ.

57. Εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα] Genus loquendi illuſtrat *D'Oruill.* ad *Charit.* l. IV. c. VI. p. 417. *Thucydides*, l. I. p. 83. l. 32. εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο, καὶ τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο. Noſtro propius eſt hoc *Lucian.* t. II. Ald. p. 175. μείζους ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμέ.

61. Ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω,

matre, ac viro facto, fructuum eſſe particeps vult, nihil expertus moleſti. Speciatim vero prae aliis mater tua, propter exilium meum, educatione tua fatigata eſt, cum pro ambobus ſola curam ſuſtineret. Quare etiam tu, quam vtrique parenti debes, gratiam vni matri, quae cuncta fecit, refer. Nam expleta tibi erunt etiam, quae patri debentur, officia, pietate in matrem. Nihil enim requiram amplius in me, quam vt in eam pius ſis: imo vero, accepiſſe etiam a te magnam me partem beneficiorum, confitebor. Deceat vero te, matri quum gratiam pro multis referas, magnorum beneficiorum initium facere in patrem.

CIV. PAVROLAE.

Non magnam a te puto pecuniam peti, ita me dii, ſed memet ſentio minus, quam par eſt, liberalitati filii ſub-

ἢ δεῖ, χρηστότητι παιδὸς ὑπηρετεῖν] Ἐνδεέστερον εὑρίσκω ἤδη libri operarum formis deſcripti omnes. Sed *Bentleius*, e MSS. quibus vſus eſt *Boyleus*, legendum docuit ἐνδεέστερον εὑρίσκω, ἢ δεῖ, idque valere *minus*, *quam par eſt*, *parcius*, *quam par eſt*. vid. Diſſ. de Epiſt. Phal. p. 51. Idem e Cod. Pal. reſtituit in margine ſui exemplaris *Hemſterhuſius*. Conueniunt Lugd. A. B. Angl. Med. A. Burm. & Marg. Ald. Ἐνδεέστερον, ἢ δεῖ, ab iisdem pro ἐνδεέστερον ἤδη vindicatum ep. cxxxv. confirmant quoque MSS. quibus vtor, vt ſuo loco dicetur. Loquuntur ad eam rationem ſaepe optimi quique ſcriptores. *Sophocl.* Philoct. 549. Ἀλλ' αἰσχρὰ μέν τοι, σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. Nec valde repugnabo, ſi quis ita acceperit, quod ſupra, ep. LXXVII. extr. legitur, οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον, vt intelligatur ἐσχηματισμένον, vel ſimile, ex antecedente membro repetendum. Video tamen, ἐνδεέστερον etiam ibi accipi poſſe, pro δεύτερον, vel λειπόμενον; vt in illo *Thucydidis*, l. I. p. 10. l. 11. Οὔκουν ἀπιστεῖν εἰκὸς —— νομίζειν δὲ τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν. τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν, ἣν εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι, ὅμως δὲ φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα. Aliter paullo *Syneſius*, ep. cv. p. m. 230. ἐγὼ δὲ καταμανθάνων ἐμαυτὸν εὑρίσκω παντάπασιν ἐνδεέστερον, ἢ ὡς ἁρμόσαι τῇ τῆς ἱερωσύνης σεμνότητι. quae adeo noſtris ſimilia ſunt, vt ſuſpicari poſſis, olim ſcriptum fuiſſe, ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω, ἢ ὡς χρ. π. ὑπηρετεῖν· tametſi in tanto librorum conſenſu non temere illud ἢ δεῖ deſerendum putem.

τητι παιδὸς ὑπηρετεῖν. εἴη μέν τοι σε εἰς ὅσα Φῂς ἀναλίσκειν καὶ οὕτω διδοὺς τῶν ληψομένων Φίλων ἀπορήσεις θᾶττον, ἢ παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτούμενος. ὅτῳ γὰρ ἂν προηγῆται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι, ἕπεται τὸ μεγαλοΦροσύνης ἀξίως κτᾶσθαι. ὅταν δὲ ἅπαξ τὸ δρᾷν πρόθυμον παρῇ τισι, τὸ κατορθοῦν ἕτοιμον αἱ τύχαι παρέχονται. μὴ δὴ καταιδούμενός με τοιούτοις παῤῥησιάζου λόγοις, ὡς οὐκ ἀσμένως ὀλίγα διδόντα υἱῷ, δι᾽ ὃν τὰ πάντα περιεποιησάμην. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ μέμΦεσθαί σε τῆς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐκτενείας, ὥσθ᾽ ὑπερΦυῶς ἡδόμενος, ἄξια παραινῶ σοι διανοεῖσθαι τῆς τοσαύτης Φιλανθρωπίας· ἵνα μὴ μόνον πρὸς τὸ παρὸν ᾖς μεγαλόΦρων, συμπαραμενούσης δέ σοι τῆς αὐτῆς τύχης, ἐσαεὶ Φυλάττοις τὸ βούλημα. καὶ δίδομεν οὖν ἀσμένως, ὦ γενναῖε Παυρόλα, καὶ λαμβάνομεν χάριν παρὰ σοῦ, τὸν τρόπον τῆς δαπάνης οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα.

tem. Quo cum inprimis conferendum, quod eſt in *Philippi* epiſt. ad S. P. Q. A. op. *Demoſth.* p. 115. E. οὓς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐνδεεστέρως, ἢ προσῆκεν. adde *Xenoph.* Cyr. Inſt. l. VIII. p. 119. l. 6. Ὅ δὲ μοὶ δοκεῖ ἐνδεέστερον, ἢ ὡς ἐχρῆν δηλῶσαι, τοῦτο ἐγὼ πειράσομαι τοὺς μὴ εἰδότας διδάξαι. Mutata conſtructione, ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι eſt in *Platonis* ep. IV. p. 1275. B. Quin ipſum ἐνδεέστερον ἤδη, ſi in eo plures conuenirent libri, non temere ſollicitandum poſſet videri, cum noſter ſic multis nominibus comparatis vtatur. in quo ſui ſaeculi magis, quam antiqui temporis, morem loquendi ſequitur. qua de re alibi dictum. Ipſum ἐνδεέστερον ita apud alios cernitur, in formula extenuandi, qua vtuntur interdum ſcriptores; vt *Plutarch.* de Anim. Tranq. p. 473. A. Δεῖ — μὴ τὸν Ἡσίοδον ἐλέγχειν ἐνδεέστερον εἴποντα, κ. τ. λ. *Iulian.* ad S. P. Q. A. p. 268. B. πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, ὥσπερ οἱ ῥήτορες, ἐνδεέστερον ἐπαινεῖν τὰς ἐλαττομένας. *Lucian.* I. Nigr. p. 48. l. 68. κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν. quod plenius idem, t. II. pro Imag. p. 495. l. 83. ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι.

64. Ὅτῳ γὰρ ἂν προηγῆται] *Hemſterhuſius*, ad marginem edit. Boyl. vbi ὅτῳ γ. ἂ. προσηγεῖται, ſcripſerat ὅτῳ — προηγεῖται. Et ὅτῳ quidem plane ſcriptum in Burm. & Marg. Ald. confirmant Lugd. A. B. & Angl. vbi vitioſe eius loco οὕτω. Προηγεῖται vero, quod, praeter Boyl. ed. libri operarum formis deſcripti omnes habent, praecipuos MSS. ſecutus, mutaui in προηγῆται. Sic enim Lugd. A. B. Angl. & Burm.

65. Τὸ μεγαλοΦροσύνης ἀξίως κτ.] Quod in Pal. Burm. & edit. Comm. eſt, μετὰ ante μεγαλοΦροσύνης interpretis eſſe videtur. *Thucyd.* l. III. p. 191. l. 30. κολασθήτωσαν δὲ καὶ νῦν ἀξίως τῆς ἀδικίας. & ſic paſſim quique ſcriptores.

ſubſeruire. Liceat enim vero tibi in ea, quae dicis, inſumere: ſic demum quum des, accepturis amicis indigebis citius, quam quum a patre petas. Apud quem enim antecedit ſplendide gratificari, is, conſequens eſt, vt animi magnitudine digne acquirat. Si qui vero ſemel ad agendum promto animo acceſſerint, id quo perficiant, praeſtabit fortuna. Noli, quaeſo, reuerentia mei talibus vti verbis, quaſi non libenter pauca dem filio, cuius cauſa omnia acquiſiui. Tantum enim abeſt, vt reprehendam prolixum tuum in amicos animum, vt ſupra modum laetatus horter te, ſentias digna tanta humanitate. Quo non ſolum nunc magna ſapias, ſed, eadem te comitante fortuna, ſemper eam ſerues voluntatem. Damus enim vero libenter, generoſe Paurola, & beneficium accipimus a te modum ſumtuum, qui tantam det bonae indolis ſpem.

67. Μὴ δὴ καταιδούμενός με] Legendum forte μηδὲν καταιδούμενός με, *nihil veueritus:* aliter poſcit conſtructio Graecis vſitatior, vt μὴ verbo ſequenti referatur, quod ſenſum reddet confuſum. BOYL. *Boyleus* ſententiam omnem inuertit. Petierat Paurolas a patre pecuniam, non ſine metu offenſionis, quaſi is *tantam* (πολλὰ χρήματα) pecuniam in amicos conferendam non libenter (οὐκ ἀσμένως) ſibi daturus eſſet. Cui ille, extenuans petitum, vt animos addat petenti filio, *Noli*, inquit, *reuerentia mei, talia palam dicere, quaſi ego* non libenter pauca *dem filio, cuius cauſa omnia acquiſiui.*

73. Φυλάττοις τὸ βούλημα] Vulgo Φυλάττῃς βούλημα. Articulum τὸ addidi, cum Lugd. A. C. Angl. Med. B. Burm. edd. Baſ. & Aurel. Pro φυλάττῃς, a me receptum Φυλάττοις, e Burm. cum in Med. B. eſſet φυλάττεις, & eo deterius etiam in Pal. φιλάττειν.

75. Τὸν τρόπον τ. δ. ὁ. εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα] *Ariſtoteles*, Top. II. c. VI. p. 199. D. εὔελπιν dicit eſſe τὸν ἀγαθὰ ἐλπίζοντα. Atque ita paſſim iſto nomine vtuntur veteres, tragici, oratores, hiſtorici, alii. Propius noſtro eſt, quando ulterioris Graeciae ſcriptores βίον εὔελπιν, & ſimilia, dicunt. vt *Hierocl.* in Aur. Pyth. C. p. 124. Καὶ εὔελπις δὲ τοῦ λοιποῦ ὁ βίος, κ. τ. λ. Huic contrarium δύσελπιν βίον habet *Syneſ.* Ep. LVII. p. 196. τὸ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν, ὃ μοι καὶ δύσελπιν εἶναι τὸν βίον ποιεῖ, κ. τ. λ. In *Max. Tyr.* Diſſ. XI. p. 125. Socrates ἐλάμβανε παρ' ἑαυτοῦ, συνεπινευόντων ἐκείνων (θεῶν), ἀρετὴν ψυχῆς, καὶ ἡσυχίαν βίου, καὶ ζωὴν ἄμεμπτον, καὶ εὔελπιν θάνατον, τὰ θαυμαστὰ δῶρα, τὰ θεοῖς δοτά. vbi praeſtat legi τὰ θεόσδοτα· quod *Heſiodi* eſt, Op. v. 320. In his εὔελπις idem fere eſt, quod ἐν ᾧ εἰσὶν ἐλπίδες, vt loquitur *Plato*, Protag. p. 228. F. de bonae ſpei iuuenibus.

Digitized by Google

ρεʹ. ΕΥΡΥΘΕΙΑι.

Εἰ μὲν εὐλαβουμένη τὸν ἐν τυραννίδι βίον, οὐ τολμᾷς εἰς Α'κράγαντα πέμψαι Παυρόλαν, συγγνώμην ἔχω σοι, καὶ ὡς γυναικὶ καὶ ὡς μητρὶ, δεδοικυίᾳ περὶ ἀγαπητοῦ παιδός. εἰ δὲ ὡς μόνη, καὶ οὐ μετ' ἐμοῦ γεγεννηκυῖα, μόνη δικαιοῖς ἔχειν αὐτὸν, ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων. κατὰ μὲν γὰρ τὸν ἀποτομώτατον λόγον, πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρός· κατὰ δὲ τὸν εὐγνωμονέστερον, ἑκατέρων ἴσος. εἰ δὲ τὸ μεταδοῦναί ποτε καὶ τῷ γεγεννηκότι τὸν υἱὸν, σαυτῆς ἐλάττωσιν ἡγῇ, τί δοκεῖς τὸν μηδὲ μέρους ἀξιούμενον; κοινωνικότερον δὴ ποιοῦσα, πέμψον αὐτὸν ὡς ἐμὲ, οὐ διὰ μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σὲ, ἀλλὰ θᾶττον, καὶ μεθ' ὅσων δεῖ Φαλάριδος καὶ Εὐρυθείας παῖδα· ἵνα, εἰ καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ, μετ' ἀλλήλων γοῦν ἐν ἀφθονίᾳ βίου βιωτεύητε. εἰς τίνας γὰρ ἄν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν, γυναικὸς ἢ παιδὸς οὐκ ἐπιμεληθείς; ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακὼς, ὡς εἰκὸς ἄνδρα καὶ πατέρα, βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι, καὶ τοῦτο σὺν τάχει πρᾶξαι, καὶ διὰ τἄλλα μὲν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν γῆρας, καὶ διὰ τὴν πρόσφατον συμβεβηκυῖάν μοι χαλεπὴν νόσον. ὑπομιμνήσκει γάρ με τελευταίαν ἡγεῖσθαι τοῦ ζῆν

82. Πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρός] Videtur ab eo diſſentire, quod ſupra dixerat, ep. XIX. (CIII.) πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον, ἢ μητρὸς, &c. BOYL. Aliud matri, huius argumentum, aliud, epiſtolae CIII. filio ſcribi, poſtulabat. Mox pro ἑκατέρων ἴσος, quod eſt in Med. A. & B. ἑκατέρων ἴσως, erunt fortaſſe, quibus placere poſſit. mihi interpretis eſſe videtur.

88. Ε'ν ἀφθονίᾳ βίου βιωτεύητε] Vulgo editum ἐν ἀφθονίᾳ πλούτου. ſed Lugd. A. B. & Marg. Ald. ἐν ἀφθονίᾳ βίου βιωτεύητε. cuius loco reliqui MSS. Angl. Pal. Lugd. C. Med. B. C. & ed. Ven. ἐν ἀφθονίᾳ βίου βιωτεύητε. Burm. vero ἐν ἀφθονίου βιωτεύητε. Vtrumque & ἐν ἀφθονίᾳ βίου β. & ἐν ἀφθονίᾳ βίου β. dici potuit recte. Et illi quidem interpretando inſeruiſſe πλούτου, veri ſimile eſt. quare, pleroſque libros ſecutus, ſcripſi ἐν ἀφθονίᾳ βίου.

92. Ε'ν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις] Ipſa *Thucydidis* verba ſunt, l. III. p. 203. l. 9. ſed

Digitized by Google

CV. EVRYTHEAE.

Si timore vitae in tyrannide, non audes Agrigentum mittere Paurolam, ignoſco tibi, cum vt mulieri, tum vt matri, metuenti dilecto filio. Sin, quaſi ſola, & non mecum genueris, ſolam eum habere, iuſtum putas, inique res parentum iudicas. Nam ſummo iure patris erit filius magis, quam matris, aequiore vero, vtriusque aequaliter. Quod ſi, cum genitorem participem facias filii, tui fraudationem putas, quid de eo cenſes, qui ne parte quidem dignus habetur? Communitatis itaque ratione habita, mitte eum ad me, non longe poſt rediturum ad te, ſed cito, & quibuſcum oportet Phalaridis & Eurytheae filium. Vt, etiamſi non mecum, inter vos tamen, in rerum omnium abundantia viuatis. Qui enim neceſſarii magis eſſe poterunt, in quos quis cupiat ſibi opes ſuppetere, ſi neglexerit vxorem aut filium? Ego vero veſtrum ſtudioſus, ſicut par eſt virum & patrem eſſe, volo diuitiarum, quae mihi ſunt, partem non exiguam apud vos deponere, idque facere quam primum; cum propter alia, tum inprimis propter ſenectutem appropinquantem, & in quem nuper incidi, vehementem morbum. Admonet

ſed in re diuerſa, ἐν ὑμῖν τοῖς πρὶν φιλτάτοις.

95. Ὑπομιμνήσκει γάρ με, κ. τ. λ.] Apud *Plutarch.* Apophth. p. 182. B. Antigonus, Νοσήσας μικρὰν νόσον, ὡς ἀνέῤῥωσεν, οὐδὲν (ἔφη) χεῖρον· ὑπέμνησε γὰρ ἡμᾶς ἡ νόσος μὴ μέγα φρονεῖν, ὡς ὄντας θνητούς. Idem Alexandro tribuitur, apud *Stobaeum*, S. XXI. p. 176. l. 56. Cum reliqua ſententia conf. *Muſon.* apud *Stob.* S. I. p. 17. l. 34. Οὐκ ἔστι τὴν ἐνεστηκυῖαν ἡμέραν καλῶς βιῶναι μὴ προθέμενον αὐτὴν ὡς ἐσχάτην βιῶσαι. Huius generis plura, ſapienter a veteribus dicta, ſi quis legere cupiat, inſpicere poterit *Gatak.* Ann. ad *M. Anton.* l. II. p. 55. & 58. nec non *Hemſterh.* ad *Lucian.* t. I. Nigr. p. 67. Vſum nominis προθεσμία, in priſcis ſcriptoribus, illuſtrat *D'Oruill.* Anim. ad *Charit.* l. III. p. 245. Noſter, dum ep. XCVII. θανάτου προθεσμίαν, & hic, τὴν τελευταίαν τοῦ ζῆν προθεσμίαν, τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν, vocat, cum ſui ſaeculi Graecis loquitur.

ζῆν ἀνθρώπῳ προθεσμίαν τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν. τῆς δὲ παρουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόβου τὸ πιστὸν αὐτῷ πρὸς ἀσφάλειαν, ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται μᾶλλον, ἢ ὁ τῆς μητρὸς φόβος.

ρϛ'. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΩι. 100

Οὐκ οἶδα τί σου μᾶλλον ἂν τις θαυμάσειεν, ὦ Πολύκλειτε, τὴν ἰσχὺν τῆς ἰατρικῆς, ἢ τὴν τοῦ τρόπου πίστιν. ἡ μὲν γὰρ ἰσχὺς τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος, ὁ δὲ τρόπος, τιμὰς τυραννοκτόνους. δι᾽ ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ σὴ δικαιοσύνη δραμοῦσα, τὸν δυσὶ κινδύνοις ἀναιρούμενον, ἀφύκτου τε νόσου προσβολῇ, καὶ τιμαῖς πολεμίων, διεσώσατο. μόνῳ γάρ σοι παρῆν, κτείναντός με τοῦ πάθους, μηδὲν ἀπὸ τῆς τέχνης ἀντιπράξαντι, τετυραννοκτονηκέναι δοκεῖν· καὶ μὴ κτείναντος δὲ, πᾶν ἑτοίμως τὸ δοθὲν ὡς ἐπὶ σωτηρίᾳ μου λαβόντος, αὐτὸς διαφθεῖραι. ἦν δὲ καὶ τὸ δόξαι διαφθεῖραι πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν ὁμοίων τι-

1. *Τί σου μᾶλλον ἂν τις θαυμάσειεν*] Vulgo *τί σ. μᾶλλον θαυμάσαιμι.* cuius in locum alterum ſubſtitui, pleroſque MSS. ſecutus. Sic enim Lugd. A. B. Angl. & Pal.

3. *Τιμὰς τυραννοκτόνους*] Conſtat ex hac epiſtola Phalaridis inimicos ſingularis praemii ſpe Polycletum ſollicitaſſe; quamquam etiam tyrannicidis praemia a legibus conſtituta eſſent: vt videbis in ep. CXLVII. (XIII.) & *Lucian.* in Tyrannicida. BOYL. In antecedentibus, Lugd. A. & Angl. *τυραννικὸν ἐνίκησε πάθος.* ſed non temere ab altero, quod in reliquis libris eſt, *τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος*, recedendum. Ita mox *τιμὰς τυραννοκτόνους*, vt *Euripid.* Iphig. Taur. 776. *ξενοκτόνους τιμάς·* tum *τετυραννοκτονηκέναι*; porro *τυραννοκτονίας*. vt, ſophiſtam, appareat, ſtudio haec verba copulata, tanquam grande aliquid ſonantia, ſectatum eſſe.

5. *Ἀφύκτου τε ν. πρ.*] Ita ſcripſi cum Lugd. B. C. reliqui libri omnes *ἀφεύκτου.* Ferunt quidem vtrumque linguae rationes, ſicut *φυκτὸς* & *φευκτός.* ſed vſu probatum *ἄφυκτος*; vt docent ſcripta tragicorum, *Platonis*, aliorum, ſi a paucis locis recedas. quae hic notaſſe operae pretium non eſt. Legi interea poterunt *Solan.* ad *Luc.* t. II. Q. H. C. p. 68. *Reitz.* ad eiusdem Iou. Conf. p. 626. & inprimis *Euſtath.* ad *Hom.* Od. Λ. p. 1385. l. 11.

6. *Διεσώσατο*] Scripſiſſem *περιεσώσατο*, vt MSS. plerique, Lugd. A. B. Angl. & Pal. habent, & noſter, ep. XIII. & alibi, loquitur; niſi ſtudio is *διεσώσατο* hic ſcripſiſſe videri poſſet, vt reſponderet antecedentibus, *δι᾽ ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ σὴ δικαιοσύνη δραμοῦσα.*

8. *Καὶ μὴ κτείναντος δὲ, π. ἑ. τὸ δοθὲν, ὡς ἐπὶ σωτηρίᾳ μ. λαβόντος, αὐτὸς δια-*

net enim me, vt vltimum exiſtimem vitae terminum homini ſtatutum, praeſentem diem. Aduentus vero ex Creta Agrigentum, & reditus inde tuti fidem ei ad ſecuritatem patris beneuolentia praeſtabit magis, quam matris metus.

CVI. POLYCLITO.

Haud ſcio, quid in te magis laudandum ſit, Polyclite, vis medicae artis, an naturae fides. Nam vis tyrannicidam vicit morbum, natura vero honores tyrannicidas: cum vtroque hoc ſpectata tua iuſtitia duobus periculis periuntem, & ineuitabilis vi morbi, & praemiis hoſtium, conſeruanit. Solus enim tu poteras, ſi me interemiſſet morbus, nullo ab arte remedio obnixus, tyrannicida videri, ac ſi non interemiſſet, quodcunque daretur, eo tanquam ſalutifero a me ſumto, ipſe interfeciſſe. Atque etiam caedis opinio facere poterat ad obtinenda ſimilia praemia. Verum enim vero no-

διαφθεῖραι] Particulam δὲ, praetermiſſam vulgo, e Lugd. A. & Angl. recepi, tum retinui cum plerisque MSS. & edit. τὸ δοθὲν, cum Burm. Lugd. C. & quaedam edit. haberent πᾶν ἑτοίμως δοθέν. Praeterea λαμβάνοντος, quod in edit. eſt, mutaui in λαβόντος, quod adſcriptum inueni in Margg. Lugd. A. & Angl. Adſcripſerat autem neſcio quis, ad λαβόντος, haec: Ταύτῃ τῇ συντάξει ἐχρήσατο καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ ά. Καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους στρατιᾷ Ἀθηναίων, ἠγγέλθη αὐτῷ, ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε. Quae, e *Thucydidis* l. I. p. 73. l. 85. ſumta, inueniuntur in Lugd. C. vbi ad initium fere epiſtolae relata ſunt, & διαβεβηκότες legitur. Genus conſtructionis, ſaepe tractatum ab eruditis, notauit, ad *Thucyd.* l. c. ſcholiaſta. Porro pronomen αὐτὸς auctori vindicaui, praeeunte Angl. In Lugd. A. autem idem inter verſus ſcriptum inueni. Eius, in reliquis libris, abſentia haud dubie ex ignoratione conſtructionis repetenda, cum verbum nullum eſſet, ad quod referri poſſe videretur caſus primus αὐτός. Sed eo cum verbo infinito nihil eſſe Graecis frequentius, ſciunt, qui Graecos ſcriptores ſolent tractare. Legi inprimis merentur, quae hanc in rem notauit *I. Ph. D' Oruille*, accuratae vir eruditionis, Anim. ad *Charit.* l. I. p. 52. vbi etiam, caſum iſtum verbis infinitis iungi docet interdum, licet non antecedat, vel commode intelligatur idem aliunde. E quo genere noſtrum eſt: nam antecedenti, μόνῳ γάρ σοι παρῆν ——— δοκεῖν, ſubiicitur αὐτὸς διαφθεῖραι. Cui non diſſimile illud *Platonis*, Apol. p. 18. C. πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι, — ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἶναι.

10. Πρὸς τὸ τυχεῖν] Burm. cum edd. quibusdam πρὸς τῷ τ. ſed reliqui omnes πρὸς τὸ τ. quod mutandum non eſt.

Digitized by Google

τιμῶν. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐβουλήθης κέρδος ἄδικον ἀντὶ δόξης δικαίας ἑλέσθαι. ἴσως γὰρ οὐδὲ εἶχεν ὁ παραδούς σοι καιρὸς ἐμὲ διὰ τὴν νόσον τυραννοκτονίας εὐσεβοῦς τύπον. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπί σοι γενόμενος, ὅ, τι βούλοιό μοι χρῆσθαι, τὰς ἀξίας χάριτας οὐκ ἔχων τοσαύτης ἀρετῆς ἀποδοῦναι, τοῦθ' ἓν οἶδα, ὅτι τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην, ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης. ὅμως δὲ σὺν τοῖς τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῖς τῆς πίστεως ἐπαίνοις, ἀπέσταλκά σοι τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια, φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρας, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς οὐ τῆς καθ' ἡμᾶς τέχνης δύο, καὶ ποτηρίων θηρικλείων ζεύγη δέκα, καὶ παῖδας ἀφθόρους εἴκοσι, καὶ ἀργυρίου

13. Ἐγὼ μὲν ἐπί σοι γενόμενος, ὅ, τι βούλοιό μοι χρῆσθαι] Reddunt vulgo, *ego igitur in tua poteſtate conſtitutus*, vel ſimile. Non male, ſi modo teneatur, diuerſa eſſe ἐπί τινι γενέσθαι, & ὑπό τινι γενέσθαι. quorum illud non multum differt a forma loquendi ἔν τινι εἶναι, de qua leg. *Valcken.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1256. Nam ἐπὶ in ſimilibus *curae* conficit ſignificationem, cerniturque ea ipſa poteſtas etiam, quum quis θνήσκειν, vel ἀποθνήσκειν ἐπί τινι, ἐπὶ παισὶν, cet. dicitur. quod eſt *mori, rebus ſuis alicuius curae commiſſis*, ſim. atque adeo, *herede aliquo inſtituto.* vt recte *Luciani* verba, t. I. D. Mort. p. 356. interpretatur *Hemſterhuſius* ὁ μακαρίτης. Mox pro ὅτι, quod vulgo in libris inuenitur, repoſui ὅ, τι. Dictum velut ex formula ἐγὼ ἐπί σοι γενόμενος, ὅ, τι βούλοιο χρῆσθαι. *Plato*, Theaet. p. 139. C. τῷ λόγῳ παρέξομεν, ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι, ὅ, τι ἂν βούληται. *Lyſias*, contr. Andoc. p. 118. παραδέδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅ, τι ἂν βούλησθε. Ad quam rationem ſi, noſtro in loco, abeſſet μοὶ, id non valde ſollicitarem. Sed ita libri omnes, praeter Angl. vbi μέ. Forte latet in eo ἄν.

17. Τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια] *Animi mei pignora.* Nempe ob eam, quam tibi acceptam refero, valetudinem. BOYL. *Boyleus*, interpretem editionis Aurel. ſecutus, reddit *animi mei pignora.* Melius *Naogeorgus*, alii, *pro vitae meae conſeruatione praemia.* qua virtute notum ψυχή. E multis noto *Euripidis* locum, in Alceſt. 341. Σὺ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα Ψυχῆς, ἔσωσας. quo cum ſi noſtrum contuleris, id fauere patebit Lugdunenſis C. ſcripturae, vbi pro ἐμαυτοῦ, ἐμῆς; quod etiam adſcriptum in Lugd. B. & Angl. Porro χαριστήρια τῆς ψυχῆς dicuntur, vt χαριστήρια γενέσεως καὶ τροφῆς, apud *Iulian.* Or. I. p. 16. C. vbi vid. *Spanhem.* p. 146. Χαριστήρια τῶν ἀγώνων ad eandem rationem habes, apud *Dionyſ. Halicarn.* Ant. Rom. l. VI. p. 414. l. 18. In Epiſtolis, quae *Euripidi* tribuuntur, n. III. ed. Cui. p. 350. ὁμολογῶ — πειράσασθαι τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου πολλὰ πάνυ καὶ μεγάλα παρασχεῖν σοι χαριστήρια. Apud *Appian.* Lib. p. 23. Μασσανάσῃ Ῥωμαῖοι χαριστήρια τῆς συμμαχίας, στέφανόν τε ἀπὸ χρυσοῦ, — ἔπεμπον. Ipſe noſter, ep. CX. χαριστήρια τῆς σωτηρίας vocat, quae σῶστρα, καὶ χαριστήρια nominantur in Inſcr. apud *Spon.* Miſc. Er. Ant. p. 132, & 133. ab aliis autem σῶστρα. Sed ſatis iam exemplorum e citeriorum Graecorum ſcriptis; quibus ſimilia apud antiquiores non memini me legiſſe; tametſi notum iis fuit nomen χαριστήριον.

18. Φιά-

Digitized by Google

noluiſti lucrum iniuſtum iuſtae gloriae anteferre. Fortaſſe enim, quod tibi tradidit me, tempus propter morbum me quidem habebat tyrannicidii ſancte perpetrati formam. Ego vero cum in tua fui poteſtate, vt, quod velles, mihi faceres, tantae virtuti remunerandae impar, vnum hoc noui, te conditore artis, deo, digna ſapere doctum eſſe. Verum tamen cum medicae artis & fidei laudibus miſi tibi dona ob vitam meam conſeruatam, phialas auri puri quatuor, crateras argenteos antiqui operis duo, poculorum Thericleorum paria decem, & pueros intactos viginti, & quinquaginta

 mil-

18. *Φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ τ.*] Immoderationem ſophiſtae in donis iam notauit *Bentleius*, Add. in Diſſ. XIX. p. 296. *Φιάλας χρυσέας* nominat *Herod.* l. I. p. 23. l. 50. Atque ita Atticos locutos eſſe, docet *Pierſon.* ad *Moer.* p. 413. Ἄπεφθος χρυσὸς eſt apud *Herodotum*, qui l. I. p. 23. l. 62. *εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθου* dixit. *Thucydid.* l. II. p. 107. l. 44. *ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου.* Adde veterem poetam, apud *Suid.* v. Ἀπέφθου χρυσίου. & Παταικοί. alios.

19. Οὐ τῆς καθ' ἡμᾶς τέχνης] Errant, qui reddunt *non operis domeſtici*, aut ſimile. nam *κατὰ* in hac forma orationis ratione temporis ponitur, vt accepit *Naogeorgus*, cuius Latina ſunt *non noſtri ſaeculi arte factos.* In eandem ſententiam *Cicero*, Verr. IV. 46. *in quibus*, inquit, *eburneae Victoriae antiquo opere, ac ſumma arte perfectae.* cui ſimile illud *Lucian.* t. III. Hipp. p. 71. *καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας.*

19. Καὶ ποτηρίων θηρικλείων ζεύγη δέκα] De poculis Thericleis multi multa; ſed omnium diligentiſſime *Bentleius* in Diſſ. de Ph. E. & Reſp. III. iſto nomine ſaepius ab aliis laudatus. Quae a noſtro *ποτήρια Θηρίκλεια*, ea ab aliis frequentius nominantur *Θηρίκλειοι κύλικες*, vel etiam *αἱ Θηρίκλειοι.* Loca ſuppeditabit non pauca *Athenaeus*, l. XI. p. 470. E. cet. vbi etiam *κρατὴρ Θηρίκλειος*, & *τὰ Θηρίκλεια* nominantur. Plura praetereo ſciens. E multis tango Lyconis philoſophi teſtamentum, apud *Laert.* l. V. §. 72. p. 305. vbi ille, *Δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ Θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοΐσκων ζεῦγος.* quo in loco, quid per *ῥοΐσκων* intelligendum ſit, diſputatur a doctis. vid. *Menag.* ad *Laertii* l. c. & ad *Suid.* v. Ῥοίακες, *Kuſter.* Mihi, ſiquidem in veteribus libris ſcriptum fuiſſe Ῥοιάκων, docet *Stephanus*, idque confirmat *Suidas*, l. c. veriſimile videtur, Ῥοιάκων ex vitioſa ſcriptura ortum nominis Ῥοδιακῶν, ac legendum eſſe Ῥοδιακῶν ζεῦγος, vt Θηρικλείων ζεῦγος. Vtrumque genus poculorum, veteribus in deliciis, iunctum vide in *Dioxippi* Philargyro, ap. *Athen.* l. XI. p. 472. B. *Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεί' ἔστι μοι, Εὖ οἶδα, καὶ τῶν Ῥοδιακῶν*—, & in *Epigenis* Heroin. ib. p. 502. E. Cuius generis autem fuerint Ῥοδιακαὶ, docet, ex *Ariſtotele*, *Athen.* ib. p. 464. C. Nominis *ζεῦγος* vſum in ſimilibus erudite, vt ſolet, illuſtrat *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 116.

20. Παῖδας ἀφθόρους] Παῖδας ἀφθόρους, & ἀφθέρους, eosdem, quos ἠϊθέους, eſſe, docet, ad *Timaei* Lex. Plat. p. 96.

Ruhn-

ρίου μυριάδας ἀττικὰς πέντε. Γέγραφα δὲ καὶ Τεύκρῳ τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην λαμβάνουσιν οἵτε ναύαρχοι καὶ οἱ σωματοφύλακες, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι, μικρὰν ἀμοιβὴν ἀντὶ μεγάλης εὐεργεσίας. προσκείσθω δὲ τῷ καταδεεστέρῳ τῆς εὐχαριστίας, τὸ προσομολογεῖν, ἴσην ἀμοιβὴν οὐκ ἔχειν ἀποδοῦναι τὸν εὐεργετηθέντα.

ρζ΄. ΑΛΚΕ-

Rubnkenius, vir clariſſimus, & in primis mihi amicus. Vſum nominis ἤϊθεος tetigit etiam ſummus *Valckenarius*, ad *Eurip.* Phoen. p. 349. Ἄφθορος, vel παῖς ἄφθορος, iſta virtute, citeriorum Graecorum, & grammaticorum inprimis, nomen ἤϊθεος interpretantium, eſſe puto. *Herodoto*, *Platoni*, aliis, in eodem loco ſunt γάμων ἀγνοί. De verbis, quae ſubiiciuntur, καὶ ἀργ. μυριάδας ἀττικὰς πέντε vid. *Bentleius*, Diſſ. XIV.

21. Γέγραφα δ. κ. Τεύκρῳ, τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην κ. τ. λ.] Ο᾽ ἐπὶ τῆς διοικήσεως idem, qui διοικητής, vel ταμίας. *Tzetzes*, Chil. V. 837. de Teucro: Οὗτος ὁ Τεῦκρος γραμματεὺς Φαλάριδος ὑπῆρχεν, ἐπὶ τῶν διοικήσεων τε πάντων τῶν πραγμάτων Φαλάριδος. conf. infr. ep. CXXXVII. *Demoſtb.* adv. Timoth. p. 1074. D. καὶ δοῦναι ἐκέλευσεν Ἀντιμάχῳ τῷ ταμίᾳ τῷ ἑαυτοῦ, ὃς τούτῳ διῴκει τότε πάντα. In decreto, apud *Laert.* l. VII. §. 11. τὸ δ᾽ ἀνάλωμα τὸ εἰς τὰς στήλας γινόμενον μερίσαι τὸν ἐπὶ τῆς διοικήσεως. vid. ibi *Caſaubonum*, & *Valeſ.* ad Excerpt. *Polyb.* p. 366. alios. Reliqua, διδόναι σ. σύνταξιν, κ. τ. λ. reſpexit *Tzetzes*, Chil. V. 860. vbi vocat σύνταξιν ἐτησίαν, ὁπόσην οἱ ταξίαρχοι λαμβάνουσι. Ex ſui temporis conſuetudine *annuum ſalarium* σύνταξιν vocauit noſter. Quae fuerit, apud antiquiores Graecos, huic nomini ſubiecta virtus, docent *Harpocration*, *Etymol.* & *Suidas*; in quorum verbis, quod ineſt, vitium correctum vide a ſummo *Valckenario*, not. ad *Herod.* l. II. p. 153. Docent autem erudíti, tributa illa, quae Athenienſibus pendebant ſociae ciuitates, quaeque ſoluendis militum ſtipendiis inſeruiebant, συντάξεις nominata; fuiſſe autem Calliſtratum, qui, nomen φόρων aegre ferentibus Graecis, in eius locum ſubſtituerit illud συντάξεων. vid. inter alios, *Spanbem.* ad *Iulian.* Or. I. p. 166. vbi praeterea, *Ariſtophanem*, docet, non συντάξεως, ſed φόρου nomine vſum eſſe, quum tributi illius faceret mentionem. Qui ſaepius σύνταξιν nominauit, *Plato*, non aliud cogitauit quam genera-

tim

millia drachmarum Atticarum. Ac praeterea ſcripſi Teucro, diſpenſatori, vt ſalarium annuum tibi det, quantum accipiunt nauium praefecti, ſatellites, ac tandem ordinum ductores, paruum quidem illud pro magni beneficii vice. Eſto vero eius, qui remunerando impar ſit, ad hoc confiteri, vicem aequalem non poſſe reddere beneficiis affectum.

tum quandam *συντεταγμένην διοίκησιν*, quam nominis poteſtatem in *Demoſthene* etiam obſeruarunt grammatici, ſupra citati. vid. *Plat.* Rep. V. p. 658. D. Legg. III. p. 809. D. & V. p. 852. B. Tim. p. 1044. F. in quorum poſtremo loco ſic philoſophus: *Ταύτην οὖν δὴ τότε ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ὁ θεὸς προτέρους ὑμᾶς διακοσμήσασα κατῴκισεν*, —— vbi vicina *διακόσμησις* & *σύνταξις* ſunt, ſicut *κόσμος* & *τάξις* idem fere eſſe, alibi dictum. Illo autem *συντάξεων* in locum nominis *φόρων* ſubſtituto, de quo ſupra, facilis dein tranſitus inde in ipſa militum ſtipendia, quem vſum etiam notauit *Suidas*. Sed in eum locum qui tranſtulerit, *Diodoro Siculo* equidem antiquiorem inueni neminem; quem vid. l. V. p. 367. l. 19. & alibi. Multo minus antiquioribus Graecis innotuit latius etiam ſumtum pro quouis *annuo ſalario*; vt apud *Appian.* Syr. p. 87. *ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Ἐρασίστρατος ἐπὶ μεγίσταις συντάξεσι Σελεύκῳ συνών.* quibus plura addi neceſſe non eſt, cum nota ſint exempla.

23. *Καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι*] Noſter, ep. LXIX. *παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ Κλεισθένει.* atque ita *τοῦ λοιποῦ* paſſim apud alios. vid. *Markland.* Am. in *Max. Tyr.* Diſſ. XVII. p. 682. Alterum *τῶν λοιπῶν* eſt apud *Herodot.* l. V. p. 394. l. 29. *Ὄνειδος καὶ ἄλγος μέγιστον μὲν αὐτοῖσι ἡμῖν, ἔτι δὲ τῶν λοιπῶν ὑμῖν, ὅσῳ προεστέατε τῆς Ἑλλάδος.* &, l. VI. p. 453. l. 76. *καὶ τοὺς Ἀψινθίους τρόπῳ τοιῷδε ὠσάμενος, τῶν λοιπῶν πρώτοισι ἐπολέμησε Λαμψακηνοῖσι.* vbi male *Valla* reddit *primis ceterorum.* quo errore etiam lapſi ſunt in interpretando *Apollodoro*, l. I. c. VI. §. 2. *Τῶν δὲ λοιπῶν, Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν*, cet. quae egregie emendauit *Bentleius*, criticorum princeps, not. ad *Horat.* l. II. od. XIX. v. 23.

25. *Προσκείσθω*] Si libri fauerent, mallem *προκείσθω*, vt ep. CXXXVII. *ἔνθα πρόκειται δοκεῖν.* Sed, iis repugnantibus, nihil hic quidem muto.

Digitized by Google

ρζ'. ΑΛΚΙΒΟΩι.

Πολύκλειτος ὁ Μεσσήνιος, οὗ κατηγορεῖς παρὰ τοῖς πολίταις προδοσίαν, ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. σώματος μὲν γὰρ ἀῤῥωστίαν θεραπεύει τέχνη. ψυχῆς δὲ

νόσον

28. ΑΛΚΙΒΟΩι] Hemſterhuſius adſcripſerat Ἀκλίμῳ. Sed libri, quos vidi omnes, Ἀλκιβόῳ. quare hoc retinui.

29. Ὁ Μεσσήνιος] De Polyclito, noſtri medico Meſſanio, vid. *Raguſ.* Elog. Sic. n. ccxx. & *Fabric.* Bibl. Gr. t. XIII. p. 376. Vrbis Meſſanae ac Meſſaniorum rationes, quorum mentio etiam fit ep. cviii. & cx. diuino ſuo ingenio, ſuaque eruditione, digna commentatione excuſſit *Bentleius*, Diſſ. de Phal. Ep. & Reſp. ad B. IV. De nominis ſcriptura, in qua etiam, in his epiſtolis, variant libri, ſaepe egerunt eruditi; quos, in ſimilibus, nolim manuſcriptorum auctoritate niti, cum in iis plerumque incerta horum ratio ſit. Antiquitus per duplex σσ ſcriptum fuiſſe, docent nummi complures, apud *Parut.* tab. xx. cet. nec temere apud poetas id inuenias, prima ſyllaba breui. Nam etſi μέσος, & μέσσος dicitur, vbi tamen nomen loci eſt, μέσσος ſolum ſpectari videtur. Et quidem antiquiſſimum nomen Μέσση fuiſſe, diſcimus ex *Homer.* Il. B. 582. vnde Μεσσήνη, eiusdem formae nomen, cuius Καμβυσήνη, Ξερξήνη, Τυῤῥήνη, Ἀθήνη, Ἀρήνη, Κυδρήνη, Κυλλήνη, Κυρήνη, ſimilia, in geographia nota: quorum, etſi ſtirpes in remotiſſima hac antiquitate ſaepe incertae ſunt, aut plane latent, ratio tamen haud dubie par eſt, quae nominum σελήνη, εἰρήνη, γαλήνη, cet. nam a nominibus σεληνὸς, εἰρηνὸς, γαληνὸς orta, a ſimplicioribus proficiſcuntur, σέλας, εἶρος, ſiue εἰρὰ, vnde σειρὰ, σειρὴν, ſim. & γάλα, horumue formis vicinis, quarum ſtirpes in lingua Graeca ſunt ἕλω, *ſplendeo*; ἕρω, vel εἴρω, *necto*, & γάλω, quod peperit nomina γάλα, γαλερὸς, alia, quae a *ſplendore* rei explicatae, & quadam leuitate nitentis, in alia quaeque loca ſunt translata, cum vicinum γελάω etiamnum, iſta *nitendi* virtute, ſuperſtes ſit, γέλαν autem Opicorum & Siculorum lingua, πάχνην appellari obſeruat *Stephan. Byz.* v. Γέλα; quod eſt Lat. *gelu*, a ſplendore haud dubie nomine ſumto. Mitto plura huc ſpectantia declinata verba, vt γλάφω, γλύφω, γλισχρὸς, γλυκὺς, & alia multa; cum id tantum ago, vt, nominibus iſtis propriis, in ηνὸς aut ήνη cadentibus, oſtendam, declinationis Graecae formam eſſe, quae, certa ratione, ab aliis, iisque ſimplicioribus nominibus ea orta eſſe, prodat. Vt minime eorum probem ſententiam, quibus *Homeri* Μέσσην, κατ' ἀποκοπὴν, nominatam eſſe, pro Μεσσήνην, videri, ſcribit *Strabo*, l. VIII. p. 559. quod etiam viſum *Euſtathio*, ad *Hom.* Il. B. p. 295. l. 1. aliis, tam veteribus, quam citeriorum temporum eruditis. De Latino nomine etiam, ſitne id per *e*, an *a* ſcribendum, diſputatur a multis. vid. inter alios *Burmann.* ad Ouid. Met. II. 679. nec dubito, vbi de oppido Siciliae quaeſtio eſt, quin ad nominis Dorici formam Latini *Meſſanam* nominauerint. De altero vero Peloponneſi, ad exemplum poetarum

rum

Digitized by Google

CVII. ALCIBOO.

Polyclitus Meſſanius, quem proditionis apud ciues accuſas, liberauit me morbo inſanabili. Nec ignoro, me luctus annunciare tibi & lacrimas. Te vero ne ipſe quidem dux & auctor artis Aeſculapius cum omnibus ſanauerit diis. Nam corporis infirmitatem curat ars; animae vero morbum, me-

rum & hiſtoricorum Graecorum, vbi Μεσσήνη inuenirent, credibile eſt, eos *Meſſene*, & *Meſſenius* potiſſimum ſcripſiſſe. Apparet, cur hic, & alibi, Μεσσήνιος ſcripſerim, cum edit. reddiderimque *Meſſanius*; tametſi MSS. omnes, exceptis Medd. B. C. & Burm. hic haberent Μεσήνιος, atque ita etiam, ex hoc loco, *Tzetzes*, Chil. V. 856. vbi τὸν ἰατρὸν Πολύκλειτον ἀπὸ τῆς Μεσήνης nominat. Epiſtola tamen CVIII. & praeſertim ep. CX. in pluribus libris per σσ ſcribitur.

30. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενος σ. κ. δ.] Citat locum *Wolfius*, ad *Liban.* ep. CXXXVII. vt, participia loco verbi infiniti, doceret, poni. Maioris momenti eſt, obſeruaſſe illud λύπας εὐαγγελιζόμενος καὶ δάκρυα: ad quam rationem, in *Luciani* t. II. Icarom. p. 790. poſtquam philoſophos omnes fulmine percuſſurum, ſe reliquis diis promiſiſſe Iovem, ſeque a Mercurio delatum in terram, narrauit Menippus, ἄπειμι τοίνυν, inquit, καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

31. Σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν.] Non diſſimilia genera ſuperlationum ſunt, quae ſupra vidimus, ep. IX. οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις — ἀϊστώσῃ. ep. LXXXI. οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. a quo parumper differt id, quod, apud *Herodot.* l. II. p. 186. l. 84. eſt: Ἀπρίεω δὲ λέγεται εἶναι ἥδε ἡ διάνοια, μηδ' ἂν θεόν μιν μηδένα δύνασθαι παῦσαι τῆς βασιληΐης· Propius a noſtro loquendi genere abeſt *Lucian.* t. I. Deor. D. XIII. p. 237. ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα. vbi vid. *Hemſterhuſius*, noſtri loci non immemor. Similia ſunt ibid. Dial. Mar. II. p. 294. (vbi *Homericum*, Ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων, Od. I. 525. reſpici docent eruditi.) t. II. Aſin. p. 574. l. 36. & t. III. Tragop. p. 653. l. 142. Apud *Plutarch.* Plat. Quaeſt. p. 1000. C. legas, Οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς, οὐ γὰρ σώματος ἡ Σωκράτους ἰατρεία, ψυχῆς δὲ ἦν ὑπούλου καὶ διεφθαρμένης καθαρμός. Priora reſpiciens *Athen.* l. VI. p. 256. C. ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. addo *Terent.* Adelph. IV. VII. 43. — *ipſa ſi cupiat Salus, ſeruare prorſus non poteſt hanc familiam.* *Aeſculapius* quemadmodum ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν dicatur, diſcimus ex *Plat.* Conu. p. 1183. D. πάντα τὰ τοιαῦτα τούτοις ἐπιστηθεὶς ἔρωτα ἐμποιῆσαι καὶ ὁμόνοιαν ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιὸς (ὥς φασιν οἵδε οἱ ποιηταὶ, καὶ ἐγὼ πείθομαι) συνέστησε τὴν ἡμετέραν τέχνην. Idem noſtro eſt, ep. CVI. ὁ κτίσας θεὸς τὴν τέχνην. Genus loquendi, ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν, ſimile illi eſt, apud *Athen.* p. 335. B. Χρυσίππου δ' ἄνδρες φίλοι τὸν τῆς ſto-

νόσον ἰατρὸς ἴᾶται θάνατος, ὃν ἐπαχθέστατον ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οὐκ ἀκουσίων, ὧν ἐμοὶ προτρέπεις, ἀλλ' ἑκουσίων, ὧν αὐτὸς εἴργασαι, προσδέχου.

ρη'. ΜΕΣ-

στοᾶς ἡγεμόνα κατὰ πολλὰ θαυμάζων, ——. *Iamblich.* de Myſt. C. I. princ. Θεὸς ὁ τῶν λόγων ἡγεμὼν, ὁ Ἑρμῆς——. Atque ita alii, praeſertim citerioris Graeciae ſcriptores. Porro, ὁ Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων τῶν θεῶν, vt alia ſimilia, velut ex formula ſollemni, dicuntur. Horum vſus frequens oratoribus; vid. *Demoſth.* Phil. III. p. 92. E. Phil. IV. p. 97. A. & alibi. Adde *Hippocrat.* Iusiur. princ. & quotquot fere exſtant ſcriptorum Graecorum.

33. Ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἴᾶται θάνατος] Saepe mors ἰατρὸς τῶν κακῶν & ſim. audit. *Charito*, l. III. p. 45. l. 9. μόνον δὲ τὸν θάνατον τοῦ πένθους ἰατρὸν ἐνόμιζε. vbi vid. *D' Oruill.* An. p. 256. Eodem pertinent *Aeſchyli*, in Agam. 99. Παίων τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης, quaeque ad eum locum, in Animadu. L. II. c. 11. p. 257. ex aliis citat clariſſimus *Abreſch.* Cum noſtro in primis comparanda *Platonis* verba, Legg. XII. p. 993. vbi iudices, cum homines iniuſtos, qui corrigi & ad meliorem frugem reduci non poſſunt, videant, θάνατον ἴαμα ταῖς οὕτω διατεθείσαις ψυχαῖς διανέμοντες—— ἄξιοι ἐπαίνου γίγνοιντ' ἂν τῇ πάσῃ πόλει. Alia ratione Cadmus, Ψυχῆς ἰατρὸν κατέλιπεν τὰ γράμματα, vt eſt in *Philemonis* Apol. apud *Stob.* S. LXXIX. p. 469. l. 39. quocum conuenit inſcriptio, quam in Oſymanduae, regis Aegypti, bibliotheca fuiſſe tradit *Diodor. Sic.* l. I. p. 58. ψυχῆς ἰατρεῖον. vbi ſimilia plura dabit *Weſſelingius.*

34. Ὃν ἐπαχθέστατον ἀ. π. κ. μ. ἀ. —— προσδέχου] *Bentleius*, Diſſ. de Ep. Ph. XVI. p. 46. e MSS. legendum eſſe docet, ὃν ἂν ἐπαχθέστατον —— προσδέχου: eſſe autem ἂν παραπληρωματικόν. Cui quod obiecit *Boyleus*, in Cenſura ſua Anglice ſcripta p. 203. vt vulgatum ἀνεπαχθέστατον defenderet, id reticuiſſe conſultius fuiſſet. Unum tamen eſt, quod ſilentio praeterire nolo; in ullo ſuorum codicum inueniri ἂν ἐπαχθέστατον, *Boyleum* negare. Nec vero e codice Anglicano, quem voluiſſe *Bentleius* videtur, vlla ſcripturae differentia notatur in eius libri collatione, quam diligentiſſime facta, ac mecum communicata a politiſſimo *Gally*. Vt incertum ſit, quem MS. voluerit *Bentleius*. Ac dubito, ullum eſſe, in quo ſcriptum ſit ἂν ἐπαχθέστατον: cum omnes, quorum mihi copia conceſſa fuit, habeant ἀνεπαχθέστατον. Eſt tamen aliquid non omnino diſſimile eius, quod voluit *Bentleius*, in Burn. nam ibi disiunctis parumper literis legas ἀν επαχθέστατον. cuiusmodi aliquid inueneritne ille in Angl. inquirant ii, quibus tanti res videatur. Equidem haec monuiſſe contentus, quod fidem vtriusque, *Bentleii* & *Boylei*, ſpectarent, de ipſa *Bentleii* emendatione ſic cenſeo: Verum eſſe ἐπαχθέστατον: ſed ἂν delendum, ortum ex antecedente ὃν; cuius generis vitia multa in libris veterum notari ſolent. Ne dicam, iſtud ἂν modo interponi in MSS, vbi nullus ei locus eſt; modo negligi a librariis, vbi plane neceſſarium illud eſt; cuius generis exempla in his ipſis Epiſtolis non pauca praebent Variantes Lectiones MSS. Vt poſthabitis MSS. omnibus, non dubitauerim ἂν delere. cui hic locus nullus erit, niſi ante certo conſtiterit, poſſe eam particulam etiam iungi mo-

do

medica ſanat mors; quam grauiſſimam pro multis magnisque iniuriis, non ab inuito factis, quas mihi obiicis, ſed voluntariis, quas ipſe feciſti, exſpecta.

do imperandi. Quod haud ſcio, an vllo idoneo exemplo demonſtrari poſſit. Noſtro non diſſimilis coloris ſunt, ep. CXIX. *τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.* ep. XXVI. *τοὺς οὖν ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας —— ἐν τάχει παρ' ἡμῶν προσδέχου.* quocum confer ep. LX. LXIII. c. cet. Reſtat, verbo moneam, in exemplari, quo aliquando vſus ſum, *Hemſterhuſii*, adſcriptum eſſe *ἀναπεχθέστατον.* Aptum ſane *θάνατον ἀπεχθέστατον.* nec tamen opus mutatione; tametſi frequens ſimilium in MSS. permutatio eſt: qua de re legendus acutiſſimus *Pierſon.* Veriſ. l. I. p. 67. Vſum nominis *ἐπαχθὴς* tranſlati, vid. in *Plat.* ep. VII. p. 1278. F. Max. Tyr. D. XX. p. 235. & alibi. Tranſlatum *ἄχθεσθαι* frequens in his epiſtolis. Inprimis autem conferendum, quod iam citauit *Bentleius*, ep. V. p. 28. *ὄλεθρον ἀχθεινότατον.*

35. *Ὧν ἐμοὶ προτρέπεις*] Ad quae me *hortaris.* id eſt, moribus tuis nequiſſimis provocas. BOYL. *Bentleius*, Diſſ. de Ep. Phal. XIII. p. 36. &, ibid. p. 48. *προτρέπειν* idem hic eſſe, docet, quod *προφέρειν*, in illo *Γαστέρα μοι προφέρεις*, *κ. τ. λ.* cui ſimilia ſunt, apud *Herodotum*, l. I. p. 3. l. 50. *Τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι Μηδείης τὴν ἁρπαγήν. ὡς οὐ δόντες αὐτοὶ δίκας, οὐδὲ ἐκδόντες ἀπαιτεόντων, βουλοίατό σφι παρ' ἄλλων δίκας γίνεσθαι.* &, l. IV. p. 347. l. 6. *χρεωμένοισι δὲ τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην*, alios. Vt, ſi in antiquiore ſcriptore verſaremur, ubi ſua dialecto ratio conſtat, ad eandem rationem corrigendum eſſe, poſſet videri. Nam ſi uſum aliorum ſcriptorum ſpectes, in quamcunque partem vertas *προτρέπειν*, alienum id eſſe, apparebit, vt recte oſtendit *Bentleius*, l. c. & in Reſponſ. ad B. C. p. 228. Eſt praeterea aliud in promtu remedium, nonnullis fortaſſe non omnino diſpliciturum illud, qui elementorum ſimilitudine magis ſoleant, quam aliis indiciis, emendationum aeſtimare bonitatem. Monuit enim aliquando me clariſſimus *Ruhnkenius*, in exemplari ſuo, neſcio quem correxiſſe *προστρίβεις*. Ac dicitur *προστρίβειν τί τινι* eadem virtute fere, ut a Latinis *maculam alicui inurere*; ſim. Frequentius quidem, eo in loco, apud veteres, eſt *προστρίβεσθαι*, vt *Demoſth.* adv. Timocr. p. 801. C. *ἐκπώματα δ' ἢ θυμιατήρια, ἢ τὰ τοιαῦτα κτήματα, ἐὰν μὲν ὑπερβάλῃ τῷ πλήθει, πλούτου τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις.* eique contrarium *ἀποτρίβεσθαι*, apud eundem, 1. Olynth. p. 2. F. *ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι, τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα*, & alibi. Sed in citerioris Graeciae ſcriptoribus non minus frequens *προστρίβειν*, ut in *Laertii* Prooem. §. 5. p. 5. *τίνα γὰρ δεῖ προσαγορεύειν τὸν πᾶν τὸ ἀνθρώπειον πάθος ἀφειδοῦντα τοῖς θεοῖς προστρίψαι* ——. vbi *προστρίβειν* parum differt a *προσάπτειν*, ibid. l. X. p. 655. §. 123. cuius loco *περιάπτειν* eſt in *Ariſtoph.* Plut. v. 590. vbi vid. Schol. Neque tamen, noſtro in loco, temere ſollicitandum puto *προτρέπεις*, cum in eo MSS. conueniant omnes; nec obſtabit vſus plane ſingularis huius verbi, niſi, eadem de cauſa, quamplurima alia in his Epiſtolis reiicere velis, quae haud dubie ipſius auctoris ſunt. Reddo autem cum *Bentleio*, *exprobrare* vel *obiicere.*

Digitized by Google

ρη'. ΜΕΣΣΗΝΙΟΙΣ.

Πολύκλειτον, ὡς πυνθάνομαι, τὸν ἰατρὸν ὑμεῖς μέμφεσθε, ὡς προδότην Ἀκραγαντίνων γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου. καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας ποιεῖσθε. καὶ τοῦθ' ὁμολογοῦντες, οὐκ αἰσχύνεσθε. ἐγὼ δὲ θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ.

τὸν

38. Π.—τὸν ἰατρὸν ὑμεῖς μέμφ.] Negat vero *Celſus*, aliquem ante Hippocratem exſtitiſſe, qui artem medicam profeſſus fuerit. BOYL. Legitur vulgo ὑμῶν pro ὑμεῖς. Quam ſcribendi rationem ſi ſequaris, Polyclitus cenſendus eſt Meſſaniorum ciuitati a morbis curandis fuiſſe; quod a ratione temporum, in quibus verſatur noſter, alienum non eſt. vid. *Bentleius*, Add. in Diſſ. de Ep. Ph. XIX. p. 298. cet. Sed *Budaeus*, C. L. Gr. p. 790, & ex eo *H. Stephanus*, Th. L. Gr. t. III. p. 438. G. ἡμῶν legunt; atque ita Lugd. A. & Angl. quod nonnullis fortaſſe anteferendum videbitur. conf. ep. CVI. CVII. & CIX. Nec enim veriſimile eſt, ſophiſtam ſuum tyrannum induxiſſe, alieno, non ſuo, utentem medico. Verum cum Medd. A. & B. ὑμεῖς haberent, id verum eſſe non dubitaui. Nec cauſa additi pronominis obſcura eſt. nam contraria eſſe voluit ſophiſta, ὑμεῖς μέμφεσθε, & quod infra eſt; ἐγὼ δὲ θαυμάζω, κ. τ. λ.

39. Ἀκραγαντίνων] *Budaeus*, & *Stephanus*, ll. cc. addunt ἐλευθερίας. quod in nullo librorum inuentum, vnde ſumſerint ii, ignoro.

40. Καὶ τὸν ἔπαινον ἀ. τ. δ. κατηγορίαν ἀδ. ποιεῖσθε] Pro ποιεῖσθε libri operarum formis deſcripti omnes praeter Ven. περιποιεῖσθε. quod, vt alios mittam, *Budaeus*, l. c. Latine reddidit *praepoſtere interpretamini*. *Stephanus* autem, l. c. prolatis illius verbis, *ſed vereor*, inquit, *ne potius ſcribendum ſit* παραποιεῖσθε. Ego vero ne hoc quidem valde probo: Nam παραποιεῖσθαί τι de iis dici ſolet, *qui imitando aliquid ad exemplum alterius faciunt*, *ſiue ſimile*, *ſiue mutata parumper forma*. Vt exemplis in medium prolatis abunde docuit vir Graece doctiſſimus, *Fr. L. Abreſch*, Dil. Thuc. l. I. p. 133. Inter alia locum habet in grammatica, vbi de verbis in aliam formam mutatis ſermo eſt, vt in illo *Pauſaniae*, Eliac. p. 397. Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι. Similiter Γρύτη a *Phrynicho*, p. 98. dicitur eſſe τῶν παραπεποιημένων. Idem verbo παραλλάττειν ſignauit *Conon*, Narr. I. p. 244. πείσας τὸ ὑπήκοον ἀπ' Εὐρώπης διαβῆναι τὸν Ἑλλήσποντον, ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκισε Φρύγας (ſic leg. pro ᾤκησε, Φρ.) ἀντὶ Βρίγων, βραχύ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετονομασθέντας. Cernitur etiam παρὰ ad eandem rationem in παραχαράττειν; quod eſt in prouerbio, τὸ νόμισμα παραχάραξον, de quo paroemiographi conſulendi. Inter alios, eo reſpicit *Syneſ*. ep. V. p. 177. ed. Cui. ſic, vt videtur, corrigendus, ἐν τοῦτο μόνον εἰς μέσον ἑλκύσατε καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας παρενέγκατε καὶ ποιήσατε (vulgo περιενέγκατε πᾶσι πονήσατε) καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. Pertinet eodem porro παρῳδεῖν; cuius uſum & poteſtatem illuſtrat *P. Leopardus*, Emend. VI. c. XII. nec multum abit παρὰ in παραμυθεῖσθαι, quando *Vlpianus*, ad *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. παραμυθεῖται, inquit, τὰς συμφορὰς,

κλέμ-

CVIII. MESSANIIS.

Polyclitum, vt audio, medicum, vos accuſatis, tanquam qui proditor Agrigentinorum ſit, quod me aegrotantem promto animo, cum poſſet interficere, grauiſſimo eripuit morbo. Ac laudem eius iuſtitiae accuſationem iniuriae facitis; nec id confiteri, vos pudet. Ego vero magis, quam artem, eius

πλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα. quae a *Wolfio* non intellecta, hunc in modum vertit, in not. ad *Lucian.* t. I. p. 27, vbi de hoc verbo agit, *Hemſterbuſius*: *Calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Addo etiam παρασοφίζεσθαι, apud *Athenaeum*, l. IV. p. 137. F. vbi coquum dicit, κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς. id eſt, *flagris caeſum fuiſſe, tanquam* qui piſcem ſalſum imitando *carnem ſalſam malitioſo inuento comminiſceretur patrare.* De παραποιεῖσθαι; apparet, vt opinor, eum eſſe verbi vſum ac poteſtatem, vt ab ea conſtructione, quae noſtro in loco eſt, cum duplici caſu quarto, plane abhorreat. Inueni autem, quod in eius locum ſubſtituerem, in Lugdd. B. C. Medd. A. B. C. Burm. & ed. Ven. ποιεῖσθε, ei, quod voluit auctor, ſignando aptum inprimis verbum. E multis exemplis vnum & alterum ſubiungo. *Lyſias*, contr. Alcib. p. 286. ἀπολογίαν ποιούμενον τὸν ἑαυτοῦ βίον τῶν τοῦ πατρὸς ἁμαρτημάτων —. *Demoſth.* de Falſ. Leg. p. 309. D. ζῶντα (Αἰσχίνην) τοῖς πολλοῖς παράδειγμα ποιήσατε. cui non diſſimile *Xenoph. Epheſ.* l. II. p. 28. τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Plura huc pertinentia, poſt alios, dedit *D' Oruill.* ad *Charit.* l. I. p. 34. E noſtro addo ep. CXLIII. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, — ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε. eoque refero, quod eſt ep. XCIX. — τὰ λύτρα — ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν. In *Libanii* ep. II. vbi nunc legitur εἰ τὰ ἐπὶ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ῥήματα ὀλίγα φιλίας ἀρχὴν ἐποίησαν, haud dubie eodem conſtructionis genere ſcripſerat ille εἰ τὰ — ῥήματα ὀλίγα φιλίας ἀρχὴν ἐποιήσω, vt Reg. cod. habet, monente *Wolfio.* id eſt: *quod paucos ſermones veſpera illa habitos amicitiae initium feciſti.* Corrigo etiam in *Heliodori* l. VI. p. 265. πόθεν τὸ Θίσβης ὄνομα, εἴτε γνωρίζετε, εἴτε πεφόβησθε, εἴτε παιδιὰν ἐμὴν πεποίησθε, καταμηνύσατε. vbi παιδιὰν ἐμὲ πεποίησθε, ſcribendum eſſe, minus dubitabis, ſi contuleris ibid. p. 284. καὶ εἰ μὲν ἀληθεύεις, εἶπεν, ἢ παιδιάν με πεποίησαι, παρείσθω τὸ παρόν. Conuenit *Plauti* illud, Capt. III. IV. 47: *Vt ſceleſtus, Hegio, nunc is te ludos facit!* Similia genera loquendi, in quibus duplex caſus quartus, cum *facere*, aliisque verbis, e Latinis dedit, inter alios, *Cortius*, ad *Salluſt.* Cat. c. II. p. 11.

42. Θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον] Patet tam ex iis, quae hic ſequuntur, quam ex ep. LXX. (CVI.) τρόπον ad mores referri, vtcunque alii aliter ſenſerint interpretes. BOYL. Recte *Boyleus* τρόπον ad mores referendum exiſtimauit; id quod clare apparet ex ep. CVI. Quo magis miror, eum veram auctoris mentem non aſſecutum eſſe, dum reddit, *Ego autem cum hominis artem, tum magis ingenii probitatem admiror.* quod in Graecis non eſt; quae, vt fieri par eſſet, Latina feci.

43. Ὅτι

τὸν τρόπον μᾶλλον, ὅτι καὶ θνήσκοντά με πιστευθεὶς, οὐχ ὡς τύραννον ἀνῄρηκεν, ἀλλ' ὡς νοσοῦντα πονήσας σέσωκε. καὶ διὰ μὲν τὴν ὑμετέραν μέμψιν, οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθε κακόν. διὰ δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν, ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν. οἶδα γοῦν, ὅτι διὰ τὴν δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων, πάντες εὔχεσθε προδόται μᾶλλον Ἀκραγαντίνων, ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

ρθ'. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΩι.

Ἀπέλυσα διὰ σὲ Κάλλαισχρον, οὕτως ἐπιβουλεύσαντά μοι περιφανῶς, ὡς μὴ μόνον ὁμολογῆσαι τὴν ἐπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ

τοὺς

43. Ὅτι καὶ θνήσκοντά με πιστευθεὶς —— ὡς νοσοῦντα πονήσας σέσωκε] Reuocaui ex edd. vetuſtis, conſentientibus etiam Lugd. A. B. Angl. & Pal. ὅτι καὶ θν. με π. pro ὅτι δὲ θν. με π. vt, ad exemplum ed. Commel. edidit *Boyleus*. nam particulae δὲ locus non eſt, omiſſae quoque in Medd. A. B. C. Lugd. C. & Burm. vbi eſt ὅτι με θνήσκοντα πιστευθεὶς. Ὅτι καὶ iuncta vide ep. III. & alibi ſaepe, apud noſtrum. Porro σέσωκε a me receptum pro ἔσωσε, e Lugd. B. C. Medd. B. C. Burm. Marg. Ald. & ed. Ven. in nonnullis quorum σέσωκεν. quo de alibi dictum. Ep. XXXIII. Λεωνίδαν —— δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα. ep. XXXIX. Ἀχθέντας αἰχμαλώτους —— σέσωκα. ep. XLI. ὅτι πρότερον τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

46. Ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν] Cum *Herodoteis* haec contulit ſummus *Valckenarius* ad hiſtorici l. III. p. 231. vbi etiam meminit huius apud *Thucydidem*, l. I. p. 21. l. 17. καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. Digna vtriusque eruditione ſunt, quae de ſimilibus loquendi generibus notant *Hemſterhuſius*, ad *Lucian*. t. I. p. 3, 4. & *Abreſch*, Anim. ad Aeſch. l. I. p. 236. & 237. vbi etiam noſtro τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν ſimilia e veteribus prolata inueniuntur. Eandem loquendi formam in lapidibus obuiam illuſtrat *Reineſius*, Synt. Inſcr. A. claſſ. V. n. VII. p. 357. Similia in libris ſacris, notauit poſt alios *Wetſtenius*, ad Euang. *Marc*. VI. 21. & Act. Apoſt. XIII. 50. XXVIII. 7.

47. Τῶν εὐχαριστηρίων] Lugd. C. χαριστηρίων. qua voce etiam alias vtitur noſter. Retineo tamen alterum, quod reliqui libri omnes habent. Qui ſaepius χαριστήριος & χαριστήριον vſurpat, *Dionyſ. Halic*. Ant. Rom. l. X. p. 643. l. 38. θυσίας vocat εὐχαριστηρίους. vbi vid. *Sylburg*. *Polybius*, cui familiare χαριστήριον, altero tamen vtitur l. V. p. 506. τοῖς θεοῖς ἔθυεν εὐχαριστήρια τῆς γεγενημένης αὐτῷ —— εὐροίας. Quibus tertium addo, ex inſcriptione, apud *Spon*. Miſc. Er. Ant. Sect. X. n. LXXI. p. 345. ΝΕΙΚΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ. Vt dubitandum non videatur, quin ſophiſtae noſtri temporibus haec nominis copulati forma, aeque atque εὐχαριστία & εὐχαριστεῖν, fuerit in vſu.

48. Ἠ

Digitized by Google

eius admiror naturam, quod moribundum etiam fidei ſuae commiſſum me, non ſicut tyrannum ſuſtulit, ſed ſicut morbo laborantem ſua cura ac diligentia ſeruauit. Ac veſtra accuſatione, ne minimum quidem paſſus eſt mali; meo vero animi grati beneficio, diuitiis par euaſit primis Siculorum. Scio vero, propter data grati animi dona omnes vos proditores Agrigentinorum, quam tyrannicidas Phalaridis malle audire.

CIX. POLYCLITO.

Dimiſi tua cauſa Callaeſchrum, tam manifeſto mihi inſidiantem, vt non tantum confiteretur inſidias, ſed etiam con-

48. Η᾽ *τυραννοκτόνοι Φ. ἀκουσθῆναι*] Conſueta loquendi ratio poſtulat *ἀκούειν*, quemadmodum corrigendum cenſet, ad *Herodoti* l. III. p. 231. *Valckenarius*. Sed repugnant libri omnes; & habet, quo ſuum *ἀκουσθῆναι* defendat noſter, illud *Herodoti*, l. IX. p. 728. l. 44. *ἢν ταῦτα ποιέω, φὰς ἄμεινόν με ἀκούσεσθαι*. et *Antiphanis* ex Tyrrhen. apud *Athen*. l. VII. p. 329. F. —— *ἓν γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπόν ἐστι, καὶ κακῶς ἀκούσομαι*. Vt nihil contra manuſcriptos libros auſus ſim mutare.

51. Ε᾽*πιβουλεύσαντά μοι περιφανῶς*] *Περιφανῶς* inueni in edd. Ald. Baſ. et Aurel. adſcriptum etiam ad marginem Lugd. A. et Angl. ſed in reliquis *φανερῶς* eſt. Etſi parum refert, vtrum eligas, illud tamen malo. Ep. cx. *ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας*. Mox *ἐπίθεσιν* reddidi *inſidias*. nam antecedit *ἐπιβουλεύεσθαι*. quocum *ἐπιτίθεσθαι* iungit *Aelian*. V. H. l. III. c. xix. p. 255. Ε᾽*πιθέμενος οὖν αὐτῷ* (*τῷ Πλάτωνι*) *καὶ ἐπιβουλεύων ὁ* Α᾽*ριστοτέλης*. In *Theophraſti* Char. Eth. c. II. eadem virtute legitur *οἷς ἐπέθετο λάθρα*. vbi *Caſaubonus*, p. 108. *ἐπιτίθεσθαι* eſſe, docet, *tanquam ex inſidiis et ſuperiore loco adoriri*. Vſum verbi *Homericum* illuſtrat *Hemſterbuſius*, ad *Luc*. t. I. p. 292. Alterius poteſtatis, quam indicauit *Caſaubonus*, exempla quamplurima inueniuntur apud Atticos, et *Xenophontem*, magno numero collecta a ſcriptoribus Obſeruationum Philologicarum in N. T. ad Act. Apoſt. XVIII. 10. vbi, quae leguntur, minus expedita interpretibus, ſi interpungendo adiuues, nihil habebunt quod non ſit dictum planiſſime. Μὴ *φοβοῦ*, inquit, Paulo nocturno viſo apparens Ieſus, *ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς, διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ. Καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε, διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ*. id eſt, *Noli timere, ſed loquere, nec tace, quia ego tecum ſum. Nec quiſquam inſidioſe te adorietur, vt malo te afficiat, quia populus mihi multus eſt in hac ciuitate*. Habes duo, ſuis ſingula rationibus munita; alterum, *Nollet timere Paulus, ſed loqueretur, quod ipſi adeſſet Ieſus*: alterum, *Neminem adorturum eſſe eum, vt malo afficeret, quod multus Ieſu eſſet in iſta ciuitate populus*.

54. Α᾽-

Digitized by Google

τοὺς συνωμότας μηνύσαι· προσθεῖναι δὲ τῇ μηνύσει καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ, καὶ πότε, καὶ πῶς ἔμελλον ἐπιχειρεῖν· ἀλλ' ἦν ἀμνήμονος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὸς, μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ, τῷ ταύτην δεδωρημένῳ. ἅμα δὲ ἐλογιζόμην, ὅτι κἀμοῦ μὲν ἦν, τὸ δοῦναι τοιαύτην χάριν ἰατρῷ σεσωκότι. πρὸ πολλοῦ δὲ σοὶ τὸ λαβεῖν πρεπωδέστερον τῷ τῆς ἰατρικῆς προστατοῦντι, καὶ πάντας σώζοντι τοὺς δεηθέντας. ἰδέτω μέν τοι τὸ παράλογον Κάλλαισχρος, ὅτι ζωῆς παρὰ σοῦ χάριν εἴληφεν, ἑτέρου ζωὴν οὐ δικαίως ἀφελόμενος. ἀφῄρηται μὲν γὰρ οὐ μελλήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν.

ρί. ΜΕΣΣΗΝΙΟΙΣ.

Οὐκ ἠγνόουν, ὅτι πέμψαντός μου τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς ἀναθήματα, τρίποδάς τε Δελφικοὺς, καὶ στεφάνους χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ πολυτελῆ χαριστήρια τῆς σωτηρίας, δυοῖν θάτε-

54. Α'μνήμονος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὸς] Marg. Lugd. A. ἀμνήμονος ὡς ἀληθῶς. ἀνδρὸς, et eius loco Marg. Angl. ἀ. ὡς ἀληθοῦς ἀνδρός. Noſter, ep. XII. ἄνδρα habet, ταῖς μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον. Hic tamen ὡς ἀληθῶς alteri interpretando inſeruiiſſe puto. Qua virtute illud, cum alibi ſaepe legitur, tum in *Theophylacti* ep. XXII. ὁ μὲν οὖν Α'λέξανδρος, ἅτε δὴ φιλόσοφος ὢν, ἐδεδοίκει τὸ τῆς τύχης, ὡς ἔοικεν, ἄδηλον. id eſt, *metuebat fortunae exitum vere incertum.* quam ſententiam male reddendo, vt paſſim alibi, peruerterunt interpretes. E multis addo *Eurip.* Phoen. 409. Η' πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.

55. Μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ] Salutem illi non concedere. i. e. illius gratia, *alteri* ſalutem non concedere. BOYL.

59. Ι'δέτω μέν τοι τ. π. Κ.] Similiter ep. V. extr. ἰδέτω ὡς οὐδὲ Π[illegible]λάῳ ἀρεστὰ ἐπράξαμεν. Nec temere ἰδέτω mutandum duxi, quod vtroque in loco in eo conuenire viderem manuſcriptos. Qui in *Homero* et poetis Graecis non ſunt hoſpites, ſciunt quae ſit ratio literarum ι et ει in hoc verbo eiusque declinatis; de quo variis locis egit *Euſtathius.* Neque obſtat per Linguae rationes, quo minus ἰδέτω aeque atque εἰδέτω Graecum ſit. Vt id inuentum in vetere ſcriptore, vt multa alia ſingularia, ſtudio ſectari potuerit noſter. De τὸ παράλογον, quod etiam eſt ep. v. vid. viros doctos, ad *Thucydid.* l. I. p. 53. et ad *Thom. M.* v.

61. Α'φῄρηται μὲν γὰρ οὐ μελλήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν] Manifeſto vitio ſcriptum μελήσας mutaui in μελλήσας, ſecutus Lugdd. A. et B. idque quidam interpretum ſpectaſſe videntur, quum reddant *non cunctando* vel *ſtatim.* Integram loci ſententiam tamen eorum nemo aſſecutus eſt, quum non animaduerterent ἀλ-

Digitized by Google

coniurationis ſocios indicaret; adderetque indicio etiam locum, vbi, et quando, et quomodo aggreſſuri eſſent. Sed hominis beneficii vere immemoris eſſet, non gratificari ſalutem ei, qui eam dederit. Simul autem exiſtimaui, meum quidem eſſe, dare tale beneficium medico, qui me conſeruauit; multo vero magis te accipere decere, qui medicinae praees, omnesque, quibus opus eſt, ſeruas. Sciat tamen inopinatum exitum Callaeſchrus, quod vitae a te beneficium accepit, alterius vita iniuſte ablata. Abſtulit enim non cunctanter; ſed temere excidit voto.

CX. MESSANIIS.

Non ignorabam, cum dona mitterem diis veſtris, cortinas Delphicas, coronas aureas, et alia multa, ac pretioſa pro ſalute mea munera, duorum alterum vos facturos eſſe, aut

 diis

ἄλλως hic eſſe *temere.* vt ſaepe *Lucianus*, alii, loquuntur. vid. not. ad *Aelian.* V. H. l. VIII. c. VI. p. 537. Verba, vt fieri par erat, feci Latina. Pertinent ἀφήρηται, et, ante, ἀφελόμενος, vt alia ſimilia, in his Epiſtolis, ad iſtud genus orationis, quo actus pro conatu ponitur, de quo ſupra, ad ep. XXIV. l. 85. p. 115, 116.

64. Τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς] Celeberrimum apud Meſſanenſes ſacrarium memorat *Cicero* in Verr. IV. Huc forte dona ſua miſera: Phalaris. BOYL.

65. Τρίποδάς τε Δελφικοὺς] Si τρίποδας ſolum nominaſſet noſter, nihil in eo eſſet, quod a Phalaridis veri temporibus abhorreret. Sed habet τριπόδων Δελφικῶν nomen, quod, cum Romanis, prodat, noſtrum conſueuiſſe. Quas enim ii vocarunt *menſas Delphicas*, aut *Delphicas*, eas Graeci, qui temporibus Romanorum florebant, τρίποδας Δελφικοὺς nominarunt. Ita *Athenaeus*, in deſcriptione pompae Ptolemaei Philadelphi, ex Callixeno Rhodio, l. V. p. 197. A. p. 198. C. p. 199. D. p. 202. C. τρίποδας Δελφικοὺς χρυσοῦς et ἀργυροῦς commemorat; atque ita alii citeriorum temporum ſcriptores. Nec credo, ex antiquioribus inuentum iri, qui ad cortinae Delphicae exemplum factos τρίποδας generatim Δελφικοὺς nominauerit. De *Delphicis* vid. *Salmaſ.* Obſ. ad Jus Att. et Rom. p. 488. *Wower.* ad *Petron.* c. XXII. *Harduin.* ad *Plin.* H. N. l. XXXIV. IV. alios.

66. Πολλὰ καὶ πολυτελῆ] Omittuntur verba πολλὰ καὶ in Angl. et Lugd. C. Sed alterum haud dubie ab auctore profectum. Vid. ſimilia ex aliis ſcriptoribus collecta a Fr. L. Abreſch. Dil. Thuc. l. III. p. 358.

66. Δυοῖν θάτερον] Scripſi δυοῖν cum Lugd. A. C. Angl. Burm. et ed. Ven. Reliqui libri δυεῖν. vid. ſupra not. ad ep. VIII. l. 40. et ep. XIX. l. 88.

71. H'

θάτερον ποιήσετε, ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε, ἢ τούτους ἀποστεροῦντες αὐτοὶ διανεμεῖσθε, ὅπερ δεδράκατε. προσποιησάμενοι γὰρ ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι, ὡς τῶν ἀναθημάτων διὰ τὸν κτησάμενον οὐ καθαρῶν ὄντων, τοὺς θεοὺς ἱεροσυλήκατε. τί γὰρ διαφέρει, τὰ καθωσιωμένα περισπάσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς; ἐκείνων γὰρ ἀμφότερα ἦν, καὶ οὐ τῶν πεπομφότων. ἡ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ χάρις εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ ἡ παρ' ὑμῶν ἀσέβεια παντελής ἐστι· καὶ γὰρ ἐμὲ τὸν δεδωκότα, καὶ τοὺς ἁρπάσαντας ὑμᾶς, ἴσασιν. ἀρκεῖ δέ μοι τὸ, τῶν θεῶν οὐ λαβόντων, ἐναγεῖς ὑμᾶς ὁρᾶν γεγονότας, τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, προσωμολογήκατε μηδὲν εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων· εἰ μὴ τὰ αὐτὰ κειμήλια δίττας ἔχει τύχας, ἂν μὲν ὑμεῖς αὐτὰ διανέμησθε, τὰς ἀμείνους· ἂν δὲ τοῖς θεοῖς κομισθῶσι, τὰς χείρους. πρὸς δὲ τούτοις, ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας. οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες τοῦ ψηφίσασθαι πολέμια εἶναι τὰ χρήματα, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρουσιν· ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος, ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας· καὶ τὸ πάντων δεινότατον, τοὺς μὲν θεοὺς, ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, εἰ δῶρα παρὰ τυράννου λάβοιεν· τοὺς δὲ πολι-

71. Ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς] Non male *Stephanus* reddit *diis deſtinata*. Nec tamen diſplicet *dicata*. *Polybius*, Hiſt. V. p. 540. Παρῆν Διόγνητος —— ἄγων Λαοδίκην, τὴν Μιθριδάτου τοῦ βασίλεως θυγατέρα, παρθένον οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην. quod verbis *Valerii Flacci* ſonat *regi coniugio dicatam*, ita ille l. III. 535. *Quem tibi coniugio tot dedignata dicaui Nympha procos, en Haemonia puer adpulit alno, Clarus Hylas.* Vicina ſunt in *Cicer.* Verr. III. §. 183. *Donum alicui dicatum atque promiſſum.* Quibus in noſtris conuertendis uſus ſum, ne ambiguitati locus relinqueretur.

75. Τὸ, τῶν θεῶν οὐ λαβόντων, ἐναγεῖς κ. τ. λ.] Angl. τοὺς τὰ τῶν θεῶν λαβόντας ἐν. cui non diſſimile quod in Lugd. A. eſt τοὺς τὰ θεῶν οὐ λαβόντας, particula οὐ punctis notata, tanquam reiicienda. Pro τὸ τῶν Lugd. C. quoque τὰ τῶν. Ego nec Angl. ſcripturam reiicio omnino, nec alteram temere muto. Verba ἐναγεῖς γεγονότας τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ dicta accipio, vt illa *Liuii*, l. VI. c. XXI. *ni —— auctores defectionis ab Romanis, metu ne, ſoli crimini ſubiecti, piacula irae Romanorum dederentur, auertiſſent colonias a conſiliis pacis.* Alia ratione noſter, ep. VIII. l. 39. ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν.

76. Σὺν γὰρ τοῖς ἄλ. δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγ.

Digitized by Google

diis pie conſecraturos, aut, eos priuantes, ipſos inter vos diſtributuros; id quod feciſtis. Simulantes enim vos conuicium mihi facere, quaſi dona, propter poſſeſſorem non pura eſſent, deos ſacrilegio ſpoliaſtis. Nam quid intereſt, conſecrata diripueritis, an dicata et promiſſa diis? illorum enim vtraque ſunt, et non eorum, qui miſerunt. Ac meus quidem in deos gratus animus, veſtraque impietas omnino ſpectata ſunt: nam, et, qui dedit, me, et vos, qui rapuiſtis, ſciunt. Sufficit vero mihi, cum dii non acceperint, piacula videre vos factos eorum, qui ſacrilegio ſint ſpoliati, irae. Nam inter alia, quare ea lucro vobis duxiſtis, confeſſi eſtis, nihil eſſe impurum eorum, quae miſſa ſunt. Niſi rerum pretioſarum earundem duplex conditio eſt, ſi inter vos ea diſtribuatis, melior, ſin vero diis offerantur, deterior. Adhaec voſmet arguitis, manifeſto impios eſſe. Nam magiſtratus, cur decreverint hoſtilia eſſe bona, cauſam in populum conferunt, vos vero, populus, in magiſtratus. Et, quod omnium grauiſſimum eſt, deos, ſicut malos homines, proditores fore dicitis, ſi dona a tyranno acciperent. Qui vero apud vos rempublicam tractant,

ἀγ. π. μ. εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων] i. e. Eo quod dona haec (quae diis, vtpote polluta, indigna cenſuiſtis) vos ipſi acceperitis, non polluta eſſe confitemini; ſi eſſent enim, oportuerat vos non accepiſſe. Eodem fere argumento vtitur, ep. CXL. (CXI.) οὐ γὰρ δήπου, etc. BOYL.

85. Τοὺς δὲ πολιτ. ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν] Cl. *Hemſterhuſius* ſuo exemplari adſcripſerat, τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν, ὡς ἀγαθούς. Nec alienum eſt exiſtimari, cum antecedat τοὺς μὲν θεοὺς, ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, ſimili colore ſcripta eſſe, quae ſubiiciuntur, τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν, ὡς ἀγαθοὺς, — οὐ κολάζετε. Interpoſitis tamen illis, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ, κ. τ. λ. quae proxime pertinent ad πολιτευομένους, concinnius ſcriberentur omnia, ſi ὡς ἀγαθοὺς in poſtrema parte ponerentur, hunc in modum, τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ, κ. τ. λ. ὡς ἀγαθοὺς, οὐ κολάζετε. Sed eum, quem exhibui, verborum ordinem paſſim ſeruant libri. In Pal. autem et Burm. deſunt ἀγαθοὺς παρ', ac praeterea ille, in antecedentibus, habet ὡς κακοὺς ἀνθρώπων; quod, etſi altero non deterius eſt, contra pleroſque libros tamen recipere nolui. In iisdem porro verbis, pro παρὰ τυράννου λάβωσιν, in Angl. inueni παρ' ἀνθρώπου. quod etiam in Marg. Lugd. A. eiusque loco παρ' ἄνου in Lugd. C.

Digitized by Google

πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ Μεσσήνην, ὡς Ἀκράγαντα, μοὶ ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν, εἰ χρήματα αὐτοῖς αἰτοῦσι προείμην, οὐ κολάζετε. τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κοινωνεῖτε τῆς αὐτῆς προαιρέσεως, καὶ οὐ δύνασθε τοῖς αἰτίοις ἐλευθέρως ἐπεξελθεῖν· πάντες γὰρ ἔνοχοι δωροδοκίας εὑρεθήσεσθε. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τῶν ἀναθημάτων λέγειν, μήτε παρ' ἐμοὶ μεμενηκότων, μήτε τοῖς θεοῖς ἀνατεθειμένων, οὐδεμίαν ποιήσομαι Φροντίδα. μετελεύσονται δὲ ὑμᾶς ἀξίως τῶν τετολμημένων οἱ σεσυλημένοι, καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ ὧν εἰς αὐτοὺς ἠσεβήκατε. ἔῤῥωσθε. τὸ δὲ ἔῤῥωσθε διπλῆν παρέμφασιν ἔχον, ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε, ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον γέγραπται.

ριά. ΠΟ-

C. eſt. Ex quibus confici quodammodo poſſe videtur, in antecedente parte illud ἀνθρώπους varie ſcriptum olim fuiſſe, idque anſam dediſſe corrumpendis reliquis, dum pro τυράννου ſcriberent ἀνθρώπου. Quid, ſi itaque idem hic interpoſitum inter πολιτευομένους et παρ' ὑμῖν, eam, quae nunc vulgo eſt, πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν, ſcripturam peperit? Vt vt eſt, codicum, Pal. et Burm. veſtigia ſecutus, non alienum puto, ſcribi τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν; ſed ἀγαθοὺς expungere nolui, repugnantibus reliquis libris.

86. Μεσσήνην, ὡ. Ἀ'. μοὶ ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν] Optimis quibusque ſcriptoribus familiaria genera loquendi ſunt ὑποχείριόν τινα ποιεῖσθαι, λαμβάνειν, cet. quorum etiam in his epiſtolis vſus eſt, vt ep. XIV. LIX. et alibi. Eodem in loco, apud tragicos obuium, χείριον; vt in *Eurip.* Andr. 628. —— γυναῖκα χειρίαν λαβών. *Sophocl.* Aiac. Fl. 498. —— χειρίαν ἀφεὶς τινί. et alibi ſaepe. Rariora multo ſunt, iſta virtute, ὑπὸ χεῖρα ποιεῖν, λαμβάνειν, cet. nec ſcio, an veteribus cognita. Nam, ſi bene memini, ſemel tantum in *Xenophontis* inueni Ageſ. p. 380. l. 35. τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτε. quod, niſi multa eſſent, et grauia, quae ex *Xenophontis* Hellenicis, citerioribus temporibus, conflatum eſſe iſtum librum arguunt, quod hic diſputandi locus non eſt, vitii ſuſpectum videri poſſet, cum alias in ſimilibus formis loquendi ὑποχείριος vtatur ille. Eſt autem ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν, pro ὑποχείριον λαμβάνειν, in *Baſilii* ep. XXIII. Τὸ μὲν γὰρ τοὺς ἀντιτείνοντας ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν, ἀνδρείου τε καὶ ἄρχοντος ὡς ἀληθῶς. τὸ δὲ τοῖς ὑποπεπτωκόσι χρηστὸν εἶναι καὶ πρᾶον, μεγαλοφροσύνῃ πάντων καὶ ἡμερότητι διαφέροντος. Cui, praeter noſtrum, par ab omni parte exemplum non inuenio. Nam alius generis eſt, quod habet *Plutarchus*, de Exil. p. 600. D. καθάπερ τοῖς δεδοικόσι τὰ προσωπεῖα παιδίοις, ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα ποιοῦντες καὶ ἀναστρέφοντες ἐθίζομεν καταφρονεῖν. Proprie loquitur *Lucianus*, dum t. I. Herm. p. 798. Κέλευε, inquit, παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων. Propius noſtro eſt *Libanii*, ep. CCCCXXVIII. Ἔχεις ὑπὸ χεῖρα Σπεκτάτον, ὃν ηὔξω λαβεῖν. μὴ τοίνυν πρὸς τὴν ὄψιν μαλακισθῇς, ἀλλ' ὅσα ἠπείλεις, ἐπιτέλει, βοῶν, (leg. βιῶν) ἕλκων, ἄγχων, καταφιλῶν ὑπὸ θυμοῦ. vbi Latine reddi poteſt *In manibus*, vel *in poteſtate*, *habes Spectatum*. Atque huc pertinet illud *Charitonis*, l. VI. p. 104. l. 19. Ἤρεσεν ὁ λόγος τῷ βασιλεῖ. πρὸς ἡδονὴν γὰρ ἦν. καὶ προσλαβόμενος ὑπὸ χεῖρα τὸν εὐνοῦχον κατεφίλησε. vbi, vi locutionis non percepta, *D'Oruillius*, Annot. p. 554. de *manu*,

capi-

Digitized by Google

tractant, bonos, qui ter et non ſemel Meſſanam, ſicut Agrigentum, meae poteſtati ſubiecerunt, ſi pecuniam iis petentibus largirer, non punitis: idque propterea, quod eiusdem propoſiti participes eſtis, nec poteſtis ſontes libere perſequi iudicio. Nam omnes largitionibus corruptos eſſe, apparebit. Verum enim vero, ne videar de donis dicere, ſiue apud me manſiſſent, ſiue diis eſſent conſecrata, non curabo amplius. Repetent vero a vobis poenas pro auſis ſpoliati, et mea cauſa, et veſtrae in eos impietatis. Valete: cumque verbi valete, duplex explanatio ſit, boni et mali, nolite ignorare, in deterius ſcriptum eſſe.

 CXI. PO-

capiti, vel humeris impoſita, cogitauit; dum non aliud fere προσλαβόμενος ὑπὸ χεῖρα eſt, atque προσαγόμενος; quo, in re ſimili, vſum *Charitonem*, ibidem obſeruat vir doctiſſimus; aut, ſi mauis, προσλαβόμενος ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα, quod ad *Plutarchi* exemplum l. c. eſt, ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα ποιησάμενος.

91. Μήτε παρ' ἐμοὶ μ.] Dubito, an ſit ſcribendum παρ' ὑμῖν. hoc enim argumenti ratio poſtulare videtur. Sed nulla hic varietas in libris MSS.

95. Τὸ δὲ ἔῤῥωσθε διπλῆν παρέμφασιν ἔχον] Aut fallor, aut ſophiſtam haec, non tyrannum, produnt. *Ulpianus*, p. 387. E. ad *Demoſthenis*, de Falſ. Leg. p. 331. F. Ἐῤῥῶσθαι πολλὰ φράσας τῷ σόφῳ Σοφοκλεῖ, Ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν, inquit: τῶν διφορουμένων γὰρ ἡ λέξις, καὶ ἐπὶ κακοῦ λέγεται. *Demoſthenis* verba reſpexiſſe videntur *Suid.* et *Heſychius*, v. Ἐῤῥῶσθαι φράσας, vbi vid. viros doctos. Quaedam huc pertinentia notauit *Dauiſ.* ad *Cic.* de N. D. l. I. c. XLIV. noſtri loci non immemor. Addo *Antiphanis*, apud *Athen.* l. III. p. 100. F. verba —— Ἐκεῖσε δ' ἐκπλέω, Ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐῤῥῶσθαι λέγων. Ἅπασιν ἵπποις, σιλφίῳ, συνωρίσι, Καυλῷ, κέλησι, μαστοῖς, πυρετοῖς, ὀποῖς. *quae hominis eſſe*, monet *Caſaubonus*, Anim. p. 198. qui, Cyrene, vbi fuiſſet moratus, relicta, *longum vale diceret equis, et ceteris rebus vniverſis, quibus abundat regio Cyrenaica.* Verba autem μαστοῖς et πυρετοῖς varie tentat; ſed pro μαστοῖς, placet, quod, inter alia, coniicit ille, μασπέτοις. Habes, σίλφιον, καυλὸν, μάσπετα et ὀποὺς, res eiusdem plane generis. ex quibus tria etiam iunguntur in *Anaxandridae* Proteſilao, apud *Athen.* l. IV. p. 131. E. Καυλοὶ, σίλφιον, ὀπός. ſic enim haud dubie legendum pro κ. σ. ὄξος. de μασπέτοις vid. *Caſaub.* l. c.. Iam vero ſimile aliquid in reliquis ſpectandum eſſe, veriſimile videtur. Cumque eodem genere deſcribantur ἵπποι, συνωρίδες, et κέλητες, non alienum erit, quartum iis adiungi διφρούς. nam πυρετοῖς locus nullus eſſe videtur. In rem *Max. Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 275. τὰ Κυρηναϊκὰ παιδεύματα, διφρείας eſſe, ait. Videntur autem non vnius hominis eſſe verba, vt opinatur *Caſaubonus*, ſed duorum, qui alterni res ſibi caras inprimis enumerent, hunc in modum —— A. Ἐκεῖσε δ' ἐκπλέω, Ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐῤῥῶσθαι λέγων Ἅπασιν ἵπποις. B. Σιλφίῳ. A. Συνωρίσιν. B. Καυλῷ. A. Κέλησι. B. Μασπέτοις. A. Διφροῖς. B. Ὀποῖς. quae alterna in diuitem quadrant et paraſitum, vt illa, in *Ariſtophanis* Pluto, v. 190. alterna ſunt heri et ſerui: Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἔστι πάντων πλησμονή. Ἔρωτος. KAP. Ἄρτων. XP. Μουσικῆς. KAP. Τραγημάτων. κ. τ. λ.

ρια′. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι.

Ἐγὼ τῶν μὲν εὖ πεπονθότων ὑπ᾽ ἐμοῦ οὐδένα ἂν εἴποιμι, οὔτε πρὸς σὲ, οὔτε πρὸς ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα: οὐ γὰρ δήπου, ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ᾽ ἡμῶν δωρεὰς, ἃς πεμπομένας παρορᾷς, τὸ καὶ ἑτέρους 100 πολλοὺς ἐπιδείκνυσθαι λαβόντας, πρέπον ἐστί. προσέτι καὶ ἀνυπόπτως τοῖς λαβοῦσιν ὀνειδιοῦμεν. οὐ γὰρ οἰόμεθα ὀνείδους ἀπηλλάχθαι, οὔτε ἂν αὐτός τις ἕκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι, οὔτε ἂν ἑτέρων λεγόντων ἀκούειν ἐθέλοι. ὅσοι μέν τοι παρὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην βίᾳ καὶ ἀδικίᾳ πολλὰ τῶν ἐμῶν ἀπώλεσαν, ἔξεστί σοι λογίσασθαι· καί τοι πολλοὺς ἂν σφόδρα εὕροις περὶ πλείστου ποιησαμένους τὰ δίκαια κατασχεῖν, ἔπειτα ἀποτίσαντας οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ᾽ ἀνάγκῃ καὶ φόβῳ πολέμου καὶ ὅπλων. τινὲς ὁσιώτατα ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέσχον, ἐφ᾽ ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο. οὐ γὰρ δήπου προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ μετὰ κινδύνων τοσούτων κατασχεῖν ὑπέμειναν, ἃ καὶ ἀναγκαζομένους λαβεῖν ἐχρῆν ἀπώσασθαι. τίνα οὖν σὺ, πρὸς διὸς, ὑποτυπούμενος, οὐκ ἤθελες τὴν δωρεὰν λαμβάνειν; ἐπεὶ καὶ αἱ προφάσεις, ἃς σὺ προσποιούμενος ἔλεγες προβεβλῆσθαι, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ, καὶ μυρίοις ἑτέροις λύονται. μαρτυρεῖται γὰρ ὑπ᾽ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ χρήματα καθαρὰ εἶναι, εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι᾽ ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς ἔχειν ἐβιάζοντο, καὶ τοῦτο προστιθέντες τῷ ἀσεβεῖν. σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ, φίλου πιστοῦ διδόντος ἑκουσίως.

ριβ′. EN-

3. Οὔτε ἂν αὐτός τις ἕκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι] Qui Phalarin Latinum fecerunt omnes ita reddiderunt, quaſi ſcriptum eſſet Οὔτε ἂν αὐτός τις ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι. Quamquam non temere locum inuenias, vbi αὐτὸς ἕκαστος, interpoſito alio verbo, aliud ſignificat quam quod ſonat natura ſua, hic tamen iſta virtute alienum ἕκαστος. Quare dictum accipio, quaſi legatur οὔτε ἄν τις αὐθέκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι, vbi αὐθέκαστος eſt pro αὐθεκάστως, id eſt, *ſeuere, plane, ſimpliciter, nec arroganter, nec diſſimulanter. ſed aperte, et ex vero.* Erudite, vt ſolet, *Valckenarius*, *Euripideum* αὐθ᾽ ἕκαστα explicans, ad Phoen. p. 180. inter alia, „ *Simplex oratio*, in„ quit, qualem natura dictat: qui ſic lo„ quitur ſimpliciter, quique ſcapham ſca„ pham vocat, proprie dicitur αὐθέκα„ στος." Noſtro loco inprimis inſtar commentarij poteſt eſſe *Ariſtotelis* illud, Ethic. Ni-

CXI. POLYSTRATO.

Ego eorum, qui beneficiis a me affecti ſunt, neminem dicam, neque tibi, neque hominum ulli. Nec enimvero, vt tu dona noſtra accipias, quae, quum mittuntur, ſpernis, alios etiam multos, qui acceperint, oſtendi, decet. Adhaec etiam ſine ſuſpicione iis, qui acceperunt, exprobrabimus. Neque enim putamus ab exprobratione abeſſe, ſi quis aperte ſua beneficia commemoret, aut alios dicentes velit audire. Quot vero, contra noſtram ſententiam, vi et iniuria multa de meis perdiderint, licet tibi exiſtimare. Tametſi multos admodum inuenies, qui plurimi faciant iuſta detinere, dein reddant non ſponte, ſed neceſſitate ac metu belli et armorum. Quidam ſanctiſſima, imo omnium etiam religioſiſſima retinuerunt, quantum robur habuerunt. Nec enimvero auerruncandas res, et piaculares cum tantis periculis retinere ſuſtinuerint, quas etiam coactos accipere, oporteret repudiare. Quodnam igitur tu, per Iouem, informans, noluiſti donum accipere? Quum etiam cauſae, quas tu ſimulabas obtentas eſſe, hoc modo, et infinitis aliis ſoluuntur. Teſtimonio enim ipſorum inimicorum conſtat, res puras eſſe, niſi hoc differat, quod illi iniuſto nomine rapinae habere conati ſunt, etiam hoc adiungentes impietati: tu vero iuſtiſſimo accipies, ſua ſponte dante fido amico.

 CXII. EN-

Nicom. l. IV. c. XIII. p. 55. C. δοκεῖ δὲ ὁ μὲν ἀλαζὼν προσποιητικὸς τῶν ἐνδόξων εἶναι, καὶ μὴ ὑπαρχόντων, καὶ μειζόνων ἢ ὑπάρχει. ὁ δὲ εἴρων ἀνάπαλιν, ἀρνεῖσθαι τὰ ὑπάρχοντα ἢ ἐλάττω ποιεῖν. ὁ δὲ μέσος αὐθέκαστός τις ὢν, ἀληθευτικὸς καὶ τῷ βίῳ καὶ τῷ λόγῳ, τὰ ὑπάρχοντα ὁμολογῶν εἶναι περὶ αὐτὸν, καὶ οὔτε μείζω, οὔτε ἐλάττω. Ipſi ſententiae ſimilia a ſeuerioris philoſophiae doctoribus paſſim inculcantur. In rem vnius *Senecae* verba adſcribam, e libro II. de Benef. c. I. p. 277. A. *Ne aliis quidem narrare debemus. qui dedit beneficium, taceat: narret, qui accepit. Dicetur enim, quod illi vbique iactanti beneficium ſuum:* Num negabis, *inquit*, te recepiſſe? *et quum reſpondiſſet*, Quando? Saepe quidem, *inquit*, et multis locis: *id eſt, quoties et vbicunque narraſti.* vid. ibi *Lipſ.* et, ad *M. Anton. Gatak.* l. V. p. 189. cet.

8. Τινὲς. ὁσιώτατα ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέσχον] Meſſenii ſc. de quibus queritur ep. LXXXIV. (CX.) BOYL.

ριβ'. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Ἐγὼ οἶμαι μὲν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐμαυτὸν αἴτιον ὑμῖν γεγονέναι· ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐλευθερίας; οὐ μέμφομαι ὑμῖν ἀχαρίστοις οὖσι. τὸ μέν τοι ἀργύριον, ὃ ἐδανείσασθε, ἀπόδοτε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν χρείᾳ εἰμὶ οὐ μετρίᾳ, καὶ περιπέμπω χρήματα δανειζόμενος εἰς ἅπασαν Σικελίαν· καὶ οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεοντῖνοι, καὶ Γελῷοι· οἱ δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς Ὑβλαῖοι καὶ Φινθιεῖς. τί ἂν οὖν, πρὸς διός, αὐτοὶ ὑπολάβοιτε περὶ αὐτῶν, τηνικαῦτα ἃ δεδάνεισθε, μὴ ἀποδιδόντες, ὁπότε ἄλλοι χαρίζονται τὰ αὐτῶν, μηδὲν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν πεπονθότες; εἰ δὲ πύθοιντο οἱ ὑπεσχημένοι χαριεῖσθαι, ὅτι ἀντὶ τοῦ κομίζεσθαι τὰ ὀφειλόμενα τοῖς μηδὲν ὀφείλουσι βαρεῖς ἐσμὲν, ἆρ' ἔτι δώσειν οἴεσθε αὐτούς; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι μηδὲ τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους δανείσειν ἔτι, ἀλλ' ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ μὴ ἀναπρασσόμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμηθέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε, αἰδέσθητε· εἰ

δὲ

25. Οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥςπερ Λ. καὶ Γελῷοι] Edd. Ven. Baſ. et Aurel. Γελλῷοι. atque ita Burm. reliqui libri Γελῷοι; quod verum. vid. not. ad ep. LX. Ad argumentum epiſtolae quod attinet; id non diſſimile ei eſt, quod habes ep. LX. Sed, ibi Leontini, rogati a Phalaride, ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δώσειν: hic vtrique iam ἐχαρίσαντο. Quod ſi per ſe ſpectaueris, aut diuerſum, hic, factum reſpici, aut, illam, apparebit, hanc ſaltem antecedere, ſicut tempore, ſic ordine, debere. Neſcio tamen, quo caſu euenerit, vt, cum in ordinem qualemcunque redigerem Epiſtolas, hae duae tam longe inter ſe fuerint disiunctae. Quod nunc factum nolim. Nam argumentis diligentius ponderatis, idem vtramque video reſpicere tempus, ac dubium eſſe, haec, an illa, debeat ordine antecedere. Nam, niſi, in eadem epiſtola, exiſtimes, inter ſe pugnantia ſcripſiſſe ſophiſtam, ἐχαρίσαντο non de actu ipſo, quaſi iam gratificati ſint Leontini et Gelenſes id, quod petiit Phalaris, ſed de voluntate, et promto animo, accipiendum eſt, quo mox rogati, ſi non vtrique, at ſaltem Gelenſes ſe gratificaturos eſſe promiſerint. Ac Leontinos quidem, quo minus, ipſo actu dediſſe, cenſeas, non eſt, quod vetet: ſed alterutri, et quidem, vt in altera epiſtola declaratur, Gelenſes ſaltem debent eſſe, in quos quadrare poſſint, quae infra, hac epiſtola leguntur, εἰ δὲ πύθοιντο οἱ ὑπεσχημένοι χαριεῖσθαι, κ. τ. λ. quae haud dubie reſpiciunt

CXII. ENNENSIBUS.

Equidem puto, libertatis etiam memet cauſam vobis fuiſſe. Sed de libertate, non reprehendo vos, quod ſitis ingrati. Verum tamen argentum, quod mutuum ſumſiſtis, reddite. Nam ipſe in inopia ſum non mediocri, et per totam Siciliam mitto, vt pecuniam mutuam ſumam. Et alii quidem gratificati ſunt nobis, ſicut Leontini, et Gelenſes: alii vero ſe mutuam daturos ſuſceperunt, vt Hyblaei et Phinthienſes. Quid igitur, per Iouem, ipſi ſuſpicamini de iis, cum tantam pecuniam, quam mutuam ſumſiſtis, non redditis, quando alii gratificantur, quae ipſorum eſt, nullo bono a nobis affecti? Quod ſi reſciuerint ii, qui ſuſceperunt, ſe gratificaturos eſſe, nos non recipere debita, ſed iis, qui nihil debent, graues eſſe, an adhuc daturos putatis eos? Ego enimuero puto, nequidem eos, qui mutuam pecuniam daturos ſe promiſerint, mutuam daturos eſſe adhuc, ſed cogitaturos, fore vt, qui ſua non repetat a debitoribus, hic illis, qui mutuam dederint, ſoluere nolit. Haec igitur cogitantes, niſi ſoluatis, vereamini. Sin vero

 haec

ciunt antecedentia, *οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεοντῖνοι καὶ Γελῶοι*, ſicut illa, quae dein ſubiiciuntur, *τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους, κ. τ. λ.* pertinent ad ſuperiora, *οἱ δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς Ὑβλαῖοι καὶ Φινθιεῖς.* Vt ſophiſtam, cenſendum ſit, dum *ἐχαρίσαντο* ſcriberet, aut promiſſum, et voluntatem gratificandi ipſam feciſſe gratificationem: cuius generis alia, in quibus actus pro voluntate, cet. eſt, aliquoties iam tetigi in his Epiſtolis; aut verbo *ἐχαρίσαντο* generatim comprehendiſſe tam eos, qui promiſiſſent ſe daturos, quam illos, qui reuera iam eſſent gratificati.

27. *Ὑβλαῖοι καὶ Φινθιεῖς*] Nullum huius nominis (*Ὑαλαῖοι*) in Sicilia populum inveni: legendum puto *Ὑβλαῖοι*, quos in agro Gelloo ſitos memorat Thucydides, l. VI. Erant vero plures Hyblae in Sicilia. BOYL. Libri omnes operarum formis deſcripti, *Ὑαλαῖοι*. Sed recte Lugd. A. Angl. et Pal. *Ὑβλαῖοι*. cuius loco *Οἱβλαῖοι* Lugd. B. Verum vidit *Hemſterhuſius*, qui, ad marg. exemplaris ſui: „ Phinthienſium, inquit, „ ex hoc loco meminit *Cluuerius*, Sic. Ant. I. p. 213. „ quem tamen certa praecedentis *Ὑβλαῖοι* „ emendatio fugit. vid. II. p. 333. " Haec ille. De vtrisque, et Hyblaeis, et praeſertim Phinthienſibus, leg. diſputata a *Bentleio*, Reſp. ad C. B. I.

36. *Ἀ[illegible]σθητε*] Vid. not. ad ep. XXXIV. p. 126.

37. *Εὖ*

δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσειεν, εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσει ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἐπαναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν.

ριγ΄. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων, ὧν ἐδανείσασθε παρ᾽ ἐμοῦ, ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες, καὶ ταῦτα ἐν οἷς μάλιστα καιροῖς χρημάτων ἐδεόμην ἐπικουφισθέντες, οὐδὲ περὶ ταῦτα εὐτακτήκατε, ἀλλὰ τέσσαρα μόλις ἀχθόμενοι καὶ στένοντες διελύσασθε. τέσσαρα δ᾽ ἀκμὴν κατέχετε. καὶ μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἄχθομαι, ὡς περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀφεθεῖσι χάριτος. ἡ μὲν γὰρ χρεωκοπία ὑμῶν, ἐὰν ἐπιτρέπωμεν καὶ τοῦτο, τεσσάρων μόνον ταλάντων ἔχει ζημίαν· ἡ δ᾽ ἀχαριστία ὑπερδεκατάλαντον τὴν βλάβην· ὁμοίως γὰρ καὶ ταῦτα ἀποδώσειν ὑπισχνεῖσθε, καὶ τὰς περὶ ἐκείνων εἰδέναι χά-

37. Εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι εὑρήσομεν] Sic edidi ad exemplum edd. Comm. et Boyl. cum in eo conuenire viderem MSS. Lugd. A. B. Angl. et Pal. Nam in reliquis libris non inueniuntur verba ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι.

38. Εἴπερ οἷόν τε ἐ. τ. δ. π.] In plerisque libris ad finem additur ἐστίν. quod, cum nec in Lugd. B. nec Burm. eſſet, abeſſe malui.

41. Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων, κ. τ. λ.] Dum haec ſcriberet ſophiſta, ante oculos ei videntur obuerſata fuiſſe verba *Dinarchi*, contr. Demoſth. p. 175. A. Οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μιαρὸς οὗτος —— ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων, ὧν εἶχε, δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι.

42. Ἀποδοῦναι πείσαντες] *Naogeorgus* vertit *reddere perſuaſi*, quaſi legiſſet πεισθέντες Deterius etiam interpres ed. Aurel. πείσαντες retulit ad Phalarin, deditque *cum ſaltem octo talentorum ſolutionem poſtularemus.* nec melius ille inſtituit, dum ἐπικουφισθέντες interpretatus eſt per *vt inopia leuaremur.* Nam ſic ad Phalarin haec pertinerent, aut πείσας et ἐπικουφισθεὶς, vt ἐδεόμην, fuiſſet ſcribendum, aut ἐδεόμεθα, vt ſaltem cum πείσαντες et ἐπικουφισθέντες conueniret. Nihilominus *Boyleus* etiam reddidit *cum octo tantum talenta poſceremus.* Verum vidit *Hemſterhuſius*, qui exemplari ſuo adſcripſerat haec: „ Leg. σπείσαντες, „ *pacti.* Imo retinendum πείσαντες hoc „ ſenſu: *quum induci me a vobis ſum* „ *paſſus, vt ex magno pecuniae numero,* „ *talentis tantum octo redditis mihi ſa-* „ *tisfieret:*" Ac recte quidem vir magnus retinendum monet πείσαντες. idque ad Ennenſes referendum eſſe, nemo dubitabit, qui cogitauerit, horum fuiſſe πεῖθειν Pha-

haec nihil effecerint, ſcitote, nos celeriter admodum omni etiam oratione maius aliquid inuenturos eſſe, quod cogat vos, ſiquidem fieri poterit, vt coacti, id, quod iuſtum ſit, faciatis.

CXIII. ENNENSIBUS.

Ex magna admodum pecunia, quam mutuam ſumſiſtis a me, quum, vt octo tantum talenta redderetis, perſuaſiſtis, atque ita, quibus maxime temporibus pecunia indigerem, eſtis leuati, ne quidem in iis recte atque ordine feciſtis, ſed quatuor vix, grauate et cum ſuſpirio perſoluiſtis: quatuor etiam nunc retinetis. Nec, per deos, tam ob haec grauor, quam ob beneficium, ab iis, quibus remiſſum ſit, acceptum referendum. Veſtra enim debiti fraudatione, ſi etiam hoc permittamus, quatuor talentum duntaxat facio damnum: ſed ingrato veſtro animo ſupra decem talentum detrimentum. Nam

Phalarin, vt ex maxima pecunia octo talentis tantum redditis ſibi ſatisfieri pateretur: niſi quis, Phalarin, putauerit eum fuiſſe, qui, quum mutuam pecuniam Ennenſibus daret, tum beneficii loco ab iis peteret, iisque tandem perſuaderet, vt minore etiam, quam accepiſſent, pecunia debitum ſoluerent. Quod abſurdum eſt. Fateor tamen, ſingulare genus loquendi eſſe ita per ſe poſitum ἀποδοῦναι πείσαντες. quod quum ſcriberet ſophiſta, cogitauit haud dubie ἀπολαβεῖν ἐμὲ πείσαντες vel ſimile; vbi ἀπολαβεῖν ἐμὲ de Phalaride dictum eodem redit, quo ἀποδοῦναι de Ennenſibus. Eſt autem conſtructio verbi πείθειν cum caſu quarto et verbo infinito obuia in ſcriptis veterum. E multis locis adpono *Aeſchin.* de Falſ. Leg. p. 398. C. ὁ τὰς δωρεὰς Ἀριστοδήμῳ φάσκων πείσειν δοῦναι τὸν δῆμον. *Lucian.* t. II. Dem. p. 384. ᾖπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον. *Plutarch.* x. Orat. V. p. 835. F. ἔπεισέ τε τάλαντα δοῦναι Θρασύλαιον τὸν Ἠλεῖον, ξένον αὐτῷ γεγονότα. Sed in his alii πείθουσι, alii δοῦναι dicuntur; et hi quidem caſu quarto addito definiuntur; cui in noſtro locus non eſt, cum ad eosdem pertineant πείθειν et ἀποδοῦναι.

44. Μόλις ἀχθόμενοι] Quo in loco μόλις habendum ſit, abunde docent viri docti. vid. *D' Oruill.* ad *Charit.* l. III. p. 345. Non diſſimilis generis, infra, ἀκμὴν eſt, pro ἔτι poſitum: quod proficiſci a ſophiſta potuit, non potuit a Phalaride. vid. quae ex *H. Stephani* Diatr. prim. notat *Gul. Battie*, ad *Iſocrat.* Par. p. 15; nec non eruditorum not. ad Thom. M. v. Ἔτι, et ad *Moer. Att.* v. Ἀκμήν. p. 79.

45. Καὶ μὰ τοὺς θεοὺς] Καὶ praetermiſſum

Digitized by Google

χάριτας ὡμολογεῖτε, ὥστε οὐδεμία περὶ τῆς ἐν ὑμῖν οὔσης ἀχαριστίας χρηστὴ ἐλπὶς, εἰ τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν κομιδὴν, οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐκτίνειν. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης, ἐγὼ πυνθανόμενος ὑμᾶς παρὰ τῶν πρέσβεων ἐνδεῶς ἔχειν, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων εἰσφέρειν, ἀφίημι καὶ τούτων τὴν πόλιν· μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ τὰ ἀποδοθέντα βούλεσθε λαμβάνειν, ἀποπέμπειν ἕτοιμός εἰμι, εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, καὶ μὴ οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες, ἐξ ὧν ὑμεῖς κοινῇ πένεσθε, καὶ ταῦτα οἴσονται. τὰς δὲ ἀναστάσεις τῶν εἰκόνων, ἃς εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς ἐμὲ πρεσβεύοντες ἐπαγγέλλεσθε, μὴ φιλοτιμεῖσθε. μετὰ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ τὴν εἰς ταῦτα ὑμῖν χαρίζομαι δαπάνην.

ριδ'. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει τῶν χρημάτων, ἄνδρες Ἐνναῖοι, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπέσταλκα, ἀλλ' ἵνα βεβαίαν ἔχητε τὴν χάριν, ἐπεξελθόντες τῇ δίκῃ Περίανδρον. τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ προφάσει ψευδεῖ καταχρω-

miſſum in plerisque libris, retinui cum edd. Comm. et Boyl. conſentiente MS. Burmann.

53. Εἰ καὶ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης] *Quod ſi hoc animo* non *ſitis*. Videbatur mihi deeſſe particula οὐκ. Sed fortaſſe rectius ita ſe habet ſententia, Etiamſi ſitis animi adeo ingrati, tamen ſi vos inopes cognouerim, mea vobis non deerit liberalitas. BOYL.

58. Οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες] Qualem deſcribit Periandrum, ep. LXXXI. (CXIV.) BOYL.

64. Οὐ μεταμελόμενος] Lugd. A. et Angl. μεταμελούμενος. Sed μεταμελόμενος reliqui libri. de vtroque vid. ſupra, not. ad ep. LXXVI.

65. Τ. ἐ. ταύτην ἐπέσταλκα] Vulgo Τ. ἐ. ταύτην ὑμῖν ἐπέστ. et, mutato verborum ordine, Burm. Τ. ἐ. ὑμῖν ταύτην ἐπέστ. Sed cum in Lugdd. A. B. et Angl. non inueniretur ὑμῖν, nec eo opus eſſet, id omiſi.

5. Τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, κ. τ. λ.] Ita MS. Cant. Impreſſi legunt τοῦ γὰρ ἀληθῶς μὴ ἔχειν τὴν πόλιν, etc. Senſus eſt: *niſi illum, quem furto apud me arguitis, huiuſce criminis re vera damnetis, me a vobis deluſum cenſebo.* BOYL. Ante *Boyleum* ediderant τοῦ γὰρ μὴ ἀληθῶς ἔχειν τ. π. ad quod *Naogeorgus*, „ Hic mihi, inquit, „ vna in Graeco deeſſe videtur negatio: μὴ ἀληθῶς „ οὐκ

Nam ſimiliter et haec reddituros vos eſſe ſuſcipiebatis, et pro illis gratiam habere confitebamini. Vt nulla de ingrato, qui in vobis eſt, animo bona ſpes ſit, ſi, cuius nobis poteſtas erat recipiendi, debitum non poteſtis ſoluere. Verum tamen etſi eo animo eſtis, quum, vos, audio a legatis, eſſe in inopia, atque de priuatis bonis in publicum conferre, etiam haec remitto ciuitati. Imo vero, ſi reddita etiam vultis accipere, ad ea mittenda ſum paratus, ſi fructum et vtilitatem inde percepturi eſtis, nec depeculatores aerarii, quae communis veſtrae penuriae cauſa eſt, etiam haec ablaturi. De erigendis vero imaginibus, quas in beneficii vicem mihi per legatos promittitis, nolite ſolliciti eſſe. Nam poſt meum ipſius, etiam qui ad ea requiritur, vobis gratificor ſumtum.

CXIV. ENNENSIBUS.

Non quod me pecuniae remiſſae poenitet, Ennenſes, epiſtolam hanc vobis miſi: ſed vt firmum habeatis beneficium, in ius vocato Periandro. Nam reuera habere ciuitatem, ſed, obtentu falſo vſam, priuare creditores, demonſtrationi mihi

 erit,

„ οὐκ ἔχειν." Sed haud dubie verum eſt, quod e MS. Cant. habet *Boyleus*, τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τ. π. in quo conueniunt Lugdd. A. B. C. Angl. Pal. Burm. et ed. Ven. In iis tamen illud μὴ, infra, ante προφάσει interponitur. In ed. Commel. autem eſt τοῦ γὰρ μὴ ἀ. ἔ. τ. π. ἀλλὰ μὴ προφάσει, κ. τ. λ. Audiuerat Phalaris, Ennenſium ciuitatem in ſumma inopia pecuniae eſſe, vt etiam ii de ſuis bonis in publicum conferrent. Diſcimus hoc ex epiſtola antecedente; quam ſpectaſſe videtur, quisquis interpoſuit μὴ, vt eſſet τοῦ γὰρ μὴ ἔχειν τὴν πόλιν, κ. τ. λ. Sed non cogitauit ille, tum locum nullum eſſe verbo καταψεύσασθαι; quod ferri non poteſt, niſi ſcribatur τοῦ γὰρ ἀληθῶς, ſine μὴ, ne de reliqua ſententia dicam. Res huc redit. Quo certo ſibi conſtaret, eſſetne ciuitati Ennenſium pecunia, nec ne, Periandrum peculatus accuſari Phalaris voluit. Quem ſi furti conuincerent, tum demum plane appareret, quae cauſa eſſet paupertatis, ſiue τοῦ μὴ ἔχειν τὴν πόλιν; ſin, falſo accuſatum, comperiretur, nec is pecunia priuaſſet ciuitatem, id demonſtrationi eſſet futurum, re vera ciuitatem habere pecuniam, ſed, obtentu paupertatis vſam, fraudare debitores; quod eſt, τοῦ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ προφάσει ψευδεῖ καταχρωμένην, ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις, κ. τ. λ.

69. Οὐ

ταχρωμένην, ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις ἔσται μοι, τὸ τούτου τῆς κλοπῆς ὑμᾶς καταψεύσασθαι. οὐ γὰρ ἔχει λόγον ὑγιᾶ, τοὺς αὐτοὺς, τοτὲ μὲν, ὡς πενομένους, πάρεσιν αἰτεῖσθαι χρημάτων, τοτὲ δὲ, ὡς πλουτοῦντας, πολλὰ τῶν κοινῶν εἰς τοὺς ἁρπάζοντας προεῖσθαι. ἀλλ' ἢ καὶ πρὸς τοὺς δανειστὰς πλουσίους ὑμᾶς εἶναι δέον, ἢ καὶ πρὸς τοὺς κλέπτοντας, πένητας. ἐὰν δὲ τὰ μὲν τῆς πόλεως χαρίζησθε τοῖς νοσφιζομένοις, ὡς περιουσιάζοντες, τὰ δὲ τῶν δεδανεικότων ἀποστερῆτε διὰ τοὺς δημαγωγοὺς, ὡς ἀπορούμενοι, πρῶτον μὲν, ὃ καὶ μεῖζόν ἐστιν, ἀδικήσετε, μηδενὸς ὑμῖν ἀδικεῖν ἐπιτρέψοντος· ἔπειτα πολλῷ δικαιότερόν ἐστιν, ἀποτίσαι ὃ δεδάνεισθε ὑμεῖς, ἔχειν οὐ δυνάμενοι διὰ τοὺς ἀφαιρουμένους, καὶ κομίσασθαι τὸν δεδανεικότα, ἢ Φαλάριδος ἐπ' ὀνόματι δωρεᾶς χρεωκοπηθέντος, Περίανδρον ἀδεῶς κεκερδακέναι τὰ τοῦ παρεικότος. ὥσθ' ὑμῖν πάρεστιν, ἢ σὺν τῷ σῶσαι τὰ σφέτερα, κυρίαν ἔχειν καὶ τὴν ἀπ' ἐμοῦ χάριν· ἢ μετὰ τῆς τῶν ἰδίων χρημάτων ἀπωλείας, πραχθῆναι καὶ τὰ παρειμένα.

ριε'. ΓΟΡ.

69. Οὐ γ. ἔ. λόγον ὑγιᾶ] Lugd. B. Burm. et ed. Ven. ὑγιῆ. de vtroque quid ſit ſtatuendum, docent *Moer. Att.* et *Thom. M.* vbi vide *Oudendorp.* et *Pierſon.* Λόγον ὑγιᾶ non tam de *ratione*, vt plerique interpretes, quam de *oratione* dictum accipio. Interea non male in ed. Aurel. redditur, *non enim eſt veritati conſentaneum. Homericum* eſt μῦθος ὑγιὴς, Il. Θ. 524. vbi *Euſtathius*, p. 727. l. 39. ὑγιὴς λόγος ὁ ἀπαραποίητος καὶ ἀκολόβωτος, κ. τ. λ. Ὑγιεῖ λόγῳ χρῆσθαι dixit *Antoninus*, l. VIII. §. XXX. vbi quaedam notat *Gatak.* p. 305, 306. Ipſa *Antonini* verba, ab eo non intellecta, ſic interpungenda videntur, καὶ πρὸς πάνθ' ἐντινοῦν κοσμίως, μὴ περιτράνως, ὑγιεῖ λόγῳ χρῆσθαι. quibus quid voluit ille, non melius intelliges, quam ſi contuleris *Euripidea*, ex Phoen. 472. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων. Eſt hic ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας, quem *Antoninus* λόγον ὑγιᾶ vocat. Hunc alter ἁπλοῦν eſſe, dicit, Κοὐ ποικίλων δεῖν ἑρμηνευμάτων; alter praecipit, eo vtendum eſſe κοσμίως, μὴ περιτράνως.

70. Τοτὲ μὲν, ὡς πενομένους, πάρεσιν αἰτεῖσθαι χρημάτων, τοτὲ δὲ, κ. τ. λ.] Angl. ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ, quo cum conuenit priore loco Pal. ſed reliqui τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ. quare nihil mutaui. Maioris momenti eſt, quod ſcripſi, πάρεσιν αἰτεῖσθαι χρημάτων, cum antea legeretur παρεῖναι, καὶ δεῖσθαι χρημάτων. Cui qui non anteferant alterum, eos pauciſſimos puto fore, praeſertim, vbi intellexerint, πάρεσιν αἰτεῖσθαι adſcriptum inueniri in Margg. Lugd. A. et Angl. Supra, hac epiſtola, Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει τῶν χρημάτων. Atque ita, infra, nomi-

erit, quum falſo eum furti accuſaueritis. Neque enim ex vero dici poteſt, eosdem modo, tanquam pauperes, petere, vt ſibi pecunia remittatur; modo, tanquam diuites, multa, quae ciuitatis ſunt communia, in direptores profundere. Sed aut erga creditores etiam diuites, vos eſſe, oportet, aut etiam erga eos, qui furantur, pauperes. Si autem, quae ciuitatis ſunt, ea ſurripientibus gratificemini, tanquam copiis affluentes, quae vero creditorum, illis hos priuetis, propter concionatores, tanquam egeni, primum quidem, id quod maximum eſt, iniuriam facietis, etſi nemo vt iniuriam faciatis, vobis permittet. Adhaec multo iuſtius eſt, vt ſoluatis, quam vos mutuam ſumſiſtis, pecuniam, quum retinere non poſſitis propter eos, qui auferunt, eamque recipiant creditores, quam, Phalaride, doni nomine, aere ſuo fraudato, Periandrum ſecure lucrari ea, quae huius ſunt, qui remiſit. Vt in vobis ſit, aut, vna cum veſtris pecuniis conſeruatis, ratum habere etiam a me praeſtitum beneficium, aut cum rei familiaris iactura etiam exigi a vobis ea, quae remiſſa ſunt.

 CXV. GOR-

minantur *τὰ τοῦ παρεικότος* et *τὰ παρειμένα*.

78. Α'ποτίσαι] Libri omnes *ἀποτίσειν*. alterum ad marginem ſui exemplaris adſcripſerat *Hemſterhuſius*. quod recepi, cum ſequeretur *κομίσασθαι*.

79. Η' *Φαλάριδος ἐπ' ὀν. δ. χρεωκοπηθέντος, Περίανδρον ἀδεῶς κεκερδακέναι τὰ τοῦ παρεικότος*] Meminerunt huius loci *Budaeus*, C. L. Gr. p. 847. et ex eo *H. Stephan.* Th. L. Gr. IV. p. 583. E. dum *χρεωκοπεῖσθαι* poſitum obſeruant pro *aere ſuo fraudari*: ſed vterque omiſit *ἡδέως*, vt vulgo legitur pro *ἀδεῶς*; caſune, an de induſtria, non dixerim. Diſplicet autem hic loci *ἡδέως*; ac plane abhorret, quod Angl. Lugd. C. et Marg. Lugd. A. habent, *δικαίως*. Sed frequens inprimis vſus, in ſimilibus, aduerbii *ἀδεῶς*; id eſt *ſecure, ſine metu poenae, cum nemo Periandrum iudicio perſequeretur.* quod, cum inprimis accommodatum eſſet huic loco, non dubitaui in orationis recipere contextum. *Herodoti* eſt, l. III. p. 229. l. 3. *ἐξεργασθέντος δὲ κακοῦ τοσούτου, ἀδεῶς διαιτώμην, οὐδαμᾶ ἐπιλεξάμενος μή κοτέ τίς μοι — ἄλλος ἐπαναστᾶίη ἀνθρώπων.* *Lyſ.* adv. Del. p. 415. *ἐξόν μοι μετ' ἐκείνων ἀδεῶς πολιτεύεσθαι.* — *Demoſth.* Olynth. I. p. 4. F. *τὴν οἰκείαν ἀδεῶς καρπούμενοι*, et ibid. p. 5. B. *τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς*. Mitto ſimilia, apud alios. Praeſtat, ad eandem rationem corrigi *Lucian.* t. III. Nav. p. 269. Ε'μὲ, inquit Lycinus, *ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, σατράπην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι.* vbi, antecedente *δειλὸς γάρ εἰμι*, malo *οὐκ ἂν ἀδεῶς ὑπομείναιμι.* E contrario *ἡδέως* male tranſiit in *ἀδεῶς*, apud *Athen.* l. XIII. p. 577. E. vbi *Ma-*

Digitized by Google

ριε'. ΓΟΡΓΙΑι.

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἐπιστολῆς σου πάντα καλῶς ἡγοῦμαι γεγράφθαι. τὴν δὲ παράκλησιν τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσι, περιττεύειν νυνὶ μάλιστα λογίζομαι. ἐγὼ γὰρ οὔτε τελευτὴν, οὔτε τελευτῆς εἶδος φεύγω, σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος. εἱμαρμένη γὰρ οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων νομοθετεῖται. καὶ καθόλου δὲ τὸν ἐξε-

Machon, Ἡ Λαμία δ' ἦν αὐλητρὶς, ἧ σφόδρ' ἀδεῶς Ἔχειν φησὶ, κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον. Sed legendum —— ἧς σφόδρ' ἡδέως ἔχειν —— vt idem, ibid. p. 581. D. loquitur, Τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτῆς ἔχειν. In priore *Machonis* loco, F. praeterea lego, Ὄζειν δοκεῖ μοι σαπρότατον πάντων πολύ; quod nunc eſt Δοκεῖ νομίζειν μοι σ. π. π.

89. Σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος] Grammaticus ineditus, in bibliotheca regia Pariſ. Σωφρονεῖν, inquit, ἐστι τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονεῖν, ὡς τὸ σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος παρὰ Φαλάριδι. Locum mecum communicauit, qua eſt humanitate, *Rubnkenius* meus, qui iſtius MS. poſſidet exemplum. Mentio noſtri Phalaridis, quum apud veteres grammaticos nusquam facta inueniatur, aut auctorem prodit eius libri non valde antiquum, aut, quod credere malo, cum, teſte *Rubnkenio*, antiquitatis non vnum is habeat indicium, magno argumento eſt interpolati operis. qua de re iudicium ferat peritiſſimus eius poſſeſſor. Vtraque virtute a grammatico notata, obuium in veterum ſcriptis σωφρονεῖν. Quod dicit ille, noſtro in loco σωφρονεῖν eſſe, τὸ κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονεῖν, cum eo conuenit, quod verbo σωφρονεῖν iungit *Alciphron*, l. III. ep. XI. Οὐ σωφρονεῖς, ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ. In eandem ſententiam idem, l. I. ep. IV. vnde plura adſcribam, vt ea emendanda puto. Τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἄκατον ἀπολιποῦσα, καὶ τὰ νήματα τοῦ λίνου ἄστυδε θαμίζεις ——; οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν, οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. οὐχ οὕτω δέ σε ὁ πατὴρ ἐκ τῆς Αἰγίνης —— μνεῖσθαι ὑπ' ἐμοὶ γάμῳ παρέδωκεν. εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, χαῖρε, καὶ ἄπιθι· εἰ τὸν ἄνδρα, εἰς τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαθὰ ἐπάνιθι, τὸ λῷον ἑλομένη. Scripſi τὴν ἄκατον pro τὴν ἀκτὴν; nam ἀκάτου mentio, ſicut τῶν νημάτων τοῦ λίνου, inprimis piſcatoris ingenio accommodata, cui, vt ait ipſe ibid. ante, βίος ἐν ὕδατι, θάνατος ἡ γῆ, καθάπερ τοῖς ἰχθύσιν ἥκιστα δυναμένοις ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα. In reliquis, quae ſic edidit *Berglerus*, εἰς τὸν ἄνδρα εἰ τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαπᾷς ἐπάνιθι, quod repoſui, τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαθὰ, dictum eſt, vt τὰ ἐκ θαλάττης τρυφήματα, ibid. l. I. ep. XII. Nec diſſimili modo ab eodem, l. II. ep. III. τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ dicuntur; quod, per prouerbium ſumtum, illuſtrat *Berglerus*, p. 227. Ἄφθονα ἀγαθὰ idem habet, ibid. p. 230. Ad cibos ſpeciatim transfertur cum ſaepe alibi, tum in illo *Theogn.* v. 993. Δεἰπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει, Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. quorum facilis correctio eſt, cum, quod apud *Athenaeum*, l. VII. p. 310. A. huius loco legitur Δ. δ. λήγοιμένος ὅν τινα θ. ἀνώγοι Π. literis aliter in verba diſtinctis aptam efficiat ſententiam, Δ. δ. λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θ. ἀνώγοι Παντοίων, κ. τ. λ. Antecedentibus addo ex eodem *Alciphrone*, locum non minus mendoſum, ſed eundem venuſtiſſimum; vt, ſi etiam plura adſcribam praeter inſtitutum, et commoda corrigam emendatione, id non omnino ingratum fore, ſperem, lectori. L. II. ep. II. inter alia Leontium, p. 210. haec Lamiae ſcribit: Μέχρι τίνος ὑπομενεῖ τις τὸν φιλόσοφον τοῦτον (τὸν Ἐπίκουρον); ἐχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας, καὶ τοὺς διεστραμμένους κανό-

CXV. GORGIAE.

Reliqua epiſtolae tuae omnia pulchre ſcripta duco; adhortationem vero de futuris ſupervacaneam eſſe cum maxime puto. Ego enim nec mortem, nec mortis ſpeciem fugio, cum animum induco ſapere. Fatum enim non hominum legibus ſubiectum eſt. In vniuerſum autem, qui inquirat de

 fu-

νόνας. ἐμὲ δὲ ἐφέτω τὴν μουσικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον· ὄντως ἐπιπολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σὺ Λάμια Δημήτριον. μὴ γάρ ἐστι σωφρονίσαι διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καὶ Σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι θέλει, καὶ εἰρωνεύεσθαι. καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ ἢ Πυθοκλέα νομίζει, καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἴεται ποιήσειν. In quibus pro *μουσικῶς*, cum in cod. MS. inueniſſet *φωσικῶς*, recte *φυσικῶς* ſubſtituit *D'Oruill.* ad *Charit.* l. V. c. 11. p. 441. Dein *ἀστομάχητον*, quod *Berglero* non diſplicuiſſe videtur, dum, Latino more vſurpatum eſſe, monet, mei ſtomachi non eſt. Ab ΑΣΤΟΜΑΧΗΤΟΝ autem, ſi ductum literarum cogitabis, non multum differre apparebit Ἀ'ΝΕΝΟΧΛΗΤΟΝ vel ΑΝΟΧΛΗΤΟΝ. *Heliod.* l. V. p. 233. *οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἐρημίας ἀνενόχλητον εἶχεν ἡ Χαρίκλεια τὸ κάλλος.* Placet autem eo magis, quod e ſchola Epicuri ſumtum, id venuſte in ſe transferre potuit Leontium. Nam nota Epicuri *ἀνοχλησία*, et *τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον*, vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* l. III. p. 411, 412. Nec alio ſpectant, quae ante nominantur, *κυρίαι δόξαι καὶ οἱ διεστραμμένοι κανόνες.* Quo magis miror, quod infra, in eadem epiſtola, haud dubie eodem referendum *δόξα*, a *Berglero* redditur *gloria.* Eſt locus iſte, ibid. p. 218. *Τί σὺ λέγεις, Λάμια; οὐκ ἀληθῆ ταῦτα, οὐ δίκαια φημί; καὶ μὴ δή, δέομαί σου πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω. ἀλλὰ φιλόσοφος (ὁ Ἐπίκουρος). ἀλλὰ ἐπιφανής. ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω καὶ ἃ ἔχω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τι δόξα. ἀλλ' ὃν θέλω δὸς Τίμαρχον Δάματερ. ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἠνάγκασται ὁ νεανίσκος, κ. τ. λ.* Quae mihi quidem non minus, quam alia multa, in ea epiſtola corrupta viſa, ne venuſtiſſimi ſcriptoris leporibus nimis captus, quid inſtituti mei ratio poſtulet, plane videar obliuiſci, vt aliquando ea tentaui, hic tantum adſcribere liceat: —— *ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω, κατεχέτω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τι δόξα. ἀλλ', ὃν θέλω, δότω Τίμαρχον, Λάμια. Τί γὰρ ἄλλ' ἢ καὶ δι' ἐμὲ* ——. In altero loco, porro, vbi legitur *ὄντως ἐπιπολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σὺ, Λάμια, Δημήτριον*, veriſimile mihi videtur *ἐπι* in *ἐπιπολιορκητὴν* remanſiſſe ex *Ἐπίκουρον*, atque adeo ſcriptum olim fuiſſe, *ὄντως Ἐπίκουρον, πολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σὺ, Λάμια, Δημήτριον.* quae conferri poterunt cum illis, ibid. ep. 1. p. 196. *καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πολιορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος.* Sequitur *μὴ γάρ ἐστι σωφρονίσαι.* ſed recte, *σωφρονῆσαι* legendum eſſe, monuit iam *Berglerus.* Dein *στωμυλεύεσθαι* forte mutandum in *στωμύλλεσθαι*, quod *Ariſtophaneum.* alterum mihi quidem ſuſpectum. Poſtrema tandem ſic corrigo: *Καὶ Ἀλκιβιάδην εἶναι Πυθοκλέα νομίζει, καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἴεται ποιήσειν*, figura venuſta, et in ſcriptis veterum obvia. vid. a me notata ſupra, ad ep. v. l. 88. Sed ad Phalarin revertor.

89. *Εἱμαρμένη, κ. τ. λ.*] Vtitur hoc loco *S. Dreſemius* ad *Joſ. Iſcan.* l. VI. 257. vbi plura, in eandem ſententiam dicta ab aliis, confert.

90. *Καὶ καθόλου δὲ τὸν ἐ. περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν*] Secutus ſum Lugd.

A.

ἐξετάζοντα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν λίαν εὐήθη νομίζω, εἴ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύνασθαι πέπεισται, ἢ προγνοὺς φυλάξασθαι. εἰ δέ τις τὸ μὲν προγνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι ἀδύνατον, τοῦ χάριν ἐσπούδασεν εἰδέναι τὸ γενησόμενον, ὅπερ ἀγνοοῦντος καὶ γινώσκοντος ἔσται; Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ σὺν τῷ γνῶναι καὶ τὸ φυλάξασθαι τοὐπιὸν ἀνυστὸν εἶναι φήσει τις, ὥστε δύνασθαι καὶ διατάξαι, καὶ μεταθεῖναι ἄλλο ἀντὶ τοῦ προγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον, ᾧ τελευτῆσαι δύναιτ' ἄν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. θεοῦ γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀνθρώπου. ἐνθυμηθεὶς δέ τις τοὺς λεγομένους ἀπὸ τοῦ Διὸς Αἰακὸν, καὶ Μίνω, καὶ Ῥαδάμανθυν, καὶ τοὺς ἄλλους ἡμιθέους, οὔτε ἀθανάτους γενομένους, οὔτε ἄλλως ἀποθανόντας, ἢ κατὰ τὴν ἰδίαν ἑκα-

A. vbi ſic ſcriptum. Reliqui libri omnes, κ. κ. δ. τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν λ. ε. ν. praeterquam, quod verba ἢ κακῶν, in ed. Ald. et quibusdam aliis omiſſa ſunt. ſed non apte iungi videntur δεδιότα et περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν. quare, deletis iis, quae in Lugd. A. non eſſent, alterum malui. Imo, ipſa verba, καλῶν ἢ κακῶν, ſi abeſſent, non ſane deterior ſententia eſſet. Qui ſaepe ſimilia inculcarunt veteres, generatim nominarunt τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα, τὰ γενησόμενα, ſimilia. vid. *Sophocl.* Aiac. 1440. *Demoſth.* adu. Lept. p. 565. *Laert.* l. I. p. 48. §. 78. *Lucian.* t. II. Iou. Conf. p. 635. alios. atque ita, hac epiſtola, ſupra, ἐπὶ τοῖς μέλλουσι, mox autem τὸ μέλλον, et quae plura ſimilia ſunt. Proficiſci autem potuerunt iſta, καλῶν ἢ κακῶν, ab eodem, cuius ea ſunt, quae in ſuprema pagina Lugd. B. leguntur: εἰ μὲν ἦν μαθεῖν καὶ μὴ παθεῖν, καλὸν τὸ μαθεῖν. εἰ δὲ χρὴ παθεῖν, ἃ δεῖ μαθεῖν, τί δεῖ μαθεῖν; παθεῖν γὰρ χρή. tum illa, in marg. Ald. poſt νομίζω, adſcripta, ταῦτα δὲ ἀκατάληπτα πᾶσίν ἐστι, ἀλλ' οὐ φυλακτὰ, et alia, in hac epiſtola, quae in Var. Lect. notantur. Cum iis autem, quae hic diſputantur, inprimis conferri velim *Lucian.* l. c. p. 535, et 536. vbi quaedam, etiam ſi verba ſpectes, his noſtris ſimilia.

93. Εἰ δέ τις τὸ μὲν προγνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι, κ. τ. λ.] Lugd. A. B. Angl. Pal. Burm. et ed. Ven. praetermiſſis reliquis, tantum habent εἰ δὲ φυλάξασθαι. ſed illa in Margg. Lugd. A. et Angl. adduntur: vbi pro γνῶναι, quod eſt in edd. προγνῶναι, vt ſupra, conſentiente etiam Lugd. C. malui. Scripſi praeterea ἐσπούδασεν cum Lugdd. A. B. et Angl. Cum his autem conferri velim illa *Ciceronis*, de N. D. l. III. c. VI. *Quid igitur iuuat, aut quid adfert ad cauendum, ſcire aliquid futurum, cum id certe futurum ſit?*

97. Ὥστε δύνασθαι καὶ διάταξαι, κ. τ. λ.] Libri omnes ὡς γενέσθαι καὶ διατάξαι, vitio, vt opinor, manifeſto. Quare ſcripſi ὥστε δύνασθαι. praeſertim cum non mea adeo haec emendatio eſſet, quam ſummi *Hemſterhuſii*; qui in ſuo exemplari adſcripſerat ὥς γε δύνασθαι, ſententia perſpicua et plana. Ab eo autem in hoc vno receſſi, quod edidi ὥστε δύνασθαι. In reli-

futuris, bonis aut malis, eum valde ſtultum exiſtimo, ſi quis aut ante cognoſcere futurum poſſe ſe, credat, aut, cum ante cognouerit, cauere. Si quis vero, vt ante cognoſcat, fieri poſſe, exiſtimat, vt caueat, non poſſe, quam ob cauſam ſtudet ſcire id, quod futurum ſit, quod eo neſciente, et ſciente erit? Verum enim vero, ſi, cum cognouerit, etiam vt caueat inſtans, fieri poſſe dicet aliquis, vt poſſit et ordinare, et ponere in locum ante cogniti deterioris, aliud lenius, quo perficere poſſit, equidem non puto eſſe. Dei enim tale opus, non hominis. Si quis vero cogitauerit, qui a Joue prognati dicuntur, Aeacum, Mino, Rhadamanthum, aliosque ſemideos, nec immortales fuiſſe, nec aliter mortuos, quam priuo quemque fato,

liquis ſeruaui, quod erat in editis, ἄλλο ἀντὶ τοῦ προγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον. cuius loco Lugdd. A. B. Angl. Pal. Burm. Med. C. et ed. Ven. ἀ. ἀ. τ. πρ., χείρονα ὄντα τὸν ἐπιεικέστερον τρόπον, atque ita etiam Marg. Lugd. C. Sed Med. A. χείρονος τὸ ἐπιεικέστερον, Med. B. vero χείρονος ἐπιεικέστερον τρόπον. quod, non video, quemadmodum quadrare poſſit huic loco. Ac τρόπον fortaſſe profectum ab aliquo, quem offenderet per ſe poſitum ᾧ. Nec tamen illo opus eſſe puto. Latet enim nomen, vnde pendet ᾧ, in proximis verbis ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι; quod accipiendum, quaſi ſit ſcriptum ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶμαι, ᾧ τ. δ. ἄ. Frequens reſponſio, ad interrogationes, apud oratores eſt, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι, vel ſimile. Suffecerit e *Demoſthene* vnum et alterum locum notaſſe. vt, adu. Mid. p. 622. A. εἴ γ' εἶχε στιγμὴν, ἢ σκιὰν τούτων ὧν κατεσκεύαζε κατ' ἐμοῦ, ταῦτ' ἂν εἴασεν; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. adu. Timocr. p. 796. F. Τί γὰρ κωλύει, —— —— ἕτερον φανῆναι ἄλλο τι τῶν τῆς πόλεως ἰσχυροτάτων καταλύσαντα νόμῳ καινῷ; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι οὐδέν. adu. Theocrin. p. 855. Τί ἡ πόλις κερδαίνει, ἢ βλάπτεται; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲν οἶμαι. II. in Onct. p. 927. πῶς ἐστι δίκαιον τῆς ἀδελφῆς, τῆς σῆς μηδέπω καὶ τήμερον ἄλλῳ συνοικούσης, μηδ' ἀπηλλαγμένης Ἀφόβου, μηδὲ τὴν προῖκα δεδωκότος τούτου, μηδ' ὑπὲρ τούτων εἰς βάσανον, μηδ' εἰς ἄλλο δίκαιον μηδὲν καταφυγεῖν ἐθέλοντος; ὅτι σὺ στῆσαι φῄς ὅρους, σὸν εἶναι τὸ χωρίον; ἐγὼ μὲν οὐδαμῶς οἶμαι. adv. Boeot. p. 1004. F. vbi, antecedente καί τοι τίς ἂν ὑμῶν οἴεται —— ——; reſponſio haec eſt, ἐγὼ μὲν οὐδένα οἶμαι, cuius loco male legitur ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν οἶμαι. Similia, in reliquorum oratorum ſcriptis obuia, praetereo. Apparet, vt opinor, aliam eſſe huius loci compoſitionem, quam quae a veteribus fuerit probata, ita tamen comparatam illam, vt non temere eam ſollicitaueris, in noſtro ſophiſta.

1. Τοὺς ἄλλους ἡμιθέους] Innuit ſe, tyrannum licet, ſimile tamen fatum exſpectare, ac iuſtiſſimi illi principes ſortiti ſunt. BOYL. Haud ſcio, an ante oculos habuerit noſter illa *Platonis*, Apol. p. 31. A. Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Αἰακὸς, καὶ Τριπτόλεμος, καὶ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμιθέων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ, κ. τ. λ.

3. H

Digitized by Google

ἕκαστον εἱμαρμένην, ἢ περὶ μοίρας, ἢ θανάτου δυσανασχετῶν ἢ φοβούμενος, ἐμπεδόφρων εἶναί σοι δοκεῖ; μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ καὶ σὺ τοιαύτην διάνοιαν ἐν τοῖς ἰδίοις περὶ τῶν ἀφανῶν ἔχειν, ὡς μηδὲν περὶ αὐτῶν φροντίζειν· ἐπεί τοι περὶ ἡμῶν ὡς μηδὲν μεριμνώντων ἐπίστασο.

ρις΄. ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩι.

Οὐ λυπεῖ με τὸ γῆρας. οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις· λυπεῖς δέ με σὺ λίαν ὑπερφοβούμενός μου. τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἥξει, κἂν Ἀρισταίνετος μᾶλλον, ἢ δεῖ, φοβηθῇ.

Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστι, μὴ δεδοικότα,
Παθεῖν τὸ μέλλον δεινόν, ἢ δεδοικότα.

ἵνα σοι καὶ μετὰ παραδειγμάτων ποιητικῶν ἐπιστέλλω.

ριζ΄. ΤΥΡΣΗΝΩι.

Εἰ τοὺς μετὰ ἀνάγκης τι πράξαντας τῶν μὴ νομίμων χαλεπὰς ἔχειν δεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος προσδοκίας, ὡς ὑπέφαι-

νες

3. Ἢ περὶ μοίρας, ἢ θανάτου δυσανασχετῶν] Niſi libri omnes haberent ἢ θανάτου, videri poſſet antecedenti περὶ μοίρας interpretando adſcriptum fuiſſe olim. Δυσανασχετεῖν tanquam *Thucydideum* profert *Pollux*, l. III. 130. *Thucydidis* ſunt, l. VII. p. 493. l. 66. οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα. a qua conſtruendi ratione ſaepe recedunt citerioris Graeciae ſcriptores. Reliqua δυσανασχετῶν ἢ φ. ἐ. ε. σοι δοκεῖ; ſic edidi ad plurium librorum exemplum. Quod in Lugd. A. B. Angl. et Burm. eſt μοὶ pro σοὶ ferri nequit, niſi praeterea addatur particula negans; vt in ed. Ven. vbi eſt μὴ δυσανασχετῶν, ἢ φ. ἐμπεδόφρων εἶναί μοι δοκεῖ. ſed non eſt, cur alterum mutes.

9. Οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις] Non valde diſſimile ei *Sophoclis* eſt, Oed. Col. 758. —— καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ, Τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος. Alia ratione in *Xenoph.* Ageſ. p. 392. l. 14. ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν.

13. Πολ-

Digitized by Google

to, quum aut fatum, aut mortem aegre ferat, aut metuat, ſirmone animo eſſe tibi videtur? Maxime igitur conare etiam tu tali eſſe mente in propriis rebus, de iis, quae latent, vt nullo modo ea cures. Alioquin de nobis ſic habe, vt qui nullo modo ſolliciti ſimus.

CXVI. A R I S T A E N E T O.

Non moleſta mihi eſt ſenectus: nec enim vis tyrannidis conſenuit, ſed Phalaris; ſed tu mihi valde moleſtus es, cum mihi metuis. Nam aderit fatum, etiamſi Ariſtaenetus plus aequo metuerit.

Futura fata, conuenit multo magis,
Nihil timentem, quam timentem, perpeti.

ut cum poeticis exemplis Tibi ſcribam.

CXVII. T Y R S E N O.

Si, qui neceſſitate coacti aliquid fecerunt iniuſti, eorum acerbam oportet eſſe futuri exſpectationem, vt Segeſta-

Vv nis

13. Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐ.] Jambos hoſce nusquam legi. BOYL.

18. Περὶ τοῦ μέλλοντος] Ita ſcripſi, *Boyleum* ſecutus, pro π. τοῦ μέλλοντος βίου. Conueniunt Lugd. A. B. Angl. et Pal. Saepe in his Epiſtolis τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα, et ſim. leguntur.

18. Ὡ'ς ὑπέφαινες Αἰγεσταίοις] Cum libris plerisque retinui Αἰγεσταίοις. Lugd. A. Οἰγεσταίοις. Angl. Α'γασταίοις. vid. ſupra, not. ad ep. LXIV. adde *Waſſ.* ad *Thucydid.* l. VI. p. 381. l. 45. Pro ὑπέφαινες, niſi ſingularia multa eſſent in his Epiſtolis, mallem ἀπέφαινες. quocum alterum permutari ſaepe a librariis, iam monuit ſummus *Hemſterhuſius*, ad *Lucian.* t. I. Nigr. p. 76. Sed noſtro in loco libri omnes ὑπέφαινες. idque ſtudio fortaſſe poſuit ſophiſta, vt indicaret, non tam diſertis verbis id, quod antecedit, dixiſſe Tyrſenum, quam obſcure ſignificaſſe, dum res Phalaridis ad dei prouidentiam referret. Quid proprie ſit ὑποφαίνειν, non melius intelligitur, quam ex hoc *Platonis*, Protag. p. 218. B. ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι. Conue-

Digitized by Google

νες Αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ, τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν σε περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετὰ ἀνάγκης μηδὲν ὧν παρανενόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἠσεβηκότα πάντα;

ρμ'. ΗΡΟ-

ueniunt genera loquendi ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαινε, *prima luce, cum primum diluculaſcret*, de quibus vid. *Valcken.* ad *Herodot.* l. III. p. 242. *Syneſio*, ep. IV. p. 174. idem eſt ὑποφαινομένης ἡμέρας. Mitto plura ſimilia, apud alios. Hinc autem verbum tranſlatum in ſpem, quae inſtar lucis primum orientis offeratur; vt apud *Lucian.* t. II. Abd. p. 185. εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς [illegible]. *Liban.* ep. CCCCXX. extr. καὶ δὴ καὶ εἴ τις ἐλπὶς ὑποφαίνετο (l. ὑποφαίνοιτο) μηδὲν ἔσεσθαι μένοντι κακὸν, μένε. Verbo ὑποφαίνω, niſi fallor, in eodem loco vſus eſt *Dinarchus*, c. Demoſth. p. 175. A. τοσαύτας ὁρῶν ἐλπίδας ὑποφαινούσας εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν. vbi nunc legitur ὑποβαινούσας. Non diſſimili porro modo in ſolertiam et audaciam e rebus geſtis Hannibalis eluceſcentem tranſtulit id *Polybius*, l. II. p. 172. Τὴν δὲ στρατηγίαν οἱ Καρχηδόνιοι τῶν κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Ἀννίβᾳ περιέθεσαν ὄντι νέῳ, διὰ τὴν ὑποφαινομένην ἐκ τῶν πράξεων ἀγχίνοιαν αὐτοῦ καὶ τόλμαν. *Arriani*, de Exp. Al. eſt, l. IV. c. XIX. §. 1. εἴπου τι τῆς χώρας ἔρημον χιόνος ὑποφαίνοιτο. A veterum autem loquendi norma recedit plane, quod eſt apud *Diodor. Sic.* l. XIV. p. 673. l. 85. Τῷ δὲ Κόνωνι περὶ τῆς ναυαρχίας διαλεχθεὶς, ἐπέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν θάλατταν ἡγεμόνα, μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. vbi ſimile ex *Zoſimo* adfert *Weſſelingius*. Loquitur ſic ſaepius *Herodian.* vt Hiſt. l. II. c. III. §. 14. c. IX. §. 5. l. III. c. VI. §. 17. et alibi. *Demoſtheni* fere eodem in loco eſt ἐλπίδας ὑποτείνειν, de Rep. Ord. p. 126. A. τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείνων, ἄλλο δ' οὐδέν. atque ita *Suidas*, v. Ὑποτείνει, e *Philoſtrato*, Ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. id eſt, vt ille interpretatur, ὑποδεικνύει; qua poteſtate, verbo ὑποφαίνειν noſtro in loco vſus eſt ſophiſta

19. Εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ] Quaſi dignus eſſem, de quo vindex Dei prouidentia poenas ſumeret: BOYL. Frequens δαιμόνιον in ſcriptis veterum, tam per ſe, vt quando τὸ δαιμόνιον dicitur, quam ad aliud nomen adiunctum; cuius generis ſunt δαιμόνιος ἀνάγκη, apud *Lyſ.* c. Andoc. p. 118. τὸ σημεῖον τὸ δαιμόνιον, non vno loco apud *Platonem*. τὸ δαιμόνιον ἐναντίωμα, apud eundem, Alcib. I. p. 429. A. quo uſus *Procopius*, ep. XLVII. ed. Cui. p. 443. ſe ait Σωκρατικῶς [illegible]. Nec diſſimili modo idem ep. XXXIII. p. 439. Δέδεγμαί σου τὴν —— ἐπιστολὴν, τῆς μὲν μακρᾶς σιωπῆς Σωκρατικῶς αἰτιωμένην ἡμῖν τὸ δαιμόνιον. Quamquam autem neminem temere inuentum iri opinor, niſi rudem plane in ſcriptis veterum philoſophorum, quin ſciat, iſtiusmodi genera loquendi, quae in *Platone*, *Xenophonte*, aliis, longe plurima ſunt, certa ratione dici poſſe Σωκρατικὰ, nihil tamen re vera adeo in nominis vſu ineſt, quod tempore Socratis nouum plane fuiſſe nec auditum ante videatur. *Herodotea* iam ſunt, l. II. p. 158. l. 22. ὡς μὲν ἐγὼ γνώμην ἀποφαίνομαι, τοῦ δαιμονίου παρασκευάζοντος, ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, κ. τ. λ. l. V. p. 415. l. 69. Ἀργεῖοι μὲν λέγουσι, αὐτέων τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον διαφθειράντων, τὸν ἕνα τοῦτον περιγενέσθαι· Ἀθηναῖοι δὲ, τοῦ δαιμονίου. et l. VI. p. 476. αὐτοὶ δὲ Σπαρτιῆται φασὶ ἐκ δαιμονίου μὲν οὐδενὸς μανῆναι Κλεομένεα, κ. τ. λ. In his autem

et

nis ſignificabas, cum ad dei prouidentiam referebas cauſam meam: quamnam, aequum eſt, te ſpem habere de temet, qui nihil eorum, quae inique feciſti, neceſſitate coactus, ſed conſulto, impie perpetraſti omnia?

 CXVIII. HE-

et ſimilibus generibus loquendi, quae magno numero adſcripſiſſe nihil attinet, quamquam in reddendo *τὸ δαιμόνιον* modo nomine *deus*, modo *diuinitas*, modo alio, quod cuique ſententiae accommodatum maxime videatur, vtuntur interpretes; nunquam tamen antiquiores ſaltem Graeci, dum *τὸ δαιμόνιον*, ſim. nominarunt, tam late id patere voluerunt, vt generatim ſonaret *τὸν θεόν*. Ac *Platoni* quidem quid fuerit *τὸ δαιμόνιον*, diſcimus ex eius conuiuio, p. 1194. A. *καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ.* quocum conferri velim quae apud eundem diſputantur a Socrate, in Apol. p. 21, et 22. vbi inter alia tanquam diuerſae poteſtatis iunguntur *δαιμόνια καὶ θεῖα*, ſicut inter ſe differunt *δαίμονες καὶ θεοί.* Atque ita, ibid. p. 24. D. *ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται φωνή.* Addo, de Rep. II. p. 607. E. *Πάντη ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιόν τε καὶ τὸ θεῖον.* Ac ne quis philoſophum, putet, accuratius diſtinxiſſe ea, quae vulgo confunderentur, *Demoſthenis* verba adſcribam, de Falſ. Leg. p. 330. B. *Οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον.* ad quam rationem etiam accipiendum, quod idem dicit, adv. Mid. p. 624. A. *καὶ τὸ τῆς ὁσίας ὅ, τι* (male vulgo *ὅτι*) *δή ποτ' ἐστὶ τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ δαιμόνιον.* vbi *τὸ σεμνὸν*, diuerſum a *τὸ δαιμόνιον*, reſpicit *τὸ θεῖον.* Simile porro eſt, quum *Iſocrates*, ſeu quisquis auctor eſt, Par. p. 23. Demonicum vult *εὐσεβεῖν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς*, ac *τιμᾶν τὸ δαιμόνιον.* Sunt quidem loca, vbi non multum a *τύχη* differre videatur *τὸ δαιμόνιον.* vt in *Demoſth.* Amat. p. 248. D. vbi, cum antecederet *ἔτι μᾶλλον ἐν τούτοις ἐπεδείξατο τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχεν εἰς σὲ τὸ δαιμόνιον*, dein, ibid. ſubiecit *τοιαύτας ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λαβοῦσα ἡ τύχη, πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν.* Re vera tamen *τὴν τύχην* et *τὸ δαιμόνιον* diſtincta etiam fuiſſe *Demoſthent*, cognoſcas ex eius orat. de Claſſ. p. 138. A. *εἶθ' ὃν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβούμεθα.* Apparet, vt opinor, veriſimile eſſe, veteres, cum *τὸ δαιμόνιον* nominarent, non adeo cogitaſſe *τὸν θεὸν* aut *τὸ θεῖον*, ſed id inprimis, quod eſſet *τῶν δαιμόνων.* Vt, cum *τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν* dicat noſter, tametſi nomine *τὸ δαιμόνιον* cum antiquis vtatur, in vſu nominis tamen ab iis recedat. Eſt enim hic, quae ab aliis dici ſolet *ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια*; vel *ἡ θεῖα πρόνοια*; quam *τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν* e veteribus qui dixerit, inuentum iri, credo, neminem. Niſi ſubtilius philoſophatum ſophiſtam, *τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν* exiſtimes vocaſſe, eam quam in diſtributione *τῆς προνοίας*, *Plutarchus*, de Fat. p. 573. A. *τρίτην* eſſe dicit; dum *τρίτη δ' ἂν*, inquit, *εἰκότι ῥηθείη πρόνοιά τε καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσιν.* quod qui probent, admodum paucos, opinor, fore.

20. *Τίνας ἐ. ἐ. ἔ. σε περὶ σεαυτοῦ*] In Lugd. A. B. et Pal. omiſſum *σέ.* nec id valde requirerem, ſi legeretur *περὶ σοῦ.* nunc vero, cum libri omnes habeant *περὶ σεαυτοῦ*, retineo *σε.*

22. *Ἠσεβηκότα πάντα*;] Sic ſcripſi cum Lugd. A. C. Angl. Pal. Med. A. B. Vulgo legitur *ἅπαν ἠσεβηκότα.* ſed in Lugd. B. et Med. C. *ἅπαντα ἠσεβηκότα.* in Burm. et ed. Ven. *πάντα ἠσεβηκότα.*

ριη'. ΗΡΟΔΙΚΩι.

Ἄλλου μὲν ἦν κακῶς πεπονθότος, μηδὲν ὁμολογῆσαι πρὸς τὸν δεδρακότα περὶ ἀμύνης, ἵν᾽ ὡς ἥκιστα πρὸς αὐτὸν ὕποπτος ἁλῷη. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἔργον ἡγοῦμαι, τὸ τὸν ἀγνοοῦντα χειρώσασθαι. προηδικημένος δ᾽ ὑπὸ σοῦ μεγάλα, μηνύω σοι Φυλάττεσθαι τὴν ἐπιοῦσαν ἐξ ἡμῶν ἄμυναν, ἵνα πρὸ τοῦ μὲν παθεῖν, ἡ προσδοκία κολάζῃ σε· μετὰ δὲ τὴν προσδοκίαν αὐτὸ τὸ παθεῖν.

ριθ'. ΕΥΜΗΛΩι.

Οὔτε δοκοῦντος, οὔτε ὄντος ἀδίκου τὸν ἄρξαντα πλημμελεῖν, ἀμύνεσθαι. τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ᾽ ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.

ρκ'. ΖΕΥΞΙΠΠΩι.

Τῷ μὲν υἱῷ σου διὰ τὴν νεότητα συγγινώσκω, σοὶ δὲ διὰ τὸ γῆρας, καί περ ἀσύγγνωστα πεποιηκόσιν. ἂν μέν τοι μὴ παύσησθε τῆς αὐθαδείας, οὔτε ἐκεῖνον ἡ νεότης, οὔτε σὲ τὸ γῆ-

ρας

25. Περὶ ἀμύνης] Vtitur hoc nomine aliquoties noſter cum ſui ſaeculi ſcriptoribus. De eo quid ſit exiſtimandum, docent abunde viri docti, ad *Thom. M. Timaei* L. Plat. et *Moerin.* vt alios taceam. Mox ἁλῷη, quod *Homericum* eſt, male vulgo agendi virtute reddiderunt interpretes. Reliquis rectius *Aretinus*, *vt quam minimum apud illum ſuſpectus habeatur.*

27. Πρ. ὑπὸ σοῦ μεγάλα] E Lugd. C. Med. B. et Margg. Lugd. A. et Angl. addidi μεγάλα, quod in reliquis libris deerat. *Thucyd.* l. VII. p. 461. l. 33. μεγάλα οἱ Ἀθηναῖοι ἐβλάπτοντο. vid. not. ad ep. CXXVII.

32. Οὔτε δοκοῦντος, οὔτε ὄντος ἀ.] Figura hac dictionis primus fortaſſe vſus eſt *Aeſchylus* in illo Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ᾽ εἶναι θέλει. de quo vid. ſupra not. ad ep. LXII. p. 193. Inde autem ab *Aeſchyli* temporibus vix genus loquendi aliud inuenitur, tantopere inculcatum ab Oratoribus, philoſophis et ſophiſtis, quam ita iuncta verba δοκεῖν et εἶναι, Latina autem, *videri* et *eſſe*.

32. Τὸν ἄρξαντα πλ. ἀμύνεσθαι] De ſententia dictum ſupra, ad ep. XXXII. p. 124. adde *Leopard.* Em. X. xII. et inprimis *Valckenarium*, ad *Eurip.* Phoen. p. 532.

Digitized by Google

CXVIII. HERODICO.

Alius eſſet, malo affecti, nihil confiteri apud eius auctorem de vltione, vt quam minime ſuſpectus apud eum deprehenderetur. ego vero ignaui hominis eſſe puto, opprimere imprudentem. Iniuria vero magna affectus ante a te, moneo te, vt caueas futuram a nobis vltionem, vt ante ſupplicium, exſpectatione eius puniaris, poſt exſpectationem vero, ipſo ſupplicio.

CXIX. EUMELO.

Cum nec videatur, nec ſit, iniuſtum, eum, qui primus peccauerit, vlciſci: cum prius factum ſit a te, poſterius a nobis futurum exſpecta.

CXX. ZEUXIPPO.

Filio tuo propter iuuentutem ignoſco, tibi vero, propter ſenectutem, quamuis ea, quibus ignoſci non poſſit, feceritis. Quodſi vero non deſtiteritis a contumacia, nec illum iu-

p. 532. cet. Pro *κατάρξαντα*, quod editur vulgo, ſcripſi *ἄρξαντα*, quod in eo conuenirent MSS. omnes, vno Burm. cum editis *κατάρξαντα* exhibente. Noſter, ſupra, ep. XXXII. *οὐκ ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος*. Alterum *κατάρχειν* non minus, apud quoſuis ſcriptores, quam *ἄρχειν*, hac poteſtate obuium, in *Alciphronis* l. III. ep. XLIV. p. 370. vbi nunc legitur *εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γλυλλίων μόνος, καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ —— κοινὴ ἀνέωγεν ἡ οἰκία*, fortaſſe mutandum in *κατατρέχειν*, cuius clara veſtigia ſunt in eo, quod, ex alio libro, notat *Berglerus*, *κατέχει*. Eſt autem noſtrum *ἄρχω πλημμελεῖν*, ſi conſtructionem verborum reſpicias, poeticum; ſin ſententiam, dum idem valet, quod *ἄρχω* vel *ὑπάρχω ἀδικίας*, Lat. *auctor ſum*, *prior facio*; dubito, an ſimile exemplum in veteri Graecia inueniatur.

36. Τῷ *μὲν υἱῷ σου, κ. τ. λ.*] Similia his ſunt, quae leguntur, in *Diodori* ep. VII. *Et quoniam tui, ob venerandam ſenectutem, eius* (nepotis) *autem ob iuuenilem aetatem, ad vitia proclivem, nos etiam miſeret*, cet.

39. Δι'

Digitized by Google

ρας ἐξαιρήσεται. δι' αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ μᾶλλον κολασθήσεσθε, δι' ἃ νῦν συγγνώμης ἀξιοῦσθε.

ρκα'. ΚΛΕΟΣΤΡΑΤΩι.

Πάνυ μοι δοκεῖ μετὰ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ. τὸν γὰρ ἄλλοις ἐπιτιμᾷν ἐπιβαλλόμενον, αὐτὸν ἀπηλλάχθαι χρὴ πάσης πονηρίας. σὺ δὲ ταῖς τῶν ὑπὸ σοῦ νουθετουμένων κακίαις ἔνοχος ὢν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις, ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, οὕτω νουθετεῖς.

ρκβ'. ΑΜΦΙΔΑΜΑΝΤΙ καὶ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι.

Υ'μεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε. ὁ δ' οὔ φησιν ἀπειληφέναι: οὐκ ἔχω δὲ, μὰ τὸν Ἡρακλέα, οὔθ' ὑμῖν ἀπιστεῖν, οὔτ' ἐκείνῳ μὴ πιστεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τῆς ἀποδόσεως· ὑμεῖς δὲ ὡς φίλῳ πεπιστευκέναι λέγετε. δι' ἃς γε αἰτίας οὐκ ἀπειληφὼς, ἵνα μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν τοῖς λόγοις, ὡς κεκομισμένος προσδέδεγμαι. εἴη μέν τοι μέχρι παντὸς ἀγνοηθῆναι τἀληθὲς, ἢ τὸν πλά-

νου

39. Δι' αὐτὰ δὲ ταῦτα, κ. τ. λ.] Nempe ob ſenectutem pater, quia iam nimium peccauit; ob iuuentutem filius, ne vitioſam ſenectam attingat. BOYL.

43. Τὸν γὰρ ἄλλοις, κ. τ. λ.] In hanc ſententiam multa a veteribus dicta praetereo.

46. Ω'ς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν] Α'νεπίληπτος, ἀνεπίληπτος βίος, ſim. veteribus nota ſunt genera loquendi. Propius noſtro eſt, quod legitur in *Demoſth.* Or. adu. Ariſtog. p. B. καὶ τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ. quod ſi quis, recentius quam pro *Demoſthenis* aetate dictum, indicium habebit orationis commenticiae, fortaſſe non errabit. Genus conſtructionis conuenit cum *Plutarch.* de Lib. Ed. p. 4. B. vbi iunguntur τοῖς βίοις ἀδιάβλητοι, καὶ τοῖς τρόποις ἀνεπίληπτοι, καὶ ταῖς ἐμπειρίαις ἄριστοι. *Dionyſio Halic. Athenaeo*, aliis, eſt τὸν βίον ἀνεπίληπτος. Diuerſa ratione *Plut.* in Cat. Min. p. 794. D. λέγεται δὲ ῥᾴθυμος γενέσθαι καὶ περὶ γυναῖκας οὐκ ἀνεπίληπτος. In ſimilibus noſtro familiaris praepoſitionis εἰς vſus.

47. Α'μφιδάμαντι κ. Θ.] Sic ſcripſi cum MSS. plerisque, et edd. Comm. et Boyl. cum in reliquis edd. et MSS. Lugd. C. Medd. A. B. eſſet ΑΦΙΛΑΝΤΙ κ. Θ. in Burm. autem ſolum ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι.

53. Τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν, κ. τ. λ.] Ve-

ſtrum

Digitized by Google

iuuentus, nec te ſenectus liberabit: ſed propter ea ipſa magis etiam puniemini, propter quae nunc venia dignamini.

CXXI. CLEOSTRATO.

Omnino mihi videtur dignum eſſe, quod quis miretur et rideat, aliquos caſtigari a te. Nam qui alios reprehendere conatur, eum abeſſe, oportet, ab omni malitia. Tu vero eorum, qui a te obiurgantur, vitiis, aliisque omnibus, obnoxius, quaſi ipſe inculpatus eſſes, ita demum obiurgas.

CXXII. AMPHIDAMANTI et THRASYBULO.

Vos reddidiſſe pecuniam, quam mutuam ſumſiſtis, Teucro, dicitis; ille negat, ſe recepiſſe. Nec vero poſſum, ita medius fidius, aut vobis fidem non habere, aut illi non credere. Ille enim requirit, vt habeatis, quo redditam confirmetis: vos vero, tanquam amico credidiſſe dicitis. Qua propter, cum non receperim, ne quibus veſtrum videar fidem non habere in verbis, vt qui receperim, ſic habeo. Vtinam vero ſemper igno-

ſtrum *cuiuſpiam:* refertur enim ad vtrumque debitorem, et Teucrum ſimul. BOYL. Infra editi libri omnes κεκομισμένα, praeter Commel. vbi κεκομισμένος; quod confirmant Lugd. A. B. et Pal. probante etiam *Hemſterhuſio*, ad marg. exemplaris ſui. Angl. autem eius loco κεκομισμένου, et Lugd. C. κεκομισμένοι.

54. Ἀγνοηθῆναι τἀληθὲς, ἢ τὸν πλάνον ὑμῶν τοῦτον, ὅς τις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι] E Lugd. A. Angl. Pal. et Burm. recepi ἀγνοηθῆναι pro ἀγνοεῖν με, quod reliqui libri habent. Sequitur pari ratione εὑρεθῆναι. In reliquis nihil temere mutandum puto: tametſi in iis variant MSS. Nam in Lugd. A. et Pal. eſt, ἢ τὸν ἕτερον ὑμῶν, ὅστις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι. in illo tamen ſuper ἕτερον ſcriptum πλάνον, ſuper πονηρὸν vero λῆρον. Cum Lugd. in priore conuenit Angl. in poſteriore λῆρον eſt in orationis contextu, et πονηρὸν ſupra ſcriptum. Praeterea ἕτερον eſt in Burm. λῆρον autem in Medd. A. et B. quod, haud dubie ex πονηρὸν ortum, hic locum non habet. Alteri firmando inſeruire poterit *Alciphron*. l. I. ep. xxx. p. 124. νῦν δ' οὐκ ἔτι τὸ ἑταιρεῖν αἰτιασόμεθα, ὅτι πονηρὸς Εὐθίας ἐραστὴς εὑρέθη. In nominis πλάνος rationes inquirit *Athenaeus*, l. xiv. p. 615. F. et 616. A. adde eiusdem, l. I. p. 19. D. p. 20. A. *Planum improbiſſimum* nominat *Cicero*, pro Cluent. c. xxvi. quod eſt noſtrum πλάνος πονηρός.

De

Digitized by Google

νον ὑμῶν τοῦτον, ὅς τις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι. κρεῖττον γὰρ ἡγοῦμαι πολλῶν χρημάτων ἐνεγκεῖν ζημίαν, ἢ φίλων. ἀνάγκη δὲ τῆς ἀληθείας εὑρεθείσης, ἀντὶ φίλων τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ψευδομένους ἐχθροὺς γενέσθαι.

ρκγʹ. ΑΔΕΙΜΑΝΤΩι.

Ἀκούω σε διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὁπότερος ὑμῶν ἐστὶ χείρων, σοῦ μὲν ἐκεῖνον λέγοντος, ἐκείνου δὲ τοὔμπαλιν σέ. ἐγὼ δ᾽ οἴομαι, μᾶλλον δὲ καλῶς πέπεισμαι, τῶν μὲν ἄλλων ἁπάντων ἐκεῖνον εἶναι κακίω. σοῦ δὲ οὔτε ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα.

ρκδʹ. ΛΥΣΙΚΛΕΙ.

Οὐ θαυμάζω τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν οὐδὲν ἔχεις ἐμφερὲς οὔτε τῷ πατρί σου, οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λυσίκλεις. οὔτε γὰρ εἶ Λυσικράτους υἱὸς, οὔτε Νεοπτολέμου πατήρ. ταῦτα δέ φασι τὴν μητέρα σου, καὶ τὴν γυναῖκα πρὸς πολλοὺς Σικελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τῶν μεγάλων τυγχάνειν ἐπαίνων. ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν θαυμαζομένων ἐστὶ, τὸ πρὸς πάντας μὲν, μάλιστα δὲ πρὸς εἰδότας, ἀψευστεῖν.

ρκεʹ. ΝΕ-

De *πλάνος*, praeter *H. Stephan.* Th. L. Gr. quaedam notauit clariſſimus *Albertius*, ad *Heſych.* v.

61. *Τῶν μ. ἄλλων ἁπάντων*] *Α᾽πάντων* eſt ex ed. Ven. pro *πάντων*, quod in reliquis libris. vid. ſupr. not. ad ep. LXI. l. 50.

66. *Οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λυσίκλεις*] Legitur vulgo *οὔτε τῷ υἱῷ σου, Λυσίκλεις*, aut eius loco, vt in ed. Comm. et Boyl. *οὔτε τῷ υἱῷ, Λύσικλες.* quod etiam in Burm. et Lugd. C. praeterquam quod ibi *Λυσίκλεις.* In eo quod ſcripſi, plures libri conueniunt; nam in Lugd. A. et Angl. eſt *οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λύσικλες*, adſcripto in margg. vtriusque libri *Λυσίκλεις.* Pal. habet *οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λυσίκλεις.* nec multum abit Lugd. B. vbi, inuerſo ordine, legas *οὔτε τῷ παιδὶ σῷ, Λυσίκλεις, οὔτε τῷ πατρί.*

69. *Δ. τοῦτο τῶν μεγάλων τ. ἐ.*] Niſi in omnibus libris eſſet *τῶν*, ſine eo mallem *δ. τ. μεγάλων τ. ἐ.* Potuit autem profi-

ciſci

Digitized by Google

ignoretur potius verum, quam planus ille, quisquis veſtrum ſit, improbus inueniatur. Nam praeſtabilius duco, magnae pecuniae facere damnum, quam amicorum. Neceſſe vero eſt, inuento vero, pro amicis eos, qui iniuriam faciant, et mentiti ſint, inimicos eſſe.

CXXIII. ADIMANTO.

Audio te diſſidere cum fratre, vter veſtrum ſit deterior, cum tu illum dicas, ille viciſſim te. Ego autem puto, imo vero probe perſuaſum habeo, aliis omnibus illum eſſe peiorem; te vero, nec illum, nec aliorum ullum.

CXXIV. LYSICLI.

Non miror, quod nihil habeas ſimile, aut patri tuo, aut filio, Lyſicles. Nec enim filius Lyſicratis es, nec Neoptolemi pater. Id, quod matrem tuam, et uxorem, aiunt, apud multos Siculos affirmare, ac propterea magnam conſequi laudem. Unum enim hoc etiam eorum eſt, quae quis miretur, quod cum apud omnes, tum inprimis apud ignaros, non mentiantur.

 CXXV. NE-

ciſci ex ſequente καὶ τοῦτο τῶν θαυμαζομένων ἐστί. Sed in vſu articuli parum certi, in his Epiſtolis.

71. Πρὸς εἰδότας] Quorum ſiquidem alii cum matre tua, alii cum vxore familiarius verſati fuerint; adeoque licet harum vtraque tacuerit, illi te ſpurium, hi currucam norunt. BOYL. Qui poſſit ἓν τῶν θαυμαζομένων dici τὸ πρὸς εἰδότας ἀψευστεῖν, non aſſequor. Ac mihi quidem contrarium verius dici poſſe videtur, ſiue ἓν τῶν οὐ θαυμαζομένων velis τὸ πρὸς εἰδότας ἀψευστεῖν; ſiue ἓν τῶν θαυμαζομένων, τὸ πρὸς οὐκ εἰδότας ἀψευστεῖν. Quorum poſterius, a me, quum Latina facerem, ſpectatum, ſi quis MS. confirmaret, vt verum reciperem. Nunc nihil audeo mutare, tametſi οὐκ forte lateat in corrupto τοὺς εἰδότας, quod Lugd. A. habet, adſcripto πρὸς, vel, in τὸ τοὺς εἰδότας, quod in Lugd. B. eſt.

ρκε΄. ΝΕΟΛΑΪΔΑι.

Οὐδὲν ἄχαρι βούλομαί σε παθεῖν ἀπ᾽ ἐμοῦ· πλείω γὰρ εὑρίσκω σοι τὰ ἀγαθὰ πεπραγμένα, τῶν χειρόνων. διὸ καὶ τοῦτό σου τῶν βελτιόνων ἐν γενέσθω, τὸ μὴ προσαναγκάσαι με, τῷ χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς κατὰ σοῦ χρήσασθαι πάθει.

ρκϛ΄. ΤΙΜΟΛΑΩι.

Τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτάνειν, εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται· τὸ δ᾽ ἁμαρτόντα τούτῳ αὐτῷ πρὸς τὸ μέλλον σεσωφρονίσθαι, ἀνθρώπου· τὸ μέν τοι μηδὲν πταίσαντα καὶ ἀτυχήσαντα πεφυλάχθαι, οὐκ οἶδα ἄλλου τινὸς ὑποληφθῆναι δυνάμενον, ἢ κακοῦ. αἰσχρὸν οὖν (ἔτι γὰρ ἔγγιον προσελευσόμεθα) ἑτέροις παράδειγμα τῆς ἀβουλίας γενόμενον, αὐτὸν ἑαυτῷ μηδ᾽ ἐκ τῆς οἰκείας συμφορᾶς χρήσιμον γενέσθαι.

ρκζ΄. ΑΡΙΦΡΑΔΗι.

Αὐθάδεια καὶ νεότητος ἀβουλία πολλοὺς ἀνθρώπων ἀπώλεσεν· οἷς ἀμφοτέροις τοῖς πάθεσιν ἴσθι σου τὸν υἱὸν κεχρημένον. ἀδι-

72. ΝΕΟΛΑΪΔΑι] Diſſentiunt in nominis ſcriptura libri; cum loco ΝΕΟΛΑΪΔΑι, quod in editis eſt, Lugd. A. et Angl. habent ΝΕΟΛΙΔΑι; ac Lugd. B. ΘΟΛΑΙΔΑι. Niſi nominum propriorum, in his Epiſtolis, admodum eſſet incerta ratio, ſuſpicarer, pro ΝΕΟΛΙΔΑι transpoſitis literis ſcribendum eſſe ΛΕΩΝΙΔΑι: nomen in veteri hiſtoria notiſſimum. Ac Leonidae cuiusdam, res Phalaridis ſpeculatum a Leontinis miſſi, mentio ſupra etiam facta, ep. XLII.

73. Παθεῖν ἀπ᾽ ἐμοῦ] Lugd. A. et Angl. ὑπ᾽ ἐμοῦ. Noſter, ep. CXLII. ὑφ᾽ ἡμῶν εὖ πεπονθέναι. Retinui cum plerisque libris ἀπ᾽ ἐμοῦ. De vſu praepoſitionis ἀπὸ pro ὑπὸ, ſaepius egerunt eruditi. vid. inter alios, *D' Oruillius*, ad *Charit.* l. VI. p. 548. Id interea certum eſt, ſimilia inprimis in citerioris Graeciae ſcriptoribus inueniri frequentiſſima.

78. Τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτάνειν] Particulam μὲν, quam vox ſequens μηδὲν abſorpſit, ex Codd. Lugd. A. & Angl. adieci; hic genuinam monſtrabat quod ſequitur δέ. —— Sententiam nobilem ſuo more ſic

CXXV. NEOLAIDAE.

Nihil acerbi volo te pati a me. Plura enim, te comperio, bona praeſtitiſſe, quam mala. Quare etiam hoc e melioribus tuis vnum eſto, vt ne me cogas, atrociore animi in te vti affectu.

CXXVI. TIMOLAO.

Nihil quidem peccare, jure merito profecto Dei cenſetur; poſtquam vero peccatum ſit, eo ipſo in poſterum emendari, hominis: qui vero lapſus et infortunio fuerit mactatus, illum ſibi prorſus non cauere, haud ſcio cuius cenſeri debeat niſi improbi. Turpe igitur, (nam etiam propius accedemus,) qui aliis exemplum temeritatis ſit factus, illum ne proprio quidem damno edoctum ſibi prouidere.

CXXVII. ARIPHRADAE.

Arrogantia et iuuenilis temeritas multos homines perdere ſolent; quo vtroque morbo tuum filium laborare ſcias: magna

ſic *Sophocles* expreſſit in Antig. v. 1036. *Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐςι τοὐξαμαρτάνειν· Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔς' ἀνὴρ Ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅςις ἐς κακὸν Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.* *Xenophon* K. Π V. p. 80, 40. Ἑλλην. VI. p. 346, 10. Plures illam expreſſere ſophiſtae: Demonax *Luciani*, T. II. p. 378. *ἡγεῖτο ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν.* Sententiam inter recentiores tractarunt *Eraſmus*; *Gatakerus*; *J. C. Wolfius* ad *Libanii* Epiſt. p. 705.

80. *Μηδὲν πταίσαντα*] Codd. Lugd. A. et Angl. pro *μηδὲ* hic aptiſſimum praebuerunt *μηδέν*. paulo ante legitur *τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτάνειν.*

84. *Συμφορᾶς*] MSS. omnes *ξυμφορᾶς*. Etſi hoc ad veterem Atticam loquendi normam magis accedit, retinui tamen alterum, quod conſtans haec ſcriptura ſit in his Epiſtolis. — *ξὺν* pro *σὺν* veteres Attici ſcripſere, non item recentiores: de hac tantilla re egerunt *H. Stephanus* in Append. Theſ. L. G. p. 13. *Waſſe* in Add. in *Thucyd.* ad P. 362. in Praefat. *Dukeri*, *Hemſterhuſius* in *Ariſtoph.* Plut. v. 774. & in *Lucian.* T. I. p. 94, 95.

Digitized by Google

νες Αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ, τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν σε περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετὰ ἀνάγκης μηδὲν ὧν παρανενόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἠσεβηκότα πάντα;

μη. ΗΡΟ-

ueniunt genera loquendi ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαινε, *prima luce*, *cum primum diluculares*, de quibus vid. *Valcken.* ad *Herodot.* l. III. p. 242. *Syneſio*, ep. IV. p. 174. idem eſt ὑποφαινομένης ἡμέρας. Mitto plura ſimilia, apud alios. Hinc autem verbum tranſlatum in ſpem, quae inſtar lucis primum orientis offeratur; vt apud *Lucian.* t. II. Abd. p. 185. εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο. *Liban.* ep. ccccxx. extr. καὶ δὴ καὶ εἴ τις ἐλπὶς ὑποφαίνετο (l. ὑποφαίνοιτο) μηδὲν ἔσεσθαι μένοντι κακὸν, μένε. Verbo ὑποφαίνειν, niſi fallor, in eodem loco vſus eſt *Dinarchus*, c. Demoſth. p. 175. A. τοσαύτας ὁρῶν ἐλπίδας ὑποφαινούσας εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν. vbi nunc legitur ὑποβαινούσας. Non diſſimili porro modo in ſolertiam et audaciam e rebus geſtis Hannibalis elucescentem tranſtulit id *Polybius*, l. II. p. 172. Τὴν δὲ στρατηγίαν οἱ Καρχηδόνιοι τῶν κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Ἀννίβᾳ περιέθεσαν ὄντι νέῳ, διὰ τὴν ὑποφαινομένην ἐκ τῶν πράξεων ἀγχίνοιαν αὐτοῦ καὶ τόλμαν. *Arriani*, de Exp. Al. eſt, l. IV. c. XIX. §. 1. εἴπου τὶ τῆς χώρας ἔρημον χιόνος ὑποφαίνοιτο. A veterum autem loquendi norma recedit plane, quod eſt apud *Diodor. Sic.* l. XIV. p. 673. l. 85. Τῷ δὲ Κόνωνι περὶ τῆς ναυαρχίας διαλεχθεὶς, ἐπέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν θάλατταν ἡγεμόνα, μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. vbi ſimile ex *Zoſimo* adfert *Weſſelingius*. Loquitur ſic ſaepius *Herodian.* vt Hiſt. l. II. c. III. §. 14. c. IX. §. 5. l. III. c. VI. §. 17. et alibi. *Demoſtheni* fere eodem in loco eſt ἐλπίδας ὑποτείνειν, de Rep. Ord. p. 126. A. τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείναν, ἀλλὰ δ' οὐδέν. atque ita *Suidas*, v. Ὑποτείνει, e *Philoſtrato*, Ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. id eſt, vt ille interpretatur, ὑποδεικνύει; qua poteſtate, verbo ὑποφαίνειν noſtro in loco vſus eſt ſophiſta

19. Εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ] Quaſi dignus eſſem, de quo vindex Dei prouidentia poenas ſumeret: BOYL. Frequens δαιμόνιον in ſcriptis veterum, tam per ſe, vt quando τὸ δαιμόνιον dicitur, quam ad aliud nomen adiunctum; cuius generis ſunt δαιμόνιος ἀνάγκη, apud *Lyſ.* c. Andoc. p. 118. τὸ σημεῖον τὸ δαιμόνιον, non vno loco apud *Platonem*. τὸ δαιμόνιον ἐναντίωμα, apud eundem, Alcib. I. p. 429. A. quo uſus *Procopius*, ep. XLVII. ed. Cui. p. 443. ſe ait Σωκρατικῶς εἰπεῖν. Nec diſſimili modo idem ep. XXXIII. p. 439. Δέδεγμαί σου τὴν —— ἐπιστολὴν, τῆς μὲν μακρᾶς σιωπῆς Σωκρατικῶς αἰτιωμένην ἡμῖν τὸ δαιμόνιον. Quamquam autem neminem temere inuentum iri opinor, niſi rudem plane in ſcriptis veterum philoſophorum, quin ſciat, iſtiusmodi genera loquendi, quae in *Platone*, *Xenophonte*, aliis, longe plurima ſunt, certa ratione dici poſſe Σωκρατικὰ, nihil tamen re vera adeo in nominis vſu ineſt, quod tempore Socratis nouum plane fuiſſe nec auditum ante videatur. *Herodotea* iam ſunt, l. II. p. 158. l. 22. ὡς μὲν ἐγὼ γνώμην ἀποφαίνομαι, τοῦ δαιμονίου παρασκευάζοντος, ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, κ. τ. λ. l. V. p. 415. l. 69. Ἀργεῖοι μὲν λέγουσι, αὐτέων τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον διαφθειράντων, τὸν ἕνα τοῦτον περιγενέσθαι· Ἀθηναῖοι δὲ, τοῦ δαιμονίου. et l. VI. p. 476. αὐτοὶ δὲ Σπαρτιῆται φασὶ ἐκ δαιμονίου μὲν οὐδενὸς μανῆναι Κλεομένεα, κ. τ. λ. In his autem

et

magna autem ab eo affectus iniuria ob ea quae memoraui vitia, vltionem diſtuli, idque in tuam non in illius gratiam: multorum enim teſtimonio vir optimus eſſe perhiberis: quapropter patris nihil mali merentis ſenectutem ob filii nequitiam dolore afficiendam non exiſtimabam: cum enim filius tibi ſit vnicus, hunc, etiamſi peſſimum, alio ſucceſſore deſtitutus amas: filii enim vitia patris beneuolentia tegit. Quod ſi vero delinquere non deſinat, neque tuis praeceptis neque meis ſermonibus morem gerat, probe ſcias eum et mea et tua cauſa meritas daturum poenas. Ne autem, cum in eodem propoſito perſeuerans in ipſum malum inciderit, ignorantiam praetexat, de iisdem rebus, quemadmodum ad te ſcripſi, literas ad ipſum dedi.

CXXVIII. CLEODICO.

Multa mala in me machinatus es, Cleodice, quaeque vires tuas ſuperant. Vnde enim ea tibi ſpes, poſſe Phala-

 rim

ditque: Διατείνω *alium ſenſum hic vix admittit: in eodem tamen uſurpatum nullibi inuenio. Melius itaque in MS. Reg.* διὰ τίνων. *Sententiam ſic legas*, ὅταν ἐπ' αὐτῷ γένηται τῷ κακῷ διὰ τίνων ἐν οἷς ἐςὶ. *eum in hoc inciderit malum ob ea quae iam agit.* Non eſt vt hanc *Boylei* ſententiam operoſe refutem, dudum exploſam a ſummo *Bentleio*, Diſſ. p. 74. et ſeqq. Illud tantum notetur, quod de ſcriptura vocum διὰ τινων refert *Bentleius*, idem confirmari a Cl. *Gally*, qui collationi Cod. Angl. adſcripſerat: „ Διά τινων. Ita nunc „ ſcriptum eſt: at primo διατείνων ſcriptum „ fuiſſe liquet tam ex diſtantia inter τ et „ ι, quam ex vario colore atramenti, quo „ accentus ſuper α pingitur. " Eodem fere modo voces leguntur in Lugd. A. Quamvis autem forte vulgata lectio cum *Bentleio* retineri poſſit, mihi tamen valde placet Clariſſ. *Hemſterhuſii* emendatio legentis, διαμένων, ἐν οἷς ἐςὶ. adſcripſerat iſta ex epiſt. XXXIX, μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐςί. In *Iſocratis* legitur Panegyr. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι. — Quod vero ſequitur, μὴ προσποιηθῇ δοκεῖν ἠγνοηκέναι, a veteribus elegantius ſcriptum fuiſſet in eumdem ſenſum, μὴ δοκῇ (i. e. προσποιηθῇ) ἠγνοηκέναι. hunc vſum verbi δοκεῖν *Valcken.* ad *Herod.* adfirmauit.

1. ΚΛΕΟΔΙΚΩι] Abeſt haec Epiſt. a Codicibus Lugd. A. B. C. et Angl. quumque nec ex reliquis quicquam enotatum ſit variae lectionis, neque in illis videtur fuiſſe reperta.

2. Πολὺ δεινὰ] Sic loqui non ſolent Graeci. Scribendum videtur vſitato more, πολλὰ καὶ δεινὰ βεβούλευσαι· Sic Noſter Ep. LVI. Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος. Ep. L. πολλά σοι καὶ δει-

σαι Φάλαριν, χαριουμένῳ τῇ τοῦ Θρακὸς τοῦ βυρσοδέψου θυγατριδῇ, Αὐτάνδρου δὲ γυναικὶ, τοῦ τὸν δεσπότην ἑαυτοῦ κτείναντος, ἐξ ὧν οὕτω πλουτῆσαι αὐτῷ συνέβη, καὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐνυβρικότι· οὐ μὴν εἰς τοῦτό γε προαχθήσομαι τῆς ὀργῆς, ὥςε τὰ σοὶ πεπραγμένα λόγῳ διεξελθεῖν. ἐὰν γάρ σε ἄξιον ἀμύνης ἡγησώμεθα, οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ᾽ ἐν ἔργοις δυνησόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠρέχθης ἐξαμαρτάνειν, εἰς κεφαλὴν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι.

ρκθ΄. ΕΠΙΣΤΡΑΤΩι.

Ὡς πρὸς εὐτυχῆ τινα γράφειν ἔοικας ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν ἐν βραχεῖ δηλώσω. εἰ τοῦτ᾽ ἐςὶν εὐτυχεῖν, τὸ γεννηθέντα μὲν ὀρφανίας πειραθῆναι, νέον δὲ ὄντα κατὰ περίςασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, ἀπολέσαι δὲ τὰ πλεῖςα τῆς οὐσίας, τραφῆναι δὲ ἐν βαρβάροις ἔθεσι, φεύγειν δὲ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀδικούμενον, ἐπιβουλεύεσθαι δὲ μὴ μόνον ὑπ᾽ ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐεργετουμένων, τυραννήσαντα δὲ ἀπεύχεσθαι καὶ τὸν ἐν τυραννίδι βίον, εὐτυχοῦμεν.

ρλ΄. ΕΠΙ-

δεινὰ πέπρακται. Cum frequens ſit forma loquendi πολλὰ καὶ δεινὰ πεποίηκε· *multa mala patrauit*: πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶσι. minus frequenter occurrant: πολλὰ κἀγαθά· πολλὰ καὶ καλά. vid. *H. Stephan.* in Append. Theſ. L. G. p. 35. et *F. L. Abreſch.* Diluc. Thucyd. p. 358.

15. Νέον δὲ ὄντα] Ita libri tam MSS. quam typis deſcripti fere omnes: in margine tamen Lugd. A. et Angl. legitur νεάζοντα δὲ κ. τ. atque id ipſum dat Laur. A. Vtrum eligas parum refert: vt rarius Auctor forte dederat νεάζοντα. *Eurip.* Phoen. v. 1613. Α᾽λλ᾽ ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ᾽ ἂν βίον. *Soph.* Oed. in Col. v. 366. νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς. — Phraſin ὀρφανίας πειραθῆναι tractauit *Bentleius*, Diſſ. p. 508. et ſeqq.

17. Τραφῆναι ἐν βαρβάροις ἔθεσι] Verbum Τρέφεσθαι non tantum reſpectu victus, ſed quarumcunque rerum, quae ad educationem et inſtitutionem liberorum pertinent, adhiberi notiſſimum eſt. *Ariſtophanes*, Ranis v. 741. memorat Τραφέντας ἐν παλαίςραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ. Nihil itaque vetat, quominus Graece dicatur τραφῆναι ἐν βαρβάροις ἔθεσι. Cum tamen a diuerſa educationis ratione partim etiam pendeant interni mores habitusque animorum, (vere *Euripides*, Hec. v. 600. Ἔχει γε μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς Δίδαξιν ἐσθλοῦ.) hac in locutione praeferendum videretur ἤθεσι. Ita *Plato*, L. I. de LL. p. 769. C. ἐπειδὴ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς. *Thucydides*, L. II. c. LXI. p. 136, 59. πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας,

καὶ

Digitized by Google

rim malo afficere, vt rem gratam faceres Thracis iſtius coriarii nepti, uxori vero Autandri, qui domino ſuo interfecto inde mactus eſt diuitias, et praeter omne fas inſolenter ſe geſſit? Nec tamen eo procedam iracundiae, vt tua facinora verbis percenſeam. Quum enim vltione te dignum iudicauerimus, non verbis tantum volemus, ſed re ipſa efficere poterimus, vt ea, quae tu in nos peccare fueris conatus, in caput tuum tuique generis recidant.

CXXIX. EPISTRATO.

Videris tanquam ad fortunatum ſcribere. Ego vero tibi res meas paucis complexus breuiter exponam. Si hoc eſt fortunatum eſſe, prima aetate parentibus orbatum, iuuenem patria caſu eiici, maxima bonorum parte ſpoliatum, barbaris in locis educatum, ex omni terra per vim et iniuriam expelli, inimicorum non tantum ſed etiam beneficiis cumulatorum inſidiis peti, tyrannide acquiſita vitam in tyrannide abominari; fortunati ſumus.

CXXX. EPI-

καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους. vbi minime accedo *H. Stephano*, in Annot. in Schol. *Thucyd.* ad p. 85. col. 2, l. 3. notanti perinde eſſe vtrum legas ἤθεσιν, an ἔθεσι· quod eo minus ferrem in hoc loco *Thucydidis*, quia nulla eſt in Codd. ſcripturae varietas. In eo maior eſt difficultas, quomodo Phalaris dici poſſit ἐν ἤθεσι βαρβάροις iſto ſenſu educatus; cum non tantum apud *Lucian.* T. II. p. 188. ſeſe εὖ γεγονέναι καὶ τραφῆναι ἐλευθερίως glorietur, ſed, vt ex Epiſtola prima patet, iam tum, cum patria fugeret exul, vxorem et liberos habuerit. An itaque adeo ſui oblitum fuiſſe Auctorem dicemus, vt plane contraria de ſe narrauerit? Si nihil aliud obeſſet, non adeo repugnarem, cum in fictis eiuſmodi ſcriptis aliquando contingat, vt memoria lapſi ſcriptores, earumque rerum, quas antea commemorauerint, obliti, poſtea diuerſa aut plane contraria narrent: exemplum in ipſo Auctore Noſtro notauit etiam *Bentleius*, Diſſ. p. 481. Huius vero erroris abſoluendum hic Noſtrum vel ipſe verborum ordo turbatus demonſtrat: neque enim poſt alia commemorata educationis demum mentionem feciſſet, ſed ſtatim poſt iſta, γεννηθέντα μὲν ὀρφανίας πειραθῆναι· vt ſaepiſſime verba γεννᾶσθαι et τρέφεσθαι coniungi ſolent. Quid itaque? Genuinum forte, quod praebent margines Codicum Lugd. et Angl. φθαρῆναι δὲ ἐν βαρβάροις ἔθνεσιν. *barbaras inter gentes vagari:* hanc verbi φθείρεσθαι vim, praeter alios, adfirmauit Clar. *Abreſch*, Anim. ad *Aeſch.* p. 207.

Vul-

ρλʹ. ΕΠΙΣΤΡΑΤῼ.

Μὴ βιάζου με νικῆσαι δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν, τρὶς ἤδη παρεικότα· μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον· εἰ καὶ πάνυ τοῦτο σέβεσθαι παραιτησάμενοι τῇ τοῦ τυράννου χρησόμεθα ὀργῇ.

ρλαʹ. ΟΝΗΤΟΡΙ.

Καὶ σὺ, καὶ πάντες οἱ φίλοι τοῦτ' ἂν μοι χαρίζοισθε, μήτε ἐξετάζοντες περὶ ἐμοῦ μηδὲν, μήτε πολυπραγμονοῦντες, εἰ μή τι βουλοίμην· τοιαῦτα γάρ ἐςι τὰ κατὰ τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας, ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.

ρλβʹ. ΚΕΒΡΩΝΙ.

Τί δήποτε οἱ θαυμάζοντές μου τῶν τρόπων, ὡς δειναῖς χρωμένου αἰκίαις, τοὺς ἐπιχειροῦντας ἐξ ὑμῶν τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐξέπληξαν; ἀλλὰ τὰς μὲν τύχας ὀλοφύρεσθε τῶν τιμωρηθέντων, συμβούλους δ' αὐτοὺς οὐ ποιεῖσθε μὴ ἀδικεῖν Φάλαριν.

ἀμει-

Vulgata, ſi vna tantum litera mutetur, τραφῆναι ἐν βαρβάροις ἤθεσι, ſignificare poſſunt *barbaris in locis educari*: vid. notata ad *Heſych.* in Εὐήθης et in Ἦθεα, et G. *Koenius*, in *Gregor.* de Dialectis, p. 236.

22. Μὴ βιάζου με νικῆσαι] Non facile dixerim, quid hic ſibi velit νικῆσαι, in qua lectione Codices tamen conſpirant. Scripſerat forte: νικήσαντα δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν· *me, qui cauſa ſim ſuperior, cogere noli ad poenas de te ſumendas.* Epiſt. CXXVII. λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας.

23. Μηδὲ ἐμπαραβάλλου] Παραβάλλου legitur in Codd. Lugd. A. et Angl. Ἐμπαραβάλλου, veram lectionem hinc enotarunt *Budaeus* et *H. Stephanus* In proximis nihil adeo quis deſiderauerit: ſcribi tamen etiam Atticis vſitato more potuerat: ὡς ἀλλότριον ὄντα Φαλάριδος ἔλεον. pro ἀλλοτρίου ὄντος —— ἐλέου. vt *Plato*, in Gorgia p. 491. A. ὡς περὶ τούτων ἡμῖν ὄντα τὸν λόγον. *Iſocrates*, de Bigis p. 351. B. ὥσπερ οὐ πάντας εἰδότας, &c. Prae ceteris ſic frequenter ſcribit *Xenophon*, K. Π. p. 15, 22. 89, 4. &c. vid. *Ier. Markland.* in *Lyſiae* p. 67, 13.

33. Οἱ

CXXX. EPISTRATO.

Noli me cogere ad ſupplicium de te ſumendum, qui iam iter veniam dederim: neque id in animum tuum inducas, quaſi aliena eſſet a Phalaride miſericordia; etiamſi nulla eius ratione habita tyranni animo vtemur.

CXXXI. ONETORI.

Et tu et omnes amici hoc mihi gratiſſimum feceritis, ſi neque in meas res inquiratis, neque curioſius eas perſcrutemini, niſi ipſe velim; tali enim vtor fortuna, vt, ſi audiuerint, maiorem laetitiae inimicis, quam amicis, ſi non intellexerint, materiam dolendi praebeat.

CXXXII. CEBRONI.

Cur tandem ii, qui mores meos vituperant vt crudelibus vtentis ſuppliciis, iſtis ex vobis, qui mihi inſidias machinantur, hoc ipſo terrorem non incutiunt? ſortem autem eorum, qui poenas dederunt, deploratis; neque tamen eorum exem-

33. Οἱ θαυμάζοντές μου — ὡς — χρωμένου] In Edd. legitur et in plerisque Codd. Οἱ θαυμάζοντές με — ὡς — χρώμενον. Quod vero eſt in Lugd. A. atque in Angl. Codice a prima manu emendatum μου, Auctori reſtitui, atque ad illud accommodaui χρωμένου. Hic locum inuenit illud *Ammonii*: Θαυμάζω γενικῇ μὲν συντασσόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. quae verba ſunt ex *Iſocratis* ad Nicoclem Or. p. 27. B. quod et vidit monuitque Cl. *Abreſch* Dilucid. *Thucyd*. p. 309. In hunc ſimilemue ſenſum iſta ſtructura Θαυμάζειν hic illic, inprimis ab Oratoribus, adhibetur, *Antiphonte* p. 114, 22 *Andocide* p. 30, 34. *Lyſia* p. 87, 2. p. 206, 8. *Iſocrate* initio Panegyr. p. 41. et p. 76. B. 313. E. *Demoſthene* p. 121, 20. Initium orationis *Dinarchi*, Πάλαι θαυμάζω ὑμῶν, praebet *Dionyſ. Halic*. T. II. p. 185, 24.

35. Οὐκ ἐξέπληξαν] In marginibus Codicum Angl. et Lugd. A. legitur, οὐκ ἐκπέπληνσθε. ſcribi ſaltem debuerat, οὐκ ἐκπέπληχθε. quod eſt in Ed. Veneta. genuinum eſt quod Codices dant ſcripti et Editiones pleraeque.

37. Τοι-

ἄμεινον μὲν οὖν κἀμοὶ ἦν, μὴ καθίσασθαι εἰς τοιαύτης ἀμύνης ἀνάγκην. λυσιτελέςερον δὲ ὑμῖν τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ προπετείᾳ κατὰ πάντα. ἔπειτά τε ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας; ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον, ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς. ἔςιν οὖν ἐμὲ παῦσαι τῆς ὠμότητος, ἐὰν αὐτοὶ πρότερον παύσησθε ἀδικίας.

ρλγʹ. ΑΡΙΦΟΙΤΗι.

Τὰ μὲν σὰ καὶ τούτων, ὧν πεπόμφαμεν, καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων ἀγαθῶν ἄξια. τὰ δ' ἐμὰ μὴ βούλου μαθεῖν· οὐδὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἔχομεν σιγῆς κρεῖττον.

ρλδʹ. ΑΜΦΙΝΟΜΩι.

Οὐ διδόναι χάριτας οἴομαι, δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅθεν, ἀξιῶ, μὴ ὡς πρὸς

37. Τοιαύτης ἀμύνης] Vulgato non deterius, τοιαύτην ἀμύνης ἀνάγκην praebent Codices Angl. & Lugd. C.

39. Ἔπειτά τε ὡς ἐμοὶ] In his, proeul dubio vitioſis, cum Editis Codices MSS. conſpirant; niſi quod ſcribitur in Lugd. A. ἔπιτά τε ὡς, in Lugd. B. εἴπειτα ὡς. Videtur τὸν εὐνοούμενον opponere τῷ δεινᾶις χρωμένῳ αἰκίαις. Fortaſſe quaedam hinc exciderunt. Interim, dum vera lectio alicunde prodierit, legi poterit: εἴπατε (dicite) ὡς ἐμοὶ εὐνοουμένῳ, τί ποτ' ἂν ἐπράξατε. Certe εἴπατε latere ſuſpicor in ἔπειτα vel εἴπειτα. *Aeſchines* c. Timarch. p. 271. B. εἴπατέ μοι πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὦ Ἀθηναῖοι. *Xenophon* K. Π. III. p. 44. 39. εἴπατέ μοι, εἴ τινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποςέλλοιμι, —— συμπέμψαιτ' ἄν μοι τῶν ὑμετέρων. in eiusdem Ἑλλην. VI. p. 340. 38. εἴπατε πρὸς ἐμὲ, ὥσπερ ὑμῖν προσήκει, ὁποῖα δυνήσεσθέ τε καὶ μέλλετε ποιήσειν.

41. Ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς] Clariſſ. *Hemſterhuſius* adſcripſerat αὐτοὺς vel αὐταῖς. poſterius referendum ad τιμωρίας. mihi prior coniectura magis arridet.

44. ΑΡΙΦΟΙΤΗι] Ἀριςοφῶντι, quod eſt in Lugd. B. adſcriptum etiam in marg. Ed. Aldinae. Ὀρειφοίτῃ reperitur in Lugd. C. Ἐριφοίτῃ in Ed. Ven. In aliis Codicibus legitur Ἀριφοίτῃ.

45. Καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων] In Lugd. A. ſimpliciter legitur, καὶ πλειόνων ἀγαθῶν. In Ed. Ven. deſunt voces, καὶ πλειόνων ἔτι. Nihil mutandum arbitror: ſolent in talibus iſtius modi voces coniungere Graeci. Noſter Ep. XXIII. Ἐγὼ δὲ περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδώς. vid. *D'Orvillii* Animadu. in *Charit.* p. 28. et 704.

49. Δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν] In Lugd. A. Angl. et Pal. pro δωρούμενος legitur βουλόμενος. Quod vero in aliis eſt Codd. atque Edd. δωρούμενος omnino retinendum eſt. *Xenophon* K. Π. V. p. 86, 6. καὶ

Digitized by Google

exemplo diſcitis ab iniuria Phalaridi inferenda abſtinere. Ac mihi quidem ſatius eſſet, ad eiusmodi poenas ſumendas non cogi; vobis vero vtilius in vniuerſum minus temere agere. *Dicite mihi* tanquam beneuolo, quid tandem faceretis, niſi tali modo poenas ſumerem? quum, etiam moderati ſupplicii nulla ſpe affulgente, iis vos temere obiicitis. Licet igitur me a crudelitate auocare, ſi vos ab iniuria deſiſtatis.

CXXXIII. ARIPHOETAE.

Tua quidem et iis, quae miſimus, et pluribus etiam ac maioribus beneficiis digna ſunt: mea vero cognoſcere noli; nihil enim melius quam ſilentio ea premi.

CXXXIV. AMPHINOMO.

Viris bonis, donando beneficia dare me non arbitror, ſed multo magis ab iis accipere: quare, obſecro, ne ad me

καὶ χρήματά γε, ἔφη, ἐγὼ ἂν σοι δοκῶ ἥδιον οὕτω δωρεῖσθαι, ἢ παρὰ σοῦ λαμβάνειν. Noſter Ep. IV. *ἐγὼ δὲ, ὁ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς διδοὺς, λήψομαι μᾶλλον ἢ δώσω.* ſic enim ibi legendum eſt. At, ſi noſtro loco *βουλόμενος* refingas in *βουλομένοις*, et *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* repetas *χάριτας λαμβάνειν*, melius ſenſui et menti Auctoris conſulas: id enim potiſſimum beneficii loco habuit, ſi quis dona oblata vellet accipere; vt ex ſequentibus patet, *διὰ τὸ βουληθῆναί σε λαβεῖν.* quorum vis perit, niſi hic legas: *δωρούμενος βουλομένοις ἀγαθοῖς ἀνδράσιν.* Noſter Epiſt. XXIII. initio: *Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου —— εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν.*

50. Μὴ, ὡς πρὸς δεδωκότα] Commoda diſtinctione, et literis, quae male coaluerant, diſtractis a ſe inuicem, hunc me locum arbitror in clara luce collocaſſe. Editionum et Codicum lectio erat: *ὅθεν ἀξιῶ μὴ ὡς προδεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς προσοφείλοντά σοι* —— niſi quod in Lugd. B. ſcribitur *προσδεδωκότα* —— et *πρὸς ὀφείλοντα.* quorum hoc recepi, illud in duo *πρὸς δεδωκότα* ſeparaui: nunc ſenſus, opinor, verborum is eſt, quem in Latinis expreſſi. *Boyleus*, exhibens *προδεδωκότα*, haec dederat Latina: *me, non vt illum, qui prior dederit, ſed qui inſuper debeat, reputes.* *Bentleius* Diſſ. c. XIII. ſummo iure negat, *προδίδωμι*, quo hic *Boyleo* aliisque legi videbatur ſenſu, apud antiquos ſcriptores reperiri, apud quos, non *prius dare*, ſed *prodere* conſtanter notat. *Boyleus* vero, contrarium probare conatus, varia loca ex veterum ſcriptis protulit; quibus hunc verbi *προδίδωμι* vſum firmaret. Quibus *Bentleius* in Diſſ. cum adiecto Reſponſo p. 411. et ſeqq. ita reſpondet; vt facile inde pateat, noluiſſe eum has difficultates remouere, ne ſimul argumentum ex hoc loco depromtum plane vacillaret et collaberetur. Loca hanc in rem a *Boy-*

Digitized by Google

πρὸς δεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς πρὸς ὀφείλοντά σοι, διὰ τὸ βουληθῆναί σε λαβεῖν ἃ ἐπέμψαμεν, γράφε.

ρλέ. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Θαυμάζειν διὰ τῆς ἐπιςολῆς ἔοικας τὴν παρὰ πολύ μου μεταβολὴν τοῦ βίου, ὅτι, τὸν ἄλλον χρόνον θρασύτερος ἢ κατὰ τύραννον ἐμφανὴς ὢν, τανῦν οὐδὲ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁρῶμαι. ἐγὼ δὲ ἐνδεέςερον ἢ δεῖ φεύγω πάντας ἀνθρώπους· πίςιν γὰρ οὔτε παρ' ἄλλοις τισιν, οὔτ' ἐν φίλοις βεβαίαν εὗρον. διὸ, πάντα πολυπόνως ἐπιγνοὺς, τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν ἐν Λιβύῃ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ θηρόβοτα Νομάδων ἐνδιαιτήματα. μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἄν,

καὶ

a *Boyleo* prolata leguntur in *Pauli* Ep. ad Rom. XI, 35. *τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ;* *Xenophontis* Hellen. I. p. 258, 38. *καὶ τόν τε προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν.* *Demoſth.* Orat. *πρὸς Πολυκλ.* p. 1084. fine: *μισθωσάμενος ναύτας ὡς οἷόντ' ἦν ἀρίςους, δωρεὰς καὶ προδόσεις δοὺς ἑκάςῳ αὐτῷ μεγάλας.* *Ariſtot.* Oeconom. II. p. 507. A. *τοσαύτην εἶναι περὶ αὐτὸν εὐπορίαν, ὥςε τὴν προδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι.* De *Xenophontis* loco quod dicam in procliui eſt: qui ipſum auctorem inſpexerit, *προέδωκεν* illic ferri non poſſe fatebitur, et Graecis reſpondere negabit a *Boyleo* laudatam *Leunclauii* interpretationem: *Praeterea* Cyrus *et ſtipendium prius illis debitum* (*προσφειλόμενον*, nec male, legit pro *προσοφειλόμενον*,) *perſoluit, et menſtruum aliud ante tempus numerauit.* Interim roganti Cyro, quomodo potiſſimum gratiam iniret apud nautas, Lyſander reſpondit, ſi ſtipendium obolo augeret: *εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάςῳ ναύτῃ ὀβολὸν προσθείης·* indicatum iam voluit *Xenophon*, Cyrum debitum perſoluiſſe ſtipendium, atque inſuper, auctore Lyſandro, ſingulis menſibus plus adieciſſe: manifeſto patet ſcribendum *προσέδωκεν·* vt paulo legitur ante *προσθείης*. In loco *Demoſthenis* nihil eſt *Boyleo* praeſidii: fac enim *πρόδοσιν* ſignificare *antedationem*, vt ita dicam: quis *Demoſthenem* credat hic in vna ſede coniunxiſſe *δωρεὰς* et *προδόσεις*, *dona* et *antedationes?* Scripſiſſe ſuſpicor *Demoſthenem* *προσόδους*. *δωρεαὶ* et *πρόσοδοι* ſunt *dona* et *reditus*, quos ſingulis nautis dedit: *πρόσοδοι* enim non tantum de publicis reditibus, ſed etiam aliis quibuscunque ponitur: vid. *H. Stephanus* Th. L. G. T. II. p. 1179. *δωρεὰς καὶ προσόδους* ſimiliter iungit *Demoſth.* Epiſt. III. p. 196. *Ariſtotelem* autem ſcripſiſſe *προσδεδομένην*, eo minus dubito, quo frequentior praepoſitionum *πρὸ* et *πρὸς* in Codd. vetuſtis confuſio obſeruatur, adeo vt ſaepe vix diſcernere queas, *πρὸ* an *πρὸς* fuerit ſcriptum: qua de re vid. *Markland.* ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXVIII. p. 721. et *D'Oruill.* in *Charit.* p. 187. Apud *Polybium* VIII. p. 728. ſcribendum *προσδεδομένα τάλαντα*, pro *προδεδ.* liquet ex iis quae

prae-

ſcribas tanquam ad beneficii datorem, ſed tanquam ad illum, qui tibi ſit deuinctus, quod ea quae miſimus, accipere volueris.

CXXXV. POLLUCI.

Literis tuis mirari videris meam viuendi rationem a priori tanto opere mutatam; quod, cum ante audacius, quam par erat tyranno, in publicum prodierim, nunc ne familiariſſimis aditus ad me patet. Ego vero minus, quam oportet, omnes homines fugio: nam nec apud alios, neque apud amicos fidem conſtantem inueni. Quare, ſingulis diligenter perſpectis, deſertas Africae ſolitudines, ac feris beſtiis repletas Nomadum ſedes hominum conſortio praeferrem: cum leonibus

praecedunt. Quod autem attinet ad *Pauli* verba, etſi fateor, omnia quae in N. T. leguntur, minime poſſe ad exactam ſermonis Graeci normam exigi, non tamen ſine ratione quis ſuſpicaretur, in iis *προσέδωκεν* ſubſtituendum vulgato; prout, obſeruante *Millio*, olim *Ambroſium* in Codd. Graecis legiſſe ex ipſius verbis L. IV. de Fide c. VI. collegit *Eraſmus*.

51. *Διὰ τὸ βουληθῆναι*] Lugd. A. Angl. Pal. et tres Laur. Editiones etiam Bas. Aur. Commel. habent, *διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι* manifeſto errore. Cum Codd. itaque Lugd. B. et C. nec non Edd. Ven. et Ald. et Angl. particulam *μὴ* omiſi; quae in Angl. Codice obelo erat notata.

52. Γ*ράφε*] Mira hic Codicum eſt inconſtantia, quorum alii habent *γράφειν*, vt Lugd. A. Angl. et Palat. alii *δέχου*, vt Lugd. B. C. et Laurent. B. quod etiam eſt in Ed. Ven. In reliquis Editionibus legitur *γράφε*. male a *Boyleo* acceptum. Γ*ράφε* genuinum omnino videtur: *ὅθεν*, *ἀξιῶ*, *γράφε* —— *ὡς πρὸς ὀφείλοντά σοι*. Solent ſic ab Atticis inprimis *ἀξιῶ*, *ἀντιβολῶ*, *ἱκετεύω*, orationi interiecta adhiberi.

53. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ] In nonnullis Codd. haec Epiſtola *Nicippo* legitur inſcripta: Ν*ικίπῳ* eſt in MSS. Angl. et Lugd. A. in Lugd. B. et in Ed. Ald. margine Ν*ικίππῳ*. Velut ad *Nicippum* ſcripta proſtat Epiſtola CXLVII.

55. *Θρασύτερος ἢ κατὰ τύρ.*] Vulgatam hic praetuli lectioni Cod. Angl. *θρασύτερον. θρασυτέρως* eſt in Laur. C. et in Ed. Ven. pro *ἐμφανὴς* in talibus ſaepe legitur *δῆλος*.

57. *Ἐνδεέστερον ἢ δεῖ*] Hic quoque male vulgabatur in pleriſque Edd. *ἐνδεέστερον ἤδη*. genuina, quam Codices optimi praebent, ſcriptura ſupra iam fuit adfirmata ad Epiſt. CIV.

60. Τ*ὰ θηρόβοτα* Ν*ομάδων*] Θ*ηρόβατα* legitur tam in ſcriptis Codd. quam in Edd. Θ*ηρόβοτα* correxerat in margine libri ſui Clariſſ. *Hemſterhuſius*: quod in contextum recipere non dubitaui: incertum quo ſenſu, Noſter in fine Epiſt. XIII. *τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον* commemorat: ſed leones ſimileſque feras in Nomadum Africanorum terris inueniri negat *Herodotus* IV, c. CXCII.

Digitized by Google

καὶ συνευνηθείην ἑρπετοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας [καὶ πονηρίας] μετέδωκαν.

ρλϛʹ. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Ἐῤῥωμενέϛερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι, Πολύδευκες. οὐχ ὥσπερ ἔφησθα, καὶ πάσχειν με δεινὰ καὶ δρᾷν. ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ δὶς καὶ τρὶς ἀδείας τοὺς αὐτοὺς τῶν ἐπιβουλευσάντων ἠξίωσα· τῶν δὲ ἀδικούντων οὐδείς ἐϛιν, ὅστις, ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἁλοὺς κακοῖς, ἐπὶ τῷ δευτέρῳ πονηρὸς ὀφθῆναι ᾐδέσθη.

ρλζʹ. ΤΕΥΚΡΩι.

Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην (οἶσθα δήπου, ἣν λέγω, Τεῦκρε) βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμων ἰδεῖν, τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην· ἐφ' ἃ καί σε παρεκάλουν ἥκειν ἂν, εἴπερ μὴ περὶ τοιαύτης κηδεμονίας ἐγνώκειν ἐν Συρακούσαις καταλιπεῖν. ἔνθεν καὶ περισσότερον αἴσθοιο ἂν, ὡς οὐκ εἰκῆ σοι περὶ αὐτῶν ἐπιϛέλλομεν. Μέτελθε ταύτην αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεϛῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθούμενος. ἐὰν μέντοι πυν-

62. Τοσοῦτον ἡμῖν] Nihil erat cauſae cur τοσοῦτον γὰρ ἡμῖν ex Lugd. B. reciperetur.

63. Τύχαι ἐμπειρίας [καὶ πονηρίας] μ.] Adiicitur formula ἔῤῥωσο in Codd. Angl. et Lugd. A. In illo pro μετέδωκαν legitur μεταδεδώχασιν: in margine Lugd. A. μεταδεδώκασι. Pro τύχαι in Lugd. B. et margine Ed. Ald. proſtat τέχναι. Vtraque vox, etiam alibi in his epiſtolis permutata a librariis, commodam hoc loco interpretationem admittit. Si enim τέχναι legas, idque interpreteris *malas artes*, *dolos*, (quo ſenſu vox a Graecis frequentatur,) intelligendae ſunt artes, quibus Phalaridis nomen inuiſum reddere, eiusque tyrannidem ſubuertere conabantur ipſius inimici: ſi vero vocem τύχαι retineas, de vario vitae ſtatu et conditione, qua dum vtebatur hominum de ſe opiniones optime experiri poterat, accipi debet. Ita παντοδαποὶ βίοι καὶ τύχαι ἀνθρώπων iunguntur a *Diotogene* apud *Stobaeum*, quem memorat Clariſſ. *Hemſterhuſius* ad *Ariſtoph.* Plutum p. 9. conf. *D'Oruill.* in *Chariton.* p. 422. et Miſcell. Obſ. II. p. 168. Eodem modo *fortuna* apud Latinos ponitur: vid. *Cortium* ad *Salluſtii* B. Cat. LI, 12. Paulo major eſt difficultas in illis, καὶ πονηρίας

enim iunctus tutius commorarer, et cum quibuſuis reptilibus cubarem, quam cum iis qui nunc ſunt hominibus. Multis et variis continuisque caſibus tantam experientiam acquiſiui.

CXXXVI. POLLUCI.

Iniuria, qua afficior, Pollux, poenis quas ſumo maior omnino eſt: non vt tu aiebas, me grauia et pati et facere. Ego enim iisdem inſidiatoribus bis terque veniam dedi: eorum autem, qui me iniuria afficiunt, nemo eſt, quem, ſemel in prauo facinore deprehenſum, iterum malum eſſe pudeat.

CXXXVII. TEUCRO.

Philodemi uxorem Cleaenetam (noſti vtique, Teucer, quam velim) cum ſuper filiae nuptiis conuenire vellem, negotiis quibusdam impeditus ſum; ad quae te etiam arceſſerem, niſi Syracuſis te relinquere ad eiusmodi rem curandam decreuiſſem; quo magis etiam intelligas nos ſerio de iis ad te ſcribere. Eam ipſe conueni, ac quinque talenta in dotem te daturum genero promitte, ſi filia nuptias ineat, non tam vt donum, quod datur, quam debitum quod a me perſoluitur. Quod ſi vero inquirat, vnde tantas Philodemi pecunias habeamus, ne-

ρίας quae interpretibus negotium faceſſiuiſſe ex Latinis, quae dederunt, diſcere licet. Senſui laboranti forte ſuccurras legendo cum *Hemſterhuſio*: *συνεχεῖς τέχναι καὶ πονηρίαι ἐμπειρίας μετέδωκαν.* cenſeri quoque poſſet illud, *καὶ πονηρίαι*, ex gloſſa voci *τέχναι* adiecta ortum duxiſſe: ſi abeſſet illud, vocem *τύχαι* libenter retinerem.

70. Ἐπὶ τῷ δευτέρῳ] Hoc ex Lugd. B. et margine Ed. Ald. praetuli vulgatae lectioni ἐπὶ τῷ δεύτερον· cuius loco ἐπὶ τὸ δεύτερον eſt in Cod. Lugd. A. et Angl. In fine Ep. LXVII. legitur: *αἰσχυνόμενος ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις, οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.* Vltimum ἔρρωσο abeſt a tribus Codd. Lugd. Voces praecedentes, *ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἁλοὺς κακοῖς*, in Edd. B. et Ald. male omiſſas, Codices exhibent MSS.

73. Ὑπὲρ θυγατρὸς γάμων ἰδεῖν] In omnibus Editionibus, excepta Veneta, perperam *γάμον* vulgatum, ex Ven. et Lugd. C. fuit in *γάμων* mutatum: is vſus praepoſitionis ſatis eſt vulgatus. *ὑπὲρ γάμου* dici nequit. Ἰδεῖν pro *colloqui*, *conuenire*, frequenter occurrit: hunc verbi vſum iam attigi ad Epiſt. LXIII.

96. Τοῦ-

Digitized by Google

πυνθάνηται, πόθεν ἔχομεν Φιλοδήμου τοσαῦτα χρήματα, μὴ Φάσκε εἰδέναι· ἀλλ' εἰς ἐμὲ τὸν λαβόντα, καὶ Φιλόδημον τὸν δόντα, τὸ γινώσκειν ἀνάΦερε. καὶ διὰ σπουδῆς μὲν ἔχε Λέοντα κηδεςὴν ποιήσασθαι. ἀΦίκετο γὰρ ὡς ἡμᾶς μετιὼν τὸν γάμον, κἀγὼ διὰ τάχους πάνθ' ὑποσχόμενος ἀπέςαλκα αὐτὸν ὡς σε. Κἂν δὲ ἄλλον τινὰ ἀμείνω εὕρηται νυμΦίον ἡ μήτηρ τῆς παιδὸς, ἐκείνῳ τὴν προῖκα ἀναδέχου, καὶ μηκέτι προσΦιλοτιμοῦ· οὐ γὰρ ἐΦ' ἑνὶ κηδεςῇ Φιλοδήμου μεμνῆσθαι ὡμολογήσαμεν, οὐδὲ δωρούμενοι χρήματα χαριούμεθα τὸν γάμον. ἀλλὰ, πρὸς θεῶν, μὴ οὕτως ἀμελῶς χρῶ ἐγγύῃ, ὡς ἀντιδιδοὺς, ἀλλ' ὡς λαμβάνων πέντε τάλαντα, εἴπερ ἀνδρί τινι ταύτην ζεῦξαι ἐΦίεται. αἰσχρὸν γὰρ ἀτυχῆσαι διδόντας, ἔνθα πρόκειται δοκεῖν τούτου μὴ δοῦναι χάριν, ἃ προσεποιήθημεν χρήματα ἑκοντὶ ἀποτῖσαι. οὐ μὴν καταγνοίη γ' ἂν ἐμοῦ τοιόνδε τι, ὡς ἔγωγε, νὴ τὸν Ἥλιον, δόξω ζημίαν μείναντα παρ' ἐμοὶ τὰ χρήματα, καὶ μέγα ὄΦελος, λαβούσης εἰς τὸν γάμον τῆς παιδός· οὐ γὰρ ὅμοια Φρονεῖν δύναιντ' ἂν, μηδὲν εἰδότες περὶ ἐμοῦ. εἴθε δὲ μὴ δεινότερον ἁπανταχοῦ Φάλαριν τὸν τρόπον περιεβόων. πέμπε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμήλικας, καὶ γυναικείας ἀμπεχόνας, ἃς ὑΦ' ἡμῶν ςαλείσας ἔχεις, καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. καὶ ταχέως μὲν ἀχθῆναι παραίνει τοὺς γάμους, ὡς καὶ νῦν βραδέως ἀχθησομένους. προθύμως δὲ πέμπε τὰς δωρεὰς, ὡς ἐπὶ τοῖς Φαλάριδος ἰδίαις καρπούμενος χάριτας. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοι, Τεῦκρε. τὰ δ' ἄλλα, ὡς καὶ πατρὸς δεομένῃ τῇ παιδὶ, καὶ ἀνδρὸς χηρευούσῃ γυναικὶ τί-

91. Τούτου μὴ δοῦναι χάριν] Quod *Boyleus* contra fidem omnium Codicum et Edd: expreſſit, μὲ, pro μὴ, menti Auctoris plane contrarium eſt. Scire Cleaenetam nolebat Phalaris, dona propterea offerri, vt filiam matrimonium inire pateretur, quod vt omni modo diſſimularet, Teucrum adhortatur.

97. Θυγατέρας τέτταρας] *Quatuor famulas.* Hoc ex vſu recentioris eſſe Graeciae iam monuit *Bentleius* Diſſ. c. VIII. Optime itaque *Tzetzes*, hanc Epiſtolam re-

nega te ſcire; ſed in me, qui acceperim, et in Philodemum, qui dederit, huius rei notitiam omnem confer. Et diligenter quidem enitere, vt Leontem *ipſi* generum facias: venit enim ad nos *puellae* nuptias ambiens; atque ego ſtatim omnia pollicitus eum ad te miſi. Sin vero alium ſponſum meliorem puellae mater inuenerit, ei dotem promitte, nec vllo modo contende: neque enim unius alicuius generi nomine memores nos eſſe Philodemi fatemur, neque cum pecunias damus nuptias gratificabimur, ſed, ſi viro alicui eam nubere permittat, ne, per Deos, adeo negligenter te in ſponſalibus geras, quaſi rependas, ſed quaſi accipias quinque talenta. turpe enim eſt qui dent voti compotes non fieri, vbi propoſitum eſt non eius cauſa dediſſe videri quas vltro perſoluere ſimulauimus pecunias. At mihi tale quid vitio non verterim; nam ego, ita me ſol amet, detrimentum duxero ſi apud me manſerit pecunia, quam, ſi puella in nuptias acceperit, in lucro ponam: idem vero de me ſentire non poſſunt, quibus plane ſum incognitus. Atque vtinam nusquam Phalaris deterioris ingenii famam ſuſtineret! Mitte vero virgini ad nuptias famulas quatuor aequales, et veſtes muliebres, quas a me accepiſti, et aureos ſexaginta; atque vt quamprimum nuptiae celebrentur hortare, vel ſic tardius quam oportet celebrandae: prompte vero mitte dona, vt qui ex iis, quae ſunt Phalaridis, peculiarem etiam gratiam ſis adepturus. Atque haec quidem ita ſint, Teucer. Quod reliquum eſt, filiae vtpote patre orbatae, et mulieri viduae cun-

reſpiciens, *θεραπαίνας* interpretatur: Hiſt. Chil. V, v. 914, Ὡς ἀφ' ἡμῶν δὲ δωρεὰν ἀργύριον βραχύ τι, Καὶ πέντε θεραπαίνας δὲ καὶ σπεῦσον εἰς τοὺς γάμους. Narrat *Polyaenus* V, 1, 4, a Phalaride ad Teutum miſſos qui ſibi eius filiam uxorem peterent; quam cum ipſi pater addixiſſet, milites miſſos imberbes, ϛολὰς γυναικῶν ἔχοντας, ὡς θεραπαινίδας δῶρα τῇ κόρῃ κομιζούσας.

τίμιος γενοῦ, καὶ, προςὰς αὐτῶν τῆς χρείας, μετὰ τῆς ἰδικοῦ θύε τοὺς γάμους ὡς μάλιςα πολυτελέςατα· μή τις Συρακουσίων τῶν προσηκόντων τῇ παιδὶ, ἐν τῇ καλλίςῃ ἡμέρᾳ, ἄθλιαι ἀντὶ μακαρίου εἴπῃ Φιλόδημον, ἀλλὰ νικήσωμεν αὐτοῦ τὴν τύχην.

ρλή. ΚΛΕΑΙΝΕΤΗι.

Ὁ Φιλοδήμου πλοῦς ἐπὶ τὴν ξένην, τοῦ σοῦ μὲν ἀνδρὸς, ἡμετέρου δὲ ἀτιμήτου φίλου, σοὶ μὲν εὐκλεῶς ἔοικε παραγίνεσθαι, τῇ θυγατρὶ δ᾽ ὑμῶν εἰκοςὸν ἤδη ἔτος οἰκουρούσῃ οὐκ εὐτυχῶς. ἡ μὲν γὰρ ἐπ᾽ ἀνδρὶ χηρεία χρόνους προσλαμβάνουσα πλείω ἀρετὴν, ἡ δὲ ἐπὶ παιδὶ παρ᾽ ὥραν μηκυνομένη παρθενία διαβολὴν κτᾶται. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις αἴσχιςον δέδοκται, καὶ, νὴ Δία, ἐςὶ, παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα· πάλαι γὰρ ἐχρῆν καὶ τὸν ἐκείνης βίον, ὥσπερ τὸν σὸν, πρὸς ἄνδρα ἐπαινεῖσθαι. ἴσως μὲν οὖν ἀντὶ Φιλοδήμου παραμυθίαν ἡγῇ παῖδα ἔχειν, ἣν ἐκεῖνος καὶ σὺ ἐγείνασθε· σχέτλιον δὲ διὰ πόθους γαμέτου θυγατέρα ἀποςερεῖν γάμων. καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ᾽ ὀλίγον ἥξον-

4. Τίμιος γενοῦ] Defendi forſan poterit τίμιος hoc in loco: *Libanius* Ep. CCCXXVIII. ἡ πενθερὰ δέ σοι τίμιον, ὥσπερ ἡ μήτηρ, ἔςω. Ep. CCCCLXV. ἔςω δὴ παρὰ σοὶ τίμιος. Muneris tamen hic requiri videtur appellatio, quo Teucer apud Cleaenetam fungeretur: forte ſcribendum, ταμίας γενοῦ. vt ſic dixerit τὸν προςάντα αὐτῶν (Cleaenetae et filiae) τῆς χρείας in celebrandis nempe puellae nuptiis; et certe Ταμίας etiam dicebatur ὁ προςάτης. Teucrum autem Phalaridis Ταμίαν fuiſſe proprie ſic dictum ex Epiſtola liquet CVI, vbi ad iſta, γέγραφα Τεύκρῳ, τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, nonnulla notata ſunt.

4. Μετὰ τῆς ἰδικοῦ] Si ſincerum eſt, hoc in loco, χρείας erit ſupplendum. Ἰδικὸς autem ſcribitur et εἰδικός. In *Gloſſariis* Ἰδικὸς redditur, *Peculiaris*, *ſpecialis*: τὰς ἰδικὰς αἰσθήσεις praebet *Plutarch.* T. II. p. 900. A. *Athenaeus* IX. p. 373. B. ἐπ᾽ ἄλλων ὀρνέων οὐ περὶ τούτου τοῦ ἰδικοῦ. conf. *Heſychius*, *Suidas*, et *H. Stephanus* Th. L. G. I. p. 1106.

10. Ἀτιμήτου φίλου] *H. Stephanus* Th. L. G. Tom. III. p. 1564. G. *Ex Phalaridis*, inquit, *Epiſtolis*, ἀτίμητος φίλος *pro Amicus incomparabilis*, *Non aeſtimabilis*, *ſeu inaeſtimabilis*, *vt Liuius loquitur*, *vt* ἀτίμητος *hic ſit*, *Qui ſatis magno pretio aeſtimari nequit.* Interpretes etiam vel *incomparabilem* vel *inaeſtimabilem* amicum hic dederunt. ſed praua lectio-

ſta diſpenſes, et, parcens earum ſumtibus peculiaribus, nuptias quantum fieri poteſt magnifice celebres; vt ne quis Syracuſanorum, qui puellae ſunt cognati, laetiſſimo hoc die, pro felici miſerum Philodemum nuncupet, ſed illius fortunam ſuperemus.

CXXXVIII. CLEAENETAE.

Philodemi, tui quidem mariti, noſtri vero integerrimi amici, nauigatio peregre facta tibi quidem glorioſa euenire videtur, at filiae veſtrae, viceſimum iam annum domi absque viro agenti, infeliciter. Nam, quae in mariti viduitate vitam agit, tempore maiorem virtutis laudem, filiae vero virginitas praeter aetatem prolongata calumniam acquirit. Turpiſſimum enim omnibus hominibus cenſetur, et eſt, per Iouem, ſi diutius, quam aetas a natura praeſcripta permittit, filia innupta maneat: dudum vero debuerat eius cum viro ſocietas vt tua laudari. Forſan autem Philodemi loco ſolatium adferre putas, quod filiam *tecum* habes, quam ipſe et tu genuiſtis:

at

lectione decepti hanc Graecis, vt arbitror, plane incognitam ſignificationem voci ἀτίμητος affinxerunt. Veſtigia, ex quibus vera ſcriptura poteſt indagari, haud obſcura conſpicere licet in Codd. Lugd. A. et Angl. in quibus pro ἀτιμήτου ſcribitur ἀμιμήτου. quod ſi quis retinere velit atque accipere de amico, cuius virtutes imitando nemo exprimere valeat, per me licet vt ſuo fruatur iudicio. Ego vero auctorem ſcripſiſſe arbitror ἀμέμπτου φίλου, vel ἀμωμήτου, quorum hoc ad ſcriptam lectionem proxime accedit; illud vſitatius eſt. Veri nominis amicum, in quo nihil quis reprehendat, aliquoties ἄμεμπτον φίλον dixit *Xenophon*, de Laced. Rep. p. 395, 8. p. 388, 25. K. Π. v. p. 86, 25. ἆρ' ἂν δύναιο τὸν τοιοῦτον ἄμεμπτον φίλον νομίζειν.

15. Τοὺς τῆς φύσεως χρόνους] Tempus illud a natura definitum intelligit, quo virgines viro fiunt maturae. Videri poſſet ſcripſiſſe τοὺς τῆς φύσεως νόμους, vt paulo poſt ſcripſit, τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαζομένη νόμοις· et inferius, κατέχειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον τὴν παῖδα. Nihil vero mutandum: in fine Epiſtolae opportunum filiae nubendi tempus vocat τοὺς τῆς παιδὸς χρόνους. Quod vero hic legitur, αἴσχιστον δέδοκται — παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα· comparari commode poteſt cum *Paulino* in 1 Epiſt. ad Corinth. VII, 36. εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος.

20. Οὐ

ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρὸς, ἢ οὗ μήπω πεῖράν τις ἔσχηκε, [καὶ συνήθειαν] τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαζομένη νόμοις. ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, ὥσπερ νῦν, μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον, τὸ τοιοῦτο μηδαμῶς κατοικνίζου, Κλεαινέτη· πεντατάλαντον γὰρ προῖκα κατέλιπεν αὐτῇ Φιλόδημος ἐκπλέων παρ' ἡμῖν· καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον· ἔστι γὰρ αὐτῷ κοινὰ καὶ τὰ Φαλάριδος χρήματα. ὥστε οὐκ οἶδα, Κλεαινέτη, τί ἂν μέλλοις. οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν, μηδενὸς ὑστερίζουσαν εἰς τὸν γάμον, τὴν Φιλοδήμου μένειν ἄφιξιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰκὸς εἰς τὴν ἐκείνου παρουσίαν ἀναβάλλεσθαι μὴ φθάνωμεν· ὅσα δὲ αὐτὴ κατεπείγει φύσις, ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε, μὴ περιμένωμεν· ἐπεὶ τοὺς ὑμετέρους οὐκ ἀναδέχεται καιροὺς ἡ τῆς παιδὸς ὥρα. τάχα δὲ Φιλόδημος μὲν εἴργεται τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς εἴργεσθαι, ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης εἰς γάμον· σοὶ δὲ τοῦ κατέχειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον τὴν παῖδα οὐδεμία πρόφασις. οὐ γὰρ οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός. σὺ δὲ κατὰ πολλὰς ἀνάγκας, καὶ μεγίστην τῆς τύχης, ἀπόντι τῷ πατρὶ προσνέμειν οἴει δεῖν καὶ

πα-

20. Οὗ μήπω πεῖράν τις ἔσχηκε] Καὶ συνήθειαν addunt Editiones: ſed has voces κ. σ. omittunt Codd. MSS. Lugd. A. et Angl. quibuſcum illas omittendas cenſeo: ſufficit ſane illud πεῖραν ἔσχηκε. Quae his proxima ſubiunguntur ex Codd. emendata ſunt: in omnibus legitur Edd. τοῖς τῆς φύσεως ἀκμαζομένη νόμοις. Pro ἀκμαζομένη in Lugd. A. et Angl. ſcribitur ἀναγκαζομένης· Lugd. C. praebet ἀναγκαζομένη· hoc in contextum recepi: τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαζομένη νόμοις, nempe πεῖραν ἔχειν. quid intelligatur ſatis patet: in hac ipſa Ep. leguntur iſta: ὅσα δὲ κατεπείγει φύσις ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε, μὴ περιμένωμεν. Ἀκμάζειν de aetatis flore poni notiſſimum eſt; ἀκμάζεσθαι qui dixerit noui neminem.

21. Ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων] Haec et ſequentia ſic exhibent MSS. Lugd. A. et Angl. ὅταν δὲ μὴ κεκομηκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, ὅπερ νῦν μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον, τὸ τοιοῦτο μηδαμῶς κ. Κ. ex quibus, τὸ τοιοῦτο, pro vulgatis τοῦτο, ὃ recipere in contextum non dubitaui. ὥσπερ νῦν, *vt nunc ſe res habet*, praeſtat ſcriptae lectioni, ὅπερ νῦν. ſed, ἢ interiecto, vt ſententia clarior euadat, legendum videtur: ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων —— μεγάλης ἀτυχίας ἢ τεκμήριον. *Fato functi* dicuntur quidem κεκμηκότες· quo ſenſu *Boyleus* illud accepit; ſed neque de morte nec de morbo parentum ulla ſit in hac Epiſtola mentio, vt adeo illud plane ſit inexſpectatum. Cum ex hac Epiſtola, tum ex ea Teucro ſcripta CXXXVII. intelligimus, praecipuam cauſam, cur Cleaeneta nuptias filiae diſtulerit, pecuniae fuiſſe penuriam et abſentiam mariti: oſtendit neutram rationem iuſto niti fundamento;

non

at iniquum eſt deſiderio mariti filiam nuptiis fraudare. Neque viro breui redituro priuari perinde eſt, atque eo, cuius, ipſis naturae legibus cogentibus, nondum quis experientiam acquiſiuerit. Quum vero neque parentes obierint, neque ob inopiam pecuniae, vt nunc ſe res habet, magnae ſit infelicitatis argumentum, tale quid augurari omnino noli, Cleaeneta: quinque enim talentorum dotem ipſi reliquit apud nos cum portu ſolueret Philodemus; neque hoc ſolum; ſunt enim ei communes etiam Phalaridis pecuniae. Quare neſcio, Cleaeneta, quid cuncteris; neque enim, cum nihil ad nuptias tibi deſit, Philodemi reditum exſpectandum arbitror. Quidquid in ipſius aduentum differri conuenit, ne anteuertamus; quidquid vero nobis inuitis ipſa feſtinari iubet natura, ſi fieri poſſit, ne moremur; ſiquidem veſtras opportunitates aetas puellae matura non exſpectat. Forſan autem eiusmodi Philodemus impeditur negotiis, quibus patrem etiam tum detineri par eſt, cum filia ad nuptias plene matura ſit; tibi vero nullus eſt praetextus cur filiam contra leges domi detineas. Neque

non eſſe exſpectandum donec Philodemus redierit; deinde dotem adeſſe quinque talentorum: forſan itaque Codicum lectio κεκομηκότων videbitur in κεκωλυκότων commutanda, vt ſcribatur, *μηδὲ κεκωλυκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, neque probibentibus parentibus, neque pecuniae inopia.* Rarius verbum Κατοιωνίζεσθαι, *augurari*, hinc adnotarunt Lexicographi. ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην legitur in *Scholiis* in Aves *Ariſtoph.* v. 447. ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα, apud *Plutarch.* in Demoſthene p. 855. D. Μετοιωνίσασθαι adhibuit *Dinarchus* contra Demoſth. p. 176. C. p. 185. B. illinc ſumtum *Harpocration* interpretatur, μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν.

29. Ἀναβάλλεσθαι] Pro ἀναβαλέσθαι, quod eſt in Edd. ſcripſi ex Lugd. A. et Angl. In fine Epiſtolae leguntur iſta, ὑπερβάλλου μηδαμῶς εἰς ἐκεῖνον ἥξοντα τοὺς τῆς παιδὸς χρόνους. Ἀναβάλλεσθαι et Ὑπερτίθεσθαι recte diſtinguit *Ammonius*; quorum hoc ſignificat *in ſuum quaeque tempus agenda differre*, vt loquitur *Liuius*.

30. Ἂν οἷόν τε] In Codd. Lugd. A. et Angl. ſcriptum legitur, ἂν μὴ οἷόν τε, μὴ περιμένωμεν.

33. Ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης] Cum poſt voces, εἰς γάμον, verbum εἴργεσθαι repetatur in Lugd. A. et Angl. fortaſſe ſcripſerat Noſter: ὅσοις πατέρα εἰκὸς, ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης εἰς γάμον, εἴργεσθαι. Quae paulo poſt leguntur, οὐ γὰρ οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός· componi poterunt cum *Euripidae* ex Hippol. p. 490. τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· vbi vid. a *Valckenario* notata.

Οὐκ

παροῦσαν τὴν μητέρα. οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθεῖσα, καὶ περὶ ἀνδρὸς εὐτυχῶς, καὶ περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσῃ. πολλὰ καὶ ἕτερα καλῶς δίχα Φιλοδήμου πράξασα, ἓν τοῦτ' ἀντὶ πάντων κοινὸν ἐργάσῃ ἀγαθὸν, καὶ γυναικὶ σωφρονούσῃ κόσμον οἶσον, κηδεύσασα κατὰ τοὺς νόμους τὴν παῖδα. τὰ μὲν οὖν χρήματα Τεῦκρος οὑμὸς, ὁπόταν ἐθέλῃς, παραριθμήσει. εἰ δέ του καὶ ἑτέρου δεῖ σοι πρὸς τὸν γάμον, ἐκεῖνος ὑπουργήσει. σὺ μόνον ἃ βούλει πρόσταττε, καὶ Φιλόδημον εὔχου μὲν ἐλθεῖν εἰς τὸν γάμον. ὑπερβάλλου δὲ μηδαμῶς εἰς ἐκεῖνον ἥξοντα τοὺς τῆς παιδὸς χρόνους. καὶ τοῦ σῶον ἐκεῖνον εἶναι, καὶ παρέσεσθαι, καὶ τἄλλα μὲν ἔσω σοι μαρτύρια, μηδὲν δ' ἧττον ἡ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.

ρλθ'. ΤΕΥΚΡΩι.

Τοὺς μὲν γάμους ἦχθαι τῆς Φιλοδήμου θυγατρὸς θᾶττον, ἢ σὺ ἡμῖν ἐπιστείλας ἔτυχες, ἠκούσαμεν· φθάνει γὰρ ἡ φήμη καὶ τοὺς πάνυ πολλῇ σπουδῇ περὶ τὰς μηνύσεις κεχρημένους· ἐπεὶ ταχεῖα τῶν γινομένων, κἂν διὰ μακροῦ τὸ πραχθὲν

37. Οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθεῖσα] Clarior eſſet ſententia, ſi ſic iſta ſcriberentur: οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθῇς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀνδρὸς εὐτυχῶς, καὶ περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσῃ. Illud; οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθῇς, idem fere eſſet atque illud, apud Tragicos frequens, μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, *hoc facere noli, ſed da te mihi: Xenophon* p. 264. 39. μὴ ὑμεῖς γε, ὦ Ἀθηναῖοι. *Antiphon* p. 112, 44. ἀλλ' οὐχ ὑμεῖς γε, ὦ ἄνδρες.

38. Πολλὰ καὶ ἕτερα] Edd. Πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα. Particulam γὰρ in Codicibus, qui hanc Epiſtolam exhibent, omiſſam eieci, hic certe ſuperfluam.

41. Κατὰ τοὺς νόμους] Ex Edit. Ven. reſtitui articulum τοὺς, in ceteris Edd. et in Codd. praetermiſſum: ſupra legitur in hac Ep. τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· et inferius, παρὰ τὸν νόμον. Paulo poſt ſcripſi, Εἰ δέ του, id eſt τινος· vbi in Edd. erat, Εἰ δὲ τοῦ καὶ ἑτέρου δεῖ.

47. Μηδὲν δ' ἧττον] Cum ſic Codices exhibeant MSS. Lugd. A. et Angl. atque ea conſtans ſit in his Epiſtolis ſcribendi ratio, pro ἧσσον, hic ἧττον recepi. In vltimis obſcurum videri poterit, an ſupplendum ſit ἡ σὴ, vel ἡ ἐμὴ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.

50. Τοὺς μὲν γάμους ἦχθαι] Ἦρχθαι exhibent Editiones; ἦχθαι Codices Lugd. A. et Angl. quod in contextum recepi. Ἄγειν γάμους et θύειν γάμους locutiones ſunt Graecis vſitatiſſimae: vtraque vſus eſt Auctor Ep. CXXXVII. ἄγειν ἑορτὴν et ſimilia notiſſima ſunt.

51. Ἡ

que in praeſens patris adeo indiget, quam mariti. Tu vero multis neceſſariis de cauſis, et quidem maxime ob aduerſam fortunam, abſenti patri praeſentem etiam matrem adiungendam putas. non *facies*, ſi me audis, *ſed* et de viro feliciter, et de filia decenter conſules. Quae alia multa ſine Philodemo praeclare feciſti, vnum hoc inſtar omnium in communem vtilitatem feceris, quodque mulieri prudenti decori ſit futurum, ſi, vt leges poſtulant, filiam elocaueris. Pecuniam vero Teucer meus, quandocunque volueris, adnumerabit; et, ſi alia quadam re indiges ad nuptias, iſte ſubminiſtrabit. Tu modo quae velis iubeas, vtque Philodemus ad nuptias veniat optes; minime vero in illius aduentum filiae nuptias differas. Et ſaluum illum eſſe, et adfuturum, tum alia tibi ſint documenta, tum vel inprimis *mea* erga illum beneuolentia.

CXXXIX. TEUCRO.

Filiae Philodemi nuptias celebratas ante tuas literas nobis traditas audiuimus: anteuertit enim fama iis etiam, qui quam diligentiſſime res ſignificare curant; quoniam velox rerum eſt nuncia, etiamſi factum aliquod longe adferat. Ac nos for-

51. Ἢ σὺ ἡμῖν] Vulgari ſolet, ἢ σὺ νῦν ἡμῖν. voculam νῦν, cum ſenſum magis oneraret, quam ornaret, auctoritate Codicum Lugd. A. et Angl. omiſi. In Lugd. A. ordine verborum mutato ſic iſta leguntur: ἢ σὺ ἐπιςείλας ἡμῖν ἐπέτυχες.

53. Ταχεῖα τῶν γιν. —— ἄγγελος ἡ θεός] Fama quidem olim Dea habebatur: arae huic Deae poſitae meminit *Pauſanias* L. I, c. XVII. p. 39. vbi notat *Kuhnius*. *Aeſchinis* eſt in eam rem locus in Timarch. p. 279. E. F. *Libanius* Ep. MI. p. 468. θεὸν ὄντως εὑρίσκον τὴν Φήμην. conf. Epiſtolā *Procopii* LII, hanc in rem egregia. Noſtro tamen loco incertum videri poterit an illud, ἡ θεός, ab Auctore ſit Epiſtolae. In Lugd. A. et Angl. ſcriptum legitur: ἄγγελος ἡ θεός, ἢ καὶ ἡμεῖς. In Lugd. C. ad vocem ἄγγελος adſcriptum erat δαίμων: et in contextu etiam, ἢ καὶ ἡμεῖς. Hic ab auctore ſcribi potuit, ἐπεὶ ταχεῖα τῶν γινομένων —— ἄγγελός ἐςιν. De Fama *Eurip*. Iphig. Aulid. v. 425. ταχεῖα δὲ Διῆξε Φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην. cum noſtro vero conſpirant duo loca *Charitonis*, L. III, c. II. p. 45, 12. ἄγγελος δὲ Φήμη ταχεῖα ἐμήνυε. et L. III. c. IV. p. 48, 12. προεπεδήμησεν ἡ Φήμη, Φύσει μὲν οὖσα ταχεῖα.

53. Διὰ μακροῦ] Hic certe ponitur more minus vſitato: διὰ μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σὲ ſcripſit Noſter Epiſt. CV. Διὰ μακροῦ. de

θὲν κομίζῃ, ἄγγελος ἢ θεός. καὶ ἡμεῖς τάχα ἂν εἰκότως ἐμεμψάμεθα αὐτὴν τοιοίδε παραδεδόσθαι, καὶ διὰ τἄλλα μὲν ἀδίκως εἰς τοσαύτην ὠμότητα διαβαλλόμενοι, οὐχ ἥκιςα δὲ καὶ διὰ ταύτην κατεγνωσμένοι. Φέρει γὰρ ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶσα τοῖς ἀκουσομένοις· καὶ διὰ ταύτην οὐδ᾽ ἰδόντες ἐμέ πω τῶν νῦν ὄντων τινὲς, οὔτε πειραθέντες, ὡς ἐπ᾽ ἀνθρώπων γεγονότα ὀλέθρῳ προβέβληνται. ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήματα, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου. Τὴν δὲ οἰκίαν, εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι, Λέοντί τε καὶ Θεανοῖ κρατεῖν αὐτοὺς, ὡς ἔχουσιν, ἐπίτρεπε, μηδὲ ἀνίςα τὸν Ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑςίας ἔνθα ᾔσθη. ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς κομισομένοις ἀποδοχῆς νενομίκαμεν· Φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα ἂν τὰ πρῶτα θεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. Φθόνου δὲ Συρακουσίοις μᾶλλον ἄξιος Φιλόδημος ἢ ἐλέου κριθήτω· καὶ μηδεὶς εὐτυχὴς οὕτως ἐν εὐδαιμονίας μοίρᾳ, ὡς ἐκεῖνος ἐν κακοπραγίᾳ τύχης τοῖς φθονοῦσι νομισθήτω. Φάλαριν δὲ μισείτωσαν ἅπαντες, (οὐ γὰρ παραιτοῦμαι μῖσος ἀζήμιον,) εὐχέσθωσαν δὲ καλῶς κατὰ σφᾶς.

de tempore poſitum, ſignificat *poſt longum tempus*, in *Euripidis* Phoen. v. 1076. apud *Lucianum* Dial. Merc. & Solis T. I. p. 229. 84. ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. in Lucio T. II. p. 614, I. διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς.

56. Εἰς τοσαύτην ὠμότ. διαβαλλόμενοι] Sic adhibuit praepoſitionem ex more veterum, quos ſequuntur recentiores. *Harpocration* in Αἰξωνεῖς, ἐκωμῳδοῦντο εἰς βλασφήμους· quod male in ὡς βλάσφημοι mutatum voluit Clar. *Io. Taylor* in Lect. Lyſ. p. 708. 6. non recordatus ipſum ſic *Lyſiam* loquutum p. 355, 4. et p. 445, 14. εἰς λίχνον τινὰ σκῶψαι dixit *Dion Chryſ.* p. 610. D. εἰς δειλίαν *Zenobius* Cent. V. Prov. 83. ne alios memorem. ad eam ſaepe rationem ſcriptum legitur in ſcholiis in *Ariſtoph.* Plut. v. 665. Nub. v. 691. Ran. v. 91. Pacem v. 803. Aves v. 151. Quis ſit vſus praepoſitionis in iſtius modi locutionibus iam docuit Clar. *Dukerus* in *Thucyd.* VIII. c. 88. p. 558, 44.

58. Διὰ ταύτην] Hoc ſi retineamus referendum eſt ad famam; ſin ταῦτα ponamus cum Lugd. A. et Angl. reſpiciet in genere ea, quae praecedunt. Paulo poſt vulgatis, οὐδ᾽ ἰδόντες ἐμὲ τῶν, voculam πω interieci, ex iisdem Codicibus repetitam. Noſter Epiſt. LXXXVIII. οὐδ᾽ ἐπεχείρησά πω καλέσαι. —— Vbi *Maximo Tyrio* reſtitutum ex Codd. Diſſ. XXXVI, 2. προβεβλημένοι μὲν τοὺς πολέμους, *qui quidem bella auerſantur*; rariorem verbi vſum attigerunt *Dauiſius* p. 625, et *Marklandus* p. 716. hic proxima *Phalaridis* verba attulit, ὡς ἐπ᾽ ἀνθρώπων γεγονότα ὀλέθρῳ προβέβληνται.

60. Ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ] Pro ἐμὰ, ὠμὰ ſcri-

forſan merito eam accuſaremus, quod talia de nobis tradita ſunt, et cum aliis nominibus iniuſte tantam crudelitatis calumniam ſuſtinemus, tum maxime etiam ob eam condemnati ſumus: vndique enim rumorem de nobis in vulgus adfert tanquam peſſimis; ac propterea nonnulli nunc viuentium me neque viſum neque cognitum quaſi in hominum perniciem natum auerſati ſunt. Atque hae quidem aerumnae ſunt, quibuscum ego conflictor, non alius. Domum vero, in qua primum conuenere, Leonti et Theano, ita vt nunc habent, retinendam concedas, neque Hymenaeum ſedibus moueas, in quibus fuit cantatus: dignum hoc munus exiſtimauimus, quod qui reportaturi eſſent cum laude acciperent: ſolent enim gratiſſima connubio iunctis eſſe loca, vbi primum virginitatem depoſuerint. Inuidia vero potius dignus quam miſericordia Philodemus a Syracuſanis habeatur, neque quisquam in ſumma felicitate tam fortunatus, quam iſte in aduerſa fortuna inuidis, cenſeatur. Phalarim autem omnes odio habeant, (odium enim in-

ſcribitur in Lugd. A. et Angl. literae tamen ω ſupraſcripto ε. in voce corrupta fortaſſe latet articulus: ſcribendum certe cenſeo, ταῦτα μὲν οὖν τἀμὰ ταλαιπωρήματα. —— Cum paulo poſt τὴν οἰκίαν memorat, εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι, domum intelligit, *in qua primum ſacra Veneri celebrarunt*: de congreſſu Venereo συνόδους hic poni monſtrant ſequentia: αἱ γυναικεῖοι σύνοδοι hoc ſenſu adhibentur in *Luciani* Amoribus T. II. p. 427, 57. p. 436, 44. p. 439, 21.

62. Κρατεῖν αὐτούς] Αὐτοῖς legitur in MSS. Lugd. A. et Angl. quod vulgato certe praeſtat, ſi ſic iſta interpungantur: Τὴν δὲ οἰκίαν, εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι Λέοντί τε καὶ Θεανοῖ, κρατεῖν αὐτοῖς, ὡς ἔχουσιν, ἐπίτρεπε.

63. Ἔνθα ᾔσθη] *Naogeorgus* interpretatur, *vbi conſedit*; quaſi vero eſſet ab ἧμαι ductum. Rectius alii dederunt, *vbi cantari*, vel *cantu celebrari coepit*. Quod poſterius cum ſit *Boylei*, edere non debuerat ᾔσθη. In MSS. Lugd. A. & Angl. ſcribitur ἴσῃ. in Lugd. C. ᾔσθη. Ἄιδειν τὸν ὑμέναιον frequenter occurrit: paulo quidem inſolentior forma verbi paſſiua hic illic tamen reperitur: ᾆσμα καλῶς ᾀσθὲν dixit *Xenophon* K. Π. III. p. 50, 33. ἐπᾳσθέντας L. II. Ἀπομν. p. 436, 44. Παιᾶνες ᾀσθησὰν legitur in *Plutarchi* Lyſandro p. 443. B.

66. Θεσμὰ ἀπόθωνται] *Budaeus* in Comm. L. G. p. 872, et ex eo *Stephanus* Theſ. L. G. Tom. II. p. 1096. G. haec ita ſcripta proferunt, ἔνθα αὐτὰ (male pro ἂν τὰ) πρῶτα δεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. Quamuis autem libri Editi ſcriptique conſpirent in voce θεσμά, vera mihi lectio videtur δεσμὰ ἀπόθωνται. Nuſquam inue-

Digitized by Google

σφᾶς, κἂν μή τισι προσποιῶνται, τοιούτων καὶ αὐτοὶ λαβέσθαι φίλων.

ρμ'. ΦΙΛΟΔΗΜΩι.

Ἐν μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεςάναι, Φιλόδημε, εἰ τοσαύτας εὐχὰς οἴει καὶ σπονδὰς ἡμῖν ὑπὲρ σοῦ, ὡς οἴκαδε ἀπονοςήσῃς, γενέσθαι περὶ τῶν πέντε ταλάντων, ὅπως ταῦθ' ἡμῖν σωθείη, ἃ μετὰ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν περὶ σοῦ χρυσὸν ἀπεδώκαμεν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦ σοῦ τῆς ἑταιρείας· τοῦτο δὲ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδενὸς πλήθους ἐςὶν ἀντάξιον. εἰ δὲ πάντως θέλεις παρὰ σαυτοῦ δοκεῖν ἐκπεπροικίσθαι τὴν παῖδα, ἔςι μὲν οὐδὲν ἧττον καὶ ταῦτα ἐκ τῶν σῶν· εἰ δὲ οὐ δοκεῖς, προσθεὶς ἐκείνοις τοῖς πέντε ταλάντοις τὰ παρὰ σαυτοῦ τοσαῦτα, τὴν προῖκα δέκα ταλάντων ἀνάγραψον· ἵν', εἰ βούλει, τῆς προικὸς ὃ μέν τι τῆς Φαλάριδος εἴη χάριτος, ὃ δὲ τῆς Φιλοδήμου περιουσίας. μαρτυροῦσα δ' ἡμῖν πρὸς σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα Θεανὼ, χαρᾶς ἡμᾶς ἀναπίμπλησιν· ἃ γὰρ ἔτι παῖς οὖσα ἔπασχε μήτηρ γενομένη μαρτυρεῖ.

ρμά. ΝΑΥ-

inueni δεσμὰ παρθενίας, nedum δεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι· quod vix Graecum arbitror: *vincula virginitatis* δεσμὰ παρθενίας commode dici potuerunt: *zonam ſoluere virgineam*, quaeque huc ſpectant, peruulgata ſunt.

71. Κἂν μή τισι] Fortaſſe ſcribendum, κἂν μή τι προσποιῶνται. In talibus μὴ προσποιεῖσθαι, *diſſimulare*, apte comparat *H. Stephanus* cum Gallico, *ne faire pas ſemblant*, in Append. Theſ. p. 126, 127. quem conf. Theſ. L. Gr. T. III. p. 440. A. *Diogenes Laërt.* IV, 38, τινὰς ἀργυρώματα λαβόντες εἰς ὑποδοχὴν φίλων, καὶ ἀποστεροῦντος, οὐκ ἀπῄτησεν, οὐδὲ προσεποιήθη. conf. *Suidas* in Προσεποιήθη.

78. Αὐτοῦ σοῦ τῆς ἑταιρείας] His niſi grauior inſit menda, fortaſſe ſcribi poterit, ἀλλ' οὐκ ἀντὶ σοῦ τῆς ἑταιρείας. A iuuenili ſodalitate Phalaridis amicus, φίλος ἐξ ἑταιρείας fuiſſe videtur Philodemus. — Quod praecedit, μετὰ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν, ductum ex *Thucydide*, apud quem talia frequenter occurrunt.

78. Τοῦτο δὲ — οὐδενὸς πλήθους ἐςὶν ἀντάξιον] Dubium certe videri poteſt, quid hic intellectum voluerit Auctor. Interpretes *Naogeorgus* et *Beyleus* τοῦτο ad vicinum ἑταιρείας retulerunt, et πλῆθος reddiderunt *pecuniarum copiam*; ac ſi voluerit Noſter, Philodemi amicitiam tanti a ſe fieri, vt cum nulla pecuniae vi comparari poſſit. Quae ſub *Cujacii* nomine proſtat verſio hic Graecis, prout vulgantur, accuratius reſpondet: *id autem, per Deos, cum nulla copia debet comparari*. vel ſic

innoxium non deprecor,) at ſecum *interim* optent, etiamſi apud quosdam *id* diſſimulent, vt et ipſi eiusmodi amicos conſequantur.

CXL. PHILODEMO.

In magna mihi videris ſtultitia verſari, Philodeme, ſi tot preces votaque a nobis pro felici reditu tuo nuncupata putas ob quinque talenta, ne haec nobis perirent, quae ſine vlla vtilitatis ſpe dedimus, neque vero ob tuam ipſius familiaritatem et vſum: hoc vero, per Deos, cum nullis diuitiis comparari poteſt. Quodſi omnino velis ipſemet data dote elocaſſe filiam videri, ſunt quidem nihilominus et haec de tuis; ſin vero aliter cenſeas, ipſemet, ad iſta quinque talenta totidem adiectis, dotem decem talentorum perſcribe; vt, ſi lubet, pars dotis Phalaridis liberalitati, pars Philodemi opulentiae referatur accepta. Quod vero Theano nobis apud te multorum magnorumque beneficiorum dat teſtimonium, gaudio nos implet: quae enim quum adhuc puella eſſet accepit, ea mater iam facta accepiſſe ſe teſtatur.

 CXLI. NAU-

tamen aeque obſcura manet ſententia. Quid itaque? annon τοῦτο, quod ad ἑταιρείας minus commode refertur, ad opinionem Philodemi ſupra memoratam pertinere eſt exiſtimandum? atque adeo aliud voluiſſe Auctorem, quam vulgo interpretes arbitrantur: neque enim πλῆθος, ſimpliciter poſitum, *pecuniae copiam* notat, neque οὐδενὸς πλήθους ἀντάξιον id ſignificat, quod illi putant ſignificari. Dicat forte quis, ad illorum mentem, ſi τοῦτο referri poſſit ad τὸ ἑταιρικὸν, ſcribi commode olim potuiſſe τοῦτο δὲ —— οὐδενὸς πλούτου, vel οὐδενὸς χρημάτων πλήθους ἐςὶν ἀντάξιον. Videamus vſum vocis ἀντάξιος in iſtiusmodi loquendi formis. Ἀντάξιος, tam rebus quam perſonis adiunctum, eum dicit *qui eiusdem cum altero valoris eſt et pretii*: οὐκ ἄξια, et οὐκ ἀντάξια τινὸς eſſe dicuntur, *quae ſic ab alio, vel re alia ſuperantur, vt ad hanc ne aequiparari quidem poſſint.* Notiſſimus eſt *Homeri* verſus: Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Il. I, verſus eſt 401. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ᾽ ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, κ. τ. λ. *neque veteris Troiae diuitiae neque Delphicae Apollinis vllo modo cum vita mea poſſunt comparari.* Πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια dixit *Strattis* Comicus apud *Athen.* xiv. p. 654. F. τὸ θεραπεύεν τὼς θεὼς βασιλέως ἀντάξιον cenſet *Diotogenes* Pythagoreus apud *Stobaeum* in Floril. p. 330, 17. Secundum *Herodotum* II. c. 148. vnaquaeque Pyramidum, Ἑλληνικῶν ἔργων μεγίςων ἀνταξίη. Pro οὐκ ἀντάξιος ſaepe legitur intali-

ρμά. ΝΑΥΣΙΚΛΕΙ.

Ἐγὼ μὲν, ὅπερ ἤδη πολλάκις ἐπεξαλκὼς σοι τυγχάνω, κἂν Ἑρμοκράτης ἤ τις ἄλλος εἴρξῃ τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς λαβεῖν τὴν Φιλοδήμου θυγατέρα γαμουμένην, ἀποπέμπων δέδωκα· καὶ τὸν ἔπαινον ἴσον, μᾶλλον δὲ εὐκλεέστερον ἔχω, παρ' ὅσον τοιούτοις συγγενέσιν ὁ Τύραννος καὶ μηδὲν προσήκων ἀντεξετάζομαι. πρὸς δὲ τοὺς ὀνειδίζοντας ὅτι χαρίζομαι, πείθομαι ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, τὸ μὴ δύνασθαι τοὺς εὐεργετουμένους ἀντὶ φιλοφροσύνης βίᾳ χρήσασθαι.

ρμβ'. ΛΕΟΝΤΙ.

Οὐ νῦν, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη σοι γέγραφα, μηδεμίαν ἄλλην εὐχαριστίαν ἢ ταύτην ἡμῖν ἀποδιδόναι περὶ τῆς γυναικὸς, (εἰ ἄρα νομίζεις ὑφ' ἡμῶν εὖ πεπονθέναι διὰ τὸν γάμον,) τὸ στέργειν ἐκείνην, δι' ἣν ἡμῖν οἴει δεῖν χάριτας ἀπονέμειν, ἐξ ἧς ἡ συνάφεια τοῦ πρὸς ἡμᾶς γένους ἀρχὴν εἰληφέναι σοι φαίνεται.

ρμγ'. ΚΛΕ-

talibus apud *Herodotum* οὐκ ἄξιος· exempla proferrem, niſi hanc in rem aptiſſima iam collegiſſet *Raphelius* in Annotat. Philol. in *Pauli* Ep. ad Rom. VIII. 18. Et in eundem ſenſum ἄξιον, pro ἀντάξιον, ab *Homero* poſitum *Euſtathius* iam obſeruauit ad Il. Λ. p. 836, 22. et ad Il. O. p. 1059, 44. Sed haec, quaeque horum ſimilia plura dari poterant, perparum iuuant ad hunc, qui prae manibus eſt, locum explicandum: οὐκ ἄξια enim et οὐκ ἀντάξια ſemper ſignificant id de quo agitur vilius eſſe eo, quod genitiuo adiuncto exprimitur; ſiue ab illo longe ſuperari: vt indicetur ex. gr. *virtutem auro vel diuitiis longe eſſe anteponendam*, dicitur χρυσὸς οὐκ ἄξιος, vel οὐκ ἀντάξιος, ἀρετῆς. Contra noſtro loco diceretur τοῦτο οὐδενὸς πλήθους [χρημάτων vel πλούτου] ἀντάξιον. Sed vel initium Epiſtolae legenti facile adparebit, amicitiam Philodemi hoc tempore non tanti a Phalaride aeſtimatam. Hunc itaque locum ingenioſis Criticis emendandum vel explanandum committo. Coniecturam interim periclitabor, quae forte proderit ad veritatem aliquando detegendam. Primum ſtatuo, τοῦτο, quod per rei naturam fieri debere videtur, referendum ad ineptam Philodemi opinionem, quaſi propterea Phalaris pro eius ſalute vota ſuſcepiſſet, vt ne iacturam faceret quinque talentorum. Hoc ſi verum eſt, forſan, vna duntaxat litera ablata, legi poſſet: τοῦτο δὲ οὐδενὸς εὐήθους ἐστὶν ἀνάξιον. quibus hoc voluerit, abſurdam adeo eſſe eam opinionem, vt non niſi ineptiſſimo potuerit in mentem venire: initio iam dixerat Epiſtolae: ἐν μεγάλῃ μου δοκεῖ εὐηθείᾳ καθεστάναι, Φιλόδημε.

91. Ἀποπέμπων δέδωκα] Haec corrupta videntur. In Lugd. A. B. Ed. Ven. et marg. Ald. pro ἀποπέμπων legitur ἀπέμ-

CXLI. NAUSICLI.

Ego quidem, quod ſaepenumero iam ſcripſi, etiamſi Hermocrates, ſiue quis alius obſtet, ne Philodemi filia nuptum data dona a me miſſa accipiat, illa miſi, dedique: et aequalem laudem, imo maiorem habeo, quod cum talibus cognatis Tyrannus *ego*, neque vlla neceſſitudine coniunctus, componar. Qui vero largitiones mihi exprobrant, aduerſus illos hoc mihi perſuadeo pro me dici poſſe, beneficiis affectos pro beneuolentia non *ſolere* vim reponere.

CXLII. LEONTI.

Non nunc primum, ſed ſaepius iam tibi ſcripſi, ne vllam pro vxore gratiam niſi hanc referas, (ſiquidem ob nuptias nos bene de te meruiſſe putes,) vt illam ames, cuius cauſa nobis obſtrictum te eſſe exiſtimas, *et* ex qua generis coniunctio nobiſcum initium tibi cepiſſe videtur.

 CXLIII. CLE-

πέμπω· literis tamen πο in Lugd. A. ſuperſcriptis. ἀποπέμπω erat in Cod. Palat. An forte ſcripſerat? Ἐγὼ μὲν, —— ἅ ποτε ἔπεμπον, δέδωκα. —— Vt hic paulo poſt, τοιούτοις —— ἀντεξετάζομαι, apud *Lucianum* legitur T. I. p. 383, 7. ϛρατηγοῖς τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος quod illic aduerſus *Solanum* tuetur Clariſſ. *Hemſterhuſius*, ſecundum quem ἀντεξετάζεσθαι ſignificat, *tanquam parem componi*.

94. Ὅτι χαρίζομαι, πείθομαι] Quod legitur in Editis, ὅτι χαριζόμενοι πείθομεν commodum ſenſum admitteret, niſi ſequentia, ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, verbo tum deſtituerentur, a quo penderent. Pro πείθομεν autem πείθομαι dant Lugd. B. et marg. Ald. Ad πείθομαι alterum erat accommodandum: χαριζόμενος πείθομαι legitur in Lugd. B. et marg. Ald. In Lugd. A. poſtremis vocis χαριζόμενοι literis ου erat ſuperſcriptum: χαριζόμενοι οὐ πείθομεν dant Codd. Lugd. C. Angl. Laur. A. B. Πείθεσθαι et alibi hac ſtructura legitur in hoc libello, et Epiſt. XLV. πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ.

97. ΛΕΟΝΤΙ] Λεοντιάδῃ habent Edd. et Codices MSS. Ex Codice Laur. B. Λέοντι repoſui, cum dubium nullum ſit quin haec Ep. eidem ſcripta ſit Λέοντι, cuius mentio fit in Epiſt. CXXXVII. et CXXXIX. Initio Epiſtolae vocis μόνον ante ἀλλὰ vſitatiſſima locum inuenit ellipſis.

1. Τὸ ϛέργειν ἐκείνην] Lugd. B. et C. et Laur. A. B. ἢ τὸ ϛέργειν ἐκείνην. Clar. *Gally* in Collatione mecum humaniſſime communicata haec ſcripſerat: *Particula* ἢ *hic ſuperſcripta eſt. Quae ſi admittatur in Textum, tunc* ἢ ταύτην *omittenda videntur. Et ſane ſententia hoc modo melius procedet.* mihi nihil hic mutandum videtur.

7. Ἐγὼ

ρμγ'. ΚΛΕΑΙΝΕΤΗι καὶ ΘΕΑΝΟΙ.

Τὴν μὲν φιλοφροσύνην ὑμῶν ἀσμένως ἀποδέχομαι, τοσαύτῃ σπουδῇ βουλομένων ὀνομάσαι Φάλαριν, παραιτοῦνται δὲ αἱ τύχαι, κἂν ἡμεῖς συνηγορῶμεν· εὑρήσετε γὰρ ἀνεπίληπτον καὶ ἀκατηγόρητον ἐκ τοῦ γένους ὄνομα αὐτῷ γεγενημένον. ἐγὼ δὲ πολλὰ καὶ μεγάλα, διὰ πικρᾶς εἱμαρμένης ἀνάγκην, ἀκουσίως πραχθέντα μοι κατέγνωσμαι· καὶ τοὐμὸν ὄνομα δι' οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐκμελὲς, ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, νόμος δέ εἰμι τοῖς ὑπηκόοις. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, Φάλαριν ὀνομάζουσαι, ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε, μὴ τοῦτο τιθέναι τὸ ὄνομα.

ρμδ'. ΑΞΙΟΧΩι.

Σεμνύνεσθαι μὲν, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκός ἐστιν. ἐγὼ δὲ μίαν εὐγένειαν ἀρετὴν οἶδα, τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχην. καὶ γένοιτ' ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων πάντων εὐγενέστατος· ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαῦλος αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος. ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὖχει πρὸς Συρακουσίους, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν εἰς ἀδοξοτέρους διαδόχους εὐγένειαν.

ρμε'. ΕΥΚΤΗ-

7. Ἐγὼ δὲ πολλὰ] Pro vulgatis, Ἐγὼ καὶ πολλὰ, exhibui, Ἐγὼ δὲ πολλὰ, ex Lugd. A. B. C. Angl. Palat. et antiquis Edd. Sed ne ſic quidem iſta videntur ſincere ſcripta: forte legendum, ἐγὼ δὲ διὰ πολλὰ καὶ μεγάλα, πικρᾶς εἱμαρμένης ἀνάγκῃ ἀκουσίως πραχθέντα μοι, κατέγνωσμαι. Vt paulo poſt ſuum nomen dicit ἐκμελὲς, dixerat etiam in Ep. XXI. inſcripta Steſichoro, vbi ſui vetat in ipſius carminibus fieri mentionem, ἐκμελὲς γάρ ἐστι μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας. In Epiſtolae fine τιθέναι videtur in τιθέμεναι commutandum, legendumque: ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσεσθε, μὴ τοῦτο τιθέμεναι τοὔνομα.

13. ΑΞΙΟΧΩι] Ἀστυόχῳ legitur in Angl. Cod. et in marg. Ed. Ald.

14. Ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλῳ] Vulgatur in Edd. vocula aliter poſita, Σεμνύνεσθαι μὲν, ὥσπερ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, καὶ ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκός ἐστιν. a qua lectione non diſceſſiſſem, niſi, quod a me fuit poſitum, Codicum niteretur auctoritate Lugd. A. C. Angl. et Laur. A. B. In *Stobaei* Flor. Tit. LXXXIV. p. 493. vbi integra haec Epiſtola proſtat, ſic iſta leguntur: Σ. μὲν, ὥσπερ ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, ἐπ' εὐγενείᾳ οὐκ ἀπεικός ἐστιν. vltimum illud, οὐκ ἀπεικός ἐστι, ſi Codices etiam praeberent, recipi potuiſſet: vid. *Heſych.* in Οὐκ ἀπεικότ

17. Καὶ

Digitized by Google

CXLIII. CLEAENETAE et THEANO.

Beneuolentiam veſtram libenter accipio, cum tanto ſtudio Phalaridis nomen celebrare conamini; Fortuna vero id recuſat, etiamſi nos aſſentiamur: inuenietis enim nomen ei a maioribus obtigiſſe, in quo nihil reprehendi poſſit aut culpari. Ego vero, quod multa magnaque duri fati neceſſitate coactus feci, condemnor; meumque nomen non aliam ob cauſam inuiſum eſt, niſi quod legibus non obtempero, lex vero ſum ſubditis. Quam vero gratiam mihi refertis, Phalarin appellantes, eam in beneficentiam vertetis, ſi hoc nomine abſtineatis.

CXLIV. A X I O C H O.

Quemadmodum de aliis bonis, ſic de generis nobilitate gloriari non dedecet. Vnicam vero nobilitatem ego virtutem noui, reliqua omnia fortunae bona. Et fieri *certe* poteſt, vt quis a prauis ortus bonus euadat, atque omnium regum nobiliſſimus; contra a bonis prognatus prauus ſit, et abiectiſſimorum maxime ignobilis. Tu igitur tui ipſius animi laudes apud Syracuſanos, non maiorum nobilitatem intermortuam ignobilibus ſucceſſoribus, effer.

CXLV. EUCTE-

17. *Καὶ βασιλέων πάντων*] Hic erat inepta lectio in Editis, *καὶ βασιλέων καὶ πάντων*· quam praebet etiam *Stobaei* Florilegium. In MS. Pal. legitur *ἀγαθὸς καὶ πάντων εὐγενέστατος*. Sequutus ſum Codicem Lugd. B. in quo ſcriptum, *καὶ βασιλέων πάντων εὐγενέστατος*. fortaſſe quis praeferat vt viſitatius *βασιλέων ἁπάντων*.

18. *Αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τ. τ. δ.*] Dubium nullum eſt, quin elegans ſit Graeca forma loquendi, *αὐτὸς ἑαυτοῦ φαυλότερος*· *αὐτὸς ἑαυτοῦ μοχθηρότερος*· quales dantur ſententiae. Huius vero, quod hic legitur, ſimile exemplum reperiri vix opinor, quo quis diceretur *αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος*. Cum praecedat, *ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς καὶ βασιλέων πάντων εὐγενέστατος*, concinne eodem ſcribendi colore ſubiungi potuit, *ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαῦλος, καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος*. Iam vero cum in proximis *ψυχῆς* ſic ſimpliciter poſitum vix ſufficere videatur, ſuſpicor voces *αὐτός τε* (*τε* in *τῆς* mutata) *ἑαυτοῦ* pertinere ad vocem *ψυχῆς*. atque adeo Auctorem olim dediſſe: *ὥστε αὐτὸς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἔπαινον αὔχει*.

20. *Εἰς ἀδοξοτέρους δ.*] Hoc mihi cum elegantius videretur ante vulgatis, *ἐν ἀδοξοτέροις διαδόχοις*, recipere in contextum non dubitaui ex MSS. Codd. Lugd. A. Laur. A. Angl.

Digitized by Google

ρμέ. ΕΥΚΤΗΜΟΝΙ.

Οὐδὲν ἔψευσαι τῶν ἐπ' ἐμοὶ διαβολῶν· καὶ γὰρ αὐτὸς πάνθ', ὅσα κατηγορεῖς ἐν Συρακουσίοις, ὁμολογῶ. ἀλλ', εἰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγώ τε τοῦ τιμωρεῖσθαι τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἁμαρτάνοντας, οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὸν παθόντα συγγνῶναι, ἐφειδόμην, καὶ ὑμεῖς τοῦ προπετῶς ἔχειν τῷ κἀμοὶ καὶ ἑαυτοῖς εἰς ἀνήκεστα ἐπιβουλεύειν, οὐδεὶς ἂν οὔτε ἐμοῦ κατηγόρησεν ὡς ἀθέσμα δρῶντος, οὔθ' ὑμᾶς ὡς ἀνίατα πάσχοντας ᾠκτίζετο.

ρμϛ'. ΚΛΕΟΜΕΝΙΔΗι.

Τῶν δωρεῶν ὅσα μέν σοι πρὸς τὴν γυμνασιαρχίαν ἀνήκουσι πεπόμφαμεν, ἐλαίου μετρητὰς διακοσίους, καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακοσίους· ὅσα δὲ νεότητός ἐστι, τῷ υἱῷ σου, τόν τε οἶνον, καὶ τοὺς γραμματεῖς παῖδας, καὶ τὰ Στησιχόρου ποιήματα. εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα Συρακουσίων ὑποπτεύσειε νεωτέρων ἕνεκα πραγμάτων ὑπὸ τυράννου πεπέμφθαι.

ρμζ'. ΝΙ-

A. Angl. Pal. et ex marg. Ed. Ald. Haec leguntur apud *Stobaeum:* ψυχῆς ἔπαινον αὔχει, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν εἰς ἀδοξοτέρους εὐγένειαν.

22. Πάνθ' ὅσα] Pro πάνθ' ὡς, recepi ſubminiſtratum a Codd. Lugd. A. et Angl. Noſter Ep. XXXVII. Ἀγαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετρίου περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε.

24. Ἐγώ τε τοῦ τιμωρεῖσθαι] Quamuis parum referat, praeſens hic legatur, an praeteritum tempus, hoc tamen recipi poterit ex Codd. MSS. Lugd. A. B. C. et Angl. qui hic exhibent, ἐγὼ τοῦ τετιμωρῆσθαι.

26. Τοῦ προπετῶς ἔχειν τῷ] Hic quidem genuina lectio prorſus erat obſcurata. Legitur in Edd. τοῦ προπετῶς οὕτως κἀμοὶ κ. ἑ. Quod repoſui praebent Codd. Lugd. A. et Angl. quibus concinit Lugd. B. niſi quod in illo male ſcribitur προπετῶς ἔχειν τὸ κἀμοὶ κ. ἑ. Voce προαλῶς reiecta, προπετῶς vt Atticum probant *Phrynichus* et *Thom. M.*

30. Τῶν δωρεῶν ὅσα] Vt paulo poſt legitur, ὅσα δὲ νεότητός ἐστι, hic etiam, pro ὅσαι, ſcripſi ὅσα, cum Codd. Angl. et Laur. A. B.

31. Καὶ

CXLV. EUCTEMONI.

Tuarum de me criminationum nulla falſa eſt: quin ipſemet omnia, quorum me apud Syracuſanos accuſas, confiteor. Verum, ſi pariter et ego ab iis puniendis abſtinerem, qui in me ita delinquunt, vt delictorum eos ab iniuria affecto veniam impetrare non conueniat, et ſi vos ab inconſiderata temeritate *abſtineretis* in inſidiis et mihi et in veſtram perniciem ſtruendis, nemo me tanquam nefanda patrantem accuſaret, aut veſtrum vt crudeliſſima paſſorum miſereretur.

CXLVI. CLEOMENIDAE.

Munera, quibus tu quidem opus habes ad gymnaſii praefecturam, miſimus, ducentos olei metretas, et tritici medimnos quadringentos; quae vero iuuentuti conueniunt, filio tuo; vinum, pueros ſcribas, et Steſichori carmina: dummodo ne quis Syracuſanorum haec etiam dona habeat ſuſpecta, tanquam a tyranno miſſa res nouas moliendi cauſa.

 CXLVII. NI-

31. *Καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακ.*] Hae voces abſunt a plerisque Codd. MSS. leguntur in Lugd. C. vbi tamen *καὶ* omiſſum. *οἱ Γυμνασίαρχοι*, vt notiſſimum eſt, *παρεῖχον τοὔλαιον τοῖς γυμναζομένοις*. Solius ferme tantum olei hac in re fit mentio, etiam apud Noſtrum in Ep. LXXXVI.—— Per *γραμματεῖς παῖδας* *pueros* intelligere *ſcribas* videtur, quales vulgo *γραφέας* et *βιβλιογράφους* vocabant: *Protagoram* *πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτου* ex *Epicuro* tradit *Athenaeus* VIII. p. 354. C. Perſaeum nonnulli dicebant fuiſſe *ἕνα τῶν εἰς βιβλιογραφίαν πεμπομένων αὐτῷ (Ζήνωνι) παρὰ Ἀντιγόνου*. vt ſcribit *Diogenes Laërt.* VII, 36. *Βιβλιογράφους* dixit *Libanius* Epiſt. CCLXVI.

35. *Νεωτέρων ἕνεκα*] Pro vulgato *ἕνεκεν*, *ἕνεκα* dant Codices Lugd. B. margo Ald. et Angl. in quo haec ita ſcripta leguntur, *εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα Συρρακουσσίων ὁ δῆμος ὑποπτεύει νεωτέρων ἕνεκα π.* In Lugd. A. voci *Συρακουσίων* ſuperſcriptum *ὁ δῆμος*· et in margine legitur, *γρ. ὁ δῆμος*. *Συρακουσίων ὁ δῆμος* etiam eſt in MSS. Laur. A. et B.

38. Μή

Digitized by Google

ρμζʹ. ΝΙΚΙΠΠΩι.

Τοῦ μὲν εἰληφέναι σε τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς, πλείϛη σοι χάρις. ἐγὼ δὲ, ὅπερ ἔλεγες φοβεῖσθαι Συρακουσίους, μή τί σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτῶν ἀνάσχῃ δεξαμένῳ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα, μηνύσεως αὐτοῖς ἀποδοθείσης, τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν, μὴ λαβόντος σου, κατηγορεῖν ὡς εἰληφότος· ἵν' ᾖ σοι τὸ αὐτὸ, δεξαμένῳ, καὶ μή· μᾶλλον δὲ τὸ μὲν ἧττον, τὸ δὲ τῷ παντὶ χεῖρον. μὴ λαβὼν μὲν γὰρ, ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι, πάντως ἂν αἰτίαν εἶχες εἰληφέναι· λαβὼν δὲ ταῖς ἀληθείαις, ἐμοῦ τὸ μὴ δεδωκέναι λέγοντος, οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως ἀπηλλάξω τῆς αἰτίας.

ρμή. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Τοὺς ἐμοὶ περὶ τῶν κατὰ δίκην ἀναιρουμένων πολεμεῖν παρασκευαζομένους, Πολύδευκες, ἀκούσαντας καὶ σαφῶς εἰδότας, περὶ ὅτου τοῦτο ποιήσουσι, τιμωροὺς ὁμολογεῖν δέω, σὺ μέν τοι, κατηγορῶν ἐν Συρακουσίοις ἐμοῦ, τὸ μὲν τιμωρὸς ὡς δεινὸς λέγεις· τὰς δ' αἰτίας (ἃς μάλιϛα ἔδει) ἐφ' αἷς ταῦτα ἔπαθον ὡς ἀνήκεϛοι, οὐδέποτε ἠξίωσας προσθεῖναι. ἐχρῆν γὰρ, ὦ δημαγωγὲ Πολύδευκες, λέγειν μὲν τὸν θάνατον, ἐπιδείκνυσθαι δὲ

38. Μή τί σοι χαλεπὸν —— ἀνάσχῃ] *Herodoti* vtitur forma loquendi, apud quem Hiſtiaeus L. v, c. 106. *ἐμὲ*, inquit, *βουλεῦσαι πρῆγμα, ἐκ τοῦ σοί τι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν.* L. VII. c. XII. *τάδε τοι ἐξ αὐτέων προσδόκα ἀνασχήσειν.* —— Pro *παρ' ἐμοῦ* paulo poſt *παρ' ἡμῶν* exhibent Codd. Lugd. C. Angl. et margo Ed. Ald. —— Pro *κατηγορεῖν*, *κατηγορήσειν* dant Lugd. A. C. et Angl. hoc recipi potuiſſet, cum praeceſſerit, *τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν.*

44. Τὸ μὴ δεδωκέναι] Hic in Edd. omiſſum articulum *τὸ* recepi ex Codd. Lugd. A. B. et Angl. Eadem ratione ſcribendi paulo ante legitur in hac Ep. *ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι.* In fine Epiſtolae vitioſe ſcriptum *ἀπήλλαξο* mutatum a me fuit in *ἀπηλλάξω*· quod eſt in Lugd. B. et in marg. Ald. Ed. eius loco *ἀπαλλάξω* erat in Lugd. A.

51. Τὸ μὲν τιμωρὸς ὡς δεινὸς] Sunt et alia obſcura in hac Epiſtola; quidque haec ſibi velint minus liquet. Interpretes verba, τιμω-

CXLVII. NICIPPO.

Grates tibi maximas ago, quod dona a me miſſa acceperis. Quod vero dicebas te Syracuſanos metuere, ne, ſi dona mea acciperes, indicio ipſis facto, grauius aliquid de te ſtatuerent; ſic equidem conſtitueram, ſi non accepiſſes, tanquam qui accepiſſes te accuſare; vt perinde tibi eſſet, ſiue acciperes, ſeu minus: imo vero illud melius, hoc vero etiam longe deterius: nam ſi non accepiſſes, cum me dediſſe contenderem, omnino dicereris accepiſſe munera; ſin vero reuera acciperes, me dediſſe negante, procul omni dubio a cauſa liber eſſes.

CXLVIII. POLLUCI.

Qui mihi bellum inferre parant ob eos, quos iure e medio ſuſtuli, Pollux, quia audiuerunt et plane intelligunt, cur id faciant, cum vltores illos confiteri tibi neceſſe ſit, tu, apud Syracuſanos me accuſans, *iſtos* quidem, *vt oportet*, *vltores* vocas; cauſas vero, (quas maxime debebas) ob quas iſta velut inſanabiles paſſi ſunt, addere nunquam dignatus es. Oportebat enim, concionator Pollux, non tantum caedem commemorare, ſed etiam praetextum oſtendere; quo magis cauſae

 com-

τιμωρὸς ὡς δεινὸς, ad Phalarin referunt, ex quibus *Naogeorgus : hoc quidem, quod atrox ſim vindex, dicis.* In verſione *Cujacio* adſcripta legere licet: *vltoris quidem nomen vt graue iactitas.* Ne dicam, minime haec Graecis reſpondere, a mente Auctoris plane videntur aliena. Loquitur de iis, qui ipſi bellum inferre parabant, eosque *τιμωροὺς* dici debere concedit. Suſpicor ſcribendum, *τούτους μὲν τιμωροὺς, ὡς δεῖ, λέγεις.* fauet nonnihil coniecturae Ed. Aldina, exhibens *τιμωροὺς ὡς δεινούς.* Paulo poſt, pro *ἐφ' οἷς*, quod cum Edd. libri etiam ſcripti habent, ſcribere non dubitaui, *ἐφ' αἷς ταῦτα ἔπαθον*, vt in fine Epiſtolae legitur *ἐφ' αἷς κατηγορεῖτε·* Sic certe, pro vulgato *κατηγορεῖτο*, reſtitui, praeeuntibus MSS. Lugd. A. C. et Angl. atque idem praebet Ed. Veneta. Loquitur in plurali de Polluce eiusque partes ſectantibus; vt ante *αἰσχύνεσθε.* atque ita paſſim in his Epiſtolis.

56. Καὶ

Digitized by Google

δὲ τὴν πρόφασιν, ἵνα καὶ παρὰ τὴν αἰτίαν μᾶλλον ἐπαίρῃς τὰ πάθη, καθ᾽ ὧν ἂν πολιτεύῃ. εἰ δὲ αἰσχύνεσθε γυμνῶσαι τὰς αἰτίας, ἐφ᾽ αἷς κατηγορεῖτε, τίνι δικαίῳ πολεμήσετε ἐπ᾽ αὐταῖς, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδα.

56. Καθ᾽ ὧν ἂν πολιτεύῃ] Quam vim hic habeat vocula ἂν nemo facile dixerit. Literas duas TI a vicina Π eliſas arbitror, et adſcriptam hic a nonnemine praepoſitionem ἀντὶ, qua indicaretur, poſitum illud pro οἷς ἀντιπολιτεύῃ. *In adminiſtratione reipublicae cum aliquo diſſidere* eximie dicebatur Ἀντιπολιτεύεσθαί τινι. Aemulos atque aduerſarios in republica plurimos habuit Pericles; nobiliſſimum Thucydidem, non *Mileſium*, (vt dicitur ab interprete *Plutarchi* in Pericle p. 156. B.) ſed *Meleſiae* filium: Μελησίαν τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ἀντιπολιτευσαμένου τῷ Περικλεῖ memorat *Athenaeus* XI. p. 506. B. de eodem verbum illud adhibent et alii, et *Diogen. Laërt.* II, 12. *Suida* teſte Μέλιτος Λάρου —— ἀντεπολιτεύσατο Περικλεῖ. In *Schol.* ad

commemoratione etiam affectus in eos irritares, quibus aduerſarius rempublicam geris. Quod ſi vero vos pudet cauſas proferre, cur accuſetis, quo iure ob eas bellum ſitis illaturi, ita me Dii ament, ignoro.

ad *Ariſtoph.* Veſp. v. 941, *Theopompus* hiſtoricus Παντaίνετον φησὶν ἀντιπολιτεύσασθαι Περικλεῖ. ſecundum *Ammonium* in Διαπολιτεύεσθαι *Theopompus* καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη. In *Plutarchi* Demoſthene p. 851. F. memoratur Μελάνωπος ἀντιπολιτευόμενος Καλλιστράτῳ. hoc ſenſu Diophanes et Lycortas, Megalopolitani ambo, *diſſidentes in rep.* dicuntur *Liuio* XXXVIII, c. 32. *acerrimo ſtudio in adminiſtratione reipublicae diſſidentem* dixit *Valerius Max.* III. c. VIII. ext. 1. et *grauem in adminiſtratione reipublicae aemulum* IV, c. 1. ext. 5. In hunc ſenſum, pro οἷς ἀντιπολιτεύῃ, ſcribi potuit a Noſtro, καθ' ὧν πολιτεύῃ.

F I N I S.

I N D E X I.

Exhibens ordinem, quo Epiſtolae Phalaridis in praecedentibus editionibus collocatae fuerunt; additi numeri ordinem novum, quo in hac editione diſpoſitae ſunt, indicant.

Epiſt.	I. *eſt huius editionis*	CVII.
——	II.	XLII.
——	III.	CXVII.
——	IV.	XXXV.
——	V.	XXXIV.
——	VI.	CXX.
——	VII.	XLIII.
——	VIII.	XLIV.
——	IX.	CXXI.
——	X.	LV.
——	XI.	XCI.
——	XII.	XXIII.
——	XIII.	CXVIII.
——	XIV.	CXIX.
——	XV.	XCIX.
——	XVI.	CXXXIII.
——	XVII.	CXXXIV.
——	XVIII.	I.
——	XIX.	CIII.
——	XX.	III.
——	XXI.	CVIII.
——	XXII.	XVI.
——	XXIII.	LXXIX.
——	XXIV.	XXVI.
——	XXV.	CXLII.
——	XXVI.	CXXVII.
——	XXVII.	LXXI.

Epiſt.

Digitized by Google

ORDINIS EPISTOLARUM.

Epiſt.	XXVIII.	*eſt huius editionis*	LXXXV.
——	XXIX.	——	LXXXIII.
——	XXX.	——	XXXIX.
——	XXXI.	——	XCVIII.
——	XXXII.	——	XXXVII.
——	XXXIII.	——	C.
——	XXXIV.	——	CXXXV.
——	XXXV.	——	XCII.
——	XXXVI.	——	CXLVI.
——	XXXVII.	——	CXV.
——	XXXVIII.	——	LXXXI.
——	XXXIX.	——	XC.
——	XL.	——	XXXVI.
——	XLI.	——	LXXII.
——	XLII.	——	LXXIII.
——	XLIII.	——	LXXVI.
——	XLIV.	——	LXI.
——	XLV.	——	CXXIII.
——	XLVI.	——	LXIV.
——	XLVII.	——	LXXXIX.
——	XLVIII.	——	LXII.
——	XLIX.	——	CXXIX.
——	L.	——	CXXXI.
——	LI.	——	XXIV.
——	LII.	——	XLI.
——	LIII.	——	XXXIII.
——	LIV.	——	XCVI.
——	LV.	——	LXXIV.
——	LVI.	——	LXXVII.
——	LVII.	——	LXXVIII.
——	LVIII.	——	XXXI.
——	LIX.	——	CXLI.

Epiſt.

Digitized by Google

Epiſt. LX. *eſt huius editionis* —— XLVI.
—— LXI. —— CI.
—— LXII. —— LXXV.
—— LXIII. —— XVIII.
—— LXIV. —— CXXII.
—— LXV. —— XXII.
—— LXVI. —— XCIV.
—— LXVII. —— II.
—— LXVIII. —— CIV.
—— LXIX. —— CV.
—— LXX. —— CVI.
—— LXXI. —— CIX.
—— LXXII. —— XV.
—— LXXIII. —— XIV.
—— LXXIV. —— LXXX.
—— LXXV. —— XLIX.
—— LXXVI. —— XXV.
—— LXXVII. —— LXVIII.
—— LXXVIII. —— XIX.
—— LXXIX. —— XXI.
—— LXXX. —— CXLIII.
—— LXXXI. —— CXIV.
—— LXXXII. —— LI.
—— LXXXIII. —— LXV.
—— LXXXIV. —— CX.
—— LXXXV. —— XXXVIII.
—— LXXXVI. —— XXIX.
—— LXXXVII. —— CXVI.
—— LXXXVIII. —— XI.
—— LXXXIX. —— CXXV.
—— XC. —— XXVII.
—— XCI. —— LXXXIV.

Epiſt.

Digitized by Google

Epiſt.	XCII.	*eſt huius editionis*	IX.
——	XCIII.	——	XII.
——	XCIV.	——	VI.
——	XCV.	——	LXIX.
——	XCVI.	——	XXX.
——	XCVII.	——	XCIII.
——	XCVIII.	——	CII.
——	XCIX.	——	CXXXII.
——	C.	——	CXLV.
——	CI.	——	XLVIII.
——	CII.	——	CXXVIII.
——	CIII.	——	XCVII.
——	CIV.	——	XL.
——	CV.	——	LII.
——	CVI.	——	CXXXVI.
——	CVII.	——	LXX.
——	CVIII.	——	X.
——	CIX.	——	VII.
——	CX.	——	LXVII.
——	CXI.	——	CXLVII.
——	CXII.	——	XXXII.
——	CXIII.	——	LVIII.
——	CXIV.	——	XLVII.
——	CXV.	——	XXVIII.
——	CXVI.	——	LIX.
——	CXVII.	——	LXVI.
——	CXVIII.	——	LX.
——	CXIX.	——	IV.
——	CXX.	——	CXLIV.
——	CXXI.	——	VIII.
——	CXXII.	——	V.
——	CXXIII.	——	CXXIV.

Digitized by Google

INDEX I. ORDINIS EPISTOLARUM

Epiſt. CXXIV.	*eſt huius editionis*	CXLVIII.
—— CXXV.	——	LIII.
—— CXXVI.	——	LIV.
—— CXXVII.	——	CXXX.
—— CXXVIII.	——	XCV.
—— CXXIX.	——	CXXVI.
—— CXXX.	——	XLV.
—— CXXXI.	——	CXL.
—— CXXXII.	——	LXXXVII.
—— CXXXIII.	——	LVI.
—— CXXXIV.	——	LVII.
—— CXXXV.	——	CXXXIX.
—— CXXXVI.	——	L.
—— CXXXVII.	——	CXIII.
—— CXXXVIII.	——	LXIII.
—— CXXXIX.	——	LXXXII.
—— CXL.	——	CXI.
—— CXLI.	——	LXXXVIII.
—— CXLII.	——	CXXXVII.
—— CXLIII.	——	CXXXVIII.
—— CXLIV.	——	XX.
—— CXLV.	——	LXXXVI.
—— CXLVI.	——	XVII.
—— CXLVII.	——	XIII.
—— CXLVIII.	——	CXII.

IN-

Digitized by Google

INDEX II.

Siſtens ordinem Epiſtolarum nouum, quo in hac editione diſpoſitae ſunt; additi numeri ordinem veterem et vulgatum, quo antea collocatae fuerunt, indicant, ut, ſi quis Epiſtolam huius editionis inuenire in alia editione velit, hoc indice utatur.

Epiſt.	I.	*eſt praecedentium editionum*	XVIII.
—	II.	—	LXVII.
—	III.	—	XX.
—	IV.	—	CXIX.
—	V.	—	CXXII.
—	VI.	—	XCIV.
—	VII.	—	CIX.
—	VIII.	—	CXXI.
—	IX.	—	XCII.
—	X.	—	CVIII.
—	XI.	—	LXXXVIII.
—	XII.	—	XCIII.
—	XIII.	—	CXLVII.
—	XIV.	—	LXXIII.
—	XV.	—	LXXII.
—	XVI.	—	XXII.
—	XVII.	—	CXLVI.
—	XVIII.	—	LXIII.
—	XIX.	—	LXXVIII.
—	XX.	—	CXLIV.
—	XXI.	—	LXXIX.
—	XXII.	—	LXV.
—	XXIII.	—	XII.
—	XXIV.	—	LI.
—	XXV.	—	LXXVI.
—	XXVI.	—	XXIV.

INDEX II.

Epiſt.	XXVII.	eſt praecedentium editionum	XC.
——	XXVIII.	——	CXV.
——	XXIX.	——	LXXXVI.
——	XXX.	——	XCVI.
——	XXXI.	——	LVIII.
——	XXXII.	——	CXII.
——	XXXIII.	——	LIII.
——	XXXIV.	——	V.
——	XXXV.	——	IV.
——	XXXVI.	——	XL.
——	XXXVII.	——	XXXII.
——	XXXVIII.	——	LXXXV.
——	XXXIX.	——	XXX.
——	XL.	——	CIV.
——	XLI.	——	LII.
——	XLII.	——	II.
——	XLIII.	——	VII.
——	XLIV.	——	VIII.
——	XLV.	——	CXXX.
——	XLVI.	——	LX.
——	XLVII.	——	CXIV.
——	XLVIII.	——	CI.
——	XLIX.	——	LXXV.
——	L.	——	CXXXVI.
——	LI.	——	LXXXII.
——	LII.	——	CV.
——	LIII.	——	CXXV.
——	LIV.	——	CXXVI.
——	LV.	——	X.
——	LVI.	——	CXXXIII.
——	LVII.	——	CXXXIV.
——	LVIII.	——	CXIII.

Epiſt.

Digitized by Google

Epiſt. LIX. *eſt praecedentium editionum* — — CXVI.
— LX. — — — — — CXVIII.
— LXI. — — — — — XLIV.
— LXII. — — — — — XLVIII.
— LXIII. — — — — — CXXXVIII.
— LXIV. — — — — — XLVI.
— LXV. — — — — — LXXXIII.
— LXVI. — — — — — CXVII.
— LXVII. — — — — — CX.
— LXVIII. — — — — — LXXVII.
— LXIX. — — — — — XCV.
— LXX. — — — — — CVII.
— LXXI. — — — — — XXVII.
— LXXII. — — — — — XLI.
— LXXIII. — — — — — XLII.
— LXXIV. — — — — — LV.
— LXXV. — — — — — LXII.
— LXXVI. — — — — — XLIII.
— LXXVII. — — — — — LVI.
— LXXVIII. — — — — — LVII.
— LXXIX. — — — — — XXIII.
— LXXX. — — — — — LXXIV.
— LXXXI. — — — — — XXXVIII.
— LXXXII. — — — — — CXXXIX.
— LXXXIII. — — — — — XXIX.
— LXXXIV. — — — — — XCI.
— LXXXV. — — — — — XXVIII.
— LXXXVI. — — — — — CXLV.
— LXXXVII. — — — — — CXXXII.
— LXXXVIII. — — — — — CXLI.
— LXXXIX. — — — — — XLVII.
— XC. — — — — — XXXIX.

Epiſt. XCI.	*eſt praecedentium editionum*	XI.
—— XCII.	——	XXXV.
—— XCIII.	——	XCVII.
—— XCIV.	——	LXVI.
—— XCV.	——	CXXVIII.
—— XCVI.	——	LIV.
—— XCVII.	——	CIII.
—— XCVIII.	——	XXXI.
—— XCIX.	——	XV.
—— C.	——	XXXIII.
—— CI.	——	LXI.
—— CII.	——	XCVIII.
—— CIII.	——	XIX.
—— CIV.	——	LXVIII.
—— CV.	——	LXIX.
—— CVI.	——	LXX.
—— CVII.	——	L.
—— CVIII.	——	XXI.
—— CIX.	——	LXXI.
—— CX.	——	LXXXIV.
—— CXI.	——	CXL.
—— CXII.	——	CXLVIII.
—— CXIII.	——	CXXXVII.
—— CXIV.	——	LXXXI.
—— CXV.	——	XXXVII.
—— CXVI.	——	LXXXVII.
—— CXVII.	——	III.
—— CXVIII.	——	XIII.
—— CXIX.	——	XIV.
—— CXX.	——	VI.
—— CXXI.	——	IX.
—— CXXII.	——	LXIV.

Epiſt.

Digitized by Google

Epiſt.	CXXIII.	*eſt praecedentium editionum*	XLV.
——	CXXIV.	—— —— —— ——	CXXIII.
——	CXXV.	—— —— —— ——	LXXXIX.
——	CXXVI.	—— —— ——	CXXIX.
——	CXXVII.	—— —— ——	XXVI.
——	CXXVIII.	—— —— ——	CII.
——	CXXIX.	—— —— ——	XLIX.
——	CXXX.	—— —— ——	CXXVII.
——	CXXXI.	—— —— ——	L.
——	CXXXII.	—— —— ——	XCIX.
——	CXXXIII.	—— —— ——	XVI.
——	CXXXIV.	—— —— ——	XVII.
——	CXXXV.	—— —— ——	XXXIV.
——	CXXXVI.	—— —— ——	CVI.
——	CXXXVII.	—— —— ——	CXLII.
——	CXXXVIII.	—— —— ——	CXLIII.
——	CXXXIX.	—— —— ——	CXXXV.
——	CXL.	—— —— —— ——	CXXXI.
——	CXLI.	—— —— —— ——	LIX.
——	CXLII.	—— —— ——	XXV.
——	CXLIII.	—— —— ——	LXXX.
——	CXLIV.	—— —— ——	CXX.
——	CXLV.	—— —— —— ——	C.
——	CXLVI.	—— —— ——	XXXVI.
——	CXLVII.	—— —— ——	CXI.
——	CXLVIII.	—— —— ——	CXXIV.

IN-

Exhibens nomina eorum, quibus Phalaridis Epiſtolae inſcriptae ſunt.

ABARIDI. — *Epiſt.* LXXVII.
ADIMANTO. — CXXIII.
AGEMORTO. — LXXXVIII.
AGESILAO. — LXXXVII.
AGLAO. — XXIII.
ALCANDRO. — LXXXIV.
ALCIBOO. — CVII.
AMPHIDAMANTI. — CXXII.
AMPHINOMO. — CXXXIV.
ANDROCLI. — XVI.
ANTIMACHO. — LXXI.
ANTISTHENI. — LXXXIX.
ARIMACHO. — LXXXII.
ARIPHOETAE. — XCV. CXXXIII.
ARIPHRADAE. — CXXVII.
ARISTAENETO. — CXVI.
ARISTOLOCHO. — XVIII. XLVI.
ARISTOMENI. — LXXXV.
ASTYPALAEENSIBUS. — IV.
ATHENIENSIBUS. — V.
AUTONOAE. — LXIX.
AXIOCHO. — CXLIV.
CAMARINENSIBUS. — LX.
CATINENSIBUS. — XXXIX. XL.
CEBRONI. — CXXXII.
CLEAENETAE. — CXXXVIII. CXLIII.
CLEOBULO. — XLVIII.
CLEODICO. — CXXVIII.
CLEOMEDONTI. — LIX.
CLEOMENIDAE. — CXLVI.

CLE-

Digitized by Google

CLEOSTRATO. — *Epiſt.* CXXI.
CLISTHENI. — LXVII.
CRITODEMO. — XXXVII.
CTESIPPO. — C.
DAÏSCO. — XXXI.
DEMARATO. — XXV.
DEMOTELI. — LXXXI.
ENGUINIS. — LXX.
ENNENSIBUS. — CXII. CXIII. CXIV.
EPICHARMO. — CI. CII.
EPISTRATO. — CXXIX. CXXX.
ETEONICO. — XXIV.
EUANDRO. — XIV.
EUCTEMONI. — CXLV.
EUENO. — XLIII.
EUMELO. — CXIX.
EURYTHEAE. — I. CV.
GORGIAE. — CXV.
HEGESIPPO. — LXVIII.
HERODICO. — CXVIII.
HIERONI. — XXIX.
HIERONYMO. — XXXII.
HIMERENSIBUS. — VIII. X. XI. XII. XCVI.
HIPPOLYTIONI. — LXXII.
LACRITO. — LIII. LIV. LV.
LAMACHO. — LVIII.
LEONTI. — CXLII.
LEONTIDAE. — XLIX.
LEONTINIS. — XXXIII. XXXIV.
LYCINO. — XXXV.
LYSANDRO. — LXIII.
LYSICLI. — CXXIV.

LYSINO. ——— ——— ——— ——— *Epiſt.* XCIII.
MEGACLI. ——— ——— ——— ——— XCI.
MEGAREIS. ——— ——— ——— ——— XLI. XLII.
MELITENSIBUS. ——— ——— ——— LXV. LXVI.
MENECLI. ——— ——— ——— ——— LXII.
MESSANIIS. ——— ——— ——— CVIII. CX.
MNESICLI. ——— ——— ——— ——— XXVII.
NAUSICLI. ——— ——— ——— ——— CXLI.
NEOLAÏDAE. ——— ——— ——— ——— CXXV.
NICAENETO. ——— ——— ——— ——— LII.
NICAEO. ——— ——— ——— ——— XXVIII.
NICARCHO. ——— ——— ——— ——— XLVII.
NICIAE. ——— ——— ——— ——— ——— LXI.
NICIPPO. ——— ——— ——— ——— CXLVII.
NICOCLI. ——— ——— ——— ——— XX.
NICOPHEMO. ——— ——— ——— ——— XXX.
ONETORI. ——— ——— ——— ——— CXXXI.
ORSILOCHO. ——— ——— ——— ——— LXXX.
PAUROLAE. ——— ——— II. III. XXXVI. CIII. CIV.
PELOPIDAE. ——— ——— ——— ——— XXII.
PERISTENI. ——— ——— ——— ——— XV.
PHAEDIMO. ——— ——— ——— ——— XLV.
[PHALARIDI.] ——— ——— ——— ——— LXXVIII.
PHILODEMO. ——— ——— ——— ——— CXL.
POLLUCI. ——— ——— CXXXV. CXXXVI. CXLVIII.
POLYCLITO. ——— ——— ——— ——— CVI. CIX.
POLYGNOTO. ——— ——— ——— ——— XCII.
POLYMNESTORI. ——— ——— ——— LVI. LVII.
POLYSTRATO. ——— ——— ——— XXXI. XC. CXI.
POLYTIMONI. ——— ——— ——— ——— LXXIII.
PYTHAGORAE. ——— ——— ——— ——— LXXIX.
SAMEAE. ——— ——— ——— ——— XLIV.

SE-

Digitized by Google

QUIBUS EPISTOLAE INSCRIPTAE.

SEGESTANIS. — — — — *Epiſt.* LXIV.
STESICHORO. — VI. VII. IX. XIII. XVII. XIX. XXI. LXXXVI.
STESICHORI FILIABUS. — — — XCVIII.
STESICHORI LIBERIS. — — — XCVII.
TELECLIDAE. — — — — XCIV.
TEUCRO. — — LXXVI. XCIX. CXXXVII. CXXXIX.
THEANO. — — — — CXLIII.
THEOTIMO. — — — — LXXXIX.
THORACI. — — — — XXVI.
THRASYBULO. — — — — CXXII.
TIMANDRO. — — — — L. LI.
TIMOLAO. — — — — CXXVI.
TIMONACTI. — — — — — XXXVIII.
TIMOSTHENI. — — — — LXXIV. LXXV.
TYRSENO. — — — — CXVII.
XENOPITHI. — — — — LXXXIII.
ZEUXIPPO. — — — — CXX.

Digitized by Google

INDEX IV.

SCRIPTORUM VETERUM,

Quorum loca in notis vel emendantur, vel illuſtrantur.

Prior numerus paginam, poſterior paginae columnam indicat.

AELIANUS *in V. H.* 274, 1.
AESCHINES *Orator.* 145, 2. 146, 2.
AESCHYLUS. 86, 1.
ALCIPHRON. 46, 1. 72, 1. 2. 84, 2. 134, 2. 183, 1. 214, 1. 286, 2. 295, 1. 332, 1. 2. 333, 1. 2. 341, 1.
ANACREON. 97, 2.
ANTHOLOGIA *Graeca.* 32, 2.
ANTONINUS *Imp.* 330, 1.
ANTONINUS LIBERALIS. 273, 2. 279, 1.
APOLLODORUS. 20, 1. 179, 2. 219, 2. 257, 1.
APOLLONIUS *Tyanenſis.* 85, 2.
APPIANUS. 6, 1. 18, 2. bis. 25, 1. bis. 143, 1.
ARISTIDES. 102, 2.
ARISTOPHANES. 95, 2. 96, 1. 170, 2.
ARISTOTELES. 356, 1. 2.
ARRIANUS. 19, 2. 20, 1.
ATHENAEUS. 51, 2. 52, 1. 2. 74, 1. 75, 2. 85, 1. 86, 1. 95, 2. 108, 2. 166, 2. 213, 1. 253, 1. 2. 321, 1. 2. 331, 2. 332, 1. 2. 333, 1.

ad BRUTUM *Bithynor. epiſt.* 248, 1.

CALLIMACHUS. 103, 1.
CHION. 157, 2. 282, 2.
CICERO. 292, 1.

DEMOSTHENES. 143, 2. — 145, 1. 219, 1. 339, 1. 356, 1. 2.

DI-

SCRIPTORUM EMENDATOR.

DINARCHUS *Orator.* 338, 1.
DIOGENIS *Cynici Epiſt.* 246, 2.
DIOGENES LAERTIUS. 83, 1. 102, 1. 149, 2. 167, 1. 305, 2.
DIONYSIUS HALICARNASS. 139, 2.

EURIPIDES. 51, 2. 114, 1. 211, 1. 295, 1.
EUSTATHIUS *in Homer.* 54, 2.

HELIODORUS. 19, 2. 41, 1. 82, 2. 313, 2.
HERODOTUS. 33, 1. 73, 1. 83, 1. 84, 1. 107, 1. 138, 2. 148, 1. 2. 202, 1.
HESYCHIUS. 19, 2. 28, 1. 38, 1. 61, 2. 73, 2. 129, 1. 187, 2. 219, 2.
HIPPOCRATES. 13, 1. 45, 1.
HOMERUS. 54, 1. ſſ.

IAMBLICHUS. 169, 1.
ISOCRATES. 47, 1. 111, 1. 215, 2.
IULIANUS. 29, 1. 127, 1. 158, 1. 183, 2. 293, 2.

LIBANIUS. 27, 2. 37, 1. 60, 2. 61, 1. 199, 2. 209, 1. 242, 2. 267, 2. 313, 2. 320, 2. 338, 1.
LIUIUS. 276, 2. 277, 1. 293, 1.
LUCIANUS. 36, 2. 37, 2. 47, 2. 67, 1. 102, 1. 143, 2. 168, 1. 169, 1. 197, 1. 2. 215, 1. 2. 216, 1. 331, 2.
LYSIAS. 41, 2. 82, 2. 84, 1. 2. 162, 2. 172, 1. 265, 1.

MACROBIUS. 147, 1.
MAXIMUS TYRIUS. 37, 2.
MENANDER. 103, 1. 2. 143, 2. 156, 2. 237, 2.
MOSCHUS. 167, 1.

NOUI FOED. *Sacri Scriptores.*
Actor. XVIII. 10. p. 315, 2.
—— XX. 35. p. 14, 2.
—— XXIII. 8. p. 3, 2.
Rom. XI. 35. p. 356, 1. 357, 1.
—— XII. 3. p. 241, 2.

ORPHEUS. 53, 2.
OUIDIUS. 53, 1. 56, 1.

PARTHENIUS. 27, 1.
PAUSANIAS. 215, 1.
PERIPLI *Pont. Eux. Auctor.* 53, 1.
PHILOSTRATUS. 248, 1.
PHOTII *Biblioth.* 53, 1.
PLATO. 36, 1. 87, 1. 131, 2. 143, 2. 209, 1. 248, 1. 2.
PLUTARCHUS. 19, 1. 21, 1. 30, 2. 52, 2. 58, 2. 73, 1. 115, 1. 143, 2. 149, 2. 150, 1. 168, 2. 169, 1. 189, 1. 249, 2. 251, 2. 252, 1. 269, 2. 273, 2. 275, 1. 2. 280, 1.
POLLUX. 14, 2. 28, 1.
POLYAENUS. 17, 1. 20, 1. 129, 2. 189, 2. 252, 2. 253, 1.
POLYBIUS. 72, 2. 214, 2. 356, 2.
PROCLI *Comment. in Platonis Tim.* 142, 1. 2.
PROCOPII *Epiſt.* 161, 2.

QUINTUS CALABER. 57, 1.

SCHOLIASTES *in Apollon. Rhod.* 53, 2.
—————— *Ariſtiden ined.* 146, 1. 2.
—————— *Euripidem.* 57, 2.
—————— *Theocritum.* 51, 2.

Digitized by Google

SCRIPTORUM EMENDATOR.

SOPHOCLES. 175, 2. 182, 2.

STEPHANUS BYZANT. 73, 2.

STOBAEUS. 198, 2.

STRABO. 347, 1.

SUIDAS. 45, 2. 149, 2. 254, 2.

SYNESIUS. 57, 1. 125, 1. 2. 268, 2. 312, 2.

THEANUS *Epiſt.* 176, 1. 215, 2.

THEOGNIS. 74, 1. 332, 2.

THUCYDIDES. 129, 2. 176, 2. 215, 1.

TIMAEI *Lex. Plat.* 98, 1.

ULPIANUS *ad Demoſth.* 312, 2.

XENOPHON. 102, 2. 138, 2. 183, 1. 223, 2. 356, 1.

IN-

Digitized by Google

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

Quae in notis exponuntur.

Prior numerus paginam, poſterior paginae columnam indicat.

A.

Abaridis conſuetudo cum Pythagora et Phalaride habetur pro commento, 225, 1. 2.

τὰ Α'γαθὰ ſpeciatim de *cibis*, 332. 2. τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαθὰ, τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, ibid.

Α'γαθὸς τὰ πολέμια, 179. 1.

Α"γαμαι conſtructum cum ἐπὶ, 106, 2.

Α"γγελος ταχεῖα dicitur fama, 367, 1. 2.

Α"γειν γάμους, ἑορτὴν, 366, 2.

Α"γνοια et ἄνοια confunduntur, 215, 1. quomodo differant, 215, 2. ἀγνοία μου, *ignoratione mei*, 222, 1. κακὴ ἄγνοια, 228, 2.

Α'γνώμων de *iniquo rerum aeſtimatore*, 258, 1.

Α'γνωμόνως κρίνοντες, *inique iudicantes*, 263, 2.

Α'γχίστροφοι ῥοπαὶ τῶν καιρῶν, 240, 2.

Α"ιδειν τὸν Ὑμέναιον, unde ᾔσθη, *cantatus eſt*, rarior forma, 369, 2.

Α'δεῶς *ſecure*, *ſine metu pœnae*, 331, 1. confunditur cum ἡδέως, 331, 2.

τὸ μηδὲν Α'δικεῖν, vetus formula, 156, 2.

Α'δύνατοι de *infimae ſortis hominibus*, 125, 1.
 item de *iis qui corpore ſunt infirmo*, ibid.
 τὰ ἀδύνατα, *quae fieri non poſſunt*, 287, 2.

Aeſculapius ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν, 309, 2.

Α'θάνατος ὀργὴ, 113, 1. 2.

Α'θῷος Atticis i. q. ἀζήμιος, recentioribus i. q. ἀναίτιος, 152, 1.

Αἰδεῖσθαι quomodo differat a φοβεῖσθαι, 249, 2. μηδὲν αἰδεσθεὶς, *nihil veritus*, recentiorum Graecorum locutio, 127, 2.

Αἰδὼς et δέος quid differant, 126, 2.

Α"ΐειν veteribus *audire*; ἐπαΐειν *ſentire*, *intelligere*, 120, 1. 2.

Α"ϊστοῦν i. q. ἀφανίζειν, *occultare*, *e conſpectu auferre*, uſus ſingularis, 59, 1.

τὰ Αἰτήματα, *res petitae*, 288, 1. 2.

Α"κατος, *nauis piſcatoria*, in *Alciphr.* ſubſtituitur pro ἀκτὴ, 332, 2.

Α'κμάζειν de *flore aetatis*, non ἀκμάζεσθαι, 364, 1.

Α'κμὴν pro ἔτι, 327, 2.

Α'κοὴ

Ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος, *auditione de tuis rebus accepta*; 229, 2.

Ἀκοῦσθαι i. q. ἀκούειν, in phraſi κακῶς ἀκοῦσθαι, *male audire*, et ſim. 315, 2.

τὰ Ἄκρα περικόπτεσθαι i. q. ἀκρωτηριάζεσθαι, et τὰ ἄκρα i. q. τὰ ἀκρωτήρια, praeſertim *manus pedesque*, 72, 1. 2.

Ἄκριτον πλῆθος, *multitudo quae iudicandi facultate deſtituta eſt*; 207, 2.

Actus ſaepe ponitur pro agendi conatu aut voluntate, 116, 1. 317, 1. 325, 2.

ταῖς Ἀληθείαις, *re vera*, 221, 2.

Ἄλλως, *temere*, 317, 1.

Altitudo de *altitudine ingenii*, 6, 2.

Ἀμείβεσθαι τοῖς ὁμοίοις, 157, 1. 159, 2.

Ἄμεμπτος φίλος forte legendum pro ἀτίμητος φίλος, 363, 1.

Ἀμήχανα πολιτεύματα, *molimina ineluctabilia*, 167, 1.

Amphiarai templum ad Oropum, 277, 1.

Amphilochi templum prope Oropum, ibid.

Ἄμυνα, *vltio*, vox non Attica, 340, 1.

Ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις, pro ἀμείβεσθαι, 157, 1.

τὰ Ἀμφότερα, vbi de *tribus* dici videtur, non tam verba ſpectantur quam ſenſus, 3, 2.

Ἀμώμητος φίλος forte legendum pro ἀτίμητος φίλος, 363, 1.

Ἂν ſaepe in eadem periodo repetitur, 267, 1. a librariis interdum male additur, aut male omittitur, 310, 2. non videtur unquam iungi modo imperandi, ibid.

Ἀναβάλλεσθαι, *differre*, 365, 2.

Ἀναβιβάζειν et ἐμβιβάζειν quomodo differant, 24, 1.

Ἀναίσθητος de *ſtupido*, 190, 1.

Ἀνακεῖσθαι, de *ſtatuis poſitis*, 253, 2. ἀνακεῖσθαι θεοῖς dicitur vates, ibid. ἀνακεῖσθαι pro *domi manere*, ſingularis auctoris locutio, 252, 2. 253, 2.

Ἀνακτᾶσθαι non tantum *recuperare*, ſed etiam *inſtaurare*, *reſtituere*, 20, 1. 2. et hinc *recreare*, *reficere*, 21, 1.

Ἀναλαβεῖν τὰ πεπραγμένα, *facta reuocare*, 30, 1.

οἱ Ἀναλωθέντες εἰς τὸν ταῦρον, *in taurum inſumti*, 266, 1. ἀνηλωκέναι, 195, 1.

Ἀνανταπόδοτον, frequens conſtruendi forma, 44, 2.

Ἀνάξιον forte legendum pro ἀντάξιον, 372, 2.

Ἀναρτᾷν de iis qui ſpe, aliaue ratione, ab aliquo *pendent*, 169, 1.

Ἀναφυσᾷν, *ſufflare* diſtentis buccis, *flatu diſtendere*, 206, 2.

Ἀναψύχειν i. q. διαψύχειν, 224, 2.

Ἀνενόχλητος, vel ἀνόχλητος, ἀνοχλησία, ex ſchola Epicuri ſumtae voces, 333, 1.

τὸ Ἀνεξέταστον πλῆθος, agendi virtute, *vulgus quod nihil ex vero aeſtimat*, 293, 1. ὁ ἀνεξέταστος βίος, *vita qua quis ſuas aliorumque actiones non expendit*, ibid.

Ἀνεπαχθέστατον, praua lectio, a *Bentleio* mutata in ἂν ἐπαχθέστατον, 310, 2.
Ἀνεπιεικέστερος, pro eo legendum ἂν ἐπιεικέστερος, vel potius ἐπιεικέστερος, 158, 2.
Ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, *inculpatus*, 342, 1.
Ἄνετα et ἄφετα de iis *quae deo alicui ſacra ſunt*, 64, 2.
Ἀνέτλησε forte ortum ex ἤντλησε, 295, 1.
Ἀνέχειν pro *oriri*, *contingere*; ut *metuit*, μή τι σοὶ χαλεπὸν ἀνάσχῃ, *ne quid graue tibi contingat*, 378, 1.
Ἀνήνυτος et ἀνήνυσος, 278, 1. 2.
Ἀνθρώπινος et ἀνθρώπειος, 263, 2.
Ἀνιᾶσθαί τινος, ἐπί τινι, et περί τινος, 171, 2.
Ἀνιστάναι τὴν πόλιν κατά τινος, *incitare ciuitatem aduerſus aliquem*, 166, 1.
Ἄνοια et ἄγνοια confunduntur, 215, 1. quomodo differant, 215, 2. κακὴ ἄνοια, 228, 2.
Ἀνόχλητος, ἀνοχλησία, vid. ἀνενόχλητος.
Ἀντάξιος *qui eiuſdem cum altero valoris eſt et pretii*; οὐκ ἀντάξιά τινος, *quae ſic ab alio*, vel *re alia*, *ſuperantur*, *vt ad hanc aequiparari non poſſint*, 371, 1. 2.
Ἀντεξετάζειν, *res ex aduerſo poſitas conſiderare*, *factaque comparatione expendere*, 66, 2. ἀντεξετάζεσθαι, 373, 1.
Ἀντιπολιτεύεσθαί τινι, *in adminiſtratione reipubl. cum aliquo diſſidere*, 380, 1.
Ἀντισηκοῦν in fortunae vices translatum, 187, 1.
Ἀντλεῖν, διαντλεῖν, ἐξαντλεῖν, πόνους, ſim. 295, 1.
Ἄξιον pro ἀντάξιον, et οὐκ ἄξιος pro οὐκ ἀντάξιος, 372, 1.
Ἀξιῶ, orationi interiicitur, 357, 1.
Ἀπαρτᾶν et ἀπαρτᾶσθαι varios vſus habent, 168, 1. 2. ἀπαρτᾶν cum ἀναρτᾶν commutatum, 169, 1. ἀπηρτημένος ὤν, *longe ſeiunctus*, *valde alienus*, 169, 2.
Ἄπειρος πολέμων, et ἀπειροπόλεμος, 129, 2.
Ἀπέλθῃ pro ἐπανέλθῃ, 217, 1.
Ἀπερείδεσθαι τὸν βίον, *ponere vitam*, 243, 1.
Ἄπεφθος χρυσὸς, *aurum purum*, 305, 1.
Ἀπεχθέστατος θάνατος, 311, 1.
Ἀπὸ pro ὑπὸ, 346, 2. ἀπὸ et ὑπὸ a librariis permutantur, 4, 1.
Ἀπόγνωσις παντελὴς χρημάτων, *remiſſio pecuniae in vniuerſum*, 219, 2.
Ἀποδίδου σαυτὸν τοῖς ποθοῦσι, 249, 2.
Ἀποδιοπομπεῖσθαι pro *reiicere*, 75, 2.
Ἀπόδοσις *debiti ſolutio*, non ἀπόλυσις, 218, 2.
Ἄποιος ὕλη Platonicorum et Stoicorum, 149, 2.
Ἀποκαλεῖν, in deteriorem partem accipitur, 198, 1.
Ἀποκαρτερεῖν, *animo deficere*, prae dolore, 135, 2.

Ἀπο-

Digitized by Google

Ἀπολύειν pro *abſoluere*, 219, 1. ſic ἀπόλυσις, ibid. ἀπόλυσις pec. *abſolutio vel di-miſſio debitoris*, reddito debito, 219, 2.
Ἀπομνήσασθαι χάριν, 153, 2.
Ἀπότροπος, 254, 2.
Ἀπόφονος, 255, 1.
Ἀπόφορον μίασμα, pro *auerſando flagitio* ſuſpecta locutio, 254, 2.
Ἄπρακτοι λόγοι, *inania dicta*, 163, 2.
Ἆρα et ἄρα differunt, 40, 1.
Arion, auctor τοῦ κυκλίου χοροῦ, 270, 1.
Ariſtolochus Poëta, 90, 1.
Ἀρκεῖν τοῖς αὐτοῦ, *ſuis rebus parem eſſe*; ἀρκεῖσθαι τοῖς αὐτοῦ, *ſuis contentum eſſe*; 135, 2.
Ἁρμονία τοῦ κόσμου, 150, 2.
Ἀρσένα antiquiores, ἄῤῥενα recentiores dixerunt, 119, 1.
Ἄρχεσθαι de iis *qui quid narrare incipiunt*, aut *nouum argumentum aggrediuntur*, 69, 1. ὁ ἄρξας πλημμελεῖν, *is qui prior laeſit*, 341, 2.
Ἀρχὴν εὐεργεσίας κτήσασθαι πρός τινα, 296, 2.
τὴν Ἀρχὴν, vel ἀρχὴν, vbi notet *omnino*, vbi *initio*, *primum*, *olim*, legibus quibusdam definitur, 82, 1. ſſ. 251, 2. 252, 1. quae opponi poſſent, diluuntur, 83, 2. in ἐς ἀρχὴν, et ἐξ ἀρχῆς, eaedem illae leges valent, 84, 2. τὰς ἀρχὰς i. q. τὴν ἀρχὴν, *omnino*, 251, 2.
Ἀσελγὴς ἐν ἡδοναῖς, *proterue luxurioſus in voluptatibus*, 131, 1.
Ἀσομάχητον, apud *Alciphr.* emendatur, 333, 1.
Ἀστυπάλαια vrbs, vnde Ἀστυπαλαιεύς, forte etiam dicta Ἀστυπάλη, vnde Ἀστυπαλαῖος, 128, 2.
Ἀσύμβολος φύσις, *ingenium paraſiticum*, 52, 1.
Ἀτίμητος φίλος, vulgo *amicus inaeſtimabilis*, praua eſt lectio, 362, 2.
Ἄτοπον οὐδὲν πεισόμενος, *nihil mali paſſurus*, 222, 2.
Ἄττα, vox affectata a ſophiſtis, 89, 1.
Αὐθέκαστος, αὐθ' ἕκαστα, 322, 2.
Αὖθις πάλιν, αὖθις ὕστερον, οὐκέτι αὖθις, 164, 1.
Αὐτὸς ἑαυτοῦ φαυλότερος, et ſim. 375, 1.
Αὐτὸς ἕκαστος pro αὐθέκαστος, 322, 1.
Ἀφανίζεσθαι, ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζεσθαι, de iis *qui heroum in numerum relati ſunt*, 278, 2.
Ἀφθονία βίου, 300, 2.
Ἄφθορος, παῖς ἄφθορος, i. q. ἠΐθεος, 305, 2.

INDEX

Ἄφυκτος vſu probatum eſt, non ἄφευκτος, 302, 2.
Ἀχαριστεῖν Atticis eſt μὴ χαρίζεσθαι, 13, 2. interdum eſt μὴ ἀντιχαρίζεσθαι, ibid. ἀχαριστεῖν pro *denegare gratiam*, 89, 2.
Ἀωρὶ, in νύκτωρ, ἀωρὶ, 254, 1.

B.

Βάθος κακῶν, ψυχῆς, διανοίας, 6, 1. βάθος de *ingenii altitudine*, 6, 2.
Βεβαιοῦσθαι dicuntur τὰ ἐν ἀνθρώποις ταῖς τῆς τύχης ῥοπαῖς, 155, 1.
ἀπὸ τοῦ Βήματος, *e tribunali*, ſcil. concionatoris, 161, 2.
Βιβλιογράφος librorum deſcriptor, 377, 1. 2.
Bion, diſcipulus Cratetis, initio ſectatus Academica, deinde ad alia ſtudia conuerſus, 83, 1.
Βλάβαι, 214, 2.
Βουληθεὶς, οὔτε δυνηθεὶς, prouerbialis formula, 272, 2.
Βραβεύει ἡ τύχη, 134, 2.
Βρέφος pro *fetu*, 98, 1.

Γ. G.

Γαλήνη a γαληνὸς, quod a γάλω *ſplendeo*, 308, 1. 2.
Γεγενῆσθαι auctori reſtituitur pro γεγεννῆσθαι, 252, 1.
Gela, Gelenſes, Siciliae, 191, 2.
Γέλα Opicorum et Siculorum lingua i. q. πάχνη, vt Lat. *gelu*, 308, 2.
Γελᾶν ſeruauit propriam *nitendi* notionem, 308, 2.
τὰ Γενησόμενα de *rebus futuris*, 334, 1.
Γεννᾶν, τρέφειν, et παιδεύειν, ſaepe iunguntur, 272, 1.
Γηράσκειν ἐν ὕμνοις, ſim. 272, 1.
Γίγνεσθαι antiquior Atticorum ſcribendi modus, 214, 1.
Γραμματεῖς παῖδες, 377, 1.
Γραφεὺς i. q. βιβλιογράφος, 377, 1.

Δ. D.

τὸ Δαιμόνιον, δαιμόνιος, ante Socratem in vſu fuerunt, 338, 2. τὸ δαιμόνιον et τὸν θεὸν, vel τὸ θεῖον, veteres a ſe inuicem diſtinxerunt, 339, 1. δαιμόνιον non prorſus i. q. τύχη, 339, 1. 2. ἡ τοῦ δαιμονίου πρόνοια, pro *dei prouidentia*, recedit ab antiquo loquendi more, 339, 2.

ὁ Δαίμων hominis, ex mente Stoicorum et Platonicorum, 105, 1.
Dandum potius quam accipiendum, lex Perſarum, 14, 1.
Δαπανᾷν τὴν οὐσίαν, 295, 2.
Δεῖ, in πολλοῦ δεῖ, ὀλίγου δεῖ, οὐ δεῖ πλειόνων, cum verbo infinito, 265, 1.
Δεικνύναι pro ἀποδεικνύναι, *efficere*, aut illud in hoc mutandum, 266, 1.
Δεῖπνα et κῶμοι iunguntur, 130, 2.
Delphicae, menſae Delphicae, τρίποδες Δελφικοὶ, 317, 1. 2.
Δέξασθαι, iunctum verbo infinito, idem fere quod *probare*, *ratum habere*, *velle*, 271, 2.
Δέος et αἰδὼς quid differant, 126, 2.
Δεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι, *vincula virginitatis deponere*, *zonam ſoluere virgineam*, (libri habent θεσμὰ) 369, 2. 370, 1.
Δευτέραν αἰτίαν τινὸς ἐνέγκασθαι, an graecum ſit pro δευτερεῖα ἐνέγκασθαί τινος, 159, 2.
Δευτερεῖα οἴσεσθαι, εὐδαιμονίης δευτερεῖα νέμειν, ſim. 160, 1.
Δὴ, poſt Imperatiuum, obſecrantis particula, 246, 2.
Δημοθοινίαι, *publicae ciuitatis epulae*, 130, 2.
Δι' ὀργῆς ἔχειν, *iratum eſſe*, 26, 1.
Διὰ τάχους, et διὰ ταχέων, coniunctim διαταχέως, vel διαταχέων, 256, 2. 258, 1.
Διαλύειν et διάλυσις de *debiti ſolutione*, 219, 1.
Διαμένων ἐν οἷς ἐστὶ, *perſeuerans in propoſito*; ſic forte legendum pro διατείνων, 349, 2.
Διάπτεσθαι, *accendi*; inde eſt διαφθῆναι, non a διαφθάνειν, 208, 1.
Διαρκεῖν τῇ λύπῃ, *parem eſſe dolori*, 135, 2.
Διατείνων ἐν οἷς ἐστὶ, *perſeuerans in propoſito*, 349, 1. vid. Διαμένων.
Διαφθείρειν et διαφθορὰ pec. de *corruptione fetus*, ſ. *abortione*, 98, 1.
Διαφυλάσσειν, 224, 2.
Δίκαια de *iis quae iuſta et aequa ſunt*, 158, 1. ὥσπερ δίκαιον, conſueta formula, ibid.
Δίκας λαβεῖν παρά τινος, 352, 1.
Διοικήτης, ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ταμίας, 306, 1.
ἡ Διοικοῦσα πρόνοια, de *moderatrice* Dei *prouidentia*, ante Zenonem et Stoicos dictum non fuit, 142, 1. 149, 2. διοικεῖν, in hac ſententia, Stoicorum fuit, 150, 2.
Διφροῖς legendum videtur apud *Athenaeum* pro πυρετοῖς, 321, 2.
Διώκειν nunquam ſimpliciter notat *ſequi* praeeuntem, 114, 1. διώκειν εἰς πόλιν, ἐπὶ πόλιν, *currere*, *properare*, *ad vrbem*, 114, 2.
Δοκεῖν et εἶναι, *videri* et *eſſe*, vt oppoſita iunguntur, 340, 2. δοκεῖν i. q. προσποιεῖσθαι, 349, 2.
Δόκησις i. q. δόξα *opinio*, vt εὐνοίας δόκησις, 228, 1.
Δόξα cum caſu ſecundo, vt δόξα ἰσχύος, ὑγείας, πονηρίας, ſim. 228, 1.

Δυ-

Δυεῖν, pro δυοῖν, Atticorum eſt, 42, 1.
Δύνασθαι redundat in οὐχ οἷός τέ ἐςι δύνασθαι, 248, 1.
Δυνατὸς et ἀδύνατος ſaepe cum verbo infinito conſtruuntur, 292, 1. δυνατοὶ ἄνδρες de *viris qui corpore valent*, nemo veterum dixit, 124, 2.
Δυοῖν ſubſtituitur pro δυεῖν, 163, 2. 317, 2.
Δυσανασχετῶν θανάτου, 336, 1.
Δύσελπις βίος, 299, 2.

E.

Ε'γχειρεῖν, et ἐγχειρεῖν, vnde ἐγχειρήσειν. 234, 1.
Ε'θος et ἦθος confunduntur, 350, 2.
Ει pro η in ſecundis perſonis paſſ. et med. vetus eſt flexus Atticus, 348, 2.
Εἰλόμην cum verbo infinito, 245, 2.
Εἶναί τι, et εἶναί τις, 241, 2. οἱ ὄντες, pro οἱ ἰσχύοντες, 240, 1.
Εἰρήνη vnde originem habeat, 308, 1. 2.
Εἰς pro ἐν, 223, 2. εἰς πονηρίαν ἀνεπίληπτος, pro πονηρίᾳ, vel περὶ πονηρίαν, 342, 2. conf. etiam 368, 1.
Εἴσονται, per ſe poſitum, Atticorum more, 107, 2.
Ε'κδιδόναι, et ἔκδοτον παραδιδόναι, *in deditionem tradere*, 132, 1.
Ε'κκόπτειν πόλιν, ſim. 223, 2.
Ε'κλογισμὸς i. q. λογισμὸς, 117, 2.
Ε'κμελὲς ὄνομα, *inuiſum nomen*, 374, 1.
Ε'κπαθὴς, *impotenti affectu commotus*, 205, 2.
Ε'κφυσᾶν πόλεμον, 206, 2. ἐκπεφυσημένος, *excitatus* et *inflammatus* ad quaeuis pericula adeunda, ibid.
Ε'λαττοῦν τινα, *fraudare aliquem* aliqua re, 256, 1.
Ε'λεγεῖον de *epitaphio*, 99, 1.
Ε'λέφας κώνωπος οὐκ ἀλεγίζει, prouerb. 121, 1. ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει, aliud ſimile prouerb. vbi μῦν mutandum videtur in μυῖαν, ibid. Elephas dicitur odiſſe *murem*; vbi μῦν male lectum videtur pro ὗν *ſuem*; 121, 2. ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, aliud prouerb. ibid.
Ε'λλαμπρύνεσθαι ταῖς χάρισι, *ſplendorem obtinere muneribus*, 255, 2.
Ε'λπὶς σωθῆναι, 138, 2. ἐλπὶς et ἐλπίζειν, vt *ſpes* et *ſperare*, etiam in malam partem ſumuntur, 175, 1.
Ε'μβιβάζειν et ἀναβιβάζειν quomodo differant, 24, 1.
Ε'μπαραβάλλεσθαί τι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, *inducere aliquid in animum*, 352, 2.

Ε'μ-

Ἐμπαροινεῖν, ſine caſu poſitum, 45, 2.

Ἔμπειρος πολέμων, 129, 1.

Ἐμπνεῖσθαι pro *adflari*, vt ἐπιπνεῖσθαι, 98, 2.

Ἐμπρόσωπός τινι de *eo qui in alterius conſpectu poſitus eſt, eiue eſt ſpectaculo*, dubitatur de vocis probitate, 71, 1.

Ἐμφορεῖσθαι de *iis qui cibo aut potu auidius fruuntur*, 26, 2. translate quomodo vſurpetur, 27, 1. 2.

Ἔμφρουρος, *praeſidiis munitus*, translate de *incluſo*, et ἐμφρουρεῖσθαι *includi*, 29, 1.

Ἔμψυχος et ἐμψυχοῦν propria ſunt in deſcriptione imaginum, 22, 1. 2.

Ἔν τινι εἶναι, *in poteſtate alicuius eſſe, ab eo pendere*, 304, 1.

Ἐναγεῖς γεγονότες τῇ ὀργῇ *piacula facti irae*, 318, 2.

Ἐνδεέστερον ἢ δεῖ, *minus quam par eſt*, 297, 1. 357, 2. ἐνδεέστερον pro δεύτερον, vel λειπόμενον, 297, 2. ἐνδεέστερον ἢ ὡς —— ibid. ἐνδεέστερον, extra comparationem, in formula extenuandi, 298, 1.

Ἐνδεέστερος οὐδενὸς, *inferior nemine*, de perſona, inſolita locutio, 226, 2.

Ἕνεκα pro ἕνεκεν, 377, 2.

Ἐνοχλεῖν πλείοσιν, *pluribus eſſe moleſtum*, 265, 2.

Exercitia corporis nimia philoſophi reprehenderunt, 7, 1.

Ἔξω εἶναι idem fere ac ἀπηρτῆσθαι, 169, 1.

ὡς Ἔοικε, pro *vere, reuera*, 316, 1.

τὸ Ἐπαγωγὸν de *vi pellaci*, et *potenti lenocinio*, 207, 1.

Ἐπαΐειν veteribus *ſentire, intelligere*; recentioribus etiam *audire, obedire*, et *curare*, 120, 1. 2.

Ἐπαινούμενος περικαλλοῦς ὑμνῳδίας, *clarus laude pulcherrimorum cantuum*, 269, 1.

Ἐπαίρειν i. q. πείθειν, 173, 2. ἐπαίρειν τινὰ γράφειν, 90, 1.

Ἐπάρασθαι πόλεμον, *ſuſcipere bellum*, 170, 2.

Ἐπαχθὴς, vnde ἐπαχθέστατος, lectio a *Bentleio* reſtituta, 310, 2. ἐπαχθὴς, vſu translato, 311, 1.

Ἐπί τινι γενέσθαι, *curae alicuius commiſſum eſſe*, 304, 1. ἐπί τινι ἀποθνήσκειν, *mori, rebus ſuis alicuius curae commiſſis*, atque adeo *herede inſtituto*, ibid. ἐπὶ τοῖς πρώτοις, *ſemel, prima vice*, ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, *iterum*, 359, 1. ἐπὶ cum adiectiuis quantitatis in quarto caſu conſtruitur, 6, 1.

Epicharmus Siculus, 290, 1.

Ἐπιεικέστερος, 158, 2.

Ἐπίθεσις *inſidiae*, 315, 1.

Ἐπίληπτος, 342, 1.

Ἐπιπνεῖν dicuntur Muſae carmina, 66, 1. ἐπιπνεῖσθαι *adflari*, ἐπίπνους *adflatus*, &c. 98, 2.

Ἐπι-

Digitized by Google

Δυεῖν, pro δυοῖν, Atticorum eſt, 42, 1.
Δύνασθαι redundat in οὐχ οἷός τέ ἐστι δύνασθαι, 248, 1.
Δυνατὸς et ἀδύνατος ſaepe cum verbo infinito conſtruuntur, 292, 1. δυνατοὶ ἄνδρες de *viris qui corpore valent*, nemo veterum dixit, 124, 2.
Δυοῖν ſubſtituitur pro δυεῖν, 163, 2. 317, 2.
Δυσανασχετῶν θανάτου, 336, 1.
Δύσελπις βίος, 299, 2.

E.

Ἐγχείρειν, et ἐγχειρεῖν, vnde ἐγχειρήσειν, 234, 1.
Ἔθος et ἦθος confunduntur, 350, 2.
Ει pro η in ſecundis perſonis paſſ. et med. vetus eſt flexus Atticus, 348, 2.
Εἰλόμην cum verbo infinito, 245, 2.
Εἶναί τι, et εἶναί τις, 241, 2. οἱ ὄντες, pro οἱ ἰσχύοντες, 240, 1.
Εἰρήνη vnde originem habeat, 308, 1. 2.
Εἰς pro ἐν, 223, 2. εἰς πονηρίαν ἀνεπίληπτος, pro πονηρίᾳ, vel περὶ πονηρίαν, 342, 2. conf. etiam 368, 1.
Εἴσονται, per ſe poſitum, Atticorum more, 107, 2.
Ἐκδιδόναι, et ἔκδοτον παραδιδόναι, *in deditionem tradere*, 130, 1.
Ἐκκόπτειν πόλιν, ſim. 223, 2.
Ἐκλογισμὸς i. q. λογισμὸς, 117, 2.
Ἐκμελὲς ὄνομα, *inuiſum nomen*, 374, 1.
Ἐκπαθὴς, *impotenti affectu commotus*, 205, 2.
Ἐκφυσᾷν πόλεμον, 206, 2. ἐκπεφυσημένος, *excitatus* et *inflammatus* ad quaeuis pericula adeunda, ibid.
Ἐλαττοῦν τινα, *fraudare aliquem* aliqua re, 256, 1.
Ἐλεγεῖον de *epitaphio*, 99, 1.
Ἐλέφας κώνωπος οὐκ ἀλεγίζει, prouerb. 121, 1. ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει, aliud ſimile prouerb. vbi μῦν mutandum videtur in μυῖαν, ibid. Elephas dicitur odiſſe *murem*; vbi μῦν male lectum videtur pro ὗν *ſuem*; 121, 2. ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, aliud prouerb. ibid.
Ἐλλαμπρύνεσθαι ταῖς χάρισι, *ſplendorem obtinere muneribus*, 255, 2.
Ἐλπὶς σωθῆναι, 138, 2. ἐλπὶς et ἐλπίζειν, vt *ſpes* et *ſperare*, etiam in malam partem ſumuntur, 175, 1.
Ἐμβιβάζειν et ἀναβιβάζειν quomodo differant, 24, 1.
Ἐμπαραβάλλεσθαί τι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, *inducere aliquid in animum*, 352, 2.

E'μπαροινεῖν, ſine caſu poſitum, 45, 2.

E'μπειρος πολέμων, 129, 1.

E'μπνεῖσθαι pro *adflari*, vt ἐπιπνεῖσθαι, 98, 2.

E'μπρόσωπός τινι de *eo qui in alterius conſpectu poſitus eſt, eiue eſt ſpectaculo*, dubitatur de vocis probitate, 71, 1.

E'μφορεῖσθαι de *iis qui cibo aut potu auidius fruuntur*, 26, 2. translate quomodo vſurpetur, 27, 1. 2.

E'μφρουρος, *praeſidiis munitus*, translate de *incluſo*, et ἐμφρουρεῖσθαι *includi*, 29, 1.

E'μψυχος et ἐμψυχοῦν propria ſunt in deſcriptione imaginum, 22, 1. 2.

E'ν τινι εἶναι, *in poteſtate alicuius eſſe, ab eo pendere*, 304, 1.

E'ναγεῖς γεγονότες τῇ ὀργῇ *piacula facti irae*, 318, 2.

E'νδεέστερον ἢ δεῖ, *minus quam par eſt*, 297, 1. 357, 2. ἐνδεέστερον pro δεύτερον, vel λειπόμενον, 297, 2. ἐνδεέστερον ἢ ὡς —— ibid. ἐνδεέστερον, extra comparationem, in formula extenuandi, 298, 1.

E'νδεέστερος οὐδενός, *inferior nemine*, de perſona, inſolita locutio, 226, 2.

E'νεκα pro ἕνεκεν, 377, 2.

E'νοχλεῖν πλείοσιν, *pluribus eſſe moleſtum*, 265, 2.

Exercitia corporis nimia philoſophi reprehenderunt, 7, 1.

E'ξω εἶναι idem fere ac ἀπηρτῆσθαι, 169, 1.

ὡς E'οικε, pro *vere, reuera*, 316, 1.

τὸ E'παγωγὸν de *vi pellaci*, et *potenti lenocinio*, 207, 1.

E'παΐειν veteribus *ſentire, intelligere*; recentioribus etiam *audire, obedire*, et *curare*, 120, 1. 2.

E'παινούμενος περικαλλοῦς ὑμνῳδίας, *clarus laude pulcherrimorum cantuum*, 269, 1.

E'παίρειν i. q. πείθειν, 173, 2. ἐπαίρειν τινὰ γράφειν, 90, 1.

E'πάρασθαι πόλεμον, *ſuſcipere bellum*, 170, 2,

E'παχθὴς, vnde ἐπαχθέστατος, lectio a *Bentleio* reſtituta, 310, 2. ἐπαχθὴς, vſu translato, 311, 1.

E'πί τινι γενέσθαι, *curae alicuius commiſſum eſſe*, 304, 1. ἐπί τινι ἀποθνήσκειν, *mori, rebus ſuis alicuius curae commiſſis*, atque adeo *herede inſtituto*, ibid. ἐπὶ τοῖς πρώτοις, *ſemel, prima vice*, ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, *iterum*, 359, 1. ἐπὶ cum adiectiuis quantitatis in quarto caſu conſtruitur, 6, 1.

Epicharmus Siculus, 290, 1.

E'πιεικέστερος, 158, 2.

E'πίθεσις *inſidiae*, 315, 1.

E'πίληπτος, 342, 1.

E'πιπνεῖν dicuntur Muſae carmina, 66, 1. ἐπιπνεῖσθαι *adflari*, ἐπίπνους *adflatus*, &c. 98, 2.

E'πι-

INDEX V.

Ἐπιπολιορκητὴν, apud *Alciphr.* pro eo legendum videtur Ἐπίκουρον, πολιορκητὴν, 333, 2.

Epiſtolas Phalaridis quinam veterum eo nomine memorauerint, 2, 1.

Ἐπισφραγίζεσθαι τὴν ἀρετὴν θανάτῳ, 182, 1.

Ἐπιτείνεσθαι ταῖς ἐλπίσι, *teneri ſpe*, 175, 1. ἐπιτείνεσθαι de animo aeque ac corpore, 175, 2. 176, 1.

Ἐπιτειχίζειν τινὶ ἐχθρὸν, *hoſtem alicui opponere*, 48, 2.

Ἐπιτίθεσθαι *inſidiari*, *ex inſidiis et ſuperiore loco adoriri*, 315, 1. 2. alio vſu, πλῆθος ἐπιτίθεται αὐτῷ, 92, 1.

Ἐπιχορηγεῖν τινι ἄδειαν pro *concedere alicui veniam*, 166, 1.

Ἐπῳδοῦ inuentio Steſichoro tribuenda videtur, 270, 2.

Ἐρᾷν, ἔρως, et ἐραστὴς, ſaepe *deſiderii* notionem ſubiectam habent, 211, 2.

Ἐρασταὶ παίδων non tantum i. q. παιδερασταὶ, ſed etiam *liberorum amantes*, 210, 1. 211, 1.

Ἐργατικὸν ζῶον de tauro, 22, 1. ἐργατικὸς, vt ἔργον, proprium in agricultura, ibid. ἐργατικὸς de ſeruo *laborioſo*, ibid.

Ἐρείπειν i. q. καταβάλλειν, pec. de *murorum ſubuerſione*, 18, 2.

Ἐρείπια de quibusuis *ruinis* aedium, &c. 18, 2. alius eiusdem vocis vſus apud antiquiores, 19, 1.

Ἔῤῥωσθε, ἐῤῥῶσθαι λέγειν, in malum, 321, 1.

Ἑτέρῳ δαίμονι συμπλέκεσθαι, 112, 2. οὐ τῇ ἑτέρᾳ λεπτέον, prouerb. ibid. ἕτερος ποὺς pro *ſiniſtro*, ibid.

Ἑταιρεία de *factione* vel *ſodalitio* conſpirantium, 68, 1.

Εὐαγγελίζεσθαί τινι λύπας, 309, 1.

τὸ Εὐγενὲς ſaepe laudatur in oratione, 79, 2. εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισις, ibid.

Εὔελπις τρόπος, βίος, ſim. 299, 2.

Εὐεργέται, 197, 1.

Εὐποιεῖν et εὖ πάσχειν ſibi inuicem reſpondent, 186, 1.

Εὔρους, εὔροια, εὐροεῖν, propria fere ſunt Stoicis in εὐδαιμονίας deſcriptione, 86, 1. earundem vocum vſus apud veteres, 86, 2.

Eurythea, aliis *Erythia*, uxor Phalaridis, 2, 2.

Εὐφημία pro *laudatione*, 28, 2.

Εὐχαριστεῖν antiquioribus *gratiam referre*, non *gratias agere*, 12, 2.

Εὐχαριστήριον pro χαριστήριον, *grati animi donum*, 314, 2. θυσίαι εὐχαριστήριοι, ibid.

Ἐφ' ᾧ. vel ἐφ' ᾧτε, ſequente verbo infinito, pro ἵνα, 268, 1. ἐφ' ᾧγε raro ſic vſurpatur, 268, 2.

Ἔχειν et ἑλεῖν ſaepius confuſa, 43, 1.

Z.

Digitized by Google

Z.

Ζαγκλαίων nomen varie ſcribitur, 136, 2.
Zancle et Meſſana num diuerſae ciuitates, 136, 2.
Ζεῦγος Θηρικλείων, Ῥοδιακῶν, 305, 2.
Ζηλοῦν et ζηλωτὴς de *eo qui rem ſtudioſe ſectatur*, 46, 2.

H.

Ἠ̑ et οὗ permutantur, 7, 2.
Ἠ̑ δεῖ male mutatum in ἤδη, 297, 1. 357, 2.
ὁ Ἡγεμὼν τῆς τέχνης, 309, 2.
Ἡδέως et ἀδεῶς permutantur, 331, 2.
ἐν Ἤθεσι βαρβάροις τραφῆναι, (al. ἔθεσι) 350, 2. 352, 1.
Ἤθεος, 306, 1.
Ἥλιος πάντων ἐπόπτης, 152, 2.
Ἡμερωτέρα ὁδὸς, 230, 2.
Ἡνίκα cum Subiunctiuo, 14, 1.

Θ.

Θαυμάζειν cum ſecundo caſu, 353, 1. 2.
Θαυμάσιος et θαυμαστὸς quomodo vſu differant, 116, 2.
αἱ Θεαὶ abſolute de Muſis, 269, 1.
Θεία ψυχὴ, Stoicis, aliisque, mundi anima, 151, 1.
Θετμὰ παρθενίας, legend. δεσμὰ, 369, 2.
Θηρίκλεια ποτήρια, Θηρίκλειοι κύλικες, vel κρατῆρες, item τὰ Θηρίκλεια, *pocula Thericlea*, 305, 1. 2.
ἡ Θηρόβοτος, forte *cauerna beſtiarum*, 77, 1. τὰ θηρόβοτα (vulgo θηρόβατα) Νομάδων ἐνδιαιτήματα, *feris beſtiis repletae Nomadum ſedes*, 357, 2.
Θησαυρίζειν, proprie et translate; item ἀποθησαυρίζειν et ἐκθησαυρίζειν; 110, 1. 2.
Θοῖναι *publicae ciuitatis epulae*, 130, 2.
Θυγατέρες pro *famulis*, recentioris Graeciae eſt, 360, 2.
Θύειν γάμους, 366, 2.

I.

Ἰατρὸς ψυχῆς, ἰατρεῖον ψυχῆς, 310, 1.

Digitized by Google

Ἰδεῖν pro *colloqui*, *conuenire*, 359, 2. ἰδεῖν ἀσμένως γυναῖκας, de iis qui capti ſunt mulierum amore, 211, 2. ſic ἡδέως ἰδεῖν τινα, 213, 1. ἰδεῖν τοὺς πολεμίους pro *congredi cum hoſtibus*, 193, 2.

Ἰδέτω aeque Graecum atque εἰδέτω, 316, 2.

Ἰδικὸς et εἰδικὸς, *peculiaris*, *ſpecialis*, 362, 2.

Ἴδιος et ἀΐδιος confunduntur, 214, 2.

Ἰλιγγιᾷν, variae verbi translationes, 35, 2. 36, 1. ſ.

Ἵνα cum Optatiuo, 180, 1.

Infinitum verbum loco finiti in graui indignatione, 191, 1.

Ἰοῦσα et οὖσα permutantur, 282, 1.

Ἴσον et ὅμοιον differunt, 294, 2.

Ἱστορίας χάριν, *cognitionis cauſa*, 225, 2.

Iupiter σωτὴρ quas partes ſibi habuerit conceſſas, 70, 1.

K. C.

Καθῆσθαι de *ignauo*, 253, 1. de eo *qui domi manet*, 253, 2.

Καὶ, participio iunctum, pro *quamuis*, 177, 2. 217, 2.

Κακοπαθείαις annumerata a ſeuerioribus philoſophis pleraque corporis exercitia, 7, 2.

Καλεῖσθαι et εἶναι ſibi inuicem opponuntur, 271, 1.

Καλλωπίζεσθαι de *oſtentatore*, *qui ſe glorioſe iactat*, 47, 2.

Capharea ſaxa male *Berkelius* habuit pro prouerbio, 50, 1.

Κάρανος, pro *Domino*, veſtigia vocis, 97, 2.

Caſus primus cum verbo infinito, 303, 2.

Caſus primus, cum articulo ὁ, pro quinto, per ſe, et ſine verbo, quocum conſtruatur, non ponitur, 94, 2. ſ. Ab Alexandrinis Interpretibus, et N. F. Scriptoribus, id factum eſt per Hebraeae conſtructionis imitationem, 96, 2. 97, 1.

Caſus tertius loco ſecundi, 289, 2.

Caſus quartus loco ſecundi, 352, 2.

Κατὰ pro ὑπὲρ, aut περὶ, 123, 2. ἡ καθ' ἡμᾶς τέχνη, *huius noſtrae aetatis ars*, 305, 1. οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι non tantum *noſtrae aetatis homines*, ſed etiam *qui quamcunque aliam ob rationem poſſunt nobiscum comparari*, 94, 1. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν, et ſim. 67, 1. κατὰ et καὶ τὰ confunduntur, 67, 1.

Καταβιῶναι *vitam tranſigere*, 271, 2.

Καταδείδειν veteribus *pertimeſcere*; καταδείδειν τινα recentioribus *timorem alicui incutere*; 240, 1.

Κατάρχειν πολέμου, ſim. i. q. ἄρχειν, 341, 2.

Digitized by Google

Κατάσκοπος *explorator*, 126, 1.
Κατασμύχεσθαι, vſu improprio, 105, 1.
Καταστρέφειν τὸν βίον, *vitam finire*, 236, 1. καταστρέφειν, vel καταστρέφεσθαι τὴν πό-λιν, —— τοὺς ἐπιχωρίους, ſim. 236, 2.
Καταστροφὴ de *exitu exitiali*, 237, 1.
Κατατίθεσθαι pro παρακατατίθεσθαι, 179, 1.
Καταχαλκεύειν, *aere obducere*, 189, 1.
Κατερείπειν pec. de *murorum ſubuerſione*, 18, 2.
Κατέρχεσθαι pec. de *exule redeunte*, 216, 2.
Κατέχεσθαι, varii ejus vſus, 226, 2.
Κατηγορεῖν pro *prae ſe ferre*, *prodere*, 8, 2.
Κατηρειμμένα, vel κατερηρειμμένα, et κατεῤῥιμμένα, confunduntur, 19, 2.
Κατηχεῖσθαι ταῖς διαβολαῖς, de *eo cuius aures calumniis perſonuerunt*, recte dici poſſe non videtur, 226, 1.
Κατοιωνίζεσθαι, *augurari*, rarius verbum, 365, 1.
Κατονομάζεσθαι τοῖς θεοῖς, *dicari et promitti diis*, 318, 1.
Cedalionis nomen varie ſcribitur, 257, 1.
Κεῖσθαι de homine *otioſo* et *deſide*, 252, 2. de *eo qui domi manet*, 253, 2.
Κεκμηκότες *fato functi*, 364, 2.
Κιθαρῳδία inſtitutus primum chorus a Steſichoro et Philammone, 270, 1.
Cliſthenes, cui inſcripta eſt Epiſt. LXVII. fueritne celebris ille Athenienſis, 200, 2.
Κόλποι τῆς γῆς, 111, 2.
Κομίζειν, Atticis κομίζεσθαι, 244, 1.
Comparatiuus pro ſuperlatiuo, 139, 1. 230, 2.
Κόνεως ἀπιστότερος, 112, 1.
Κόπτειν καὶ καίειν τὴν χώραν, 223, 2.
ὁ Κόσμος εἰ προνοίᾳ διοικεῖται, quaeſtio Stoicorum, 150, 2. κόσμοι βίου, 274, 2. κόσμος i. q. τάξις, 275, 1. κόσμος ἐπῶν, 68, 1.
Cyaneae petrae in Ponto fuerunt, non in mari Siculo, 53, 1. 54, 1. iis diuerſa apud veteres nomina tribuuntur, 51, 2. vid. *Symplegades*.
Κύκλιος χορὸς idem qui διθύραμβος, 270, 1.

Λ. L.

Λαμπρὸς ἄνεμος, 87, 2.
οἱ Λόγοι de *ſermonibus concionatorum*, 161, 2. λόγος ἔργου σκιὰ, Democriti dictum, 260, 1.

INDEX V.

τῶν Λοιπῶν, τοῦ λοιποῦ, *quod reliquum eſt, ceterum, tandem*, 307, 2.
Λοχᾶν et λοχᾶσθαι, translate, 23, 2.
Λυγίζεσθαι κατὰ τροχῶν, *torqueri et diſtendi in rotis*, rarior locutio, 73, 1.
Λυμαίνεσθαι τὰς τέχνας, 46, 2. τὰς θεὰς, 47, 1. λυμαίνεσθαί τινι, 47, 2.

M.

Μαθὼν et παθὼν confunduntur, 69, 1.
Μαίνεσθαι εἰς ἑταιρείαν, *exardeſcere cupiditate factionis comparandae*, 67, 2.
διὰ Μακροῦ *ex longinquo*, 367, 2. alibi *poſt longum tempus*, 368, 1.
Μάλιστα additum ſuperlatiuis, 258, 1. 2.
Μᾶλλον δὲ frequens in correctionibus, 70, 2.
Μαστπέτοις pro μαστοῖς legendum apud *Athenaeum*, 321, 2.
Μεγάλα ἠδικημένος, *magna iniuria affectus*, 340, 1. 348, 1.
Medias duas vocis literas librarii ſaepe omittunt, 257, 2.
Μεθαρμοσθῆναι εἰς ἄλλο σχῆμα dicitur *qui vita defunctus eſt*, 274, 1.
Μέλειν et μέλλειν confunduntur, 66, 1. ſic ἐμελλήσαμεν et ἐμελήσαμεν, 172, 1. εἴ σοι ἄρα τὶ μέλομεν, 66, 1.
τὸ Μέλλον, τὰ μέλλοντα, de *rebus futuris*, 334, 1. 337, 1.
Μέλος et μελῳδία non de ſolo carmine lyrico, ſed etiam quouis alio, vbi harmoniae muſicae ratio habetur, 99, 1.
Μὲν interdum a librariis male additur, 3, 1.
Menſae Delphicae, 317, 1. 2.
Μέρος συμφορᾶς γενόμενος, *partem in calamitate nactus*, 202, 1.
Meſſana, Siciliae vrbs, ſed *Meſſene*, Peloponneſi, recte ſcribitur, 308, 2. 309, 1. Meſſana olim Μέσση, vnde Μεσσήνη, 308, 1.
Μεταβάλλειν, ſine caſu, de *vita functis*, vt et μεταβολὴ, 273, 1. 2.
Μεταλλεύειν num ſit *damnare ad metalla*, 189, 2.
Μεταμέλεσθαι περὶ τῶν βελτιόνων, *pœnitentia duci meliorum*, non μεταμελεῖσθαι, 225, 1.
Μεταποιεῖσθαι cum ſecundo caſu i. q. φροντίζειν, 101, 1. conf. 179, 1.
Μέτρον, translate, vt *vnus talis vir mihi eſt* ἁπάσης Σικελίας μέτρον, i. e. *inſtar totius Siciliae*, 292, 2. πάντων μέτρον ἄνθρωπος, Protagorae dictum, ibid.
Minerua Πρόνοια, non Προναία, 143, 2. ſ.
Μισθοφορεῖν pro μισθοδοτεῖν, 169, 2. 170, 1.
Μνημονεύειν χάριτος, 153, 2.
ἡ Μοῖρα τοῦ θεοῦ ἀθάνατος non *immortale dei fatum*, ſed *pars dei immortalis*, 282, 1. 2.

Μόλις,

Μήλεις, *granate*, 327, 2.
Μόνον, poſt οὐ, omiſſum, 107, 2.
Mors ſaepe ἰατρὸς τῶν κακῶν, ſim. 310, 1.
τῶν Μυρίων ἐλπίδων μία, οὐδεμία ἐκ τῶν μυρίων ἐλπίς, 138, 2.
Μύχοι γαίης, χθονός, cet. 111, 2.

N.

N ἐφελκυστικὸν incerti ſaepe vſus, 237, 2.
Naufragium Graecorum ad Capharea ſaxa, 50, 1.
Nauplii factum geminum, veteribus celebratum, 56, 2. Ναύπλιος πλόος quid ſit, 57, 1. 2.
Nauticae res ſaepe ad fortunae ſucceſſus transferuntur, 87, 2.
Νικᾶν τὴν παράταξιν, *vincere praelio*, vt νικᾶν ναυμαχίαν, μάχην, ſim. 155, 2.
τοὺς Νόστους ſcripſiſſe Steſichorum, non conſtat, 49, 1.
Νέκταρ etiam Atticis vſitatum, 254, 1.

Ξ. X.

Xenophontis Ageſilaus citeriore tempore ex eiusdem Hellenicis conflatus eſſe videtur, 320, 1.
Ξηραίνεσθαι ſingularem vſum habet in phraſi ἄλλοι ἐξηράνθησαν ὄψεις, *aliorum oculi arefacti*, i. e. *exuſti ſunt*, 71, 2.
Xiphonia vrbs, Xiphoniatae, 238, 1. 2.
Ξὺν, pro σὺν, veteres Attici ſcripſere, non item recentiores, 347, 2.

O.

Οἰκειοῦσθαι, de *coniunctione per cognationem*, transfertur ad quamcunque coniunctionem, 100, 2.
Οἰκουρεῖν de *iis qui ignaui domi manent*, 253, 1.
Ἐγὼ μὲν οὐκ Οἶμαι, vel ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶμαι, frequens reſponſio ad interrogationem, 335, 1.
Οἰστρᾶν de *aeſtu cum rabie coniuncto*, 36, 2.
Oculos exurere, vetus cruciatuum genus, 71, 2.
Ὅλαι ἐριννύες, ὅλαι χάριτες, 29, 2.
Oleum dabant gymnaſii praefecti τοῖς γυμναζομένοις, 277, 1.
Ὅμοια αὐτοῖς πεπλούτηκε, *diuitiis par illis euaſit*, 314, 1.

 Ὁμο-

INDEX V.

Ὄνομα μόνον εἶναι dicitur *quod nomen habet ſine vſu*, 209, 1. 2. ὁμώνυμοι δισσοῖς φιλούμενος, *duobus nominibus conciliatus*, 100, 2.
Ὁπλομανεῖν de *nimio amore exercitiorum militarium*, 7, 1.
Ὅποι ποτ' ἂν *vbicunque tandem*, 271, 1.
Ὀπὸς lege apud *Athen.* pro ὄξος, 321, 2.
Ὁρᾷ vxor maritum, cuius fruitur praeſentia, 213, 1.
Ὀρέγεσθαι τυραννίδος, μοναρχίας, 291, 2.
Ὅρκου πύλαι, corrupta lectio in *Schol. Theocr.* 51, 2.
Ὅτι, poſt ἴσθι, 186, 1. ὅτι καὶ iunguntur, 314, 1.
Ὅ, τι ἂν βούλοιο, conſueta formula, 304, 1.
Οὐ et ἢ permutantur, 7, 1. οὐ μὴν ἀλλὰ — 40, 2.
Οὐδὲν pro οὐδὲ vel οὐ, 18, 1. 200, 1.
Οὐθὲν citerioris Graeciae eſt, 174, 1.
Οὐρίζειν et ἐπουρίζειν, 87, 1.
Οὕτως pro *ſic demum*, 215, 1.
Οὐχ ὅτι — ἀλλὰ οὐδὲ —, et οὐχ οἷον — ἀλλὰ οὐδὲ —, et οὐχ ὅπως — ἀλλὰ οὐδὲ —, 235, 1, 2.
Ὄχημα et σχῆμα permutantur, 183, 2.

Π. P.

Παιδεραστὴς, παιδεραστεῖν, cet. tam late patent, quam intelligi poteſt amor παίδων, 210, 2. 211, 1.
Παῖδες i. q. τὰ παιδικὰ, ſ. οἱ ἐρώμενοι, 130, 1. παίδων ἐρασταὶ non tantum παιδερασταὶ, ſed etiam *liberorum amantes*, 210, 1. ſ.
τὸ Πᾶν, *vniuerſum;* πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα *ad vniuerſum rediens* dei pars, 283, 1. πᾶν, vel πάντα, λέγειν καὶ πράττειν, de *iis qui nihil intentatum relinquunt*, 162, 1.
Πανοῦργος, 61, 2. iungitur cum πονηρὸς, ibid.
Πάντες ὅσοι, πάνθ' ὅσα, 376, 1.
Παρὰ τὸν βίον *in vita*, 234, 1. παρὰ quam vim habeat in compoſitis παραποιεῖσθαι, παραλλάττειν, et ſim. 312, 2. 313, 1. παρὰ et περὶ ſaepe confunduntur, 43, 1.
Παραθήκη pro παρακαταθήκη, 179, 1.
Παραλλάττειν vocem, *mutare eius formam*, 312, 2.
τὸ Παράλογον, *res mirabilis, inopinata*, 316, 2.
Παραμυθεῖσθαι, 312, 2.
Παραμύθιον, et παραμυθία, 255, 2.
Παρανομεῖν εἴς τινα, *iniuriis aliquem afficere*, 141, 1.

Παρα-

Παραποιεῖσθαί τι, 312, 2.

Παρασοφίζεσθαι, 313, 1.

Παραστῆναι de *eo cuius opinio animo obuerſatur*, 244, 2.

Παρασχὸν, vt παρὸν, δέον &c. 31, 1.

Παράταξις *praelium*, 155, 2.

Παρατίθεσθαι pro κατατίθεσθαι vel παρακατατίθεσθαι, 179, 1.

Παρατριβόμενος πρὸς ἡμᾶς, *nobis infenſus*, 218, 1. ſic παρατριβῇ, ibid.

Παραχάραξον τὸ νόμισμα, prouerb. 312, 2.

Πάρεσις χρημάτων, *remiſſio pecuniae*, 330, 2.

Παροινεῖν εἴς τινα, et παροινεῖν εἰς τὸ σῶμά τινος, quomodo differant, 45, 1.

Παρῳδεῖν, 312, 2.

Πείθειν cum caſu quarto et verbo infinito, 307, 1. πείσαντες ἀποδοῦναι, *quum perſuaſiſtis vt vos redderetis*, h. e. vt ego reciperem, 326, 2. 327, 1. πείθεσθαι cum verbo infinito, 373, 2.

Πειραθῆναι ὀρφανίας, *parentibus orbari*, 350, 1.

Πέλται, πελτασαὶ, πελταφόροι, non memorantur ante tempora Iphicratis, 184, et 185, 2.

αἱ Περὶ τούτων αἰτίαι, *horum cauſae*, 263, 1. περὶ et παρὰ ſaepe confunduntur, 43, 1.

Περιάπτειν pro *ſuccendere ignem*, ſuſpectum, 25, 1.

Περιγίνεσθαί τινος, *ſuperare aliquem*, 69, 2.

Περιέμενος τῶν ἄλλων, *negligens*, ſ. *abiiciens*, *alia*, ſuſpecta phraſis, 247, 1.

Περικαλλὴς ὑμνῳδία, 269, 1.

Perilli ſupplicium, 262, 1. ſ.

Περιποιεῖσθε vitioſe pro ποιεῖσθε, 312, 1.

Περιφανῶς i. q. φανερῶς, 315, 1.

Πεύκης τρόπον κόπτειν, prouerb. 48, 2.

Πεῦσις i. q. ἐρώτησις, aut *percontatio*, 176, 2. et forte i. q. πύσις, ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, 177, 2.

Πηροῦσθαι τὰς ὄψεις, et ſimpliciter πηροῦσθαι, de *iis qui oculis priuati ſunt*, 72, 1.

Πίστιν παραβαίνειν, *fidem violare*, 221, 1. πίστιν συγχέειν, idem, 221, 2.

Πίτυος δίκην ἐκτρίβειν τινὰ, prouerb. 48, 2.

Πλαγκταὶ propr. *errantes*, *vagae*, ſcil. petrae, 53, 2. Πλαγκταὶ *Homeri* non ſunt aliae atque Scylla et Charybdis, 50, 1. — 55, 1. eas *Ouidius* vocauit *Symplegadas*, 53, 1.

Πλάνος, πλάνος πονηρὸς, 343, 2.

Πληγάδες dictae etiam Cyaneae, ab *Apollonio*, 51, 2.

Πλῆθος, per ſe poſitum, non notat *pecuniae copiam*, 372, 1.

Πλου-

INDEX V.

Πλημμυρὶς, pro πεδίον πλημμυρίδι ἐπικεκλυσμένον, 224, 1.

εὖ vel καλῶς Ποιεῖν, conſueta loquendi formula, 60, 1. ποιεῖσθαι cum gemino quarto caſu, 313, 1. 2.

Πολιτεύεσθαι κατά τινος, i. q. ἀντιπολιτεύεσθαί τινι, 381, 2.

ἡ Πολιτεία κατ' ἐμοῦ, *molimina contra me ſuſcepta*, 170, 1.

Πολλὰ καὶ δεινὰ, 349, 2. ſic πλείονα καὶ μείζονα, 354, 2. πολλοῖς et πολέμοις confunduntur, 78, 2. item πολλῶν, πολεμίων, πολέμιον, πόλεων, 129, 1. 178, 1.

Polyclitus, medicus Meſſanius, 308, 1. conf. 312, 1.

Polypus, mutans colorem, prouerb. in adulatores, 196, 2.

Πονηρός τινι, et πονηρὸς περί τινος 62, 1. πονηρὸς ſaepe i. q. πανοῦργος, 61, 1. 2. πόνῳ πονηρὸς, ibid.

Πόρνος, *ſcortum, cinaedus*, 190, 1. nomen in probri loco obiectum, 60, 2.

Πρᾶος et μέτριος iunguntur, 184, 1.

Πρὸ et πρὸς ſaepe confunduntur, 356, 2.

Προβάλλεσθαι *auerſari*, 368, 2.

Προδιδόναι, non *prius dare*, ſed *prodere*, 355, 2. ſ.

Προθεσμία θανάτου, τοῦ ζῆν, 301, 2.

Προθύμως με ἔχεις ἐλθεῖν, *cupis me venire*, 228, 2.

Προκαλεῖσθαι et προσκαλεῖσθαι confunduntur, 229, 1. de προσκαλεῖσθαι, ibid.

Προκατέχεσθαι ταῖς διαβολαῖς, *occupari calumniis*, 226, 2.

Προκατηχεῖν, recentius verbum, 226, 1.

Προναοὶ Minerua et Mercurius, 145, 2.

Πρόνοια *prudentia*, προμήθεια, *cura qua alicui rei proſpicias*, 143, 1. 148, 1. τραῦμα ἐκ προνοίας, *vulnus de induſtria illatum*, 143, 2. Πρόνοια Minerua Delphica, non Προναία, 143, 2. —— 146, 1.

Πρόνοια θεοῦ, vel θεῶν, eſt *prouidentia diuina*, 142, 2. eam in philoſophia primus Plato nominauit, 149, 1. Πρόνοιαν Stoici abſolute dixerunt *prouidentiam*, quae, vt ſingularis quaedam dea, mundum gubernet et regat, 150, 1. ἡ πρόνοια τρίτη, cui praefecti οἱ δαίμονες, 339, 2.

Προοίμιον, vſu translato, 141, 2.

Προπέμπειν, *ante mittere*, 245, 2.

Προπετῶς ἔχειν, 376, 2.

Προπταίειν, vnde προεπταικὼς *is qui offendit*, 234, 2.

Προσανακεῖσθαι κυνηγεσίαις, 253, 2.

Προσδιδόναι, *ſuperaddere*, 356, 2.

Προσιδεῖν de *adſpectu* eorum quos amamus, 211, 2.

Προσμένειν πρὸς τοῖς ἔπεσι, *perſeuerare in carminibus*, 246, 1.

Πρόσοδοι, *reditus*, non tantum publici, ſed etiam quicunque, 356, 2.

μὴ

μὴ Προσποιεῖσθαι, *diſſimulare*, 370, 1.
Προσπολιτευόμενοι, *ſocii in gerenda republ.* 65, 1.
Προσπταίειν, *offendere*, 235. 1.
Προστρίβειν τί τινι, i. q. *maculam alicui inurere*, quod veteribus frequentius eſt προστρίβεσθαι, 311, 2.
Πρόσωπα ἰχθύων, 52, 1.
Προτρέπειν, vſu plane ſingulari, i. q. *exprobrare*, *obiicere*, 311, 1. 2.
Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, prouerb. 195, 2.
Προφέρειν τί τινι, *obiicere*, ſ. *exprobrare*, *alicui aliquid*, 311, 1.
οἱ Πρῶτοι, de *praecipuis dignitate*, 314, 2.
Πύλαι num dictae ſint Cyaneae, 51, 2.
Πυρπολεῖν, καταπυρπολεῖν, i. q. καταπιμπράναι, 141, 1.
Πύστις i. q. πεῦσις *percontatio*, 176, 2. et i. q. ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, φήμη, 177, 1.
Pythagorae conſuetudo cum Abaride et Phalaride pro commento habetur, 225, 1. 2.

Ρ. R.

Ῥᾴδιον, et ῥᾷόν ἐστι, cum verbo infinito, 291, 2.
Ῥοδιακαὶ, ſcil. κύλικες, genus poculorum, 305, 2. Ῥοδιακῶν ζεῦγος lege apud *Athenaeum*, pro ῥοϊσκῶν ζεῦγος, ibid.
Rotis torqueri et diſtendi, cruciatuum genus, 72, 2.

Σ. S.

Σελήνη a σέληνος, quod a σέλας, et hoc ab ἕλω *ſplendeo*, 308, 1. 2.
Σηκοῦν, 186, 2. σήκωμα pro *praemio*, 187, 1.
Σίμωνος ἁρπακτικώτερος, prouerb. 61, 1.
Σκύθης pro Σκυθικὸς, 73, 2. σκύθης non i. q. ὁ σίδηρος, ſed Σκύθης σίδηρος eſt *Scythicum ferrum*, ibid.
Σκυθίζειν, ἀποσκυθίζειν, περισκυθίζειν, *pellem capitis cum crinibus detrahere*, vt Scythae olim caeſis aut captis hoſtibus faciebant, 73, 1. ſ. ἐσκυθισμένος, de *tonſura* poſitum, quomodo *Barneſius* interpretatus ſit, 73, 2. num geminum fuerit verbum, ἀποσκυτίσαι et ἀποσκυθίσαι, 74, 1. 75, 1. tonſurae vſus fuit Scythis ob luctum, quando regis mortui cadauer efferebatur, 74, 2. ἀποσκυθίσαι vnde notionem *radendi propius cutem* acceperit, 75, 2.
Scyllae et Charybdeos ſitum Homerus eundem conſtituit atque omnes alii ſcriptores, 56, 1.
Σμῆνος κακῶν, 46, 1.

Digitized by Google

INDEX V.

Sophiſtam quendam *Epiſtolarum Phalaridis* auctorem eſſe, variis argumentis oſtenditur, vt 30, 1. 59, 1. 75, 2. 184, 2. 192, 2. 199, 2. 201, 2. 277, 2. 283, 2. 305, 1. 317, 1. 2. 321, 1. 327, 2.

Sophoclis tragoedia Ναύπλιος πυρκαεὺς, et alia, vt videtur, Ναύπλιος καταπλέων, 56, 2.

Σπουδάζεσθαι περί τινα, 11, 2.

Στατὴρ, de pondere, 132, 2.

Στεῤῥοτέρα φύσις, et στεῤῥότης, in ferendo dolore, 181, 1.

Steſichorus nomen inde accepit, quod πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησε, 269, 2. antea *Tiſias* dictus, 270, 2. num ſcripſerit Νόστους Ἀχαιῶν, 49, 1. imitator Homeri fuit, 51, 1. eius in honorem exſtruendum ab Himeraeis templum, auctor ſophiſta confinxit, 276, 1. 2.

Στέφανος, vſu translato, vt ἀνδρὸς στέφανος παῖδες, 133, 2.

Στηλῶν ἐπιγραφαὶ, 197, 2.

τὰ Στοιχεῖα ad *rerum principia* et *elementa* primus *Plato* transtulit, 151, 1. τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, 151, 2.

Στόλος Ναύπλιος quid ſit, 57, 1. 2.

Στρατεία et στρατιὰ promiſcue, tam de *exercitu*, quam de *militari expeditione*, 170, 2.

Στρεβλοῦσθαι, et ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, *rota torqueri*, 72, 2.

Στρώματα i. e. κλίνη ἐστρωμένη amatorum cum amaſiis ad menſam accumbentium, 52, 1.

Στωμυλεύεσθαι apud *Alciphr*. mutandum videtur in στωμύλλεσθαι, 333, 2.

Σύγκρισις antiquis *concretionem*, recentioribus etiam *comparationem* notat, 4, 2.

Συγχέειν ὅρκον, πίστιν, 221, 2.

Symplegadas, ſ. *Cyaneas*, eſſe Πλαγκτὰς *Homeri*, et ab eo collocatas eſſe in freto Siculo, quinam veterum putauerint, 51, 1. ſ. *Symplegadas* dixit *Ouidius* Πλαγκτὰς *Homeri*, 53, 1.

Συμπλέκεσθαι θαλαιπωρίᾳ, θυμῷ καὶ ἐπιθυμίᾳ, ἑτέρῳ δαίμονι, &c. 112, 1. 2.

τὸ Συμφέρον, vt τὸ παιδὶ συμφέρον, et ſim. 10, 1.

Συμφοιτητὴς *condiſcipulus*, *Platonis* eſt, 250, 2.

Συνειδὼς τοῖς πεπολιτευμένοις, 34, 1.

Σύνοδοι de *congreſſu venereo*, 369, 1.

Σύνταξις *Platoni*, aliisque, notat quamcunque συντεταγμένην διοίκησιν, 307, 1. σύνταξις pro *annuo ſalario*, recentioris vſus eſt, 306, 2. συντάξεις i. q. φόροι *tributa*, quae ſociae ciuitates Athenienſibus pendebant, ibid.

Συντόμως εἰπεῖν, γράφειν, ſim. 223, 1.

Σύντροφον ἀνθρώπῳ ζῶον, de *animali manſueto*, 22, 2. σύντροφος, translate ad res, rarioris vſus eſt, ibid.

Σφόδρα πάνυ iunguntur, 7, 1.

Συχ-

Σχῆμα, cum addito genitiuo, *forma*, *ſpecies*, *ratio*, 183, 1. 2. σχῆμα et ὄχημα permutantur, ibid.
Σῶμα ἕτερον, quod accipiant vita defuncti, 275, 1.
Σῶστρα, *praemia data ſeruatori*, 304, 2.
Σωτῆρες quinam dicti fuerint, 197, 1.
Σωφρονεῖν, geminus verbi vſus, 332, 1.

T.

Ταλαιπαθῆ τέκνα, i. e. ταλαίπωρα, 19, 1.
Ταμίας etiam dictus ὁ προστάτης, 362, 1.
Τάξις θεῶν, δαιμόνων, ἀνθρώπων, ſenſu Platonicorum, 102, 1. τάξεις βίου i. q. alibi κόσμοι βίου, 275, 1. τάξις et λῆξις confunduntur, 101, 2. 102, 1.
Taurominii nomen aetate Phalaridis nondum cognitum, 136, 1.
Taurus Phalaridis, 23, 2.
Τάχα i. q. ταχέως, 267, 1.
Τάχιον *citius*, 208, 1.
ἐκ Τεκμηρίων, obuia loquendi forma, 138, 1. 2.
εἰς Τέλος, *omnino*, *plane*, cum quid perfectum et omnino abſolutum eſſe ſignificatur, 137, 1. 2. οἱ ἐν τέλει, *magiſtratus*, 169, 2.
Τέμενος, de *templo*, 78, 1.
Templa olim regibus, ét εὐεργέταις, poſt mortem dedicata, dein aliis quoque, leuiſſima de cauſa, 277, 1. 2.
Τέχναι *malae, artes*, *doli*, 358, 1. τέχνη et τύχη permutantur, 183, 1.
Τέως, de eius vſu, 251, 1.
Τηλικοῦτος ὢν, 46, 1. τηλικοῦτος γέρων, ibid.
Τίμιος, τίμιον, 362, 1.
Τίς ἐστὶ καὶ τίνων; *quis eſt*, *et a quibus*, ſcil. oriundus? 128, 1.
Τις in κακός τις, σχέτλιός τις, et ſim. 108, 2.
Τλῆναι, ἀνατλῆναι, πόνους, 294, 2.
Tragoediae pro diris, tragico verborum apperatu ſcriptis, 90, 2. 261, 2.
Τρέφεσθαι non tantum de victu, ſed omnibus quae ad liberorum educationem et inſtitutionem pertinent, 350, 2.
Τρίποδες Δελφικοὶ, *menſae Delphicae*, 317, 1. 2.
Triremium, aetate Phalaridis, paruus aut nullus vſus fuit, 153, 1.
Τρισόλβιος, vox e ſcena orta, 5, 2.
κατὰ Τροχῶν λυγίζεσθαι, i. e. στρεβλοῦσθαι, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, 72, 2.

INDEX V.

Τυγχάνειν etiam de iis qui in aliquod malum incurrunt, 44, 2.
Tyrannicidae Poëtis laudati, 68, 2.
Τυραννοκτόνον πάθος, 302, 1. τυραννοκτόνοι τιμαὶ, ibid.
Τύχαι de *vario vitae ſtatu et conditione*, 358, 2. τύχη, ψυχὴ, et τέχνη, crebre permiſcentur, 101, 2. 358, 1.

Υ.

Υ'βλαῖοι (male Υ'αλαῖοι), Siciliae populus, 325, 2.
Υ'βρίζειν εἰς τὸ σῶμά τινος, de *ſtupro per vim illato*, 45, 1.
Υ'γιὴς λόγος, μῦθος, 330, 1.
Υ"μνοι et παιᾶνες iunguntur, 280, 1.
Υ'πεκτίθεσθαι de *eo quod alio deponendum clam exportatur*, 24, 2.
Υ'πὲρ γάμων ἰδεῖν τινα, *ſuper nuptiis conuenire aliquem*, 359, 2.
Υ'περβάλλουσα προσαγγελία, *excellens nuncius*, 137, 2.
Υ'περτίθεσθαι, *in ſuum quodque tempus agenda differre*, 365, 2.
Υ'πό τινι εἶναι, *ſubiectum eſſe alicui*; ὑφ' ἡμᾶς ποιεῖν, et ὑφ' ἡμῖν ποιεῖν, *nobis ſubiſcere*; 242, 1. ὑπὸ et ἀπὸ confunduntur, 4, 1.
Υ'πόκρισις καιροῦ, *ſimulatio pro tempore*, 192, 2.
Υ'πολαμβάνω εἶναι, 81, 1. et ſine εἶναι, ibid.
Υ'ποτείνειν ἐλπίδας, 338, 1.
Υ'ποτίθεσθαι, *exponere*, 24, 2.
Υ'ποφαίνειν, quid ſit proprie, quid translate, 337, 2. 338, 1. ſaepe cum ἀποφαίνειν permutatur a librariis, 337, 2.
Υ'ποχείριόν τινι γενέσθαι, *in poteſtate alicuius eſſe*, 190, 2. ſic ὑποχείριόν τινα ποιεῖσθαι, λαμβάνειν, ſim. 320, 1.
Υ'φαιρεῖν τῆς ὀργῆς, *moderari irae*, 79, 1.

Φ.

Phalaris, filius Leodamantis, 128, 2. patriam habere potuit Aſtypalaeam, etſi ab aliis dicitur Agrigentinus, ibid. Phalaridis vxor, Eurythea, 2, 2. eius taurus, 23, 2.
Φασὶ, aliis verbis interpoſitum, indicat prouerbium vulgo tritum, 195, 2.
Φέρειν τὴν συμφορὰν, τὰς τύχας, 184, 1. 2.
Φευκτὸς et Φυκτὸς, 302, 2.
Φθείρεσθαι pro *vagari*, 351, 2.

Φθόνος et *Φόνος* permutantur, 228, 1.

Philammon, chori Delphici auctor, 270, 1.

Φίλανδροι γυναῖκες, et *virorum amantes*, et *viroſae*, 210, 2.

Φιλάνωρ foemina, non tam *viroſa*, quam *viri amans*, 210, 2.

ὦ Φιλότης, *ἐμὴ Φιλότης*, blanda amici compellatio, 94, 2.

Phinthienſes, Siciliae populus, 325, 2.

Φόροι, *tributa*, quae Athenienſibus pendebantur a ciuitatibus ſociis, 306, 2.

Φύρεσθαι Φόνῳ, *μιάσμασι*, 255, 1.

Φυσᾶν, *ſufflare* distentis buccis, aut *flatu distendere*, 206, 1. *λαμπρότερον Φυσήσας*, ibid. *Φυσᾶν Φρένας*, et *Φυσᾶν ἑαυτὸν*, ibid. *Φυσᾶν μεγάλα*, 206, 2.

Φωνὴ μόνον ἀνωΦελὴς, *nomen tantum ſine vſu*, dicitur vulgus; vbi *Φωνὴ* i. q. *ὄνομα*; 208, 2.

X.

Χαλεπόν σοι, *χαλεπώτερόν σοι*, 245, 1.

Χαλκευθῆναι, vel potius *χαλκωθῆναι*, *aere includi*, 188, 1. 189, 1. *χαλκωθεὶς*, *aere armatus*, 189, 2.

ὁ Χαλκὸς de *tauro aeneo* Phalaridis, 189, [illegible] generatim de quouis *vaſe aeneo*, ibid.

Chamaeleon mutans colorem, prouerbium in adulatores, 196, 2. 197, 1.

Χάρις, *beneficium*, 289, 1. *χάριτος μνημονεύειν*, *gratiae memorem eſſe*, 153, 2. id antiquioribus fuit *χάριν ἀπομνήσασθαι*, ibid.

Χαριστήρια τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς, *praemia pro vitae meae conſeruatione*, 304, 2.

Charybdis interdum ſola nominatur, praetermiſſa Scylla, 56, 2.

ὑπὸ Χεῖρα πεποιήκεσάν μοι Μεσσήνην, *poteſtati meae ſubiecerunt Meſſanam*, rara locutio, 320, 1. *ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν*, pro *ὑποχείριον λαμβάνειν*, 320, 2. *ἔχειν τινὰ ὑπὸ χεῖρα*, *habere aliquem in manibus*, vel *poteſtate*, ibid. alius generis ſunt *ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα ποιεῖν τι*, *ὑπὸ χεῖρα προσλαμβάνεσθαί τινα*, ibid.

Χείριος i. q. *ὑποχείριος*, 320, 1.

Χορὸν στῆσαι, *chorum inſtituere*, 269, 2. *χοροὺς ἐξενέγκαι*, ibid.

Χρεωκοπεῖσθαι, *aere ſuo fraudari*, 331, 1.

ἐς τὸ Χρεὼν ἰέναι, *ἀπιέναι*, *ἀπελθεῖν*, *ἀπαλλάσσεσθαι*, pro *mori*, *fato concedere*, 93, 2. aliud eſt *χρεὼν*, ſine articulo, cum verbo infinito, 104, 1.

Χρῆμα, vt *τὸ θέαμα τυραννικὸν χρῆμα*, 23, 1.

αἱ Χρόνοι τῆς Φύσεως, *tempus a natura definitum*, vt maturitatis virginum, 363, 2. *χρόνος* pro *ἔτος* eſt recentioris Graeciae, 15, 2.

Χρυσοῦς, pro *στατὴρ χρυσοῦς*, 132, 2.

Digitized by Google

INDEX V. RERUM ET VERBORUM.

Ψ.

Ψυχὴ pro *vita*, 304, 2. ψυχὴ, τύχη, et τέχνη, crebro permiſcentur, 101, 2.

Ω.

Ὡς φίλτατος, *longe cariſſimus*, 12, 1. ὡς τύραννον ἀποκαλεῖν, redundante ὡς, 199, 1. ὡς, cum quarto caſu, quomodo differat ab εἰς, 49, 2.

Ὠδαὶ et κῶμοι iunguntur, 131, 1.

F I N I S.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google